

Property of

CLgA

Please return to

**Graduate Theological
Union Library**

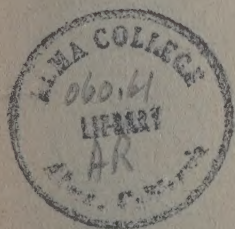
ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI, 1946-1950

~~FASCICULUS I — FASCICULUS II~~

~~ANNO 1946~~

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of
CLGA

Please return to
Graduate Theological
Union Library

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1947

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI — FASCICULUS I

Decreta
Congregationis Generalis XXIX
Anno 1946

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of

CLGA

Please return to

**Graduate Theological
Union Library**

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1946

INDEX

Pag.	7
EPISTOLA A. R. P. N. AD UNIVERSAM SOCIETATEM	7

I. DECRETA HISTORICA

PROOEMIUM	9
1. — Initium Congregationis, electio Secretarii, etc.	10
2. — Deputatio ad detrimenta, iudices de ambitu	12
3. — Electio Praepositi Generalis	13
4. — Secretarius Congregationis, deputatio ad secernenda postulata.	13
5. — Commissiones ad negotia tractanda	14
6. — Modus procedendi	15
7. — Electio PP. Assistantium	15
8. — De impedimento infirmitatis capitis et originis	15
9. — De dimissione Scholasticorum	16
10. — De quibusdam spirituales NN. institutionem respicientibus	17
11. — De doctrina tenenda et de studiorum institutione	18
12. — De alumnarum admissione in nostris Universitatibus	22
13. — De admissione ad Professionem 4 Votorum	22
14. — Quaestiones nonnullae de paupertate	23
15. — De operibus in auxilium animarum	23
16. — De Formulis Congregationum recognoscendis	25
17. — De munere Commissarii et de Universitatibus	27
18. — Quaedam de cultu erga B. V. Mariam	28
19. — Facultas citius abeundi nonnullis Patribus data	29
20. — Terminus statuitur ad ferenda nova postulata	29
21. — Facultates Patri Nostro concessae	29
22. — Solvitur Congregatio Generalis XXIX	30

II. DECRETA DISPOSITIVA

23. — Confirmatio quorundam Decretorum Congregationis XXVIII.	32
24. — Urgetur executio	32
25. — De fovendo spiritu interno	34
26. — De assidua S. Scripturae lectione	36
27. — De doctrina tenenda	36

	<i>Pag.</i>
28. — De Ratione Studiorum Superiorum recognoscenda	37
29. — De apostolatu sociali	38
30. — Mutationes in Decreto 25 Collectionis Decretorum	40
31. — Mutationes in Decreto 27	40
32. — Mutationes in Decreto 138	40
33. — Mutationes in Decreto 163	41
34. — Mutationes in Decreto 286	41
35. — Mutationes in Decreto 290	41
36. — Mutatio inducenda in Regula 10 ex <i>Communibus</i>	42
37. — Mutationes inducendae in Formula Congregationis Generalis	42
38. — Mutationes inducendae in Formula Congregationis Provincialis	49

APPENDIX

I. — Audientia a S. Pontifice PP. Congregatis concessa, die 17 septembris 1946	52
Oratio Patris Nostri	52
Allocutio Summi Pontificis	54
II. — Patres Congregati Congregationis Generalis XXIXae	60

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI,

P. XTI.

Decreta Congregationis Generalis XXIX^{ae}, his meis litteris, eiusdem Congregationis nomine cum universa Societate communico, eaque ad normam Formulae Congr. Gen. (n. 144) promulgo, ut exinde vim obligandi habeant.

Mirabitur fortasse quis, haec decreta pervolvens, quod, cum tot tantaeque quaestiones in Congregatione agitatae fuerint — ut in Decretis Historicis ostenditur — pauca omnino Decreta Dispositiva fuerint condita.

Ea enim fuit communis omnium Patrum Congregatorum sententia: non opus esse ut novae leges multiplicentur, sed ut eas, quae sapientissime a nostris maioribus latae sunt, omnes cognoscere studeant, tamquam de manu Dei accipiant, in usum diligenter adducant.

Et revera probe nota vobis sunt illa verba decessoris mei P. Petri Beckx, in Congregatione Procuratorum anni 1862 ex animo prolata: « Memini me olim Patrem Nostrum sanctae memoriae Ioannem Roothaan in hoc ipso loco coram Provinciarum Procuratoribus cum gemitu et quasi cum lacrimis audivisse clamantem: *Exsecutio, Patres mei, exsecutio!*; et idem ego repetere cogor: *Exsecutio, exsecutio!* Habemus Regulas et leges, quantum in humanis rebus possibile est, omni numero perfectas; unum deest: *exsecutio*. Haec si affuerit, prospere omnia cedent, et scopum nostrum abunde consequemur » ⁽¹⁾. Et iam anno 1642. simili quadam occasione R. P. Vitelleschi exclamaverat: « O Societatem beatam, si hanc unam executionem Superiores for-

---

⁽¹⁾ Cfr. *Liber Saecularis Historiae Societatis Iesu ab anno 1814 ad annum 1914*, Romae 1914, pag. 120-121.

titer urgeant, subditi fideliter amplectantur. Satis habemus unde sancti simus, si modo sancte excolimus quod habemus; sed saepe aut conniventia (non enim audeo dicere somnolentia) gubernandi, aut indulgentia, sin minus subterfugio obtemperandi, aut forte utroque, artem perdimus sanctitatis » (2).

Hanc igitur executionem, voluntati Congregationis Generalis obsecundans, ego etiam vobis quam maxime commendo. Superiorum autem erit curare ut haec Decreta ad omnium Nostrorum notitiam tempestive perveniant, et Fratribus quoque Coadiutoribus ea nota fiant, quae ad illos pertinere videantur.

Vestris sanctis Sacrificiis precibusque me enixe commendo.

Romae, die festo Nativitatis D. N. I. C.

25 decembris 1946.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

---

(2) Oratio habita ad Congregationem Procuratorum anni 1642 (Ex Mss. in Tabulario Romano Societatis servato).

DECRETA

CONGREGATIONIS GENERALIS XXIX

A RESTITUTA SOCIETATE X

I. - DECRETA HISTORICA

Posteaquam die 13 decembris A. D. 1942 sublatus fuit e vivis piissimo exitu A. R. P. Wlodimirus Ledóchowski, Praepositus Generalis Societatis Iesu; quem brevi sexdecim mensium intervallo secutus est R. P. Alexius Ambrosius Magni, illius chirographo Vicarius Generalis nominatus; R. P. Norbertus de Boynes, in Congregatione ad eligendum Vicarium Generalem sexta Vicarius Generalis electus, statim atque per turbulentissimas temporum condiciones licuit, litteris suis die 12 martii 1946 ad Provinciarum, Viceprovinciarum et Missionum Maiorum Praepositos datis, Congregationem Generalem, quae Societati tamdiu in orbitate degenti novum donaret Patrem, Romae in aedibus Curiae nostrae, die 5 septembris eiusdem anni cendam esse decrevit.

Statuto die, cum ex Patribus qui secundum Societatis leges ad haec comitia ius habebant, deessent P. Gulielmus Flosdorf, Praepositus Provinciae Germaniae Inferioris; P. Oswaldus von Nell-Breuning, eiusdem Provinciae Elector; P. Franciscus H. Hayler, Elector Provinciae Germaniae Superioris; P. Franciscus Rocca, Procurator Missionis Calicut-Mangalorensis; P. Aloisius M. Echániz, Procurator Missionis Wuhuensis; P. Carolus Grimm, Procurator Viceprovinciae Croatiae; P. Rodolphus Mikuš, Procurator Viceprovinciae Slovakiae; qui omnes ob difficultates itineris nondum pervenire potuerant; insuper Procuratores Viceprovinciae Lithuaniae et Viceprovinciae Romenicae, de quibus

nullus nuntius acceptus erat; R. P. Vicarius omnes Patres Electores qui convenerant, hora sexta vespertina ad praeivium quemdam de more consessum invitavit, ut secundum praescriptum Formulae (n. 13 § 1) statuerent, utrum exspectandi essent absentes, an postero die Congregationi initium esset faciendum.

Cum autem ex expositione R. P. Vicarii pateret PP. Rocca, Echániz et Mikuš, qui in itinere erant, mox esse adventuros; substitutos vero PP. Flosdorf, von Nell-Breuning et Hayler Romae adesse, ita ut si ipsi ante quatrimum non pervenirent, possent vocari; Patrem demum Stephanum Sakač, substitutum Procuratoris Viceprovinciae Croatiae, iam a prima sessione locum tenere posse P. Grimm, de cuius adventu vix ulla spes erat; Patres omnes, facta publica suffragatione, una voce consenserunt absentes non esse exspectandos. Sic R. P. Vicarius primam Congregationis sessionem indixit in diem subsequentem.

Expectationem confirmavit eventus. Nam iam ab actione 4^a adfuerunt PP. Flosdorf, von Nell-Breuning, Mikuš, Rocca, Echániz, quibus accessit pro P. Hayler primus substitutus Provinciae Germaniae Superioris, P. Augustinus Rösch. Denique tribus ultimis sessionibus interesse potuit P. Cornelius Chira, substitutus Procuratoris Viceprovinciae Romenicae.

1, in Ms. act. 1, 2, 3, 5, 8.

1. — Praestituto igitur die 6 septembris, memoriae BB. Thomae Tzugi et Sociorum dicato, qui fuit prima feria VI mensis, mane hora nona, P. Antonio M. de Aldama Secretario Societatis, singulos ex ordine advocante, in aulam ingressi sunt Patres ad Congregationem Generalem incohendam ius certum habentes.

2. — Tum R. P. Vicarius, hymno de Spiritu Sancto cum consuetis precibus recitato, Patres Congregatos breviter salutavit, praesertim vero Procuratores Viceprovinciarum et Missionum qui nunc primum ad plenum ius Electorum exercendum admittuntur; omnesque invitavit, ut gratias quam maximas Deo agerent, qui in tam calamitosis rerum conditionibus, Congregationem cogere concessisset.

3. — Postea ad normam Formulae (n. 28) omnes unanimi Patres declararunt hanc Congregationem Generalem XXIX, a restituta Societate X, esse plenam et legitimam.

4. — Cum autem electio unius Procuratoris, qui interea extra aulam permanserat, invalida ex Actis Congregationis illius Missionis PP. Assistantibus visa esset, Congregatio sua potestate praemissaque suffragatione, illam sanavit. Post, praedictus Procurator in aulam admissus, suum locum obtinuit. Omnes vero alios defectus qui quomodolibet accidissent, Congregatio ad normam n. 30 Formulae, omnium prorsus Electorum suffragiis, declaravit supplendos esse et revera suppleri.

5. — Hisce peractis, R. P. Vicarius praescriptam orationem habuit, rationem reddens Congregationi eorum, quae facta sunt post mortem A. R. P. Ledóchowski, cuius virtutes et merita erga Societatem commemoravit. Rettulit deinde de R. P. Magni nominatione, praecipuis actis, immatura morte; de aerumnis Societatis in his difficillimis temporibus, quae occasionem prae-buerunt Nostris magnas virtutes exercendi; denique de benevolentia plane insigni Summi Pontificis Pii XII, feliciter regnantis, erga nostram Societatem.

6. — Tunc rite peracta suffragatione secundum praescripta Formulae, electus est ad plura suffragia Secretarius Electionis P. Antonius M. de Aldama, Elector Provinciae Baeticae, idemque Societatis Secretarius.

7. — Post haec R. P. Vicarius proposuit nomina eorum, qui secum Summum Pontificem adire deberent, benedictionem petitori. Fuerunt autem, secundum veterem consuetudinem antiquissimi ex Professis uniuscuiusque Assistantiae, exclusis his qui Curiae Generalitiae stabili ratione sunt addicti.

Non tamen nunc Summi Pontificis Audientia locum habuit; nam Ipse suam voluntatem significavit, praetermissa hac consuetudine praevia, omnes Patres Congregatos statim post electionem novi Praepositi Generalis alloquendi. Quod ita factum est die 17 septembris ad Castrum Gandulphi, ubi Christi in terris Vicarius verba paterno amore et sollicitudine plena toti Congregationi, in eaque universae Societati fecit.

8. — Denique ad plura secreta suffragia electus est Orator, qui ipso die electionis Praepositi Generalis verba ad Electores faceret, P. Paulus Dezza, Rector Pontificiae Universitatis Gregorianae, Elector Provinciae Veneto-Mediolanensis. Pariter in sessione vespertina electus est P. Iosephus Martí, Minister Curiae Generalitiae, ut munere Inclusoris fungeretur.

2, in *Ms. act.* 2, 3, 5, 7.

1. — Electio Deputatorum ad detrimenta cognoscenda facta est ad plura suffragia secreta, et quidem, approbante Congregatione, suffragatione unica, per schedulam ad id paratam octo Assistantiarum nomina ex ordine referentem. Quae methodus pariter in eligendis Deputatis ad secernenda postulata, statuto tempore, servata est.

2. — Electi sunt autem Deputati ad detrimenta: ex Assistentia Italiae P. Franciscus Menochio, Elector Provinciae Taurinensis; ex Assistentia Germaniae, P. Gulielmus Klein, Elector Provinciae Germaniae Inferioris; ex Assistentia Galliae, P. Arsenius Lambert, Elector Provinciae Franciae; ex Assistentia Hispaniae, P. Henricus Carvajal, Elector Provinciae Legionensis; ex Assistentia Angliae, P. Ioannes B. Janssens, Praepositus Provinciae Belgicae Septentrionalis; ex Assistentia Americae, P. Eduardus Phillips, Elector Provinciae Neo-Eboracensis; ex Assistentia Slavica, P. Ladislaus Lohn, Praepositus Provinciae Poloniae Minoris; ex Assistentia Americae Latinae, P. Thomas I. Travi, Praepositus Provinciae Argentinensis.

Post electionem R. P. Janssens in Praepositum Generalem, electus legitime est in eius locum Deputatus ad detrimenta ex Assistentia Angliae, P. Adelardus Dugré, Assistantis munere proxime functus.

3. — Postea enuntiavit R. P. Vicarius septem professione antiquissimos Patres ex singulis Assistentiis, Gallica dempta ex qua ipse erat, qui ad normam Formulae (n. 48) secum iudicarent de ambitu. Fuerunt autem: Ex Assistentia Italiae, P. Petrus Tacchi-Venturi, Elector Provinciae Romanae; ex Assistentia Germaniae, P. Petrus Hoenen, Elector Provinciae Neerlandicae; ex Assistentia Hispaniae, P. Iosephus Güenechea, Elector Provinciae Castellanae; ex Assistentia Angliae, P. Ioannes Fahy, Procurator Viceprovinciae Australiae; ex Assistentia Americae, P. Herbertus Noonan, Elector Provinciae Missouriianae; ex Assistentia Slavica, P. Ioannes Rostworowski, Elector Provinciae Poloniae Maioris; ex Assistentia Americae Latinae, P. Camillus Crivelli, Assistens.

4. — Tandem primo quatruidi die, ad plura suffragia secreta, designatus est Assistens electionis P. Iosephus Creusen, Elector Provinciae Belgicae Meridionalis.

3, in Ms. act. 6.

Die 15 septembris, qui fuerat praestitutus, ut electio in sollemnitate Beatae Mariae Virginis Perdolentis incideret, integro quatruiduo exacto, pleneque servatis omnibus quae in Instituto praescribuntur, mira animorum concordia, conspirantibus primo scrutinio tribus suffragiorum quartis partibus, electus est in Praepositum Generalem R. P. Ioannes B. Janssens, Praepositus Provinciae Belgicae Septentrionalis. Quam electionem R. P. Vicarius Congregationi nuntiavit, ac decretum confectum suoque nomine ac Societatis sigillo munitum promulgavit.

Statim Procurator Generalis P. Ioannes Lo Grasso, qui unus e sociis Inclusoris erat, submissa voce a Secretario ad ianuam edoctus, Summum Pontificem sine mora de nomine Electi certiorum faciendum curavit.

4, in Ms. act. 7, 8.

1. — Ita divino numine constituto Generali Societatis Praeposito, iam a prima post electionem sessione vocati fuerunt in Congregationem PP. Ioannes Lo Grasso, Procurator Generalis et Romulus Durocher, Oeconomus Generalis. Vocandus non fuit P. Antonius M. de Aldama, Societatis Secretarius, qui, utpote Elector Provinciae Baeticae, iam ab initio consessibus interfuerat.

2. — Tunc, factis tribus distinctis suffragationibus, electi sunt ad plura suffragia secreta: Secretarius Congregationis, P. Iosephus Creusen, Elector Provinciae Belgicae Meridionalis; primus eius Socius, P. Rufus Mendizábal, Elector Provinciae Castellanae; secundus, P. Oswaldus von Nell-Breuning, Elector Provinciae Germaniae Inferioris.

3. — Dein, approbante Congregatione ut unica suffragatione fieret, electi sunt ad plura suffragia secreta Deputati ad discernenda postulata: ex Assistentia Italiae, P. Alphonsus M. Mar-

tin, hactenus Italiae Assistens; ex Assistentia Germaniae, P. Carolus Brust, hactenus Germaniae Assistens; ex Assistentia Galliae, P. Norbertus de Boynes, Vicarii Generalis munere functus; ex Assistentia Hispaniae P. Severianus Azcona, hactenus Hispaniae Assistens; ex Assistentia Angliae, P. Ioannes Fahy, Procurator Viceprovinciae Australiae; ex Assistentia Americae, P. Zachaeus Maher, hactenus Americae Assistens; ex Assistentia Slavica, P. Antonius Prešeren, hactenus Assistens Slavicus; ex Assistentia Americae Latinae, P. Camillus Crivelli, hactenus Assistens Americae Latinae.

5, in Ms. act. 8, 11.

1. — Cum ad meliorem facilioremque negotiorum expeditionem constituendae essent Commissiones, visum est Patribus unanimo consilio earum constitutionem membrorumque designationem Praeposito Generali simul cum Deputatis ad secernenda postulata committere. Quod ita ab ipsis factum est ut, quantum fieri potuit, singuli saltem Patres ex singulis Assistentiis, unicuique Commissioni assignarentur.

Fuerunt autem Commissiones:

- I. De Instituto et gubernatione Societatis.
  - II. De spiritali Nostrorum institutione et de disciplina religiosa.
  - III. De Votis et administratione temporali.
  - IV. De Nostrorum Studiis.
  - V. De Ministeriis.
  - VI. De Missionibus apud infideles.
  - VII. De Collegiis alumnorum.
  - VIII. De Scriptoribus Nostris et de operibus a Nostris edendis.
  - IX. De Ritu Orientali.
  - X. De rebus ad ius canonicum pertinentibus.
- Quibus deinde accessit:
- XI. De Formulis Congregationum.

6, in *Ms. act.* 1, 8, 11.

Experientia edocti superiorum Congregationum, maxime XXVII et XXVIII, modus procedendi in negotiorum tractatione habitus est ille, quem describit quartum decretum historicum Congregationis Generalis XXVIII; cui Patres Congregati etiam pro hac vice approbationem prae buerunt, quique postea, ad praecipua eius capita quod attinet in novam Formulam, decernente Congregatione, introductus est.

7, in *Ms. act.* 9, 10, 11.

1. — Die 23 septembris, expleto quadriduo ad informationes capiendas destinato, omnibus Formulae praescriptis adamussim servatis, electi sunt ad plura medietate suffragia secreta: Assistens Italiae P. Alphonsus M. Martin, hoc munere proxime functus; Assistens Germaniae, P. Petrus Van Gestel, Elector Provinciae Neerlandicae; uterque unico scrutinio. Assistens Galliae, P. Bernardus de Gorostarzu, Praepositus Provinciae Tolosanae; scrutinio quinto. Unico autem scrutinio: Assistens Hispaniae, P. Severianus Azcona, eodem munere proxime functus; Assistens Angliae, P. Ioannes Hannon, Elector Provinciae Hiberniae; Assistens Americae, P. Vincentius Mc Cormick, Elector Provinciae Neo-Eboracensis; Assistens Assistantiae Slavicae, P. Antonius Prešeren, hoc munere proxime functus; Assistens Americae Latinae, P. Thomas Travi, Praepositus Provinciae Argentinensis. Qui, finita omnium electione, praescriptum iuramentum praestiterunt.

2. — Sequenti vero die, participantibus Procuratore Generali et Oeconomo Generali, ad plura suffragia secreta et unico scrutinio electus est Admonitor P. Norbertus de Boynes, hactenus Vicarius Generalis et Galliae Assistens.

8, in *Ms. act.* 12-15, 24, 25, 27, 30, 38, 40.

1. — De interpretatione notabilis dispositionis ad infirmitatem capitis, quae secundum Constitutiones nostras (P. I, c. 3,

n. 7. — Cfr. Exam., c. 2, n. 5) impedimentum substantiale admissionis in Societatem constituit, non paucae quaestiones motae fuerunt, tum propter applicationem in praxi, tum propter progressum scientiae psychologicae. Quibus eo vel magis responsum dandum fuit, quia de validitate ingressus votorumque postea emissorum agi potest. Itaque Congregatio, auctoritate qua gaudet interpretandi authentice textum Constitutionum, exemplum secuta est Congregationis Generalis XXVII, quae tria priora impedimenta substantiaalia declarare voluit; decretum post accuratam disceptationem conficiens. illudque post intercessionem emendans, quo nonnullae ex allatis difficultatibus solverentur; alias tamen quaestiones, quae tantum in ipsis circumstantiis solvi possunt, intactas relinquens. (*Decr.* 30).

2. — Impedimentum originis, a Congregatione Generali V^a, *decr.* 52, 53, introductum; a Congregatione VI, *decr.* 28 explicatum; a XXVII^a *decr.* 27, licet mitiore forma servatum; sed in Constitutionibus non contentum; noluit praesens Congregatio, ut impedimentum secundarium retinere; sed textum ipsi substituit, quo Provinciales, ad mentem Examinis Generalis (c. 2, n. 2) attenti redduntur de cautelis adhibendis in admissione candidati, de quo ob indolem hereditariam vel defectum educationis catholicae, dubitetur, num sit aptus ad vitam Societatis, vel in ea perseveraturus. (*Decr.* 31).

9, in Ms. act. 20.

Timentibus nonnullis ne ius Societatis in dimissione Scholasticorum aliquod detrimentum caperet, cum ex pervulgata apud quosdam opinione Superiores non posse invitos dimittere, tum propter lenitatem aliquorum e Superioribus, qui tales dimissiones ob timorem recursus ad Sanctam Sedem executioni mandare verentur, censuit Congregatio praedictam opinionem, si alicubi invaluit, eradicandam esse; Superiores autem tuto exsequi posse Instructiones Praepositorum Generalium, quae secundum ius pro nobis ab Apostolica Sede sancitum concinnatae sunt, et praxi Romanae Curiae plene conformes. Non tamen novum decretum hac de re conditum est, sed totum negotium providentiae Patris Nostri commissum.

10, in *Ms. act.* 18, 20, 38, 39, 41, 42.

1. — Cum plura et detrimenta et postulata Congregationi proposita, et ab ea diligenter examinata, non tam novas leges exigant, quam executionem earum quae iampridem sapienter instituta sunt, placuit Patribus decreta conficere, quibus et praescripta Congregationis Generalis XXVIII, quae propter temporum difficultates in praxim deduci nondum potuerunt, iterum commendarentur, et alia media ad urgendam executionem in memoriam revocarentur. (*Decr.* 23, 24).

2. — Insuper, licet agnoscens et laudans sanctum animarum zelum qui his difficillimis temporibus Nostros impellit ad actionem externam, voluit tamen Congregatio omnes praemunire contra periculum nimiae operositatis naturalis; necessitatem fovendi magis in dies spiritum supernaturalem inculcare; Superiores hortari ut in seligendis Nostrorum ministeriis et laboribus, principiis sapientiae plenis Instituti nostri innituntur semper. Quae omnia, diligenti sollicitudine paternoque amore a Summo Pontifice toti Societati in Patribus Congregatis sibi praesenti, commendata sunt. (*Decr.* 25).

3. — Hunc in finem solidae institutionis secundum normas a S. Parente Ignatio traditas, experimenta Novitiorum et Tertianorum summopere conferunt. In his tamen, re mature perpensa, noluit Congregatio peculiare decretum facere; cum de illis fovendis et ad circumstantias diversas, si opus fuerit, accommodandis, normae sapientissimae iamdiu in nostro Instituto contineantur.

4. — Postulatum fuerat, ut epistolare commercium Moderatoris spiritus in Seminariis Clericorum, quae Nostris regenda tradita sunt, inspectioni Superioris non esset obnoxium; ut ipsi spiritus Praefecti magis accurate et secrete, etiam in feriis, alumnorum conscientias moderari possent. Censuit tamen Congregatio nihil in hac re praescriptis Instituti detrahi debere, ne ampla aperiatur via exceptionum; quae aliunde non necessariae sunt, cum prudentia Superiorum in casibus particularibus, incommodis hinc inde occurrentibus facile subvenire possit.

11, in *Ms. act.* 15-19, 24-26, 28-32, 37, 38, 41.

1. — Exemplum praecedentium secuta, praesens Congregatio sollicita fuit de doctrina tenenda, quae adeo necessaria est ad Fidei defensionem et propagationem, propter quam Societas nostra fuit instituta. Ideo voluntatem suam, condito decreto, manifestavit ut Nostri soliditatem doctrinae qua a periculosis novitatibus deterreantur, sancte custodiant; simulque curent scientiae progressum cognoscere atque in doctrinae expositione modum adhibere ita hominibus nostri temporis accommodatum, ut bene intelligamur, libenterque audiamur. Cumque Summus Pontifex in memorata Allocutione eandem hanc Suam voluntatem Societati expresserit, paterna Eius verba in decreto redigendo adhibita sunt. (*Decr.* 27).

2. — Ut cognitio, amor et usus Sacrae Scripturae, omnibus Nostris adeo utilis tam ad propriam vitam interiorem quam ad ministeria spiritualia, ita promoveantur ut Scholastici per assiduum beneque ordinatam lectionem, Sacros libros intime cognoscant, vere ament atque ad proprium spirituales fructum laboresque apostolicos adhibere discant, Congregatio commendavit Superioribus diligentem curam, ut hic finis obtineatur. Praeposito autem Generali commisit, ut ad hoc propositum assequendum ea consilia capiat, quae sibi opportuniore videantur. (*Decr.* 26).

3. — Ut in Seminariis Nostrorum usus latini sermonis tempore silentii diversis hominum et locorum circumstantiis accommodetur, voluit Congregatio peculiarem determinationem pro singulis provinciis, prudentiae Patris Nostri committere. Quod, ex auctoritate Congregationis, opportuna mutatione inducta in textum Regulae 10 ex Communibus, significabitur. (*Decr.* 36).

4. — Congregatio Generalis sollicita fuit de Ratione Studiorum, quae ex mandato Congregationis XXVIII parata et dein promulgata est, die 31 iulii 1941, atque ad Provincias experimenti causa missa.

Ex diversis postulatis edocta est hoc opus, iam magnis laudibus dignum, ad executionem quod attinet, difficultatibus quibusdam adhuc laborare, quae quidem profluunt quoque ex praescriptis Statutorum Facultatum Philosophiae et Theologiae

in Collegiis Societatis erectarum. Eas porro Congregatio modo enodare non valuit, et praeterea accidere potuit ut experimentum Rationis Studiorum alias difficultates patefecerit, cum nonnisi paucae relationes de eo hactenus ad Praepositum Generalem pervenerint.

Quapropter Congregatio decretum dispositivum condidit de protrahendo experimento Rationis Studiorum, de relationibus super ea re mittendis a Praepositis Provincialibus Rectoribusque Collegiorum Nostrorum et de Ratione Studiorum retractanda, quod Praeposito Generali peculiarique Commissioni credidit perficiendum ad mentem Congregationis. (*Decr.* 28).

Mentem enim suam de pluribus quae ad Rationem Studiorum pertinent Congregatio manifestavit, quaedam statuit aut saltem commendavit; quibusdam petitionibus annuere noluit; quaedam vero negotia sine ulteriore sententia curae Praepositi Generalis demandavit.

5. — (*De generali studiorum institutione*). Ex iis quae Congregatio consideravit, quaedam pertinent ad generalem institutionem studiorum philosophiae et theologiae.

a) Ipsa noluit diffiteri, gravamen quoddam oriri ex nimio numero disciplinarum, quas Statuta Facultatum nostrarum cursui theologico assignant. Hanc difficultatem plenius examinandam et, prouti fieri poterit, solvendam Praeposito Generali Commissionique de Ratione Studiorum commisit.

b) Facta est quaestio de Ratione Studiorum ita retractanda, ut accommodationes permetteret in quibusdam suis praescriptis, quae nec essent nimiae, nec vergerent in studiorum remissionem, sed in eorum maiorem utilitatem, pro diversitate locorum et temporum. Censuit autem Congregatio, decreto de Ratione Studiorum retractanda satis provisum esse, ut Praepositus Generalis, obtenta, quantum necesse esset et fieri posset, facultate quaedam in nostris Statutis immutandi, huic negotio provideret.

c) Voluit Congregatio, ut fideliter servarentur quae habentur in Ratione Studiorum (n. 98) de lingua latina, qua, etiam ex Sanctae Sedis praescripto (cfr. v. gr. Ordinationes, a. 21; Statuta, n. 35), utendum est in docendis theologia fundamentali, dogmatica, morali, Sacra Scriptura, iure canonico et philosophia scholastica.

d) Eidem non placuit, ut mos introduceretur admittendi in cursum maiorem theologiae, ad solos gradus academicos obtinendos, scholasticos qui suffragia requisita in ultimo examine philosophiae scholasticae non obtinuissent; neque ut introduceretur mos concedendi scholasticis, quibus examen sacrae theologiae malevertit, novum examen, quo feliciter peracto, prosequerentur studia ad solos gradus academicos consequendos. Censuit tamen in singulari eventu convenire, ut, postquam examen philosophiae scholasticae aut sacrae theologiae cursus maioris male cessit, via aliqua aperiretur ad studia in cursu maiore theologiae continuanda. Sed visum est ei huic rei Rationem Studiorum satis providere, cum permittat gravi de causa et certis conditionibus novum examen quo quis possit ius recuperare ad studia pro titulis academicis et gradu Societatis adipiscendis (n. 240, 1-3).

e) Declaravit autem nihil obstare, quominus, propter peculiare gravesque quarundam Provinciarum necessitates, Praepositus Generalis, si res ipsi in Domino opportuna videretur, a Sacra Congregatione de Seminariis gratiam peteret, ut theologiae cursus minoris, absoluto quadriennio theologiae et obtenta in examinibus nota ab ipso Patre Generali definienda, titulus baccalaureatus conferri posset.

6. -- (*De studiis praerequisitis*). Congregatio quaedam perpendit de studiis imperatis ante admissionem in Facultatem philosophicam.

a) Cum postulatum nonnullum peteret, ut post inceptum philosophiae curriculum lectiones aliquot, non nimiae sane, fieri possent, quae in memoriam revocarent et aliquomodo completerent doctrinam scientificam elementarem iam prius acquisitam, Congregatio observavit, fieri aliquid eiusmodi non esse contrarium Statutis nostris (n. 27) aut Rationi Studiorum (n. 126, 1-2).

b) Licet benigne considerasset varia tentamina ad Iunioratum meliorem habendum, pro maxima tamen diversitate adiunctorum in variis Provinciis nihil universale statuere voluit et integrum Iunioratus negotium curae Praepositi Generalis et Praepositorum Provinciarum reliquit.

c) Commisit etiam iudicio et providentiae Praepositi Generalis quaestionem de dispensatione forsitan petenda pro quibusdam scholasticis, qui, linguae graecae ignari, per totum tem-

pus Iunioratus a Superioribus applicantur propter graves rationes, ad studium linguae sanscritae. Hi enim dispensatione indigerent, ut in Facultatem philosophicam aut theologicam postea admitti possent.

7. — (*De examinibus*). Plures quaestiones agitatae sunt de examinibus.

a) Congregatio curae futurae Commissionis de Ratione Studiorum quaestiones demandavit satis minutas de formulis vel numeris, quibus examen suffragia significantur.

b) Visum non est ei, introducendam esse in examina philosophiae scholasticae aut sacrae theologiae deliberationem inter examinatores.

c) Noluit decernere de quanta materiae parte his examinibus assignatae, singuli scholastici essent interrogandi.

d) Neque impedire voluit quominus scholastici in eisdem examinibus ab aliis quoque, praeterquam a professoribus sibi propriis, interrogarentur.

e) Obviam habuit quaestionem de minuendo forsitan numero quattuor examinerum in examinibus philosophiae scholasticae et in tribus primis examinibus sacrae theologiae cursus maioris. Nihil in ea re statuit, nihilque commendavit, sed eam iudicio Praepositi Generalis, Commissionisque de Ratione Studiorum, commisit.

f) Visum est ei agendum non esse de supprimenda parte philosophica in examine ad gradum. Censuit autem convenire, ut in eo examine puncta philosophiae versarentur de quaestionibus quae sunt fundamentum philosophiae scholasticae, necnon de philosophicis quaestionibus quae cum theologia connectuntur (prouti fit e. gr. in formulis thesium ab A. R. P. Ledóchowski missis, die 5 martii 1933, ad omnes Provinciarum Praepositos).

g) Noluit statuere, ut qui suffragia requisita non tulissent in examine de philosophia scholastica aut de sacra theologia, examen ex lege lata repetere possent, ita ut, si in novo examine suffragia requisita obtinerent, progredierentur in studiis ad gradus academicos et ad gradum Societatis.

h) Neque ei statuere placuit, ut examina annua de philosophia scholastica et de sacra theologia duas partes complecterentur, oralem scilicet et scriptam.

8. — (*De Laurea*). Quaedam denique Congregatio consideravit de Laurea in philosophia et theologia.

a) Placuit ei, ut Praepositus Generalis in retractanda Ratione Studiorum mitigaret, modo qui ipsi in Domino consentaneus videretur, praeceptum Rationis Studiorum (n. 296, b) de mittendis Romam iis qui, ad docendam philosophiam scholasticam aut sacram theologiam destinati, biennium Laureae parandae impendere debent.

b) Peculiari curae Praepositi Generalis Commissionisque de Ratione Studiorum commendavit magnum valorem scientificum Laureae nostrae, contra varia pericula tuendum.

c) Quaestionem quoque de instaurando duplici gradu post obtentam Licentiam, nimirum gradu Laureae et Magisterii vel « Habilitationis », credidit, nulla facta commendatione vel probatione, examini Praepositi Generalis Commissionisque de Ratione Studiorum.

12, in *Ms. act.* 22, 23, 28.

Cum dubitaretur de iure praxis cuiusdam qua nonnullae Provinciae feminas admittunt in nostras Universitates, Congregatio putavit talem praxim non esse contra Institutum, sed ad summum praeter Institutum. Noluit tamen hac de re expressum decretum condere, nec generales normas stabilire. Nam quaestio pertinet ad quasdam tantum Provincias, ubi haec praxis suadetur propter peculiaria adiuncta, conditiones et necessitates, ita ut nulla uniformis ratio agendi pro tota Societate praescribenda esse videatur. Quapropter rem integram remisit A. R. P. Generali, qui sua prudentia iudicabit, ubi et quibus cautelis hic usus permittendus sit.

13, in *Ms. act.* 12, 13, 14, 36, 37.

1. — Cum superiores Congregationes Generales principium a Sancto Parente Ignatio statutum ⁽¹⁾ de admittendis ad sollemnem Professionem quatuor votorum aliquibus viris insignibus, qui egregiis Dei donis compensent quod sibi in doctrina theo-

⁽¹⁾ *Const. P. V. c. 2, B.*

logica desit, ad diversos casus particulares solvendo adhibuerint, quos Congregatio Generalis XXVII, decreto 163 collegit, modum simul et limites huius admissionis statuens; visum est quoque praesenti Generali Congregationi, viris in litteris humanioribus insignibus de quibus in memorato decreto sermo est, viros etiam adiungere in aliqua alia disciplina scientifica insignes, qui complures annos in ea docenda cum laude laboraverunt (*Decr.* 33).

2. — Postulatum fuerat ut ritus emittendi Ultima Vota mutaretur, ita ut qui Vota emittit non cogeretur eo die a Sacro celebrando abstinere. Cum tamen ille ritus in Constitutionibus ⁽²⁾ praescribatur, debuit Congregatio secundum Formulam deliberare ⁽³⁾ num de tali re agere placeret. Cumque maior pars negasset agendum esse, de his postulatis actum non fuit.

14, in *Ms. act.* 19, 20, 24, 25, 32.

Propositae sunt quaestiones haud paucae paupertatem Societatis in communi respicientes; ut e. g. de statu iuridico Curiae Provincialis a caeteris Residentiis et Collegiis seiunctae; de editione librorum; de Arca Seminarii; de subiecto dominii bonorum mobilium et immobilium; de redditibus Domorum Exercitiorum, aliisque id genus. Placuit quidem Congregationi, rebus hinc inde disceptatis, nullam nunc mutationem in ius nostrum inducere, sed Praeposito Generali demandare ut Commissionem ad suum beneplacitum constituat, cuius sit difficultates paupertatis nostrae quae ex praesentibus rerum circumstantiis oeconomicis oriuntur, diligenter considerare, suique laboris conclusiones futurae Generali Congregationi submittere.

15, in *Ms. act.* 15, 31-35, 38, 41.

1. — Maximum opus a Missionariis nostris exercitum, quodque universae Societati cordi est, benevolentissimo animo ac diligenti consideratione Patres Congregati, ut par erat, persecuti sunt. Exstabat tamen recens decretum 33 Congregationis Gene-

---

⁽²⁾ *Const. P. V c.* 3.

⁽³⁾ *Form. Congr. Gen.* n. 124 § 2.

ralis XXVIII, ubi de notitia Missionum promovenda, de viris selectis mittendis, de visitatione Provincialium ad directam rerum et hominum cognitionem acquirendam, de subsidiis denique pecuniariis, praeclarae normae continentur. Quapropter a novo decreto conficiendo abstinuit Congregatio.

Peculiares autem quaestiones a se perpensas, quae necessitatem cooperationis ad opera plurium Provincialium, imo et diversarum Assistantiarum communia, praesertim in Sinis et in India, respiciunt, diligenti sollicitudini Patris Nostri commissa sunt, cuius erit consilia opportuniora ad hunc finem assequendum capere.

2. — Cum mens Societatis, quod attinet ad apostolatam per ritum orientalem exercendum optime expressa sit in decreto 32, Congregationis Generalis XXVIII, Congregatio haec censuit non esse condendam novam legem, sed ordinationem operum iam existentium et in futuro inchoandorum, ut essent Instituta informationis et scientifici laboris erigenda, ac praesertim modum praeparandi novos operarios ritus orientalis, vigilantia curae A. R. P. Generalis esse committendam.

Diaconorum vero perpetuorum institutionem quae alicubi extra Societatem ex necessitatibus liturgicis apud Orientales invenitur, noluit Congregatio apud Nostros introducere.

3. — Prouti rei momentum postulabat, longius de apostolatu sociali in consessibus nostris actum est, multaque praclara Patres protulerunt. Ex quibus ea capita quae pluris aestimanda sunt in decreto dispositivo 29 colliguntur, ubi mens Congregationis uberius exprimitur.

4. — De debellando communismo atheo egerat iam Congregatio Generalis XXVIII (*). Praesens autem noluit res magis definitas decernere, quarum utilitatem nondum satis perspicimus. Experientia duce, sollertique Superiorum cura, rectum iter invenietur.

5. — Visum fuerat nonnullis oportere, ut Societas in Congregatione Generali collecta omnes Nostros iterum admoneret de necessaria prudentia in agendo de VI praecepto; eosque attentos redderet, ne in loquendo de statu matrimonii, hunc praeter modum extollerent. Compertum tamen est, re accurate dis-

---

(*) *Decr.* 29, n. 11, 12.

missa, normas theoricæ nullas iam dandas esse, cum iterum iterumque repetitæ sint; defectus vero si quo modo irrepserint, omnino particulares fuisse, ad quorum correctionem sufficit consuetudo Superiorum diligentia.

16, in Ms. act. 14, 19, 20, 22, 33, 34, 36, 37, 39, 40.

1. — Formulae Congregationum, Generalis præsertim et Provincialis, accurata sollicitudine in nostris consensibus perpensis sunt, quippe quod ex earum sapienti ordinatione summo opere pendeat rectus ordo in electionibus et in negotiorum tractatione, quæ duo ad bonum universae Societatis summo opere conferunt.

Res multæ in Formulam Congregationis Provincialis, iam a Congregatione Generali XXVII fuerant introductæ. Manentibus eere iisdem circumstantiis, pauca nunc mutare visum est. In Formula autem Congregationis Generalis mutationem maximi momenti Congregatio XXVIII admisit, eo quod Procuratoribus Viceprovinciarum et Missionum maiorum, plenum ius ad electiones concessit.

Sed, maxime aucto Electorum numero, quædam circa electionem Praepositi Generalis ex experientia mutanda apparuerunt. Præterea ex modo procedendi in negotiis tractandis in ultimis Congregationibus normas quasdam maioris momenti, usu quoque probatas, visum est textui ipsi Formulae adiungere.

Labor ita processit, ut Commissio ad hoc singulariter deputata mutationes maioris ponderis singillatim Congregationi proponeret; deinde textum Formulae, certa coherencia elaboratum, submitteret primum animadversionibus, deinde suffragationi Patrum.

2. — Cum nunc in Viceprovinciis et Missionibus maioribus Congregatio fieri debeat ad Congregationis Provincialis instar, ut eligatur Procurator ad Congregationem Generalem mittendus, decrevit Congregatio, ut, pariter ac de Provinciali Praeposito statutum erat, Viceprovinciales et Superiores tam maiores quam locales, qui ratione muneris ad Congregationem in sua Viceprovincia vel Missionis ius habent, necdum triennium expleverunt, usque ad peractam Viceprovinciae vel Missionis Congregationem mutari non possint.

3. — Postulatum fuerat, ut numerus Electorum ad Congregationem Generalem mittendorum, pro rata parte, cum numero omnium cuiusque Provinciae Sociorum aliquomodo componeretur. Sed cum noster modus mittendi delegatos ad Congregationem Generalem, expressis verbis in Constitutionibus contentus sit, Congregatio rogata, ad normam Formulae, velletne de tali mutatione inducenda deliberare, negative respondit.

4. — Usu rerum edocta opportunum esse ut Assistens electionis iam in prima sessione simul cum Secretario eligeretur, ut ipsum adiuvaret in scrutiniis, quae nunc aucto valde numero Congregatorum difficiliora sunt, Congregatio, exemplum secuta Congregationis Generalis III ⁽⁵⁾, quae electionem Secretarii non intra quatrimum, ut affert littera Constitutionum, sed initio conventus peragendam decrevit, voluit et Assistentem electionis statim post Secretarium iam in prima sessione eligi.

5. — Quamvis Congregatio attente perpendisset rationes alias in postulatis, ut die electionis Praepositi Generalis liceret Electoribus Sacrum litare, noluit tamen praedictam mutationem admittere, sed textui Constitutionum et antiquae praxi inhaerendum esse decrevit.

6. — De iuramento praestando ante electionem Praepositi Generalis Congregatio non solum confirmavit obligationem servandi sensum iuramenti hactenus adhibiti circa electionem illius quem quisque ad munus Generalis aptissimum censet, sed ipsam formulam iurisiurandi prout in Constitutionibus ⁽⁶⁾ continetur, ad litteram adhibere sanxit.

7. — Voluit quoque, ut ius proponendi postulata a Deputatione reiecta exerceri posset solummodo in fine Congregationis, i. e. cum caetera a Deputatione approbata tractata essent non vero antea sicut propositum fuerat.

8. — Alia plura, licet minoris momenti, introducta, mutata aut clarius expressa inveniuntur, quae in opportunis decretis 37, 38 accurate recensentur.

⁽⁵⁾ *Decr.* 2 ante elect.

⁽⁶⁾ P. VIII c. 6, F.

17, in *Ms. act.* 18, 19, 21, 26, 27, 36, 41.

1. — Cum postulatum fuisset, ut attentae nostrorum temporum conditione, munus Commissarii, quod tamquam officium permanens a Congregatione Generali II, decr. 11, suppressum fuerat, nunc redintegraretur, noluit Congregatio huic petitioni acquiescere. Si enim excipiantur extraordinaria adiuncta, facile est litterarum commercium cum nostra Curia; quod si impediatur, per Visitatores potest provideri; in consuetis autem expediendis negotiis, Praepositus Generalis valido PP. Assistentium adiumento uti potest.

2. — De gravi negotio mutandi status iuridici Universitatis Gregorianaе, ita in Congregatione actum est, ut clare paterent cum suus erga Romanam Provinciam amor, tum agnitio meritorum eius in Collegio Romano regendo. Consideratis autem gravibus rationibus, quae in diversis postulatis continebantur, praesertim ut, binis regiminis causis remotis, Universitatis gubernationi melius provideatur; dein ut hoc pontificium opus universae Societati commissum re vera opus totius Societatis sit, et inde Provinciae efficientius moveantur ad Universitatem Gregorianam tamquam quid proprium adiuvandam; denique ut ita scientificus Universitatis progressus magis in dies foveatur; decretum fuit postulatis satisfaciendum esse, ita ut Universitas Gregoriana non secus ac iam factum est cum Institutis sibi consociatis, Biblico nempe et Orientali, directe et unice a Praeposito Generali dependeat. Ita vero decreti textus confectus est, ut quaestiones particulares, quae in huiusmodi mutationibus facile exoriuntur, Praeposito Generali solvendae relinquerentur.

Rogatus autem Summus Pontifex, ut par erat, antequam decretum promulgatione plenam vim obtineret, benevole respondit Se illud approbare libenter. (*Decr.* 32).

3. — Deliberationi Patrum submissa etiam fuit quaestio de gubernatione quorundam Collegiorum seu Universitatum, quae praeter Rectorem, Praesidem seu Cancellarium habere debent magis stabilem et rerum scientificarum peritum; sed censuit Congregatio rem hanc, ad quasdam solummodo Provincias pertinentem, non a semetipsa sed a Praeposito Generali examinandam fore atque solvendam.

18, in *Ms. act.* 18, 19, 42.

1. --- Cum propositum esset, ut nomine totius Societatis in Congregationem Generalem collectae petitio fieret ad postulandam sollemnem definitionem Assumptionis Beatae Mariae Virginis, longe maxima pars Patrum censuit hanc petitionem peropportunam esse; ideoque precibus iam a pluribus Facultatibus et Provinciis nostris, necnon ab A. R. P. Ledóchowski p. m. nomine totius Societatis, et a R. P. de Boynes, tunc Vicario, nomine Curiae Generalitiae, Summo Pontifici oblatis, adici etiam debere alias, nomine totius Congregationis Generalis, ut plurimum Provinciarum postulatis satisfaceret. Formulam autem huius petitionis committendam esse viris peritis a Patre Nostro designandis.

2. --- Petitioni autem de Mediatione B. Mariae Virginis, visum est nunc supersedendum esse. Nam etsi crescat in dies numerus eorum, qui existimant doctrinam de Maria Mediatrice omnium gratiarum esse aliqua ratione in deposito revelationis, vigentibus tamen adhuc controversiis, sive de doctrina ipsa, sive de formulis theologicis adhibendis, necessariae sunt ulteriores investigationes ad rem plenius elaborandam. Quod confirmare videtur altum de ea silentium Summi Pontificis in recenti sua epistola ad Episcopos de Assumptione. Unde sensus Ecclesiae de Mediatione non ita apparet evidens et urgens, ut eius definitio in tempus proximum expectanda sit.

3. --- Cum cultus erga Cor Immaculatum Beatae Mariae Virginis respondeat menti Summi Pontificis gloriose regnantis et traditionibus Societatis nostrae; sitque testimonium grati animi pro tot beneficiis saeviente bello acceptis, et fiduciae quam erga Matrem nostram coelestem in imminentibus adhuc periculis fovemus, voluit Congregatio per acclamationem annuere postulatis petentium, ut peculiare decretum de hac re conficeretur; imo seipsam totamque Societatem Immaculato B. M. V. Cordi denuo consecrare. Quod, praelegente Patre Nostro Consecrationis formulam, factum est coram Sanctissimo Sacramento sollemniter exposito ipso vespere quo Congregatio est absoluta (*Decr.* 34).

19, in Ms. act. 21, 26, 38.

In actione 21 (die 7 oct.) Congregatio concessit P. Raphaëli Garrido, Procuratori Viceprovinciae Cubanae, qui iam per aliquot dies a sessionibus abesse ob male affectam valetudinem coactus fuerat, ut in Hispaniam pergeret vires recuperandi gratia. Quae etiam causa fuit in act. 26 (11 oct.), ut venia daretur P. Ioanni C. Ford, Electori Provinciae Novae Angliae, ut ei in posterum a sessionibus abesse liceret.

Propter gravia et urgentia negotia Collegii Oenipontani, cuius Rector recenter nominatus est, P. Godefridus Heinzl, Elector Provinciae Austriae, inde ab ipsa actione 26 abfuit, approbante Congregatione ut in patriam redire posset. Pariter in actione 39 (21 oct.) P. Franciscus X. Müller, Praepositus Provinciae Germaniae Superioris, vergente in finem tempore sibi ab auctoritate civili concesso ut extra fines Germaniae degeret, facultatem discedendi obtinuit.

20, in Ms. art. 32.

Progredientibus ad finem laboribus Congregationis, petitum est, ut dies statueretur ultra quem postulata afferre non liceret. Id in actione 32 (15 oct.) sancitum est, secundum praecedentis Congregationis Generalis exemplum, aperte derogando praescriptis Formulae adhuc vigentibus, ita ut ultra diem 19 octobris nova postulata non admitterentur.

21, in Ms. act. 42.

Appropinquante iam fine Congregationis, Pater Noster rogavit, ut sibi concederentur quaedam facultates prout factum fuerat in praecedentibus Congregationibus. Cui petitioni Patres Congregati plene annuerunt. Sunt autem:

1 - Ut Collegia et Domus professas, necessitate cogente, ipse dissolvere possit, cum suffragiis tamen deliberativis eorum Patrum Curiae Generalitiae quibus ex officio ius est ad Congregationem Generalem et Praepositi illius Provinciae in qua domus dissolvenda sita sit;

2 - Ut acta quarundam sessionum, quae in Congregatione legi non potuerunt, legantur a Secretario coram Praeposito Generali et Assistantibus, ab iisque approbentur;

3 - Ut quod ad statuta huius Congregationis attinet, ipsi liceat:

a) correctiones inducere, quae evidenter necessariae forent;

b) aliquam contradictionem, si qua deprehenderetur, ad mentem Congregationis componere, auditis tamen, cum voto deliberativo iis Curiae Generalitiae Patribus, qui ratione muneris ius habent ad Congregationem Generalem;

c) decretorum stilum perpolire, eorumque ordinem, si expediret, immutare.

22, in Ms. act. 42.

1. — Denique, cum in sessione vespertina diei 23 octobris omnia quae tractanda proposita fuerant iam essent absoluta, quaesivit A. R. P. Generalis secundum praescriptum Formulae, velletne aliquis e Congregatis aliquod postulatum a Deputatione reiectum in deliberationem afferre. Nemo tamen id fecit.

2. — Tunc assurgens P. Petrus Tacchi-Venturi, Provinciae Romanae Elector et omnium Congregatorum Patrum sollemni Professione antiquissimus orationem habuit, ut nomine omnium gratias ageret Deo Patri per Eius Filium Iesum Christum, propter favorem et gratias tempore Congregationis Societati concessas. Deinde gratum animum ostendit erga omnes eos, qui magno labore felici successui huius Congregationis auxilium praestiterunt. Commemorato in primis A. R. Patre Nostro cum omnibus Curiae Officialibus et Adiutoribus, singularem mentionem fecit R. P. Norberti de Boynes, qui ultra duos annos Societatem tam sapienter rexit et Congregationem hanc indefessa sollicitudine paravit.

3. — Tandem Pater Noster in memoriam omnium revocat coetum hunc, qui prima feria VI mensis septembris coactus fuerat, operi suo fastigium imponere eo die, quo in Curia Societatis festum Stae. Margaritae Mariae Alacoque recolitur; adeo ut totus sub peculiari patrocinio Sacratissimi Cordis Iesu habitus iure censendus sit; praeterea cum postremus eius actus fu-

turus sit instaurata Consecratio Congregationis totiusque Societatis Immaculato Cordi B. M. V., uberes ex ea fructus divino cum auxilio merito posse exspectari.

Nec dubitat Pater Noster omnes ex hac Congregatione eo animo discessuros esse quo maior vigeat Societatis amor et firmitior voluntas strenue allaborandi pro Christi Regno in apostolica nostra vocatione; oportere quoque oratione multos egregios operarios a Domino messis impetremus; illos autem allici, et informari posse qua nutriendo in nobismetipsis genuinum Societatis spiritum, qua curando ut Nostrorum institutio perfecta sit, qua demum exemplum omnibus vitae vere religiosae sollicitè praebedo.

Pulcherrima oratio S. Petri Canisii pro Societate simul cum symbolica imagine singulis Patribus Congregatis tradita monumentum erit horum dierum quibus vinculo caritatis coniuncti simul omnes operam comitiis nostris dederunt.

4. — Rogantur tunc Patres, velintne Congregationem Generalem solutam esse decernere. Cumque omnes id uno ore affirmarent, Hymnus Te Deum alternatim recitatus est.

Ita post actionem 42, hora 6 pomeridiana diei 23 octobris anni 1946 finis impositus est Congregationi Generali XXIX, a restituta Societate X, cuius laboribus velit Dominus uberrime benedicere eosque gratia ad maiorem Sui gloriam cumulare.

II. DECRETA DISPOSITIVA

TITULUS I

De urgenda exsecutione

23, in *Ms. act.* 38, 39.

Cum proxima Congregatio Generalis plura decreta sapienter appositeque elucubrata condiderit, quae propter adversas temporum condiciones nec plene cognosci nec satis in usum adduci potuerunt, haec Congregatio XXIX, ab aliis decretis faciendis fere abstinens, Congregationis Generalis XXVIII decreta « de spiritus conservatione et incremento » ac « de Ministeriis » (dd. 20-33 utroque comprehenso), non solum rata habet et sua facit, sed etiam statuit, ut ea iterum omnibus Nostris inculcentur, ac propterea in omnibus domibus ad mensam legantur et Nostris a Superioribus ac Praefectis spiritus explicantur.

24, in *Ms. act.* 38, 39, 41.

Cum remedium ad detrimenta praecavenda et « semper in via divini servitii progressum » faciendum ⁽¹⁾, non tantum in eo situm sit, ut optimae leges condantur atque omnibus innotescant, sed etiam vel maxime ut, quae statuta sunt, in usum adducantur ⁽²⁾: Congregatio Generalis XXIX omnibus Superioribus, Instructoribus, Magistris Noviciorum enixe commendat, ut in primis curent et urgeant exsecutionem.

(1) *Const. P. III c. 1 n. 10; Summ. Const. 22.*

(2) *Cfr. Collect. Decr. d. 49.*

Eo consilio haec statuit:

1°. In Consultationibus, quae statis temporibus fideliter habendae sunt, Superiores solliciti prae ceteris sint de observantia decretorum Congregationis Generalis XXVIII, de quibus in superiore decreto 23 ⁽³⁾; et in visitatione annua Provinciales diligenter de executione inquirant ⁽⁴⁾ atque in praescripta visitationis relatione ⁽⁵⁾ Praeposito Generali rationem reddant. Consultores quoque omnes, sed potissimum Consultores Provinciae, in litteris ex officio ad Generalem scribendis, de Instituti observatione referre ne praetermittant; referant vero non tantum quae emendatione indigent, sed etiam quae laude digna sunt.

2°. Sed praecipue Superioribus localibus Congregatio commendat:

a) ut, pro gravitate muneris sibi commissi, horam considerationis, ad normam suae regulae 20, fideliter peragant;

b) ut persuasum habeant suum primarium apostolatum in spirituali Nostrorum cura — quos ipsis Societas commisit — potissimum consistere; quare in ceteris ministeriis exercendis ita sibi temperent, ut neque saepius neque diutius extra domum suam versentur ⁽⁶⁾;

c) ut, ad normam suae regulae 10, sciant veram supernaturalem oboedientiam sibi conciliare, paterno quidem modo, « forma facti gregis ex animo » ⁽⁷⁾, sed firmiter exigendo ea, quae secundum praescripta Instituti et probatas nostras traditiones ab omnibus praestari debent ⁽⁸⁾.

3°. Cum hoc serium executionis studium, non extrinsecus, sed ex sincero amore nostri Instituti proficisci debeat, curandum est, ut ab initio vitae religiosae Novicii discant « cognoscere, aestimare et amare nostras Constitutiones et Regulas » ⁽⁹⁾ atque historiam Societatis. Reliquo formationis tempore iuvenes nostri omnes hac Societatis cognitione, aestimatione, amore magis

⁽³⁾ Cfr. *Collect. Decr.* d. 279; *Reg. Sup. loc.* 24.

⁽⁴⁾ Cfr. *Reg. Prov.* 102.

⁽⁵⁾ Cfr. *Reg. Prov.* 111.

⁽⁶⁾ Cfr. *Const. P. IX* c. 6 n. 1; *Reg. Sup. loc.* 5.

⁽⁷⁾ *I Petr.* 5, 3.

⁽⁸⁾ Cfr. *Formula Instituti* n. 6; *Const. P. IV* c. 10 n. 4; *P. IX* c. 2 n. 4; *Collect. Decr.* d. 254.

⁽⁹⁾ *Congr. Gen. XXVIII* d. 22, 3°.

magisque imbuantur. Ceteri vero de Societate, maxime nostri carissimi iuniores Sacerdotes, ne putent absoluta formatione sibi oblivioni tradi posse ea quae filiali amore iuvenes didicerunt, sed potius in dies constanter esse perficienda.

4°. Ad hoc propositum assequendum iuvabit:

a) lectio Constitutionum et Regularum, quae interdum tempore lectionis spiritualis fieri poterit;

b) diligentia in cognoscendis documentis a Praeposito Generali in Provincias missis;

c) exhortationes domesticae ad mentem decreti 21 Congregationis Generalis XXVIII habitae.

5°. Denique, ut Superiores in munere obeundo adiuventur, Congregatio Generalis Praeposito Generali commendat, ut separatam instructionem de executione, ad usum Superiorum, conficere velit.

TITULUS II

De fovendo spiritu interno et indiscreto studio actionis externae coercendo

25, in Ms. act. 38, 39, 41, 42.

Cum post ingentes superiorum annorum ruinas magni labores apostolici sint nobis ubique suscipiendi, et ipsa Sancta Sedes ampliores nobis campos aperiat, laudare quidem voluit Congregatio Generalis generosum animum, quo omnes Nostri his laboribus se dedunt. Sed hac eadem de causa opportunum censuit Nostros contra periculum naturalismi cuiusdam in exercendo zelo apostolico praemunire, et omnibus quidem, sed in primis Superioribus, necessitatem inculcare seligendi ministeria ad normas Instituti ⁽¹⁰⁾. Ne paulatim ad exteriora effundantur, recolant omnes, quae sapienter ordinavit Congregatio Generalis XXVIII, decreto 22, innixta principio S. Parentis Ignatii: « media illa quae cum Deo instrumentum coniungunt ac disponunt, ut

⁽¹⁰⁾ Cfr. *Const.* P. VII c. 2 *litt. D, E.*

a divina manu recte gubernetur, efficaciora sunt quam quae illud disponunt erga homines » ⁽¹¹⁾.

Haec praeclare confirmat adhortatio Summi Pontificis Pii XII: « Si veri nominis et intrepidi apostoli esse velitis, in id assidue nitamini, ut, toti spiritu Exercitiorum S. Patris vestri Ignatii instituti atque imbuti ⁽¹²⁾, solidas supernaturales virtutes vobis comparetis et fide ardenti omnes facultates vestras in famulatum Christi Domini impendatis; nitamini, ut hac via caelestis gratiae opes, utpote viva mystici Corporis Christi membra, vobis augeatis; divini Redemptoris caritate permoti, pravi amoris sui sensus confundite, abnegate vos, in primis animorum motus coërcendo moderandoque, cuius quidem abstinenciae disciplina ad omnia officia explenda, ad omnia ardua exantlandanda idonei et parati efficiemini » ⁽¹³⁾. « De alumnorum institutione a maioribus receptae normae indemnes serventur. Haec vero sucta vobis institutio diuturna est, at hac de causa actiosa et efficax. Quemadmodum ut robustae quercus solidentur, longa temporis intervalla necessaria sunt, ita longa patientia ad formandum virum Dei semper requiritur. Refrenetur igitur iuvenum generosa audentia, qua ii ad agendum intempestive rapiuntur: nimis propera operositas magis disperdit quam aedificat, eaque tum agenti tum ipsis apostolicis operibus nocet » ⁽¹⁴⁾.

Ne antiquitus tradita, quia antiqua, facile reiciantur, nova vero, quia nova, indiscrete accipiantur; sed Apostoli consilium omnes sequantur: « Omnia probate, quod bonum est tenete » ⁽¹⁵⁾.

⁽¹¹⁾ *Const.* P. X n. 2.

⁽¹²⁾ *Cfr. Congr. Gen. XXVIII* d. 22, 1°.

⁽¹³⁾ *Allocutio Pii XII ad Patres Congr. Gen. XXIX* die 17 sept. 1946 habita.

⁽¹⁴⁾ *Ibid.*

⁽¹⁵⁾ *I Thess.* 5, 21.

TITULUS III

De assidua Sacrae Scripturae lectione

26, in Ms. act. 37.

Ut, ad mentem Litterarum Encyclicarum *Divino afflante Spiritu* ⁽¹⁶⁾, cognitio, amor, usus Sacrae Scripturae in Nostri magis magisque promoveatur, Superiores diligenter curent, ut Scholastici assidua ac bene ordinata lectione Sacros Libros cognoscant, vere ament, ad proprium spiritualem fructum atque ad usum apostolicum adhibere discant.

TITULUS IV

De doctrina tenenda

27, in Ms. act. 38, 41.

Cum Societas nostra ad hoc instituta sit, « ut ad fidei defensionem et propagationem ... intendat » ⁽¹⁷⁾, cumque ad hoc propositum assequendum omnino necessarium sit, ut Nostri doctrinam ac mentem Ecclesiae penitus cognoscant et fideliter exponant, Congregatio Generalis omnia et singula quae Summus Pontifex Pius XII, in allocutione die 17 septembris ad Patres Congregatos benigne habita, pro suo erga Societatem amore atque in Ecclesia vigilantia, proferre voluit, maxima cum veneratione accipit omnibusque Nostri observanda commendat:

« Societatis Iesu igitur sodales ... omni diligentia suas observent leges, quae ipsis praecipunt, ut ' tamquam solidiorem, securiorem, magis approbatam Constitutionibusque consentaneam ' doctrinam S. Thomae sequantur ⁽¹⁸⁾ iidemque inflexa constantia, agmini vestro consueta, Ecclesiae magisterio haereant » ⁽¹⁹⁾.

⁽¹⁶⁾ A. A. S. XXV, 321.

⁽¹⁷⁾ *Formula Instituti a Iulio III approbata* n. 1.

⁽¹⁸⁾ Cfr. *Collect. Decr.* dd. 99-101.

⁽¹⁹⁾ *Allocutio Pii XII ad Patres Congr. Gen. XXIX* die 17 sept. 1946 habita.

Quoniam his temporibus ex scientiae thesauro nova profेरuntur et vetera novo modo proponuntur, debent quidem Nostri « doctrinarum progressus, quantum possunt et quomodo possunt, sectari, id sibi persuasum habentes, se hoc itinere, quamvis aspero, plurimum ad maiorem Dei gloriam et ad aedificationem Ecclesiae conferre posse. Insuper suae aetatis hominibus, sive ore sive scriptis, debent ita loqui, ut intelligenter et libenter audiantur » (20). Attamen, cum veritas Domini sit aeterna atque in aeternum inconcussa sit mansura, prorsus necessarium est, ut Nostri in sua agendi ratione sint cauti: « quod immutabile est, nemo turbet et moveat » (21).

« Dum igitur inocciduum Veritatem vereri sanctum sollemneque habetis, operam date problemata, quae labens fert tempus, studiose investigare et exsolvere, praesertim si ea eruditis christifidelibus obstacula et difficultates progignere possint; quin etiam eadem illustrando, in auxilium convertentes impedimentum, illorum fidem inde confirmate. Verumtamen, cum novae vel liberae agitantur quaestiones, catholicae doctrinae principia semper mentibus praefulgeant; quod in re theologica omnino novum sonat, evigilanti cautione perpendatur; certum firmumque ab eo, quod coniectura ducitur, ab eo, quod labilis nec semper laudabilis mos etiam in theologiam et philosophiam introducere et invehere potest, secernatur; errantibus amica praebeatur manus, nihil autem indulgeatur opinionum erroribus » (22).

TITULUS V

De Ratione Studiorum Superiorum

28, in *Ms. act.* 29, 35, 38.

1. — Experimentum novae Rationis Studiorum Superiorum, de quo fit sermo in decretis 38 et 39 Congregationis Generalis XXVIII, protrahendum est, ut difficultates, quae in huius Ratio-

---

(20) Ibid.

(21) Ibid.

(22) Ibid.

nis Studiorum exsecutione occurrant, magis definiantur et accommodata remedia inveniantur.

2. — Quare Praepositi Provinciarum et Rectores Collegiorum nostrorum accuratas relationes de his difficultatibus ac remediis ad Praepositum Generalem mittent, secundum normas ab eo statuendas.

3. — Congregatio Generalis Praeposito Generali commendat, ut paucorum peritorum Commissionem, prout opportunius iudicaverit, constituat; cuius ope relationes a Provincialibus et Rectoribus acceptas examini subiciat et Rationem Studiorum, ad normas et mentem eiusdem Congregationis Generalis ⁽²³⁾, retractet. Rationem Studiorum hoc modo retractatam Praepositus Generalis sua potestate definitive promulgabit.

4. — Donec haec Ratio Studiorum retractata promulgetur, suspensa manent decreta omnia Congregationis Generalis XXVII, a quibus discedit Ratio Studiorum die 31 iulii anni 1941 experimenti causa in Provincias missa. Suspenduntur praeterea, donec proxima Congregatio Generalis definitivam sententiam ferat, tam illa quam cetera decreta eiusdem Congregationis Generalis XXVII, a quibus haec retractata Ratio Studiorum fortasse discedet.

5. — Firmae denique et ratae manent normae a Congregatione Generali XXVIII decreto 39 statutae.

TITULUS VI

De apostolatu sociali

29, in *Ms. act.* 31-33, 38.

Cum in multis iam populis compleatur generalis fere eversio, non solum christianae constitutionis societatis, sed etiam fundamentorum quibus ordo socialis innitatur oportet, Nostri omnes, pro suo erga Christum Regem Eiusque Sponsam Ecclesiam amore, sibi persuasum habeant Societatis nostrae in primis

(23) Cfr. *Decreta Historica* d. 11.

esse nulli labori nullique conatui parcere, ut rectus ordo societatis ad ea instauretur principia, quae recentiores Summi Pontifices splendide illustrarunt.

1. — Quamobrem, praeter alia quae a Congregatione Generali XXVIII decreto 29, egregie praescripta sunt, haec Congregatio Generalis statuit, ut in singulis Provinciis vel regionibus « Centrum » aliquod actionis et studiorum socialium, si desit, quam primum constituatur. Quod quidem viris peritis et sufficientibus subsidiis instruatur, ut ad laborem socialem explicandum et propagandum, ad impulsus et directionem actioni sociali Nostrorum communicandam vere idoneum esse possit. Praeterea in locis ubi opifices frequentes habitant, Provinciales unum vel etiam plures Patres designent, qui pro viribus huic sociali labori operam navent.

2. — Quod ad methodos attinet, quibus sive duces et apostoli ex ipsis opificibus ac ruricolis selecti ad rectas notiones sociales et ad humanitatem quandam suo statui accommodatam informari queant, sive tota « proletariorum » multitudo Christo et Ecclesiae denuo lucriferi possit: pro variis hominum ac rerum condicionibus varias vias inire modosque adhibere licebit, dummodo omnia fiant ex facultate Provincialis; immo in rebus gravioribus vel insolitis praevia Praepositi Generalis approbatio obtineatur. Congregatio vero eos ex Nostris, qui ministeriis maioris abnegationis inter opifices dant operam, peculiari laude dignos esse censet.

3. — Intellegant porro Patres omnes, in ipsis spiritualibus Ministeriis — velut in contionibus et Exercitiis spiritualibus, in institutione iuventutis, in Congregationibus Marianis ceterisque nostris consociationibus — se posse ac debere apostolatam socialem exercere, tum socialem Ecclesiae doctrinam explicando, tum fidelium animos ad iustitiam et caritatem socialem conformando, tum demum opera socialia per nostrarum consociationum sodales instituendo.

4. — Scholastici omnes, ad normam decreti 29 (n. 10) Congregationis Generalis XXVIII, in doctrina sociali tempestive instituuntur. Qui autem ex iis ad laborem socialem magis idonei esse videantur mature seligantur, ut, solido studiorum nostrorum iacto fundamento, possint ad studia peculiaria tam doctrinae quam usus rerum socialium a Superioribus applicari.

5. — Meminerint denique omnes Nostri efficaciam huius socialis apostolatus magnopere pendere ex austeritate nostrae ipsorum vitae.

TITULUS VII

Mutationes in collectionem Decretorum inducendae

30, in *Ms. act.* 14, 15, 24, 25, 30, 40.

Decretum 25 in hunc modum mutetur:

§ 1. Tertium impedimentum essenziale ....

§ 2. Quinto impedimento essentiali Societatis tenentur omnes qui mentis infirmitate laborant aut laboraverunt, et ii qui manifestam dispositionem haud levis momenti ad huiusmodi infirmitatem ostenderunt vel ostendunt. Quodsi memorata infirmitas aut dispositio post admissionem in Societatem interveniat, admissio valida est, sed impedimentum urget, quare subsequen-
tia-vota, si forte nuncupentur, nulla et irrita sunt.

31, in *Ms. act.* 12, 13, 27, 38.

Decretum 27 in hunc modum mutetur:

Provinciales magnam cautionem adhibeant in admittendo candidato, de quo, propter indolem hereditariam vel defectum educationis catholicae, dubitetur, num sit aptus vel sit perseve-
raturus.

32, in *Ms. act.* 21, 26, 27, 36, 41.

Decretum 138 in hunc modum mutetur:

§ 1. Pontificia Universitas Gregoriana immediate subiecta est Praeposito Generali, qui disciplinae religiosae in ea tuendae ac promovendae ipse consulat et omnia consilia capiet, quae sibi necessaria vel utilia videbuntur, ut hoc Pontificium disciplinarum ecclesiasticarum Studium Generale et totius Societatis Seminarium exspectationi Ecclesiae et Societatis in dies magis respondeat.

§ 2. Provinciales omnes a Praeposito Generali rogati, cum subsidiis mittendis, tum praesertim optimis Professoribus cedendis, hoc totius Societatis commune opus gravissimum et carissimum pro virili quique parte generoso animo adiuvent.

33, in *Ms. act.* 13, 14, 36, 37.

Decretum 163 in hunc modum mutetur:

§ 1. Possunt praeterea ad professionem sollemnem quatuor votorum admitti .....

4° Viri in litteris humanioribus vel in aliqua alia disciplina scientifica insignes, qui complures annos in iis docendis cum laude laboraverunt.

§ 3. Nemo ad professionem .....

4° « Ego N., ... esse in litteris humanioribus (*aut*: in hac vel illa disciplina scientifica) insignem et complures annos in eis docendis (*aut*: in ea docenda) cum laude laboravisse.

34, in *Ms. act.* 42.

Decreto 286 addatur:

Cultum Immaculati Cordis B. V. Mariae omnes Societatis filii magis magisque in seipsis atque in aliis promoveant; consecratio vero huic Immaculato Cordi, decreto Congregationis XXIII olim facta ⁽²⁴⁾ et a Congregatione Generali XXIX post immane bellum iterata ⁽²⁵⁾, quotannis in omnibus domibus die festo eiusdem Immaculati Cordis cum peculiari sollemnitate renovetur.

35, in *Ms. act.* 13, 14, 36, 37.

Decretum 290, 3° (de suffragiis pro defunctis Societatis) suppressis iis quae adiuncta sunt a Congregatione Generali XXVIII, d. 43, III, a, rursus legatur prouti a Congregatione Generali XXVII statutum est et in Collectionem Decretorum insertum, scilicet:

⁽²⁴⁾ Cfr. *Congr. Gen. XXIII* d. 46 n. 3 (*Inst. Soc. Iesu* vol. II p. 511).

⁽²⁵⁾ Cfr. *Decreta Historica* d. 18, n. 3.

3°. Pro omnibus qui sunt de Provincia: duae Missae omnibus qui pariter sunt de Provincia (id est qui aut ex ea sunt neque alienae applicati, aut ex aliena sed huic applicati; et in utroque casu etiamsi extra Provinciam versentur);

TITULUS VIII

Mutatio inducenda in Regulas a Congregatione Generali XXVII recognitas

36, in *Ms. act.* 15-19, 25, 26.

Regula 10 ex Communibus in hunc modum mutetur:

Ad maiorem unionem eorum, qui in Societate vivunt, maiusque auxilium eorum, apud quos habitant, singuli addiscant eius regionis linguam, in qua resident, nisi forte ipsorum nativa illic esset utilior; salva tamen sermonis latini lege in iis qui studiis dant operam, secundum cuiusque Provinciae usum a Praeposito Generali approbatum.

TITULUS IX

Mutationes inducendae in Formulas Congregationum

37, in *Ms. act.* 14, 33, 34, 39, 40.

In Formula Congregationis Generalis haec mutantur vel addantur:

6. — Ad Congregationem Generalem ..... utpote qui soli ius suffragium ferendi habent .....

7. — Ad sola negotia ..... habentque deinceps ius suffragium ferendi ...

8. § 1. A die indictae Congregationis (mortuo vero Generali, iam ab ipso eius obitus die) prohibetur mutatio tam Provincialium quam eorum Superiorum maiorum et localium qui ratione muneris ad Congregationem Provinciae vel Viceprovin-

ciae vel Missionis ius habent, necdum triennium expleverunt. Ea autem prohibitio valet de Provincialibus usque ad dimissam Congregationem Generalem, de ceteris vero usque ad peractam eorum Congregationem.

§ 2. Nihilominus tam Provinciales quam ceteri Superiores, de quibus § 1, mutari possunt, si, iudicio Generalis aut Vicarii cum Assistantibus, causae gravissimae id exegerint.

§ 4. Viceprovinciales temporarii, necnon Vicesuperiores Missionum et locales omnes, praescriptis §§ 1-3 non subiacent, et quolibet tempore mutari possunt.

12. — § 1. Provinciales, qui Acta suarum Congregationum, secundum praescriptum Formulae Congregationis Provincialis n. 86 § 3, antea mittere non potuerint, ea, antequam Congregatio Generalis incohatur, Generali vel Vicario exhibeant ut cum Assistantibus videat, num quid dubii sit de aliquorum electione aut vocatione, idque ad Congregationem deferat secundum praescripta nn. 29, 98, 107.

§ 2. Iam ante primam sessionem Electores inter se informationes petere possunt, quibus se praeparent ad eligendum Secretarium et Assistentem Electionis, necnon Deputatos ad detrimenta.

17. — Electiones personarum omnes fiant suffragiis secretis, sive ad plura simpliciter, sive ad plura medietate, prout de singulis dicetur.

20. — § 2. Vicarius Generalis . . . ; firmis praescriptis nn. 13, 37 § 2, 43 § 1, 50 § 2, item 95, 8° de Vicario perpetuo.

22. — § 2. Suffragia collecta prius elata voce numerentur ab uno Scrutatore; deinde inspiciantur a Praeside et duobus Scrutatoribus; tum publice legantur ab uno et computentur ab altero Scrutatore, quem alii a Praeside cum approbatione Congregationis designati in hac computatione adiuvare possunt; electus proclametur a Praeside; tandem post sessionem suffragia a primo Scrutatore comburantur, firmis praescriptis nn. 82 §§ 1 et 2, 86, 2°, de electione Generalis.

24. — § 1. In suffragationibus secretis, si . . .

§ 2. Suffragationes publicae fient Secretario Patres Congregatos nominatim appellante. In rebus tamen minoris momenti fieri poterunt per manus elationem aut aliam actionem simultaneam.

25. — § 1. Praepositus Generalis, Vicarius Generalis, Secretarius et Assistens Electionis, Secretarius Congregationis eiusque duo Socii iuramento tenentur...

32. — § 1. Sexto, assidentibus Vicario duobus antiquissimis Professis quattuor votorum, qui Scrutatorum munere fungantur ad normam n. 22, et Collectoribus a Praeside cum approbatione Congregationis designatis suffragia colligentibus, eligantur ad plura suffragia secreta et distinctis scrutiniis ex Electoribus Secretarius et Assistens, qui tam Generali Congregationi, quam ipsi Praepositi Generalis electioni subserviant, firmo praescripto n. 36 § 1; quorum officium, finita electione Generalis et Secretarii Congregationis eiusque Sociorum, terminetur. Secretarius tamen Electionis, tam ante electionem Generalis quam post electionem, Deputationi ad detrimenta a secretis erit.

§ 4. Secretarius electus ad dexteram Praesidis statim assideat; antiquior Professor ad eius sinistram transeat, alterque ad locum suum redeat. Antiquior Professor pariter locum suum cedat Assistenti, statim atque hic electus fuerit.

33. — Septimo, si Congregatio in Curia Summi Pontificis habeatur, proponat Vicarius .....

34. — Octavo, a Vicario approbationi Congregationis proponatur unus ex Electoribus, qui orationem seu exhortationem ..... eum admoneant.

(§ 2 *omittatur*)

35. — Nono, pariter a Vicario approbationi Congregationis proponatur unus extra numerum Electorum. ex Praepositis ..... sive ex aliis Patribus e Societate.

36. — § 1. Eodem primo die vel uno ex proxime sequentibus, designentur ex numero Electorum, ad plura suffragia secreta et unico scrutinio, ex singulis Assistentiis .....

§ 2. Eligi potest Secretarius, non vero Assistentes, qui .....

37. — § 2. Haec ad plura medietate .....; totum autem hoc Deputationis negotium absolvatur ad summum intra quattuor dies subsequentes diem, quo Deputatio constituta est.

38. — § 1. Ad hos Deputatos ....., intra biduum post diem quo Deputatio constituta est, ferant quae habent .....

39. — § 1. In virtute sanctae oboedientiae prohibetur, ne quis Deputatorum, ad quem fuerit aliquid delatum, manifestet

quovis modo, directe vel indirecte, personam deferentem, etiam-
si subscripserit, neque Congregationi . . . . .

43. — § 1. Congregationi Generali . . . . ., firmo Vicarii iure
praevalendi in paritate suffragiorum.

50. — § 2. Condemnatio nonnisi maiore suffragiorum parte
pronuntiari potest, neque in paritate suffragiorum ius prae-
valendi Vicario competit. Ad eam autem . . . . .

57. — Primo die quatruidi, mane, habeatur sessio, in qua
Vicarius, ex eo loco ubi sedet, de futura electione omnes alloqua-
tur, horteturque ad eam prout ad maius Dei obsequium et bo-
nam Societatis gubernationem convenit faciendam ⁽²⁶⁾.

58. — § 1. Toto quatruiduo, nemo e Congregatis domo egre-
diatur sine licentia Vicarii, qui eam ne concedat, nisi re prius
collata cum omnibus Assistentibus; quibuscum etiam ipse rem
communicet, si foras ire velit; et utroque in casu trium Assisten-
tium assensus expectandus erit.

§ 2. Neve aliorum cuiquam permittatur a Superioribus in-
gredi domum, in qua Congregatio celebratur, nisi urgente ne-
cessitate.

59. — Hoc tempore, Electores ceterique orationi, ieiuniis et
corporis castigationi omnes vacent; partitionem autem ieiunio-
rum, disciplinarum et orationum, quae tunc fieri debebunt, Vi-
carius pro suo arbitrio instituat.

70. — Paratae quoque sint schedulae, quotquot erunt ne-
cessariae, in quibus ex una parte scriptum sit iuramentum, ut
est in Constitutionibus: « Testem invoco cum omni reverentia
Iesum Christum, qui Sapientia est aeterna, quod ego N. illum
eligo et nomino in Praepositum Generalem Societatis Iesu,
quem sentio ad hoc onus ferendum aptissimum ». Ex alia
vero parte . . . . .

71. — § 2. Intra hanc Missam Electores omnes communi-
cent. (*Reliqua omittantur*).

73. — 3º Deinde unusquisque seorsum orabit Deum per ho-
ram; et cum nullo alio loquendo, in Creatoris sui ac Domini cons-
pectu, ex iis quae prius intellexit, apud se statuet quem sit elec-

---

(26) Cfr. *Const. P. VIII c. 6 n. 1.*

turus ⁽²⁷⁾; quem inter Professos quattuor votorum, sive praesentes sive absentes, eligi oportet.

75. — Si omnes communi inspiratione . . . . (*Omissis verbis*: 'Data absolutione').

78. — § 5. Infirmorum, qui in eadem domo sint, suffragium exquiratur, in theca clausa, a duobus Electoribus sollemni quattuor votorum professione iunioribus, qui prius iuramentum emittent hac formula: « Testem invoco Deum, cuius oculis omnia nuda et aperta sunt, me fideliter suffragia infirmorum accepturum ».

80. — § 1. Si nemo plura medietate suffragia habuerit, tentetur secundum scrutinium inter omnes, qui habuerint suffragium aliquod; in quo scrutinio singuli Electores, servato ordine, suum suffragium ad mensam afferent, iuramentum tamen non repetent.

83. — Lecto Decreto, si electio in Curia Summi Pontificis facta fuerit, mittatur . . . .

85. — § 1. Statim, incipiente Vicario cum Secretario et Assistente, omnes suo ordine ad reverentiam electo Praeposito exhibendam accedant . . . .

§ 3. Si ab urbe absit, et intra octo vel decem dies adventurus praevideatur, vocetur statim, vacetque interim Congregatio ab omni rerum tractatione.

§ 4. Si tandem diutius expectari necesse sit, pergat . . . .

94. — § 3. Si Congregatio decreverit . . . . ad normam nn. 37-42.

95. — 8º Vicarius Generalis . . . .; in omni autem Deputatione cui interveniendi ius Generali competit, locus ac ius suffragium ferendi competunt Vicario, etiamsi . . . .

99. — § 1. Designentur ex Electoribus, ad plura suffragia secreta, Secretario electionis . . . . (*Omissis verbis*: 'et tribus distinctis scrutiniis').

§ 2. Secretarius separato scrutinio eligatur, duo autem Socii unico scrutinio. duobus nominibus in unoquoque suffragio inscriptis, eo pacto ut primus Socius ille designetur qui omnibus computatis maximum suffragiorum numerum obtinuerit, ille

---

(27) Cfr. *Const. P. VIII* c. 6 n. 6.

vero secundus Socius qui numero suffragiorum primum proxime sequatur.

§ 3. Peracta horum electione . . . . . (*Antiqua* § 2).

100. — § 1. Deputati ad detrimenta . . . . .

§ 2. Si unus ex Deputatis electis Praepositus Generalis . . . . . (*Antiqua* § 3).

§ 3. Ad hanc Deputationem vocari etiam possunt a Generali, si ei placuerit, Assistentes tam antiqui quam novi, sed cum suffragio consultivo tantum, si in Deputatos electi non fuerint.

101. — § 1. In eadem deinde sessione, nisi aliter Congregationi visum fuerit, designentur ex Electoribus ad plura suffragia secreta et unico scrutinio, Deputati ad secernenda postulata.

§ 5. Deputati una cum Praeposito Generali . . . . . ; firma praerogativa Generalis praevalendi in paritate suffragiorum, firmoque iure singulorum Congregatorum postulata reiecta in fine Congregationis proponendi ad normam n. 142.

§ 6. Appropinquante iam fine laborum, Congregationis erit determinare diem, ultra quem postulata ad Deputationem non iam deferri possint.

102. — In hac prima sessione assignetur etiam dies electionis Assistentium et Admonitoris . . . . .

103. — § 1. Decernat quoque Congregatio, utrum ipsa Commissiones, ad paranda negotia necessarias, constituere et Patres in eas cooptandos designare velit, an id Praeposito Generali soli, an eidem simul cum Patribus ad postulata secernenda deputatis committere.

§ 2. Potestas et officium Commissionum, nisi aliter . . . . .

110. — § 1. Sexto, assistentibus Praeposito Generali duobus antiquissimis Professis quattuor votorum, qui scrutatorum munere fungantur ad normam n. 22, designentur ad plura suffragia secreta ex Electoribus, primum Secretarius Congregationis, deinde unica suffragatione, ad normam n. 99 § 2, duo eius Socii, servatis omnibus praescriptis n. 32 §§ 1-3.

§ 2. Secretarius electus ad dexteram Generalis statim assideat; antiquior autem Professor ad eius sinistram transeat, alterque ad locum suum redeat. Antiquior Professor pariter locum cedat primo Secretarii socio, statim atque electus fuerit.

111. — Septimo, si Congregatio in Curia Summi Pontificis habeatur . . . . .

112. — Octavo, eodem die vel uno ex proxime sequentibus, designentur ex Electoribus (Assistentibus et Secretario eiusque Sociis minime exclusis) ad plura suffragia secreta et unico scrutinio, ex singulis Assistentiis singuli Deputati ad detrimenta, servatis omnibus praescriptis n. 36 §§ 3, 4. Huic Deputationi ad detrimenta Secretarius Congregationis a secretis erit.

114. — Decimo, statuatur, ad normam n. 103, quomodo constituendae sint Commissiones et qualis auctoritas iis tribuenda sit.

117. — Postulata omnia . . . . iisque significetur quatenus a Deputatione ad postulata secernenda admissa fuerint, quatenus ad Praepositum Generalem remissa, quatenus vero reiecta.

119. — § 1. Priusquam de postulatis in Congregatione agatur, a Deputatione ad secernenda postulata uni ex Commissionibus examinanda tradatur.

§ 2. Huic ius competit plura postulata, ad eandem materiam pertinentia, una, brevi, clara formula concipere; item singula postulata, aliquid addendo vel demendo, emendare, non ita tamen ut substantialiter immutentur; si autem novum postulatum efficiendum putet, illud Deputationi ad postulata secernenda subiciat.

§ 3. Commissiones rationes postulatorum, quae in utramque partem afferri possunt, iudiciumque suum breviter in scriptis cum omnibus Patribus Congregatis communicent. Qui deinde suas animadversiones, si quas habeant, in scriptis et proprio nomine appposito tempestive faciant. Has animadversiones in compendium redactas Commissio cum suo iudicio definitivo iterum omnibus Patribus Congregatis communicabit. Quibus peractis negotium coram Congregatione ipsa agetur.

120. — Ex eis quae a Deputatione sibi tradita fuerint, Commissiones res maioris momenti, quoad eius fieri potest, prius Congregationi proponendas curent; praecipuam autem rationem habeant eorum, quae Praepositus Generalis attulerit vel Congregationes miserint. Curent praeterea Secretarius Congregationis et Commissionum Praesides, ne umquam desit quod in Congregatione tractetur.

121. — Secundum ordinem ante sessionem omnibus tempestive communicatum, negotia in Congregatione ipsa ita generatim tractabuntur ut relator, a Commissione designatus, Com-

missionis sententiam breviter exponat, deinde secundum praecedentiam, facultas loquendi detur illis qui ante sessionem scripto significaverint se aliquid dicendum habere, et tandem eadem loquendi facultas illis tribuatur qui post auditos oratores in ipsa sessione eam petiverint.

124. — § 2. Si vero postulatum . . . . nisi ad duas tertias partes latum fuerit. Commissiones tamen ante praeviam suffragationem sensum postulatorum et eorum relationem ad Constitutiones, non vero eorum argumenta, exponere possunt.

125. — Praeter Commissiones quae laborem praeparandi negotia solent expedire, constitui possunt a Congregatione, si id convenire iudicaverit. Definitores duplicis generis, quibus suam auctoritatem ex parte communicet:

1° Alii ad decidenda . . . .

127. — § 2. Definitores secundi generis . . . . ; decreta autem ab iis condita a Patribus Congregatis sancienda sunt.

128. — § 4. Intercessionem in scriptis semper fient; de quibus eadem ratione agatur atque de aliis negotiis.

136. — § 4. Si in primo . . . . Si quis suffragia paria cum aliquo ex his tribus reportaverit, simul etiam cum his tribus habeat vocem passivam.

144. — § 2. 3° Vim suam a die promulgationis illico exserunt. (*Omissis verbis*: 'i. e. a die in n. 2° assignata').

38, in Ms. act. 14, 34, 39, 40.

In Formula Congregationis Provincialis haec mutantur vel addantur:

20. — 2°. Nostri ad cardinalatum vel episcopatum, sive residentialem sive titularem, assumpti, etiamsi has dignitates dimiserint; nec, durante munere, Delegati, Vicarii, Praefecti, Administratores Apostolici, Vicarii Capitulares, etsi Nostrorum Superiores sint.

21. — 1° (*Omittantur verba*: 'firmo tamen praescripto n. 22').

2° (*Omittantur verba*: 'Vicepraepositus Domus Professae Romanae').

22. — 3° (*Totum omittatur*).

28. — § 3. Postulatis suis subscribere non tenentur Patres Congregati, dummodo ea Secretario Congregationis vel alicui ex Deputatis ad discernenda postulata ipsi deferant; secus subscribere tenentur, sicut ii qui non sunt de Congregatione.

§ 4. Rebus, quae in Congregatione tractantur, nullo pacto se immisceant qui non sunt de Congregatione, neve earum statum a Congregatis interrogent, vel iis memorialia informationesve obtrudant, vel ut hanc illamve sententiam sequantur, sollicitent; et si quos ita agere Congregati deprehenderint, eos admonere tenentur.

29. — § 1. Praeparentur duo catalogi: unus eorum qui . . . . . (*Omissis verbis: 'in Congregatione affigendi'*).

41. — § 1. Provincialis . . . . . et insuper habet praerogativam praevalendi in publicis suffragationibus . . . . .

44. — Postridie diei, in quem indicta fuerat Congregatio, mane, affigantur parieti vel Patribus Congregatis distribuantur duo catalogi de quibus n. 29.

55. — Octavo, statim ac duo Deputati electi fuerint, assignetur, ad plura medietate suffragia non secreta, dies in quo Mitterdorum fiat electio; qui sit dies secundus vel ad summum quartus Congregationis.

61. — § 4. Quod de poenis dictum est, pro Provinciali ita locum habet, ut tantum voce activa privetur; ceteras poenas Praepositi Generalis iudicio subibit.

65. — § 2. In sexto vero . . . . .; et si qui his pares fuerint suffragiis, etiam cum his tribus habeant vocem passivam.

66. — 2º. Etsi infirmi vocem passivam in omnibus electionibus retinent . . . . .

3º. In hac autem electione . . . . . id est qui in sexto scrutinio suffragium aliquod habuerint.

74. — § 1. Congregationis est, sive in ipso textu postulatarum, sive distincta deliberatione et suffragatione, determinare quaenam postulata Congregationi Generali, quaenam Praeposito Generali destinentur.

§ 2. Postulata haec . . . . . (*Antiqua § 1*).

§ 3. Congregationi Provinciali fas non est . . . . . (*Antiqua § 2*).

90. — § 3. Procuratores ad Congregationem Generalem missi ius suffragium ferendi habent, sicut alii Electores . . . . .

93. — § 1. 3° Procurator Viceprovinciae vel Missionis, ita tamen ut, si duo vel plures sint Procuratores, ille praeferatur, qui in territorio Viceprovinciae vel Missionis habitualiter degat.

§ 3. Praeterea vocentur supra numerum, ratione muneris quod gesserunt (nisi iam aliunde ius habeant aliquam Congregationem intra numerum ingrediendi) antiqui Provinciales, a quibus dependebat Viceprovincia vel Missio, et antiqui Viceprovinciales.....

APPENDIX

I.

AUDIENTIA A SUMMO PONTIFICE PIO XII

PATRIBUS CONGREGATIS CONCESSA

die 17 septembris 1946

Castri Gandulfi

Oratio Patris Nostri

BEATISSIME PATER:

Provoluti ad Pedes Sanctitatis Tuae, omnes centum sexaginta sex Patres Congregationis Generalis XXIX Societatis Iesu, summopere gaudemus Sanctitatem Tuam, Vicarii Iesu Christi, cernere et profundissime venerari. Repraesentant hi Ignatii Loyolaei militiam, sub vexillo Crucis militantem pro Christo Iesu eiusque Vicario in terris, qui nuper successorem eiusdem Ignatii vigesimum sextum elegerunt.

Cerne, Beatissime Pater, quam bene ostendant Ecclesiae ipsius catholicitatem. Sunt enim ex omni fere natione, quae sub coelo est; non solum ex Europa et tribus Americis, sed ex extremis Africae oris, ex Indiis, ex Sinis, ex remota Iaponia, ex ultima Australia; qui quidem omnium fere linguarum cultarum idiomata diversissima loquentes, unius tamen labii omnes esse videntur; unus enim amor eos Romam vocavit, unus amor eos consociat et astringit: amor Vicarii Iesu Christi et Ecclesiae, cui serviunt, amor Societatis Iesu, in qua pro Vicario Christi atque Ecclesia militant. Consocii sunt obligationum, quae praesertim hoc tempore tam difficili, propriae vocationis et sacri ministerii vox praepotens iniungit. Consocii sunt periculorum omne genus, quibus nunc Ecclesia Dei lacessitur, dolorum quos patitur, iacturae quam aliquibus in locis tolerat, insidiarum omnium quibus mala nova, et forsitan peiora, parantur.

Haud dissimilia tempora fuerunt ea, quibus Legifer noster Ignatius primum Societatis manipulum ad Pedes Pauli III, Decessoris Tui, adduxit, cum novatorum defectio a fide catholica et morum dissolutio Ecclesiam afflictabant. Eos adduxit, militiam novam, promptam paratamque in tanto discrimine auxilia ferre, quocumque Vicarius Christi voluisset. Parva tunc erat Societas, et nondum per Constitutiones et Regulas stabilita. Nos vero crevimus magnum in numerum per omnes fere mundi plagas distributi. Eodem tamen obsequio, eadem devotione erga Augustam Romani Pontificis Personam accensi sumus; illa scilicet devotione illoque obsequio, quae, animo lubentissimo, singulari voto oboedientiae obsignavimus: nos « sine ulla excusatione » conferendi, « quocumque gentium ad maiorem Dei gloriam et animarum auxilium, inter fideles vel infideles, nos mittendos censuerit » ¹ Summus Christi Vicarius.

Et quoniam Praepositus Generalis, ex praescripto Constitutionum nostrarum, hoc votum Summo Pontifici declarare debeat, nulla videtur esse occasio aptior et sollemnior quam ut in hac ipsa hora, adstantibus omnibus Patribus Electoribus, coram Te, Beatissime Pater, illud renovemus, et super hanc Petram, quod verum est nostrae Societatis fundamentum, labores Congregationis Generalis et hoc novum tempus historiae nostrae aedificemus.

Id in primis animo intendimus, ut vitam interiorem, quam huius temporis vertiginosa paene externa actio in discrimen vocat, et spiritum religiosum, ex quo S. Ignatius nos monet efficaciam ad exteriora promanare, et solidam nostrorum iuvenum institutionem, quam maxime promoveamus; ut efficacitas nostri apostolatus altius atque altius in fidelium animos penetret; ut potius quam parvas nostras vires in *multa* nova opera aggredienda disperdamus, *multum* pro regno Christi propagando ac defendendo sub Tuo certo sapientique ductu perficere conemur.

Ut autem haec nostra vota servare et opere exsequi possimus, velis, Beatissime Pater, Apostolicam Benedictionem nobis, laboribus Congregationis mox instaurandis, totique Societati per universum mundum dispersae, benigne impertire.

---

¹ *Const.* p. VII, c. 1, n. 1.

Allocutio Summi Pontificis

Quamvis inquieti et difficiles volvantur dies, Romae legitimum coetum vestrum seu Generalem Congregationem ipsi, dilectissimi Nobis, coëgistis; et nunc concorditer et actuose, tranquille et operose, Ordinis vestri negotiis consulitis, ut is magis magisque, coalescentibus viribus et disciplina roborata, Dei laudem provehat et Ecclesiae utilitati deserviat. Ex quo coetu vestro iam praecipuus maturuit fructus: novum enim delegistis vestrum Generalem Praepositum, quem heic adstantem animo oculisque Nostris amplectimur. Dignus ipse sit eo, in cuius locum successit, Wlodimiro Ledóchowski, quem profecto pietate, prudentia aliisque virtutibus inter Praepositos Generales insignem, tum duo ultimi Decessores Nostri, tum Nos ipsi vivum magni fecimus ac defunctum multo desiderio modo Nos vobiscum deflemus. Supremus hic vester moderator, eadem constantia et alacritate ac ille, Societatis Iesu hono provideat et eius novis necessitatibus prospiciat.

Calamitosum recens confectum bellum Ordini vestro, aut saltem compluribus eius Provinciis et sacris expeditionibus, non pepercit. Haud pauci sodales vestri ob pugnas et missilia morte intercepti; multi ad signa arcessiti vel ad dura opera damnati; multi bello capti frigus, inopiam, vexationes, onerosos labores et praesertim diuturna captivitatis taedia et aegritudines perpassi sunt.

At Societas Iesu, mater vestra, miscens gaudia moeroribus, Psalmistae iure potest verbis uti: « Cum anxietates multiplicentur in corde meo, consolationes tuae delectant animam meam »¹. Nonne id singulari Dei muneri et beneficio tribuendum est quod ipsa, quamvis procellosa labantur tempora, gregalium suorum auctas adhuc videt cohortes et praeclaris documentis perspicit probatas virtutes? Miramur profecto vobiscum evangelicae vi-

¹ Ps. 93, 19.

tae exempla, quibus sodales vestri inter milites et captivos versantes enituerunt; miramur apostolici laboris multiformem solertiam, qua sacerdotes alique ex agmine vestro commilitonibus Christi salutem, pacem, laetitiam portaverunt. Quid autem dicendum de apostolicis inceptis, quae sodales in regionibus a victoribus exercitibus occupatis, interdum non sine capitis periculo, susceperunt? Amplissima quidem eorum virtuti laus debetur aequae et caritati, quam Provinciae vestrae, minoribus belli nocuentis affectae, actuosam contulerunt in commodum atque utilitatem fratrum, qui miseriis et aerumnis premuntur, qui tot necessariis rebus indigent, qui in lacrimabiles ruinas reparandas incumbunt. Neque operositas vestra his tantum circumscripta est terminis. Cum bellicae conflagrationi finis impositus est, Dei auxilio freti, non solum adaucta contentione rebus vestris providistis, novitiorum domos et doctrinae domicilia in pristinum vel meliorem statum restituistis, sed etiam certatim religiosi, moralis, socialis ordinis instaurationi et emendationi, magna molis opus, vos devovistis et, quantum fieri poterat, animos hominum odiis asperatos lenire contendistis.

Nihil nunc praesentius et instantius postulatur, dilectissimi Nobis, quam ut religionis imperium et christiana morum disciplina debitum in honorem et vigorem restituantur. Pro dolor, diffusa immortalium honorum neglegentia, in quae tempora incidimus. In quovis hominum coetu inveniuntur, qui omnino catholicam fidem, immo ipsius religionis rudimenta ignorent; inveniuntur ii, quibus nihil nefas in facinore et in libidine sit, qui etiam primaria morum praecepta et iustitiae normas negligant; sunt phrenetici, qui sacvant in sacra, et lethargici, qui ea socordes praetermittant; per integras regiones et civitates socialis ordo penitus immutatur. Mala sunt tempora, quia mali sunt homines. Debent homines fieri boni, ut bona fiant et tempora.

Sentit, intelligit Ecclesia ad se summopere pertinere tantam malorum colluviem repellere, aegris gentibus mederi. Et hoc opus ipsa aggreditur, summe freta Dei auxilio et gratia. Nam etiam ad nostra tempora aptari potest illud Doctoris gentium: « Ubi abundavit delictum, superabundavit gratia »². Etiam no-

² Rom. 5, 20.

stris temporibus « Sol salutis » refulget, cum Christus nos quoque ad apostolicum laborem invitet voce illa: « Levate oculos vestros et videte regiones, quia albae sunt iam ad messem »³. Haec vox divini Redemptoris de sacris expeditionibus in primis valet eisque mirum affert solamen. At valet etiam de terris et populis olim ex toto christianis et catholicis; passim namque religiosus fervor Christifidelium augetur et novis incitamentis inflammatur; passim oculi et mentes hominum in Ecclesiam attoluntur, ab ea potius quam a quolibet alio salutem expectantes; passim plurimi sunt ii, qui vere « esuriunt et sitiunt iustitiam »⁴. divinaeque lucis et gratiae desiderio flagrant.

En grande opus ab Ecclesia perficiendum! In hoc assequendo proposito ipsa vobis quoque confidit, vestro devovendi vos studio confidit, religiosa professione vestra vestraque doctrina maxime confidit. Num vacua Nostra decideret spes? Nullo modo. Experiundo novimus, quantus strenue agendi amor vos moveat et incendat. Iesu causa agitur; et Societas Iesu ad sanctissimum huiusmodi parandum triumphum magnopere conferet et alios multos in suum traducet exemplum.

Servandae autem vobis sunt nonnullae condiciones, ut quod Nobis fore spondemus fausto eventu contingat, et exspectationem Nostram ipsi expleatis. Ante omnia oportet Constitutionibus vestris et universis earundem praescriptis firme fideles sitis. Instituta Ordinis vestri possunt, si id congruens esse videatur, ad nova temporis adiuncta hic illic immutando accommodari; attamen quod praecipuum in iis est, nequaquam tangatur perpetuumque consistat. Exempli gratia: tertius probationis annus, quem aliae religiosae familiae vos imitatae sibi adsumpserunt et cuius beneficio intimae spiritalis vitae vena in vobis uberior succrescit; meditationis et silentii consuetudines, praesertimque de alumnorum institutione a maioribus receptae normae indemnes servantur. Haec vero sueta vobis institutio diuturna est, at hac de causa actiosa et efficax. Quemadmodum ut robustae quercus solidentur, longa temporis intervalla necessaria sunt, ita longa patientia ad formandum virum Dei semper requiritur. Refrenetur igitur iuvenum generosa audentia, qua ii ad agendum intempe-

---

³ Io. 4, 35.

⁴ Math. 5, 6.

stive rapiuntur: nimis prospera operositas magis disperdit quam edificat, eaque tum agenti tum ipsis apostolicis operibus nocet.

Si veri nominis et intrepidi apostoli esse velitis, in id adsidue nitamini, ut, toti spiritu Exercitiorum S. Patris vestri Ignatii instituti atque imbuti⁵, solidas supernaturales virtutes vobis comparetis et fide ardenti omnes facultates vestras in famulatum Christi Domini impendatis; nitamini, ut hac via caelestis gratiae opes, utpote viva mystici Corporis Christi membra, vobis augeatis; divini Redemptoris caritate permoti, pravi amoris sui sensus contundite, abnegate vos, in primis animorum motus coërendo moderandoque, cuius quidem abstinenciae disciplina ad omnia officia explenda, ad omnia ardua exantlanda idonei et parati efficiemini.

Ex hoc etiam fiet, ut oboedientiae virtus numquam concussis fundamentis innitatur. Tessera vestra, laus vestra, firmitas vestra oboedientia, quae eo quam maxime spectet oportet, ut ad moderatorum vestrorum nutum omnino flexibiles sitis sine querimoniis, sine murmurationibus, sine reprehendenda censura, quae, nostrae aetatis morbus, dissipat vires atque languida et infructuosa apostolica reddit incepta. Onerosa, quae austera oboedientia imponit, fient vobis levia, afflante caritate, quae si adest, Deus ipse adest, quia « Deus caritas est ». Sit ergo in vobis « caritas de corde puro et conscientia bona et fide non ficta »⁶.

Vestrum est nomine et re non solum viros vere religiosos, sed magnae quoque doctrinae esse. Ipsi officium exercetis, sive ore sive scriptis, theologiam, Sacras Litteras, ceterasque ecclesiasticas disciplinas, philosophiam quoque docendi: eximius hic vobis honor, nobilis labor, at magna quoque suscepti huius ministerii vobis ratio impendet. Universis et singulis, quibus haec concredita provincia est, alta sonat Apostoli vox: « O Timothee, depositum custodi, devitans profanas vocum novitates et oppositiones falsi nominis scientiae »⁷.

Societatis Iesu igitur sodales, ut tantae spei fideliter respondeant, omni diligentia suas observent leges, quae ipsis praeciipiunt, ut « tamquam solidiorem, securiorem, magis approbatam

⁵ Cfr. *Decr. C. G.* XXVIII. 22, 1°.

⁶ *1 Tim.* 1, 5.

⁷ *Ib.* 6, 20.

Constitutionibusque consentaneam » doctrinam S. Thomae sequantur⁸ iidemque inflexa constantia, agmini vestro consueta, Ecclesiae magisterio haereant, habentes, ut ipsis Sancti Societatis vestrae Conditoris verbis utamur, « animum paratum et promptum ad obediendum in omnibus verae Sponsae Christi Domini nostri, quae est nostra sancta Mater Ecclesia Hierarchica », et « credendo inter Christum Dominum nostrum Sponsum et Ecclesiam eius Sponsam eundem esse spiritum, qui nos gubernat et regit ad salutem animarum nostrarum; quia per eundem spiritum et Dominum nostrum, qui dedit decem mandata, regitur et gubernatur sancta nostra Mater Ecclesia »⁹.

Quodsi iidem apprime fidem debent colere, debent etiam accuratam perfectamque scientiam sibi adipisci et, praeclara sui Instituti vestigia secuti, doctrinarum progressus, quantum possunt et quomodo possunt, sectari, id sibi persuasum habentes, se hoc itinere, quamvis aspero, plurimum ad maiorem Dei gloriam et ad aedificationem Ecclesiae conferre posse. Insuper suae aetatis hominibus, sive ore sive scriptis, debent ita loqui, ut intelligenter et libenter audiantur. Ex quo id infertur, ut in proponendis quaestionibus, in argumentationibus ducendis, in dicendi quoque genere deligendo, oporteat sui saeculi ingenio et propensione sapienter orationem suam accommodent. At quod immutabile est, nemo turbet et moveat. Plura dicta sunt, at non satis explorata ratione, « de nova theologia » quae cum universis semper volventibus rebus, una volvatur, semper itura, numquam perventura. Si talis opinio amplectenda esse videatur, quid fiet de numquam immutandis catholicis dogmatibus, quid de fidei unitate et stabilitate?

Dum igitur inocciduum Veritatem vereri sanctum sollemneque habetis, operam date problemata, quae labens fert tempus, studiose investigare et exsolvere, praesertim si ea eruditis christifidelibus obstacula et difficultates progignere possint; quin etiam eadem illustrando, in auxilium convertentes impedimentum, illorum fidem inde confirmate. Verumtamen, cum novae vel liberae agitantur quaestiones, catholicae doctrinae principia semper mentibus praefulgeant; quod in re theologica omnino

⁸ *Epit.*, nn. 315-318.

⁹ *Exerc. Spir.*; *Reg. ad sentiendum cum Eccl.*, 1^a et 13^a.

novum sonat, evigilanti cautione perpendatur; certum firmumque ab eo, quod coniectura ducitur, ab eo, quod labilis nec semper laudabilis mos etiam in theologiam et philosophiam introducere et invelhere potest, secernatur; errantibus amica praebeatur manus, nihil autem indulgeatur opinionum erroribus.

Id vos cohortati, dilectissimi Nobis, Apostolicam Benedictionem vobis amanter impertimus ac multa prece Dei auxilium, sine quo nihil, quocum possumus omnia, vobis devocamus, ut sanctissimae Evangelii causae antiquo ritu, novo studio vos vestraque addicatis. Fortia fortes agite. « Crescite vero in gratia et cognitione Domini nostri et Salvatoris Iesu Christi, Ipsi gloria et nunc et in diem aeternitatis. Amen »¹⁰.

---

¹⁰ 2 *Petr.* 3, 18.

II.

PATRES CONGREGATIONIS GENERALIS XXIX
A RESTITUTA SOCIETATE X
ANNO MCMXLVI

R. P. NORBERTUS DE BOYNES

VICARIUS GENERALIS

24 aug. 1870 - 18 oct. 1888 - 2 febr. 1906

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
	ASSISTENTES ET PROVINCIALES			
2	P. Camillus Crivelli, <i>Assist.</i> <i>Amer. Lat.</i>	11 iul. 1874	12 nov. 1888	15 aug. 1907
3	P. Victor Le Cocq, <i>Prov. Belg.</i> <i>Mer.</i>	15 ian. 1883	31 oct. 1902	2 febr. 1919
4	P. Adelardus Dugré, <i>Assist.</i> <i>Angl.</i>	15 iun. 1881	7 sept. 1899	25 mart. 1919
5	P. Alphonsus M. Martin, <i>Ass.</i> <i>Ital.</i>	12 apr. 1882	16 iul. 1901	2 febr. 1920
6	P. Iosephus M. Otegui, <i>Prov.</i> <i>Cast.</i>	25 oct. 1884	30 iul. 1901	2 febr. 1920
7	P. Zachaeus I. Maher, <i>Assist.</i> <i>Amer.</i>	8 oct. 1882	27 ian. 1901	2 febr. 1921
8	P. Severianus Azcona, <i>Assist.</i> <i>Hisp.</i>	8 nov. 1884	10 iun. 1903	2 febr. 1921
9	P. Marcellus Bith, <i>Prov.</i> <i>Franc.</i>	28 mart. 1883	19 nov. 1903	2 febr. 1921
10	P. Antonius Prešeren, <i>Ass.</i> <i>Slav.</i>	8 iun. 1883	3 oct. 1910	2 febr. 1921
11	P. Aloisius Riou, <i>Prov. Bras.</i> <i>Centr.</i>	19 aug. 1885	17 oct. 1903	2 febr. 1922
12	P. Edmundus Elter, <i>Vicepr.</i> <i>Pol. Maior.</i>	14 nov. 1887	15 iul. 1905	15 aug. 1922

	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
3	P. Ladislaus Lohn, <i>Prov. Pol. Min.</i>	5 apr. 1889	18 mart. 1904	2 febr. 1923
4	P. Franciscus A. McQuade, <i>Prov. Neo-Ebor.</i>	23 ian. 1889	14 aug. 1906	2 febr. 1924
5	P. Ioannes Janssens, <i>Prov. Belg. Sept.</i>	22 dec. 1889	23 sept. 1907	2 febr. 1924
6	P. Iulius Marinho, <i>Prov. Lus.</i>	16 nov. 1891	22 maii 1906	2 febr. 1925
7	P. Martinus D'Arcy, <i>Prov. Angl.</i>	15 iun. 1888	7 sept. 1906	2 febr. 1926
8	P. Vincentius L. Keelan, <i>Prov. Mayrl.</i>	2 nov. 1890	14 aug. 1907	2 febr. 1927
9	P. Carolus Brust, <i>Assist. Germ.</i>	6 apr. 1890	30 sept. 1909	2 febr. 1927
0	P. Thomas Travi, <i>Prov. Argent.</i>	2 iun. 1894	1 apr. 1908	15 aug. 1927
1	P. Antonius Dragon, <i>Prov. Can. Inf.</i>	2 iun. 1892	30 iul. 1910	15 aug. 1927
2	P. Bernardus Jeannet, <i>Prov. Camp.</i>	29 ian. 1893	8 oct. 1910	2 febr. 1928
3	P. Iosephus Martinez A., <i>Prov. Mex.</i>	10 oct. 1893	4 sept. 1911	2 febr. 1929
4	P. Bernardus de Gorostazu, <i>Prov. Tolos.</i>	14 sept. 1890	6 sept. 1912	2 febr. 1929
5	P. Leopoldus Arntzen, <i>Prov. Bras. Mer.</i>	17 ian. 1879	25 apr. 1900	21 iun. 1931
6	P. Iosephus P. Zuercher, <i>Prov. Missouri.</i>	13 iul. 1897	2 sept. 1915	2 febr. 1933
7	P. Albertus Moreno, <i>Prov. Colomb.</i>	19 apr. 1899	18 mart. 1916	15 aug. 1933
8	P. Iosephus I. King, <i>Prov. Calif.</i>	20 aug. 1900	15 iul. 1916	2 febr. 1934
9	P. Leopoldus I. Robinson, <i>Prov. Oreg.</i>	20 aug. 1899	30 iul. 1916	2 febr. 1934
0	P. Raimundus Calvo, <i>Prov. Legion.</i>	13 mai. 1895	7 sept. 1923	2 febr. 1934
1	P. Franciscus Cuenca, <i>Prov. Bael.</i>	4 ian. 1901	14 iun. 1917	15 aug. 1934
2	P. Ioannes McMahon, <i>Prov. Hibern.</i>	27 aug. 1893	31 aug. 1917	2 febr. 1935

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
33	P. Bernardus Hapig, <i>Prov. Germ. Or.</i>	25 sept. 1888	26 apr. 1919	15 aug. 1935
34	P. Ioannes I. McEleny, <i>Prov. Nov. Angl.</i>	13 nov. 1895	14 aug. 1918	2 febr. 1936
35	P. Leo D. Sullivan, <i>Prov. Chicag.</i>	21 ian. 1901	5 sept. 1919	2 febr. 1937
36	P. Aemilius Sogni, <i>Prov. Taur.</i>	28 dec. 1903	8 apr. 1920	15 aug. 1937
37	P. Domenicus M. Bianchini, <i>Prov. Ven.</i>	21 mai. 1897	4 aug. 1920	15 aug. 1937
38	P. Calogerus Gliozzo, <i>Prov. Sic.</i>	15 ian. 1904	3 sept. 1919	2 febr. 1938
39	P. Georgius Bichlmair, <i>Prov. Austr.</i>	11 febr. 1890	7 sept. 1910	15 aug. 1938
40	P. Wilhelmus Flosdorf, <i>Prov. Germ. Inf.</i>	28 mai. 1902	11 apr. 1921	15 aug. 1938
41	P. Augustus Décisier, <i>Prov. Lugd.</i>	29 apr. 1878	17 oct. 1900	11 oct. 1938
42	P. Stephanus Borbély, <i>Prov. Hung.</i>	19 aug. 1903	13 aug. 1921	2 febr. 1939
43	P. Cornelius Kerremans, <i>Prov. Neerl.</i>	3 ian. 1901	7 sept. 1921	2 febr. 1939
44	P. Franciscus X. Müller, <i>Prov. Germ. Sup.</i>	2 aug. 1897	15 sept. 1923	2 febr. 1940
45	P. Emmanuel Porta, <i>Prov. Rom.</i>	26 mart. 1904	15 febr. 1924	3 mart. 1940
46	P. Franciscus Silhan, <i>Prov. Bohem.</i>	7 ian. 1905	14 aug. 1923	15 aug. 1940
47	P. Candidus Mazón, <i>Prov. Arag.</i>	22 apr. 1900	7 sept. 1926	15 aug. 1940
48	P. Iosephus Ridruejo, <i>Prov. Tolet.</i>	28 iul. 1907	11 oct. 1922	2 febr. 1941
49	P. Henricus L. Crane, <i>Prov. N. Aurel.</i>	28 apr. 1906	30 iul. 1924	15 aug. 1941
50	P. Ioannes Swain, <i>Prov. Can. Sup.</i>	13 dec. 1907	14 aug. 1925	15 aug. 1942
51	P. Albertus Giampieri, <i>Prov. Neap.</i>	10 mai. 1907	4 nov. 1925	15 aug. 1944

NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
ELECTORES ET PROCURATORES			
P. Petrus Tacchi-Venturi, <i>El. Rom.</i>	12 aug. 1861	12 nov. 1878	2 febr. 1897
P. Iosephus Güenechea, <i>El. Cast.</i>	19 dec. 1872	20 sept. 1887	2 febr. 1906
P. Franciscus Rodrigues, <i>El. Lus.</i>	20 sept. 1873	20 sept. 1888	2 febr. 1908
P. Henricus Carvajal, <i>El. Leg.</i>	15 aug. 1872	10 aug. 1890	2 febr. 1909
P. Emmanuel Grund, <i>El. Baet.</i>	20 apr. 1874	4 dec. 1890	2 febr. 1910
P. Ioannes Guim, <i>El. Arag.</i>	3 sept. 1873	30 iul. 1891	2 febr. 1910
P. Ferdinandus Cavallera, <i>El. Tolos.</i>	26 nov. 1875	11 nov. 1892	2 febr. 1910
P. Ioannes Battisti, <i>El. Ven.</i>	26 dec. 1874	16 sept. 1889	2 febr. 1911
P. Ioannes Fahy, <i>Proc. Austral.</i>	5 febr. 1874	7 sept. 1891	2 febr. 1911
P. Felix Rinaldi, <i>El. Taur.</i>	15 iul. 1878	4 aug. 1894	15 aug. 1911
P. Ioannes Rostworowski, <i>El. Pol. Mai.</i>	8 nov. 1876	31 dec. 1895	2 febr. 1912
P. Iosephus Danti, <i>El. Bras. Centr.</i>	23 nov. 1875	28 oct. 1896	2 febr. 1912
P. Aloisius da Fonseca, <i>El. Lus.</i>	3 nov. 1878	12 nov. 1892	2 febr. 1913
P. Ioseph De Giovanni, <i>El. Neap.</i>	13 oct. 1876	30 iul. 1897	15 aug. 1913
P. Herbertus C. Noonan, <i>El. Missouri.</i>	7 sept. 1875	12 sept. 1896	15 aug. 1914
P. Iacobus M. Kilroy, <i>El. Nov. Angl.</i>	2 dec. 1876	14 aug. 1896	2 febr. 1915
P. Iosephus Creusen, <i>El. Belg. Mer.</i>	18 apr. 1880	23 sept. 1897	2 febr. 1915
P. Eduardus C. Phillips, <i>El. Neo-Ebor.</i>	4 nov. 1877	14 aug. 1898	2 febr. 1916
P. Eduardus de la Peza, <i>El. Mex.</i>	26 nov. 1878	7 sept. 1897	25 febr. 1916
P. Petrus Hoenen, <i>El. Neerl.</i>	28 oct. 1880	26 sept. 1898	2 febr. 1917

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
72	P. Henricus Picard, <i>El. Camp.</i>	29 nov. 1881	28 sept. 1899	2 febr. 191
73	P. Carolus Coppex, <i>Proc. Bras. Sept.</i>	1 ian. 1879	9 oct. 1899	2 febr. 191
74	P. Iulius Misson, <i>El. Belg. Mer.</i>	4 apr. 1882	3 sept. 1900	2 febr. 191
75	P. Emmanuel Sánchez-Robles, <i>El. Tolet.</i>	21 sept. 1881	28 sept. 1899	2 febr. 191
76	P. Ioannes Fillion, <i>El. Can. Sup.</i>	2 iun. 1878	1 febr. 1900	2 febr. 191
77	P. Ioannes Hannon, <i>El. Hi-bern.</i>	24 mart. 1884	7 sept. 1900	2 febr. 191
78	P. Augustinus Dyla, <i>El. Pol. Min.</i>	28 iul. 1885	24 sept. 1901	2 febr. 191
79	P. Antonius Encinas, <i>El. Leg.</i>	15 mart. 1883	14 oct. 1901	2 febr. 191
80	P. Iosephus M. Dalmáu, <i>El. Arag.</i>	19 aug. 1884	24 iul. 1902	15 aug. 191
81	P. Ioannes W. Hynes, <i>El. N. Aurel.</i>	24 iun. 1886	27 apr. 1901	2 febr. 192
82	P. Adalbertus Csavossy, <i>El. Hung.</i>	24 oct. 1883	1 febr. 1903	25 mart. 192
83	P. Antonius Revuelto, <i>Proc. Aequat.</i>	5 sept. 1885	16 febr. 1901	2 febr. 192
84	P. Rufus Mendizábal, <i>El. Cast.</i>	18 dec. 1888	12 nov. 1904	2 febr. 192
85	P. Renatus Charvet, <i>Proc. Sienhs.</i>	22 aug. 1883	9 oct. 1901	23 iun. 192
86	P. Vincentius A. McCormick, <i>El. Neo-Ebor.</i>	17 iun. 1886	14 aug. 1903	2 febr. 192
87	P. Iosephus W. Parsons, <i>El. Maryl.</i>	17 mart. 1887	14 aug. 1903	2 febr. 192
88	P. Iosephus Canavan, <i>El. Hi-bern.</i>	26 mai. 1886	7 sept. 1904	2 febr. 192
89	P. Thomas I. Donnelly, <i>El. Chicag.</i>	28 febr. 1885	11 aug. 1905	2 febr. 192
90	P. Iosephus M. Walsh, <i>El. N. Aurel.</i>	13 nov. 1884	20 ian. 1904	2 febr. 192
91	P. Carolus G. Herzog, <i>El. Maryl.</i>	5 aug. 1887	13 aug. 1904	2 febr. 192
92	P. Ioannes Di Maria, <i>El. Neap.</i>	17 febr. 1890	1 oct. 1905	2 febr. 192

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
93	P. Raphaël Garrido, <i>Proc. Cub.</i>	4 sept. 1888	14 ian. 1906	2 febr. 1924
94	P. Ioannes Ponce, <i>Proc. Venez.</i>	21 sept. 1887	24 iul. 1908	2 febr. 1924
95	P. Wilhelmus Klein, <i>El. Germ. Inf.</i>	24 mart. 1889	14 sept. 1913	2 febr. 1924
96	P. Felix M. Cappello, <i>El. Rom.</i>	8 oct. 1879	1 nov. 1913	2 febr. 1924
97	P. Valentinus Prokulski, <i>El. Pol. Min.</i>	4 mai. 1888	14 iul. 1907	15 aug. 1924
98	P. Albertus H. Poetker, <i>El. Chic.</i>	4 ian. 1887	24 iul. 1907	2 febr. 1925
99	P. Iosephus Messina, <i>El. Sic.</i>	6 ian. 1893	1 apr. 1907	2 febr. 1926
100	P. Osw. v. Nell-Breuning, <i>El. Germ. Inf.</i>	8 mart. 1890	1 oct. 1911	2 febr. 1926
101	P. Arsenius Lambert, <i>El. Franc.</i>	10 ian. 1888	9 oct. 1904	15 aug. 1926
102	P. Aloisius M. Echániz, <i>Proc. Wuhu.</i>	5 febr. 1892	9 iul. 1909	2 febr. 1927
103	P. Eduardus Helsham, <i>El. Angl.</i>	5 iul. 1891	7 sept. 1909	2 febr. 1927
104	P. Henricus del Valle, <i>El. Mex.</i>	15 sept. 1889	2 maii 1910	15 aug. 1927
105	P. Stephanus Sakač, <i>Subst. Proc. Croat.</i>	10 oct. 1890	11 iun. 1915	15 aug. 1927
106	P. Franciscus Mangan, <i>El. Angl.</i>	11 febr. 1890	7 sept. 1907	2 febr. 1929
107	P. Eduardus Ospina, <i>El. Colomb.</i>	30 iul. 1891	20 iun. 1908	2 febr. 1929
108	P. Carolus Chamussy, <i>El. Lugd.</i>	22 mart. 1890	16 oct. 1908	2 febr. 1929
109	P. Aemilius Papillon, <i>El. Can. Inf.</i>	2 aug. 1888	30 iul. 1910	2 febr. 1929
110	P. Bernardus Leib, <i>El. Camp.</i>	31 oct. 1893	9 oct. 1911	2 febr. 1929
111	P. Aloisius Parola, <i>El. Argent.</i>	18 iul. 1885	23 iul. 1903	31 maii 1929
112	P. Caesar Dainese, <i>El. Bras. Centr.</i>	30 nov. 1894	6 aug. 1912	2 febr. 1930
113	P. Leo T. Martin, <i>El. Oreg.</i>	8 ian. 1888	3 sept. 1912	2 febr. 1930

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
114	P. Augustinus Rösch, <i>Subst. El. Germ. Sup.</i>	11 mai. 1893	14 sept. 1912	2 febr. 1930
115	P. Ioannes Smrž, <i>El. Bohem.</i>	18 iun. 1892	7 sept. 1913	2 febr. 1930
116	P. Renatus d'Ouince, <i>El. Franc.</i>	2 aug. 1896	6 oct. 1913	2 febr. 1931
117	P. Henricus de Lubac, <i>El. Lugd.</i>	20 febr. 1896	9 oct. 1913	2 febr. 1931
118	P. Gulielmus E. Donnelly, <i>El. Calif.</i>	14 dec. 1897	2 aug. 1914	15 aug. 1931
119	P. Rodolphus Mikuš, <i>Proc. Slov.</i>	9 aug. 1884	30 iul. 1900	15 aug. 1932
120	P. Gregorius Conget, <i>Proc. Bombay.</i>	24 apr. 1897	27 mai. 1915	15 aug. 1932
121	P. Petrus Alvarado, <i>Proc. Chil.</i>	17 apr. 1896	14 aug. 1915	15 aug. 1932
122	P. Richardus Gutzwiller, <i>El. Germ. Sup.</i>	26 mai. 1896	11 oct. 1915	2 febr. 1933
123	P. Franciscus Menochio, <i>El. Taur.</i>	2 iul. 1897	12 nov. 1915	2 febr. 1933
124	P. Aloisius de Léry, <i>El. Can. Inf.</i>	24 iun. 1895	14 aug. 1914	2 febr. 1934
125	P. Iosephus D. O'Brien, <i>El. Calif.</i>	2 febr. 1898	15 iul. 1916	2 febr. 1934
126	P. Petrus van Gestel, <i>El. Neerl.</i>	10 iul. 1897	26 sept. 1916	2 febr. 1934
127	P. Franciscus Rocca, <i>Proc. Calic.</i>	15 oct. 1900	19 oct. 1916	2 febr. 1934
128	P. Iosephus M. Posada, <i>El. Colomb.</i>	16 iun. 1897	24 apr. 1917	15 aug. 1934
129	P. Georgius Nunan, <i>El. Can. Sup.</i>	9 iul. 1896	14 aug. 1917	2 febr. 1935
130	P. Mauritius Schurmans, <i>El. Belg. Sept.</i>	9 mart. 1901	23 sept. 1917	2 febr. 1935
131	P. Paulus Dezza, <i>El. Ven.</i>	13 dec. 1901	2 dec. 1918	2 febr. 1935
132	P. Ladislaus Varga, <i>El. Hung.</i>	6 iul. 1901	14 aug. 1918	15 aug. 1935
133	P. Carolus Wehner, <i>El. Germ. Or.</i>	8 mart. 1893	14 sept. 1912	29 sept. 1935

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
34	P. Eduardus Bulanda, <i>El. Pol. Mai.</i>	6 oct. 1902	19 sept. 1917	2 febr. 1936
35	P. Ludovicus Cleymans, <i>Proc. Kwang.</i>	26 oct. 1899	26 sept. 1918	2 febr. 1936
36	P. Gualterus Hofer, <i>El. Bras. Mer.</i>	30 aug. 1897	1 oct. 1918	2 febr. 1936
37	P. Christianus de Bigu, <i>El. Tolos.</i>	16 oct. 1901	11 nov. 1918	2 febr. 1936
38	P. Georgius Germain, <i>Proc. Shangh.</i>	30 oct. 1895	10 nov. 1919	2 febr. 1936
39	P. Hugo Lassalle, <i>Proc. Iap.</i>	11 nov. 1898	25 apr. 1919	15 aug. 1936
40	P. Eduardus Dhanis, <i>El. Belg. Sept.</i>	6 febr. 1902	23 sept. 1919	2 febr. 1937
41	P. Gasparus de Quay, <i>Proc. Batav.</i>	25 febr. 1899	26 sept. 1919	2 febr. 1937
42	P. Leo A. Cullum, <i>Proc. Philipp.</i>	4 iul. 1901	21 ian. 1920	2 febr. 1937
43	P. Henricus Klein, <i>El. Germ. Or.</i>	18 iul. 1901	31 dec. 1922	2 febr. 1937
44	P. Petrus A. Brooks, <i>El. Missour.</i>	14 ian. 1893	2 sept. 1921	4 iun. 1937
45	P. Antonius Messineo, <i>El. Sic.</i>	16 nov. 1897	13 iun. 1920	15 aug. 1937
46	P. Ioannes C. Ford, <i>El. N. Angl.</i>	20 dec. 1902	14 aug. 1920	15 aug. 1937
47	P. Petrus M. Abellán, <i>El. Tolet.</i>	26 ian. 1905	30 iul. 1920	2 febr. 1938
48	P. Iacobus Bonnet-Eymard, <i>Proc. Prox. Or.</i>	7 iul. 1902	4 nov. 1920	2 febr. 1938
49	P. Gulielmus G. Elliot, <i>El. Oreg.</i>	24 oct. 1895	7 sept. 1913	21 nov. 1938
50	P. Felix Löbe, <i>El. Austr.</i>	10 iul. 1902	18 nov. 1923	2 febr. 1939
51	P. Augustinus F. Wildermuth, <i>Proc. Patn.</i>	20 febr. 1904	7 aug. 1922	15 aug. 1939
52	P. Alfredus Bonhoure, <i>Proc. Madur.</i>	10 oct. 1881	25 aug. 1900	8 dec. 1939
53	P. Iulianus Bayart, <i>Proc. Calcutt.</i>	18 nov. 1905	23 sept. 1922	2 febr. 1940

N.	NOMINA ET COGNOMINA PP.	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
154	P. Godefridus Heinzel, <i>El. Austr.</i>	21 mai. 1903	9 oct. 1923	2 febr. 1940
155	P. Ioannes M. Moglia, <i>El. Argent.</i>	5 iun. 1900	1 mart. 1923	15 aug. 1940
156	P. Bertholdus Braun, <i>El. Bras. Mer.</i>	21 sept. 1901	1 mart. 1923	15 aug. 1940
157	P. Ioannes Indekeu, <i>Proc. Ranch.</i>	21 mart. 1905	23 sept. 1923	2 febr. 1941
158	P. Victor Sartre, <i>Proc. Tannanar.</i>	23 sept. 1902	12 oct. 1924	11 febr. 1941
159	P. Iosephus Torrijos, <i>Proc. Peru.</i>	26 dec. 1907	3 iul. 1923	15 aug. 1941
160	P. Alvarus Echarri, <i>Proc. C. Amer.</i>	27 mai. 1907	12 iun. 1924	15 aug. 1941
161	P. Antonius M. de Aldama, <i>El. Baet., Secr. Soc.</i>	4 mart. 1908	14 aug. 1924	15 aug. 1941
162	P. Venceslaus Feřt, <i>El. Bohem.</i>	23 dec. 1903	7 sept. 1925	2 febr. 1942
163	P. Philippus Beisly, <i>Proc. Sa-lisb.</i>	31 iul. 1895	7 sept. 1913	2 febr. 1944
164	P. Bernardus Blot, <i>Proc. Fianar.</i>	11 mart. 1909	1 oct. 1927	2 febr. 1945
165	P. Ioannes Lo Grasso, <i>Proc. Gen.</i>	16 febr. 1898	19 iul. 1923	15 aug. 1938
166	P. Romulus Durocher, <i>Oecon. Gen.</i>	18 oct. 1889	30 iul. 1910	2 febr. 1929
167	P. Cornelius Chira, <i>Subst. Proc. Rom.</i>	29 apr. 1904	27 aug. 1927	15 aug. 1938

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS II — ANNO 1946

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1947

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. --- PRO SOCIETATE

	PAG.
1. - 4 <i>ianuarii</i> 1946. Facultas fit Nostris ritus Orientalis celebrandi diebus aliturgicis	77
2. - 11 <i>ianuarii</i> 1946. Erigitur nova Praefectura apostolica titulo «S. Francisci Xaverii»	78
3. - 22 <i>ianuarii</i> 1946. -- Prorogantur quaedam indulgentiae pro «Foederibus Perseverantiae» (<i>Summarium</i>)	80
4. - 3 <i>martii</i> 1946. -- Prorogantur a Summo Pontifice facultates Patrum Visitorum	80
5. - 5 <i>martii</i> 1946. -- Summus Pontifex consilium indicendi Congregationem Generalem approbat et benedictione confirmat	81
6. - 22 <i>martii</i> 1946. -- Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1948 (<i>Summ. epist.</i>)	82
7. - 27 <i>martii</i> 1946. -- P. Aemilio Villaret (Prov. Camp.) Vicepraes. Secret. CC. MM. ob historiam Congregationum Marianarum Summus Pontifex gratulatur	83
8. - 2 <i>aprilis</i> 1946. Indultum pro hoc anno celebrandi festum B. Petri Fabri, licet die dominico occurrat (<i>Summ.</i>)	85
9. - 18 <i>iunii</i> 1946. -- Facultates vicennales a Summo Pontifice renovantur	85
10. - 11 <i>iulii</i> 1946. Communicatur divisio Vicariatus apost. Insul. Marian., Carolin. et de Marshall	89
11. - 26 <i>augusti</i> 1946. -- Summus Pontifex gratias agit CC. MM. Hispaniae et laudat collectivam adhaesionem cum Actione Catholica	89
12. - 24 <i>octobris</i> . -- Summus Pontifex approbat decretum a Congregatione Generali XXIX propositum de P. Universitate Gregoriana	92
13. - 23 <i>novembris</i> 1946. -- Prorogatur facultas celebrandi Missam votivam S. Ignatii in fine Exercitiorum (<i>Summ.</i>)	93
14. - <i>anno</i> 1946. Acta quaedam in causis NN. BB. et VV. (<i>Summ.</i>)	93

II. -- PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

PAG.

15. - 12 martii 1945. --	Erigitur Pont. Athenaeum « a Christo Rege » in Coll. Max. Leopoldensi (Prov. Bras. Mer.) (<i>Summ.</i>)	95
16. - 8 maii 1946. --	Facultas coronandi B. M. V. in Sanctuario ad Zo-sé (<i>Summ.</i>)	95
17. - 10 maii 1946.	Provinciae Veneto-Mediolanensi conceditur festum B. M. « Matris Divinae Gratiae », Provinciae Pa- tronae	95
18. - 13 maii 1946.	Summus Pontifex gratulatur P. Ioanni La Farge, Moderat. ephem. « America » (<i>Summ.</i>)	97
19. - 27 iulii 1946.	Summus Pontifex bene precatur pro XXIII Hëbdomada Sociali Canadensi (<i>Summ.</i>)	97
20. - 13 novembris 1946.	Summus Pontifex gratulatur libello Pe- riodico « Posol », a Nostris Vicepr. Slov. edito (<i>Summ.</i>)	97
21. - 29 novembris 1946.	Facultati Philos. in Coll. Marianopoli- tano (Prov. Can. Inf.) tribuitur ius conferendi lauream (<i>Summ.</i>)	97
22. - 18 decembris 1946.	Summus Pontifex gratulatur P. Geor- gio Guitton (Prov. Lugd.) pro edita vita B. Claudii de la Colombière (<i>Summ.</i>)	97
23. - 31 decembris 1946. --	Summus Pontifex benedicit Missiona- riis Societatis in Iaponia	98
24. - anno 1946.	Nominationes quaedam Pontificiae (<i>Summ.</i>)	99

ACTA PRAEPOSITI ET VICARII GENERALIS

I. -- PRO SOCIETATE

25. - 3 ianuarii 1946. --	De petitionibus Romam mittendis ad de- finitionem Assumptionis B. M. Virginis obtinendam	103
26. - 31 ianuarii 1946.	Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro Em.mo Card. Petro Boetto S. I.	105
27. - 15 februarii 1946. --	Indicta Congregatione Generali, Visita- tores munere suo fungi desinent; quaedam tamen facul- tates extraordinariae conceduntur	107
28. - 15 februarii 1946. --	Missio Trincomaliensis a Prov. Campa- niae seiungitur et Prov. Neò Aurelianensi tribuitur	110
29. - 12 martii 1946. --	Congregatio Generalis XXIX indicitur	112
30. - 12 martii 1946. --	Notanda quaedam et elenchus Domorum maiorum etc. occasione Congregationis Generalis XXIXae ad Provincias mittuntur	118
31. - 30 maii 1946. --	De Missione Iaponica iuvanda	129

	PAG.
32. - 31 maii 1946. De quarto anno saeculari ab obitu B. Petri Fabri	131
33. - 18 iunii 1946. Facultates vicennales a Summo Pontifice renovatae cum Societate communicantur	136
34. - 22 augusti 1946. De Missionum die a Nostis celebrando et fovendo	137
35. - 22 octobris 1946. De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae de stipendiis concessis	140
36. - 1 novembris 1946. Promulgatur decretum Congregationis Generalis de Universitate Gregoriana	142
37. - 3 decembris 1946. De extraordinariis facultatibus renovandis	145
38. - 25 decembris 1946. Nuntiatur Societati canonizatio BB. Ioannis de Britto et Bernardini Realino	147
39. - 27 decembris 1946. Epistola ad universam Societatem de vita interiori fovenda	147

II. PRO PROVINCIIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

40. - 7 maii 1946. Epistola gratulatoria ad P. Iosephum Bluett (Prov. Maryl.), Moderat. « The Woodstock Letters » (Summ)	177
41. - 12 maii 1946. De centenario martyrii SS. MM. Isaaci Jogues, Renati Goupil, Ioannis Lalande, Assistentiae Americae Patronorum	177
42. - 4 iunii 1946. De centenario Provinciae Veneto-Mediolanensis et de « Matre Divinae Gratiae » Provinciae Patrona declarata	179
43. - 23 septembris 1946. Epistola gratulatoria ad P. Felicem Zahorec (Vicepr. Slov.), Redact. Periodici « Posol » (Summ.)	181
44. - 9 octobris 1946. Epistola gratulatoria, nomine Congr. Gen. XXIX ad P. Petrum Leturia, Moder. « Mon. Hist. S. I. » (Summ.)	181

III. — PRO EXTERNIS

Litterae postulatoriae

45. - 25 ianuarii 1946. Litterae postulatoriae pro canonizatione B. Gregorii X (Summ.)	182
46. - 12 martii 1946. Litterae postulatoriae R. P. Vicarii Generalis, nomine quoque Curiae Generaliciae, ad obtinendam definitionem Assumptionis B. V. Mariae	182

	PAG.
47. - 23 octobris 1946. — Congregatio Generalis XXIX per A. R. P. Generalem Summo Pontifici postulatorias litteras iterat ad petendam definitionem dogmatis Assumptionis B.M.V.	188
48. - 30 octobris 1946. — Litterae postulatoriae ut S. Benedictus Ab. declaretur Europae Patronus (<i>Summ.</i>)	195
49. - 13 novembris 1946. — Litterae postulatoriae pro canonizatione B. Theophani Vénard (<i>Summ.</i>)	195

Litterae officiosae

50. - 27 februarii 1946. — Ad P. Valentinum Schaff, ob S. Antonium Patav. in albo Doctorum inscriptum (<i>Summ.</i>)	195
51. - 3 martii 1946. — Ad D. Iuvenalem Pascucci ob V centenarium ingressus Canoniconum Lateranensium in Basilicam S. Ioannis Later. (<i>Summ.</i>)	195
52. - 3 aprilis 1946. — Ad Em. Card. Franciscum Marchetti-Selvagiani ob iubilaeum sacerdotale (<i>Summ.</i>)	195
53. - 5 maii 1946. — Ad Em. Card. Fridericum Tedeschini, ob 25 annum consecrationis episcopalis (<i>Summ.</i>)	196
54. - 12 iunii 1946. — Ad P. Florindum Rubini ob secundum centenarium canonizationis S. Camilli (<i>Summ.</i>)	196
55. - 24 iulii 1946. — Ad Exc. DD. Celsum Costantini ob 25 annum consecrationis episcopalis (<i>Summ.</i>)	196
56. - 9 augusti 1946. — Ad Exc. DD. Lucam E. Pasetto ob iubilaeum sacerdotale et 25 annum consecrationis episcopalis (<i>Summ.</i>)	196

IV. — RESPONSA

57. - 22 novembris 1946. — De interpretatione vocis « antiquissimus » in Epitome n. 736 § 3 et n. 737 § 1	197
58. - 30 decembris 1946. — De recursu ad Superiores mediatos et ad P. Generalem	197
59. - 30 decembris 1946. — De itinere ad Urbem Romanam	198
60. - 30 decembris 1946. — De itineribus longioribus ministeriorum causa	198

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

4 ianuarii 1946.

Facultas fit Nostris ritus Orientalis celebrandi diebus aliturgicis.
— Rescript. S. C. pro Eccl. Orient. (1).

SACRA CONGREGATIO
« PRO ECCLESIA ORIENTALI »

Prot. N°. 840/39

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut sacerdotes ritus Orientalis, eiusdem Societatis, indultum habeant celebrandi sacrosanctum Missae Sacrificium diebus aliturgicis, excepta tantum feria sexta Maioris Hebdomadae.

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI, vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro Pio div. Prov. PP. XII sibi tributarum, benigne concedit petitam gratiam, iuxta preces, servatis servandis, ad quinquennium.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis pro Ecclesia Orientali, die 4 mensis ianuarii anno 1946.

EUGENIUS *Card.* TISSERANT.

† ANT. ARATA, Arch. Sardiens.
Assessor.

(1) Cf. A. R. X 8.

Erigitur nova Praefectura apostolica titulo « S. Francisci Xaverii ». — Const. Apost. ⁽¹⁾.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

In orbis catholici dissitis regionibus novas constituere Missiones plurimum sane iuvat ad Christi regnum amplius prolatandum. Quod quidem perpenderent Nos lubenti animo precibus annuere statuimus, quibus venerabilis Frater Ferdinandus Cento, Archiepiscopus titularis Seleuciensis Pierius et in Peruviana Republica Nuntius Apostolicus, iustis desideriis satisfacere cupiens Societatis Iesu Patrum, in Peruvia sollertium Evangelii Praeconum, ab hac Apostolica Sede expostulavit ut nova illic Missio constituatur. Attento itaque venerabilium Fratrum dioecesium Chachapoyasensis et Cajamarcensis, nec non Vicariatus apostolici S. Gabrielis a Virgine Perdolente de Marañón Antistitum consensu, annuente quoque Sacra Congregatione Consistoriali, cuius in ditione duae praefatae dioeceses sunt, atque etiam suppleto, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi de Propaganda Fide Praepositorum consilio, omnibus mature perpensis ac certa scientia, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a tribus illis ecclesiasticis circumscriptionibus territorium seiungimus intra limites infra descriptos contentum, et novam ex eo Praefecturam apostolicam erigimus et constituimus, quam a *S. Francisco Xaverio* denominandam decernimus. Limites autem novae huius Praefecturae hi erunt: *ad occidentem*: fines regionis Peruviana de *Piura* et fines Reipublicae Aequatorianae; — *ad septentrionem*: item fines cum Republica Aequatoriana; — *ad orientem*: regiones de *Loreto*; — *ad meridiem*: parallela tria chilometra ad oppidi *Yambrasbamba* septentrionem ducta, usque ad meridianum LXXVIII Greenwich, inde linea recta ad

(1) V. A. A. S. XXXVIII 416 s.

Utcubamba et *Marañón* fluminum usque ad limites intra districtus *Bellavista* et *Jaén del Alto* et *Tabaconas*, usque ad *Piura* regionem. Praefecturam istam, ita noviter erectam et limitibus praefatis circumscriptam, apostolicis sodalium Societatis Iesu curis, ad Nostrum tamen et Sanctae Sedis beneplacitum, conceditam volumus, et illi eiusque pro tempore Praefectis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus Litteris haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-
gesimo quadragesimo sexto, die undecima ianuarii mensis,
Pontificatus Nostri anno septimo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO P. DI BELMONTE
Decanus S. Collegii

Card. FUMASONI-BIONDI
Praef. S. C. Prop. Fide

CAROLUS RESPIGHI, *Proton. Apost.*

ALFRIDUS VITALI, *Proton. Apost.*

L. ✕ S.

Reg. in Canc. Ap., vol. LXX, N. 61 — ALOISIUS TRUSSARDI.

3.

22 ianuarii 1946.

S. PAENITENTIARIA APOSTOLICA *benigne annuit pro petita proratione ad aliud septennium quarundam Indulgentiarum « Foederibus Perseverantiae » anno 1924 concessarum et cum nonnullis mutationibus annis 1931 et 1939 renovatarum* ⁽¹⁾.

4.

3 martii 1946.

Prorogantur a Summo Pontifice facultates Patrum Visitorum.
— Rescript. autogr. S. Pontificis.

BEATISSIMO PADRE,

Con la benevola autorizzazione che Vostra Santità si è degnata di accordarmi, il giorno 12 di questo mese convocherò la Congregazione Generale per riunirla di fatto a Roma, a Dio piacendo, nel principio del prossimo Settembre.

Fatta la convocazione, i larghissimi poteri concessi ai Padri Visitori, che rappresentano il Padre Vicario Generale in diverse Assistenze o Province, vengono a cessare; ma avverrà senza dubbio che parecchi di loro saranno avvertiti troppo tardi di questa decisione e quindi potrà darsi che continuino a far uso di facoltà che più non hanno.

Per impedire che ciò avvenga e per togliere ai detti Visitori ogni scrupolo, chiedo umilmente a Vostra Santità di voler loro prolungare le facoltà, di cui godono attualmente, fino a che non sieno avvertiti della cessazione dei loro poteri.

Prostrato al bacio del sacro Piede imploro l'Apostolica Benedizione e con la più grande venerazione mi professo

Roma, 3 marzo 1946.

di Vostra Santità
ultimo figlio
NORBERTO DE BOYNES.
Vic. Gen. d. C. d. G.

(m. p.)

Pro gratia iuxta preces
die 4 Martii 1946
PIUS PP. XII

⁽¹⁾ Cf. A. R. V 55 ss.; VI 714; IX 281 ss.

5.

5 martii 1946.

Summus Pontifex consilium indicendi Congregationem Generalem approbat et benedictione confirmat. Epist. autogr. ad R. P. Vicarium Generalem.

DILECTO FILIO

NORBERTO DE BOYNES

VICARIO GENERALI SOCIETATIS IESU

Gratum fuit Nobis percipere e litteris, quas obsequii plenas recens Nobis scripsisti, tibi itemque iis qui tibi in tuo munere fungendo adiutores assistunt, in animo esse quam primum Societatis Iesu comitia gerere, ut ipsius supremus moderator seu Praepositus translaticio ex more eligatur.

Consilium tuum approbatione et laude Nostra dignum esse censemus, cum sat diu illius vacet officium, qui per praescriptam suffragiorum lationem Instituto vestro praeficiatur ac difficilia praesentis temporis adiuncta promptam huiusmodi electionem suadeant. Bene igitur vertat quod agendum cogitas ac salutare, faustum, felix maiora emolumenta proferat strenuissimo isti fortium virorum agmini, cui quidem semper sanctum est ad Dei augendam gloriam certare et ad Ecclesiae intemeratos parandos triumphos totum se dedere. Opifera igitur e caelo in te inque sodales tuos conventuros Dei gratia descendat et pro votis labores vestros fortunet, ut eligendus ille sit quem Deus ostenderit et omni virtutum decore relucescat. Quod ut ita sit, tibi atque omnibus generalem acturis conventum, de quo est sermo, necnon universae Societati Iesu Apostolicam Benedictionem, peculiaris Nostrae caritatis testem, amanter in Domino impertimur.

Ex Aedibus Vaticanis, die V m. martii a. MCMXXXVI.

PIUS PP. XII

6.

22 martii 1946.

Summus Pontifex per epistolam Subst. Secret. Status, augustum suum beneplacitum et plenam approbationem significavit R. P. Vicario Generali de « Intentionibus Generalibus et Missionariis Apostolatus Orationis » in annum 1947.

Intentiones vero approbatae sunt quae sequuntur:

INTENTIONES GENERALES

IN ANNUM 1947.

IANUARIO:	Pro intentionibus generalibus et particularibus Summi Pontificis.
FEBRUARIO:	Ut humana societas, iura Dei agnoscens, publice oret.
MARTIO:	Ut Ecclesia Catholica publice agnoscatur vitae et salutis hodiernae societatis principium.
APRILI:	Ut floreat Opus Pontificium Vocationum Sacerdotalium.
MAIO:	Sanctificatio vitae matrimonialis.
IUNIO:	Ut e sanctissimo Sacrificio Missae hauriatur virtus tuendi humanam societatem.
IULIO:	Ut horror peccati crescat in cordibus hominum.
AUGUSTO:	Ut cultu Immaculati Cordis Mariae effrenata morum corruptio vincatur.
SEPTEMBRI:	Ut crescat moralis fortitudo hodiernae iuventutis.
OCTOBRI:	Pro pueris derelictis.
NOVEMBRI:	Pro defunctis tempore belli.
DECEMBRI:	Ut Cor Iesu omnes errantes ad unitatem Ecclesiae revocare dignetur.

INTENTIONES MISSIONALES

IN ANNUM 1947.

IANUARIO:	Ut mutua inter populos occidentales et orientales fiducia principiis christianis fundetur.
FEBRUARIO:	Ut, restituta pace, missiones sinenses floreant.
MARTIO:	Ut condicio operariorum et agricolarum normis christianis conformetur.
APRILI:	Pro scholis catholicis in Indiis et Ceylon.

MAIO:	Ut in terra martyrum Annamitarum Ecclesia floreat.
IUNIO:	Ut in Africa, pro numero conversionum, numerus missionariorum crescat.
IULIO:	Pro Sororibus quae in scholis et operibus caritatis occupantur.
AUGUSTO:	Ut Praesules missionum in opera restaurationis efficaciter adiuventur.
SEPTEMBRI:	Ut in America Latina vocationes pro missionibus multiplicentur.
OCTOBRI:	Ut in regionibus christianis coetus magis exculti maiore favore missiones prosequantur.
NOVEMBRI:	Ut in missionibus procures ad fidem adducantur.
DECEMBRI:	Ut Seminaria indigenarum restaurentur et multiplicentur.

7.

27 martii 1946.

P. Aemilio Villaret (Prov. Campan.) Vicepraes. Secretar. CC. MM. ob historiam Congregationum Marianarum Summus Pontifex gratulatur. Epist. autogr. S. Pontificis.

A NOTRE CHER FILS
EMILE VILLARET, S. I.

« *L'Histoire des Congrégations Mariales* » dont votre piété filiale envers la Sainte Vierge et votre zèle pour la cause de la Religion et de la Piété chrétienne vont enrichir les Annales de l'Eglise des quatre derniers siècles, est en vérité le solide monument que la reconnaissance du monde catholique devait à la divine Mère, à qui revient la gloire d'avoir donné à l'Eglise de Jésus-Christ une oeuvre si largement féconde en fruits de salut et de sainteté.

Nous savons en effet combien ces Congrégations, répandues dans le monde entier et fidèles à l'esprit qui a présidé à leur naissance, ont en tout temps contribué à l'heureux accroissement de la foi et de la vie religieuse sous le doux regard de la Vierge Marie. L'action qu'elles ont exercée depuis leur apparition dans

l'Eglise est avant tout dans les oeuvres de sanctification des hommes et des jeunes gens; et cette activité multiforme et bienfaisante, cachée aux regards mais déployée de tous côtés, a toujours largement servi la cause du Règne de Dieu et procuré le plus grand bien au prochain dans ses égarements et dans ses souffrances.

Aussi l'influence de ces Congrégations leur a-t-elle toujours mérité les encouragements des Pasteurs, des fidèles et de la suprême Autorité de l'Eglise. Et c'est avec l'accent de la plus tendre dévotion envers la Bienheureuse Vierge Marie que Notre Prédécesseur Benoît XIV voulut mettre le sceau à ces approbations par sa grande « Bulle d'Or » « *Gloriosae Dominae* », où après avoir rappelé ce que les Souverains Pontifes ses Prédécesseurs avaient fait pour les Congrégations Mariales, il se plaisait lui-même à exalter « cette louable institution, dont les règles saintes et salutaires sont appropriées aux diverses conditions de ses membres, et qui de ce fait a exercé, sous la conduite de directeurs prudents et éclairés, une influence d'une incroyable utilité dans tous les rangs de la société ».

A l'exemple de ce grand Pontife, qui avait lui-même dans sa jeunesse fait partie de la Congrégation Mariale érigée dans la maison professe des Jésuites à Rome, il Nous est bien doux d'évoquer les souvenirs de Notre passé et de Nous revoir jeune étudiant parmi les membres fidèles de cette même Congrégation, abritant Notre vie et Notre piété chrétienne sous la puissante protection de la Vierge Immaculée.

C'est dans cet émouvant souvenir que Nous accueillons avec empressement le beau travail historique dont votre piété filiale a voulu Nous faire hommage à l'occasion du cinquantième anniversaire de Notre admission parmi les Congréganistes de Marie.

Agréant avec une toute paternelle reconnaissance ce témoignage de dévotion envers Notre personne et de tendre amour envers la divine Mère, Nous sommes heureux de penser que « *L'Histoire des Congrégations Mariales* » ne manquera pas son but, qui est de faire mieux connaître, au milieu de la société chrétienne, les innombrables bienfaits de cette institution séculaire, et d'attirer sur elle toujours davantage l'attention et la sympathie du monde catholique, surtout de la jeunesse chrétienne.

Dans cet espoir Nous formons Nos meilleurs vœux pour l'achèvement d'une oeuvre si bien commencée, et qui ne manquera pas d'avoir l'effet qu'on peut en espérer pour l'heureux accroissement des Congrégations Mariales. Et en implorant sur votre travail et sur votre personne l'abondance des faveurs divines, Nous vous envoyons de tout coeur, comme gage de la protection du Ciel, ainsi que de Notre toute paternelle bienveillance, la Bénédiction Apostolique.

Du Vatican, le 27 Mars 1946.

PIUS PP. XII

8. 2 aprilis 1946.

SACRA CONGREGATIO RITUUM *rescripto Societati Iesu concedit ut, occasione centenariae celebrationis mortis Beati Petri Fabri, eius festum celebrari liceat die proprio, licet in Dominicam IX post Pentecostem hoc anno incidat.*

9. 18 iunii 1946.

Facultates vicennales a Summo Pontifice renovantur. - Rescript. autogr. S. Pontificis.

SUPPLEX LIBELLUS SUMMO PONTIFICI
OBLATUS AB EOQUE APPROBATUS

BEATISSIME PATER,

Vicarius Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, haec humiliter exponit:

Die 12 octobris vertentis anni exspirabunt facultates quaedam ad sacrum ministerium pertinentes, quae Praeposito Generali Societatis a Summo Pontifice Leone XII per Breve « Plura inter », 11 iulii 1826, ad viginti annos concessae erant, et quae deinde, elapso vicennio, directe et immediate a Successoribus Eius Summis Pontificibus Gregorio XVI, Pio IX, Leone XIII, Pio X in eandem rationem renovatae sunt. In illo enim Brevi di-

serte cautum erat ut pro renovatione harum facultatum ad Summum Pontificem immediate recurreretur; et ita quidem ut si, vacante Sancta Sede, exspirassent, prorogatae censerentur donec ad novum Pontificem recurri potuisset. Postremo Decessor Sanctitatis Vestrae Pius XI f. r. die 12 octobris anni 1926 easdem facultates ad aliud vicennium benigne prorogavit, alio tamen modo conscriptas qui melius congrueret Codici Iuris Canonici et novae formulae S. Congregationis de Propaganda Fide. Quamquam enim illae facultates, et ex ipso Brevis intellectu et ex continua interpretatione, non cum solis Missionariis, sed cum aliis quoque Operariis, pro prudenti Praepositi Generalis iudicio, communicari possunt, neque earum usus ad territoria uni alicui S. Congregationi subiecta limitatur; cum tamen potissimum intuitu Missionariorum eidem Generali Praeposito concederentur, iam ab initio concessae sunt secundum Formulam a S. Congregatione de Propaganda Fide pro tempore usurpatam.

Quae cum ita sint, Orator humiliter petit, ut memoratae facultates — secundum annexum Elenchum, a Summo Pontifice Pio XI approbatum et recentiori «Formulae maiori» S. Congregationis de Propaganda Fide (1 ian. 1941. - N. Pr. 478/41) congruenter accommodatum ad aliud vicennium renovetur.

Et Deus etc.

Romae, die 16 iunii 1946.

NORBERTUS DE BOYNES

Vic. Gen. Soc. Iesu.

(m. p.)

Pro gratia iuxta preces

die 18 iunii 1946

PIUS PP. XII

ELENCHUS FACULTATUM VICENNALIUM

PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS IESU CONCESSARUM

QUARUM RENOVATIO PETITUR

1*. — Dispensandi vel commutandi, iuxta de causa, quae libet vota privata, ea etiam quae Sedi Apostolicae reservantur; de quibus in Canone 1309. (Antiqua facultas n. 1, correctae secundum n. 30 Formulae maioris recentioris S. C. de P. F., 1 ian. 1941).

2*. Dispensandi, canonicis existentibus causis, super impedimentis matrimonialibus sive minoris, sive maioris gradus (Can. 1042), tam publicis quam occultis, etiam multiplicibus, iuris tamen ecclesiastici (exceptis impedimentis provenientius ex sacro presbyteratus ordine, ex defectu praescriptae aetatis et ex affinitate in linea recta consummato matrimonio); qua facultate uti liceat quoties Sedes Apostolica aut saltem Ordinarius facile adiri non possit, et servatis clausulis in n. 22 Formulae maioris recentioris S. Congregationis de Propaganda Fide appositis. (Facultates antiquae nn. 2-6, correctae secundum n. 22 formulae citatae, addita vero clausula: «qua facultate uti liceat... »).

3*. Dispensandi cum gentilibus et infidelibus plures uxores habentibus ut post conversionem et baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti (Antiqua facultas n. 7 et Can. 1125).

4*. Absolvendi ab omnibus censuris, sive simpliciter sive speciali modo Romano Pontifici reservatis, iuxta Can. 2250 § 3. (Antiquae facultates nn. 9-10, correctae secundum n. 29 citatae formulae).

5*. Concedendi indulgentiam plenariam primo conversis ab haeresi, servatis consuetis condicionibus, atque etiam fidelibus quibuscumque in articulo mortis saltem contritis, si confiteri non possint. (Facultas antiqua n. 11 et quoad primam partem n. 35 citatae formulae).

6. Concedendi ut ob legitimam gravemque rationem, de qua eius conscientia oneratur, loco Divini Officii, Rosarium integrum, vel aliae preces recitari possint. (Facultas antiqua n. 12, correctae ad normam n. 45 citatae formulae).

7. - Conferendi uni alterive ex suis sacerdotibus facultatem consecrandi, iuxta formam in Pontificali Romano praescriptam, calices, patenas et altarium lapides, adhibitis tamen oleis ab Episcopo catholico benedictis, in locis missionum ubi non erunt Episcopi, vel distent duas dietas, vel ubi sedes vacet. (Facultas antiqua n. 13, correctae secundum n. 32 citatae formulae).

8*. Dispensandi, iusta de causa, fideles in foro conscientiae, super lege ieiunii et abstinentiae, itemque super lege de observantia festorum. (Facultas antiqua n. 14 ampliata ad

normam Canonis 1245, verum addita clausula « in foro conscientiae »).

9. — Permittendi ut in casu necessitatis Missa celebrari possit bis in die, aut sine ministro, vel sub dio et sub terra, atque etiam in mari, dummodo mare sit tranquillum, in loco tamen decenti; etiam si altare sit fractum vel sine Reliquiis Sanctorum; et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus et excommunicatis, si aliter celebrari non possit; atque ut Missa celebrari queat una hora post mediam noctem et duabus horis post meridiem. — (Facultas antiqua n. 15, conservata quoad primum membrum, correctae in ceteris ad normam n. 4 citatae formulae, habita ratione Can. 821 § 1).

10. — Permittendi, si ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii, ut SSum Sacramentum pro infirmis sine lumine, in loco tamen decenti retineri possit. — (Facultas antiqua n. 16, correctae ad normam n. 14 formulae citatae).

11. — Permittendi suis Missionariis ut vestes laicales induere possint, si aliter vel transire ad loca eorum curae commissa, vel in eis commode manere non potuerint. — (Facultas antiqua n. 17, correctae ad normam n. 46 formulae citatae).

12*. — Administrandi omnia Sacramenta etiam parochialia, Ordine et Confirmatione exceptis; et quoad Sacramenta parochialia, in dioecesibus seu in locis ubi non erunt Episcopi vel Ordinarii aut eorum vicarii, vel in paroeciis ubi non erunt parochi, vel ubi erunt, de eorum licentia. — (Facultas antiqua n. 18).

13*. — Benedicendi solo Crucis signo, cum omnibus indulgentiis a Sede Apostolica concedi solitis, coronas, cruces, parvas statuas, et sacra numismata, et annectendi coronis indulgentias quae a S. Birgitta et quae a Patribus Crucigeris nuncupantur. — (Facultas antiqua n. 19, correctae ad normam n. 31 citatae formulae).

Petitur ut facultates illae quae asterisco notantur possint subdelegari.

10.

11 iulii 1946.

Communicatur divisio Vicariatus apost. Insul. Marian., Carolin. et de Marshall. Epist. Secret. S. C. de Prop. Fide.

SACRA CONGREGATIO
DE PROPAGANDA FIDE

N. Prot. 2357/46

Roma, 11 luglio 1946.

REVERENDISSIMO PADRE,

Comunico alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre nell'udienza del 4 c. m. ha distaccato dal Vicariato Apostolico delle Marianne, Caroline e Marshall le Isole Marianne, annettendole al Vicariato apostolico di Guam.

In medesima data è stato nominato Amministratore Apostolico delle Isole Caroline e Marshall il Rev. P. Vincent J. Kennally S. I.

Approfitto intanto dell'opportunità per esprimerLe i sensi del mio distinto ossequio e confermarmi

della Paternità Vostra Rev.ma
devotissimo servo

† CELSO COSTANTINI, *Segret.*

Reverendissimo Padre
P. NORBERTO DE BOYNES
Vicario Generale d. C. d. G. - Roma.

11.

26 augusti 1946.

Summus Pontifex gratias agit CC. MM. Hispaniae et laudat collectivam adhaesionem cum Actione Catholica. — Epist. autogr. ad P. Stanislaum Ilundáin (Prov. Toletanae), Moderation. CC. MM.

A NUESTRO QUERIDO HIJO
ESTANISLAO ILUNDAIN, S. J.

Muy de veras te agradecemos el Album magnífico de la Confederación de las Congregaciones Marianas de España, que verdaderamente ha consolado y confortado Nuestro corazón.

Vemos en él una vez más confirmada aquella vida intensa espiritual, aquella ardiente caridad y apostólico celo tantas veces alabado por Nuestros Predecesores y por Nós mismo, y también por los Excmos. Sres. Obispos, cuyos testimonios precisos vienen citados en el Memorial.

Y es para Nós de especial satisfacción, ver vuestra diligente y cordial colaboración con la Acción Católica, llevada a cabo debidamente por medio de la adhesión colectiva de las Congregaciones Marianas y de la Confederación misma, sin que sea necesaria la adhesión individual de los Congregantes.

De esta manera se obtiene aquella colaboración, que según el pensamiento tantas veces manifestado por Nuestro Predecesor y recordado por Nós, nunca debe ser absorción y destrucción, sino coordinación de fuerzas, que trabajan por un mismo ideal sublime, cual es la causa santa de Jesucristo y su Iglesia.

Llenos, pues, sus corazones de un santo entusiasmo, todos deben continuar como hasta ahora, promoviendo con el mayor empeño la vida espiritual y las obras de celo; que éstas son, como ya otras veces lo hemos dicho, los elementos esenciales de toda auténtica Congregación Mariana.

Para terminar repetimos, amado Hijo, lo que ya decíamos con ocasión de Nuestro Jubileo de Congregante Mariano. La Santa Iglesia cuenta con vosotros, y en vosotros tiene plena confianza. Y como prenda segura de ella, os damos a tí, amado Hijo, a los Dirigentes de la Confederación Nacional, a los Directores y Congregantes todos de las Congregaciones Marianas de España, Nuestra paternal y Apostólica Benedición.

Del Vaticano, 26 de Agosto de 1946.

PIUS PP. XII.

Interpretatio latina:

NOSTRO DILECTO FILIO STANISLAO ILUNDAIN, S. I.

Ex intimo tibi corde gratias agimus pro pulcherrimo Libello Memoriali de Confoederatione Congregationum Marianarum Hispaniae, qui Nostrum animum vere consolatus est et confortavit.

Videmus, enim, in eo denuo confirmatam illam vitam spiritualemente intensam, illam caritatem ardentem apostolicumque zelum

iam saepe laudatum a Nostri Praedecessoribus et a Nobismetipsis, et etiam ab Exc. mis DD. Episcopis, quorum pulcherrima in Memoriali citantur testimonia.

Equidem est Nobis peculiari solacio animadvertere vestram diligentem et cordialem collaborationem cum Actione Catholica, in praxim iure deductam opere adhaesionis collectivae Congregationum Marianarum ipsiusque Confoederationis, quin necessaria sit adhaesio individuorum sodalium.

Hoc modo obtinetur illa collaboratio, quae iuxta mentem, tam frequenter publice repetitam Nostri Praedecessoris a Nobisque memoratam, nunquam debet esse absortio seu destructio, sed coordinatio virium collaborantium pro uno eodemque sublimi scopo, qualis est causa sancta Iesu Christi Eiusque Ecclesiae.

Omnes igitur, cordibus plenis sancto ardore, prosequi debent sicuti hactenus, maximo nisu promoventes vitam spiritualem et opera apostolici zeli: etenim ea sunt, ut alias nec semel iam diximus, elementa essentialia cuiusque genuinae Congregationis Marianae.

Priusquam finem epistolae imponamus, iterum asseremus, dilecte Fili, quod occasione Jubilei nostrae in Congregationem Marianam cooptationis dicebamus: Sancta Ecclesia conscia est vos esse ad Eius nutum, in vobisque plene confidit. Et in pignus certum talis fiduciae, tibi, dilecte Fili, Dirigentibus Confoederationis Nationalis, Praesidibus atque Sodalibus omnibus Congregationum Marianarum Hispaniae, Nostram paternam et Apostolicam Benedictionem impertimur.

Ex Aedibus Vaticanis, 26 Augusti 1946.

PIUS PP. XII.

12.

24 octobris 1946.

Summus Pontifex approbat decretum a Congregatione Generali XXIX propositum de P. Universitate Gregoriana. — Epist. Secret. S. C. de Negotiis Eccl. Extraord. ad A. R. Patrem Nostrum ⁽¹⁾.

SACRA CONGREGAZIONE
DEGLI
AFFARI ESTERI STRAORDINARI

N. Prot. 7768/46

Vaticano, 24 ottobre 1946.

REVERENDISSIMO PADRE,

L'Augusto Pontefice ha preso visione della devota supplica indirizzataGli dalla P. V. Rev.ma in data 22 corrente per sottoporGli copia del decreto, preparato dalla Congregazione Generale XXIX, con cui si dichiara che la Pontificia Università Gregoriana, finora unita alla Provincia Romana, è alla immediata dipendenza del Preposito Generale.

Sua Santità, Che così vivo interesse porta alla tanto benemerita Università, Si è benignamente degnata manifestare il Suo augusto beneplacito per tale decreto.

Per venerato incarico della medesima Santità Sua mi do premura di portare a conoscenza della P. V. quanto precede, mentre ben volentieri mi valgo dell'occasione per professarmi con sensi di religioso ossequio

della P. V. Rev.ma
dev.mo nel Signore
D. TARDINI

Reverendissimo Padre
GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale
della Compagnia di Gesù - Roma.

(1) A. R. P. Generalis, die 22 octobris, Summo Pontifici consilium Congregationis Generalis per epistolam exposuerat seiungendi Universitatem Gregorianam a Provincia Romana; exemplar quoque decreti a Congregatione Generali iam paratum Augusto Beneplacito submiserat.

13.

23 novembris 1946.

SACRA RITUUM CONGREGATIO (N° 112/946) *concedit Societati Iesu rescriptum, quo prorogatur ad proximum decennium facultas celebrandi Missam votivam S. P. Ignatii, die quo Exercitiis spiritualibus finis imponitur, « firmis tamen clausulis et terminis praecedentis concessionis »* ⁽¹⁾.

14. **Acta quaedam in causis NN. BB. et VV.**

SACRA RITUUM CONGREGATIO

IN CAUSA:

SERVI DEI P. IGNATII ARÁMBURU

Nominatur Vicepostulator P. Iosephus Huarte (1 aprilis).

S. D. P. IACOBI BERTHIEU

Eligitur Vicepostulator, qui substituitur P. Hadriano Boudou vita functo (14 iunii).

B. IOANNIS DE BRITTO

Consistorium secretum (18 febr.) Consistorium publicum (23 febr.) — Consistorium semipublicum (13 iunii) pro canonizatione.

S. D. P. FRANCISCI DEL CASTILLO

Nominatur Ponens Em. Card. Carolus Salotti. Praefectus S. R. C. (4 nov. 1945).

S. D. P. PETRI DE CLORIVIÈRE

Nominatur Ponens Em. Card. Aloisi Masella (2 iunii).

S. D. P. RICHARDI FRIEDL

Decretum aperitionis processiculi apostolici Cuneensis super virtutibus et miraculis in specie (15 oct.).

Decretum aperitionis processiculi apostolici Mediolanensis super virtutibus et miraculis in specie (21 oct.).

S. D. FR. FRANCISCI GARATE

P. Theodorus Toni nominatur Vicepostulator (11 febr.).

⁽¹⁾ Cf. A. R. VII 636 s.

Conceditur facultas traslationis corporis S. D. in ecclesiam Universitatis Bilbaensis.

VEN. P. BERNARDI FRANC. DE HOYOS

Decretum quo conceduntur litterae remissoriales Archiepiscopo Vallisoletano ad construendum processum apostolicum super duobus assertis miraculis (21 iunii).

S. D. P. SATURNINI IBARGUREN

Decretum approbationis scriptorum (12 iulii). — Decretum aperitionis processus Carthaginensis in Columbia super fama virtutum etc. (15 oct.). — Decretum aperitionis processus Carthaginensis in Columbia super scriptis (21 oct.); et super non cultu (21 oct.).

S. D. P. PHILIPPI JENINGEN

Decretum de « Non cultu » (8 martii). — Decretum dispensationis a processu apostolico super fama (22 martii).

S. D. P. PETRI OLIVAIN ET SOCIORUM MARTYRUM

Congregatio antipraeparatoria super martyrio (26 febr.).

S. D. P. ADULPHI PETIT

Congregatio ordinaria super validitate processuum (17 dec.).

S. D. P. MICHAELIS PRO

Nominatur Ponens Em. Card. Aloisi Masella (2 iunii). Apud R.mum Promotorem fit processiculus additionalis informativus (mense oct. et nov.).

B. BERNARDINI REALINO

Consistorium secretum (18 febr.). Consistorium publicum (23 febr.). Consistorium semipublicum (13 iunii) pro Canonizatione.

S. D. P. IOANNIS ROTHAAAN

Nominatur Ponens Em. Card. Clemens Micara.

SS. D. IGNATHI DE VELASCO ET SOCIORUM MARTYRUM

Nominatur Ponens Em. Card. Clemens Micara (2 iunii).

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

15.

12 martii 1945.

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *decretum dedit (nondum in A. R. impressum) quo Facultates Theologiae et Philosophiae Leopoldensis Collegii Maximi S. I. (Prov. Bras. Mer.) in Pontificium Athenaeum « a Christo Rege » eriguntur, cum iure conferendi gradus academicos in S. Theologia et Philosophia tam Scholasticis nostris quam alumni Seminarii « Centralis », seu Regionalis, Leopoldensis, immo aliis quoque, sive e Clero saeculari sive e Clero religioso, qui studiorum curriculum secundum approbata Statuta in eodem Athenaeo emensi fuerint* ⁽¹⁾.

16.

8 maii 1946.

CAPITULUM VATICANUM *decernit SS. Imaginem B. M. Virginis ab « Auxilio Christianorum », in Sanctuario ad Zo-sé (Dioec. Sciamhaeven.) veneratam, aurea corona esse decorandam.*

Munus autem huius Coronationis Exc.mo DD. AUGUSTINO HAOUISÉE S. I. (Episc. Sciamhaeven.) confert.

17.

10 maii 1946.

Provinciae Veneto-Mediolanensi conceditur festum B. M. « Matris Divinae Gratiae », Provinciae Patronae. Rescript. S. C. Rit.

SACRA CONGREGATIO
RITUM

Nº. 11/46

SOCIETATIS IESU

Praepositus Provinciae Veneto-Mediolanensis Societatis Iesu, omnium sodalium vota excipiens, Sanctissimum Dominum No-

⁽¹⁾ Cf. A. R. VII 64; IX 350; X 77 s., 756 s.

strum Pium Papam XII instanter exoravit ut Beatissima Virgo Maria titulo « Matris Divinae Gratiae » Provinciae Veneto-Mediolanensis et Missionum ab ea dependentium Patrona principalis declaretur et constituatur, eiusque festum cum Officio proprio et Missa sub ritu duplici primae classis absque octava die vigesima secunda octobris celebretur. Rationes huius petitionis sunt: insignis sodalium cultus et amor, quo ipsam Matrem Divinae Gratiae, veluti vocationis Dominam et spiritus Magistram, nullo non die iidem habent: beneficia plane singularia, quibus Deipara Virgo sodales praecipuos et christifideles semper cumulavit: materna eius protectio et auxilium domi bellicae, in pace et in exiliis: adiuncta omnino particularia, quibus imago Matris Divinae Gratiae habita primum est et deinde ad Provinciam Veneto-Mediolanensem, tamquam in locum suum, delata est; denique, sicut anno millesimo octingentesimo nonagesimo primo eius imago fuit pretioso diademate sollemniter redimita, sic festum, quod in eius honorem expetitur, primum centenarium a restituta Provincia Veneto-Mediolanensi claudat et quasi coronet, futurorum bonorum felix auspiciū. Et Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino Nostro tributis, attentis expositis et R. P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne annuit pro gratia iuxta preces, sumpto Officio et Missa ex festo Beatae Mariae Virginis Matris de Gratia, prouti invenitur in Appendice Breviarii et Missalis Romani die nona iunii, cum lectionibus tamen primi et secundi nocturni prouti in adiecto exstant exemplari. Servatis Rubricis: contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 10 Maii 1946.

† CAROLUS Card. SALOTTI S. R. C. *Praefectus*
L. ✕ S.

A. CARINCI, S. R. C. *Secretarius*.

18.

13 maii 1946.

SUMMUS PONTIFEX *litteras apostolicas ad P. IOANNEM LA FARGE (e Prov. Neo Ebor.), Redactorem ephem. « America » mittit, quibus paterne ei eiusque adiutoribus gratulatur, simulque gratias agit eo quod magno cum fructu apostolatum socialem promoveant.*

19.

27 iulii 1946.

SUMMUS PONTIFEX *bene precatur et normas tradit pro XXIII Hebdomada Sociali Canadensi.*

Epist. S. Pontificis ad P. Iosephum Archambault (Prov. Can. Inf.), Praesidem Hebdomadarum Socialium in Canada. Cum obiectum studiorum statutum sit hoc anno « iuvenum educatio ». Summus Pontifex in memoriam sapienter revocat principia fundamentalia e doctrina Catholica atque ex Apostolicis Litteris desumpta, quae plane sufficiunt ad hodiernas quoque quaestiones in re solvendas ⁽¹⁾.

20.

13 novembris 1946.

SUMMUS PONTIFEX *per epistolam Substituti Secretariae Status gratulatur Periodico libello, cui titulus « Posol Božského Srdca Ježíšova », a Nostris Viceprov. Slovakiae conscripto, qui 50um annum a sua origine commemorat.*

21.

29 novembris 1946.

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *rescripto concedit Facultati Philosophicae Societatis in Marianopolitano Collegio (Prov. Can. Inf.) ius conferendi Lauream Doctoralem, servatis omnibus de iure servandis, alumnis dumtaxat Societatis Iesu ⁽²⁾.*

22.

18 decembris 1946.

SUMMUS PONTIFEX, *per epistolam Substituti Secretariae Status, benedictionem impertit P. Georgio Guillon (Prov. Lugdun.), eique gratulatur ob conscriptam biographiam « Le Bienheureux Claude de la Colombière, son milieu et son temps ».*

⁽¹⁾ V. A. A S. XXXVIII 379 s.

⁽²⁾ Cf. A. R. VII 64.

Summus Pontifex benedicit Missionariis Societatis in Iaponia, et omnibus qui auxilia ipsis offerunt. — Epist. autogr. S. Pontificis ad P. Hugonem Lassalle (Prov. Germ. Inf.) Superiorem Miss. Japon.

TO OUR BELOVED SON
HUGO LASSALLE
Superior of the Jesuit Mission in Japan

With great satisfaction We have read your account of the situation in Japan. In His all-merciful and inscrutable providence God would seem to have marked this as the hour of extraordinary grace for the Japanese people and in their generous spirit they are showing themselves ready to hearken to the call to the true faith. No effort should be spared to assist them in their holy desires.

From her earliest beginnings the Society of Jesus has been connected with the Japanese Mission, and We are confident that she will not fail to rise to this present unique occasion with her traditional devotion to the defence and increase of the Kingdom of God on earth. Your plan to develop further the Catholic University in Tokyo and your assuming direction of the seminary in the same city are a clear proof that Our confidence has been well placed. Nothing is more important than the exact and solid education of clergy and laity who are to be leaders among their own people; and We bless these undertakings with all Our heart.

We have been following with fatherly interest the rising from its ruins of the sad city of Hiroshima; and lo, in a moment the work of reconstruction is in great part undone by the irresistible elements of nature. « My thoughts are not your thoughts; nor your ways my ways, saith the Lord » ⁽¹⁾. Let your hearts echo humbly those other words of the prophet of the New Testament: « Yes, the judgement thou dost pronounce, Lord God Almighty, are true and just » ⁽²⁾; and with courage and unfailing

---

(1) Is. LV 8.

(2) Apoc. XVI 7.

trust in God go forward with the re-organization of your many apostolic works in that Vicariate; and the blessed Mother of God, to whose honour, under the title of her glorious Assumption into heaven, you are dedicating this new memorial church, will not fail to assist you through her powerful intercession with her divine Son.

As a token of Our paternal affection and of heavenly graces We are happy to bestow on you, beloved Son, on all members of your Japanese Mission and on all those who will contribute to your work their spiritual and material offerings the Apostolic Blessing.

From the Vatican, 31 December 1946.

PIUS PP. XII.

24.

Anno 1946.

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

5 aprilis 1946 – P. IOANNES MARIA RESTREPO (e Prov. Colombiana, Vicesup. Dom. Script. Soc.) nominatur Consiliarius Consilii Superioris Generalis Pont. Operis Propagationis Fidei pro Colombia.

11 iulii 1946 – R. P. VINCENT I. KENALLY (e Prov. Novae Angliae) nominatur Administrator Apostolicus Insularum Carolinarum et Marshall.

17 iulii 1946 – R. P. IGNATIUS GARCÍA MARTÍN (e Prov. Toletana) nominatur Praefectus Apostolicus Missionis Marannonensis « S. Francisci Xaverii » (in Peruvia).

SACRA CONGREGATIO PRO NEGOTIIS ECCLESIASTICIS EXTRAORDINARIIS

2 septembris 1946 – R. P. THEODORUS MONNENS (e Prov. Belgica Sept.) nominatur Missus Specialis Sanctae Sedis in Aethiopia.

ACTA PRAEPOSITI ET VICARII
GENERALIS.

ACTA PRAEPOSITI ET VICARII GENERALIS.

I. — PRO SOCIETATE.

25.

6 ianuarii 1946.

*De petitionibus Romam mittendis ad definitionem Assumptionis
B. M. Virginis obtinendam.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

RVam. non latet, quanta omnium dioecesium et totius populi christiani conspiratione, hisce ultimis praesertim temporibus, excitetur desiderium, ut, quod piorum animis iam inde a remotissima Ecclesiae antiquitate insitum est de Deiparae Virginis in caelum cum corpore assumptione, id Apostolico magisterio, quod falli nequit, dogmatice declaretur fuisse a Spiritu Sancto revelatum et ideo fide ab omnibus tenendum.

Sentiunt enim omnes ex hac definitione, hinc quidem Deiparae Virgini maximam gloriam obventuram esse, inde vero solacium in aerumnis huius vitae futurum esse non exiguum nobis, qui similis gloriae aliquando adipiscendae spe perfruamur.

Permuli enim Moderatores Ordinum et Congregationum religiosarum, permultae etiam Universitates Catholicae nunc supplices libellos Summo Pontifici exarant et porrigunt, ut his com-

munibus votis Ipse velit facere satis. Mihi autem constat Sanctam Sedem benevolenti animo has petitiones respicere.

Non equidem praetermittam, A. R. P. N. Ledóchowski b. m. iam anno 1933 totius Societatis nomine hanc ipsam gratiam a Romano Pontifice postulasse ⁽¹⁾. Sed mihi visum est, pro amore quo Societas erga B. V. Mariam flagrat, aliquid adiungere, si fieri posset, quod non dubito, quin secundum mentem R. Patris Ledóchowski futurum sit.

Neque enim Societati momenta desunt, quibus id praestet. Sicut enim ipsa primorum Patrum vota, quasi futurae Societatis praelusionem, nuncupari vidit in festo Assumptionis Deiparae Virginis in Monte Martyrum Lutetiae Parisiorum, ita eius primum diem, quo per Pium VII P. M. toti mundo restituta est, aspexit in sacello sacro Deiparae Virgini in caelum receptae, quod ad Congregationem Marianam Nobilium apud Domum Professam Romanam spectat.

Mos praeterea fuit Societatis optandi diem festum aliquem B. V. Mariae, quo suos Praepositos Generales eligeret, quasi eos de manibus eius accipere vellet. Quare spes est, fore ut Beatissima Virgo, mota hoc totius Societatis obsequio, ei quam primum novum Praepositum datura sit.

Ut ergo Societas suo ingenti amoris erga Deiparam Virginem consulat, haec opportune suggerenda censeo: omnes Praepositi Provinciarum et Viceprovinciarum, nomine suae quisque Provinciae vel Viceprovinciae, supplicem libellum Romano Pontifici mittant, hanc definitionem petitori. Praeterea Seminaria Societatis vel Societati commissa, praesertim si inter Universitates vel Facultates Ecclesiasticas annumerantur, idem faciant, petitionem scite graviterque rationibus ex fontibus theologicis communiendo. In Missionibus nostris idem suggerant Superiores Regulares Vicario vel Praefecto Apostolico.

Haec porro documenta dirigenda quidem sunt ipsi Summo Pontifici, a quo gratia petitur, sed mittenda per Curiam nostram, prouti solemus, ita ut postquam ea omnia acceperimus, una simul nos Christi Vicario offeramus.

Tandem perutile esse existimo, si iis in locis, ubi habeantur apud externos Universitates et Facultates studiorum Ecclesias-

(1) A. R. VII 536-538.

ticorum, Nostri haec consilia cum earundem Auctoritatibus communicent, ut idem ipsae, si velint, faciant. Earum enim iudicium hac in re magni fieri solet.

Haec pro gloria Reginae Societatis Iesu dicenda habebam. Restat ut me ss. SS. enixe commendem.

Romae, die 6 ianuarii 1946

in festo Epiphaniae Domini.

R. ae V. ae

Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES

Vic. Gen. Soc. Iesu

26.

31 ianuarii 1946.

Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro Em.mo Card. Petro Boetto S. I.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Hac nocte, circa horam primam cum dimidio, pie in Domino obiit Eminentissimus Cardinalis Petrus Boetto S. I., Archiepiscopus Genuensis, aetatis suae anno 75, Societatis 58.

Iamdudum valetudine utebatur non satis firma, sed eius vires infirmiores factae sunt tempore recentis belli peculiari vehementia in oras ligures saevientis, ita ut in urbe archiepiscopali plurimae ecclesiae paroeciales dirutae conciderint et ipsae aedes archiepiscopales ingentia damna passae sint. Postremo quidem tempore eius sanitas relevari incipiebat; at levis invaletudo, unde est correptus, improvise in peius periculose est versa, quae deum e mediis laboribus et a carissimo Grege optimum Pastorem eripuit.

Natus est Eminentissimus vir Petrus Boetto in pago Vigone, in Dioecesi Augustae Taurinorum, die 19 maii 1871; Societatem ingressus est in Provincia Taurinensi die 1 februarii 1888, et sollemnem professionem quattuor votorum emisit die 2 februarii 1906. Statim post peracta studia theologica, iam ante ipsam

Tertiam Probationem regimini applicatus fuerat, Collegio incohato Genuensi per biennium praepositus; Cuneense dein Collegium per biennium item rexit, donec die 6 ianuarii anni 1907 Socius Praepositi Provincialis renuntiatus est. In eo munere, addito etiam officio Procuratoris Provinciae, et Superioris Residentiae Taurinensis, magna cum omnium satisfactione decem fere annos permansit. Die 1 novembris 1916 suam Taurinensem Provinciam regendam suscepit eamque optime administravit ad diem 29 iunii 1920; sed iam inde ab exeunte anno 1919, Viceprovinciali ei in sua Provincia suffecto, Visitator in Hispaniam missus est, Aragoniae primum deinde Castellanam Provinciam perlustraturus. Denique die 10 octobris 1921 Procurator Generalis Societatis nominatus est, qui in munere cum Nostris tum externis, maxime Officialibus, etiam supremis, Sacrarum Congregationum Romanarum, egregie admodum sese probavit. Inde a die 2 iulii 1928, Procuratoris Generalis officio haud deposito, Provinciae Romanae Praepositum egit usque ad diem 25 martii 1930, quo die Assistens Italiae est nominatus. Hoc in munere egregiam navavit operam A. R. P. Generali Wlodimiro Ledóchowski p. m., qui eum plurimi faciebat utpote virum in laboribus impigrum, prudentia eximium, Societatis fidelissimum. Die vero 16 decembris 1935 a Summo Pontifice Pio XI creatus est Cardinalis S. Romanae Ecclesiae, et die 17 martii 1938 Archiepiscopus Genuensis est electus; quae munera magna cum omnium satisfactione sustinuit, Praelatis Romanae Curiae apprime carus et a Clero et populo Genuensi habitus tamquam pater amantissimus et amatissimus. Huius postremi temporis est honor amplissimus, quo a supremo Magistratu eius Civitatis ornatus est: cum scilicet publice titulo Civis genuensis est decoratus, ideo quia extremam urbis ruinam sua intercessione impedivit. — Fuit membrum plurium Sacrarum Congregationum necnon pars Commissionis Cardinaliciae Actioni Catholicae Italicæ dirigendae.

Quod ergo Congregatio Generalis XXVII suo decreto 290° nn. 7, 8, 9 ⁽¹⁾ praescripsit, id RV.a indicendum curet: nimirum, praeter consueta suffragia in Provincia Taurinensi (utpote pro membro huius Provinciae) indicenda, singuli Sacerdotes Pro-

(1) *Epit.* 854 § 2 nn. 7, 8, 9.

vinciarum Taurinensis et Romanae unum Sacrum pro Eo faciant tamquam earundem Provinciarum olim Praeposito. In tota vero Assistentia Italiae quattuor Missae a singulis Sacerdotibus pro Eo litentur, quippe qui fuerit aliquando Assistens et Procurator Generalis Societatis. In reliqua vero Societate singuli Sacerdotes duo Sacra litent: ii vero qui Sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et coronas offerant.

Commendo me sanctis Sacrificiis.

Romae, 31 ianuarii 1946.

R^{ae} V.³⁰

Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES

Vic. Gen. Soc. Iesu.

27.

15 februarii 1946.

Indicta Congregatione Generali, Visitatores munere suo fungi desinent; quaedam tamen facultates extraordinariae ad tempus conceduntur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

In magna spe sum ut RV^{ae} iam est fortasse notum - - Divinam Bonitatem nobis concessuram esse, ut hoc anno Congregationem Generalem cogere possimus. Itaque, quo accuratius in omnibus menti Instituti nostri accommodemur, auditis PP. Assistentibus, statuendum duxi, ut a die 12 proximi mensis martii, omnes Visitatores in suo officio cessent.

Ab illo igitur die Praepositi Provinciarum ac Viceprovinciarum independentium in rebus omnibus, quae suam potestatem superent vel maioris sint momenti, ad me ipsum recurrant oportet; Praepositi vero Viceprovinciarum ac Missionum dependentium, ad normam Regulae 4 sui officii, quaestiones omnes graves mecum « mediante Provinciali » tractent; ceteri omnes,

qui ex officio ad Generalem statis temporibus scribere debent ⁽¹⁾. ad me scribant.

Cum tamen impedimenta commercii epistolaris adhuc magna sint, omnibus Superioribus Maioribus, i. e. Praepositis Provinciarum ac Viceprovinciarum et Superioribus Missionum, usque ad electionem novi Praepositi Generalis, concedo facultates, quae sequuntur.

1°. Facultas admittendi ad Ultima Vota emittenda proximo mense augusto, si vel non sit tempus transmittendi Romam informationes consuetas, vel responsum Vicarii Generalis tempestive non pervenerit. Curandum autem est, ut praescripta Instituti, potissimum in admittendo ad solemnem Professionem quatuor votorum, quam fidelissime serventur.

2°. Facultas permittendi ut fiant expensae extraordinariae, alienentur bona non pretiosa, contrahantur debita, etiamsi valor 10.000 (decem milia) francorum seu libellarum aurearum excedat; his tamen condicionibus:

a) quod res ita urgeat, ut non modo non possit remitti ad futurum Praepositum Generalem, sed ne exspectare quidem liceat sine gravi damno responsum P. Vicarii;

b) quod, adhibitis in Consultatione Consultoribus et Procuratore Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis, maior pars rem probent;

c) quod valor non superet summam 30.000 (triginta milium) francorum seu libellarum aurearum; hoc enim, praeterquamquod exigit Beneplacitum Apostolicum ⁽²⁾, ab ipso Vicario Generali fieri nequit, nisi ex consensu PP. Assistantium ⁽³⁾. In omnibus praeterea curandum est, ut diligenter serventur praescripta Instituti, singillatim « Instructio de Administratione Temporalis » ⁽⁴⁾.

3°. Facultas dimittendi Sacerdotes non Professos et Coadiutores temporales formatos (cum de ceteris non Sacerdotibus iam satis provisum sit in Epitome n. 72 § 2), si casus obveniat gravis et urgens, in quo, auditis Consultoribus, videatur nec sufficere

(1) Cf. *Epit.* nn. 859 ss.

(2) Cf. can. 534.

(3) Cf. *Off. Vic. Gen.* n. 12.

(4) Cf. A. R. VIII 201-282.

facultas remittendi ad saeculum, de qua in n. 94 Epitomes, nec responsum P. Vicarii sine magno periculo expectari posse. Nullus autem Sacerdos omnino dimittatur, nisi post inventum Episcopum benevolum receptorem ⁽⁵⁾. Semper etiam accurate observanda sunt praescripta Instituti et singillatim « Instructio de Dimissione » ⁽⁶⁾, et P. Vicarius quamprimum certior faciendus. Si de Professo votorum sollemnium agatur, recurrendum erit ad Sanctam Sedem ad impetrandam saecularizationem, quod generatim ipse Professus facere debet.

Difficultates temporum me movent ad has facultates concedendas. Studeant tamen omnes Superiores Maiores hos casus tempestive praevidere, et eo in tempore ad me scribere, quo non sit eis necessarium hac extraordinaria concessione uti.

Ad haec, quaedam sunt quae RV.ae commendare velim:

In primis, RV.am non latet, indicta Congregatione Generali, hoc inusitatum temporis spatium, in quo nunc ob belli difficultates versamur, finem habere, facultates extraordinarias a Summo Pontifice Vicario Generali concessas cessare ⁽⁷⁾, et Societatem redire ad condiciones, quae habentur post mortem Praepositi Generalis. Iam vero, hoc tempus, quod intercedere solet inter mortem Generalis et electionem novi Praepositi, est -- ad mentem Instituti -- tempus expectationis et morae, quo omnes res graves et maioris momenti, quae differri possunt, differendae sunt et ad novum Praepositum Generalem remittendae ⁽⁸⁾. Ne ergo eiusmodi graviora negotia RV.a mihi proponat, nisi ea sint, quae sine damno moram non ferant.

Deinde, etsi munus Visitorum cessat, omnia tamen praescripta, ordinationes, directiones a Visitoribus data pro regione sibi subdita, vim habere pergunt in eadem regione, ac si ab ipso P. Generali data essent, atque adeo mutari non poterunt, nisi cum mea vel futuri P. Generalis licentia.

Denique, his postremis annis observatum est, maxime expedire, ut omnes Provinciae vel Missiones eiusdem nationis vel eiusdem regionis secundum aliquam communem normam seu

⁽⁵⁾ Cf. *Epit.* n. 95 § 2, 2º.

⁽⁶⁾ Cf. *A. R.* V 315-333.

⁽⁷⁾ Cf. *A. R.* XI 301-304.

⁽⁸⁾ Cf. *Off. Vic. Gen.* n. 8.

directionem procedant in rebus quae totam illam nationem vel regionem quodammodo afficiunt. Hac de causa valde utile erit, ut in posterum, ubi in una eademque regione vel natione plures sunt Provinciae aut Missiones, Superiores Maiores, statis temporibus, — sicut alicubi iam fit — congregentur et communes quaestiones inter se agitent, et postea quae statuerint approbationi P. Generalis subiciant. Eadem de causa Superiores Maiores vitare debent, ne quam concessionem in propria Provincia vel Viceprovincia vel Missione faciant, aut ne quod consilium capiant, quod obesse possit aliis Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus eiusdem regionis, vel quod eas ad eandem viam invite sequendam obliget.

His litteris finem non imponam, quin omnes nostros Patres ac Fratres denuo exhorter ad suppliciter Divinam Bonitatem exorandam, ut Congregationem Generalem quamprimum indicare et habere possimus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 februarii 1946
in festo B. Claudii de la Colombière.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES.

Vic. Gen. Soc. Iesu.

28.

15 februarii 1946.

Missio Trincomaliensis a Prov. Campaniae seiungitur et Prov. Neo Aurelianensi tribuitur.

DECRETUM NORBERTUS DE BOYNES

VICARIUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Proximo anno 1945, mense octobri, quinquaginta completi sunt anni, quibus Provincia Campaniae in Trincomaliensi Diocesi apostolice laboravit. Missi a R. P. Ludovico Martín, ut nuper a Sancta Sede erectam diocesim iuvarent, Patres ac Fratres Campanienses per haec decem lustra, mediis in difficultatibus

non paucis sive ex ipsis regionis condicionibus sive ex inopia Operariorum exhortis, optime meriti sunt et de Ecclesia et de Societate, ob zelum animarum atque abnegationis spiritum, quibus duo Collegia et varia Missionis opera strenue sustinuerunt.

Sed, percrebescantibus necessitatibus tam in patria quam in aliis duabus magnis Missionibus Sienhsienti ac Fianarantsoana, maxime post primum bellum universale, Provincia Campaniae difficile poterat Missioni quoque Trincomaliensi sola providere. Quare A. R. P. N. Wlodimirus Ledóchowski, b. m., iam anno 1933 Provinciam Neo Aurelianensem auxilio arcessivit, eo quidem consilio, ut post aliquos annos haec Provincia, in qua videbat spiritum missionarium florere, totam Missionem susceperet.

Nunc quidem tempus advenisse videtur, quo his Patris Nostri desideriis fiat satis; quo etiam fiet, ut Provincia Campaniae, hoc onere levata, Missiones Sienhsientem et Fianarantsoanam magis magisque promovere et necessitatibus in patria in dies maioribus providere queat.

Quae cum ita sint, informationibus ab iis quorum interest acceptis et attente consideratis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis iisque consentientibus, post assiduas ad Deum preces, pro nostri muneris auctoritate ea quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Missio Trincomaliensis cum Collegiis, Domibus et bonis Societatis, quae in eius territorio sunt, a Provincia Campaniae separetur et ad Provinciam Neo Aurelianensem transferatur, huiusque Praepositus plenam in eam iurisdictionem habeat, qua hactenus Praepositus Provinciae Campaniae gauderat.

2) Socii Missionis Trincomaliensis, qui in Insula Ceylano nati sunt, ascribantur Provinciae Neo Aurelianensi; Socii vero aliarum Provinciarum, qui ad Missionem nunc pertinent, eidem censeantur applicati, ita ut nonnisi de mutuo Superiorum quorum interest consensu, inde dimoveri possint.

3) Quaestiones alias singulares Praepositi Provinciae Campaniae et Provinciae Neo Aurelianensis ex communi consensu inter se solvent, et si quae dubia orientur, Vicario vel Praeposito Generali dirimenda proponent.

Hoc nostrum decretum in praecipuis saltem domibus Provinciarum Neo Aurelianensis et Campaniae die 12 proximi mensis

martii, in annua commemoratione canonizationis S. P. Ignatii et s. Francisci Xaverii, ad mensam legatur, et exinde plenam suam vim habeat.

Datum Romae, die 15 februarii 1946,
in festo B. Claudii de la Colombière.

L. ✕ S.

NORBERTUS DE BOYNES.
Vic. Gen. Soc. Iesu.

ANTONIUS M. DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

29.

12 martii 1946.

Congregatio Generalis XXIX indicitur.

AD OMNES PROVINCIARUM
AC VICEPROVINCIARUM PRAEPOSITOS
ET AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM MAIORUM

REVERENDE IN CTO. PATER,
P. C.

Ex quo die, divina voluntate, hoc regendi Societatem onus oboediens suscepi, nihil longius mihi fuit, quam ut Congregationem Generalem quamprimum indicerem, quae carissimae nostrae Societati in orbitate tamdiu degenti Patrem daret.

Ad hoc quidem tempus — ut per litteras die 27 iulii ad PP. Visitatores datas ⁽¹⁾ significabam — meum desiderium complere non potui. Sed cum iam viae patere inciperent et eundi ac redeundi difficultates minores in dies futurae esse prospicerentur, rem iterum proposui consultationi PP. Assistentium.

Non me latebant graves condiciones in quibus nonnullae Provinciae et Missiones etiam nunc versantur. At praeterquamquod huic rei satis provisum est in Formula Congregationis Provincialis nn. 3 et 92, confidendum esse censebam divinae Bonitati, quae Societati nostrae in his bellici temporis angustiis numquam defuit; confidendum maternis curis Reginae Societatis Iesu, Cui haec filiorum necessitas maxime Cordi est. Quodsi,

(1) Cf. A. R. X 765.

post tempestates bellicas, quae mundum tantopere conquassaverunt, nondum reddita est caelo plena serenitas, id ipsum nobis suadere videbatur, ut quam primum novum Generalem habere curaremus, qui Societatis naviculam tute per scopulos motosque duceret fluctus.

Quapropter RR. PP. Assistentes, rite perpensis rationibus quae in utramque partem afferri possent, omnes communi consensu mecum censuerunt Congregationem Generalem indicendam esse. Quorum sententiam cum ipse Summo Pontifici submitterem, Beatissimus Pater, pro suo erga nos benevolentia, suprema sua auctoritate probare voluit ⁽²⁾.

Quae cum ita sint, post multas preces Deo effusas, communi PP. Assistentium voto ac potissimum Vicarii Domini Nostri Iesu Christi benedictione confirmatus, ad maiorem Dei gloriam maiusque Societatis bonum, hisce meis litteris decerno: Congregationem Generalem, quae novum Societatis Praepositum constituat, ex Instituti nostri praescripto, esse cogendam, in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

Diem conveniendi, de consensu PP. Assistentium, eligendum duxi 5 proximi mensis septembris, ut postero die, prima Feria VI mensis, quo die annuam B. Thomae Tzugi et SS. MM. memoriam colimus, primus Congregationis Generalis XXIX consessus haberi possit.

Quare, cum fieri possit ut impedimenta itinerum, quae in praesenti tot et tanta sunt, etiam tempore conveniendi partim saltem permaneant, curet R^a. V^a, accommodata consilia tempestive capere, ut saltem vespere illius diei 5 septembris R^a. V^a, cum duobus Electoribus suae Provinciae in Congregatione Provinciali mox deputandis, vel si agatur de Viceprovincia aut Missionis eligendus, Romae, in his nostrae Curiae aedibus (*Borgo S. Spirito*, 5), esse possint.

Quodsi difficultates surrexerint, quarum ratione, ad normam Formulae Congregationis Generalis (nn. 3-4), mihi et PP. Assistentibus necessarium videbitur tempus prorogare vel locum congregationis mutare, R^{am}. V^{am}, opportune certiorum faciam.

R^{ae}. V^{ae}, nunc erit Congregationem suae Provinciae vel Vice-

---

(2) Cf. supra p. 81.

provinciae vel Missionis in id tempus convocare, quod, perpensis vestris rerum condicionibus et hodiernis communicationum difficultatibus, ad normam n. 4 Formulae Congregationis Provincialis, sibi opportunius videbitur.

Quo accuratius faciliusque omnia ad praescripta Instituti accommodarentur, effeci ut « Formula Congregationis Provincialis » cum mutationibus inductis a Congr. Gen. XXVIII, dd. 45 et 46 et « Addenda et Corrigena in Praxi Congregationis Provincialis » vi eorundem decretorum, variis in locis ederentur et debito exemplarium numero in Provincias, Viceprovincias, Missiones Maiores mitterentur. Simul vero cum his meis litteris R^a, V^a, inveniet Elenchum Viceprovinciarum et Missionum, in quo, ad normam Formulae Congregationis Provincialis (nn. 9 et 90), clare definiuntur uniuscuiusque iura ad Congregationem Generalem atque ad Congregationes Provinciales. Mittetur etiam ad R^{am}, V^{am}, Elenchus Domorum maiorum, Domorum et Operum a Praeposito Generali immediate dependentium, Domorum et Operum communium, necnon « Notanda Quaedam », quae ad aliquot Formulae Congregationis Provincialis puncta dilucidanda aut peculiari ratione in memoriam revocanda iuvabunt.

Provideat praeterea R^a, V^a, ut, ad normam n. 27 Formulae Congregationis Provincialis, in omnibus domibus ad mensam legatur Caput I. Catalogi Censurarum et Praeceptorum: « Quae pertinent ad electiones et Congregationes ». Qua in re opportunum fortasse erit ut R^a, V^a, omnibus in memoriam revocet, prohibitum esse tam PP. Electoribus quam ceteris omnibus Patribus ac Fratribus, quominus verbis aliisve modis promoveant vel impediant electionem alicuius certi Patris ad munus sive Generalis sive Assistantis; immo non licere propagare consilium eligendi Generalem ex aliqua particulari natione vel excludendi aliquam particularem nationem ab eiusdem electione. Quae omnia sapienter praescripta sunt a S. P. Ignatio et Societate, quo facilius PP. Electores — omnibus humanis influxibus atque affectionibus, quoad possit, exclusis — se sinant duci gratia et lumine Spiritus Sancti.

Cum vero divina ope indigeamus, ut omnia sortiantur felici effectui, curet etiam R^a, V^a., ut Nostri omnes precibus, voluntariis corporis castigationibus, aliisque pietatis operibus supernum

auxilium implorent. In quem finem, Litaniis, quae cotidie recitantur, addendus erit hymnus « Veni Creator Spiritus » cum oratione « Deus qui corda fidelium » usque ad exitum Congregationis Generalis.

Postremo commendet R^a. V^a. omnibus Nostris, ne de his nostris Comitibus cum externis facile sermonem misceant.

Commendo me sanctis Sacrificiis.

Romae, die 12 martii 1946

in commemoratione Canonizationis

S. P. Ignatii et S. Francisci Xav.

R^{ae}. V^{ae}.

Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES

Vic. Gen. Soc. Iesu

ELENCHUS VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM

I. - AD CONGREGATIONEM GENERALEM:

A) Viceprovinciae independentes,

quibus ius mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem competit ex Instituto.

(*Form. C. Gen.* n. 6, 5°; *Form. C. Prov.* n. 90 § 1).

1. — Viceprov. Australiae.
2. — » Brasiliae Septemtrionalis.
3. — » Chilensis.
4. — « Prov. » Croatiae.
5. — » Lithuaniae.
6. — Viceprov. Romenica.
7. — » Slovakiae.

B) Viceprovinciae et Missiones dependentes,

quibus ius mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem a Praeposito Generali concessum est.

(*Form. C. Gen.* n. 6, 5°; *Form. C. Prov.* n. 90 § 1)

1. — Viceprov. Aequatoriana (*Prov. Baet.*).
2. — » Centro-Americana (*Prov. Castell.*).

3. — Viceprov. Cubana (*Prov. Legion.*).
4. — » Madurensis (*Prov. Tolos.*).
5. — » Peruviana (*Prov. Tolet.*).
6. — » Proximi Orientis (*Prov. Lugdun.*).
7. — » Venezolana (*Prov. Castell.*).
8. — Missio Bataviae (*Prov. Neerland.*).
9. — » Bombayensis (*Prov. Arag.*).
10. — » Calcuttensis (*Prov. Belg. Merid.*).
11. — » Calicutensis-Mangalorensis (*Prov. Ven. Mediol.*).
12. — » Fianarantsoana (*Prov. Campan.*).
13. — » Iaponica (*Prov. Germ. Inf.*).
14. — » Kwangensis (*Prov. Belg. Merid.*).
15. — » Patnensis (*Prov. Chicag.*).
16. — » Philippinarum (*Prov. Neo-Ebor.*).
17. — » Ranchensis (*Prov. Belg. Sept.*).
18. — » Salisburyensis (*Prov. Angl.*).
19. — » Shanghaiensis (*Prov. Franc.*).
20. — » Sienhsiensis (*Prov. Campan.*).
21. — » Tananarivensis (*Prov. Tolos.*).
22. — » Wuhuensis (*Prov. Castell.*).

C) Missiones independentes

e quibus nullus in praesens adibit Congregationem Generalem
(*Form. C. Gen. n. 6, 5°; Form. C. Prov. n. 90 § 1*)

1. — Missio Lettoniae et Estoniae.

II. — AD CONGREGATIONEM PROVINCIALEM:

Missiones dependentes

A) Quibus conceditur idem ius atque in Provincia a qua dependent
(*Form. C. Prov. n. 9 § 2*):

1. — Missio Adamantea (*Prov. Bras. Centr.*).
2. — » Graeca (*Prov. Sic.*).
3. — » Helvetica (*Prov. Germ. Sup.*).
4. — » Magdalenensis (*Prov. Colomb.*).
5. — » Orientalis (*Prov. Pol. Maior. et Maz.*).
6. — » Tarahumarensis (*Prov. Mexic.*).

**B) Quibus conceditur ius mittendi aliquem
ad Congregationem Provinciae a qua dependent**

(Form. C. Prov. n. 9 § 3):

1. — Missio Ahmedabadensis (*Prov. Arag.*).
2. » Alaskae Borealis (*Prov. Oregon.*).
3. » Ankinensis (*Prov. Legion.*).
4. — » Belizensis (*Prov. Missouri.*).
5. — » Brokenhillensis (*Prov. Polon. Min.*).
6. — » Carolinarum etc. (*Prov. Baet.*).
7. » Gallensis (*Prov. Neap.*).
8. » Goana (*Prov. Lusit.*).
9. » Guianensis Brit. (*Prov. Angl.*).
10. » Hongkongensis (*Prov. Hibern.*).
11. » Iamaicensis (*Prov. Nov. Angl.*).
12. » Iraguensis (*Prov. Nov. Angl.*).
13. » Kisantuensis (*Prov. Belg. Sept.*).
14. — » Pengpuensis (*Prov. Taurin.*).
15. » Poonensis (*Prov. Germ. Sup.*).
16. » Suchowensis (*Prov. Can. Infer.*).
17. » Tamingensis (*Prov. Hungar.*).
18. » Trincomaliensis (*Prov. Neo-Aurel.*).

**C) E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciae
a qua dependent:**

1. — Missio Aethiopica (*Prov. Can. Infer.*).
2. » Kingsiensis (*Prov. Austr.*).
3. » Macaënsis (*Prov. Lusit.*).
4. » Zambesiana (*Prov. Lusit.*).

Territoria separata a Reliqua Provincia

A) In quibus idem ius viget atque in reliqua Provincia

(Form. C. Prov. n. 8 § 3):

1. — Albania (*Prov. Ven.-Mediol.*).
2. — Algeria (*Prov. Lugdun.*).
3. — Baleares insulae (*Prov. Arag.*).
4. — Corsica insula (*Prov. Lugdun.*).

5. — Dania (*Prov. Germ. Inf.*).
6. — Sardinia insula (*Prov. Taurin.*).
7. — Suecia (*Prov. Germ. Inf.*).

B) In quibus permittitur ut unus ad Congregationem Provinciae veniat
(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*):

1. — Canariae insulae (*Prov. Castell.*): Rect. Coll. Canariensis.
2. — Leopoldville (*Prov. Belg. Merid.*): Rect. Coll. «Albert Ier».
3. — Costermansstad (*Prov. Belg. Sept.*): Rect. Coll. Dominae Nostrae a Victoria.
4. — Grahamstown in Africa Merid. (*Prov. Angl.*): Rect. Coll. S. Aidani.

C) E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provinciae

1. — Alaska Australis (*Prov. Oregon.*).

30.

12 martii 1946.

Notanda quaedam et elenchus Domorum maiorum etc. occasione Congregationis Generalis XXIXae ad Provincias mittuntur.

AD OMNES PROVINCIARUM
AC VICEPROVINCIARUM PRAEPOSITOS
ET AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM MAIORUM

REVERENDE IN CTO. PATER,
P. C.

Approbante R. P. Vicario Generali, R^{ae}. V^{ae}. mitto *Notanda quaedam*, quae ad nonnulla capita Formulae Congregationis Provincialis illustranda aut singulariter in memoriam revocanda iuvare poterunt.

Eorum autem plura exemplaria mittuntur, ut R^a V^a ea communicare possit cum iis quorum intersit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 martii 1946.

R^{ae}. V^{ae}.

Servus in Cto.

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secret. Soc. Iesu.

NOTANDA QUAEDAM

OCCASIONE CONGREGATIONIS GENERALIS XXIX

1. *De parandis duobus catalogis* eorum qui vocem activam et eorum qui vocem passivam habent (cf. Form. C. Prov. nn. 29. 44; Prax. C. Prov. n. 3):

a) *Ad Congregationem Provinciale*m: Praeter normas generales (Form. C. Prov. nn. 6-14, 19), attente perpendatur etiam caput IV tituli II Formulae (nn. 20-26): « De aliquibus casibus peculiaribus quod ad vocem activam et passivam attinet ». — Nominatim vero animadvertendum est: 1º, socios earum Viceprovinciarum ac Missionum dependentium, quibus ius concessum est mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem, non habere vocem passivam in Congregatione Provinciae a qua sua Viceprovincia vel Missio dependet, habere autem hanc vocem socios ceterarum Missionum, quibus eiusmodi ius non est concessum (Form. C. Prov. n. 19, 1º); 2º, Patres Curiae Generalitiae (infra Assistentes) vel Provinciae Romanae applicatos vocem passivam in sua quemque Provincia eaque sola retinere, activam autem vocem in Provincia Romana habere, exceptis Patribus Universitati Gregorianaee applicatis, qui omnes — praeter Rectorem — activam quoque vocem in propria Provincia habent (Form. C. Prov. nn. 21-22).

b) *Ad Congregationem Viceprovinciae vel Missionis*: Praeter ea quae in nn. 91 et 93 Formulae Congregationis Provincialis definiuntur, ante oculos ponatur etiam (ad normam praescripti eiusdem n. 91 § 2) caput IV tituli II. Nominatim vero animadvertendum est: 1º, vocem passivam in hac Congregatione habere omnes et solos Professos 4 vot. qui (secundum principia Formulae n. 7 § 2) sint de Viceprovincia vel Missione, Praeposito Viceprovinciae vel Superiore Regulari Missionis incluso si sit Professor 4 vot., excluso autem si Professor 4 vot. non sit (Form. C. Prov. n. 91 § 2); 2º, si quis socius Viceprovinciae vel Missionis applicatus sit Curiae Generalitiae vel Provinciae Romanae, eum habere vocem passivam in Congregatione suae Viceprovinciae vel Missionis, activam autem in Congregatione Provinciae Romanae, nisi applicatus sit Universitati Gregorianaee.

tunc enim activam quoque vocem habet in propria Viceprovincia vel Missione (Form. C. Prov. nn. 21-22).

2. *De dubiis.* Si qua dubia occurrant Vicario Generali subicienda (Form. C. Prov. n. 14), ea tempestive proponantur folio ab aliis negotiis distincto.

3. *De ipsa Congregatione.* In Congregatione habenda fideliter servantur praescripta Formulae, prout explicantur in libello a. 1932 edito « Praxis Congregationis Provincialis » nn. 1-42, omissis, ut patet, iis quae propria sunt Congregationis Provincialis (aut Congregationis Viceprovinciae vel Missionis) quae praevia sit Congregationi Procuratorum. « Addenda et corrigenda » in hoc libello vi decretorum Congr. Gen. XXVIII nuper edita sunt et in Provincias, Viceprovincias, Missiones Maiores missa. — Singula autem exempla Formulae Congr. Prov. singulis Patribus convocandis distribuenda sunt.

4. *De Congregationis Actis.* In conscribendis Actis Congregationis sedulo observanda sunt ea quae commendantur in eodem libello nn. 43-57 et de ea re moneatur Secretarius Congregationis statim ac electus erit. Eum vero in suo munere facilius et rectius explendo haud parum forte iuvare poterit integrum quoddam Actorum schema ad normam illius libelli accurate confectum, quod simul cum his Notandis hinc mittitur. Peculiarem in modum commendatur id quod legitur n. 54 memorati libelli, ut scribantur tribus distinctis fasciculis Acta Congregationis, Postulata proposita Congregationi Generali. Postulata proposita Praeposito Generali.

5. *De documentis Romam mittendis:*

a) Statim ac litterae de Congregationis Generalis indicatione istuc pervenerint, de earum receptione Secretarius Societatis certior fiat; itemque de tempore in quod Congregatio Provincialis (aut Congregatio Viceprovinciae vel Missionis) indicta est. Nomina quoque eorum qui in ea eligentur ad Congregationem Generalem mittendi, quamprimum Patri Vicario aut Secretario Societatis, etiam telegrammate si opus sit, nuntientur.

b) Post peractam Congregationem Provinciale (aut Congregationem Viceprovinciae vel Missionis), quam primum Romam mittantur eius Acta et Postulata, tribus separatim fasciculis collecta, ut supra (n. 4) dictum est: hic enim a P. Vicario Generali et PP. Assistantibus omnium Congregationum Acta di-

ligenter examinari debent ante initium Congregationis Generalis, ea praesertim capita quae ad legitimam Congregationum constitutionem et electiones rite peractas dignoscendas pertinent.

N. B. - Cum nomina omnium Nostorum qui sollemnem quattuor votorum professionem emisero in aula Congregationis Generalis prostant oporteat, ut certi plane simus eorum nullum fuisse praetermissum, curent Praepositi Provinciarum ac Viceprovinciarum *independentium* et Superiores Missionum *independentium*, ut elenchus accurate confectus ad nos quantocius mittatur, in quem Professi omnes quattuor votorum ad suam Provinciam vel Viceprovinciam vel Missionem pertinentes - secundum antiquitatis professionis ordinem - ita referantur, ut post singulorum nomina clare conspiciatur, quo tempore sit ortus, Societatem ingressus, ad professionem promotus. In hoc elencho omnes et soli Professi recensendi sunt qui ad eam Provinciam vel Viceprovinciam vel Missionem sunt ascripti, ubicumque degunt, non omissis sociis Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis qui alii Societatis independenti circumscriptioni sunt applicati, nec sociis Viceprovinciarum ac Missionum a Provincia dependentium, etiamsi his ius concessum sit Procuratorem ad Congregationem Generalem mittendi; exclusis vero iis qui ex alia Societatis independenti circumscriptione provenientes in ea Provincia vel Viceprovincia vel Missione degunt, etiamsi eidem sint applicati: hi enim in simili suae Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis catalogo locum invenient. Hinc patet: a) elenchum de quo hic agitur differre a catalogo eorum qui in electionibus Mittendorum vocem passivam habent; b) hunc elenchum confici tantum debere in Provinciis et in Viceprovinciis ac Missionibus independentibus, non vero in Viceprovinciis vel Missionibus dependentibus, cum harum Professi iam recenseantur in elencho Provinciae a qua illa dependent.

ELENCHUS

**Domorum maiorum, Domorum et Operum
a Praeposito Generali immediate dependentium,
Domorum et Operum
communium pluribus Provinciis vel Viceprovinciis
vel Missionibus Maioribus**

*occasione Congregationis Generalis
XXIX confectus*

I

DOMUS MAIORES

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2°; Act. Rom., vol. V, 1925, pp. 285 sqq.; vol. VI, 1929, pp. 345 sqq.; vol. VII, 1932, pp. 175 sqq.; vol. VIII, 1937, pp. 812 sqq.).

Tales sunt:

- a) Omnes Domus professae.
- b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).
- c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 § 1, 3°).
- d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit. ibid.), quae scholas proprias habeant.
- e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concredita sint.
- f) Residentiae maiores.
- g) Domus Scriptorum maiores.

* * *

Si autem quidam Superiores Domorum, quae supra (a-g) enumerantur, de facto non a Praeposito Generali, sed a Provinciali nominati fuerint et a Generali tantum approbati, deinceps tamquam a Praeposito Generali nominati censendi sunt cum omnibus iuribus huic nominationi annexis, ita tamen ut initium regiminis non ab hac declaratione, sed a susceptae gubernationis die computetur.

* * *

Ad *Residentias maiores et Domos Scriptorum maiores* quod attinet, earum elenchum completum hic exhibere visum est, inclusis etiam illis quae in Viceprovinciis et Missionibus habentur.

Si autem in hoc elencho quaedam referantur Residentiae vel Domus quae hucusque inter maiores non recensebantur, eo ipso maiores declarantur.

Assistentia Italiae

PROV. ROMANA: Residentiae Romanae ad SS. Nom. Iesu et ad S. Rob. Bellarmino.

PROV. NEAPOLITANA: Resid. Neapolitana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA: Resid. Panormitana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. TAURINENSIS: Residentiae Genuensis et Taurinensis.

PROV. VENETO-MEIDIOLANENSIS: Residentiae Mutinensis et Tiranensis.

Assistentia Germaniae

PROV. AUSTRIAE: Resid. Klagenfurtensis.

PROV. GERMANIAE INFER.: Residentiae Coloniensis, Dusseldorpiensis, Essendiensis, Holmiensis (Stockholm); Domus Scriptorum Bonnensis.

PROV. GERMANIAE ORIENT.: Resid. Wratislaviensis (Breslau).

PROV. GERMANIAE SUPER.: Resid. Monacensis S. Ignatii; Domus Scriptorum Monacensis S. P. Canisii.

In M. Helvetica: Coetus I, Coetus II.

PROV. NEERLANDICA: Resid. Haga-Comitana ad B. M. V.

In M. Bataviae: Resid. Bataviensis ad B. M. V. Assumptae.

Assistentia Galliae

PROV. CAMPANIAE: Residentiae Argentinensis (Strasbourg), Insulana Stationum, Nanceiana.

In M. Fianarantsoa: Resid. Ambositrensis.

PROV. FRANCIAE: Resid. Parisiensis ad S. Germani; Domus Parisiensis Christi Regis ad Actionem Catholicam inter Iuvenes; Domus Scriptorum Parisiensis S. P. Canisii; Domus Parisiensis ad Institutum Sociale.

In M. Shanghaiensi: Residentiae S. Ioseph in Yang-king-pang (Shanghai) et Nankinensis.

PROV. LUGDUNENSIS: Residentiae Gratianopolitana, Massiliensis et Stephanensis.

PROV. TOLOSANA: Residentiae Burdigalensis et Tolosana.

In Viceprov. Madurensi: Residentiae Madurensis, Palamcottahensis, Trichinopolitana.

In M. Tananarivensi: Resid. Tanarivensis S. Francisci Xaverii (Antanimena).

Assistentia Hispaniae

PROV. ARAGONIAE: Resid. Barcinonensis SS. Cordis.

PROV. BAETICA: Residentiae Granatensis et Hispalensis.

PROV. CASTELLANA: Resid. S. Sebastiani.

PROV. LEGIONENSIS: Residentiae Santanderensis et Vallisoletana.

In Viceprov. Cubana: Resid. Habanensis.

PROV. LUSITANA: Domus Scriptorum Olyssiponensis.

PROV. TOLETANA: Domus Scriptorum Matritensis.

In Viceprov. Peruviana: Resid. Limensis.

Assistentia Angliae

PROV. ANGLIAE: Residentiae Londinensis Imm. Concept. et Mancuniensis.

VICEP. AUSTRALIAE: Residentiae Melbournensis S. Ignatii et Sydneyensis SS. Cordis.

PROV. BELGICA SEPTENTR.: Residentiae Bruxellensis, Gandavensis et Meechliniensis.

In M. Kisantuensi: Resid. Kisantuensis.

PROV. CANADAE INER.: Domus Scriptorum Marianopolitana S. Bellarmini; Resid. Quebecensis.

PROV. HIBERNIAE: Resid. Dublinensis S. Franc. Xav.

Assistentia Americae

PROV. CHICAGIENSIS: Resid. Mundeleiniana.

PROV. NEO-EBORACENSIS: Domus Scriptorum Neo-Eboracensis.

PROV. NOVAE ANGLIAE: Resid. Bostoniensis S. Mariae.

Assistentia Slavica

PROV. BOHEMIAE: Resid. Pragensis.

« PROV. » CROATIAE: Residentiae Labacensis et Zagrabiensis.

PROV. POLONIAE MAIORIS ET MAZOVIAE: Resid. Varsaviensis; Domus Scriptorum Varsaviensis.

PROV. POLONIAE MINORIS: Residentiae Cracoviensis ad S. Barbarae et Leopolditana SS. Apost. Petri et Pauli.

Assistentia Americae Latinae

PROV. ARGENTINENSIS: Resid. Cordubensis.

PROV. MEXICANA: Resid. Mexicopolitana II.

II**DOMUS ET OPERA****A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA**

(Form. C. Prov. n. 22, 1°)

Sunt autem in praesenti:

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Pont. Institutum Biblicum

Pont. Institutum Orientale

Pont. Collegium Russicum

Periodicum « Civiltà Cattolica »

Domus Scriptorum Societatis

Collegium Melitense S. Aloisi Gonzaga.

} in Urbe.

Qui his domibus vel operibus assignati sunt, etiam Rectores vel Superiores, in propria Provincia utramque vocem retinent, firmo tamen n. 17 Form. C. Prov.; atque adeo Rectores vel Superiores vocem activam in propria Provincia habent etiam vi muneris, at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis.

III

DOMUS ET OPERA
COMMUNIA PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS
VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

(Form. C. Prov. n. 22, 2°; n. 91 § 2)

Sunt autem in praesenti:

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Domus tertiae probationis Florentina	}	<i>Communis omnibus Provinciis Italiae.</i>
Collegium Nostrorum (Theol.) Cherienſe		
Collegium Nostrorum (Phil.) Gallaratense	}	<i>Communia Provinciis Taurinensi et Veneto-Mediolanensi.</i>
Seminarium Pontificium Kandynſe		
	}	<i>Commune omnibus Missionibus Indicis et Ceylanensibus.</i>

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Collegium Nostrorum (Phil.) Pullacense	}	<i>Communia omnibus Provinciis Germaniae.</i>
Periodica « Stimmen der Zeit » et « Die Katholischen Missionen »		
Domus tertiae probationis Monasteriensis	}	<i>Communis Provinciis Germaniae Inf. et Germaniae Orient.</i>

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Collegium Nostrorum (Theol.) Mongrenſe	}	
Collegium Nostrorum (Theol.) Lugdunense		
Collegium Nostrorum (Phil.) Valsense	}	<i>Communia omnibus Provinciis Galliae.</i>
Periodicum « Etudes »		
Opus « Action Populaire »		
Domus Christi Regis ad Actionem Catholicam inter Iuvenes		

Domus tertiae probationis Pa- rediensis	<i>Communis Provinciis Franciae et Lugdunensi</i>
Domus tertiae probationis La Barde	<i>Communis Provinciis Campaniae et Tolosa- nae.</i>

Domus Studiorum Pekinensis	} <i>Communia omnibus Mis- sionibus Sinensibus.</i>
Collegium Nostrorum (Theol.) in Zi-ka-wei	
Collegium Nostrorum (Phil.) Sienhsiense	
Seminarium Maius Tananari- vense	<i>Commune Missionibus Fianarantsoanae et Ta- nanarivensi.</i>

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Opus « Fomento Social »	} <i>Communia omnibus Pro- vinciis Hispaniae.</i>
Periodica « Razón y Fe », « Es- tudios Eclesiásticos », « Pen- samiento »	
Domus tertiae probationis Gan- diensis	<i>Communis Provinciis Ara- goniae et Castellanae.</i>
Domus tertiae probationis Sal- manticensis	<i>Communis Provinciis Le- gionensi, Baeticae et To- letanae.</i>
Collegium Nostrorum (Theol.) Granatense	} <i>Communia Provinciis Baeticae et Toletanae.</i>
Collegium Nostrorum (Phil.) Chamartinense	
Domus probationis Petarensis	<i>Communis Viceprovinciis Centro-Americ. et Ve- nezol.</i>
Domus tertiae probationis Wu- huensis	<i>Communis omnibus Mis- sionibus Sinensibus.</i>

IN ASSISTENTIA ANGLIAE:

Domus tertiae probationis Trun-	
ciniensis	
Collegium Nostrorum (Theol.)	
Lovaniense	<i>Communia duabus Pro-</i>
Collegium Nostrorum (Phil.)	
Eegenhovense	
Opus Hagiographicum Bollan-	
distarum	<i>vinciis Belgicis.</i>
Collegium Nostrorum (Theol.)	
Kurseongense	
Domus tertiae probationis Ran-	<i>Communia Missionibus</i>
chensis	
Domus probationis Hazariba-	<i>Calcuttensi et Ranchensi.</i>
ghensis	

IN ASSISTENTIA AMERICAЕ:

Periodica « America », « Jesuit	
Missions » et « Queen's Work »	<i>Communia omnibus Pro-</i>
Opus « Institute of Social Order »	
Collegium Maximum (Theol. et	
Phil.) Woodstockiense	<i>Communia Provinciis Ma-</i>
Domus tertiae probationis Au-	
riesvillensis	<i>rylandiae et Neo-Ebora-</i>
Domus tertiae probationis Port	<i>censi.</i>
Townsend	
Collegium Nostrorum (Theol.)	
Almanum	<i>Communia Provinciis Ca-</i>
Collegium Nostrorum (Phil.)	
Montis Sancti Michaëlis	<i>liforniae et Oregoniensi.</i>
Domus tertiae probationis Cle-	
velandensis	<i>Communis Provinciis Chi-</i>
	<i>cagiensi et Missouriianae</i>

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Domus tertiae probationis Leo-	
politana	
Collegium Nostrorum (Theol.)	<i>Communia duabus Pro-</i>
Lublinense	
Collegium Nostrorum (Phil.)	
Cracoviense	<i>vinciis Poloniae.</i>

Qui his domibus vel operibus assignantur, utramque vocem retinent in propria Provincia vel Viceprovincia vel Missione, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis vel Viceprovinciis vel Missionibus quibus domus vel opera sunt communia, si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. nn. 7 et 17. Rector vel Superior harum domorum vocem quidem passivam in sua Provincia vel Viceprovincia vel Missione retinet, sed vocem activam habet in Congregatione illius Provinciae vel Viceprovinciae vel Missionis ad quam domus pertinet.

IV

UNIVERSITAS GREGORIANA

(Form. C. Prov. n. 22, 3°)

Qui applicantur huic Universitati, utramque vocem habent in propria Provincia vel Viceprovincia vel Missione, firmo n. 17 Form. C. Prov.; Rector tamen Universitatis vocem activam habet in Provincia Romana.

31.

30 maii 1946.

De Missione Iaponica iuvanda.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,

P. XTI.

Nemo Nostrum ignorat quantopere Societas antiqua semper amaverit ac fovērit Missionem Iaponicam, quippe quam magnus noster S. Franciscus Xaverius incohasset multique deinceps Missionarii nostri europaei et indigenae sudore ac sanguine fecundassent. Quam gloriosam traditionem Societas recens, ubi primum licebat, post longam interruptionem temporum iniquitate impositam, eo laetius instauravit, quod ab ipso Summo Pontifice Pio X s. m. ad grande opus, i. e. ad Universitatem catholi-

cam in urbe principe Iaponiae condendam, evocata est. Initio quidem, ut res postulabat, variae Provinciae vires suas ad opus illud conferebant; sed postea, fundamentis solide iactis, visum est Praeposito Generali ob graves rationes Missionem uni praecipue Provinciae committere, Germaniae Inferioris. Quae magno cum fervore opus sibi demandatum suscepit et optime merita est de illa Missione; quamquam condiciones et externae et internae populi iaponici tales erant, quae gravia imponderent Provinciae sacrificia atque durum Missionariis laborem. neque in tempus proxime futurum iam speciosos fructus promitterent. Nunc vero, post immanis belli vicissitudines, condiciones illas admodum mutatas esse, ita ut novae ac magnae spes religioni catholicae in Iaponia affulgeant, viri graves et periti inde ad nos referunt. Affirmant enim non solum plenam ibi redditam esse libertatem aperiendi scholas in iisque fidem catholicam propagandi, sed eandem praedicari posse etiam multis aliis modis, ut prelo, conferentiis, radiophonia, etc.; accedere quod (et id maximi momenti est) multi ex populo iaponico nunc facti sint aditu faciliores et studium quoddam cognoscendae fidei catholicae prae se ferant; quapropter faustam hanc opportunitatem arripiendam nobis esse iidem omnino censent. Unde factum est, ut ipsa S. Congregatio de Propaganda Fide nuper a nobis triginta circiter Patres cuiuslibet nationis petierit mox in Iaponiam mittendos vel quam primum ad id praeparandos.

Iamvero manifestum est novis his amplisque necessitatibus Missionis Iaponicae solas Provincias Germaniae Inferioris et Toletanam (haec enim illam in Iaponia ex aliquot annis iuvat) non posse sufficere; eo minus quod prior per tot belli annos et Noviciis caruit et multos homines amisit et nunc in ipsa Germania tantis ruinis afflicta, multi magnique labores eam exspectant.

Propterea, ne praeclara spes Missionis Iaponicae quae omnibus nobis carissima esse debet fallatur, etiam ab aliis Provinciis auxilium petere cogor. Utique scio Societatem fere ubique multis et gravibus operibus prospicere debere neque hominibus abundare. Nihilominus, ob rationes quas supra adduxi, Missio Iaponica nunc peculiarem quandam providentiam nostram mereri videtur ac propterea RV.am rogare velim ut videat num forte etiam in sua Provincia aliquem virum vere aptum pro illa Missione destinare possit. Erit certe sacrificium non leve; sed

etiam certum est Deum illud, cum ad Ipsius maiorem gloriam fiat, large remuneraturum esse. Velim autem repetere, oportere ut, si RV.a aliquem Patrem concedere possit, is sit vere aptus. quod si talis non sit, melius nemo mittatur. Vere aptum autem ad Missionem Iaponicam eum dico, qui in primis sit bonus religiosus atque omnino firmus in vocatione, qui porro praeter bonam valetudinem optimis praeditus sit dotibus aut ad docendum aut ad labores Operarii praestandos, qui denique quandam facilitatem linguae alienae addiscendae habeat.

Itaque rogo RV.am ut cum Consultoribus suis deliberet de hoc non levis momenti negotio, et si quem virum idoneum mittere possit, eum mihi proponat additis iis quae fieri solent informationibus.

Commendo me ss. SS.

in festo Ascensionis D. N. Iesu Christi.

Romae, die 30 maii 1946.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES

Vic. Gen. Soc. Iesu.

32.

31 maii 1946.

De quarto anno saeculari ab obitu B. Petri Fabri.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI.

P. XTI.

Die primo mensis augusti anni vertentis memoriam quarto centesimam obitus B. Petri Fabri celebrabimus, qui Romam ex Hispania redux, paucos post dies immatura morte piissime functus est anno millesimo quingentesimo quadragesimo sexto.

Ea commemoratio nos inobservata praeterire nequit. Beatus enim Petrus primus fuit in Societate sacerdos, qui prima vota S. Patris Ignatii Sociorumque Lutetiae Parisiorum excepit, qui a S. Ignatio maximi fiebat et de quo P. Simon Rodríguez

in suo Commentario asserit, cum morum suavitate et humanitatis gratia ita praestitisse, ut omnium animos sibi devinceret ⁽¹⁾.

Porro cum festum B. Petri hoc anno sit simplificatum, eo quod in diem dominicum incidat, nefas mihi visum est illud inter sollemnia centenaria suo decore privari et sola commemoratione celebrari. Quare a Sancta Sede postulavi, ut eo die Missa et Officium Beati Nostris concederentur. Et sane S. Rituum Congregatio utrumque benigne indulsit, ut videre est in exemplari, quod ad vos mittere feci.

Verum quae causa est mihi, cur in celebrando centesimi anni festo immeror? Ea plane est, quia Beati vita, huic nostrae simillima, peculiaria quoque adiuncta eius apostolatus, et spiritus ipse omnium eius operum impulsor, sunt nobis exemplum praeclarissimum tum apostolatus tum vitae interioris, ac praesertim illius intimae cum Deo coniunctionis, qua divinitatem ipsam attingimus ac quadantenus penetramus, ut decet Societatis filios. Exemplum quidem, licet quattuor ante saecula propositum fuerit, eiusmodi est, ut huic nostrae aetati tam exagitatae omnino multis in rebus quadret.

Quis enim ignorat, quantis perturbationibus Fabri tempora miscerentur, quantoque labore urgerentur? Narrant historiae, praesertim in Germania, hinc protestantium sectas, vix tum obortas, errores ubique spargere, disputationibus bonos impetere, populos cogere ab Ecclesia turmatim desciscere, omnia tumultu et confusione implere; inde vero catholicos inter sese dividi, moribus corrumpi, rerum novitate, qua novi aevi initia portendebantur, perculsos, in magnum fidei amittendae discrimen adduci. Haec itaque fuit Petri palaestra.

Nos in praesentia non tantum haereses et schismata antiqua, verum etiam nova vexant, quae illa aut aequant aut fortasse superant. Eiusmodi sunt fere plena et in dies crescens a religione et divina lege defectio populorum; atheismus, quo omnia sine Deo confici creditur atque Deus ipse negatur et impugnatur; eorum etiam doctrina, qui materiae cuncta tribuunt et profitentur eius vi omnia esse aut fieri; perturbatus ordo socialis, qui, ut secundum leges iustitiae et caritatis restituatur, postulat debitum fundamentum principiorum rationis et religionis.

---

(1) *M. H. S. I.*, Epistolae PP. Paschasii Broëti etc., p. 453.

Haec est humana societas, quae hodie in omnibus terrae partibus, plus minus, nobis obicitur, ad quam Christo restituentem vocamur. Ingens sane et immane opus, quod ut aggrediamur, nos Ignatius, ut olim Fabrum, mittit, iisdem vitae et doctrinae subsidiis instructos. Nostrum enim est, ut decreto 29 Congregatio XXVIII edicit, veritatis lumen rursus deferre, errores repellere, vias Fidei sternere eiusque profundos recessus aperire, religionis fundamenta, i. e. ipsa prima principia, proponere atque ita omnia in Christo instaurare.

Animum ad Beatum Petrum attollamus, illi adhortationi parentes: « Inspice et fac secundum exemplar » (2). Quo animo ille regna et provincias, erroribus et bellis pessumdata, ingressus est? Accessit plane generosus, nihil timens sed Deo fidens, omnes scientiae et virtutis thesauros cunctis effundens; non quidem, ut Xaverius, aggrediens primo ipse opera nova, sed innumera ad quae sine intermissione vocabatur. Tanta (prodigii instar) alacritate erat, ut actione sua singulos attingeret, sacerdotes Exercitiis Spiritualibus excoleret; sodalicia conderet, ut celeberrimum illud SS. Nominis Iesu Parmae; publica colloquia cum hostibus catholici nominis haberet, Wormatiae, Ratisbonae, Spira; insidias haereticorum detegeret ac dissolveret, ut fecit in Sabaudia et Coloniae; Germaniam, Galliam, Hispaniam, Italiam semel atque iterum perlustraret, semper ministeria Societatis obiturus, semper oboediens Ignatio atque ecclesiasticis Magistratibus, quippe qui sine oboedientia nihil admodum moliretur. Summus eius influxus in Praelatos aliosque sacerdotes necnon in alios viros cultos, catholicos et non-catholicos, oriebatur ex eius magna doctrina, prudentia, modestia, benignitate atque imprimis ex eius pietate et vita interiore valde fervente. Qui spiritus interior est eius nota peculiaris, qui in primis eum aptissimum fecit ad tantum influxum religiosum in multos exercendum.

His porro exemplis illuminati, magis ac magis discamus, RR. PP. et FF. carissimi, quod sit nostrum officium, quae sit nostra legatio. Ministeria enim sunt eadem, sed moderna societati accommodata, ut Congregatio Generalis XXVIII recte animadverti.

(2) *Exod.*, 25, 40.

Societas suis iuvenibus instrumenta abunde suppeditat, quibus ad difficultates temporis futuri adoriendas se comparent. Haec instrumenta sunt serium studiorum curriculum, per quod institutio interior ac spiritualis magis ac magis iis traditur profunde, hausta ex Spiritualibus Exercitiis, quae dein sacerdotio transformatur et tertia demum probatione consecratur. Saeculorum decursu post Ignatium haec instrumenta eadem semper, ad substantiam quod attinet, conservata sunt, licet fuerint a Superioribus et a Congregationibus Generalibus necessitatibus temporum et adiunctorum in rebus secundariis accommodata et sint adhuc progressibus obnoxia. Hinc melius quam aliunde videre possumus, historiae nostrae suffragio hodiernaque experientia. per varia saecula fructus, quos Societas collegit, esse ab institutione a maioribus tradita repetendos, quos veluti dona praeclara suis sodalibus Societas contulit. Hic minime vereor provocare ad eorum testimonia, qui tam dira, saeviente bello, pertulerunt et mediis in difficultatibus haud parvis vitam interiorem et spiritualem constanter servarunt et sacra ministeria fructuose exercuerunt. Nonnulli ex externis, mecum locuti, admirabantur tantam fidelitatem et omnes ad unum in haec verba proruperunt: Est Societatis institutio! Quamobrem omnes hortor ut nihil « in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione praetermittamus » ⁽³⁾. Scholastici vero conari debent, ut ex iis quae Societas tam generose cotidie pro eorum institutione exanclat, copiosum emolumentum capiant, et tam bonae Matri dociles fiant. Tum, absoluta tertia probatione, apostolatam inibunt, pleni amore Iesu Christi D. N., interiorem vivendi vitam percupidi, cum Deo intime coniuncti, apti et parati animis redimendis allaborare, earum salutem procurantes ac praesertim multorum qui magis a Deo procul aberrant.

Sunt enim homines hominumque coetus, qui stabili firmaque ratione procul a Deo vivunt, ac si Ille ipsis non esset; sunt qui procul a religionis decretis mores suos effingant; sunt qui procul ab Ecclesiae auctoritate officia vitae moderentur. Iamvero quo magis quis procul a veritate aberrat, eo magis is nobis quaerendus est. Ne omittamus quidem proximos et bonos, sed praeter iis longinquos ac malos consectemur. Via difficilis est, sed ma-

⁽³⁾ *Const.*, 7, 2.

ximo caritatis splendore illuminabitur, quippe qua multis modis manifestetur plena illa sui ipsius deditio, qua animae allectae ac victae ad Deum revertantur et Deo ingentem gloriam tribuant.

In primis vero nobis semper ante oculos versentur ea quae de promovendo apostolatu sociali et de communismo atheo debellando Congregatio Generalis XXVIII sapienter praescipuit ⁽⁴⁾; quorum quidem momentum neminem fugit. Maximi etiam habenda est iuventutis institutio, quam eadem Congregatio Generalis « inter prima ministeria Societatis » retinendam esse decrevit ⁽⁵⁾. Cum enim hac nostra aetate hostes catholici nominis recta eo tendant, ut hanc spem omnium temporum et ipsius Ecclesiae ad pravos fines corrumpant, Pius XII ad eandem omni industria iuvandam nos excitavit in sollemni allocutione ad Nostros habita die 27 aprilis 1941 ⁽⁶⁾.

Hisce industriis animos attingimus, ut eos facilius suavi iugo divinae caritatis subiciamus. Sed numquam oblivisci debemus omnes nostros conatus, omnia quae ad aliorum salutem exco-gitare possumus, incassum itura esse, nisi eodem tempore cum Domino Nostro intime coniuncti simus, ex cuius Corde uberes ad animos ad Illum alliciendos gratias hauriamus. Ait enim S. P. Ignatius « interiora esse, ex quibus efficaciam ad exteriora permanare ad finem nobis propositum oportet » ⁽⁷⁾. Huius pro-fecto veritatis magnificum exstitit B. Petri exemplum. Cum enim penitus sentiret, se sine Dei auxilio nihil prorsus facere posse, perfamiliaris esse Deo studuit in pietatis exercitationibus et in quotidiana, inter agendum, cum eo consuetudine, sive domi es-set, sive iter ageret. Ex hoc illos fructus repetebat, quos eius his-toria enarrat. Sane celebre illud « *Memoriale* », quod sibi scrip-sit, hoc fuisse eius peculiare studium clare commostrarat, ut nimi-rum cum externa et quandoque concitata actione tranquillam Dei familiaritatem servaret.

Ad nos ergo quod attinet, tantundem dici debet, quantum de se B. Faber affirmat. Scilicet: Dei familiaritas sit ante omnia et super omnia. Quantacumque enim sunt dona naturalia, quan-

⁽⁴⁾ *Congr. Gen. XXVIII* d. 29, II et III (A. R., IX, 32-33).

⁽⁵⁾ *Congr. Gen. XXVIII* d. 31 (A. R., IX, 35).

⁽⁶⁾ Cfr. A. R., X, 25.

⁽⁷⁾ *Const.*, I, 2.

tacumque scientia et ingenium moliendi nova et pulchra, haec omnia inefficacia erunt, nisi nos cum Christo Domino Nostro erimus coniuncti et nisi a gratia vim attingamus cogitandi et aggrediendi opera, quae supra naturam sunt.

Illud undique repeti sentimus, huic nostrae aetati opus esse viris vere sanctis, viris Deo plenis, qui praeclarae sanctimoniae laude eminentes, ita animis servandis sint dediti, ut sese pro aliorum salute totos profundant; qui sint vincendarum difficultatum periti, in quorum verbis, operibus, precibus vis ipsa et virtus Dei inveniatur.

Omnes nos B. Fabri virtutes ex maximo proficiendi desiderio contemplemur; libenter eius asseclae efficiamur; hanc disciplinam amplectemur, et precibus numquam intermissis, sed continua cum Deo familiaritate coniuncti, impetremus, ut nostro apostolatui uberrime ipse benedicat.

Omnium ss. Sacrificiis et precibus me enixe commendo.

Romae, die festo B. M. V. Mediatrix omnium gratiarum
31 maii 1946.

Vestrum omnium
Servus in Xto.
NORBERTUS DE BOYNES
Vic. Gen. Soc. Iesu.

33. 18 iunii 1946.

Facultates vicennales a Summo Pontifice renovatae cum Societate communicantur (1).

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. C.

Mandante R. P. Vicario Generali, cum RVa communico venerandum Autographum, quo Summus Pontifex Pius XII, fel.

(1) V. supra, pp. 85 ss.

regn., nostras *Facultates Vicennales* ad aliud vicennium renovare benigne voluit ⁽²⁾.

RVa animadvertet quasdam leves additiones inductas esse, quo melius earum enuntiatio accommodaretur novae Formulae S. Congregationis de Propaganda Fide. Hae additiones sunt: in n. 1, verba: « iusta de causa »; in n. 4, verba: « iuxta can. 2250 § 3 »; in n. 6, verbum: « integrum » post vocem « Rosarium ».

Ceterum, *Facultates Vicennales* eodem modo communicari pergunt ac prius, ut in libello qui inscribitur « *Elenchus Praecipuarum Facultatum* » accurate ac singillatim explicatur.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 21 iunii 1946.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

ANTONIUS M. DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu

34.

22 augusti 1946.

De Missionum die a Nostris celebrando et fovendo.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Cum *Dies Missionum*, quotannis ubique celebrandus, die 20 octobris recurrat, Nostros vehementer adhortari cupio ut, sicut mos erat ante bellum, alacriter, industrie, unanimiter in omnibus Societatis Provinciis, ne omissis quidem Missionibus etiam pauperibus, praeceptis Sanctae Sedis obsecundare contendant.

Non equidem ignoro varias nationes nunc adeo angustiis premi ut vix ad domesticam indigentiam sublevandam caritas sufficiat; aequè mihi compertum est tam ingentem copiam et varietatem operum, vel industria privata vel publica auctoritate funda-

⁽²⁾ Cf. A. R. V. 442-445.

torum, voluntatem civium tanta frequentia ad pecunias conferendas moraliter constringere, ut iam nullus Ecclesiae pro Missionibus longinquis a fidelibus pecuniam petendi locus relinqui videatur.

Eo magis oportet, ut, quavis sprete timiditate, nos e Societate, quibus quinquaginta fere Missiones commissae sunt, fideles adducamus ut maiori liberalitate Missionibus libere auxilium praestent; praesertim cum tempore belli tot accumulatae sint ruinae.

Describere quidem non expedit quae ex relationibus Missionariorum vobis satis nota sunt; attamen praetermittere non possum quominus quaedam saltem graviora incommoda, in Missionibus nobis concreditis perpessa, in memoriam revocem, quo magis appareat quot et quanta universis totius Ecclesiae Missionibus illatae sint ruinae. Etenim, vel ipsa belli violentia, ut in Iaponia, in Sinis et in Insulis Philippinis, vel odio eorum qui extremistae aut communistae vocantur, ut in Insula Iavanensi et in Sinis Septentrionalibus, tot damna materialia, ne de occisis loquar, operibus nostris inflicta sunt, ut longum esset etiam praecipua enumerare.

At saltem commemorare liceat in urbe Manila Seminarium, Athenaeum et Observatorium meteorologicum penitus destructa iacere; in urbe Tokyo partem aedificii Universitatis esse dirutam; in urbe Sienhsien Scholasticos Nostros, a communistis domo expulsos, in civitate Pekinensi refugium invenisse. Accedit dein tempore belli, spatio sex vel septem annorum, Missiones quae a Provinciis Italiae, Galliae, Germaniae, Belgii et Neerlandiae dependent, nullum accipere subsidium e patria potuisse; cui rerum conditioni propter angustias praesentes ne nunc quidem remedium efficax afferri potuit. Insuper in ipsis Missionibus pretium rerum, quae ad vitae sustentationem omnino necessaria sunt, adeo crevit ut non solum verae paupertatis effectus Nostri experiri coacti sint, sed, quod magis dolendum, ipsa opera periclitentur, quo factum est ut ipsa existentia Universitatis Tientsin et Seminarii Pontificii Kandyensis in discrimine versetur.

Haec et similia satis innuunt quantopere expediat nos omni conatu sollertem operam impendere ut Sacrae Congregationi de Propaganda Fide, cui tria Opera Pontificia subserviunt, partem

saltem earum facultatum procuremus quibus necessitates fere 500 Missionum sublevare possit.

Itaque velim ut, sicut ante bellum fieri solebat, in singulis domibus nostris, in Ecclesiis, in Collegiis, in Associationibus, quae a Nostris dependent, non solum *Die Missionum*, sed etiam reliquo anni tempore, pro Operibus Pontificiis collectiones pecuniarum habeantur. Curent quoque Praepositi Provinciales, Viceprovinciales et Superiores Regulares Missionum, initio proximi anni ad hanc Curiam distincte referre quaenam summa pecuniae in ipso die Missionum proximi mensis octobris, pro Opere a Propagatione Fidei, quaenam reliquo anno pro tribus Operibus Pontificiis collecta sit.

Pater Noster Generalis summam universam in Societate collectam cum Secretario Sacrae Congregationis communicare consueverat, non solum ut constaret nos praescriptis Sanctae Sedis alacriter obsequium praestare, sed ut pro subsidiis, ab ipsa Congregatione nostris Missionibus tributis, gratum animum manifestaret.

Praepositi Provinciales et Superiores omnes rem gratam facturi sunt si insuper sponte sua curabunt ut ab aliquo Patre perito describantur industriae quibus ad Opera Pontificia promovenda usi sunt Nostri. Qua in relatione non tantum de re pecuniaria referre velit, sed etiam et in primis de modo quo in Ecclesia et in Collegiis alumnorum Missa, S. Communio pro Missionibus et praedicatio de re missionaria ordinata fuerint, eo intentu ut industriae praecipuae ad utilitatem omnium in exemplum et imitationem proponi possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 augusti, in festo Imm. Cordis B. M. V.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES

Vic. Gen. Soc. Iesu.

Schema schedulae quae ad Curiam mitti debet:

<i>Domus</i>	<i>Provincia</i>	<i>Anno</i> .....
Eleemosynae pro Operibus Pontificiis		
opera Nostrorum in Ecclesiis. Collegiis etc. collectae.		
DIE MISSIONUM.		
<i>Pro Opere Pontificio a Propagatione Fidei</i>		
RELIQUO ANNO.		
<i>Pro Opere Pontificio a Propagatione Fidei</i>		
<i>Pro Sancta Infantia</i>		
<i>Pro Opere Pontificio S. Petri Apostoli</i>		
SUMMA TOTALIS		

35.

22 octobris 1946.

De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae de stipendiis concessis.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Per litteras die 31 decembris 1941 ad omnes Provinciarum Praepositos datas, R. P. Wlodimirus Ledóchowski b. m. prudenter statuebat, ut facultates omnes, quae in usu dispensationis apostolicae de stipendiis communicatae erant, ad triennium tantum dari intellegerentur; simul autem eas, ob temporum difficultates, usque ad belli finem ita prorogabat, ut post finem belli

« intra annum » Provinciales novas facultates a Praeposito Generali petere deberent ⁽¹⁾.

Ne tamen dubia de temporis computatione oriantur, his meis litteris omnes illas facultates iterum confirmo et integras esse declaro usque ad diem primum octobris proximi anni 1947: ita ut in qua Provincia illo die renovatae non fuerint, abrogatae censeantur.

Interea, secundum normas in memoratis Patris Ledóchowski litteris datas ⁽²⁾, attente coram Domino considerent Provinciales, num in singulis suae Provinciae domibus illae « gravissimae causae » intercedant, quae ad dispensationis apostolicae communicationem requiruntur ⁽³⁾, et, pro suo erga Institutum nostrum amore, — sive meliorem administrationem temporalem procurando, sive ceteras omnes subveniendi vias atque ipsam mendicationem ostiatim potius tentando — modum invenire studeant, quo huius dispensationis usus minui atque adeo prorsus aboleri possit: ut quam primum ad puritatem nostrae paupertatis redeamus. Exemplo omnibus sunt quaedam Provinciae, quae, quamquam belli calamitatibus maxime afflictae, se nuper promptas exhibuerunt ad usum dispensationis apostolicae abiciendum, memores illius sententiae S. P. N. Ignatii: « quanto aliquis ... liberaliorem erga summam Maiestatem se praestiterit, tanto Eum in se liberaliorem etiam experietur » ⁽⁴⁾.

Commendo me SS. SS.

Romae, 22 octobris 1946.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ Cf. A. R. X 150.

⁽²⁾ Cf. ibid. 145-146.

⁽³⁾ Cf. *Collect. decr.* d. 316; *Epit.* n. 927 § 1.

⁽⁴⁾ *Const. P.* III c. 1 n. 22; *Reg. Summ.* 19.

Promulgatur decretum Congregationis Generalis de Universitate Gregoriana.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,

P. Xti.

Quamquam futurum esse spero ut brevi decreta omnia Congregationis Generalis XXIX cum universa Societate communicare possim, cum tamen initium anni scholastici iam immineat, auditis PP. Assistentibus, opportunum esse censui promulgationem decreti de Universitate Gregoriana festinare. Itaque cum his litteris exemplar illius decreti mitto, ut RVa id per domos suae Provinciae divulgari curet.

Hanc vero occasionem praetermittere nequeo, quin, voluntati Congregationis Generalis oboediens, omnibus Provinciarum Praepositis hoc magnum totius Societatis opus enixe commendem.

Iam ab initio Collegium Romanum (cui postea Universitatis Gregorinae inditum est nomen) habitum est « non peculiare urbis Romae, sed omnium regionum universale Collegium » ⁽¹⁾, « Societatis Iesu generale Collegium », « totius Ordinis Seminarium » ⁽²⁾, « linguarum nationumque omnium Seminarium » ⁽³⁾. Ut enim P. Everardus Mercurianus anno 1575 diserte declarabat, « ea fuit mens S. P. N. Ignatii, ut Romanum Collegium diversarum nationum Seminarium esset » ⁽⁴⁾. Quare Congregationes Generales et Praepositi Generales, eiusdem S. Parentis vestigiis ingredienti (5), non semel invitaverunt Provincias omnes ad hoc commune opus adiuvandum ⁽⁶⁾.

⁽¹⁾ MHSI, *S. Ignatii Ep. IX* p. 607.

⁽²⁾ Cfr. *Brevi Memorie intorno al Collegio Romano* (Roma 1870) pp. 6-7.

⁽³⁾ Ex MS. *Memoriale presentato a Papa Gregorio XIII dal P. Acquaviva e dai PP. della IV Congregazione Generale per ottenere la fondazione del Collegio Romano* (1581).

⁽⁴⁾ Ad Prov. Austriae, 16 iul. 1575.

⁽⁵⁾ Cfr. MHSI, *S. Ignatii Ep. IV* pp. 684-688, IX pp. 607-611.

⁽⁶⁾ Cfr. v. gr. C. G. XXIII d. 24, C. G. XXVI d. 10, C. G. XXVII *Collect. decr.* d. 138. P. Beckx, *Ad omnes Prov. Praep.*, 25 dec. 1883.

Notum quidem est S. Franciscum Borgiam, cum anno 1567 Provinciam Romanam erexit, gubernationi Provincialis Romani hanc quoque domum subieccisse, quam cum ceteris domibus urbis Romae, usque ad id temporis, Praepositi Generales per se administraverant. Et Romana Provincia hoc mandatum studiose suscipiens nullisque parcens sacrificiis illam dilectam filiam enutrivit, aluit, materna cura fovit et usque ad adultam aetatem perduxit.

Sed his postremis annis Universitas Gregoriana usque adeo adoleverat, non solum Professorum et alumnorum numero, sed etiam Facultatum varietate totaque studiorum ordinatione, nec non suo in Ecclesia momento atque auctoritate, immo indole Universitatis Pontificiae, ut Congregatio Generalis iudicaverit eam sub unius Provinciae tutela non amplius remanere posse.

Quod quidem Congregationis iudicium confirmavit et quodammodo consecravit suprema Summi Pontificis auctoritas. Cum enim, ut meum erat, decretum Eius approbationi subiecissem, voluit Beatissimus Pater, per litteras Secretarii S. Congregationis pro negotiis extraordinariis die 24 octobris datas, Suum mihi beneplacitum significare.

Ad haec, duo animadvertere velim. In primis hanc seiunctionem Universitatis a Provincia Romana vincula caritatis inter eas dissoluturam non esse: tot beneficiorum memor Gregoriana Universitas gratitudinem, reverentiam, pietatem erga Provinciam Romanam servabit, quae filiam erga matrem servare decet. Ex altera vero parte reliquae Societatis Provinciae in posterum, potiore ratione quam tempore anteaeto, considerare debebunt Universitatem, non opus alienum, cui subveniendum est cum detrimento Provinciae, sed opus uniuscuiusque proprium, quod prae oculis versari debet, cum de operibus Provinciae convenienti hominum subsidiorumque numero instruendis agitur.

Hoc modo non solum satisfacere melius poterimus oneri nobis a Sancta Sede imposito, verum etiam ipsa Universitas erit novum vinculum unionis inter Provincias; ex quibus Professores quidem, qui in illa convenient, coniuncti nihilominus cum sua quique Provincia remanebunt. Scholastici vero et Biennistae qui in ea inter se cognoscent, in Provincias postea reduces, devincti permanebunt. Quare P. Aquaviva, ad Summum Pontificem Gregorium XIII nomine Congregationis Generalis IV de Collegio

Romano scribens, merito aiebat: « Maximi momenti est, ad populorum unionem conservandam, ut Seminarium eiusmodi habeamus, viris omnium nationum frequentatum; et eiusdem est momenti ut hoc Seminarium Romae situm sit: primum, ut alumni educentur in conspectu Sanctae Sedis, ex cuius gubernatione Societas unice pendet, cuique sollemni voto sese obstrinxit; dein, ut ibi educentur in Instituto et oboedientia Societatis, ubi est eiusdem Societatis caput, id est P. Generalis: nam sic membra et intimius cum eo coniungentur et melius ab eo cogniti, aptius adhiberi postea poterunt » (7).

De cetero, decessor meus b. m. R. P. Wlodimirus Ledóchowski die 13 maii anni 1939 accuratam Instructionem misit « de seligendis et praeparandis Professoribus pro Pontificia Universitate Gregoriana » (8), quam nunc confirmo et ut fideliter in usum deducatur enixe omnibus commendo.

Commendo me ss. SS.

Romae. 1 novembris 1946.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

DECRETUM CONGREGATIONIS GENERALIS XXIX

De Pontificia Universitate Gregoriana

Decretum 138 Collectionis Decretorum ita mutetur:

§ 1. Pontificia Universitas Gregoriana immediate subiecta est Praeposito Generali, qui disciplinae religiosae in ea tuendae ac promovendae ipse consulat et omnia consilia capiat, quae sibi necessaria vel utilia videbuntur, ut hoc Pontificium disciplinarum ecclesiasticarum Studium Generale et totius Societatis Seminarium exspectationi Ecclesiae et Societatis in dies magis respondeat.

§ 2. Provinciales omnes a Praeposito Generali rogati cum subsidiis mittendis, tum praesertim optimis Professoribus cedendis hoc totius Societatis commune opus gravissimum et carissimum pro virili quique parte generoso animo adiuvent.

(7) Ex MS. *Memoriale presentato ...*

(8) A. R. IX 403-409.

37.

3 decembris 1946.

De extraordinariis facultatibus renovandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,

P. XTI.

Ut Superioribus localibus ac Provincialibus per decretum 251 Collectionis Decretorum ⁽¹⁾ praescriptum est, solent etiam Praepositi Generales, munus ineuntes, praecipere, ut facultates extraordinariae prius concessae sibi aperiantur ⁽²⁾. Re igitur coram Domino considerata et auditis PP. Assistantibus, hoc meorum decessorum exemplum mihi quoque sequendum esse duxi, quo puriorem in dies integritatem nostri Instituti servare curamus.

Agitur quidem de *facultatibus extraordinariis* cuiuscumque sive Nostrorum sive Domorum sive Missionum sive Provincialium a decessoribus meis vel etiam a me ipso ad hoc usque tempus concessis nec postea revocatis. Extraordinarias facultates intelligo quae praeter communem Instituti nostri vel officii cuique commissi legem conceduntur; tum eas potissimum quibus utcumque quis solvitur aliqua Regula, Ordinatione, vel obligatione quae ad religiosam disciplinam pertinent.

In primis vero illae ad me deferendae sunt quae paupertatem nostram attingunt; quales versantur sive in pecuniis apud se habendis, apud alios deponendis, variosque in usus, quantumvis pios, expendendis ⁽³⁾; sive in quopiam Nostrorum a reddenda pecuniarum expensarum ratione eximendo ⁽⁴⁾; praesertim attendantur facultates collocandi in ecclesiis nostris arcas ad elemosynas colligendas ⁽⁵⁾; dispensationes in materia negotiationis vel speciei negotiationis ⁽⁶⁾; facultates typographiam habendi, libros edendi et vendendi ⁽⁷⁾.

(1) Cf. *Epit.* n. 750 § 2.

(2) Cf. v. gr. A. R. I (I) 41 ss.; II 66 s.

(3) Cf. *Epit.* nn. 498-500.

(4) Cf. *Epit.* nn. 578-581.

(5) Cf. *Epit.* n. 531 § 2.

(6) Cf. *Epit.* n. 533.

(7) Cf. *Epit.* n. 534.

De stipendiorum quidem facultatibus iam die 22 octobris ad omnes Provinciarum Praepositos litteras dedi, cum quia dubia oriri poterant de tempore ad quod illae facultates prorogatae erant, tum quia, ex ordinatione R. P. Ledóchowski b. m. (*), quam ipse confirmavi, facultates de stipendiis quarto quoque anno renovandae sunt.

Omnes igitur facultates extraordinariae, a die 1 octobris proximi anni 1947, nisi confirmatae a me fuerint, facto ipso revocatae atque abrogatae censeantur. Quod ut Nostris omnibus quamprimum denuntiatur, Domorum Superiores sedulam dent operam; deinde vero de peracta eiusmodi denuntiatione singuli Superiores RVam certiore reddant; tum demum RVa, ubi res ad omnium aures certo pervenerit in sua Provincia, paucis me monitum velit.

Mihi interea illud idem usurpare liceat, quod R. P. Michël Angelus Tamburini die 30 septembris 1709 de eodem argumento ad Provincias scripsit: « Optandum sane ut singuli parce admodum solutionem ex communi lege ac consuetudine postulent. Frequens enim huiusmodi relaxatio domesticum ordinem ac disciplinam labefactat; immo ad legem ipsam penitus abrogandam viam sternit. Superiores vero huiusmodi periculi numquam immemores, non ita se faciles in hoc praebeant, nisi cum ratio urgens vel necessitas aliquid indulgendum esse persuaserint ».

Hanc igitur normam, tum in postulandis id genus facultatibus tum in concedendis pernecessariam, si constanter omnes teneamus, praecipue vero ubi agitur de paupertatis nostrae integritate, vigeat profecto, Deo benedicente, ac florebit Religio nostra, quam firmus paupertatis murus sanctaeque leges, tot lacrimis ac precibus S. P. N. Ignatii expressae, ab omni periculo relaxationis tuebuntur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii

3 decembris 1946.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

38.

25 decembris 1946.

Nuntiatur Societati canonizatio BB. Ioannis de Britto et Bernardini Realino.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER.

P. XTI.

Nuntius Natalicius, semper nobis gratissimus, novum gaudium hoc anno filiis Societatis affert. Nuper enim Summus Pontifex statuere voluit, ut sollemnis BB. Ioannis de Britto et Bernardini Realino canonizatio, quae ob belli calamitates dilata erat, die 22 iunii proximi anni 1947 celebraretur.

Haec libenti animo cum RV.a communico, ut omnes Nostri gratias Deo reddant, Eumque supplices deprecentur ut in condicionibus difficilibus, in quibus etiam nunc versamur, illa Summi Pontificis benigna decisio feliciter compleatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 decembris 1946.

in festo Nativitatis Domini.

R.ae V.ae

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

39.

27 decembris 1946.

Epistola ad universam Societatem de vita interiori fovenda.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI,

P. XTI.

1. — Postquam ex obedientia regendam Societatem suscepi, meum esse duco vobiscum, ad mentem Congregationis Gene-

ralis proxime clapsac, pauca communicare de officio quodam praecipuo quod nobis, his nostris temporibus, impendere videtur. Ecclesia enim, Christi in terris Sponsa, plurima a nostra Societate expectat atque requirit. « Expertos et validos remiges » nos fore sperat, ut verbis utar Pii Pp. VII Societatem per universum orbem restituentis, qui Petri naviculac « assiduis turbinibus agitatae et concussae » ⁽¹⁾ efficaci auxilio opitulentur. Sumusne vere tales, qui huic Christi et Ecclesiae expectationi respondere valeamus?

Undique queruntur ii ad quos cura providendi nostris operibus et laboribus spectat, nimis paucos esse operarios quam ut labori sufficere possimus. Non tantum in missionibus ad infideles, apud oras quas « exterar » olim vocabant, summa est hominum penuria, ita ut territoriis nobis a Sancta Sede concreditis Evangelio integre instituendis minime pares simus; sed etiam in regionibus quae adhuc catholicae iure dicuntur, licet non semper facto, non pauca nova quae a nobis petunt Episcopi eorumque fideles recusare cogimur, dum ea ipsa quae dudum aggressi sumus nec ea diligentia nec ea sollertia quam et res postulat et nos exoptamus perficere possumus, licet supra vires ac praeter modum, quem prudentia christiana commendat, homines nostros oneremus.

Numero quidem impares sunt operarii nostri; at multo sapientius et vehementius conqueri solemus de deficienti eorum aptitudine. Opus enim omnium divinissimum, ceteris omnibus nostris operibus implicitum tamquam scopus atque terminus in quem tendant, regere nempe animas ad suum Creatorem et Redemptorem, dotes non mediocres requirit. Id si semper verum fuit, nostris diebus magis urget: neminem latet quam gravibus periculis et difficultatibus exponatur nunc ipsa fides, non tantum apud cultos atque studiis deditos homines, sed etiam apud plebeios quoslibet; nec quisquam nostrum ignorat minime iam sufficere qualecumque auxilium spirituale periclitantibus vel errantibus oblatum.

Ab hominibus militiae clericali addictis non tam requiritur ut fortes sint milites gregarii; tribunos militum potius nos esse oportet. A tribuno vero militum expectatur ut qua ingenio et

(1) Bulla « *Sollicitudo* »: Institutum S. I. 1892, vol. I 337.

scientia rerum, qua animi nobilitate, qua vitae integritate, is sit cui et libenter pareant et plene fidant, quem tuto sequantur. Haud multum refert Ecclesiae praesto esse viginti et octo millia sociorum Iesu; plurimum autem refert quales illi sint. Nobis ipsis non immerito, sensu licet accommodatitio qui dicitur, applicare possumus monita Praecursoris Domini ad quosdam: « Ne velitis dicere intra vos: 'Patrem habemus Abraham'. Dico enim vobis quoniam potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrahae » (2). Ne dictitemus: « Filii sumus inclitae Societatis; patrem habemus sanctum Ignatium »; demisse autem a nobis ipsis percontemur: « Sumusne vere digni sancti Patris Ignatii filii? Sumusne illi quos ille exspectabat »?

2. — Cum Romam ex omni mundi plaga accesserant Patres ad Congregationem Generalem XXIX deputati, ex Europa et omni parte Americae, ex Australia et insulis Magni Oceani, ex Indiis Orientalibus et Sinis et Iaponia, ex variis Africae oris, catholicam indolem nostrae Societatis referentes, ea quae ipsi audierant et experti erant, in commune contulerunt. Haud imprudenter asseret quis eorum unaniam sententiam rerum veritati respondere. Iamvero, miro consensu omnibus visum est hodiernam Societatem non tam eminere iis rebus quas sanctus Ignatius « interiores » vocabat, e quibus efficacitatem ad « exteriora » permanere oportet, quam potius impenso et assiduo cultu rerum « exteriorum »; non tam esse, exemplo beati Patris, « in actione contemplativam », quam nimis in actionem effusam. Multa aggredimur, plura aggredienda proponimus; labori non parcimus; novas vias quaerimus, nova molimur; trepidantes die noctuque ab uno labore in alium ruimus; magis magisque fervet opus. Sic nos, aequalium ceterum nostrorum exemplum imitati: cui enim, sive in missionibus exteris, sive in Provinciis, inter tot animarum discrimina, cogitandi, contemplandi, orandi otium relinquitur? Dicunt non pauci: nonne moderna aetas modernam illam methodum requirit; immo, nonne moderna illa methodus magis respondet vero atque primigenio nostri Patris Ignatii spiritui? et quod olim asserebant « animam omnis aspostolatus » esse vitam orationi et recollectioni praeprimis deditam, nonne

(2) MATTH. III 9.

progrediente intellegentia Evangelii relinquendum est pro altiore principio « caritatis » nempe, in operosa et indefessa actione sese prodentis?

Haec est revera difficultas maxima, quam Societas solvendam habet; longe maior atque gravior quam difficultas, quae oritur ex imminuto in non paucis Europae Provinciis numero operariorum vel ex destructis collegiis et domibus. Utra via eligenda est: expeditne, ob urgentes necessitates animarum, plures in dies labores suscipere, magis magisque orationi, considerationi, studiis tempus suffurari ut statim apostolatui impensius vacemus; an e contra labores non extendere, iam susceptos aptius et solidius ordinare, studiis plenius nos dedere, contemplationi et orationi maiori cura et assiduitate vacare?

3. — Quam quaestionem ut solvamus, inquiramus primum quid sanctus noster Pater de ea censuerit, quid ratio atque fides suadeant et requirant; ad conclusiones dein quasdam deveniemus.

Ea rerum adiuncta inter quae sanctus Ignatius Societatem primo instituit et conformavit, non una ex parte his nostris temporibus similia fuisse videntur. Utrumque permulti rerum religiosarum prorsus ignari; utrumque mentes rerum novarum turbini immersae ac fallacibus opinionibus perturbatae; utrumque plebei passim ab Ecclesia deficientes. Quibus malis tunc quidem temporis accedebat quod in non paucis Europae regionibus clerus nec scientia nec moribus divina sua missione dignus erat, immo quod nonnulli Ordines religiosi ab observantia et recto tramite aberraverant.

Dei voluntatem demisso animo inquirens, postquam de vita Cartusianorum, deinde de vita peregrinorum mendicantium deliberaverat, paulatim, Spiritu Sancto aspirante, in lucrandas Christo animas inclinatum se sensit. Mox socios illius consilii sibi asciscere decrevit, qui sacerdotum saecularium quidem at « reformatorum » ut aiebant more viventes, proximum in spiritu iuarent. « Reformatos » intendebat ab omni divitiarum cupiditate alienos, immo pauperum, ni dicam indigentium quam simillimos, paenitentiae ceterum deditos, orationi et vitae interiori instantes, perfectionem evangelicam ferventer prosequentes, zelo laborique intentos: viros brevi qui, sine vinculo reli-

giosae cuiuslibet sodalitatis, ferventium religiosorum virtutes aemularentur. Recogitemus quales fuerint primi nostri Patres, dum ante iter Romanum in Italiae civitatibus degunt vel dum in Urbe, antequam noster Ordo instituatur, apostolicis laboribus vacant. Vere tunc sola interna lege caritatis regebantur; ingenti animarum fructu laborabant; in unum aptius quam quodlibet arte conceptum corpus conspirabant: haec omnia, praeclara sane quae nos admiramur, ad quae nos pudet et taedet quod pertingere iam non valemus, haec omnia dico efficiebant sola illa « interiora » quae tantum praestant « exterioribus » quantum anima corpori, quantum movens illi qui movetur.

Cum dein ulterius deliberarunt primi nostri Patres utrum illud vitae genus aliis imitandum proponere conveniret illudque etiam in posterum quantum Deo placeret perpetuum efficere. Ordinem quidem religiosum instituere visum est, at talem cuius efficacia non tam ab exteriori observantia quam ab interno quo animaretur spiritu penderet. Cupiebant enim, ut ille Ordo quam plenissime Christi in terris Vicario ad quodlibet in quolibet mundi parte opus obsecundaret; ut difficillimis temporum adiunctis sese quam plenissime aptaret; ac proinde liberum illum voluerunt ab observantiis quibusdam antiquitus traditis, quas quis ad ipsam vitam religiosam necessarias dixerit. Cum, non multis annis post mortem nostri Conditoris, sanctus Pius V. cum nostro Praeposito sancto Francisco Borgia agens, cum ad chorum in Societatem introducendum hortaretur, hanc minime spernendam rationem ei afferebat: « Hoc nisi agatis, illorum instar opificum qui caminis mundandis operam dant, inter labores apostolicos sordescetis » ⁽³⁾. Et revera ipse Apostolus timebat ne, postquam aliis praedicaverit, ipse reprobis efficeretur!

Ideoque sanctus Ignatius suos ante omnia informari voluit « experimento », ut illud postea vocavit, Exercitiorum Spiritualium per integrum mensem protractorum. Nulla, ut videtur, eousque Religio adeo forti diuturnaue exercitatione mere interna atque spirituali suos instituerat; et usque ad nostra tempora, praeter Congregationes quae exemplo et usu Societatis permotae, idem « experimentum » imitatae sunt, nulla est for-

(3) Cfr. A. ASTRAIN: *Historia de la C. d. J.*, T. III, c. 8, p. 321.

sitan Religio quae suis ab ipso initio tam intensam formationem internam imponat.

Exercitia autem Spirituality, quae cardo sunt institutionis nostrorum novitiorum atque sacerdotum, quo tendunt nisi ut nos solide fundent in cultu rerum illarum « interiorum », id est commercii intimi cum Deo in oratione, quo tota nostra vita penetretur spiritu Christi, spiritu humilitatis, donationis plenae, amoris efficacis Redemptoris laborantis et patientis ad lucrandas animas?

Nascens Societas per amplius decennium vixit et crevit sola spiritus illius interioris vi et efficacitate. Atque, cum prodire Constitutiones, patuit illas, praeter formam et compositionem iuridicam Ordinis, sine qua nulla societas in terris subsistere nec agere possit, imprimis continere principia vitae interioris, ex Exercitiis desumpta, ita ut postea, cum veritate, « Summarium » Constitutionum dici potuerit collectio illorum principiorum.

Cum autem ipse auctor Constitutionum, earum quoddam compendium conficere voluit, in quo ea containerentur quae sibi videbantur ad scopum fundati Ordinis prae ceteris necessaria, celebrem illam Decimam Partem Constitutionum conscripsit, quam vix unquam satis relegemus, considerabimus, meditabimur.

Plerique vestrum illos textus memoria tenent. Primum scilicet adiumentum conservandae, augendae et promovendae Societatis ad laudem Dei et obsequium animarum, « orationum et Sacrificiorum erit »; adiumentum proinde mere spirituale et supernaturale, ordine et momento primum omnium aestimatur. Prosequitur sanctus Pater: « Ad conservationem ... spiritus Societatis », spiritus inquam qui nobis adeo carus est, zeli ardentis ex amore Christi, « atque ad assecutionem finis quem sibi praefigit auxilii animarum » ... « media illa quae cum Deo instrumentum coniungunt ac disponunt ut a divina manu recte gubernetur, efficaciora sunt quam quae illud disponunt erga homines ». « Illa enim interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet » (*).

Vix possit quis apertius et manifestius rem edicere. Qui Societatem voluit ardentem apostolicam, illa ipsa aetate qua huma-

(*) *Const. P. X* n. 1, 2.

nis divinisque rebus eversis omnia cetera praetereunda dixisset quis, ut statim in auxilium animarum vires omnes sine ullo respectu impenderentur. illam voluit intenso modo «interiorem».

Ubi autem de ipso labore exteriori sermo est. illud occurrit, vix non mirum, in summa illa Constitutionum: «Moderatio laborum animi et corporis ...» ⁽⁵⁾ conferet ad durationem et totius corporis in suo statu conservationem. Patet hic celebris illa Ignatiana «discretio» sive sapientia quam iure dubitare possumus num nos, in libranda actione et contemplatione, servaverimus plene.

Spiritus ipsius nostri Patris plurimum elucet in praeclaris istis viris quos ipse in praxi Instituti instituit, vel sub oculis suis instituendos curavit. Legamus vitam et scripta sancti Francisci Xaverii, sancti Petri Canisii, beati Petri Fabri: qui omnes, licet ad miraculum operosi, maxime enituerent aestimatione, amore et praxi rerum «internarum» et spiritualium. Exempla nobis praebuere in praecipuis fere nostris ministeriis: in missionibus ad paganos, et ad exterarum oras; in librorum editione, in collegiis, in doctrina christiana, praedicatione ad coetus bene varios; in directione spirituali sive per Exercitia sive extra illa; et utinam plures adeo operosos atque efficaces inter nos haberemus! Iamvero, nonne patet quam magni illi fecerint orationem, mortificationem, integram vitae sanctae rationem?

Ne ulterius immoremur exemplis sanctorum nostrorum, praetermitto Petrum Claver, Ioannem Franciscum Regis, Franciscum de Hieronymo, Bernardinum Realino. Quis dixerit eos non fuisse, sensu maxime «moderno», secundum postulata sui temporis, apostolos strenuos et operosos, simulque fidelissimos spiritui genuino nostrarum Constitutionum et Regularum? Illos imitemur, si velimus nostris quoque diebus efficaces fieri, prout illi suo tempore fuerunt.

4. Ceterum, vel paululum cogitanti manifestum fit quantum ad fecunditatem apostolatus conferat id quod sanctus Thomas uno verbo «contemplationis» describit, studia scilicet et

⁽⁵⁾ *Const.* P. X n. 10.

consideratio, quae pari passu comitetur et pervadat meditatio et oratio?

Necessitatem solidorum studiorum, non tantum tamquam remotam praeparationem ministerii sacerdotalis, sed tamquam alimentum totius nostrae praedicationis, doctrinae, directionis, quis est qui non videat? Illam, si quis unquam, inculcavit noster Conditor filiis suis; eam praeterca sacerdotibus omnibus commendat ipsa lex universalis Ecclesiae in Codice; eam urgent litterae pontificiae perpetuaeque adhortationes magistratum ecclesiasticorum. Fideles nostri temporis, qui bene multa variaque legunt et audiunt, qui solito magis solliciti sunt de quaestionibus religiosis, praesertim de iis quae ad Scripturae Sacrae inspirationem et indolem historicam difficilioresque veritates fidei spectant, ut sunt doctrina de praedestinatione, de gratia eiusque efficacitate, de peccato originali, de salute extra Ecclesiam et de valore aliarum religionum, de aeternitate et poenis inferni, non cuilibet affirmationi sacerdotis allegantis talia fide simplici et caeca acceptanda esse, acquiescunt. Iure tale responsum ignorantiae ascribunt; et mirantur sacerdotem, ad cuius munus pertinet esse in re philosophica, theologica, scripturistica versatum, quaerentibus non posse respondere; suspicantur quidam veritates nostras debiliore fundamento niti quam nos contendimus; nonnulli a fide deficiunt vel ab illa alienati manent. Idque non tantum de viris cultis recognoscitur; sed etiam in regionibus ut catholicis computatis, bene multi plebei, etiam ex iis qui praxim religiosam nondum reliquerunt, dubiis indulgent, iis quae contra hinc inde proferuntur commoti. Quid autem dicendum de millies millibus istis qui dudum non credunt falsisque iam doctrinis sunt imbuti? Nec sola bona voluntas, nec sola sinceraque pietas, immo nec sola caritas sufficiet, nisi accedat plerumque et scientia, modo apto ad mentes audientium proposita. Ne in ipsis nostris collegiis quidem illa sufficit notitia religionis qua olim alumni, grandioribus praesertim, satisfiebat; habent et illi suas difficultates non tantum, ut quidam putant, quod ad praxim virtutis spectat, sed frequentius quam apparet atque teneriore aetate quam creditur, suas difficultates contra fidem patiuntur: quas nemo solvet qui non assidue legat et cogitet et meditetur.

Si autem de reducendis incredulis et infidelibus cultioris

conditionis agamus. — quod inter omnium gravissima nostra officia computandum est, — quis est quin videat homines illos, haud raro in una alterave disciplina solide versatos vix ullam aestimationem, nullam vero fiduciam habituros in virum qui, ratione sui sacerdotii iam suspectus sibi videatur, nisi ille aliqua ratione emineat naturalibus quoque dotibus et facultatibus atque scientia?

Si quando nostros Scholasticos, proveciores praesertim, invadat taedium institutionis longioris, ea quoque aetate quo reliqui Sacerdotes et religiosi iam diu in medio apostolatu versantur, meminerint quid a se sua requirant haec tempora quibus vivimus; meminerint quid exspectet Ecclesia. Animum eis addant verba Summi nostri Pontificis Pii XII, dum de hac nostra diuturna institutione non contrahenda nos admonebat: « Quomodo, ut robustae quercus solidentur, longa temporis intervalla necessaria sunt, ita longa patientia ad formandum virum Dei semper requiritur » ⁽⁶⁾.

Certe non omnibus in Societate par est aptitudo a divina Providentia indita, ideoque non omnes eidem destinantur ministerio, eadem indigebunt rerum peritia; sed quotquot ad sacerdotium vocantur, « specialistae » fiunt, ut dicere solemus, rerum religiosarum. Aequè pudendum, aequè damnosum est sacerdotem Theologiam non callere, camque sibi non penitus mente et corde pio, assimilasse, quam medicum artem medicinae ignorare aut sine zelo et amore colere. Hic non sine reatu conscientiae suae corporibus nocet; ille, nemo non videt qua gravitate obiectiva coram Deo, animabus immortalibus damnum infert. Quod utinam numquam irreparabile foret!

Sacerdos studeat oportet, studiaque numquam intermittat; studia quidem solida, attenta consideratione penetrata, longa meditatione digesta. Atque ad ipsa illa studia mirum in modum cum iuvabit oratio assidua, eaque quam meditationem vocare solemus. Veritates enim religiosae non tantum conceptibus nitidis discernantur necesse est; sed ut verbis sancti Patris Nostri utar, indigent « sentiri et gustari interiorius ». Quod nisi lumine et unctione Spiritus Sancti fieri non potest.

Hoc sane imprimis requiritur in sacerdote atque religioso,

⁽⁶⁾ A. A. S., XXXVIII 383.

ut Deo coniunctus tamquam instrumentum cum manu opificis, ab Eo se illuminari, se duci perpetuo sinat. Quis nostrum unquam in dubium revocavit omne « initium fidei », quemlibet primum motum ad salutem conducentem, quamlibet primam illuminationem, desursum esse tamquam donum gratuitum? Quis nostrum non plena fide credit nos, in ordine salutis animae tam propriae quam aliorum, nihil posse sine gratia Christi: « sine me nihil potestis facere »? ⁽⁷⁾. Quis non novit se opus agere divinum, non tamquam causam principalem et efficientem, sed tamquam causam instrumentalem, penitus a divino Opifice dependentem? Quis sibi blanditur se, sine abundanti effusione divinae gratiae, quidquam acturum in hoc mundo, materialismo, naturalismo, superbia imbuto?

Is cui in corpore mystico Christi incumbit munere fungi « prophetae », hominis Dei nempe eiusque interpretis, vel « doctoris » vel gubernantis vel opitulantis, numquid his officiis digne et apte satisfaciet nisi ipsa vita corporis Christi perfundatur, eius spiritu imbuatur, eius sensus participet? Hanc autem coniunctionem, nostrisne conatibus an tantum Dei dono assequemur?

Si haec vera sunt, si haec credimus, quid est tunc quod, « febrili actionis » abrepti, orationem, animi recollectionem, attentionem divinae voci in nobis loquenti, praetermittamus et neglegamus? Quid quod « exteriora » contendimus in apostolatu moderno « interioribus » praestare; haec omitti posse modo illa strenue prosequamur?

Erramus eheu, a via quae ad Deum et salutem animarum ducit deflectimus, cum spiritum Constitutionum nostrarum oblit, in operositatem usque magis inquietam ruimus. Sistendum est; obstandum.

Audienda demum quae gravissimis verbis nobis inculcabat Summus Pontifex: « ... hisce temporibus illud fallaciae plenum commentum, quod 'naturalismum' vocant, omnia pervadere conatur, ac per 'haeresim actionis' ut aiunt, vel in ipsis spiritualis vitae et apostolicae navitatis rationes irreperere contendit ... » ⁽⁸⁾.

⁽⁷⁾ Io. XV 5.

⁽⁸⁾ Ep. Ap. ad R. P. Vicarium exeunte saeculo ab Apostolatu Orationis condito; A. R. X 637.

5. - Iam ad quasdam conclusiones descendamus. Aliae ad Superiores, aliae ad omnes Nostros directo spectant.

Superiorum quidem est labores inferiorum, tam quos ipsi imponunt quam quos inferiores ultra suscipiunt ita moderari. ut nec « spiritus obruatur nec corpus detrimentum patiatur » ⁽⁹⁾: principium illud quod Regula nostra laboribus corporalibus applicat, de aliis quoque laboribus valet.

Est siquidem semper modus in rebus tenendus: nemo, nec si ex validioribus corpore et fortioribus animo sit, ultra certum modum vires intendere sine detrimento altioris boni, de lege ordinaria divinae Providentiae valet. Officium est Superioris. omni spreta difficultate, laborem vere nimium a suis arcere. Ne passim acceptentur ministeria oblata; ne aggrediamur opera nova, etiam a Pastoribus dioecesium, a sacerdotibus vel fidelibus instanter expetita; ne evolvamus opera suscepta, nisi matura consideratione praemissa, pateat nos homines numero et ingenio sufficientes praesto habituros, quin cogamur ultra id quod vita nostra religiosa permittit eos occupare. Fieri quidem potest ut opus quoddam utilissimum, vix non necessarium, recusare oporteat; sed, ut aiebat olim Summus Pontifex Pius X s. m., cum quodam Superiore Religioso agens: « Non sumus nos Divina Providentia ». Non omnia facere possumus, nec a nobis petit aut exspectat Divina Sapientia ut omnia faciamus. Quaedam omitemus, quaedam aliis facienda relinquemus: modo non ex pigritia, non ex desidia, non ex aliquo animi motu minus ordinato, dicere possumus et debemus: « Deus providebit ». Immo quomodo possimus sperare Deum benedicturum esse laboribus quos contra praescriptum Constitutionum nostrarum, contra leges prudentiae et, denique tandem, verae caritatis, aggredimur? Sit his temporibus nostra tessera: « Non multa sed multum »: Societatis campum apostolicum ne extendamus; restringamus si fieri potest; nova et meliora ne aggrediamur nisi simul quaedam antiquiora et obsoleta vel minus salutifera relinquamus; solidius et plenius formemus Nostros; profundius laboremus; otium reperiamus quod requiritur, ut considerationi et orationi locus suus detur.

Sed non raro accidit ut Superior quidem onus moderatum

(9) *Const. P. III c. 2 n. 4; Summ. Const. R. 47.*

imposuerit, inferior vero sponte sua plura addiderit vel quae utpote genio suo magis congruentia magis ipsi arrideant et cordi sint, vel quae caeco nec satis moderato zelo impulsus, sincere erodat meliora esse. Immo accidit ut inferior, neglectis laboribus qui imponuntur, maiore intensione se dedat rebus quas ipse sibi elegit. Superioris est subditum paterno consilio et hortatione ab errore revocare; quod si non paruerit, fortius insistere, ac denique simpliciter ac firmiter, sine detrimento plenae benignitatis et caritatis, iubere. Non potest enim Superior dicere: « Aetatem habet; ipse viderit »; non tam subditus de se, quam Superior de subdito coram Deo respondet; nec officio suo satisfecit, si subditum rite admonitum pro lubitu deinde agere sinat.

Haec de subditorum labore moderando; quae tantum pars quaedam officii Superioris est. Ad Praepositum enim spectat, et quidem de facto ad Ministrum et Rectorem Collegii vel Superiorem Domus, subditis invigilare eosque iuvare ut Regulis servandis, ac praesertim consuetis pietatis exercitiis perficiendis fideles sint. Multum potest vigilantia in hac materia; multi, quae est infirmitas humana, iuvantur monitione quadam, iterata immo et assidua, addita si opus sit salutari paenitentia. Nec sufficit ut Superior soli Patri Spirituali fidat eique totam curam huius rei relinquat; ipse enim, secundum mentem nostri Instituti, a Conditore nostro adeo inculcatam, non de externis solum sed et de interna vita subditi sollicitus summopere sit oportet. Sicut paterfamilias non de solis bonis temporalibus, nec de sola valetudine filiorum suorum sollicitus esse potest, sed cogitare et curare debet de integra institutione ac de ipsa eorum fide et virtute, sic multo magis Superior religiosus, si vere intellexerit quid sit esse patrem et paterno animo gubernare. Nonne subditus Ordini se tradidit, ut ad inveniendum Deum Ipsique serviendum efficaciter iuvaretur? Peccatum omissionis admitteret Superior qui de hac re non esset satis sollicitus. Quantum a vero aberret ille qui subditos vel unice vel etiam praecipue aestimet ex eorum peritia, scientia, donis naturalibus, successu in rebus externis? Haec bona quidem sunt, sed ex se solis fallacia; « potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abraham »! ⁽¹⁰⁾.

(¹⁰) MATTH. III 9.

Maioris faciant subditorum abnegationem, humilitatem, solidam pietatem et caritatem, profundiores spiritum.

6. — Haec pauca sufficiant de officio Superiorum. Ad ipsos enim frequentius, qua privatis qua communibus litteris, Praepositus Generalis verba facit, quibus varia eorum officia in memoriam assidue revocat. Iam duo puncta attingamus quae, secundum relata a Patribus XXIX^a Congregationis, maximi momenti in usu vitae nunc videntur, ut spiritus Societatis incolumis servetur aut, quantum opus sit, rursus florescat, utque ad primaevam nostram efficacitatem apostolicam quam proxime accedamus: fidelitatem nempe observantiae, fidelitatem orationi.

Primum est fidelitas religiosae nostrae observantiae, seu Regulis illis, etiam ad externum ordinem et modum agendi pertinentibus, quas passim ex temporis nostri praeiudiciis, minoris facere nonnulli proni sunt. Non paucae enim ex illis videntur quibusdam iam « pro forma » tantum imponi: « Superiores, sic contendunt, norunt eas esse antiquatas; sed quia nolunt ea quae usu inveterata sunt mutare, vel mere quia ex nescio qua mentis angustia eorum suppressioni obstant, in libris nostrarum Regularum impressae manent. Pariter sunt aliae quaedam Regulae, quae ordinem externum intendunt in quolibet coetu necessarium; ubi tamen, sine illo ordine externo, bonum animarum obtineri potest, ut quid Regulas istas non sine detrimento nostrae « personalitatis » nostrique progressus humani servare? Modo lege interna caritatis ducamur, reliqua parvi momenti sunt: ut quid urgentur, perinde ac si in eis consistat perfectio status religiosi »?

Hodiernas istas illusiones, quibus ceterum ii qui talia proferunt non semper ipsi decipiuntur, paulo pressius considerare iuvat. Etenim, nisi tota vita nostra sinceritate perfecta nitatur, fieri non potest ut placeamus Deo, qui est summa Veritas. Si Superiores nostri revera Regulas quas ipsi antiquatas et prorsus inutiles factas aestimant, nihilominus urgerent, subditis onus grave imponentes « quod neque patres nostri, neque nos portare potuimus » ⁽¹¹⁾, gravis reatus coram Deo arguendi essent. Si tanquam normas absolutas imponant praescripta disciplinae, quorum unicus scopus sit ordinem quemdam externum obtinere, nec

(11) *Act.* XV 10.

ea relaxent ubi finis plene sine illis obtineri possit, ipsos deficiat illa « discretio » quam sanctus Ignatius summi faciebat quamque in suis Constitutionibus commendat tamquam unum ex iis rebus quibus Societas in bono suo statu conservari possit.

7. De valore nostrae observantiae errores, quorum gravissima esse possint consecraria, passim serpere in non paucis Provinciis coeperunt. Quos nisi Patres Spirituales et Superiores nitide refellant, exposita atque argumentis theologicis fulcita vera doctrina Societatis, in eo sumus ut vere a nostro spiritu deflectamus.

Observantia religiosa, seu complexus nostrarum Regularum ad disciplinam spectantium, duplicem habet scopum, externum unum, internum alterum; duplici fundamento nititur, ex ratione uno, ex fide altero.

Disciplina religiosa scopum habet externum quemdam ordinem. Nemo infitias ibit in qualibet hominum societate ad finem tendente, necesse esse ut regula et ductu auctoritatis omnium conatus ordinetur. Fieri quidem potest, ut privatus quidam methodum excogitet aptiorem. Nemo autem, qui in actione versatus est, negabit expedire ut omnes simpliciter obediant uni, imperfecte forsitan praecipienti, potius quam si singuli pro suo arbitrio diverso modo se gerant, etiamsi quidam perfectiorem viam repererint. Videamus, quaeso, quid apud inimicos nominis christiani sub nostris oculis fieri soleat, qua stricta unitate, qua efficacitate illi concordēs sint!

Laus est nostri Ordinis, tam apud amicos quam apud inimicos, unitas et continuitas actionis ex obedientia orta. Longe plura atque maiora praestaremus, nisi tot essent inter nos qui ex infirmitate humana difficilius propriam mentem abnegent, ut, Regula vel Superiore iubente vel commendante, iudicium obedientiae suum faciant. Exempla tristia atque hodierna afferre haud difficile sit quae relegenti multa ex iis quae veneratus meus decessor ad Societatem scripsit, ultro occurrent.

Ex parte certe nostra Regula intendit unitatem illam actionis Societati per orbem et in eius Provinciis conferre. Et finis ille a nullo res paulo penitius considerante spernetur. At finis praecipuus Regulae religiosae internus est: tendit siquidem primario

loco ad sanctificandos singulos, eosque sic ad animas lucrandas disponendos.

Neminem latet Regulās nostras plerasque a sancto Conditorē eiusque successoribus mutualas esse ab antiqua traditione religiosa ceterorum quoque Ordinum, tam monachorum quam mendicantium. Sunt nempe patrimonium commune vitae religiosae in Ecclesia catholica. Fundantur tam in profunda cognitione naturae humanae, quam in solida et probata ascesi christiana.

Si sinceri et humiles esse velimus, — quae duae virtutes mire simul incidunt, — fateri cogimur naturam nostram humanam protectione indigere ut vota ac virtutes etiam essentialēs ex more servare et colere valeamus. Nullus est sacerdos alicuius aetatis et in ministerio religiosorum nonnihil versatus qui ignoret quot miseri lapsus, non dico iuvenum, sed adultorum et hominum aetate provectorum, ascribendi sint confidentiae seu temeritati quae, pro ea inconscia superbia quae viri propria est, sese facilius exemerunt observatione Regularum, ac incauti in pericula incurrerunt quibus infirmitas nostra nimis facile succumbit. Regulis nostris revera indigemus ne, in occasione positi, labamur.

Natura nostra, ut vitam degere valeat perpetui laboris, perpetuae sui ipsius oblivionis, perpetui dominii passionum quae iudicium rationis perturbare solent, perpetuae fortisque luctae contra adversarios quos, sine illata vi, armis solius caritatis devincere oportet, severa ascesi institui indiget. Id etiam illi intellexerunt qui tirones in castris ad militum animum et artem nostris diebus instituere intendunt: severius atque durius quam unquam alias illi formantur qui non tantum nomine et specietenus milites dicuntur, sed revera in praelia mittendi praevidentur. Pari modo: nisi nostra ascetica institutio eam severitatem servet, potius inflexibilem, quam a sancto Parente nostrisque maioribus edocti sumus, Christi milites nomine et specie, potius quam re et facto efficiemur. Ne proinde Superiores coniveant iunioribus qui, incauti, de austeritate vitae nostrae ac severitate disciplinae non parum demendum sperant, sibi fingentes se aptiores evasuros ad praelia hodierna praelianda. Superioris est ducere, non duci; etiamsi hic et nunc iuniores non intellegant quare adeo fortiter urgeatur antiqua observantia, severitatem illam imminuto spiritui paterno Praesulum ascriben-

tes, agant qui praesunt ut agere decet patrem sui officii conscium: quoties debet bonus paterfamilias filiis ea iubere quae illi, hic et nunc, severiora autumant et quorum momenta non perspiciunt vel non capiunt! Noscat pater, re mature considerata, quod tendant sua iussa; noscat ipse quid requirat verum bonum filiorum; illi vero, licet nunc animo reluctantes, aetatem maturam adepti, optimo patri, iam diu forte his terris defuncto, gratias intimas ferventesque habebunt, quod se ad vitam qualis revera est, arduam nempe, laboriosam et doloribus plenam, forti institutione armaverit. Quot sunt ex Nostris qui, labentibus annis, dolent quod olim Superiores eos non adegerint ad fideliorum observantiam, diligentiora studia, aptiores scribendi et loquendi exercitationes, immo severe damnant praepositos qui olim suae debilitati coniverunt! « Qui parcit virgae odit filium suum »! ⁽¹²⁾ Vita fortis nonnisi forti institutione praeparatur.

Observantia nostra est quaedam ascesis quae saeculorum experimento aptissima probatur. Sed altiorem etiam fructum spiritualem gignere nata est.

Illud Domini dictum: « Nisi efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in regnum caelorum » ⁽¹³⁾, nobis religiosis in primis viam perfectionis et coniunctionis cum Deo patefacit. Nisi sponte, intime, simplici corde humiles efficiamur, frustra Deum in omnibus nos inventuros blandimur. Iamvero, primarius scopus omnis observantiae religiosae, immo et totius nostrae obedientiae, ille est: ut religiosus fiat vir plene humilis, parvus in oculis suis, parvus in oculis aliorum, qui a Deo solo expectet exaltationem. Hanc autem humilitatem miro modo fovet simplici animo acceptata, fidei assiduitate observata, regularis disciplina. Quod teneamur nos, in rebus ceterum rationi consonis et bonis, de quibus in saeculo quisque suo arbitrio statuit, tamquam veri parvuli, etiamsi iam provectiore aetate simus, facultatem petere a Superiore eiusque inspectioni subicere, — in ministerio, commercio cum externis, litteris scribendis, in loquendo et tacendo, in surgendo et decumbendo, sexcentisque aliis rebus, — quid magis evangelicum, quid humilior, quid plenius in spiritu Magistri nostri, mitis et humilis corde?

⁽¹²⁾ *Prov.* XIII 24.

⁽¹³⁾ *MATH.* XVIII 3.

Quantum nobis ipsis animaeque nostrae nocemus, cum, variis praetextibus et sophismatis ducti, nos ipsos eximimus a fidelitate illa quam novicii didicimus! Saepe conquerimur desiderari inter nos spiritum collaborandi seseque devovendi operibus communibus; desiderari magnanimitatem illam quae defectus aliorum dissimulat, eorum dotes et merita aestimat et extollit; desiderari pietatem et spiritum orationis: haec omnia inter se arte cohaerent, maioreque humilitate cordis facile gignerentur. Admirabilis psychologiae tam naturalis quam supernaturalis plenum est illud sancti Leonis a sancto Patre in Epistola de obedientia appellatum « Nihil arduum est humilibus et nihil asperum mitibus »!

Humilis illa vitae ratio quae in obedientia praecipue consistit, est revera praxis perpetua illius tertii gradus humilitatis, quem sanctus Ignatius, tamquam perfectissimam animi dispositionem ad altiora quaeque, nobis proponit in libello Exercitiorum. Ideoque ab initio novitiatus a nobis petebatur utrum in Societate « obedire et humiliari et aeternam beatitudinem consequi » exoptaremus ⁽¹⁴⁾.

Homo nostrae aetatis varias virtutes libenter extollit, ut sinceritatem, magnanimitatem, audaciam a traditionis tyrannide liberam, fortitudinem; quasdam autem multo minoris aestimat, ne dicam spernit: humilitatem nempe, et paenitentiam. Caveamus ne, dum « moderni » esse intendimus, verum Christi spiritum colere desinamus. Nobis non licet Evangelium nec Pauli epistolas mutilare; et, ea retinentes quae nostro ingenio magis arrient, illa omittere quae minus placent. Qui dixit: « Euntes docete omnes gentes » ⁽¹⁵⁾, dixit quoque: « Qui non accipit crucem suam, ... non est me dignus » ⁽¹⁶⁾; idemque Apostolus qui « Iudaeis et Graecis », immo « Graecis et Barbaris » debitor erat, mortificationem, humilitatem, mansuetudinem assidue inculcabat et colebat. Vir quidam non qualiscumque, in historia Societatis versatus, P. Iulius Cordara, scribere ausus est sibi videri, si quid in re tam gravi conicere fas sit, antiquam Societatem defectu humilitatis forsitan Deo displicuisse, ideoque probatam

⁽¹⁴⁾ *Exam. Gen.* c. 4 n. 45.

⁽¹⁵⁾ *MATTH.* XXVIII 19.

⁽¹⁶⁾ *Ibid.* IX 38.

esse clade ista suppressionis. Utrum necne illud iudicium verum sit, Deus novit; timeamus tamen ne et nos, sicut decessores nostri, ansam demus tali dubio, ac forte oculis Divinae Maiestatis ideo displiceamus quia minime simus effecti « tamquam parvuli ».

8. — Haec de religiosa observantia, quae, secundum iudicium Patrum nuper Congregatorum, primum est quod ex nostrum omnium parte ferventius instaurandum videtur, ne Societatis spiritus in externa diffluat. Alterum autem est fidelitas cotidiana nostris pietatis exercitationibus, imprimis integrae horae orationis mentalis. Haec duo ceterum inter se cohaerent; observantia enim, cum fructu suo praecipuo humilitatis, plerumque conditio est sine qua oratio, vel vix fideliter fiet, vel non eum poterit ferre fructum quem describunt qui de rebus spiritualibus sermonem faciunt; oratio vero observantiam eo spiritu caritatis imbuet sine quo et merito caret illa et animum, nedum extollat, contra deprimat et in angustias pusillanimitatis conicit.

Superfluum prorsus est ut coram religiosis nostrae Societatis orationem mentalem eiusque tam pro vita spirituali singulorum, quam praesertim pro apostolatu valorem efferam. Nec repetere decet quae praeclarus meus decessor in suis de hac re litteris, die 2 iulii 1934 ad Societatem datis, consueta sua pietate et doctrinae soliditate inculcavit ⁽¹⁷⁾. Relegantur illae litterae, iterum iterumque considerentur, occasione praesertim renovationis votorum vel Exercitiorum spiritualium annuorum. Ad pauca practica tantum hic descendere expedit.

9. — Parum sinceri essemus, nisi agnosceremus, quod omnium oculos percellit, quosdam hinc inde esse qui orationem mentalem vel decurtant vel omittant: quosdam iuniores interdum, saepius autem provectiores atque aetate maturiores. Quae nam sunt causae, quae remedia tam funestae negligentiae? Funestam dico, quia illa revera est qua etiam apostolatu Societatis maxime nocetur.

Primam causam afferre solemus: « Tempus mihi deest ad

(17) A. R. VII 820-859.

orandum ». Ingentes sunt animarum necessitates, pauci vero operarii; a mane (a summo mane, vix cum veritate dixeris) usque ad vesperam, immo in tardam noctem, impense studendo, praedicando, agendo cum proximis, in laborem incumbimus: nec ad protractas orationes tempus superest.

Verum quidem est non raro nimium laborem nos premere; quae sint in hac re officia Superiorum, quid inferioribus attendendum, supra iam diximus. Saepius forsitan non tam ipso labore impedimur, quam methodo laboris unicuique propria. Quoties contingit ut in uno eodemque munere, unus asserat occupationes ne momentum quidem temporis relinquere vacuum ad pietatis exercitia, alter autem fateatur se, nullo negotio, fidelem esse potuisse. Quod inde saepe pendet, num quis didicerit ordinate laborare, atque diei tempora apte distribuere. Sicut quidam in rebus suis ordinem servare vix valere videntur, ita ut eorum cubiculum antiquariorum officinae mox simillimum fiat, pariter in occupationibus. Si velimus per aliquot continenter dies vel hebdomadas, accurate notare quomodo singulis temporis partibus usi fuerimus, facile constabit nos non parum temporis praeter id quod legitime animo, ut oportet, relaxando tribuitur, amisisse, labore ex impetu et sine praevia consideratione suscepto, lectione superflua ephemeridum vel variorum scriptorum sine definito scopo, colloquiis diuturnioribus cum alumnis, cum externis, cum sodalibus, de rebus quae brevius expediri, immo omitti poterant; videbimus quantum temporis elabi siverimus, multa leviter attingendo, more papilionum ab uno flore in alium volitantium, nec quidquam funditus et solide agendo. Ceterum etiamsi forte coram Domino agnoscere possimus nos ne momentum quidem temporis inutiliter trivisse, cogitemus tamen quantum temporis, humano quoque modo loquendo, lucraremur, si gratiam Spiritus Sancti uberiores fidei oratione impetremus! Bona a Deo opportuno tempore immissa inspiratio, apte suggerens quid in contione dicendum, quomodo in negotio procedendum, quid ad proximum lucrandum tentandum, longas forsitan horas conatus alias frustra pertentati, brevissimo tempore iis qui Deo fidunt saepe compensat. Et caveamus id quod monet auctor « de Imitatione Christi », quam prompta sit nimirum nostra natura ad praetextus inveniendos et sese excusandam cum quid sibi displiceat, quam parata autem ad amoena quae-

libet: « Tam multum inclinatus ad exteriora, tam negligens ad interiora; tam levis ad risum et dissolutionem, tam durus ad fletum et compunctionem ... » ⁽¹⁸⁾. Dum ad laboriosum plerumque orationis exercitium deest potius animi fortitudo et perseverantia, caveamus ne minus sincere solidiores praetextus nobis ipsis fingamus.

Sit ordinatus dies noster. Cuius ordinis primum et summi momenti punctum est ut regulariter hora statuta decumbamus. Si propter necessitates nostri apostolatus tardius decumbere cogamur, res cum Superiore ita ordinetur, ut et tardius surgere et plene, licet hora diversa, exercitia nostra spiritualia tam vespertina quam matutina peragere possimus; ita tamen ut hora decumbendi et surgendi non proprio lubitu, sed Superioris auctoritate determinetur. Experientia tam sacerdotum saecularium quam religiosorum ostendit causam omissae orationis matutinae et praeparationis ad Missam plerumque illam esse, quod quis vespere sive a legendo sive a scribendo sive a colloquendo, tempore statuto, desistere non valet. Atque utinam nonnullorum Exercitia annua hoc unico proposito concluderentur: tempore statuto cotidie decumbendi! Qui id non facit, nisi vir sit animi fortitudinis longe praeter morem, exercitiis pietatis in Societate praescriptis atque verae vitae spirituali necessariis, diu fidelis non erit. Attendant Patres Ministri in collegiis, ne scholastici vel iuniores Fratres ab hoc puncto observantiae deflectant; sciant se respondere de deficiente in posterum apostolatu nostrorum sacerdotum, immo de nonnullis vocationibus misere amissis, nisi officio suo invigilandi recto ordini fideliter fungantur.

Sit ordinatus labor noster; ita scilicet ut, nisi caritas vel officium aliud interdum exigant, ab exercitiis nostris pietatis semper incipiamus, eaque reliquo labori anteponamus. Mirum est eosdem semper esse qui nec Breviarum tempore absolvant, nec Rosarium recitandi aut lectionem quamdam spiritualem instituendi tempus reperiant. Si haec omnia labori anteponatur animo pacato, non turbato, sine festinatione, cum maiore devotione orabimus; postea labor maiore intensione et celeritate absque negotio absolvetur. Experiatur qui id non credat.

Altera causa quae nos interdum minus fideles reddit ora-

⁽¹⁸⁾ *De Imitatione Christi*, l. IV c. 7.

tioni praesertim mentali, est labor ipse quem a non paucis exigit illud tam salutare pietatis exercitium.

Omnibus quidem accidit, immo frequenter accidere potest, ut ea quam sanctus Ignatius appellat «desolationem» ardua efficiatur oratio. Sane, ipse beatus Pater, vir animi adeo fortis, sentit «difficillimum» esse, incidente desolatione, per integram horam perseverare in contemplatione. Iamvero quicumque serio vitam orationi deditam ducere intendit, paratus sit oportet, variis ex desolationis formis, non paucas nec parvas difficultates perpeti. Mente distractus erit, tentatus, aridus, incapax qui aciem mentis in quamlibet rem salutarem figat, idque forte non brevi sed diu, immo plerumque. Haud ita raro occurrit tentatio decurtandi moxque omittendi exercitium quod, frustra quaesitis variis industriis, infructuosum manet et inutile, ut nobis videtur. Nonne expedit legere, studere vel dicenda praevidere, quam tempus inanibus conatibus terere?

Gravis error et perniciosus, iterum iterumque recurrens ille est: fructum spirituales orationis ex consolatione, sensibili praesertim, aestimare. Nonne ratio et fides nos aliud omnino docent? Nonne abnegatio illa qua a sensibili consolatione minime pendamus inter prima requisita vitae cum Deo coniunctae recensetur? Beatificans visio caelesti patriae propria est; nos autem in via sumus, peregrinantes a Domino, spe inquirentes quod nondum possidemus, in speculo contemplantes et in aenigmate; non visione sed fide Deum cognoscimus; Deumque, fide tantum notum, caritate diligimus. Fides quidem superbae menti difficultatem facit; sic etiam cordi et amoris nostro. Ut in oratione fideliter perseverare possimus, fide viva, credamus oportet dignum et iustum esse, aequum et salutare, nos Deum sine intermissione adorare, Ei gratias agere, ab Eo veniam tam nobis quam ceteris supplices exposcere, Ei desideria et inopiam nostram pandere, licet non videamus neque experiamur Eum nobis propitium esse et nos exaudire. Fide admittamus necesse est Ecclesiam esse Corpus Christi mysticum, in quo singula membra proprio munere fungantur, in quo nobis, religiosi et sacerdotibus, contingit inter Deum et homines mediatores esse «pro hominibus constitutos», eorum loco et nomine satisfacientes et orantes. Et si vere nos decet in actione contemplativos fieri, patebitne nobis alia via quam illa quam Societas, a quattuor saeculis in aposto-

latu exercitata, nobis adhuc ostendit, instantiusque pro huius saeculi necessitate commendat, orationis nempe qua mentalis qua vocalis cotidiana, per diuturnas horas protractae, inflexibili fidelitate, utpote in nostra vita rerum omnium praecipua?

Est qui quaerat, utrum debiliores nervi iuvenum huius nostri temporis pares sint, qui intensum conatum integrae horae orationis mentalis ferre valeant; an forte expediat communius uti facultate illa dispensandi, quam sanctus Ignatius Rectori facit? Etenim, ut debiliores isti ad valetudinem et nervorum quietem redeant, otio, liberiore vita et mentis ab eiusmodi rebus distractione indigere videntur. Quae nos ipsis imponimus apta forte fuerunt validioribus nostris maioribus; misericordia opus est erga imbecilliores. Revera nemo est qui non agnoscat quaedam in nostro modo vivendi ad hodiernas necessitates temperanda esse; atque ubique in Societate ita iam actum est. Orationem vero, ac praesertim meditationem nostram, ideo decurtandam vel omittendam esse, approbari non potest. Qui ad eam quam hodie neurastheniam vocant proni sunt, ante omnia, ut convalescant, animi pace et interno gaudio indigent; solida autem animi pax nusquam plenius quam in assiduo usu rectissimae intentionis et coniunctionis cum Deo reperitur. Cum olim A. R. P. Ledóchowski, p. m., tunc Assistens Germaniae electus, Provincias suae Assistentiae percurreret, ad novitios Truncinienses Provinciae Belgicae verba faciens de spiritu orationis, haec advertit, quae experientia confirmat: « Vir vere orationi deditus non fit neurasthenicus! » Revera, vir orationi deditus nervis debilis esse potest; at non deveniet ad illam quam passim vocant « neurastheniam », statum nempe animi quo aegrotus, de se suisque malis unice sollicitus, sibi gravis, aliis onerosus factus, animum demittit sui que ipsius dominium et mentis aequalitatem amisisse videtur; e contra: ille qui animam cotidie oratione pascit et roborat, dolores veros quos patitur forti animo dissimulabit, ne aliis molestus fiat; imo corde fiduciam servabit, Divino auxilio nitentem; ad fortia quaeque aggredienda pro viribus paratus manebit; aliis animum addet eosque in difficultatibus coaptius solabitur et iuvabit quo ipse intimius propriam inopiam et debilitatem persentit.

Doccantur sane, qui nervis sunt fessi, suaviter orare, sine capitis contentione nec inordinato consolationum desiderio. Non

enim ipsa oratio fatigat; sed magis motus illi inquieti amoris proprii qui animae pacem auferre solent.

10. — Siquidem hoc est in vita orationis praecipuum, ut unusquisque doceatur orare eo modo eaque methodo quae ipsi conveniat. In illa non satis extollenda epistola « Quis sit orationis et paenitentiarum usus in Societate » ⁽¹⁹⁾, P. Claudius Aquaviva nitide exponit principia ad quae methodus nostrae orationis aestimanda et moderanda sit. Minime vult praeclarus ille Societatis Praepositus, ut omnes eodem calle eodemque passu procedere cogantur; hoc enim alienum esset et a sana doctrina spirituali et a mente atque usu ipsius nostri sancti Patris. Vult imo ut ante omnia ducem Spiritum Sanctum, in singulis animabus prout Ipse vult agentem, sequamur. Periti Patris Spiritualis erit in singulis, etiam iuvenibus, discernere quae et qualis sit dispositio tam ex natura quam ex gratia eis indita ut singulorum vita spiritualis, intra limites ut patet doctrinae sanae et ascesos nostrae vocationis (de qua praeclara in epistola allegata), indolem propriam induat. Meminerimus, ut exemplum quod omne dubium tollat afferatur, quantum ad quaedam quod attinet inter se differant, licet in ceteris mire concordent, nonnulli ex iis qui ab ipso sancto Parente instituti vel directi sunt: Petrus Faber, Franciscus Borgia, Petrus Canisius, singuli formam pietatis sibi propriam coluere et tamen manifeste eiusdem Parentis mentem participant; fere sicut in ordine naturae filii eiusdem matris miram inter se similitudinem referunt et tamen singuli penitus unus ab alio discrepant.

Uti iam diximus, quo melius in vita orationis instituantur Nostri, imprimis necessarium est ut, secundum mensuram gratiae ipsis communicatae, in sincera humilitate constituentur: nisi anima efficiatur sincera, simplex, docilis, mitis, nimis distabit a Divino exemplari, quale nobis in Verbo incarnato manifestatum est, ut possit divinae naturae, divinis motibus, divinae menti, divino amori assimilari. Sicque vix ac ne vix quidem orationis facilioris, simplicioris, profundioris viam reperiet. Fieri nequit ut Deus veritatis, qui mendacium non potest non odisse, cum illo sese familiarius communicet qui arroganter pe-

---

(19) *Ep. Generalium*, ed. 2, Rollarii 1909, I p. 248 ss.

tulanterque gratias Ipsi agit quod non sit sicut ceteri homines ⁽²⁰⁾. Qui censet se lumine non indigere, quomodo lumen caelitus immissum accipiet? Qui contendit se non peccare, quomodo veniam admissorum a Misericordia sibi oblatam hauriet? Qui a nullo pendere velit suique ipsius dominus esse cupiat, quomodo sinet se trahi a Caritate? Quis quidpiam dabit illi, qui acceptare recusat et indigere sese negat?

Quodsi ante omnia sincera illa humilitas, annorum decursu certe multum perficienda (Deus enim ipse maturescentes, immo senescentes, multiplicibus immissis cuiusque generis probationibus, humilitatem plenius docere solet), animam pervadat, benignus aderit Iesus, secundum illud « quam pius es petentibus, quam bonus te quaerentibus » ⁽²¹⁾:

Magister novitiorum ab initio suos iuvenes elementa docebit methodorum orandi ex libro Exercitiorum. Necesse fere est ut his primis temporibus una quasi via omnes incedant; omnia quidem nova sunt. Et tamen variis locis Sanctus Ignatius monet, (exempli gratia in 4^a additione Primae Hebdomadae, quae documentum fere praecipuum est in nostra re), ut etiam iis qui prima vice Exercitia aggrediuntur, haud pauca, quantum fieri potest, ad singulorum spiritualem necessitatem aptentur. Magistri est discernere num qui, praesertim ex maturioribus, iam inde a novitiatu indigeant magis peculiari modo dirigi, secundum varium animae statum variasque singulorum difficultates.

Sed ex primis Praefectus spiritus, cui iuvenes inde ab absoluto novitiatu instituendi traduntur, curare debet ut lectio spiritualis, materia et methodus orationis singulis accomodentur, quantum necesse est. Vir in Societate non qualiscumque, qui primum iuniores, postea tertianos per longos annos mira peritia direxerat, dictitare solebat causam praecipuam cur non pauci, maturiore aetate, in oratione tepescant, illam esse quod nunquam methodum orandi sibi aptam edocti sint. Requiritur proinde ut Praefectus spiritus praeter experientiam propriam, studio quoque rei asceticae et mysticae, lectione librorum spiritualium in Ecclesia classicorum, sese aptum reddat, qui omnium necessitatibus occurrere possit. Invigilent praesertim ii qui scholasticis,

---

⁽²⁰⁾ Cfr. Luc. XVIII 11.

⁽²¹⁾ *Hymnus* in I Vesp. SS. Nom. Iesu.

magisterio in collegiis applicatis, provident, ut illo difficiliore tempore orationem vitae activae magis congruentem discant.

Cavendum certe est, ut optime exponit P. Aquaviva, ne ab oratione qualis in vita Societatis requiritur recedamus; neque peregrinae minusque probatae ascési adhaereamus eo quod haec nova sit seu « moderna »; at cavendum quoque, ne strictius quam Fundator noster et ipsa Societas intendit, « methodum nostram » quam interdum dicimus, interpretemur.

Num timendum est, ne Nostri a via tuta aberrent, dum orationem nutriunt libris S. Scripturae ab Evangeliiis diversis vel textibus S. Liturgiae? Modo satis praeparati et instituti ad eiusmodi textus accedant, num forte recedent Nostri a vero vocationis spiritu, eo quod ex ipsis fontibus fidei et pietatis catholicae directo hauriant, prout magis in dies nos docet ipsa Ecclesia, in litteris, hortationibus, Encyclicis Summorum Pontificum? Provectiones praesertim nostri scholastici atque magis etiam nostri sacerdotes, si pietas eos impulerit, magno solidoque fructu meditabuntur Psalmos et Hymnos Breviarii, preces Missalis et Ritualis, imprimis liturgiam Sacramentorum. Lectione assidua, debita cum directione si Theologiam nondum absolverint, familiares sibi reddant libros Scripturae Sacrae, e quibus dein non pauca in oratione scrutanda et gustanda eligent, tam e Veteri quam praesertim e Novo Testamento, minime exclusis Actis et Epistolis. Quoties querentes Nostros audimus: « Nullum librum ad meditationem cotidianam aptum reperio »? Sit hoc assertum exaggeratum: non enim desunt libri plerisque bene apti; aliquatenus tamen verum esse potest. Qui enim per aliquot annos in religione vixerit, Theologiae operam dederit, tertium Probationis annum absolverit, tot instructiones audivit, tot libros ipse legit, toties iam puncta meditationis aliis proposuit, quid mirum si secundum consuetas humanae naturae leges, ipsi insipidi fiant libri etiam boni, utpote nimis noti? Quaerat ille materiam magis solidam, magis profundam, magis simplicem; illam reperiet in privato studio sacrarum Litterarum. Immo, licet id prima fronte nonnullis mirum videri possit, ne vereatur ex « Enchiridiis » nostris dogmaticis vel patristicis, textus sibi assumere ad orationem aptissimos. Quis unquam maiore pietate, unctione simulque soliditate de sanctissima Eucharistia et de sancto Missae sacrificio verba fecit quam Concilium Tridentinum in celebri illa XXII^a ses-

sione? Quam materiam reperies aptiorem ad instruendum, confectionandum atque meditandum de his mysteriis? Symbola quaedam Trinitatis, Encyclicae Pontificum aliaque eiusmodi quantum cibi animae pie quaerenti praebere nata sunt! Dicet quis: sed meditatio in studium vertetur! Minime, modo anima didicerit simplici et humili modo cum Deo conversari. Quam sapidum item animae cibum reperire est apud sanctos nostrae Societatis, ut de illis tantum loquar: si « Memoriale » B. Petri Fabri, si « Confessiones » sancti Petri Canisii, si opuscula sancti Roberti Belarmini, si tractatum « De Divinis Nominibus » Ven. Patris Leonardii Lessii, ut pauca exempli causa memorem, non cursim perlegas sed attentius rimeris, quam pinguem, post lectionem spirituale, orationis cibum subministrabunt!

Doceant Instructores Tertiae Probationis nostros sacerdotes effodere thesauros patrimonii nostri catholici, saeculorum decursu reconditos et hac aetate tam facile oblivione sepultos. Oportet enim ut Nostri in 3^a Probatione artem discant dirigendi animas in viis spiritus, maxime autem in viis orationis mentalis.

Multi certe, etiam postquam varia eaque exquisitiora experti fuerint, libentius et fructuosius redibunt ad orationem specie tenus communem omnino et consuetam, quam etiam illi qui studiis operam numquam dederunt, exercere valent, ut videre est exemplo tot Fratrum nostrorum Coadiutorum, qui facili humilique gressu ad Deum accedere solent. Quam eximios fructus gignere natus est non satis usurpatus secundus orandi modus! Immo, ecquis fructuosius orare possit quam qui, imo corde, non nisi « Pater Noster » vel « Ave Maria » assidue ingeminet, dum Deum praesentem intime adorat?

Dicet quis: at non raro ita diurno labore defatigor, ut vix vires supersint ad orandum; fessum me reperio, incapacem qui vel sollicitudinem negotiorum a me repellam, vel etiam de qualibet re composite cogitem; mane praesertim iners sum ac somnolentus: quod frequenter accidit iis, qui sub coelo tropico vivunt, morbisque chronicis quarundam missionum propriis inficiuntur. Quid autem si iam ante solis ortum cogatur missionarius iter arripere, vespere autem in stationem adventans, non tantum cinifum plaga sed etiam fidelium suorum filiali importunitate lacessitur? Quid in adiunctis bene multis in quibus ordinata et consueta oratio videtur vix posse unquam confici?

Certe, quilibet ex Nostris, ipsius apostolatus causa, interdum in iis conditionibus versari potest, in quibus ne Officium quidem Divinum recitare valeat, ut de seipso narrabat sanctus Franciscus Xaverius. Ut ait auctor « de Imitatione Christi »: « Si pietatis causa aut fraternae utilitatis proposito, quandoque consuetum omittitur exercitium, facile postea poterit recuperari » ⁽²²⁾. Verum haec rerum conditio numquam consueta fieri potest. Nequit Superior ullus tolerare ut subditus, sacerdos ille sit aut scholasticus aut Frater, tanto labore distineatur, ut frequenter exercitia quaedam pietatis, regulis nostris praescripta, omittere cogatur. Provideat Superior; supprimatur, si necesse est, opus aliquod apostolicum, omittatur quidam labor. Inferior autem qui, sine vera necessitate, pietatis exercitia omittat, ne sibi blandiatur: initio quidem detrimentum vix advertet, paulatim autem a religioso spiritu et caritate vera proseguenda desistet. Quot vocationes in nostra Societate, iuniorum Fratrum Coadiutorum praesertim, periere propter exempla provectorum Patrum, liberius quam par est de religiosae vitae ordine sentientium! Quot iuvenes ab altiore virtutis et orationis gradu deterriti sunt a provectoribus, qua verbo qua exemplo eis inculcantibus longe praestare qualemcumque mediocritatem!

Docent qui de his rebus scribunt, non adeo difficile in orationem converti posse vel ipsas distractiones mentisque evagationes quas patimur, sicut et tentationes aliasque difficultates; ne, ut facere solemus, intra nos quasi cum nobismetipsis de iis agamus; sed potius cum Patre nostro qui est in caelis, de rebus nostris quibuslibet colloquamur. Ne vereamur Eum de nostris humanis negotiis sollicitum velle: nonne sancta Teresia a Iesu Dominum suum precibus fatigabat, ut aptam formam reperiret ad quam velum suarum religiosarum conformaret? Meminerimus simplicissimi orandi modi beati Petri Fabri, quo vere Deum in omnibus inveniebat. Hic modus orandi fructus eximius est « Contemplationis ad amorem ».

Si autem vel ex statu morbido vel ideo quod Deus de nobis experimentum capiat, plane impares sumus ad quidquam efficiendum, ad aciem mentis in quamcumque rem defigendam, minime animo despondeamus. Restat nobis, cum Dei gratia, quam

(22) « *De Imitatione Christi* » l. I c. XIX 3.

humiliter petemus, in humilitatis, patientiae et mortificationis studio perseverantibus, taedium ferre, amore Christi crucifixi. In fide et fiducia, in vera caritate proficiemus; adimplebimus, ad mundum redimendum, « quae desunt passionum Christi » ⁽²³⁾. Mysterii plena est lex oeconomiae salutis: crucem praedicatione fuisse et esse fecundiores. Nonne haec participatio crucis est munus praecipuum vocationis nostrae apostolicae?

Videat ceterum Praefectus spiritus quid in eiusmodi adiunctis magis conveniat: utrum expediat, ut qui sic probatur, legendo lente et suaviter librum spirituales, an interponendo preces vocales et iaculatorias, an tantum manibus iunctis et oculis in Tabernaculum vel Crucifixum intentis remanendo, ad perseverandum iuvetur. Animum imprimis addat iis qui, dum putant se tempus terere, nihilque facere, revera Deo se sistunt et Divinam suam Maiestatem agere sinunt quod Ipsa vult.

Certe, vita nostra spiritualis aliis fontibus alitur atque oratione nostra mentali quotidiana. Immo multum deest ut oratio illa dignitate et efficacitate primum locum teneat. Verum, ut advertebat sancta Teresia a Iesu, oratio mentalis quasi anima est reliquorum nostrorum exercitiorum, reliquisque plenior virtutem confert. Nemo meliore praeparatione recitabit Officium Divinum, ad Communionem accedet, Sacrum litabit, quam qui meditatione intimius caelestia penetraverit; nemo in omnibus Deum quaeret atque inveniet, qui in « Contemplatione ad amorem » saepius et profundius non fuerit exercitatus.

11. — Postquam Patres duarum posteriorum Congregationum Generalium uno ore censuerunt, urgere ut Societatis filii, actionis febrim moderantes, ad « interiora » se convertant, nostrum est, Reverendi Patres et Fratres in Christo carissimi, eorum monitis, ab ipso Summo Pontifice in sua ad Deputatos allocatione sponte sancitis summaque Sua auctoritate sollemniter inculcatis, obsecundare.

Tempora gravissima sunt. Sicut olim, vi armorum et perversae doctrinae, hostes nominis christiani florentissimas Ecclesias Asiae Minoris et Africae Septentrionalis ita vastaverunt, ut ad nostra usque tempora ne initium quidem facere potuerimus.

---

(23) Col. I 24.

earum ad veram fidem reditus; ita nunc illi parti Europae, quae christiano adhuc nomine gloriatur, grave imminet periculum. Atque extra Europam florentissimae nonnullae missiones catholicae in discrimine versantur ruinae et interitus. Ubique, in regionibus catholicis aequae ac in aliis, inimici nominis christiani, licet aliunde maxime dissentientes atque dissidentes, in unum secreta at efficaci conspiratione conveniunt « adversus Dominum et adversus Christum Eius » ⁽²⁴⁾. Optimus quisque a seipso inquit, non sine animi anxietate, quid de nobis crastina die futurum sit. Nescimus an, in tota historia Ecclesiae, tam ardens, tam perfida tamque universalis persecutio saevierit; nullo unquam alio tempore tot interiere martyres. In dies vivere cogimur, caeca fiducia iter prosequentes.

Quis nostrum non persentit nunc tempus esse, si umquam alias, orandi; nunc tempus sacrificia Deo offerendi, in unione illius unici Sacrificii quod quotidie in altari renovatur? Quis non videt Deo innitendum, Deo fidendum, Deum in auxilium appellandum? Estne nunc quaeso tempus, quo possimus orationem negligere, Deum praeterire? Quis nostrum adeo insanus, ut praesumat de suis conatibus huic rerum eversioni obstiturum?

Certe: laborabimus, si unquam alias, totis viribus; corpora nostra invadenti hosti opponemus; sudori et vitae nemo nostrum parcat. Sed frustra erunt haec omnia, nisi Deus fuerit nobiscum et pro nobis pugnaverit. Si autem Illum nobis propitium reddemus, « si steterint adversum me castra, non timebit cor meum » ⁽²⁵⁾.

Provectiones ex Ordine nostro ac praesertim sacerdotes ceteris exemplo praeant. Ut recte nos monet Congregatio XXVIII in suo decreto 22: ubicumque agitur de spiritu fovendo, « praeire debent Patres et Fratres ad gradum iam promoti, bonum exemplum exhibendo et bonum Christi odorem vere diffundendo, prae oculis habentes gravi se officio teneri aedificationis praebendae iunioribus praesertim Scholasticis et Coadiutoribus » ⁽²⁶⁾. Iure multum insistere solemus in solide formandis novitiis et iunioribus nostris; nisi haec institutio adfuerit, inania erunt reliqua.

⁽²⁴⁾ Ps. II 2.

⁽²⁵⁾ Ps. XXVI 3.

⁽²⁶⁾ A. R. IX 26.

At ea non sufficit; plurimum valet, ad ulteriorem progressum. praedicatio illa muta magisque efficax, quae exemplo perficitur; « verba movent. exempla trahunt ». Il qui iam in actione versantur, qui missione ab Ecclesia accepta, coram Deo respondent de corporis Christi incremento, de animarum salute nempe et perfectione, divinam gratiam uberius, frequenti prece et assidua paenitentia efflagitent, quo illa, in mediis quoque persecutionibus, impetretur « victoria quae vincit mundum » ⁽²⁷⁾, victoria nempe spiritualis, fide et caritate regnantibus.

Vestris ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 27 decembris 1946,
in festo S. Ioannis Evangelistae.

Vestrum omnium

Servus in Xo.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽²⁷⁾ 1 Io. V 4.

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

40.

7 maii 1946.

R. P. VICARIUS GENERALIS *litteras dat ad P. IOSEPHUM BLUETT (Prov. Maryland.), Moderatorem « The Woodstock Letters », eique gratulatur occasione 75ae commemorationis ab anno quo hic periodicus libellus edi coeptus est.*

41.

12 maii 1946.

De tertio centenario martyrii SS. MM. Isaaci Jogues, Renati Goupil, Ioannis Lalande, Assistentiae Americae Patronorum.

AD PATRES ET FRATRES ASSISTENTIAE AMERICAЕ

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST.

P. CH.

Three centuries have passed since those fateful days at Ossernenon when St. Isaac Jogues, St. Rene Goupil and St. John Lalande fell under the blows of tomahawks and sealed their loyalty to the King of Martyrs with their blood.

So noteworthy a commemoration must be fittingly observed, particularly in the American Assistancy of which these martyrs, along with their companions who were done to death at other times, have been declared the heavenly patrons.

It is not my present purpose to speak of the lives and virtues of these great saints, for this was done excellently well by our late Very Reverend Father General on the occasion of their beatification ⁽¹⁾. Rather I would remind Ours, if indeed it be necessary to do so, of the forthcoming tercentenary and exhort them to collaborate to the full with the Directors of the Shrine at Auriesville and the Editors of « JESUIT MISSIONS » in making memorable the recurrence of these hallowed days.

⁽¹⁾ Cf. A. R. V 293 ss.

Many indeed are the motives which urge you to this cooperation: the deeds and death of these heroes of Christ; your kinship with them in the Society of Jesus; the fact that they were the first in your land to be raised to the honors of the altar; their patronage of your Assistancy; the devotion you have to the Saints of the Society, in consequence of which whatever concerns their veneration elicits your whole-hearted support — these are reasons abundantly sufficient to induce you to put forth your best efforts to commemorate this tercentenary as fittingly as individual circumstances may permit.

Yet apart from these compelling motives others peculiar to our time will inspire you to make particular efforts in this regard.

The very life of the missions of the Church and of the Society is now in jeopardy, directly or in consequence of the havoc wrought in them by the war. These mission lands, as arid wastes, were fed by streams which took their rise in various Provinces. Today, many of these well-springs have been disturbed or destroyed, and who shall say when they may flow as of yore?

The Missions have suffered tremendously both in material equipment and in personnel, whether through lack of replacements, or because of the inevitable ravages of time, or because so many Fathers and Brothers have lost their lives prematurely in ways which make of them martyrs, if not of the faith, certainly of charity and of devotion to duty.

All these peoples and all these lands cry out to your land and to your people: « Come to us! » Hearing their voices you will not harden your hearts. America, American Catholics, the clergy, religious orders and brotherhoods, sisterhoods and the laity, but particularly you of the Society must be made increasingly conscious of this crisis in the Mission world.

The situation must be viewed in the light of the eternal: the sweep of your horizon must be co-terminous with the supra-national character of the Church. As Jesuits, as members of an order essentially missionary, while you strive to intensify your own zeal you must endeavor likewise to awaken the zeal of all who can in any wise help to make « these people your people, your God their God » (2).

The commemoration of the tercentenary of the American Martyrs can contribute greatly to the attainment of his objective if due advantage be taken of the occasion to bring its full significance home to ourselves and to others. How this can best be done the

---

(2) *Ruth* 1, 16.

Fathers in charge will explain in detail. I earnestly and confidently bespeak your whole-hearted cooperation.

May God continue to bless the Assistancy under the patronage of the American Martyrs, and as your devotion to them has prospered your apostolate both at home and abroad in the past, so may this latest expression of your veneration render your labors still more successful in the years to come.

I commend myself to the Holy Sacrifices and Prayers of all.

Rome, May 12th, 1946.

Sincerely in the Sacred Heart
N. DE BOYNES,
Vicar General of the Society of Jesus.

42.

4 iunii 1946.

De centenario Provinciae Veneto-Mediolanensis et de «Matre Divinae Gratiae» Provinciae Patrona declarata (¹).

AD SOCIOS PROVINCIAE VENETO-MEDIOLANENSIS

RR. PATRES ET CARISSIMI IN XTO. FRATRES,
P. XTI.

Cum mittatur in Provinciam decretum Sacrae Rituum Congregationis, concedentis ut Deipara Virgo, quam vos RR. PP. et FF. in Xto. carissimi titulo «Matris Divinae Gratiae» veneramini, sit totius Provinciae patrona, simulque fiat vobis facultas celebrandi Missam et recitandi Officium in eius honorem propria; temperare mihi non potui, quin iam nunc vobiscum gratularer occasionem huius gratiae, i. e. centesimam a restituta vestra Provincia annuam memoriam, quae hoc anno die 27 septembris recurret.

Sane illud quod spatio praeteriti saeculi primum menti occurrit est ipsa «Mater Divinae Gratiae» imago, quam a Curia Praepositi Generalis dono habuistis, ut deinceps semper esset toti Provinciae vera Mater et Magistra. Nec ipsa huic officio suo defuit, tam in pace optimorum sodalium altrix, quam in exsiliis, sive in Hispania, sive in Croatia, eorundem perpes comes et custos.

Ex hac mariana tutela clare effectum est, ut Provincia vestra

(¹) Cf. supra p. 95 s.

genuinum Societatis spiritum hauriret et viris vere piis excelleret. Ut alios missos faciam, numquam memoria senescet Pater Petrus Viscardini, noviciorum insignis magister; numquam obliterabitur candidus ille iuvenis Petrus Rabassi, iure vocatus alter Berchmans; neque illi Fratres Coadiutores, qui indefessi laboris et eximiae pietatis extiterunt monumentum. Sed flos recens ac vividus aetatis nostrae non est praetereundus, S. D. Richardus Friedl, Societati universae omnium virtutum exemplar, cuius causa beatificationis nunc agitur ab Apostolica Sede.

Meum non est omnia persequi, quae hoc saeculo Provincia perfecit in animarum auxilium nostris ministeriis, sive contionibus, sive sacris ad populum expeditionibus, tum Exercitiis Spiritualibus, tum iuventutem instituendo, in Missionibus exteris et europaeis, praesertim in India et in Albania, quam fratrum vestrorum cruor nuper secundo conspersit et sacrauit. Nunc vobis novus magnus campus aperitur, praesertim Mediolani ad S. Fidelis, item pro opificibus et pro rite instituendis iuvenibus.

Uno omnes animo in idem opus commune conspiretis, ita ut haec consensio consilium, auxilium et preces ad Deum fusas suppeditet, quibus et fructus feratis uberrimos et vires melius serventur.

Illud autem in hac actione vobis commendo et urgeo, ut omnia secundum Societatis spiritum agatis, ministeria et Sodalitates Societatis proprias ad praesentes necessitates accommodantes, quoniam magna adhuc est vis Instituti nostri nostrique modi agendi ad pervincendas omnes huius aevi novas necessitates. In primisque firmiter tenete: nonnisi hominem Deo familiaritate coniunctum, ut docet Pars X Constitutionum, n. 2, esse qui opera vere solida eaque maxime optata perficiat, quippe quod a Deo omnia expectemus, sine quo nihil facere possimus.

Vobis omnibus peramanter benedico et me ss. Sacrificiis enixe commendo.

Romae, 4 iunii 1946.

omnium vestrum
Servus in Xto.

NORBERTUS DE BOYNES
Vic. Gen. Soc. Iesu

43.

23 septembris 1946.

A. R. P. GENERALIS Patri FELICI ZAHOREC (*Vicepr. Slovakiae*), *Redactori Periodici « Posol »* (Nuntii SS. Cordis Iesu, slovakoe idioma te conscripti) gratulatur ob eximia bona quae hoc primo 50 annorum spatio a sua origine, periodicum feliciter in populo protulit.

44.

9 octobris 1946.

A. R. P. GENERALIS Patri PETRO LETURIA, *Moderatori Operis « Monum. Hist. S. I. »* eiusque sociis gratulatur, gratias agens nomine quoque Congregationis Generalis XXIX ob volumina quae iam in lucem ediderunt, plene desideriis superioris Congregationis Generalis, decreto 35, respondentia. Certiores demum ipsos facit « Patres Congregatos, qui omnes magnum momentum vestri Instituti Historici sentiunt, multum favere vestris laboribus et iterum probare et commendare quae in praefato decreto 35 superior Congregatio commendavit ».

III. — PRO EXTERNIS

Litterae quaedam Postulatoriae

45.

25 ianuarii 1946.

R. P. VICARIUS GENERALIS *litteras postulatorias Summo Pontifici mittit quibus rogat ut introducatur causa canonizationis B. GREGORII X, Summi Pontificis, cui nomen fuit Theobaldus Visconti.*

46.

12 martii 1946.

Litterae postulatoriae R. P. Vicarii Generalis, nomine quoque Curiae Generaliciae, ad obtinendam definitionem Assumptionis B. V. Mariae.

AD SUMMUM PONTIFICEM

BEATISSIME PATER,

« *Petitiones de Assumptione corporea B. Mariae Virginis in caelum definienda* » ⁽¹⁾, felicibus Sanctitatis Tuae auspiciis nuper editae, rursum in Ecclesia optatissimi illius diei desiderium exciterunt, quo suprema auctoritate ex Cathedra Petri, tantum Marianum privilegium definiatur. Immo in multis spem aluerunt fore ut, quemadmodum Pius IX f. r. « ad honorem sanctae et individuae Trinitatis, ad decus maioremque gloriam Virginis Deiparae, ad exaltationem fidei catholicae et christianae religionis emolumentum » dogma Immaculatae Conceptionis definivit, ita iisdem rationibus permotus Tu, Beatissime Pater, divina Providentia rem mirifice disponente, hoc Assumptionis dogma universo mundo proclames.

---

(1) HENTRICH GUL. et DE MOOS RUD. S. I., Romae, Typis polygl. Vaticanis, 1942, 2 Vol.

Iam Praepositi Generales Societatis Iesu, Petrus Beckx ⁽²⁾ et Wlodimirus Ledóchowski ⁽³⁾, non semel, nomine totius Ordinis, supplices preces ad Sanctam Sedem in hunc finem porrexerunt, quas postulationes Pontificia quoque Universitas Gregoriana, Institutum Biblicum, Institutum Orientale, complures Facultates Theologicae et Seminaria Societati Iesu commissa propriis petitionibus confirmaverunt.

Quod sane mirum non est, cum Societas Iesu ipso die B. Mariae Virginis Assumptae, 15 augusti 1534, prima fundamenta sui Ordinis iecerit, et inde a suis exordiis purissima pietate erga Matrem Dei et hominum flagrans, nihil antiquius habuerit, quam ut omni studio gloriam eius, quam « Reginam et Matrem » vocat, amplificaret non solum in se, verum etiam toto mundo, praesertim Congregationibus Marianis et aliis bene multis modis. Itaque sicut primi e Societate theologi in Tridentina Synodo Immaculatam B. Mariae Virginis Conceptionem pro viribus tuiti sunt, ita saeculorum decursu e Societate Sancti, doctores, theologi, apostoli, sodales omnes, ad tenerrimam erga « Dominam suam » religionem a S. Ignatio Exercitiorum spiritualium magisterio formati, omnia B. Virginis privilegia, inter quae corporea eius in caelum Assumptio apprime recensetur, pervulgaverunt et vindicarunt. Cuius universae pietatis insigne documentum exstat Officium et Missa de festo « Reginae Societatis Iesu », quod Sanctitas Tua benevolentissimo animo Ordini nostro, suae institutionis centenarium quartum celebranti, recens concessit ⁽⁴⁾.

Iam S. Petrus Canisius asserebat, sententiam de B. Mariae Virginis cum corpore in caelum Assumptione toti Ecclesiae sic commendatam esse, « ut qui Mariae corpus in caelum negant assumptum, ne patienter quidem audiantur » ⁽⁵⁾. Et Suárez eandem doctrinam ita ubique receptam dicebat, ut « a nullo pio et catholico possit in dubium revocari aut sine temeritate negari » ⁽⁶⁾. Haec porro doctrina pari certitudine et consensu ab omnibus Societatis doctoribus, praeaeuntibus S. Bellarmino et Ioanne de Lugo, communiter ac semper in scholis nostris tradita est.

Postquam vero in sacro Oecumenico Concilio Vaticano ducen-
ti fere Patres petitiones obsignarunt, quibus definitionem huius dogmatis impetrarent; et postquam undique ex orbe terrarum usque adhuc ab Eminentissimis et Excellentissimis Ecclesiae Praesulibus,

(2) Die 23 februarii 1870 (Cf. « *Petitiones ...* » Vol. II p. 327).

(3) A. R. VII 536 ss.

(4) A. R. X 351-369; 581 ss.

(5) S. P. CANISIVS, *De Maria V.*, lib. V c. 5.

(6) FRANC. SUAREZ, *De Myster. Vitae Christi*, Disp. XXI sec. 2 n. 9.

a clero, a populo eiusmodi litterae et postulationes ad Christi Vicarium missae sunt; clarius patuit divinum consilium admovendi tempus ad hunc novum triumphum Almae Redemptoris Matris. Hinc minima quoque Societas Iesu, una cum optimis quibusque utriusque cleri, et cum laicis catholicis toto orbe fraterne in gloriam Matris simul allaborantibus, suas contulit vires, qua scriptis, qua sermonibus et congressibus, qua precibus aliisque institutis ac modis, qui praesto erant, ut hanc veritatem illustraret et defenderet.

In primis vero id praestitit precum ad SS. Trinitatem formulis in vulgus sparsis, quibus haec B. Mariae Virginis glorificatio a Deo impetraretur.

Ad theologos autem quod pressius spectat, hisce ultimis decenniis multum in Universitatibus et Facultatibus Societatis investigatum est, tum quaesitis documentis tum ipsa ratione, ut et accuratius statuerentur historica testimonia ipsius facti Assumptionis et inquireretur, utrum et qua ratione haec veritas ad fidei depositum pertineret et definiri posset, simulque altius perpendenteretur atque solverentur difficultates contra corpoream assumptionem obiectae. Haec omnia suscepta sunt, ut via ad definitionem sterneretur. Quo in studio non solum documenta Ecclesiae Latinae, sed etiam Orientalis, neque tantum catholicorum ritus collecta et scientifice pertractata sunt, sed eorum quoque qui, labentibus saeculis, a conjunctione cum Romana Ecclesia defecerunt.

Ex his omnibus corporeae assumptionis factum hodie certo constat.

Ecclesia enim inde iam a multis saeculis ubique locorum hoc festum magna cum sollemnitate celebrat, ea ratione ut B. Virgo Maria intellegatur non solum secundum animam, sed etiam cum corpore ad caelos evecta esse. Id luculenter testantur non modo Missalia, Sacramentaria, Breviaria liturgica antiquissima; imagines quoque et tabulae pictae, altaria, templa, cathedralia toto mundo dedicata huic mysterio; festi huius etiam explanationes plebi christianae a suis cuiusque pastoribus propositae; preces privatae et publicae: sed sensus ipse et firma omnium fidelium persuasio. Iam vero universus hic Ecclesiae docentis et discantis consensus est certum veritatis signum, cum secus ipsa Sponsa Christi per plura saecula errasset de re quae fidem attingeret, contra divinas promissiones: « Portae inferi non praevallebunt adversus eam » (†).

Cum autem factum ipsum Assumptionis, ad terminum « ad quem » quod attinet, ingressum scilicet B. Mariae Virginis cum corpore in caelum, certum esse nequeat, nisi per revelationem, ut Doctor

---

(†) MATTH. XVI 18.

Communis de Ascensione Domini animadvertit ⁽⁸⁾, sequitur profecto hanc revelationem aliquando factam fuisse. Porro iidem Vaticani Patres sic ulterius ratiocinabantur: « Hoc autem factum, quod scilicet hominis corpus ante extremum iudicii diem in caelis vivat, neque sensibus, neque humana auctoritate testificari potest ... Nisi igitur firmissima Ecclesiae fides quoad corpoream B. Mariae Virginis Assumptionem dici velit levis nimis credulitas, quod vel cogitare impium est, procul dubio eam a traditione divino-apostolica, i. e. a revelatione, ortum habere firmissime tenendum » ⁽⁹⁾.

Quare intellegimus, cur catholicae scholae hodie communiter doceant hanc veritatem esse formaliter implicite a Deo revelatam ac proinde ceu dogma fide credendum posse ab Ecclesia definiri. Quae omnia postulationibus nuper editis confirmantur, quae verum et proprium Ecclesiae Universae consensum ostendunt de « definitivitate » eadem.

Mirum igitur non est, Episcopos Canadenses, precum formulam ad SS. Trinitatem obsignantes, haec simpliciter affirmasse: « Sanctissima et Augustissima Trinitas, Pater, Fili et Spiritus Sancte, ego firmiter credo iuxta doctrinam sanctae Ecclesiae Te glorificasse SS. Virginem Mariam Assumptione quoad animam et quoad corpus in caelum », et petiisse « hanc veritatem per merita Christi a Summo Pontifice declarari dogma nostrae sanctae fidei » ⁽¹⁰⁾.

Et re vera, si quis attente depositum fidei perscrutetur, quod « in libris scriptis et sine scripto traditionibus, quae ab ipsius Christi ore ab Apostolis acceptae aut ab ipsis Apostolis Spiritu Sancto dictante, quasi per manus traditae, ad nos usque pervenerunt » ⁽¹¹⁾, continetur, multos locos inveniet, in quibus Assumptionem corpoream B. Mariae Virginis formaliter implicite inspicere fas est.

Etenim in Protoevangelio ⁽¹²⁾ catholica Traditione docente ⁽¹³⁾, Maria una cum Filio sempiternas contra diabolum inimicitias exerceat et singularem perfectamque ex eo victoriam consequitur. Agedum Christus diabolum vicit non tantum ad peccatum ⁽¹⁴⁾, sed etiam ad mortem quod attinet ⁽¹⁵⁾. Ergo, inspecta victoria B. Mariae Virginis in Protoevangelio annuntiata, habetur non solum victoria de pec-

(8) S. THOM. AQ., *Summa Theol.* III q. 55 a. 2 ad 2.

(9) *Coll. Lac.* VII p. 868.

(10) *Petitiones* etc., tom. I p. 7.

(11) *Conc. Trid.* Sess. IV.

(12) *Gen.* III 15.

(13) Cf. Bullam « *Ineffabilis* ».

(14) *Io.* I 29.

(15) *Rom.* V 12 ss.; *I Cor.* XV 26; *Hebr.* II 14.

cato (cum Immaculata Conceptione), verum etiam de potestate mortis (per acceleratam resurrectionem et assumptionem); alioquin ipsa fuisset victa, non victrix.

Haec ratio iam Scholarum Principi, Doctori Angelico, probabatur, qui in « Expositione salutationis angelicae » loquens de triplici maledictione peccati, in fine ait: « Tertia fuit communis viris et mulieribus, ut scilicet in pulverem reverterentur. Et ab hac immunis fuit Beata Virgo, quia cum corpore assumpta est in caelum. Credimus enim, quod post mortem resuscitata fuerit et portata in caelum » ⁽¹⁶⁾.

Quod argumentum bene a Doctoribus confirmatur ex aliis veritatibus explicite revelatis, praesertim ex dignitate « Matris Dei », ex « Immaculata Conceptione », ex « perfecta virginitate et integritate », si sumantur in concreto, uti habentur reapse in mente fidelium ex traditione Ecclesiae, quae ea tria praedicat ut titulum immunitatis ab omni corruptione etiam sepulcri atque a servitute mortis. Iam Pius Pp. IX Elisabethae II, Hispaniae Reginae, definitionem Assumptionis exposcenti respondit: « Dubium non est, quin Assumptio eo modo, quo a fidelium communitate creditur ex Conceptione Immaculata consequatur. Veniet tempus, quo sanctis Maiestatis Vestrae desideriis satisfiat » ¹⁷. Si quis praeterea cogitet divinam Maternitatem pertinere « quodammodo ad ordinem unionis hypostaticae, quam intrinsece respicit et cum qua necessariam habet connexionem », ut loquitur cum Suárez doctissimus Card. Franzelin ⁽¹⁸⁾, statim intellet, ita dedecuisse corrumpi et in sepulcro deseri Virginalē Corpus, e quo Caro Filii Dei assumpta est, ut hoc morali necessitate accidere non posset. Illud amplius accedit, ut corruptio et resurgendi dilatio sint poena peccati originalis, a qua Filius, suum erga Matrem filialem amorem secutus, eam liberaverat. Cum enim amantissimus Filius Dei Matri suae multo potiora dona contulisset, hoc obsequium anticipatae resurrectionis certissime non denegavit. Hic principium illud magni Doctoris Scholae Seraphicae: « Potuit, decuit, ergo fecit » non inepte adducetur.

Et sane nemo dubitare potest, in illo angelico praeconio divinitus facto: « Ave, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu inter mulieres » ⁽¹⁹⁾ et in ipsis B. Virginis verbis: « Ex hoc beatam me

⁽¹⁶⁾ Cfr. etiam *Summ. Theol.* III q. 83 a. 5 ad 8.

⁽¹⁷⁾ Cfr. « *Petitiones* » etc. Tom. I p. 883.

⁽¹⁸⁾ C. FRANZELIN, *De Verbo Incarn.* th. XXXIX.

⁽¹⁹⁾ LUC. I 28.

dicent omnes generationes » (20) excludi maledictum quodlibet, praesertim illud: « in pulverem reverteris » (21).

Iure merito igitur Episcopi Austriae affirmant, Apostolos doctrinam de B. Maria Virgine in caelum etiam cum corpore recepta re ipsa, licet implicite, revelasse, videlicet ut eorum verbis utar: « Apostoli doctrinam illam in divina B. Mariae Maternitate atque intemerata Virginitate et gratiae cum Immaculata Sanctitate plenitudine in Protoevangelio nec non in typis A. T., licet implicite, nihilominus tamen formaliter in deposito revelationis divinae contentam, Ecclesiae tradiderunt, quae a Spiritu Sancto edocta eam ibi perspexit atque explicite praedicavit ac praedicat » (22).

Quae cum ita sint, certo concludi potest, consensum sive Patrum sive Theologorum ex saeculis antiquissimis et ex ipsis Scripturae fundamentis talem esse, ut veritas Assumptionis B. Mariae Virginis minora impedimenta ad dogmaticam eius definitionem afferat, quam olim dogma Immaculae Conceptionis. Nam cum hanc multi magnique doctores impugnarent negarentque, illam nullus simpliciter negavit, sed solum aliquis de ea dubitavit.

Quibus rationibus permotus, ad Sanctitatis Tuae pedes una cum tota Societatis Curia provolutus, ea qua par est demissione et certus interpretandi sensus et vota omnium filiorum Societatis Iesu, spe etiam fretus accelerandi diem tam pulchri et fausti Reginae Angelorum triumphi, rursus rogo et efflagito, ut digneris ex plenitudine illius Tui Magisterii, quod falli non potest, definire, doctrinam quae tenet B. Mariam Virginem anima et corpore in caelum esse Assumptam, esse a Deo revelatam, ideoque, tamquam dogma fidei divinae in deposito revelationis contentum, credendam esse.

Ex hac definitione, Beatissime Pater, emolumenta quam maxima sperare licet. In primis doctrinam de B. Maria Virgine plenius et absolutius ad novas syntheses perducet et reapse promovebit. Insuper sollemni hac affirmatione, ex ordine supra naturam posito deducta, fiet, ut dogmata primaria totius christianae religionis de iustitia Dei remuneratoris, de praemio vitae aeternae ac redundantia gloriae animae in corpus, contra grassantem atheismum et neopaganismum materialisticum splendidissime protegantur. Praeterea generi humano, ex immani et atroci bello vix exeunti, haec definitio fulgebit quasi aurora melioris aetatis, erit ineffabilis gaudii ac solacii et ad pacem omnium populorum occidentalium et orientalium magnopere conducet. Sollemnis enim huius mysterii proclamatio,

(20) *Ibid.* 48.

(21) *Gen.* III 19.

(22) *Cfr.* « *Petitiones* » etc. Tom. I p. 200.

filiis cuiuscumque stirpis ubique conclamantibus, corda hominum ad superna attollet, « ubi vera sunt gaudia », et radices terrenarum cupiditatum, quae causa sunt bellorum, facilius evellet. Dum etiam mortalium animos calamitatibus oppressos eriget, ad Matrem Dei et hominum, ipsamque Sociam ac Ministram Redemptionis, quae per multos dolores gloriam suam adepta est, adducet; cumque omnes contemplabuntur mundi Reginam et omnium gratiarum Mediaticem ita triumphantem, ad christianas virtutes mediis in aerumnis exercendas excitabuntur. Teste enim historia, quotiescumque dogma aliquod mariale definitum est, copiosius gratiae, quasi per venas in corpus mysticum Christi, quod est Ecclesia, diffusae sunt, et uberior in vinea Domini fructus vitae super naturam positae collecti sunt.

Faxit ergo Deus, Sancte Pater, ut haec vota Corporis Christi, cuius es visibile Caput, tuo ministerio persolvantur; ita ut pro honore et splendore, quem in terris dulcissimae Matri Dei tributurus es, ipsa Te a Domino corona fulgentiore atque ineffabili beatitudine in caelesti vita circumdet et donet.

Sanctissimum pedem, una cum praecipuis Curiae Societatis administris deosculatus, Apostolicam Benedictionem nobis et omnibus Societatis Iesu filiis, Tibi ardentissima caritate et oboedientia perfecta addictissimis, imploro.

Romae, die 12 martii 1946.

NORBERTUS DE BOYNES
Vic. Gen. Soc. Iesu

(Sequuntur nomina PP. Assistantium, Secretarii Societatis, Procuratoris Generalis et Oeconomi Generalis).

47.

23 octobris 1946.

Congregatio Generalis XXIX per A. R. P. Generalem Summo Pontifici postulatorias litteras iterat ad petendam definitionem dogmatis Assumptionis B. M. V.

AD SUMMUM PONTIFICEM

BEATISSIME PATER,

Aliquos ante annos, in Encyclicas Litteras « Mystici Corporis » Sanctitas Vestra sententiam introduxit de Beata Maria Virgine, quae

« nunc in caelo corporis animique gloria renidet » ⁽¹⁾. Pauca quidem verba, quae tamen, in tam gravi documento Pastoris Ecclesiae universae, indubie aliquid novi erant. Nonne igitur fidelibus huius rei studiosis spem faciebant fore ut, absque diuturna mora, Iesu Christi Vicarius sollemni iudicio definiret Deum sanctissimum hominibus revelasse Beatam Mariam Virginem iam nunc consortem esse gloriae etiam corporalis Christi Domini?

Huiusmodi definitionis spes eo stimulos accepit, quod eodem fere tempore opus magnum duobus voluminibus constans in Civitate Vaticana prodiit, cui titulus est « *Petitiones de Assumptione corporea B. V. Mariae in caelum definienda ad Sanctam Sedem delatae* » ⁽²⁾. Disputationes ortae sunt inter theologos de vi exacta qua polleat, ad doctrinam de Assumptione Beatae Mariae Virginis firmandam, ingens summa petitionum quae in his libris referuntur. Nullus tamen est qui dubitet illas petitiones, in primis quae profluunt ex tot universi orbis catholici episcopalibus Sedibus, adeo frequentes esse et graves, ut procedere videantur ex impulsu Spiritus Sancti, qui Ecclesiam suaviter adducit ad integrum verbi Dei sensum magis magisque perspiciendum.

Societas Iesu minime afuit a magno eorum concentu, quorum petitiones ad caput visibile Ecclesiae confluerunt. Ante aliquos menses, Vicarius Generalis, Norbertus de Boynes, vestigia Praepositorum Generalium Petri Beckx et Wlodimiri Ledóchowski persequens, supplices preces in Sanctitatem Vestram direxit, quibus sollemnem Assumptionis Matris Dei definitionem exposceret. Has eius preces praecesserunt aut secutae sunt petitiones complurium Praepositorum Provinciarum, Universitatis Gregorianae, Instituti Biblici, necnon multarum Facultatum Theologicarum atque Seminariorum Societati Iesu commissorum. Congregatio Generalis XXIX autem, nunc in Urbe adunata, sciens se cum novo Praeposito Generali quem elegit perspicue totam Societatem exhibere, suum esse existimavit praefatas petitiones validiore sua auctoritate resumere et renovare.

Huic rei consulens, sententias quasdam mente recolit magnorum doctorum Societatis: Sancti Petri Canisii, cui persuasio de Assumptione tam altis radicibus in mente fidelium iam videtur defixa, « ut — ipsius sunt verba — qui Mariae corpus in caelum negant assumptum, ne patienter quidem audiantur » ⁽³⁾; Sancti Roberti Bellarmini, qui sequentia piac meditationi commendat: « Caro Mariae ante hanc diem (Assumptionis) fuit pura a contagio libidinis et

⁽¹⁾ A. A. S. XXXV 248.

⁽²⁾ V. supra p. 182.

⁽³⁾ S. P. CANISIUS, *De Maria V.*, lib. V c. 5.

ideo digna quae non violaretur ullo modo; interim tamen multa patiebatur; at per Assumptionem facta est omnino impassibilis et inviolabilis »⁽⁴⁾; Francisci Suarezii etiam, qui singulare momentum festi realitatisque Assumptionis apposite declarat: « Hoc festum — ita ipse — est maxime proprium ipsius Virginis et inter festivitates eius habet quandam excellentiam, quia gloriam, praemium ac triumphum Sanctissimae Virginis nobis repraesentat »⁽⁵⁾.

Quae cum ita sint, mirum non est Patribus Congregationis Generalis sodalibusque universae Societatis mysterium Assumptionis Beatae Mariae Virginis maxime cordi esse. S. P. Ignatii Exercitia spiritualia, quae notam suam impresserunt in tota eorum vita spiritali, eorum animis inculcaverunt teneram religionem erga Illam, quam intimis colloquiis invocant volunt « Matrem et Dominam nostram ». Profecto Ignatii filii, qui praedicatione aut consiliis, qui scriptis libris, qui iuventutis educatione, qui Marianarum Congregationum moderatione, uno animo incumbunt cultui Reginae caeli fovendo et ampliando. Quo in studio firmanentur tum quoniam compertum habent se hanc viam sequentes reapse cum Ecclesia catholica sentire, tum etiam quia historia Societatis eis inde ab initio se evolvens apparet sub protectione undequaque gratiosa Illius quam, annuente Vestra Sanctitate, cultu etiam liturgico prosequuntur Societatis Iesu Reginam. Quod autem ad glorificationem etiam corporalem Beatae Mariae Virginis attinet, certe oblivisci nequeunt Sanctum Ignatium eiusque socios primum consimilibus votis se Deo consecrassse, Parisiis in Monte Martyrum, die Assumptionis anni 1534.

In doctrina de Assumptione necessarium est distinguere partem essentialem quam, inde a diuturnis saeculis, magno omnino consensu theologi profitentur, et sententias connexas circa quas alii aliter sentiunt. Omnes tenent Beatam Mariam Virginem nunc beatitudine caelesti cum animae tum corporis gaudere, ita ut una cum Christo Domino futurae resurrectionis nostrae sacrum pignus existat. Longe maior theologorum pars censet matrem Iesu, haud aliter atque Ipsius Filium, per viam mortis et resurrectionis ad illam caelestem gloriam pervenisse. Ita, exempli gratia, eorum omnium princeps Sanctus Thomas: « Post mortem resuscitata est — ait — et portata in caelum »⁽⁶⁾. Non desunt tamen etiam hodie qui opinentur Beatam Mariam Virginem in caelum assumptam esse,

(4) S. R. BELLARMINI, *Opera Orat. Post.* t. II p. 90; ed. Tromp. Romae, 1942.

(5) FRANC. SUAREZ, *De virtute et statu religionis*, lib. II c. 8 n. 13.

(6) S. THOMAS AQ., *Opus. IV in Expos. Salut. Ang.*

quin per mortem transisset. Quae diversae theologorum sententiae respondent diversis opinionibus scriptorum ecclesiasticorum in aetate Patrum. Sed iterum notare liceat eas nihil detrahere communi persuasioni de anticipata praesentique gloria corporea Reginae caelorum. Pleraeque autem petitiones ad Vestram Sanctitatem missae solius anticipatae et praesentis gloriae definitionem in votis habent. Theologi hodierni, usque ad annum 1942, doctrinam de Assumptione, quoad hanc partem essentiali, passim habebant veritatem omnino certam, quae absque temeritate non poterat negari; immo agnoscebant magno scandalo fore fidelibus qui Assumptionem negaret aut vocaret in dubium. Non deerant qui ulterius progressi proponebant essentiali doctrinam de Assumptione ut veritatem proximam fidei; quidam iam autumabant eam ad fidem catholicam pertinere. Sententiae, quae loquuntur de veritate saltem proxima fidei nunc sane magis magisque proponuntur, postquam integra amplitudo patefacta est illius motus petitionum qui Romam venit.

Quod si, propter Ecclesiae sensum et vota, essentialis de Assumptione veritas iam fere ducitur ad fidem nostram pertinens, quaerendum est quomodo censi possit inclusa in revelatione, quae fidem catholicam constituit et cum Apostolis est perfecta. Iam vero circa historiam affirmationum maxime antiquarum de Assumptione plura adhuc controvertuntur inter catholicos theologos. Quidam appellant ad testimonia quibus ortum ascribunt in saeculo quarto, alii primis testimoniis originem adeo antiquam denegant. Sed omnes conveniunt dicentes non exstare seria vestigia traditionis, quae inde ab aetate apostolica veritatem Assumptionis explicitis verbis transmiserit. Quaerunt proinde theologo quibus sententiis explicitis nostrae fidei Deus potuit, modo confuso sed aliquando ab Ecclesia declarando, significare anticipatam glorificationem corporis Beatae Virginis; atque ad duas in primis recurrunt fidei nostrae veritates.

Prima est consociatio arctissima Beatae Mariae Virginis cum Christo Iesu in Huius adversus daemonem victorioso certamine, quod simul est triumphus de peccato et de morte. Ex una parte sane Scriptura nos docet Christum qui « apparuit ut dissolveret opera diaboli » (7), victtricem pugnam diabolo intulisse (8). Itemque nos docet exitum huius pugnae fuisse tum victoriam de peccato, cum Christus, pro nobis crucifixus, « agnus Dei (sit) qui tollit peccata mundi » (9); tum etiam victoriam de morte, ita nempe ut Christus

(7) I Io. III 8.

(8) Cf. etiam Luc. X 18; Col. I 13; Hebr. II 14; Phil. II 10.

(9) Io. I 29; cf. Rom. V 10; VI 10; VIII 3, etc.

resuscitatus « primogenitus (sit) ex mortuis » ⁽¹⁰⁾. Ex altera parte autem considerandum est sic dictum proto-evangelium ⁽¹¹⁾, quod inimicitias praedicat inter mulierem semenque eius et serpentem cum huius semine, in quibus semen mulieris, arduo concitato certamine, caput serpentis (qui diabolus est) conteret. Qui locus a pluribus Patribus scriptoribusque ecclesiasticis, in luce Novi Testamenti principiique recapitulationis a Paulo iam indicati ⁽¹²⁾, intellectus est de intima consociatione Mariae, novae Evae, cum Iesu, novo Adamo, in Huius triumphali praelio adversus daemonem. Doctrina autem de sancta hac Mariae cum Iesu consociatione est maxime traditionalis atque dicenda est pertinere ad fidem catholicam.

Iamvero hac fide etiam docemur consociationem Beatae Virginis cum Christo debellatore daemonis adeo perfectam fuisse, ad triumphum de peccato quod attinet, ut Maria similiter ac Iesus immunis fuerit cum ab omni peccato actuali, tum etiam ab originali peccato. Victoria Christi de morte autem nihil aliud est quam fructus victoriae eius de peccato. Num igitur putandum sit Mariam nondum participem esse gloriae corporalis Christi, ita ut consociatio eius cum Christo in victoria de morte sit condicione multo deteriore quam consociatio in victoria de peccato? Id non diceretur congruenter, atque potius existimandum est Deum, revelando intimam consociationem Beatae Virginis cum Christo victore daemonis, Ecclesiae etiam revelare voluisse, praeter privilegia illa quae pertinent ad victoriam Mariae de peccato, privilegium anticipatae glorificationis corporis Eius, quo sublato, consociatio Deiparae cum Eius Filio in victoria de peccato detrimentum pateretur.

Altera veritas, in qua theologi mysterium Assumptionis simul intellectum reperiunt, est plenitudo gratiarum ac singularis prorsus benedictio qua, iuxta Sacras Litteras, Virgo beata donata est. Angelus Gabriel Mariam salutavit gratia plenam ⁽¹³⁾. E contextu apparet haec verba tribuere Mariae plenitudinem donorum, quae Eam Deo acceptam faciunt, et quae Ei sane in summo gradu competunt, ut conveniant cum dignitate Matris « magni » Illius, qui « Filius Altissimi vocabitur » ⁽¹⁴⁾. Porro, iuxta doctrinam fidei, plenitudini gratiae, qua Maria ornabatur in statu viae, nihil re vera defuit, pro ratione nempe huius status, adeo ut complecteretur privilegia immunitatis a quovis peccato, illibataeque virginitatis cum maternitate

⁽¹⁰⁾ Col. I 18; cf. I Cor. XV 20-26 et 56-57; II Tim. I 10; Hebr. II 14.

⁽¹¹⁾ Gen. III 14-15.

⁽¹²⁾ Eph. I 10.

⁽¹³⁾ Luc. I 28.

⁽¹⁴⁾ Ibid. I 32.

coniunctae. Quis autem animo finget talem gratiae plenitudinem in aliqua re deficere potuisse, a suis initiis? Vel, aliis verbis, plenitudini gratiae, qua Maria nunc in statu gloriae fruitur, aliquid deesse posse, pro ratione huius novi status? Sed plenitudo gratiae, cui pro ratione status gloriae nihil deest, importat glorificationem corporis, quae est naturale complementum claritatis animae, et quae efficit ut beatus adhaereat Deo, conspirantibus integris humanae naturae viribus; « quod autem vivit — dicit Sanctus Paulus de Christo resuscitato — vivit Deo » ⁽¹⁵⁾. Quod si ita est, dicendum esse videtur plenitudinem gratiae, qua B. Virgo gaudet, involvere anticipatam corporis glorificationem.

Audiat hic etiam sancta Elisabeth, quae « repleta ... Spiritu Sancto » congratulata est Mariae dicens: « Benedicta tu inter mulieres, et benedictus fructus ventris tui » ⁽¹⁶⁾. Benedictio, quae Mariam cum Eius Filio coniungit et a ceteris discernit, signat certe eadem privilegia ac Eius gratiae plenitudo. Benedictio autem, quam sortitus est Iesus, involvit resurrectionem Eius, praemium gloriosissimum. Num dicendum sit Mariam, licet cum Iesu inter ceteros benedictam, ab Eius sorte tamen distineri, dilata adhuc proprii corporis gloria; Eamque ceteris aequiparari, qui exspectant « perfectam adoptionem ... redemptionem corporis » ⁽¹⁷⁾? Haec satis congrua esse non videntur. Quin potius cum in sacris eloquiis de plenitudine gratiae Matris Dei et de singulari Eius benedictione, Ecclesia iam tanta Eius privilegia divinitus significata detexerit, nonne copia datur coniciendi eisdem eloquiis Deum etiam revelare voluisse gloriosum Assumptionis mysterium?

Haec argumenta inducunt ad existimandum Deum quibusdam veritatibus revelatis simul revelare intendisse Assumptionem Beatae Virginis; Ecclesia autem, quae Spiritu Sancto in verbo Dei credendo et recognoscendo movetur et regitur, non solum omne dubium de Assumptione iam dudum seposuit, sed ad hanc veritatem pro obiecto fidei tenendam vividissimo impulsu tendit. Haec duo enim simul contemplanda sunt: ex una parte sententiae in doctrina fidei occurrentes sub quibus Assumptio tacite intellecta videtur, ex altera parte sensus et inclinatio Ecclesiae. Haec duo, prouti reapse habentur, tanti sunt ponderis, ut Sanctitas Vestra, Spiritus Sancti assistentia nixa, Assumptionem corporalem Beatae Mariae Virginis profecto definire possit.

De opportunitate autem talis definitionis non opus est ut sermo prolixior addatur. In parabola talentorum Dominus Iesus aperte

⁽¹⁵⁾ Rom. VI 10.

⁽¹⁶⁾ Luc. I 42.

⁽¹⁷⁾ Rom. VIII 23.

docet homines teneri officio providendi ut dona quae a Deo acceperint, fructus semper maiores faciant. Ecclesiae etiam, quae donum divinae revelationis suscepit, religioni esse debet uberiores huius verbi significationem, prius veluti in germine latentem, magis magisque declarare. Ac sane gloriosum erit Beatissimae Virgini, fideles in posterum summa divinae fidei certitudine agnoscere Eam, corporea etiam gloria, consociari cum Christo resuscitato. Fidelibus salutari consolationi erit spes propriae resurrectionis magis quam antea fovere, contemplantibus praeter Resurrectionem Domini, Mariae etiam Assumptionem, iam pariter in numero veritatum revelatarum creditam. Deum sanctissimum utique laudabunt quod, « propter nimiam caritatem suam, qua dilexit nos » ⁽¹⁸⁾, eis parvulis dignatus est revelare singularem gloriam, quam eorum omnium Matri in caelis contulit. Nec ulla occurrit difficultas, nisi de fratribus separatis, quibus definitio Assumptionis ansam praeberet in eorum haeresi vel schismate magis insurdescendi. In hanc difficultatem, Patres illi Concilii Vaticani, qui postulatum pro definitione Assumptionis subscripserunt, animum quidem adverterunt, sed eam, pro fiducia qua Beatam Virginem prosequabantur, statim praetermisere ⁽¹⁹⁾; quorum exemplum nostra Congregatio Generalis imitatur. Eo fidentius autem id facit quod notum ei est quacum evangelica prudentia in toto hoc negotio Vestra Sanctitas procedat, Quae recentes litteras misit ad omnes Episcopos in orbe catholico sedem habentes, ac nominatim in regionibus ubi fratres separati numero valent. His litteris quaerit ab eis quae sit mens et vota eorum, necnon cleri populique ipsis commissi, quod attinet ad mysterium Assumptionis definiendum.

Cum plena igitur fiducia sinceroque desiderio supplicem nostram epistolam ad exitum adducimus petentes, ut Sanctitas Vestra, quando id ei in Domino expedire videbitur, omnium fidelium pastoris et doctoris munere fungens, dignetur, pro suprema Sua Apostolica auctoritate, definire divinitus revelatum esse Beatissimam Virginem Mariam iam nunc in caelis, animae et corporis gloria, cum Christo resuscitato sociari.

Ad pedes Sanctitatis Vestrae prostrati, Apostolicam Benedictionem nobis et omnibus Societatis Iesu filiis, cum summa reverentia filialique pietate imploramus.

Romae, die 23 octobris 1946.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁸⁾ Eph. II 14.

⁽¹⁹⁾ *Petitiones* ... etc. t. I p. 96.

IOSEPHUS CREUSEN
a Secretis Congr. Gen.

48. 30 octobris 1946.

A. R. P. GENERALIS *litteras postulatorias Summo Pontifici mittit, quibus, secundum desideria complurium Episcoporum et praeclarorum virorum, expetitur ut S. BENEDICTUS Abbas, anno 1947 decies quater centenario ab obitu, totius Europae Patronus declaretur.*

49. 13 novembris 1946.

A. R. P. GENERALIS *supplicem libellum tradit Summo Pontifici ad petendam canonizationem B. THEOPHANI VÉNARD, Missionarii et Martyris, e Soc. Parisiensi missionum ad exterarum gentes.*

Litterae officiosae

50. 27 februarii 1946.

R. P. VICARIUS GENERALIS *gratulatoriam mittit epistolam ad R.mum P. VALENTINUM SCHAAF, Ministrum Generalem O. F. M. ob faustam S. Antonii Patavini inscriptionem in albo SS. Doctorum Ecclesiae.*

51. 3 martii 1946.

R. P. VICARIUS GENERALIS *Rev.mo D. IUVENALI PASCUCCI, Abbati Generali Canonorum Lateranensium, litteras mittit, quibus gratulatur ob memoriam quinquies centenariam ab eorum ingressu in Archibasilicam S. Ioannis Lateranensis in Urbe.*

52. 3 aprilis 1946.

R. P. VICARIUS GENERALIS *gratulatorias litteras dat ad Em.mum Card. FRANCISCUM MARCHETTI-SELVAGGIANI, quinquagesimum annum ab initio sacerdotio feliciter explentem.*

53.

5 maii 1946.

- R. P. VICARIUS GENERALIS *mittit litteras gratulatorias ad Em.mum Card. FRIDERICUM TEDESCHINI, vigesimum quintum annum ab Episcopali Consecratione feliciter explentem.*

54.

12 iunii 1946.

- R. P. VICARIUS GENERALIS *litteras gratulatorias mittit Rev.mo Patri FLORINDO RUBINI, Praefecto Generali Cleric. Min. Infirmorum, cum bis centenaria memoria celebretur a S. Camilli de Lellis, eorum Conditoris, canonizatione.*

55.

24 iulii 1946.

- R. P. VICARIUS GENERALIS *gratulatorias litteras tradit Exc.mo DD. CELSO COSTANTINI, Secretario S. C. « de Propaganda Fide », vigesimum quintum annum ab accepta Episcopali consecratione feliciter explenti.*

56.

9 augusti 1946.

- R. P. VICARIUS GENERALIS *gratulatorias litteras mittit ad Exc.mum DD. LUCAM E. PASETTO, S. C. Religiosorum Secretarium, quinquagesimum annum ab inito sacerdotio et vigesimum quintum a suscepta consecratione episcopali feliciter explentem.*

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes universae Societati propositae.

(Cf. Epit. 18 § 1)

57.

22 novembris 1946.

De interpretatione vocis « antiquissimus » in Epitome n. 736 § 3 et n. 737 § 1.

Vox « antiquissimus » in n. 736 § 3 Epitomes determinatur a voce « *munere* », ut ex contextu patet. Si vero plures Consultores eodem die nominati sint, quem casum lex discrete non praevidet, recurrendum erit ad analogiam legis nostrae in emissionem ultimorum votorum, Epit. n. 453 § 3.

In altero textu allato, n. 737 § 1, vox « antiquissimus » determinatur a verbis « *in Societate* ». Quare Sacerdos qui primus in Societate ingressus est, reliquos antecedit, etsi illi fortasse sollemniter Professi sint, ipse vero Coadiutor spiritualis, vel illi ante cum ad sacerdotium vel ad gradum promoti sint. Porro rarissimus casus, quo plures sacerdotes in domo eodem die in Societatem ingressi sint, item ex analogia legis, secundum n. 453 § 3, diiudicandus erit.

58.

30 decembris 1946.

De recursu ad Superiores mediatos et ad P. Generalem. (Cf. Epitomen n. 763 § 4).

Omnibus Nostris liber semper est recursus ad Superiores mediatos et ad ipsum Praepositum Generalem. Sed (excepto casu quodam extraordinario, quo *manifesta et gravis* fiat subdito iniuria a Superiore immediato) omnes eiusmodi recursus sunt « in devolutivo », ut dicunt, non « in suspensivo ». Quare subditus recurrens debet statim obcedere Superiori immediato praecipienti, donec Superior mediatas, ad quem recursum fecerit, con-

trarium statuatur ⁽¹⁾. Ipsius autem Superioris immediati est iudicare num, ut paternus noster procedendi modus servetur, expediat necne executionem mandati urgere antequam responsum Superioris mediati advenerit. Sciat tamen se ad id ius habere, caveatque ne spiritus oboedientiae in domo vel Provincia ex nimia sua coniventia detrimentum capiat.

59.

30 decembris 1946.

De itinere ad Urbem Romam.

Secundum antiquissimum Societatis usum, nemini ex Nostris licet Romam venire, nisi obtenta explicita et praevia licentia P. Generalis, generatim per P. Provincialem petenda vel cum *scripta* Provincialis commendatione ⁽²⁾.

60.

30 decembris 1946.

De itineribus longioribus ministeriorum causa. (Cf. Epit. n. 604).

Ut Praepositus Provincialis subditum ad ministerium exercendum in alienam Provinciam mittat, sufficit quidem consensus Praepositi huius Provinciae, si Provincia sit vicina; si vero Provincia in quam subditus mittitur sit longinqua (ut cum quis mittitur ex Europa in Americam, vel ex America in Europam), requiritur praeterea approbatio Praepositi Generalis.

⁽¹⁾ Cf. *Comp. privil.* nn. 53-54. Recursus autem ad Sanctam Sedem contra dimissionem inviti, de quo in can. 647, § 2 (itemque casus de quibus cc. 2243, § 2 et 2287) est « in suspensivo ».

⁽²⁾ Cf. *A. R.* III 387 n. 49.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS III — ANNO 1947

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1948

LIBRI ET LIBELLI

qui emi possunt apud Curiam Praepositi Generalis

- 1 **Constitutiones S. I. cum Declarationibus.** — Editio latina, 1937.
- 2 **Constitutiones S. I. (ut supra).** — Editio latina-hispanica, 1937.
- 3 **Institutum Societatis Iesu.** — Editio florentina, 1892-93, Vol. 3 in 4°.
- 4 **Statuta C. G. XXVII.** — 1924, 272 pp. in 8°.
- 5 **Regulae Societatis Iesu.** — Editio III, 1947, 318 pp. in 16°.
- 6 **Regulae Societatis Iesu.** — Editio brevior in usum Scholasticorum, 1932, 80 pp. in 16°.
- 7 **Elenchus eorum quae a Provincialibus praestanda sunt.** — 1933, 39 pp. in 8°.
- 8 **Elenchus eorum quae a Superioribus localibus praestanda sunt.** — 1934, 34 pp. in 8°.
- 9 **Elenchus eorum quae a Ministris praestanda sunt.** — 1934, 13 pp. in 8°.
- 10 **Elenchus praecipuarum Facultatum Nostris in auxilium animarum concessarum.** — Editio IV, 1947, 124 pp. in 16°.
- 11 **Instructio de Administratione temporalis.** — 1936, VII et 97 pp. in 8°.
- 12 **Instructio de Dimissione Nostrorum.** — 1925, 22 pp. in 8°.
- 13 **Instructio ad Patres Tertiae Probationis.** — Editio II, 1932, 12 pp. in 8°.
- 14 **Ratio Studiorum Superiorum S. I.** — 1941, 160 pp. in 8°.
- 15 **Statuta Facultatum Theologiae et Philosophiae in Collegiis S. I.** — Cum Constitutione "*Deus scientiarum Dominus*," et "*Ordinationibus S. C. de Sem. et Univ. Stud.*," 1934, 100 pp. in 8°.
- 16 **Theses pro Examine ad Gradum:** Formulae tres.
- 17 **Practica quaedam ad Formulam scribendi.** — Nova editio 1948, in 8°.
- 18 **Martyrologium Societatis Iesu.** — Nova editio latina 1948, 36 pp. in 8°.

Apud Oeconomum Generalem

- 19 ANTONIUS M. ARREGUI, S. I.: **Annotationes ad Epitomen Instituti S. I.** — 1934, XII et 902 pp. in 8°.
- 20 AUGUSTUS COEMANS, S. I.: **Commentarium in Regulas S. I. omnibus Nostris communes.** — 1938, XV et 404 pp. in 8°.
- 21 AUGUSTUS COEMANS, S. I.: **De Litaniis Communibus pie recitandis.** — 1941, 32 pp. in 16°.
- 22 **Thesaurus Spiritualis Societatis Iesu.** — Sub prelo, Tip. Vatic. 1948.

Apud Postulatorem Generalem

- 23 S. D. IOANNIS PH. ROTHAAAN: **Epistolae; Opera spiritualia; Testimonia aequalium; Litterae Postulatoriae.** — Vol. 9, Romae, 1935-1940. (Nonnisi omnia simul emi possunt).

Qui gratuito mittentur (exceptis expensis portorii).

- 24 **Liber saecularis Historiae S. I., ab anno 1814 ad 1914.** — Romae, 1914, 642 pp. in 8°.
- 25 **Scholia in Constitutiones et Declarationes, auctore P. HIERONYMO NATALI, S. I.** — Prati in Etruria, 1883, 438 pp. in 16°.
- 26 **S. P. Ignatii Epistola ad Scholasticos Conimbricenses.** — 1926, 24 pp. in 12°.
- 27 PETRUS CARD. GASPARRI: **Catechismus Catholicus.** — (Praesertim pro NN. Domibus probationis).

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS III — ANNO 1947

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1948

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	PAG.
1. - 9 <i>ianuarii</i> 1947. - Praefectura Apostolica de Kingsien erigitur in Dioecesim	213
2. - 9 <i>ianuarii</i> 1947. - Erigitur nova Praefectura Apostolica titulo Arcis Lamy et Societati committitur	216
3. - 19 <i>ianuarii</i> 1947. - Summus Pontifex gratias agit A. R. Patri Nostro, eique ac Societati universae benedicit	218
4. - 24 <i>martii</i> 1947. - Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1948	218
5. - 9 <i>iunii</i> 1947. - Prorogatur facultas promovendi NN. ad ordines minores post Philosophiam (<i>Summar.</i>)	220
6. - 17 <i>iunii</i> 1947. - Summus Pontifex gratias agit A. R. Patri Nostro ob Missas et omina onomastica oblata	220
7. - 22 <i>iunii</i> 1947. - Sollemnis Canonizatio BB. Ioannis de Britto et Bernardini Realino	221
8. - 10 <i>iulii</i> 1947. - Praefectura Apostolica de Taming erigitur in Dioecesim	226
9. - 8 <i>septembris</i> 1947. - Facultas conferendi Baccalaureatum in Theologia alumni cursus minoris	228
10. - 12 <i>septembris</i> 1947. - Summus Pontifex bene ominatur CC. MM. Universitar. Italiae	230
11. - 7 <i>decembris</i> 1947. - Allocutio Summi Pontificis ad Sodales Marianos Conventus Internat. Barcinonensis	231
12. - <i>anno</i> 1947. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV. (<i>Summar.</i>).	236
13. - 20 <i>novembris</i> 1947. - Excerptum ex Encycl. « <i>Mediator Dei</i> », de Exercitiis spir. et methodo ignatiana	238

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

14. - 20 <i>ianuarii</i> 1947. - In urbe Fluminis Ianuarii canonice erigitur Universitas Cath., curis Societatis concredita	239
15. - 28 <i>februarii</i> 1947. - Elevatur ritus festi S. Franc. Borgia pro Provinciis Hispanicis (<i>Summar.</i>)	240

	PAG.
16. - 22 <i>aprilis</i> 1947. - Institutum Philos. Bracarense (Prov. Lus.) agnoscitur inter S. I. Facultates (<i>Summar.</i>)	241
17. - 30 <i>aprilis</i> 1947. - Summus Pontifex commendat P. Univers. Xaverianam (Prov. Colomb.)	241
18. - 13 <i>iunii</i> 1947. - Seminarium Maius Wuhuense (Prov. Cast.) erigitur in Sem. Regionale (<i>Summar.</i>)	243
19. - 19 <i>iunii</i> 1947. - Conceditur festum S. Ioannis de Britto, sub ritu duplici Ordinariis Indiae Orient. (<i>Summar.</i>)	244
20. - 2 <i>iulii</i> 1947. - Summus Pontifex gratias agit Prov. Lusitanae propter sertum spirituale oblatum in Canoniz. S. I. de Britto (<i>Summar.</i>)	244
21. - 25 <i>iulii</i> 1947. - Summus Pontifex gratias agit ob duo volumina « <i>Revista Portuguesa de Filosofia</i> » (<i>Summar.</i>)	244
22. - 31 <i>augusti</i> 1947. - Summus Pontifex fausta precatur XXIV Hebdomadae Sociali Canadensi	244
23. - 10 <i>octobris</i> 1947. - De quinquagesimo anniversario Pont. Instituti Anagnini	246
24. - 5 <i>decembris</i> 1947. - Substit. Secret. Status gratulatur P. Aem. Villaret propter Historiam CC. MM. (<i>Summar.</i>)	247
25. - <i>anno</i> 1947. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris (<i>Summar.</i>)	248

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

26. - 22 <i>ianuarii</i> 1947. - Missio Graeca a Prov. Sicula seiungitur et ad Viceprov. Proximi Orientis annectitur	253
27. - 3 <i>februarii</i> 1947. - Territorium Magni Ducatus Luxemburgensis annectitur Prov. Belgicae Mer.	255
28. - 15 <i>februarii</i> 1947. - Communicatur nova facultas pro NN. in usu Calendarii Societatis	256
29. - 27 <i>februarii</i> 1947. - De feriis aestivis Scholasticorum	257
30. - 12 <i>martii</i> 1947. - Missio Helvetica a Prov. Germaniae Sup. seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur	260
31. - 19 <i>martii</i> 1947. - Instructio de assidua Sacrae Scripturae lectione	262
32. - 25 <i>martii</i> 1947. - De ratione se agendi Nostrorum in rebus politicis et erga Ecclesiasticas Auctoritates	267
33. - 29 <i>martii</i> 1947. - De Congregationibus Marianis hac nostra aetate recte aestimandis et impense fovendis	272
34. - 22 <i>aprilis</i> 1947. - De comunismo debellando	277
35. - 5 <i>iunii</i> 1947. - Normae quaedam de studiis superioribus	283

	PAG.
36. - 13 iunii 1947. - Melitenses insulae a Prov. Sicula seiunguntur et in Viceprov. indep. eriguntur	287
37. - 13 iunii 1947. - Communicatur epistola data ad Directores et Promotores Apostolatus Orationis. Quaedam commendantur.	290
38. - 13 iunii 1947. - De exercitiis atque fructibus Apostolatus Orationis	293
39. - 19 iunii 1947. - De « veste Societatis » resumenda	298
40. - 22 iunii 1947. - Epistola A. R. Patris Nostri « <i>De ministeriis nostris</i> »	299
41. - 15 iulii 1947. - Constituitur « Commissio de Paupertate »	336
42. - 18 iunii 1947. - Nuntiatur mors R. P. Ioannis Hannon (Prov. Hibern.) Assistentis Angliae, et suffragia indicuntur	337
43. - 25 iulii 1947. - De candidatorum selectione, praesertim tempore magisterii	339
44. - 7 augusti 1947. - Epistola A. R. Patris Nostri ad omnes Patres Lutetiam Parisiorum, de hodierno apostolatu acturos, convenientes	340
45. - 15 augusti 1947. - Communicantur cum Directoribus CC. MM. quaedam facultates a Sancta Sede concessae	344
46. - 8 septembris 1947. - Nuntiatur novus Director Generalis delegatus Apostolatus Orationis	346
47. - 15 septembris 1947. - Communicantur mutationes inductae in paradigmatis ad rationes statisticas conficiendas destinatis	347
48. - 26 septembris 1947. - Normae quaedam servandae in conficiendo Catalogo annuo Provinciae	350
49. - 6 novembris 1947. - Preces indicuntur pro Missionibus Sinen-sibus	352
50. - 7 novembris 1947. - Declaratio cuiusdam numeri Ordinationis « <i>de Litaniiis communibus</i> »	354
51. - 1 decembris 1947. - Normae quaedam ad eleemosynas ex Ame-rica comparandas respicientes	355
52. - 8 decembris 1947. - Nuntiatur novus Assistent Angliae	357
53. - 25 decembris 1947. - Nuntiatur novus Procurator Generalis So-cietatis	357
54. - 27 decembris 1974. - De quibusdam mutationibus in formulas litterarum dimissionis inducendis	358
55. - 28 decembris 1947. - Communicatur Elenchus Viceprovinciarum et Missionum maiorum dependentium	361
56. - 29 decembris 1947. - Communicantur quaedam mutationes in Officiis SS. Ioannis de Britto et Bernardini Realino	362
57. - 31 decembris 1947. - De suffragiis pro NN. defunctis Missionis Iaponicae	363

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

	PAG.
58. - 25 martii 1947. - De conventu preli et scriptorum nostrorum in urbe Bogotá habendo	365
59. - 10 aprilis 1947. - De centenario a condito Collegio S. Francisci Xaverii in Prov. Neo Eboracensi	366
60. - 15 aprilis 1947. - Ad Excmum DD. Stephanum Fourcadier, Vic. Ap. Tananarivensem, gratulationes (<i>Summar.</i>)	368
61. - 19 aprilis 1947. - De divisione Viceprovinciae Helveticae a Provincia Germaniae Sup.	368
62. - 21 aprilis 1947. - De quinquagesimo anniversario foundationis Collegii Parisiensis S. Aloisii Gonzaga (<i>Summar.</i>)	369
63. - 13 iunii 1947. - De laboribus in Missione Carolinensi a Prov. Baetica exantlatis et de novo missionario campo excolendo in Iaponia	369
64. - 14 iunii 1947. - P. Benac Franciscus A. (Prov. Arag.) nominatur Secretarius et Promotor Nationalis OC. MM. in India	372
65. - 19 iunii 1947. - A. R. P. N. Generalis, occasione 500 ^{ae} Ordinationis Sacerdotalis in Domo Studiorum Osterleyensi, gratulatur	373
66. - 24 iunii 1947. - De separatione Missionis Graecae et Insul. Melitae a territorio Prov. Siculae	374
67. - 29 iunii 1947. - Ad Socios Viceprovinciae Melitensis, occasione eiusdem Viceprovinciae erectionis	376
68. - 8 septembris 1947. - Ad P. Iacobum Zeij (Prov. Neerl.) gratiarum actio ob munus Direct. Gen. deleg. Apost. Orat. diu perfunctum	378
69. - 16 octobris 1947. - De quinquagesimo anniversario foundationis P. Seminarii Anagnini (<i>Summar.</i>)	379
70. - 28 novembris 1947. - Ad Excmum DD. Henricum Doering, Episcop. Poonensem, gratulationes (<i>Summar.</i>)	379

III. - PRO EXTERNIS.

71. - 11 augusti 1947. - Ad Excmum DD. Iosephum Beran, Archiep. Pragensem, occasione commemorationis S. Adalberti (<i>Summar.</i>)	380
72. - 6 decembris 1947. - Ad Excmum DD. Conradum Gröber, Archiep. Friburg., iubilaeum sacerdotalem explentem (<i>Summar.</i>)	380

IV. - RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

	PAG.
73. - 6 <i>ianuarii</i> 1947. - De natura et vi votorum devotionis . . .	381
74. - 13 <i>martii</i> 1947. - Quenam intelligendae sint expensae ordinariae vel extraordinariae	382
75. - 26 <i>iulii</i> 1947. - De experimento Exercitiorum a Candidatis Coadiutoribus temp. peragendo ante perfectum Postulatum . .	383
76. - 22 <i>novembris</i> 1947. - De ultimis votis die 2 vel 3 februaryi emitendis	383

B) ALIA RESPONSA.

77. - 25 <i>septembris</i> 1947. - Normae quaedam considerandae cum de novo Collegio aperiendo agitur	384
78. - 1 <i>octobris</i> 1947. - De abstinendo ab immoderato usu titulorum academicorum	385
79. - 20 <i>novembris</i> 1947. - De Scholasticis ad studia specialia applicandis	385
80. - 22 <i>novembris</i> 1947. - De non imponendis Missioni contributionibus ad sumptus communes Provinciae	385
81. - 3 <i>decembris</i> 1947. - De Nostris Scholasticis, Missiones quasdam exoptantibus, quae non sunt ipsorum Provinciae conceditae	386

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

9 ianuarii 1947

Praefectura Apostolica de Kinghsien erigitur in Dioecesim. -
Const. Apost.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Universae Ecclesiae regimen, Nobis, licet immerito, divinitus commissum, Nos impellit ut curemus novas constituere Dioeceses illis in regionibus, adhuc apostolicis Missionariorum curis concreditiss, in quibus, Deo opitulante, magnum christiana res incrementum susceperit. Quod quidem perpendentes, cum in Praefectura Apostolica de *Kinghsien*, indefesso Societatis Iesu sodalium, quibus illa credita est, labore constantique zelo, catholica religio — sicut laeto animo accepimus — non parum profecerit et opera missionalia ibi multiplicata fuerint. Nos, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, libenter excipiendas duximus preces dilecti Filii Praepositi Generalis Societatis Iesu, favorabili voto Delegati Apostolici in Sinis fultas, quibus postulavit ut Praefectura illa de *Kinghsien* ad Dioecesis gradum et dignitatem a Nobis evehatur. Quapropter Nos, de animarum bono quam maxime solliciti, et cupientes quoque merita laudis testimonium iisdem Missionariis dare et animum simul eis addere ad novos maioresque in dies exantlandos labores, re mature perpensa, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa

scientia deque supremae Nostrae potestatis plenitudine Praefecturam Apostolicam de Kingsien, iisdem servatis finibus, in dioecesim erigimus et constituimus, quam *Chimscienensem* nuncupandam decernimus. Novae huius Dioecesis sedem constituimus in Kingsien urbe a qua Dioecesis ipsa nomen mutuatur, quamque idcirco ad civitatis episcopalis fastigium extollimus. Episcopi vero cathedram in ecclesia figimus, quae hucusque princeps exstat in illa Praefectura Apostolica; hanc vero Ecclesiam ad Cathedralis gradum et dignitatem evehimus eique et Chimscienensibus pro tempore Episcopis omnia concedimus iura, privilegia, honores, insignia, favores et gratias, quibus ceterae Cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur et gaudent illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Dioecesim autem Chimscienensem suffraganeam constituimus Metropolitanae Ecclesiae Pechimensis, cuius Archiepiscopi metropolitico iuri Chimscieneses pro tempore Episcopos subicimus. Cum porro locorum et temporum adiuncta haud permittant quominus in nova ista Dioecesi Canonorum Capitulum modo erigatur, indulgemus ut interim pro Canonicis Dioecesani Consultores eligantur et adhibeantur. Quod vero ad eiusdem Dioecesis regimen et administrationem attinet, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus, quae sacri canones praescribunt. Episcopalem autem novae huius Dioecesis mensam constituent redditus ac fidelium oblationes, quae ad hunc finem iam exstant vel in posterum colliguntur. Ad quae omnia ut supra disposita executioni mandanda Venerabilem Fratrem Delegatum Apostolicum in Sinis deputamus, eique propterea necessarias ad id et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, eique onus facimus authenticum peractae executionis actorum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide quam primum transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo umquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu

intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validos existere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus, et inane esse ac fore volumus et decernimus; non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et ordinationibus apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus, per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce praesentibus, tribueretur, si ipsaemet exhibita vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam erectionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, decreti, delegationis, derogationis, et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, die nona Ianuarii mensis, Pontificatus Nostri anno octavo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO P. DI BELMONTE   Card. FUMASONI-BIONDI
Decanus S. Collegii   *Praef. S. C. Prop. Fide*

LUDOVICUS KAAS, *Prof. Apost.*

FRANC. HANNIBAL FERRETTI, *Prof. Apost.*

L. ✕ P.

Reg. in Canc. Ap. vol. LXXII, N. 80 — AL. TRUSSARDI.

Erigitur nova Praefectura Apostolica Arcis Lamy (in Tchad) et Societati (Prov. Lugdunensi) committitur ⁽¹⁾. — Const. Apost.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quo evangelizationis operi in Africa Aequatoriali Gallica aptius consuli possit perutile videtur e Vicariatibus Apostolicis de Fouban et de Khartum atque e Praefectura Apostolica Berberatensi quaedam distrahere territoria et novam exinde illic constituere Praefecturam Apostolicam. Nos itaque, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Sacrae Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, re mature perpensa ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a Vicariatu Apostolico de Fouban a quo septemtrionalem partem iam alteris Nostri Litteris « *Quo faciliori via* » hac ipsa die datis seiunximus ad novam Praefecturam Apostolicam Garuensem constituendam, atque a Vicariatu Apostolico de Khartum et a Praefectura Apostolica Berberatensi quaedam territoria seiungimus, et novam erigimus et constituimus: Praefecturam Apostolicam *Arcis Lamy* nomine nuncupandam, quae finibus prout sequitur continebitur. Novae igitur Praefecturae Apostolicae *Arcis Lamy* fines iidem erunt ac limites coloniae civilis Tchad, ac tangunt ad septemtrionem fines politicos Libyae, ad occidentem fines politicos inter Africam occidentalem Gallicam et Africam Aequatorialem Gallicam et regionem Sudan Anglo-aegyptiaci, et ad meridiem fines novae Praefecturae Apostolicae *Arcis Lamy* tangunt fines politicos inter Africam Aequatorialem Gallicam et Nigeriam Britannicam, fines novae Praefecturae Apostolicae Garuensis, in praefatis Apostolicis Litteris descriptos, et postea fines civiles inter coloniam civilem *Tchad* et coloniam civilem

---

⁽¹⁾ Cf. AAS. XXXIX 335-337.

Oubangui-Chari, ita ut civitas vulgo *Fort-Archambault* ad novam Praefecturam Apostolicam *Arcis Lamy* pertineat. Hanc porro Praefecturam Apostolicam, ita finibus circumscriptam, sedulis Societatis Iesu sodalium curis, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis beneplacitum, conceditam volumus ac decernimus. Novae insuper Praefecturae huic Apostolicae eiusque pro tempore Praefectis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus quibus ceteri astringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem quae hisce praesentibus haberetur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-
 gesimo quadragesimo septimo, die nona Ianuarii mensis, Pon-
 tificatus Nostri octavo.

Pro S. R. E. Cancellario

I. Card. GRANITO P. DI BELMONTE

Decanus S. Collegii

Card. FUMASONI-BIONDI

Praef. S. C. Prop. Fide

BERNARDUS DE FELICIS, *Prot. Apost.*

CAROLUS RESPIGHI, *Prot. Apost.*

L. ✕ P.

Reg. in Canc. Ap. vol. LXXII N. 79 — AL. TRUSSARDI.

3.

19 ianuarii 1947

Summus Pontifex gratias agit A. R. Patri Nostro eique ac Societati universae benedicit. — *Telegr. Summi Pont.* (¹).

Città del Vaticano, 19 gennaio 1947,

Augusto Pontefice vivamente grato per filiali devote espressioni sincero attaccamento Cattedra Verità, per fervide preghiere innalzate Trono Divino in riparazione offese stampa anti-religiosa, di gran cuore invia Paternità Vostra Reverendissima, diletti figli Compagnia di Gesù, auspicio eletti favori celesti, implorata particolare Apostolica Benedizione.

MONTINI, *Sostituto.*

4.

24 martii 1947

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1948.
Epist. Substit. Secret. Stat. ad A. R. Patrem Nostrum.

INTENTIONES GENERALES IN ANNUM 1948.

- IANUARIO: Pro Ecclesia Catholica afflicta.
FEBRUARIO: Pro populis rerum penuria pressis.
MARTIO: Pro intentionibus generalibus et particularibus
Summi Pontificis.
APRILI: Ut crescat numerus sanctorum Sacerdotum.
MAIO: Ut in Russia dissidentes in Ecclesiam Catholicam
revertantur.
IUNIO: Ut vera adveniat mundi pax.

(¹) A.R.P.N. Generalis litteras die 21 decembris 1946 Summo Pontifici dederat ad moerentem et tristissimum animum omnium Societatis filiorum ostendendum propter effrenatam quorundam improborum arrogantiā in Patrem benevolentissimum et Urbis Servatorem. Hac eadem occasione Pater, totius Societatis professae nomine, quartum votum specialis Christi Vicario oboedientiae renovavit.

IULIO:	Ut fideles frequentent Exercitia spiritualia.
AUGUSTO:	Reditus ad christianae vitae austeritatem.
SEPTEMBRI:	Ut fidelius observetur praeceptum Missae Dominicalis.
OCTOBRI:	Pro cura animarum in alias nationes emigrantium
NOVEMBRI:	Ut Ecclesia latius sibi conciliet operariorum multitudinem.
DECEMBRI:	Ut vita domestica spiritu christiano magis imbuatur.

INTENTIONES MISSIONARIAE

IN ANNUM 1948.

IANUARIO:	Ut in Iaponia Ecclesia Catholica melius cognoscatur.
FEBRUARIO:	Pro incremento religionis christianae in India.
MARTIO:	Ut in tractandis operariis in Iaponia normae christianae servantur.
APRILI:	Ut in Sinis ordo socialis a communismo atheo servetur.
MAIO:	Ut Mater Dei pueros Iaponiae ad Iesum adducat.
IUNIO:	Ut christiani annamitae ex perturbato rerum statu incolumes evadant.
IULIO:	Ut quaestiones sociales in India iuxta principia christiana solvantur.
AUGUSTO:	Pro Episcopis et clero in Iaponia.
SEPTEMBRI:	Pro defensione scholarum christianarum in Sinis.
OCTOBRI:	Pro missionibus Indonesiae.
NOVEMBRI:	Ut iura operariorum in Africa christiane vindicentur.
DECEMBRI:	Pro iis qui in Iaponia auctoritatem detinent.

5.

9 iunii 1947

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS *benigne annuit ut ad aliud decennium prorogetur facultas promovendi nostros Scholasticos ad tonsuram et ordines minores post expletum cursum Philosophiae; quae facultas concessa fuerat anno 1927 et renovata anno 1937* ⁽¹⁾.

6.

17 iunii 1947

Summus Pontifex gratias benigne agit A. R. Patri Nostro, qui Ei omnia et Missas, occurrente festo S. Eugenii, nomine totius Societatis porrexerat (Epist. Subst. Secret. Stat. ad A.R.P.N.).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

Nº. 154673

Dal Vaticano 17 Giugno 1947.

REVERENDISSIMO PADRE,

Tra i più graditi alla Santità Sua sono stati gli auguri onomastici umiliati da Vostra Paternità Rev.ma a nome di tutti i Figli di Sant'Ignazio, con tanta e così preziosa abbondanza di Sante Messe, applicate per le auguste intenzioni del Vicario di Gesù Cristo.

Nel ringraziare di così ricco omaggio spirituale, in nessun modo paragonabile a qualsiasi altro dono, Sua Santità rinnova di gran cuore l'espressione della Sua stima e simpatia per tutta la grande Famiglia ignaziana e imparte a Lei, Rev.mo Padre, ai Religiosi della Compagnia di Gesù e alle loro opere la confortatrice Apostolica Benedizione.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. V 621 et 708; VIII 670 et 671.

Profitto ben volentieri della circostanza per confermarmi
con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI

Rev.mo Padre
P. GIOVANNI B. JANSSENS S. J.
Prep. Gen. d. C. d. G. — Roma

7.

22 iunii 1947

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE
BB. IOANNIS DE BRITTO MARTYRIS, BERNARDINI REALINO
ET IOSEPHI CAFASSO CONFESSORUM
DIE XXII MENSIS IUNII A. MDCCCCXLVII
IN VATICANA BASILICA PERACTA ⁽¹⁾.

*Antequam Summus Pontifex decretoriam ederet sententiam,
qua Beati Caelites Ioannes de Britto Martyr ac Bernardinus
Realino et Iosephus Cafasso Confessores sanctitatis honori-
bus decorati fuerunt, Rev.mus D. Antonius Bacci, ab Epi-
stulis ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, haec verba
fecit:*

Sollemne iam advenit horae momentum, quo Pontifex Maximus in hac Vaticanae Basilicae maiestate, quae innumeris stellata lychnis aliquid caelestium splendorum referre videtur, Beatis Ioanni de Britto Martyri ac Bernardino Realino et Iosepho Cafasso Confessoribus, quorum causa ad obrussam exacta ac probata fuit, summos sanctitatis honores decreturus est.

Venerabundi igitur Summi Pontificis oraculum audiamus; atque excelsum horum caelitem virtutem admirati, sanctissimis eorum vestigiis generosi ac volentes insistamus, eorumque validum patrocinium tum nobis ac nostris, tum universae populorum consortioni, tam acriter hodie perturbatae et anxiae, supplicibus conciliemus precibus.

---

(1) AAS, XXXIX 249-253.

FORMULA DECRETORIA CANONIZATIONIS.

Tum vero SS.mus D.nus Noster, sedens, ex Cathedra Divi Petri sollemniter pronuntiavit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio; Beatos Ioannem de Britto Martyrem, Iosephum Cafasso et Bernardinum Realino Confessores, Sanctos esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo ascribimus; statuantes ab Ecclesia Universali illorum memoria quolibet anno die eorum natali, nempe Ioannis de Britto die quarta Februarii, Iosephi Cafasso die vigesimatertia Iunii, Bernardini Realino die secunda Iulii, pia devotione recolere debere. In nomine Pa†ris et Fi†lii et Spiritus † Sancti. Amen.

HOMILIA SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI.

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII,

Quae hodie in fulgentibus Ecclesiae caelis nova licet sidera cernere, inclitos dicimus viros, quos nuper, Divino aspirante Numine, sanctitudinis infula decoravimus, eo nos advocant, suaviterque invitant ubi non turbida ac volucra caducae huius vitae adipiscemur gaudia, sed plena, stabili ac perpetua aliquando fruemur beatitate: « Loquitur enim eorum voce virtus ipsa » ⁽¹⁾, christiana nempe virtus, qua per aspera ad astra no-

(1) Cfr. CIC., *Tusc.* II c. 19.

his fortiter strenueque volentibus ac caelesti fretis auxilio, iter patet et aditus.

Iuvat igitur praeclara eorum intueri exempla, ut ad ea imitanda ac persequenda impensiore studio exardescamus.

Ioannes de Britto, superna quadam impulsione permotus supernoque spiritu afflatus, ex Regia Lusitaniae Aula, ubi honorifico fungebatur ministerio, requieta petiit Societatis Iesu claustra; ibique tam rite, tam sancte institutus ac conformatus succrevit, ut non modo sodalibus, sed moderatoribus etiam suis admirationi esset. Atque apostolatus ardore vehementissimo inflammatus, sibi summo honori duxit patriam relinquere suam, atque, immensis oceani transnavigatis tractibus, amplissimas adire Indiarum regiones, ibique Iesu Christi doctrinam, amorem Regnumque praedicare. Quot labores indefatigabili alacritate exantlavit, quot pericula superavit acerrima, quot denique rerum miracula Deo donante patravit, ut innumeros homines, quibus catholica religio vel omnino ignota, vel despicientiae ac dedecori esset, ad Divini Redemptoris traduceret praecepta, ac sacro expiatis lavacro, supernae vitae efficeret supernaeque beatitudinis heredes. S. Francisci Xaverii imitator atque aemulator studiosissimus vivida vigeat actuosaque fide, flagranti aestuabat caritate, et cum omnem spem suam in Deo posuisset, nullis umquam difficultatibus victus, nullis umquam perterritus minis, civilem christianumque cultum novis gentibus invexit, ac fines Iesu Christi Regni ad ignotas usque terras omni ope produxit ac propagavit. Ac postremo grandem illam Apostoli gentium sententiam usurpare poterat: « Mihi . . . vivere Christus est, et mori lucrum » ⁽²⁾; nam et ipse, post diuturne susceptos apostolicos labores, post itinera asperrima ipsiusque vitae discrimina non semel superata, ex hostili ethnicorum furore habuit ut in carcerem detrusus, ac deinde capite truncatus, martyrii palmam piissimo obitu assequeretur.

Quod vero Ioannes de Britto in longinquis exterisque regionibus sanctissime gessit, non minoribus cum fructibus salutaribus Bernardinus Realino egit in patria sua. Siquidem, paternis reiectis bonis, honestoque abdicato, quo fungebatur, munere, in Loyolaeam Societatem et ipse asciscitur; atque inibi fidelissime

(2) *Philipp.* 1, 21.

vivens, omnium virtutum laudibus ita enituit, ut, brevi temporis spatio, sanctitatis apicem attigisse videretur. Quas quidem virtutum laudes postquam feliciter, divina opitulante gratia, assecutus est, nihil reliqui fecit, ut eas, qua contionibus aptis ad cuiusvis ordinis cives habitis, qua consiliis ac suasionibus imperitis prudentissimis, et qua praesertim praelucenti exemplo suo, ceteris omnibus, quotquot adire posset, impenso studio adipiscendas commendaret. Cum autem sacrum contionatorem ageret vel apud rudem proletariamque plebem, vel apud elatioris fortunae culturaeque viros, vel apud clerum etiam — cuius rectam institutionem, disciplinam ac sanctimoniam tantopere provexit — ita sibi feliciter auditorum conciliabat animos, ut eos ad admissa cuiusque sua deflenda et ad opportuna suscipienda renovatae vitae proposita vehementer promoveret. At in sacro potissimum paenitentiae tribunali uberrimos messuit salutaresque fructus. Ibi enim, vel cum hiemali frigore algerent membra, vel cum aestivo sudore maderent, per diuturnum horarum spatium omnes benigno suavique excipiebat vultu; obcallatos vitiis confirmatosque in peccatis animos ad lacrimas excitabat ad frugemque bonam; aerumnosos ac miseros omni ope solabatur; dubios, vacillantes ac spe deiectos confirmabat, erigebat prudenterque moderabatur; quos vero segnes, neglegentes, vel non satis virtute praestantes experiebatur, eos suasu impulsuque suo ad cotidie magis in christiana perfectione proficiendum enixe adhortabatur. Atque ita factum est ut, quando post mortem pientissimam ad superos evolavit, omnes eum quasi patrem, magistrum, apostolum insolabiliter dolerent ac lacrimarent.

Iosephus Cafasso iam a puero sanctitatis indicia praebuit praeclarissima. Candidum innocentiae lilium, paenitentiae spinis saeptum illibatum servavit; atque aequales quoscumque occasione data attingere poterat, suavitate animi, hortationibus exemplisque suis vehementer ad virtutem allexit. Sacerdotali autem dignitate auctus, universam suae vitae actionem superna vi supernoque afflatu ita pervasit, ut iam non ipsemet vivere videretur, sed in eo Christus. Aberrantes ac via deceptos homines ad rectum revocare iter, obfuscatas eorum mentes divina collustrare veritate, ingurgitados in vitia animos ad impetrandam a misericordiarum Patre veniam excitare salutariter, infortunatos omneque genus miseros solari atque ad aeternarum rerum spem

erigere, carceribus detentos visitare et ad frugen bonam reducere, eorum denique, qui capitali poena damnati essent, extemas detergere lacrimas, piumque caelestibus muneribus consecrare obitum, haec omnia nullo non tempore summis in deliciis habuit. At quod peculiare videtur munus, eidem providentis Dei consilio concreditum, hoc est: clerum nempe evangelicae integritate doctrinae instituere ac conformare eundemque non sine uberrimis fructibus ad sacerdotalem perfectionem excitare quam maxime.

Cum igitur virtutibus ac meritis refertus, ad mortalis suae vitae exitum pervenisset, non mortem reformidavit, sed libenter oppetiit; ac suaviter arridens, clatisque ad caelum ulnis, quasi qui caelestia iam perciperet ac delibaret gaudia, ad superum choros evolavit.

Habetis, Venerabiles Fratres ac dilecti filii, haec praeclara sanctitatis exempla veluti ante oculos posita; in ea igitur studioso volentique animo intueamini. Ii discant potissimum a S. Ioanne de Britto apostolatus ardorem invictamque ad mortem usque fortitudinem, qui sacris apud exterarum gentes expeditionibus dant operam; discant vero qui apud suos in animarum incumbunt salutem procurandam, a S. Bernardino Realino et a S. Iosepho Cafasso indefessam alacritatem, patientiam, benignitatem atque assiduam imprimis in sancta precatione constantiam, quandoquidem, non preputiato Deo, inanis est atque inefficax quivis hominum labor. Omnes denique ab iisdem ad christianam assequendam perfectionem sese excitatos sentiant, quicumque volunt - ut gravissimum officium est - ex hoc terrestri exsilio ad caelestem contendere patriam, ubi sempiterna tandem pace fruemur summaque felicitate. Amen.

Summus Pontifex, sequenti die, 23 iunii, exaltavit virtutes heroicas Sanctorum Ioannis de Britto, Bernardini Realino et Iosephi Cafasso, astantibus christifidelibus, qui Romam convenerant ad eorum canonizationem celebrandam. Allocutio pontificia legi potest in A.A.S. XXIX 391-400.

Praefectura Apostolica de Taming erigitur in Dioecesim. —
Const. Apost.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Inceptum a Nobis opus episcopalem in Sinis hierarchiam constituendi prosequi cupientes atque animo volentes in Praefectura Apostolica de Taming, opera potissimum sodalium Societatis Iesu eorumque indefesso labore constantique zelo non mediocre catholicam religionem incrementum suscepisse et missionalia opera multiplicata esse, sane congruum visum est Praefecturam illam ad Dioecesis gradum et dignitatem extollere. Nos itaque attento favorabili voto Internuntii Apostolici in Sinis, de venerabilium Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, precibus annuentes a dilecto Filio Societatis Iesu Praeposito Generali Nobis ad hoc perfectis, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, Praefecturam Apostolicam de Taming in Sinis, iisdem servatis limitibus in Dioecsim a Taming urbe *Tamimensem* appellandam erigimus. Huius autem novae Dioecesis sedem in Taming urbe constituimus, quam propterea ad civitatis episcopalis fastigium extollimus; Episcopi vero cathedram in ecclesia principe in urbe illa exstante figimus, quam proinde ad Cathedralis Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus cique ac pro tempore Episcopis Tamimensibus omnia tribuimus iura, privilegia, insignia, honores et gratias, quibus ceterae cathedrales Ecclesiae earumque Antistites iure communi fruuntur et gaudent illosque pariter iisdem astringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri astringuntur. Hanc porro Tamimensem Dioecesim suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Pechimensi, eiusque igitur pro tempore Episcopos metropolitico Archiepiscopi Pechimensis iuri subicimus. Cum vero temporum rerumque adiuncta haud permittant quominus in nova ista Dioecesi Canonorum Capitulum modo erigatur, indulge-

mus ut interim pro Canonicis Dioecessani Consultores eligantur et adhibeantur. Episcopalem mensam constituent Curiae Episcopalis emolumenta et oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum ipsa Dioecesis erecta est, praebere solent, bona illa quae Praefectura Apostolica hucusque possidebat. Ad quae omnia ut supra disposita et constituta executioni mandanda venerabilem Fratrem Antonium Riberi, Archiepiscopum titularem Darensem, in Sinis Internuntium Apostolicum, deputamus eique propterea necessarias ad id et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eidemque onus imponimus peractae executionis actorum authenticum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide quantocius transmittendi. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet quorum intersit vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint vel praemissis non consenserint, nullo umquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali vel inexcogitato defectu notari, impugnari vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia factas et emanatas, perpetuo validas existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observare debere, et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter attentari contigerit, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et discernimus; non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam erectionis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, mandati, decreti, delegationis,

derogationis et voluntatis Nostrae infringere, vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, die decima Iulii mensis. Pontificatus Nostri anno nono.

I. Card. GRANITO P. DI BELMONTE

Decanus S. Collegii

P. Card. FUMASONI-BIONDI

Praef. S. C. Prop. Fide

ALFONSUS CARINCI, *Prot. Apost.*

FRANC. HANNIBAL FERRETTI, *Prot. Apost.*

L. ✠ P.

Reg. in Canc. Ap. vol. LXXIII N. 92 — AL. TRUSSARDI.

9.

8 septembris 1947

Facultas conferendi Baccalaureatum in S. Theologia alumni cursus minoris. — Epist. Emmi Card. Pizzardo ad A.R. P. N.

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS

ET DE STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Nº. Prot. 845/47.

Romae, dd. VIII m. septembris a. D. MCMXLVII.

REVERENDISSIME PATER,

Litteras die XIII iunii h. a. a Paternitate Tua Revma. datas, quibus ab hac Sacra Congregatione efflagitabas ⁽¹⁾ potestatem « conferendi gradum Baccalaureatus in Theologia auditoribus cursus minoris, qui, rite absoluto quadriennio, laudabiliter superaverint experimenta requisita », diligentissime hoc Sacrum Dicasterium perpendit. Ex Tuis litteris duo praesertim eruuntur:

(1) Cfr. *Congr. Gen. XXIX, decr. hist. 11 n. 5*, e: « *Declaravit autem (Congregatio Generalis) nihil ob stare, quominus, propter peculiare gravesque quarundam Provinciarum necessitates, Praepositus Generalis, si res ipsi in Domino opportuna videretur, a Sacra Congregatione de Seminariis gratiam peteret ut Theologis cursus minoris ... titulus Baccalaureatus conferri posset* » (A. R. XI 20).

1°. — Societas Iesu laudabiliter conata est, novissimis maxime annis, ut, pro viribus, soliditatem ac dignitatem studiorum in cursu, qui minor appellatur, extolleret;

2°. Academicus Baccalaureatus gradus, absque ulla dubitatione, iis, qui exornati sint, honorem auctoritatemque confert, eo vel magis quod, in quibusdam Nationibus, hac appellatione donatis aditus ad consequendos gradus in Universitatibus, a Potestate Civili recognitis, praebetur.

Quibus prae oculis habitis, hoc Sacrum Dicasterium decernit Tuae benigne annuere postulationi et Facultatibus Theologicis Societatis Iesu, *ad decennium*, hisce Litteris privilegium conferendi Baccalaureatum in Sacra Theologia alumni eiusdem Societatis Studiis operam navantibus in minoribus cursibus, quas Paternitas Tua statuerit, concedere, secundum normas ab hac Sacra Congregatione latas, quae in folio adnexo continentur (2).

Placebit autem Paternitati Tuae, opportuno tempore, huic Sacrae Congregationi significare quinam sint Scholasticatus qui hac dignitate fruuntur ac quibus Facultatibus sese affilientur. Tertio vero academico anno de gradibus, hoc privilegio collatis, singulae Facultates ad hanc Sacram Congregationem referant.

.....

Fisus me plene explevisse Paternitatis Tuae desiderium, summa cum veneratione maneo

Paternitati Tuae Reverendissimae
in Domino add.mus
J. Card. PIZZARDO

Rev.mo Domino

D.NO IOANNI B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

† J. ROSSINO, *Secret.*

(2) Quae ad casum nostrum pertinent sunt: « d) Baccalaureatus gradus nonnisi post quadriennium theologicum rite expletum conferatur. e) Examina Baccalaureatus sub ductu et inspectione Facultatis Theologicae subeunda sunt in ipsa Facultate aut, si necessitas postulet, in alia sede a Facultate praefinita atque a Sacra Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus approbata. In hoc altero casu examina facienda sunt coram peculiari Commissione, cui Professor aliquis Theologicae Facultatis, a Decano designatus, praesideat » (Ex « *Normis quae moderantur Seminariorum affiliationem ad Facultates Studiorum ecclesiasticorum* »).

10.

12 septembris 1947

Summus Pontifex bene ominatur, animum paterne addit ac benedicit Moderatoribus atque Sodalibus Marianis italicarum Universitatum, Romae in Conventu Nationali diebus 10-14 septembris congregatis. — Telegr. Summi Pontif.

Città del Vaticano, 12 IX.

Santo Padre, ben compiacendosi programma e ferverosi sensi Primo Convegno Nazionale rappresentanti Congregazioni Marianae d'Italia, prende vivo interesse vostre adunanze e vostre risoluzioni e segue con particolare sollecitudine vostri propositi e vostri sforzi di coordinazione della vostra attività in una vera *Acies Ordinata*, cui rinnova espressione sua fiducia per il servizio e la difesa della Chiesa. Raccomanda nuovamente forte vita spirituale mariana, zelo intenso nelle opere di carità e apostolato, conseguimento massimo grado valore intellettuale, sociale, professionale, condizione anche per valore ed efficacia lavoro apostolico; costanza nel mantenere vostro carattere e sante tradizioni, affine rendere tanto più proficua, a lato Azione Cattolica, collaborazione autonoma ma strettamente fraterna, in mutua benevolenza, larga comprensione, sincera cooperazione. Sua Santità augura che la Vergine Madre di Dio trovi sempre in voi tutti amantissimi e devoti figli e figlie, come voi avete in Lei lume, forza e amore della più tenera delle madri; e mentre invoca su voi la protezione di Maria Santissima Assunta in Cielo, con effusione di cuore imparte a voi tutti, Professori e Studenti, a tutte le vostre Congregazioni e opere di apostolato, ai loro Direttori, la Sua Paterna Apostolica Benedizione.

MONTINI, *Sostituto*.**Latina interpretatio:***Ab Urbe Vaticana, 12 septembris 1947.*

Sanctus Pater, gaudens propositis et ferventibus sensibus primi Conventus Nationalis delegatorum Congregationum Marianarum in Italia, consessus vestros vestraque consilia studiose sequitur atque singulari sollicitudine animadvertit vestra proposita atque conatus coordinandi

labores vestros in veram *Actem Ordinatam*, cui iterum se fidere proficitur pro Ecclesiae servitio ac defensione.

Denuo commendat strenuam vitam spiritualem Marianam, ferventem zelum in operibus caritatis et apostolatus, adeptionem maximae praestantiae intellectualis, socialis, professionalis, (quae etiam condicio est ut labor apostolicus multum valeat et efficax evadat), perseverantiam in vestra forma sanctisque vestris traditionibus retinendis; ut, ad latus Actionis Catholicae, magis fructuosam praebeatis collaborationem, autonomam quidem at re vera fraternam, cum mutua benevolentia, plena comprehensione sinceraque cooperatione.

Sanctitas Sua vota facit ut Virgo, Dei Mater, vos omnes semper reperiat addictissimos devotosque filios et filias, quemadmodum vos in Illa habetis lumen, robur, dilectionemque tenerrimae omnium matris; atque, dum in vos patrocinium Beatissimae Virginis in caelum Assumptae apprecatur, vobis omnibus, Professoribus atque alumnis, vestris omnibus Congregationibus atque operibus apostolatus, earumque Moderatoribus paternam Benedictionem ex toto corde impertitur.

MONTINI, *Substitutus*.

11.

7 decembris 1947

*Allocutio Summi Pontificis ad sodales Marianos, Barcinone in conventu internationali congregatos*¹ Nuntius radiophon.

Nos sentimos animados de un sincero gozo siempre que podemos dirigirNos a un Congreso, donde se hallan reunidos tantos amados hijos Nuestros venidos de todos los confines del mundo, y que Nos profesan filial afecto y adhesión incondicional. Por ello es hoy grande Nuestra alegría, al hablar a representantes de las Congregaciones Marianas, a las cuales profesamos entrañable amor, no solamente con el paterno afecto del Pastor Supremo de la Iglesia hacia una de sus más escogidas milicias, sino también porque renováis en Nos dulcísimos recuerdos personales de Nuestra juventud, cuando Nos fué concedida la gracia de consagrarNos a la Madre de Dios, en la Congregación Mariana.

Nos satisface además saber que os habéis juntado en torno a la ejemplar Congregación de Barcelona, que, no sólo es modelo de viva espiritualidad y de eficaz actividad, mas también ejem-

(1) Cfr. A.A.S. XXXIX 632-634.

plo perspicuo de lo que pudo y puede, con la gracia de Dios y la ayuda de la Madre Inmaculada, el esfuerzo confiado y constante de sus celosos Directores en procurar el florecimiento de una Congregación Mariana.

Mas no se trata tan sólo de la benemérita Congregación de Barcelona, sino de todas las del mundo, especialmente las de España. En las Congregaciones de esa católica Nación, que os ha acogido con tanto amor, tenéis el ejemplo de la gran variedad, dentro de la unidad esencial, que éstas pueden revestir, adaptándose de día en día con notable flexibilidad a las más diversas necesidades de la Iglesia, y a las circunstancias más diferentes del momento actual, aunque permaneciendo siempre fieles a sus formas esenciales de espiritualidad y apostolado.

Cuantas veces, tanto Nuestro Predecesor, de gloriosa memoria, cuanto Nos mismo, hemos recordado la rica tradición y la actual eficacia de las Congregaciones Marianas, así como los imperiosos deberes, que en la hora presente pesan sobre ellas y sobre las demás organizaciones semejantes para la formación espiritual de sus miembros, y para el intenso ejercicio del apostolado, tantas otras veces hemos también declarado que la Congregación Mariana, al colaborar fraternalmente con todos por la causa de Dios y el bien de las almas, puede conservarse siempre fiel a sus formas y características propias.

Pues en este magnífico movimiento mundial de seglar apostolado, tan caro a Nuestro corazón, precisa evitar dos engaños, que pueden insinuarse aun en almas de buena voluntad. Uno es el peligro de exclusivismo, ya del elemento externo, de un trabajo superficial y naturalista, que Nos hemos llamado en otro lugar «la herejía de la acción» ⁽¹⁾, ya del elemento interior, con una excesiva y tímida limitación a la piedad, que se compagina poco con aquellas palabras del Señor: «Fuego he venido a traer a la tierra, ¿y qué quiero sino que prenda?» ⁽²⁾. En segundo lugar, es necesario prevenir el error, que algunos, impulsados de buen celo, pueden tener, de querer uniformar

---

⁽¹⁾ *Epist. Apost. saeculo exeunte a Precationis Apostolatus constitutione* 16 iunii 1944. A. A. S. xxxv 239; A. R. X 637.

⁽²⁾ *LUC. 12, 49.*

las actividades en pro de las almas y someterlas todas a una forma común, con miopía de concepción del todo ajena a las tradiciones y al suave espíritu de la Iglesia, heredera de la doctrina de San Pablo. « Unos tienen un don, y otros, otro; pero todos el mismo Espíritu » ⁽³⁾. Y, como en los ejércitos de la tierra, diversas armas y cuerpos aseguran con su diferencia la armónica cooperación común que lleva a la victoria, del mismo modo, junto a otras formas de celo, por importantes y aun principales que sean, la Iglesia desea y alienta la existencia de organizaciones de apostolado seglar, como las Congregaciones Marianas, y que prosperen y se desarrollen en sus formas y métodos, siendo dentro del ejército de Cristo una bella muestra de la fecunda multiplicidad del apostolado católico, manifestado en diversas obras y organizaciones, que trabajan todas intensamente bajo la guía y protección de la Cabeza Suprema de la Iglesia.

Nos conmueve además el saber cómo en estos momentos, en esa hermosa ciudad española, se han reunido Congregantes de todo el mundo, que, llevados de su fervoroso sentimiento filial para con su Madre y Reina, se unen en un haz apretado de amor y confianza, y están rogando a Dios, Supremo Glorificador, se digne añadir un nuevo florón a los privilegios de Nuestra Señora. Ello Nos recuerda el espectáculo impresionante de hace casi un siglo, cuando también las Congregaciones Marianas, uniéndose a las súplicas de toda la Cristiandad, se volvían a Nuestro Predecesor, de santa memoria, y asimismo Congregante Mariano, en humilde demanda de la proclamación del Dogma de la Inmaculada; y, después de tan instantes ruegos, parecían callar en actitud expectante, como diciendo en sus corazones: « *Et nunc, Petre, doce nos* ».

Con paternal benevolencia os auguramos nuevos progresos en la vida espiritual y en las obras de celo, elementos esenciales de vuestras Congregaciones, para que ese pacífico ejército de María esté dispuesto a la defensa abnegada y heroica de la Iglesia de Jesucristo. Nos pedimos a vuestra Madre Inmaculada, que reina gloriosa en cuerpo y alma desde el cielo, que, por su intercesión, la gracia sobreabundante de lo alto desci-

---

(3) Cfr. 1 Cor. 12, 4.

enda sobre las dignas Autoridades Eclesiásticas y Civiles, que aun desde los más eminentes cargos han querido realzar este Congreso con su presencia o adhesión, sobre vosotros, amados Congregantes, que unís en el suave lazo del amor a María todas las condiciones humanas, las más diversas clases sociales y las más apartadas naciones, sobre aquellos que amáis y sobre las almas que se benefician de vuestro celo, mientras que, en prenda de Nuestro particular amor, os impartimos de todo corazón Nuestra Benedición Apostólica.

Latina interpretatio:

Intimo gaudio perfundimur quandocumque Nobis occasio datur Conventum alloquendi, quo convocati inveniuntur tot Nostri dilecti filii, ex omni mundi plaga confluentes, quique filialem in Nos dilectionem atque absolutam adhaesionem profitentur. Qua de re ingens est hodie Nostra laetitia, cum ad delegatos Congregationum Marianarum loquimur, quas singulari amore complectimur, non solum propter paternam illam benevolentiam Supremi Ecclesiae Pastoris erga unam ex electissimis suis legionibus, sed ideo etiam quia vos suavissimam Nobis renovatis memoriam Nostrae ipsius iuvenilis aetatis, cum gratia donati fuimus, Nos penitus Dei Genitrici devovendi in Mariana Sodalitate.

Gratissimum praeterea Nobis est scire vos apud illam Barcinonensem recti exempli Congregationem convenisse, quae non solum modum formamque demonstrat vigentis vitae spiritualis atque industriosae navitatis, sed suo exemplo perspicue ostendit quid potuerit, quidque possit, gratia Dei ac Matris Immaculae auxilio, conatus fiducia perseverantiaque firmatus ferventium eius Moderatorum, in Sodalitatis prosperitate promovenda.

At non de benemerenti Congregatione Barcinonensi tantum agitur, sed de omnibus totius orbis et praesertim Hispaniae Marianis Sodalitatibus. In Congregationibus istius catholicae Nationis, quae tam benevolenter vos excepit, exemplar mirari fas est multiformis illius varietatis, quam, substantiali servata unitate, illae induere possunt, sese mira facilitate in dies accommodantes indigentis Ecclesiae vel diversissimis, aetatisque nostrae maxime dissimilibus condicionibus, fideliter tamen suis essentialibus vitae spiritualis atque apostolatus formis adhaerentes.

Quoties, cum Decessor Noster, felicitis recordationis, tum Nos ipsi commemoravimus pretiosam hereditatem hodiernamque efficacitatem Congregationum Marianarum, atque gravia officia, quibus illae aliaeque eiusmodi consociationes in praesenti obstringuntur, ad rite suos socios instituendos in spirituali vita, et ad apostolatam studiose exercendum, declaravimus praeterea Congregationi Marianae fas esse, dum fraterno ritu cum omnibus ad divinam gloriam et animarum salutem collaborat, proprias formas peculiaresque notas fideliter semper servare.

In hoc praeclaro apostolatus laicorum impulsu, qui valde Nobis cordi est, duo vitandi sunt errores, qui facile in animis quoque bonae voluntatis aditum habere possunt. Alter error est periculum cuiusdam exclusivismi, qui nimis extollat sive externum Congregationis elementum, ut levi quodam atque naturalistico labori acquiescat — quam alibi « haeresim actionis » appellavimus ⁽¹⁾ — sive elementum internum, ut nimia quadam pusillanimitate ad solam pietatem coarctetur, quod minime cum Domini Nostri verbis cohaeret: « Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur? » ⁽²⁾. Alter vero error praecavendus est nonnullorum, qui sincero quidem zelo impuls, cuperent omnia in bonum animarum opera ad unum conformare, omniaque ad unam formulam redigere, eo angusto animo res conspicientes, qui alienus omnino est traditionibus suavique Ecclesiae spiritui, illam S. Pauli doctrinam servantis: alii alia dona habent; idem autem Spiritus ⁽³⁾.

Quemadmodum enim in huius mundi exercitiis alia et alia armorum militumque genera, ipsa sua diversitate, certam reddunt omnium concordem cooperationem, ex qua victoria paritur; ita Ecclesia favet ut, una cum aliis apostolici zeli generibus, quamvis magni momenti et etiam praecipua, alii exsistant coetus apostolatus laicorum, quales sunt Congregationes Marianae, atque optat ut floreat et crescant, proprias methodos formasque sequentes, atque ita praebeant in Christi exercitu pulchrum documentum foecundae illius varietatis catholici apostolatus, quae mire apparet in diversis operibus et coetibus, impigram navantibus operam Summo Ecclesiae Capite duce ac patrono.

Animo praeterea commovemur cum Nobis compertum sit hodie in istam pulchram Hispaniae urbem convenisse ex toto orbe Sodales, qui filiali flagrantique amore erga Matrem et Reginam impuls, arto amoris ac fiducia vinculo inter se coniunguntur, precesque Deo, supremo Glorificatori adhibent, ut benigne velit privilegiis Dominae Nostrae novum addere fulgorem. Spectaculum egregium Nobis in mente revocatur, cum abhinc centum fere annis Congregationes Marianae, universalis Ecclesiae precibus sese consociantes, Decessorem Nostrum s. m. Pium IX, et ipsum Sodalem Marianum, adibant supplicesque exposcebant ut Immaculatae Conceptionis dogma proclamaret, atque post urgentes illas preces videbantur animum cogitationemque suam colligere, expectantes ac veluti corde suo dicentes: « Et nunc, Petre, doce nos ».

Paterna moti benevolentia vobis exoptamus novos in dies progressus in vita spirituali et apostolicis operibus, quibus essentialiter Sodalitates vestrae constant, ut pacificus hic Mariae manipulus semper promptus sit ad Iesu Christi Ecclesiam abnegatione virtuteque heroica defendendam.

(1) Epist. Apost. saeculo exeunte a Precationis Apostolatus constitutione. 16 iunii 1944. AAS. XXXVI, 239; AR. X, 637.

(2) Luc. 12, 49.

(3) Cfr. I Cor. 12, 4.

Ab Immaculata vestra Matre, corpore et anima in caelo gloriose regnante, exposcimus ut, Ipsa benigne intercedente, supereffluens gratiarum copia descendat super Magistratus ecclesiasticos et civiles qui, in supremis etiam dignitatibus constituti, Conventum istum decorare voluerunt vel praesentes vel per litteras assentionem suam proferentes; super vos, dilecti Sodales, qui cuncta personarum genera ac societatis ordines maxime varios dissitosque populos suavi vinculo Marianae dilectionis devincit; super eos quos diligitis; super animas dein quibus zelo vestro benefacitis, dum vobis singularis Nostrae benevolentiae pignus toto corde impertimus Apostolicam Nostram Benedictionem.

12.

Anno 1947

Acta quaedam in causis NN. BB. et VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

- 1) B. IOANNIS DE BRITTO
Sollemnis canonizatio (22 iunii).
- 2) S. D. P. PAULI CAPELLONI
P. Vincentius de Francesco (Prov. Neap.) nominatur Vicepostulator (22 aprilis).
- 3) S. D. P. GULIELMI EBERSCHWEILER
Obtinetur a Sacra Rituum Congregatione facultas construendi processum informativum super fama sanctitatis, non in Curia Ruremondensi, ubi mortuus est, sed Coloniae Agripinae (13 decembris).
- 4) S. D. FR. C. IOSEPHI FIGUEROA
P. Petrus Vila Duffy (Prov. Argent.) nominatur Vicepostulator (31 iulii).
- 6) S. D. P. RICHARDI FRIEDL
Traditur Postulationi copia authentica processuum super virtutibus Romani, Florentini, Cuneensis et Mediolanensis (28 novembris).
- 6) SS. D. P. IOSEPHI EMMANUELIS GONÇALVES ET SS. MM.
Decretum aperitionis triplicis processus ordinarii super scriptis, super non cultu et super fama martyrii, constructi in Curia Clunien. (Ciudad Real) (28 novembris).

- 7) VEN. P. BERNARDI DE HOYOS
Nominatur novus Ponens Emmus Card. Benedictus Aloisi Masella (5 *ianuarii*). Conceditur facultas prorogandi ad biennium processum apostolicum Vallisoletanum super miraculis (11 *octobris*).
- 8) S. D. P. SATURNINI IBARGUREN
P. Maurilius Pinacho (Prov. Legion.) nominatur Vicepostulator Cubanus (16 *aprilis*).
- 9) MM. SINENSIIUM: LEONIS IGNATHI MANGIN, PAULI DENN, PETRI TCHOU, ANNAE WANG ET SS. A BOXER. OCCISORUM
Porrigitur Sacrae Rituum Congregationi positio super introductione Causae (14 *mai*).
10) VEN. P. IULIANI MAUNOIR
Nominatur novus Ponens Emmus Card. Carolus Salotti. Praefectus S. R. C., (4 *ianuarii*). Habetur nova Congregatio Praeparatoria super virtutibus. Emmo Card. Alexandro Verde munere fungente Ponentis ob mortem Emmi Card. Caroli Salotti (28 *octobris*).
- 11) SS. D. P. PETRI OLIVAIN ET SS. MARTYRUM
Nominatur novus Ponens Emmus Card. Clemens Micara. Praefectus S. R. C. (*decembri*).
- 12) S. D. MARIAE ANNAE A IESU DE PAREDES
Nominatur novus Ponens Emmus Card. Benedictus Aloisi Masella (5 *ianuarii*). Romam defertur processus apostolicus super ducibus assertis miraculis, constructus in Curia Conchensi in Equatore (11 *novembris*).
- 13) S. D. P. ADULFI PETIT.
Decretum validitatis processuum (5 *ianuarii*).
- 14) B. P. BERNARDINI REALINO
Sollemnis Canonizatio (22 *iunii*).
- 15) S. D. P. AUGUSTINI PRO.
Decretum approbationis scriptorum (27 *mai*).
- 16) S. D. P. IOSEPHI RUBIO
Decretum aperitionis processus scriptorum et de non cultu (9 *decembris*) et super fama sanctitatis (10 *decembris*).

Excerptum ex Actis Apostolicae Sedis.

13

20 novembris 1947.

Exercitia spiritualia eorumque methodus ignatiana a S. Pontifice denuo probantur et commendantur. Ex Litteris Encyclicis Pii PP. XII « Mediator Dei et hominum »⁽¹⁾.

« Pecuiliari autem modo contendite, ut sacrum secessum menstruum, ac spirituales illas exercitationes, pietatis excolendae causa per statos dies susceptas, quam plurimi participant non modo ex clero, sed ex laicorum etiam ordine, atque ex iis praesertim, qui in religiosa sodalicia, vel in Actionis Catholicae agmina sint adsciti. Ut iam supra diximus, spirituales eiusmodi exercitationes valde utiles, immo etiam necessariae sunt ad sinceram pietatem animis instillandam, ad eosdemque ita sanctitate morum conformandos, ut ex sacra Liturgia efficaciora possint uberioraque educere beneficia.

Ad diversas vero rationes quod attinet, quibus eadem fieri solent, omnibus exploratum perspectumque sit in terrestri Ecclesia, haud secus ac in caelesti, mansiones multas esse; atque asceticam disciplinam peculiare alicuius arbitrium esse non posse. Unus Spiritus est, qui tamen « ubi vult spirat »; ac per varia dona variaque itinera animos, ab se collustratos, ad sanctimoniam assequendam dirigit. Eorum autem libertas supernaque in iisdem Spiritus Sancti actio res sacrosancta est, quam nemini quovis titulo liceat perturbare vel proculcare.

Id tamen perspicuum est, spiritualia eiusmodi exercitia, quae Sancti Ignatii ratione ac norma peragantur, ob miram suam efficacitatem, a Decessoribus Nostris plene probata vehementerque commendata fuisse. Et Nos quoque pari ratione probavimus ac commendavimus: quod quidem in praesens libenter iteramus ».

⁽¹⁾ Cfr. A.A.S. XXXIX 585-586.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

14.

20 ianuarii 1947.

In urbe Fluminis Ianuarii canonice erigitur Universitas Catholica, curis Societatis concredita.   Deccr. S. C. de Sem. et Stud. Univ.

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Num. Prot. 94/47.

D E C R E T U M

Laeta caelo arridens Fluminis Ianuarii urbs, quae felicissimae Brasiliensis ditionis caput est, iure meritoque altiorum studiorum catholicam sedem ut tandem haberet diu exoptabat, quae ad scientiam provehendam et animorum cultum excitandum summopere intenderet.

Nobilissimum hoc propositum vehementer fovit comploratus Eminentissimus vir Cardinalis Sebastianus Leme de Silveira Cintra, qui, plurimis Brasiliae Episcopis consilium opemque conferentibus, consociationem quandam cui nomen « Facultates Catholicae » hunc in finem instituit.

Nonnullis vero evictis difficultatibus, universis christifidelibus alacriter auxiliantibus, Societatisque Iesu sodalibus curas sollerti animo navantibus, binae Philosophiae ac Iuris Facultates — quarum regimen ab eodem E. mo Cardinali Archiepiscopo ipsi Iesu Societati iam concreditum erat — prosperam coeperunt agere vitam, atque, ab anno 1942, iuridica recognitione a Civili Potestate auctae sunt.

Nuperrime vero Eminentissimus Dominus S. R. E. Card. Iacobus *De Barros Camara*, Archiepiscopus Metropolitana Sancti

Sebastiani Fluminis Ianuarii, enixe flagitavit ut Sedes Apostolica hanc Universitatem Catholicam suprema sua auctoritate probaret atque firmaret.

His viri Eminentissimi votis, quibus plurimorum Episcoporum et fidelium vota adiungebantur, SS.mus D. N. Pius Div. Prov. PP. XII, infrascripto huius Sacrae Congregationis Cardinali Praefecto referente in *Audientia Diei XII* vertentis mensis et anni, benigne et libenter obsecundare dignatus est.

Quam ob rem haec Sacra Congregatio, nomine et auctoritate Summi Pontificis, *Universitatem Catholicam Fluminis Ianuarii* in Brasilia praesenti decreto *canonice erigit* atque *erectam* declarat, iis Facultatibus, Scholis, et studiorum Coursibus constitutam, quae necessaria vel utilia nunc videntur vel, pro rerum adiunctis, in posterum videri poterunt, omnibus cum iuribus privilegiis et honoribus quibus huiusmodi Instituta a Sede Apostolica dependentia merito fruuntur; ac *decernit* ut haec nova Universitas, quae statutis et normis a Sancta Sede approbata regetur, *Pontificio* titulo decoretur, eiusque Magnus Cancellarius sit ipse Archiepiscopus Metropolitanus Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii.

Servatis normis et praescriptionibus Sedis Apostolicae; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Callisti, d. XX m. Ianuarii
in Festo Sancti Sebastiani Martiris. A. D. MCMXLVII.

J. Card. PIZZARDO, *Praefectus*

L. ✕ S.

J. ROSSINO, *Archiep. Thess. Secretarius.*

15.

22 februarii 1947

S. RITUUM CONGREGATIO *benigne annuit precibus Praepositorum Provincialium Hispaniae ut festum S. Francisci Borgia, pro regionibus eorum iurisdictioni subiectis, elevetur ad ritum duplicem secundae classis cum Officio et Missa propriis et approbatis. Haec gratia concessa est cum propter magnas S. Francisci benemerentias erga Provincias Hispanicas So-*

cietatis, tum ad resarciendas iniurias, paucis abhinc annis, eius sacris exuviis illatas.

16.

22 aprilis 1947

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS
agnoscit et annumerat Institutum Philosophicum, a B. Michaele Carvalho, Bracarense (Prov. Lusit.), inter Societatis Iesu Facultates, cum iure gradus academicos in Philosophia Sodalibus eiusdem Societatis conferendi, ad normam Const. Apost. «Deus scientiarum Dominus» ⁽¹⁾.

17.

30 aprilis 1947

SUMMUS PONTIFEX *commendat Pont. Universitatem Xáverianam in urbe Bogotá Nostrorum curis commissam (Prov. Colomb.).*
Epist. Apostol. ad Episcopatum Colombian.

A NUESTROS VENERABLES HERMANOS LOS ARZOBISPOS Y OBISPOS DE COLOMBIA

Una vez más se aprestan los católicos colombianos a celebrar el día que en vuestra Conferencia del mes de Mayo de 1944 señalasteis como dedicado anualmente a la oración y a la colecta en favor de Nuestra Universidad Javeriana de Bogotá.

No hemos querido que faltara anteriormente en esta ocasión, Nuestra palabra de estímulo y Nuestra bendición a los que, secundando el llamamiento y recomendación de sus Pastores, supieron dar su generoso contributo para sostén de tan hermosa y benemérita obra.

Se trata en efecto de una institución, que ha sido siempre muy querida de Nuestro corazón por corresponder a una de las más graves preocupaciones y a uno de los más vivos anhelos que Nos inspira el paternal afecto que sentimos hacia esa Nación. Nadie, y menos aún aquel a quien la Providencia divina, aunque indigno, puso para gobernar la Iglesia universal en días tan borrascosos, puede desconocer la importancia fundamental de la formación cristiana de la juventud -en particular de aquella de cuyas filas debe salir la clase dirigente de la Nación- a fin de que, no sólo en la vida privada, sino, como es un deber, también en la vida pública de los Estados, en el campo de las ciencias, en las

(1) cfr. A. R. VII 64; IX 350; X 77 s., 756 s.

profesiones y en las artes se conserve o vuelva a reinar como incontrastable soberano y animador, para bien mismo de la sociedad civil, el espíritu de la religión de Cristo.

Nunca por lo tanto se inculcará demasiado la necesidad de que se multipliquen los centros de estudio y educación en los cuales tanto la niñez como la Juventud, junto con las luces del saber, reciban aquella otra luz, más indispensable aún, que proviene de las verdades de la fe, a fin de que estén preparados para afrontar con conciencia cristiana los deberes de su vida futura.

Con justa razón la católica Colombia se gloria de los numerosos y florecientes institutos que desde hace tiempo se dedican a la formación de los jóvenes en sus primeros años. Sin embargo, hasta no hace mucho, faltaba en ella un centro de estudios superiores, donde la obra de los colegios y escuelas católicas encontrara adecuado coronamiento y que pudiese extender también en esa Nación los méritos y servicios que por tradición secular se ha conquistado la Iglesia en el campo de la alta cultura, incluso profana.

Por tal motivo esta Sede Apostólica ha visto con el mayor agrado resurgir con nueva vida el antiguo y glorioso Ateneo que habían abierto los Hijos de S. Ignacio de Loyola en Santa Fe de Bogotá a principios del siglo XVII para que bajo el nombre y protección del grande y doctísimo Apóstol de las Indias fuese faro de civilización cristiana en esas tierras.

Restablecida la Uniyersidad Javeriana ha sabido ésta con nuevos bríos alcanzar en pocos años tales éxitos que Nuestro inmediato Predecesor Pío XI, de veneranda memoria, la juzgó digna en el año 1937 del título de Pontificia concediéndole la erección canónica y la facultad de conferir grados académicos.

Desde entonces ella ha proseguido incansable en sus actividades ganando fama y estima en ambas Américas y fuera del Nuevo Mundo, y ha aumentado el número de sus facultades, abriendo también una de tanta importancia como la de Medicina. Prueba magnífica de este ferviente trabajo es la ya comenzada construcción del gran Hospital de S. Ignacio, que debe ser a la par centro de formación profesional y de eficiente caridad cristiana.

Nós estamos seguros que también en lo sucesivo Nuestra Uniyersidad Javeriana, juntamente con el nuevo Ateneo de Medellín, al cual hemos tenido la dicha de conceder recientemente el título de Pontificio, sabrá responder a las esperanzas que la Santa Sede y los católicos colombianos han puesto en ella.

Pero si bien esta fundada confianza y la realidad de los frutos conseguidos hasta ahora Nos sirven de vivo consuelo, no Nos faltan a la par, Venerables Hermanos, motivos de preocupación por las noticias que nos llegan acerca de las dificultades a que debe hacer frente tan benemérito Instituto por falta de recursos suficientes.

El no dispone aún de edificios propios y los que ocupa actual-

mente se encuentran dispersos aquí y allí en medio de vuestra populosa capital. La Universidad Javeriana no tiene todavía dotaciones fijas para sostener y estimular los estudios y las investigaciones científicas, para abrir o facilitar el camino de la ciencia a los jóvenes de particular capacidad desprovistos de medios de fortuna.

Sabemos bien cuánto han hecho y cuánto hacen por la Universidad los hijos de S. Ignacio, a quienes está encomendada la dirección. Nos es así mismo conocida la generosidad que han sabido demostrar hacia ella los fieles de Colombia, incluso los más pobres, siguiendo el aliento y el ejemplo de los Obispos, sacerdotes, religiosos y religiosas. A todos deseamos manifestarles Nuestra íntima complacencia, agradeciendo de todo corazón cuanto han hecho.

Las necesidades sin embargo son aún grandísimas. Por esto hemos querido que en el presente año Nuestra exhortación a los católicos colombianos en el Día de la Universidad Javeriana, tuviera un significado especial. Sepan todos darse cuenta de sus deberes hacia esta obra. Veán los fieles que la causa de la Universidad es su propia causa, porque representa un interés capital para la vida católica de la Nación.

Unanse todos y oren por ella, para que el Señor sea quien edifique, y no resulten vanos ni infructuosos los esfuerzos de los hombres. Dé cada uno otra vez su limosna, y, si lo permiten sus posibilidades, déla con mayor generosidad. Y los que más tienen sepan contribuir más espléndidamente, con cristiana comprensión y munificencia, a asegurar la vida y los medios de trabajo de un Instituto de tanta importancia para la Iglesia y para la Patria. Obrando de este modo -y estamos ciertos de que así sucederá- los católicos colombianos no se quedarán atrás con respecto a los de otros países, donde providencialmente existe una Universidad católica.

Nós imploramos de corazón desde ahora las divinas recompensas sobre todos los que respondan al llamamiento que les hacemos por medio vuestro, Venerables Hermanos, mientras que con paternal afecto otorgamos a Vosotros, al Clero y a vuestros diocesanos la Bendición Apostólica.

DEL VATICANO, 30 de abril de 1947.

PIUS PP. XII

18.

13 iunii 1947

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE *decretum edit quo Seminarium maius WUHUENSE (Prov. Castell.) in Seminarium Regionale pro Missionibus Provinciae ecclesiasticae Nganhoei-vensis erigit et constituit atque Patribus Societatis Iesu committit.*

19.

19 iunii 1947.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE annuit Exmi Ordinarii Archidioecesis Calcuttensis precibus, nomine omnium Ordinariorum Indiarum Orientalium porrectis, ut introducatur in suis kalendaris liturgicis festum S. Ioannis de Britto ritu duplici, die ipso natali, quoad fieri possit, celebrandum cum Officio et Missa approbatis.

20.

2 iulii 1947

SUMMUS PONTIFEX per Secretariae Status Substitutum gratias agit sociis Provinciae Lusitanae qui, occasione Canonizationis S. Ioannis de Britto, membranam artificiose depictam Ei obtulerant precum piorumque operum sertum referentem.

21.

25 iulii 1947

SUMMUS PONTIFEX per substitutum Secretariae Status Praeposito Provinciae Lusitanae (P. Tobiae Ferraz) gratias agit ob duo volumina, quibus inscriptio « *Revista Portuguesa de Filosofia* »; atque illius moderatoribus, auctoribus, lectoribus Benedictionem impertitur.

22.

31 augusti 1947

SUMMUS PONTIFEX fausta precatur XXIV Hebdomadae Sociali Canadensi. — Epist. Summi Pontif. ad P. Iosephum Archambault (Prov. Can. Inf.), Moderat Hebd. Soc. Canad. (1).

A NOTRE CHER FILS
JOSEPH ARCHAMBAULT, S. J.

C'est un sujet de très réelle importance, qu'entend traiter à Rimouski la XXIVème Session des Semaines du Canada, et auquel Nous ne pouvons manquer de prendre un vif et paternel intérêt. « La vie agricole » mé-

(1) Cfr. AAS. XXXIX, 478-480.

rite, en effet, des égards spéciaux, des sollicitudes particulières, alors que trop souvent l'attention des sociologues et des hommes politiques se porterait de préférence sur les problèmes soulevés par les concentrations de la grande industrie. Nous ne nions certes pas l'urgence et le caractère aigu de ces derniers, mais *haec oportuit facere, et illa non omittere*; aussi Nous paraît-il que les prochaines assises sociales de Rimouski feront du bon et salutaire travail, en rendant toute son actualité et tout son relief au fondamental problème de la terre.

Car, il faut bien l'avouer, l'une des causes du déséquilibre et, disons plus, du désarroi, où se trouve plongée l'économie mondiale, et, en même temps qu'elle, tout l'ensemble de la civilisation et de la culture, c'est, à n'en pas douter, une déplorable désaffection, quand ce n'est pas du mépris, à l'égard de la vie agricole et de ses multiples et essentielles activités. Or, l'histoire ne nous enseigne-t-elle pas — et notamment par la chute de l'Empire Romain — à voir là un prodrome du déclin des civilisations? Et n'est-il pas significatif d'entendre monter, comme un cri d'alarme, des régions d'intense industrie, un appel à la formation dans les campagnes d'une population paysanne saine, forte, profondément et intelligemment chrétienne, qui soit comme une digue infranchissable contre laquelle vienne se briser la vague montante de la corruption physique et morale.

L'aspect moral et religieux de cette question vous touchera, bien entendu, au premier chef. Et l'on ne saurait trop redire, en effet, combien le travail de la terre est, en soi, générateur de santé physique et morale, car rien ne tonifie autant le corps et l'âme que ce bienfaisant contact avec la nature, directement sortie des mains du Créateur. La terre, elle, ne trompe pas, elle n'est pas sujette aux caprices, aux mirages, aux attraites artificiels et fiévreux des villes tentaculaires. Sa stabilité, son cours régulier et sage, la majesté patiente du rythme des saisons sont comme autant de reflets des attributs divins. *O fortunatos numium* ... Oui, plus heureuse encore, et plus noble que ne l'imaginait le poète antique, cette race paysanne, qui peut s'élever si facilement, par ses conditions mêmes de vie, jusqu'au Tout-Puissant, qui a fait le ciel et la terre!

Mais le côté économique et technique du problème agricole ne laissera pas non plus d'appeler tous vos soins, dans la mesure où il intéresse la justice sociale et le bien commun. Les améliorations de la vie paysanne, en ce qui concerne une organisation rationnelle tant de la culture pour produire davantage, que de la vente pour un équitable profit, feront à bon droit l'objet de vos études. En ce temps de disette quasi universelle, il n'est pas indifférent d'abord qu'un meilleur rendement du travail de la terre, une plus intense production de denrées agricoles permettent d'alléger les épreuves si durement ressenties par des continents entiers, que le récent cataclysme a réduits à la misère. Il est également nécessaire de pourvoir à l'institution d'oeuvres sociales veillant aux légitimes intérêts, aux progrès matériels et moraux de la

classe paysanne, à sa sécurité et à son avenir: tout cela sera bien propre, non seulement à enrayer le fléau de l'exode rural, mais à rendre les agriculteurs plus conscients de leur rôle, plus fiers de la dignité de leur vie et de leur mission, de la grandeur et de la sainteté de leur tâche.

Nul doute que les « Semaines » de Rimouski, sous l'égide éclairée du digne Pasteur de cet Archidiocèse, ne trouvent là ample matière à exercer leur sagacité et leur zèle. Tout le Canada, où, grâce à Dieu, l'amour de la terre est, Nous le savons, partout en honneur, saura faire écho à de si opportunes leçons. C'est pour qu'elles portent des fruits abondants, dont le monde entier lui-même puisse faire son profit, que Nous vous envoyons, ainsi qu'à vos collègues de la Commission des Semaines Sociales du Canada, aux organisateurs, professeurs et auditeurs de votre XXIVème Session, comme gage des meilleures faveurs célestes, la Bénédiction Apostolique.

PIUS PP. XII.

Castel Gandolfo, le 31 août 1947.

23.

10 octobris 1947

De quinquagesimo anniversario Pontificii Collegii Anagnini. —
Litt. Apost. ad P. Raphaellem Bitetti (Prov. Rom.) eiusdem
Pont. Coll. Rectorem.

DILECTO FILIO
RAPHAELI BITETTI E. S. I.
PONTIFICII INSTITUTI ANAGNINI RECTORI
PIUS PP. XII
DILECTE FILI
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Institutum Leonianum Anagninae constitutum, sodalibus e Societate Iesu ab ipso augusto conditore Leone XIII regendum concreditum, in eo iam est, ut quinquaginta gloriosae suae aetatis annos fauste sollemniterque concelebre. — Quid quidem libenti prorsus animo accepimus. — Quid enim magis congruum est huic faustitati, magisque ad augendas vires consentaneum, quam sistere parumper atque grata in Deum memoria respicere laetos uberesque fructus, quos pepererit hucusque praeclarum istud religionis studiorumque optimorum domicilium? — Ipse

autem situs Anagniae pergratus et prospectus circum circa amplissime patens, splendorem ac magnificentiam, quae divini insunt sacerdotii muneribus, adolescentibus ad sacra aspirantibus luculenter declarant.

Sed copia potissimum altiorum doctrinarum, selectorum doctorum sapientia moderatorumque prudentia ac sollicitudo effecerunt, ut ex ista palaestra virtutum atque exercitationum mentis curriculo, haud parva prodierit sacrorum administratorum manus, qui ornamentis ingenii animique, in umbratili vita Anagniae comparatis, per regionem Latii Inferioris, per dioeceses suburbicarias, in ipsi Apostolicae Sedis officiis Romae intus et extra auspicio enituerint. Nos igitur in primis has quidem Anagnini Instituti laudes suaviter memorantes, tibi, Dilecte Fili, tuisque sociis et consortibus gloriosi laboris ex animo gratulamur proximamque eventui celebrationem bonis secundisque ominibus prosequimur. Deum interea apprecati, ut felix istud Ecclesiae viridarium in dies magis floreat vigeatque, in caelestis opis auspiciis inque peculiaris Nostri amoris testimonium, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili, ceterisque Instituti moderatoribus, itemque docentibus ac discipulis amantissime in Dominó impertimus.

Datum ex Arce Gandulphi prope Remam, die X mensis Octobris, anno MDCCCXXXVII Pontificatus Nostri nono.

PIUS PP. XII

24.

5 decembris 1947

SUBSTITUTUS SECRETARIAE STATUS *gratulatur Patri Aemilio Villaret, (Prov. Camp.) Praes. Secretar. CC. MM., propter historiam Congregationum Marianarum recenter editam, quam Summo Pontifici obtulit* ⁽¹⁾.

---

(1) EMILE VILLARET S. J. - *Les Congrégations Mariates* - Beauchesne, Paris. Volumen primum. Tamquam praefationem refert epistolam ipsius Summi Pontificis (cfr. AR. XI, 83-85).

24.

Anno 1947.

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

- 9 ianuarii 1947. — R. P. LEOPOLDUS BRELLINGER (Prov. Austr.) nominatur Episcopus Cathedralis Ecclesiae Chimscienensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - Cfr. A. A. S. XXXIX 94).
- 24 ianuarii 1947. — P. HERMANNUS HAECK (Prov. Belg. Sept.) nominatur Director Agentiae Internationalis « FIDES » (*Pontif. Opus a Propagatione Fidei*).
- 22 februarii 1947. — R. P. GEORGIUS XENOPOULOS (Prov. Lugd.) nominatur Episcopus Cathedralis Ecclesiae Syrensis, cui unita est ad personam et ad tempus Ecclesia Cathedralis Sanctoriensis (*Decretum S. C. pro Eccl. Orient.* - Cfr. A. A. S. XXXIX 459).
- 10 martii 1947. — Exc. DD. BERNARDUS IACOBUS SULLIVAN (Prov. Missouri.), hactenus Episcopus Patnensis, transfertur ad Ecclesiam titularem Halicarnassensem (Cfr. A. A. S. XXXIX 107).
- 25 martii 1947. — P. IOSEPHUS CREUSEN (Prov. Belg. Sept.), Professor in Pont. Univ. Gregoriana, recensetur inter membra Commissionis respicientis Instituta saecularia (Cfr. A. A. S. XXXIX 131).
- 28 martii 1947. — P. ARTHURUS SCHÖNEGGER (Prov. Germ. Sup.), Professor in Pont. Univ. Gregoriana, nominatur Consultor S. Congregationis Concilii (*Biglietto della Segreteria di Stato di S. S.*).
- 22 aprilis 1947. — Exc. DD. STEPHANUS FOURCADIER (Prov. Tolos.) Episcopus tit. Ipponensis, annumeratur inter Episcopos Assistentes ad Solium Pontificium (*S. C. de Prop. Fide*).
- 25 aprilis 1947. — R. P. IOSEPHUS DU BOUCHET (Prov. Lugd.) nominatur Praefectus Apostolicus Arcis Lamy (Tchad) (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - Cfr. A. A. S. XXXIX 233).
- 1 maii 1947. — Exc. DD. AUGUSTUS HAOUISÉE (Prov. Franc.) Episcopus Sciamhaevensis (Shanghai) annumeratur inter Episcopos Assistentes ad Solium Pontificium (*S. C. de Prop. Fide*).

- 12 iunii 1947. — R. P. AUGUSTINUS F. WILDERMUTH (Prov. Mis-sour.) nominatur Episcopus Patnensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - Cfr. A.A.S. XXXIX 639).
- 3 iulii 1947. — P. ANTONIUS FERRUA (Prov. Taur.), scriptor in Coll. «*La Civiltà Cattolica*», nominatur Secretarius Pontificiae Commissionis Archaeologiae sacrae.
- 10 iulii 1947. — R. P. IGNATIUS T. GLENNIE (Prov. Neo Aur.) nominatur Episcopus Trincomaliensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - Cfr. A.A.S. XXXIX 640).
- 10 iulii 1947. — R. P. GASPARUS LISCHERONG (Prov. Hung.) nominatur Administrator Apostolicus Dioecesis Tamimensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 15 iulii 1947. — P. RAYMUNDUS BIDAGOR (Prov. Tolet.), Professor in Pont. Univ. Gregoriana, nominatur Consultor S. Congregationis de Religiosis (*Biglietto della Segreteria di Stato di S.S.*).
- 2 septembris 1947. — P. LUDOVICUS HERTLING (Prov. Austr.), Professor in Pont. Univ. Gregoriana, nominatur Consultor S. Rituum Congregationis in Causis Beatificationis et Canonizationis (Cfr. A. A. S. XXXIX 421).
- 29 novembris 1947. — R. P. BERNARDUS ARANGO (Prov. Colomb.) nominatur Praefectus Apostolicus Fluminis Magdalenae (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - Cfr. A.A.S. XXXIX 641).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

26.

22 ianuarii 1947

Missio Graeca a Provincia Sicula seiungitur et ad Viceprovinciam Proximi Orientis annectitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Die 12 ianuarii 1839 Servus Dei R. P. Ioannes Roothaan, dum apostolicus fervor restitutae Societatis ubique excitatus flagrabat, Provinciae quoque Siculae zelo satisfaciens, decreverat ut Missiones in insulis Tino et Sira, quae iamdiu laboribus nostrorum Patrum, etiam tempore suppressionis, strenue fuerant excultae, in posterum Provinciae Siculae addictae manerent.

Provincia quidem Sicula de Missione sibi concredita optime, per centum et amplius annorum spatium, merita est, cum validos subministrans operarios, quibus in illis insulis fides catholica servata tribuitur; tum etiam nullis parcens laboribus aut impensis, ut ex regione ipsa praestantes iuvenes in Societatem cooptarentur, atque omni cura in spiritu et litteris excolerentur; tum denique novam Athenis aperiens Residentiam et curam Seminarii Minoris Interdiocessani ibidem suscipiens. Quibus omnibus comparatis ac dispositis, nunc aequo iure spem alebat iam tempus advenisse, quo uberiores fructus spirituales colligeret.

At recentiores rerum politicarum conversiones ita condiciones mutaverunt, ut Provincia Sicula Missioni Graecae ulterius providere vix possit.

Quare bono ipsius Missionis prospicientes, ex qua Sancta Sedes magna nunc sibi promittit, informationibus ab iis quorum interest acceptis et attente consideratis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, post assiduas ad Deum preces, pro nostri muneris auctoritate, ea quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Territorium Missionis Graecae, cum domibus et bonis Societatis quae in eo sunt, a Provincia Sicula seiungatur et ad Viceprovinciam Proximi Orientis transferatur; et Praepositus Provinciae Lugdunensis ac Praepositus Viceprovinciae Proximi Orientis eam in personas et res Missionis Graecae iurisdictionem habeant, quam in personas et res Viceprovinciae Proximi Orientis.

2) Socii Provinciae Siculae, qui in regionibus linguae graecae nati sunt, ascribantur Viceprovinciae Proximi Orientis; ceteri vero Patres vel Fratres qui domibus Missionis Graecae in praesenti sunt assignati, Viceprovinciae Proximi Orientis applicati censeantur, ita ut nonnisi de mutuo Superiorum quorum interest consensu inde dimoveri possint.

3) Quaestiones alias particulares Praepositi Provinciae Siculae et Viceprovinciae Proximi Orientis inter se solvant, et, si qua dubia oriantur, Praeposito Generali dirimenda subiciant.

Hoc nostrum decretum in praecipua saltem domo Provinciarum Siculae ac Lugdunensis et Viceprovinciae Proximi Orientis, die 3 februarii 1947, ad mensam legatur et exinde plenam suam vim habeat.

Datum Romae, die 22 ianuarii 1947.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✕ S.

ANGELUS RONCO
Subsecr. Soc. Iesu.

27.

3 februarii 1947

Territorium Magni Ducatus Luxemburgensis annectitur Provinciae Belgicae Meridionali.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM BELG. MER.
ET GERM. INF.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Iamdium quaestio utrimque agebatur, utri Provinciae, Belgicae Meridionali an Germaniae Inferiori, territorium Magni Ducatus Luxemburgensis ascribendum esset. Cum id definiri inter belli vicissitudines minime potuerit, nunc tempus advenisse putamus quod negotium componere permittat, ut status ille incertitudinis qui haud levia incommoda secum fert, tandem tollatur.

Itaque, re coram Domino deliberata, postquam eos quorum interest, ac praesertim Praepositos utriusque Provinciae audiui, consultis quoque Patribus Assistantibus, iam decerno: territorium Magni Ducatus Luxemburgensis ac proin etiam domum et opera ibidem exsistentia et in posterum exstitura, ad Provinciam Belgicam Meridionalem pertinere. Porro Socii origine Luxemburgenses, qui nunc ad alterutram Provinciam pertinent, propriae Provinciae ascripti manent, neque transcribi possunt nisi Praepositus Generalis id permiserit, ad normam Epit. n. 817 § 1. Denique Socii Provinciae Germ. Inf., qui nunc Luxemburgi degunt, prout Provincialibus ad quos spectat videbitur, vel ibidem manebunt, applicati Provinciae Belg. Merid., vel in propriam Provinciam revocabuntur sive nunc, sive postea, ad normam Epit. n. 817 § 2.

Commendo me SS. SS.

Romae, 3 februarii 1947.

Rae Vae
Servus in Xto
J. JANSSENS, S. J.
Praep. Gen. Soc. Iesu.

28.

15 februarii 1947

Communicatur nova facultas personalis pro Nostris in usu Kalendarii Societatis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Per Rescriptum S. Congregationis de Religiosis die 11 ianuarii datum (N° 99/47), cuius exemplar RVae mitto, Sancta Sedes nobis benigne concessit, ut in Ecclesiis et Oratoriis ab Ordinariis locorum dependentibus, quorum Rector pro tempore sit Sacerdos Societatis, Patres nostri in Sanctae Missae Sacrificio offerendo sequi possint Societatis Kalendarium.

Libentissimo quidem animo hanc facultatem cum omnibus nostris Patribus communico, quam persuasum mihi est omnibus, praesertim in missionibus exteris, fore gratissimam. Id enim iuvabit ad magis magisque in nobis fovendum amorem erga Societatem, secundum commendationem postremae Congregationis Generalis, atque arctius astringet coniunctionis vincula nostrae huius militantis Societatis cum caelesti illa cuius intercessione in praesenti tantopere indigemus.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 15 februarii 1947.

Rae Vae

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

N. 99/47

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes S. V. provolutus humiliter petit ut in Ecclesiis et Oratoriis dependentibus

ab Ordinariis locorum, quorum Rector temporaneus est sacerdos Societatis Iesu, Patres eiusdem Societatis in Missae celebratione privilegio personali gaudeant utendi Kalendario Societatis, contrariis quibuscumque non obstantibus.

Rationes sunt: 1) conformitas cum divino Officio; 2) unitas et amor fovendus erga vitam religiosam; 3) zelus apostolicus servandus et excitandus iuxta exempla Sanctorum et BB. Societatis Iesu.

Et Deus etc...

Vigore facultatum a SS.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, audito voto Rev.mi P. Proc. Gen., Reverendissimo P. Praeposito Generali benigne commisit ut gratiam, iuxta preces, pro suo arbitrio et conscientia concedat pro Patribus Societatis tantum. Alii sacerdotes in Ecclesia celebrantes Kalendarium dioeceseos, ad normam legum liturgicarum, sequi debent.

Contrariis quibusbet non obstantibus.

Datum Romae, die 11 ianuarii 1947.

† LUCAS E. PASETTO, *Secret.*

L. ✕ S.

H. AGOSTINI, *Ad. a studiis*

29.

27 februarii 1947

De feriis aestivis Scholasticorum.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ASSISTENTIAE GALLIAE

MES RÉVÉRENDIS PÈRES,
P.XTi

Des directives générales vous ont été promises au sujet des vacances des Scolastiques; je vous les donne aujourd'hui.

Le principe qui doit nous guider dans cette matière est le suivant: Les vacances doivent servir 1. à reposer les Scolastiques; 2. à leur permettre de compléter leur formation.

Dans l'esprit de la Compagnie, les vacances doivent d'abord procurer aux jeunes religieux un repos physique et intellectuel. Sans doute n'est-il pas inutile de faire remarquer que distraction et diversion ne sont pas synonymes de repos. Nos jeunes confondent souvent ce qui plaît et ce qui repose. Beaucoup de distractions fatiguent, agitent, tendent les nerfs; graves inconvénients dont il faut savoir défendre nos Scolastiques, parfois contre eux-mêmes. Le repos suppose avant tout le calme intérieur et extérieur; le repos qu'un médecin impose à un tuberculeux en sanatorium — heures de chaise longue, sans visite — est très mortifiant mais très salutaire.

Les vacances sont encore indispensables pour la culture générale. Il ne suffit pas de faire de la philosophie et de la théologie, ni même des études universitaires spéciales, pour être vraiment à la hauteur de son rôle sacerdotal. Il faut une culture étendue et actuelle. Celle-ci pourra se développer, pour chaque Scolastique, dans une ligne préférée, en rapport avec ses aptitudes et ses goûts, mais elle doit être large. Il faut lire, bien lire, et même beaucoup lire actuellement. Il faut lire dans différents domaines du savoir; des livres français, anglais, allemands. Nos étudiants n'ont généralement pas le temps de lire pendant l'année scolaire; ils doivent le faire durant les vacances, tant celles des Scolasticats que celles de la régence.

De ce double principe général, voici quelques applications particulières, dont la plupart ne sont d'ailleurs que des rappels:

Les quinze jours des grandes vacances se passent pour tous en communauté. On n'admet pas d'exceptions, même pas pour des camps ou des colonies. Seul un cas de force majeure pourrait imposer une dérogation.

Les petites vacances se passent normalement au Scolasticat. D'une part, qu'elles soient vraiment délassantes; qu'on y mette donc de bonnes récréations, des promenades, des excursions, de la gymnastique, des sports modérés, des travaux manuels, etc. D'autre part, qu'elles soient formatrices; qu'on y réserve de longues heures de loisir pour la lecture et l'étude personnelle.

L'envoi en colonies et en camps doit se faire avec discrétion et discernement; et de préférence en faveur des enfants pauvres, des jeunes ouvriers, des élèves d'études supérieures. Que les Recteurs choisissent bien les sujets à y envoyer, ceux que des raisons

de santé, d'équilibre moral ou psychologique, ou une orientation d'avenir désigneront spécialement pour ces stages; qu'en aucun cas, ils ne soient sans Socius de la Compagnie. La durée de leur séjour dans ces camps ou colonies sera au maximum de 8 à 15 jours par an, maximum qui ne doit pas nécessairement être atteint; dans des colonies de plus longue durée, les Scolastiques pourront s'y succéder.

Evidemment nos jeunes aiment ces expériences apostoliques; mais en les multipliant comme ils le voudraient, nous risquons d'aboutir plus tard à un apostolat superficiel. Il faut fortifier les personnalités, intellectuelles, morales, religieuses, plutôt que les lancer prématurément dans l'action. Or une personnalité ne se forme que dans la solitude et le silence, - ou dans la vie très dure.

En vue de la formation culturelle, on peut songer à des « summer schools » au Scolasticat: semaines d'études pastorale, scripturaire, sociale, littéraire, artistique; mois de langues, mois missionnaire; initiation à l'art oratoire; série de conférences, etc.

Les vacances à l'étranger pour l'étude des langues sont recommandées pour ceux que les Provinciaux jugeront plus aptes à en profiter; mais qu'ils soient de vrais séjours d'étude; limitez-les au temps des petites vacances; ne les permettez qu'à ceux qui ont déjà appris au moins les éléments de la langue étrangère.

Il va de soi que, dans la mesure de leurs talents, les Scolastiques font oeuvre utile en apprenant des langues. Que l'on veille, comme le recommandait le P. Ledóchowski, à éviter tout excès, qui nuirait aux études et à la santé.

Je me recommande, mes Révérend Pères, à vos SS. SS.

Rome, 27 février 1947.

Votre serviteur en Notre-Seigneur

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Missio Helvetica a Prov. Germaniae Superioris seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur ⁽¹⁾.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Quantum de renata Societate Missio Helvetica merita sit, nemo est qui nesciat. Quippe quae iam ante restitutionis universalis Bullam Societati in Russia superstiti legitime aggregata — in Missionem primum, dein in Viceprovinciam crecta, prima novae Societatis germina per Germaniam, Belgium, Hollandiam in se suscepisset ac materno amore fovisset; ut ex illa sex hodiernae eaeque florentes Provinciae exortae esse quodammodo dici possint.

At centum iam complentur anni, quibus insectationum turbo, qui Missionem Helveticam ab incunabulis exagitaverat, eius filios quaquaversus dispersit; qui, etiamsi fideles — quoad fieri poterat — partem vineae Domini sibi commissam colere perseverarunt, immo ab anno 1873 vires coniungere sub uno communi Superiore potuerunt; tamen nec domos regulariter institutas habere umquam obtinuerunt, nec numero Sociorum ita multiplicari aut in spirituali animarum expugnatione ita libere propagari, ut Missionis initia promittebant.

Nihilominus mutatae externae rerum condiciones mutationem in iuridica Missionis constitutione suadere videbantur; quod decessor noster, R. P. Wlodimirus Ledóchowski, p. m., sagaciter praevidit et quodammodo paravit, cum iam ab anno 1937 territorio Helvetico et Vorarlbergensi Viceprovincialem temporaneum praeficiendum esse statuit.

Quapropter, rogatis sententiis Praepositorum Provinciae Germaniae Superioris ac Provinciae Austriae et Superioris Missionis Helveticae cum eorundem Consultoribus; Patribus Assi-

⁽¹⁾ Nostris omnibus commendatur ut de hac re cum externis sileant atque in epistolarum inscriptione ea omnia devitent, ex quibus aliquem ad S. I. pertinere deduci posset.

stentibus — ut par erat — in consilium adhibitis; postquam divinum lumen enixe imploravimus, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Nobis conferunt potestatem, hoc nostro decreto Missionem Helveticam a Provincia Germaniae Superioris seiungimus et in Viceprovinciam independentem, cui nomen Viceprovincia Helvetica, erigimus, cum omnibus iuribus atque officiis, quae ad Viceprovincias independentes ex nostro Instituto competunt.

Quod vero ad huius novae Viceprovinciae territorium, domos, socios, res temporales attinet, haec praeterea decernimus:

1) Territorium Viceprovinciae Helveticae, praeter Helveticam Foederationem, complectetur etiam Principatum Liechtensteinensem; et intra hoc territorium Viceprovincia Helvetica obtinebit domicilia omnia Societatis, cum eorum bonis et iuribus et obligationibus.

2) Regio Vorarlbergensis iure pertinet ad Provinciam Austriae in cuius ditione politica invenitur; dum tamen Viceprovincia Helvetica in proprio territorio domos regulares habere non poterit, domus in Feldkirch et Tisis sitae ipsius iurisdictioni plene subiectae erunt.

3) Socii Provinciae Germaniae Superioris, qui in Foederatione Helvetica vel in Principatu Liechtensteinensi orti sunt aut civitate donati, etiamsi nunc alibi degant, novae Viceprovinciae Helveticae ascribentur; ceteri vero ex Nostris qui in Domibus Missionis Helveticae stabili ratione nunc versantur, applicati tantum Viceprovinciae censebuntur.

4) De rebus temporalibus Praepositus Provinciae Germaniae Superioris et Praepositus Viceprovinciae Helveticae inter se convenient, et quae statuerint ad Nos approbanda deferent.

5) Si qua dubia vel difficultates, sive in distributione Sociorum, sive in aliis quibuslibet rebus singularibus forsitan oriantur, ea Nobis solvenda proponentur.

Hoc nostrum decretum, a proximo die festo S. Petri Canisii, 27 aprilis, — quo die in praecipua domo Provinciarum Germaniae Superioris et Austriae et in domibus Viceprovinciae Helveticae ad mensam de more legendum ac promulgandum erit, — plenam vim suam secundum nostras leges habiturum esse pronuntiamus.

Quae vero per hasce nostras litteras decernimus, velit Sa-

cratissimum Cor Iesu, Rex ac Summus Dux noster, rata habere et confirmare; ut, Immaculato B. Mariae Virginis Corde opitulante et S. Petro Canisio ac B. Petro Berno deprecantibus, nova Viceprovincia Helvetica, insectationum igne probata, et vita religiosa et spirituali animarum fructu magis magisque floreat.

Datum Romae, die 12 martii 1947, in anniversaria memoria Canonizationis S. P. Ignatii et S. Francisci Xaverii.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ P.

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu.

31.

19 martii 1947

INSTRUCTIO

DE ASSIDUA SACRAE SCRIPTURAE LECTIONE

SUMMARIUM

De huius lectionis necessitate (nn. 1-3).

De lectionis materia, ordine, tempore, lingua (nn. 4-5).

De adiumentis: conferentiis, commentariis, exercitationibus (nn. 6-8).

De accuratiores quadam lectionis ratione in singulis Collegiis Nostrorum redigenda (n. 9).

De Sacrae Scripturae lectione post studia absoluta continuanda (n. 10).
Conclusio (n. 11).

Appendix: Specimen distributionis quae in Sacris Libris legendis utiliter servari potest.

1. — Congregatio Generalis XXIX, decr. 26, haec statuit:
« Ut, ad mentem Litterarum Encyclicarum *Divino afflante Spiritu*, cognitio, amor, usus Sacrae Scripturae in Nostris magis magisque promoveatur, Superiores diligenter curent, ut Scholastici assidua et bene ordinata lectione Sacros Libros cognoscant, vere ament, ad proprium spirituales fructum atque ad usum apostolicum adhibere discant ».

2. — Cum Congregatio Generalis Patri Generali commiserit, ut ad exsequendum hoc decretum opportunas normas statueret ⁽¹⁾, voluntati Congregationis eo libentius obsequor, quod de re agitur quae inde a primis initiis Societati nostrae apprimè cordi fuit. Notum est omnibus, quanti illis temporibus Nostri aestimaverint « lectionem sacram » quae in Societatis ecclesiis haberi solebat, quamque frequentem usum antiqui Patres nostri fecerint Sacrae Scripturae in spiritualibus Exercitiis tradendis et in habendis contionibus: quae quidem omnia facere non poterant, nisi Sacros Libros plene et profunde cognovissent. Porro notum est id quoque, quanto cum ardore, maxime in quibusdam regionibus, fideles, hortantibus etiam ipsis Summis Pontificibus ⁽²⁾, Sacrae Scripturae legendae et meditandae pie operam dare his ultimis temporibus studeant.

3. — Quare, ne Societas nostra a primaeva sua traditione deficiat aut in re adeo gravi officio suo desit atque adeo magna illa privetur utilitate, quae ex Sacris Libris devote lectis et penitus cognitis tam in proprias legentium animas quam in ministeria apostolica redundare solet, Superiores, qui in Collegiis Nostrorum studiis praesunt, diligenter curent, ut Congregationis Generalis voluntas, quae eadem est voluntas Ecclesiae, alacriter et efficaciter executioni mandetur. Qua in re ante oculos habeant quae sequuntur.

4. — Ac primum quidem id sollicitè curetur, ne quis ex Nostrorum Collegiis ad Societatis ministeria prodeat, quin Scripturam Sacram totam legerit eamque bene noverit. Quare, materia opportune distributa, provideatur, ut decursu studiorum omnes Libri Sacri a Scholasticis attente legantur et, quantum formationis status et condicio permittat, sufficienter perspiciantur ⁽³⁾. Qua lectione rite facta, etiam cursus Introductionis et Exegeseos, qui secundum Rationem Studiorum ⁽⁴⁾ in curriculo

(1) Cf. *Decreta Congr. Gen. XXIX*, d. 11 n. 2.

(2) Cf. BENEDICTUS XV, « *Spiritus Paraclitus* »; A.A.S. XII, 404-406; *Enchir. Bibl.* nn. 488-491; PIUS XII, « *Divino afflante Spiritu* »: A.A.S. XXXV, 304, 321.

(3) Cf. PIUS X, « *Quoniam in re biblica* » n. XIV: A.A.S. XXXIX, 77-80; *Ench. Bibl.* n. 169; PIUS XI in sermone die 29 Sept. 1930 habito: *Enchir. Cler.* n. 1476.

(4) *Ratio Studiorum Superiorum* (1941) nn. 187-192: A.R. X, 218 ss.

theologico habendi sunt, profundius et maiore cum fructu tradentur. Distributio autem materiae legendae ita fiat, ut partes singulis annis assignatae gradui formationis scientificae et religiosae Scholasticorum, quantum fieri possit, accommodatae sint et lectio ut plurimum a facilioribus ad difficiliora progrediatur. Specimen huiusmodi distributionis in elencho annexo proponitur

5. — Tempus quod Scholastici libris Sacrae Scripturae legendis tribuere possint, maxime aptum videntur esse feriae minores. Sed etiam inter annum ne hanc lectionem neglegant, sive partem temporis lectioni spirituali destinati ei dedicerint sive aliud breve tempus opportunum, in specie diebus Dominicis et festis, ei assignent. Haec autem lectio, nisi quis ipsos textus originales facile et expedite intellegat, aut ex Versione Vulgata fieri potest, aut potius ex recentiore aliqua translatione, quae ex textibus originalibus facta et ab Ecclesia approbata sit.

6. -- Et haec quidem de *lectione* Scripturae Sacrae. Ut vero haec « cursiva », quae dicitur, lectio non mere materialis evadat, sed ad scopum desideratum conducat, ad hoc nempe, ut Scholastici nostri Sacros Libros non tantum cognoscant, sed etiam magni aestiment, vere ament, scite ad propriam aliorumque utilitatem applicare assuescant, omnino necessarium videtur, ut in hac lectione, profecto haud facili, debito modo *iuventur*. Ideo in unoquoque Nostrorum Collegio Pater quidam designetur, vel aliunde advocetur, ad hanc rem magis aptus, qui aliquoties in anno, maxime tempore feriarum minorum, Scholasticis unam alteramve conferentiam habeat, qua breviter et clare eorum librorum, qui illo anno legendi sunt, explicet argumentum et divisionem, atque id potissimum ostendat, quem eorum usum facere possint tam ad propriam vitam spiritualem nutriendam quam ad animas in ministerio, praesertim in catechesi et in sermonibus, rite iuvandas. Hae autem conferentiae ne sint indolis doctae et scientificae, sed potius practicae et ad gradum formationis Scholasticorum quibus proponuntur accommodatae. Maior autem etiam orietur fructus, si — ut in quibusdam Provinciis iam laudabiliter fieri audio — tali introductioni non modo una alterave destinetur conferentia, sed interdum habeatur « Hebdomada Biblica » (seu cursus per complures dies continuatus), ad quam celebrandam aliqui Patres disciplinae biblicae specialiter

periti, simulque in ministeriis apostolicis et in quaestionibus vitae spiritualis optime versati invitentur.

7. — Superiores praeterea curent, ut non tantum singulis Scholasticis praesto sint exemplaria etiam versionis in linguam vernaculam Sacrae Scripturae ad lectionem requisita, sed in bibliotheca Scholasticorum habeatur etiam unus alterve brevis commentarius, qui « opportune obscuriores locos illustret, difficiliore explicet » ⁽⁵⁾, atque prout res permittunt, alia aliqua prostent opera, e melioribus selecta, de illis libris qui singulis annis legendi erunt. Immo in universum Superiores, pro prudenti suo iudicio, faciles se ostendant ad ea concedenda et fovenda, quae ad Sacram Scripturam melius cognoscendam apte conducant.

8. — Valde utiliter denique Moderator quoque tonorum et contionum unum alterumve argumentum ex materna eo anno legenda eligere poterit, quod in exercitationibus et in contionibus tractetur.

9. — Quae omnia ut rite fiant, Rector Collegii cum Praefecto studiorum, Decanis, uno alterove Professore Sacrae Scripturae et si quis alius erit qui harum rerum peculiariter peritus sit, consultationem instituat, ut singula accuratius determinentur, ac Praeposito Provinciali et per ipsum Praeposito Generali referat, qua ratione et quo ordine, quae hic commendata sunt, in suo Collegio executioni mandanda videantur; neque Superiores cunctentur ex propria sua experientia ea communicare et proponere, quae hac in re (quippe quae sit inter nos nova) aliis utilia esse consuerint.

10. — Iam, ut egregii hi fructus a Sacerdotibus nostris in dies copiosius percipiantur, facere non possum quin aliud quid breviter tangam, quod non parvi momenti esse censeo: id nempe, ut nostri Sacerdotes, etiam studiis ac tertiae probationis anno persolutis, indefesso zelo curent, ut quae tempore scholasticatus Sacrae Scripturae assidua lectione consecuti fuerint, non modo non perdant, sed potius augeant atque perficiant. Quare enixe eis commendo laudabilem illam multorum sacerdotum consuetudinem — quam ipsa Ecclesia indulgentiis ditavit ⁽⁶⁾ —, ut

(5) Pius X, « *Quoniam in re biblica* » n. XIV: A. A. S. l. c.

(6) Cf. *Preces et pia opera ... indulgentiis ditata* (1938), n. 645.

cotidie per determinatum aliquod tempus Sacram Scripturam « summa cum veneratione divino eloquio debita et ad modum lectionis spiritualis » (?) legant. Omnes enim Sacerdotes Summus Pontifex noster Pius XII instanter monet, ut Sacras Paginas, quas diligenti studio perquisierint, « suas precande meditandoque » efficiant atque hoc modo aptos se reddant qui has divini verbi opes sermonibus, homiliis, exhortationibus promant (°).

11. — Concedat Deus ut hoc quoque subsidio, a Congregatione Generali provide statuto, Nostri in dies magis parentur et perficiantur eisque « Divinae Litterae . . . fiant et propriae cuiusque vitae spiritualis fons purus atque perennis, et sacri contionandi muneris . . . alimentum et robur » (°).

Romae, 19 martii 1947.

JOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

APPENDIX

SPECIMEN DISTRIBUTIONIS

QUAE IN SACRIS LIBRIS LEGENDIS UTILITER SERVARI POTEST.

N. B. Distributio hic proposita supponit iam in *Noviciatu*, sub ductu Magistri Noviciorum, legi quattuor Evangelia et Actuum Apostolorum cc. 1-8.

In *Iunioratu* autem, saltem eo anno quo praecepta eloquentiae traduntur, opportune leguntur aliqui Libri Sacri qui illi studio magis conveniunt, v. gr. Isaias, Amos, Nahum, Actuum Apostolorum cc. 9-28; Epistolae S. Pauli ad Eph., Phil., Col., Philem.

Libri in *Iunioratu* iam lecti postea aut omitti aut denuo legi poterunt.

Tempore triennii Philosophiae et trium priorum annorum Theologiae, Libri Sacri hoc fere ordine distribui poterunt:

In Philosophia

I. [Act. Ap. 9-28] Epistolae minores S. Pauli: [Eph., Phil., Col., Philem.], I et II ad Thessalonicenses, I et II ad Timotheum, ad Titum.
Tobias.

(7) Ibid.

(8) Cf. Pius XII, « *Divino afflante Spiritu* »: A. A. S. XXXV, 320.

(9) Pius XII, « *Divino afflante Spiritu* »: A. A. S. XXXV, 322.

Iudith.
 Esther.
 Proverbia.
 Sapientia.

II. Epistolae catholicae.

Genesis, Exodus, Deuteronomium, Iosue, Iudices et Ruth.

III. I et II Samuelis.

I et II Regum.

I et II Chronicorum.

Esdras et Nehemias.

In Theologia

I. Leviticus et Numeri.

Iob.

Psalmi.

Ecclesiasticus.

II. Prophetae maiores et minores.

Apocalypsis.

III. Epistolae maiores S. Pauli: Rom., I et II Cor., Gal., Hebr.

Ecclesiastes et Canticum Canticorum.

I et II Machabaeorum.

32.

25 martii 1947

De ratione se agendi Nostrorum in rebus politicis et erga Ecclesiasticas Auctoritates.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCIARUM
 ET VICEPROVINCIARUM AMERICAE LATINAE

REVERENDE IN XTO PATER,
 P. XTI

Ad me variis ex partibus relata sunt dubia hinc inde orta sive de modo agendi in re politica, sive de ratione qua Nostri Ordinarii locorum operam suam adiutricem praestare debeant. Ad utrumque quaesitum quaedam respondere satago.

1. Perpetua atque sancta fuit Societatis traditio, spiritui et litterae Constitutionum et Regularum innixa, ut penitus absterneamus a qualibet immixtione in res politicas. Praeter quaedam magis particularia, refert Epitome Instituti, n. 700, § 2, normam generalem: « Nostri... a quibuslibet negotiis politicis tractandis abs-

tineant »; quod intellegendum est tam de tractandis negotiis verbo et actione, quam de scribendo, de contionando vel verba publice faciendo.

2. Agitur sane in istis textibus de rebus mere politicis; quae enim mere politica sunt, a nostra vocatione imprimis aliena esse patet. Quanam talia dicenda sint, haud difficile discernet ille qui res considerat sine ira et studio, « liber ab omnibus inordinatis affectionibus per gratiam Dei edomitis et mortificatis ... ne interius iudicium rationis perturbent » ⁽¹⁾. Cavendum enim est ab hallucinatione quam facile causat passio et affectus, sive erga patriam, nationem vel stirpem, sive erga partes in quas catholici dispertiuntur. Immo, prae oculis habendum quod monet Institutum: « Etiam querelas ex falsis suspicionibus provenientes, quantum fieri potest, praecaveant » ⁽²⁾. In dubio num res quaedam dicenda sit politica, vel saltem num ab ea tractanda abstinere nos deceat, unusquisque se submittet iudicio Superioris sui, utpote a Divina Providentia constituti ut eiusmodi dubia ad praxim dirimat.

3. Simul monet nostra Epitome ⁽³⁾ nos « principia religiosa et moralia in huiusmodi rebus prae oculis habenda, cum fructu exponere posse ». Immo non raro expediet atque urgebit ut illa solide et nitide declaremus prout nobis non uno in loco inculcat decr. 29 Congregationis XXVIII ⁽⁴⁾, ipsam praxim et mentem Ecclesiae ad nostrum apostolatatum applicans. Vult illud decretum ut allaboremus « ut denuo tota vita *publica* et privata ad Evangelii doctrinam componatur »; « ut singulorum vita et *totæ societas humana* doctrina Evangelii penetretur et intime reformetur »; ut socialem doctrinam Ecclesiae « cum omni sinceritate, caritate et prudentia » omnibus exponamus; ut « ad rectum ordinem socialem instaurandum » cooperemur; ut errores de habitudine inter bona naturalia et supernaturalia, inter personam humanam humanamque societatem », prudenti zelo refellamus. Brevi, ut verae doctrinae Ecclesiae inhaerentes, longeque a doctrinis olim « liberalibus » vocatis distantes, non tantum ad vitam privatam, sed ad vitam publicam ordinandam Evangelium valere ostendamus.

⁽¹⁾ *Const.* P. IX c. 2 n. 3.

⁽²⁾ *Epit.* n. 700 § 2.

⁽³⁾ N. 682 § 2.

⁽⁴⁾ Cfr. *A.R.* IX 31-34.

4. Quod, ut cum fructu fieri possit, haud leve praesupponit studium. Oportet enim solide fundatum esse praesertim in sana Philosophiâ; vita publica siquidem magna ex parte iure naturali regitur. Oportet serio studuisse Encyclicis aliisque Pontificiis documentis huc spectantibus; de origine et natura potestatis publicae eiusque ambitu; de eius recta habitudine ad Ecclesiam; de eius iuribus et officiis in re sociali, in institutione iuventutis, in re matrimoniali; de habitudine personae humanae ad societatem et Statum; de iure belli; de relationibus inter gentes, etc. De his omnibus enim egerunt non tantum eximii catholici auctores sed praesertim Summi Pontifices in variis documentis publicis.

Nostrum est, in omnibus illis materiis, principia exponere sanae et salutiferae doctrinae catholicae.

5. Ubi autem ad applicanda principia descendimus, prudentia opus est. Hic enim facile provinciam proprie dictae artis politicae ingrediemur. Ad artem politicam plerumque pertinet definire qua via, quibus auxiliis, quibus determinatis legibus ad finem, doctrina descriptum, aptius perveniatur. Doctoris catholici tamen semper manet viam illam, auxilia, leges, ad normam principiorum iuris naturae vel Revelationis aestimare et de iis iudicium morale ferre. Verum in res difficiles, animos commovere natas, Nostri ne facile se immisceant, nisi dirigente Hierarchia ecclesiastica.

6. Hierarchia enim ecclesiastica fruitur legitima auctoritate in re doctrinali; ipsa a Christo constituta est ut, in dubiis, fidelibus indiget quid sit tenendum, etiam ubi in decernendo non sit infallibilis. Fidelibus autem qui in re doctrinali Hierarchiae subesse tenentur, nos ipsi annumeramur; ad Ecclesiam discentem pertinemus, nec missionem docendi participamus nisi quatenus nobis a Hierarchia conceditur.

In rebus proinde quae solent « mixtae » appellari, Nostri omnes Episcopum dioeceseos in qua laborant sequantur oportet.

Conentur tamen semper sese continere intra ambitum ministerii sui spiritualis, nec rebus illis « mixtis » sese intromittant, nisi in quantum, iudicio proprii Superioris, bonum animarum id exigit. Prudentia illa et caritas, de qua Congregatio XXVIII in allato decreto, plerasque forte oriundas difficultates praeveniet.

7. Sicque devenio ad alteram harum litterarum partem, quae est de reverentia atque oboedientia Ordinariis locorum a nobis praestanda.

Principium generale manifestum est. Si de reverentia quidem agitur, Religiosos, ceteris, sive laicis sive clericis exemplo praeire oportet; adigimur enim ad perfectius colendas virtutes nomini christiano proprias. Si de oboedientia autem sermo sit, notum vobis est nos gaudere exemptione, seu directe subditos esse Romano Pontifici, nec nobis licere pro lubitu privilegiis a Sancta Sede concessis renuntiare. Nostra autem exemptio, ut par est, lege ecclesiastica limitibus circumscribitur. Integra quidem est ubi agitur de vita nostra religiosa proprie dicta: de institutione nempe religiosorum nostrorum, disciplina domorum, Provinciarum, Ordinis. At non ita plena, immo valde restricta, ubi de apostolatu et ministerio animarum agitur; Episcopus enim, non Superior religiosus, regit fideles, et congruum omnino est ut nos Episcopo subdamur dum eum iuvare possumus ad illud caritatis officium. De facto Episcopi solent nobis in bene multis rebus fidere nobisque largam libertatem relinquere. Atque nobis commendat ipsum Institutum adeo prudentem et moderatum usum gratiarum et privilegiorum nobis a Sancta Sede concessorum, ut nulli demus offensionem, « solius auxilii animarum fine sincerissime nobis proposito » ⁽⁵⁾.

8. Sincerissima illa intentio, qua solam Dei gloriam quaeramus, minime vero gloriam nostram nec gloriam nostrae Societatis, id efficiet « ut amor et caritas omnium etiam externorum erga Societatem conservetur » ⁽⁶⁾. Nemini non displicet vanitas ac superbia, etiam collectiva. Et Sanctus Parens noster, nobis plurimum commendabat humilitatem erga Ordinarios locorum, ut patet ex instructionibus, quas suis quos in varia loca mittebat, ipse dare solebat.

Nisi Episcopo in rebus ad apostolatam pertinentibus, libenter oboediant religiosi, quid quaeso accidet de necessaria unitate actionis in Ecclesia? Eo fecundius erit plerumque nostrum ministerium, quo sincerius, ut verbis utar Patris Nadal « parochis et Episcopis subservire enitimur » ⁽⁷⁾. Nec praeesse, nec dirigere ambiamus, nec certe honorari et laudari; nos decet subesse, servire, utiles nos praebere, paratosque ad omnia. In iis regionibus ubi Patres nostri plenius secundum tales normas procedunt, omnibus, etiam

⁽⁵⁾ Cfr. *Const.* P. X n. 12.

⁽⁶⁾ *Const.* P. X n. 11.

⁽⁷⁾ *Schol. in Const.* P. IV c. 2, Vº « *Nec curam animarum* ».

et praesertim clero et Episcopis cari sunt, indeque magna fiducia et magna in ministerio libertate gaudent.

9. Non est cur vobis commendem maximam devotionem erga Sanctae Sedis in singulis nationibus Legatum. Peculiaris enim oboedientia quam Societas profitetur erga Summum Pontificem, hoc habet corollarium, ut actionem Summi Pontificis, quae per eius Nuntium exercetur, totis viribus foveamus. Parati semper sint Nostri ad laboriosa quaecumque officia praestanda, si quando Sanctae Sedis Legati talia a nobis exposcant.

10. Restat demum ut aliquid addam de negotio particulari, ei normas superius datas applicando. Serpit apud vos una cum protestantismo, communismus, qui in vestris regionibus contendit se non esse atheum, sed religioni etiam catholicae obsequentem. Vestrum est, ut dixi, doctrinam socialem Ecclesiae, et quidem plene, licet cum ea prudentia et caritate quam commendat spiritus Christi Domini, exponere. Dicat quis doctrinam vestram in quibusdam punctis materialiter placita referre communistarum: esto; minime enim a communistis illam mutuamini, sed unice ex puro fonte Ecclesiae docentis hauritis. Verum ne vos decipiat, quaeso, astutia istorum qui se in angelos lucis transfigurare nituntur. Ne credatis « communismo » cuidam « catholico » aut « sociali », vel saltem doctrinae catholicae non infenso. Experientia tot aliarum regionum edocti, prudentes estote. Qui tamquam fundamentum quo reliqua nituntur profitetur, ne dicam merum naturalismum, sed et materialismum: qui, contra essentialia principia christianae caritatis, ex professo odium seminat, nequit dici religioni non infensus, nec umquam fiduciam merebitur, quod homines ad verum eorum finem veramque felicitatem adducturus sit.

Dum igitur erga omnes omnino homines, communistis minime exceptis, humanos, sinceros, benignos, nos exhibemus; aperte tamen declaremus nos placitis fundamentalibus communismi adhaerere non posse, nec eorum reconciliationi cum fide catholica, utpote per se impossibili, fidere valere.

Simul tamen recordemini unam tantum exsistere methodum plene efficacem huic malo medendi: ut nempe aedificetur ordo socialis innixus veris Evangelii principiis, in quo non singuli, ditiores praesertim, quae sua sunt tantum considerent et prosequantur, sed quam plurimis ea procuretur rerum mediocritas, ea servetur personae dignitas, ea agnoscatur familiae nobilitas quas liberalis Crea-

tor omnium bonorum intendit, quaeque viva membra Christi mystici decent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 martii 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

33.

29 martii 1947

De Congregationibus Marianis hac nostra aetate recte aestimandis et impense fovendis.

AD CUIUSDAM PROVINCIAE PRAEPOSITUM

Latina interpretatio:

REVERENDE IN CTO PATER,
P. CTI

Cum de domorum visitationibus RV^{ae} relationes legebam duo animum meum perculerunt: ex una enim parte RV^a animadvertit in nullo fere Collegio iam Congregationem Marianam existere, ex altera vero in iisdem Collegiis maximam partem lamentari quod pietatis spiritus in alumniis imminutus inveniatur.

Eiusmodi res, quae est nempe pietatis remissio in Collegiis, saepe non unam implicat causam, et ex iis quoque oriri potest, quae partem nostram non attingunt. Satis est meminisse mentis « naturalisticae », quae aevum nostrum totum inficit.

Verum nonne haec est nobis nova ratio nullius neglegendae industriae, earum quae in nostris sunt manibus, ut iuvenes vita christiana vere singulari, intima et propria imbuamus?

Congregationum Marianarum existimatio in nonnullis Societatis Provinciis amissa est: earum efficacitati iam non creditur. Earum ratio apparet methodus desueta, aliis omnino modis suffecta recentioribus, quibus nunc opera iuvenilia reguntur. Nonnullos asserentes audimus experientiam iam probasse Congregationes non amplius aetati nostrae aptari, neque ullos fructus allaturas.

Iuventutem ab iisdem nullo pacto iam allici, nullamque artem inveniri, qua huic cadaveri vita restitui possit.

At iurene ad experimentum appellatur, ut Congregationes damnentur? Quodnam, rogo, experimentum factum est? Illud plerumque alicuius opellae, quae de Congregatione nihil aliud habebat nisi nomen. Profecto huiusmodi experimentum male successit: at hoc nihil evincit.

Plures enim moderatores harum, quae ita appellantur Congregationes, numquam earum Regulas a R. P. Wernz datas ⁽¹⁾ legerunt, multoque minus considerarunt. Plurimi neque eas esse sciunt. Si experimentum factum fuisset, idque sapienter, quod tamen fructus non bonos protulisset, posset quis aliquid in ipsas concludere. Sed contra accidit: ubicumque enim authenticæ Congregationes Marianæ, his ipsis nostris diebus, atque hoc ipso vertente anno 1947, constitutæ sunt, fructus colligunt, qui animum erigunt et confirmant. Possum afferre haud pauca exempla, ut est messis copiosa vocationum, quam nostra Collegia in Hispania, vel in maximis urbibus, metunt. Sed hæc, malo fato, aliqui ignorare videntur. Ad falsam igitur de natura Congregationis notionem corrigendam, iuvat eam examinare tam in documentis et in libris probatis, quam in rebus ipsis et usu.

Error noster mihi videtur consistere in quadam oculorum illusionem, propria ceteroquin huius nostræ ætatis. « Opera » aestimamus ex eventu atque exitu, qui tangi, ut ita dicam, viderique possint: minus autem percellimur effectibus solum aut præcipue interioribus. Iam vero numquam e nostro conspectu id discedat oportet: opiniones proprias atque insitas persuasiones solas esse, quæ in animis conatum ac fructuum stabilium certam fidem facere possint. Hominem pretiosum faciunt ante oculos divinæ Sapientiæ non exteriores facultates actionis, sed interior virtus caritatis.

Tantum abest ut Congregationes inter res desuetas et præteritas sint relegandæ, ut potius eae dicendæ sint nunc magis « modernæ » quam umquam antea. « Modernæ » sunt atque manebunt, quippe quæ ad fidei principia provocent, quæ semper quovis tempore valent; earumque agendi modus iis regulis psychologicis nitantur, quæ æternæ sunt.

« Modernæ » præsertim sunt nostris temporibus, quæ, magis quam superiora, a levitate et ab « exterioritate » — levitatem consequente — indigent se defendere. Nemo est iam qui nesciat.

(1) A. R., I (1910) 93-107.

non paucos novorum operum moderatores necessitatem agnoscere instituendi hominum manipulos, qui vitam interiorem plene vivant, ne actio in agitationem vertatur et ut salubre sit populorum fermentum.

Tandem saepe dicitur societati civili opus esse delectu hominum rite formarum. Iam vero Congregatio, contra ac plura Actionis Catholicae opera, dumtaxat hominum delectu constituitur. Sicut vita religiosa, presse sumpta, non pro omnibus communiter christianis est constituta, sic vita Sodalis Mariani, quae est contractus quidam modus vitae religiosae et accommodatio Regularum Societatis ad christianos in saeculo degentes, reapse nonnisi ad minorem fidelium partem est designata. Cum aliquot ante annos cuiusdam nationis Episcopi decrevissent ut cuncti scholarum catholicarum alumni in Congregationibus Marianis illico et simul omnes inscriberentur atque eo modo auxiliares Actionis Catholicae fierent, animadversum est eiusmodi statutum sententiam mortis in Congregationes Marianas esse: quare illi, agnita rei veritate, decretum revocarunt.

Sed ad singularia descendamus:

1. — Elementum essenziale Congregationis et condicio ipsa suae exsistentiae est regula vitae Sodalis. Hic enim asceticam disciplinam talem persequitur, sine qua vita spiritualis seria et solida, communiter, impossibilis est. Paucissimi quidam, felici admodum indole praediti, christianam ascesim forsitan aliquatenus praetermittere possint, quamvis hoc nequaquam certum sit; sed universitas christianorum, perfectionem optantium, ea omnino indiget. Ascesis Congregationis Mariana est disciplina quae bene se probavit et adhuc se probat in Societate, iis tantum finibus circumscripta, quos vita in mundo agenda patitur. Itaque Sodales ad quaedam pietatis « exercitia » adiguntur, quae condicio est ut tota supernaturalis vita floreat: oblatio nempe matutina, vespertina conscientiae discussio, sacrum (et S. Communio) diebus quoque feriatis, aliquid saltem mentalis orationis, sive legendo, sive meditando; hebdomadaria peccatorum confessio apud stabilem confessarium qui constanter animum regat; recollectio menstrua et annua exercitia spiritualia.

Qui credat id genus « exercitiorum » non amplius esse modernum, satis ostendit se numquam serio considerasse quid hodie sit vita christiana.

2. - Spiritualis dein Sodalium vita, his exercitiis confirmata, quae eiusdem basis fere sunt, pietate mariali imbuitur. Hinc orietur

Sodales omnes, sive singulos sive omnes simul, illos devotionis actus praeferre, qui B. V. Mariae magis cordi sunt, Rosarium nempe aut saltem eius pars, Litaniae, similia.

Nullus sacerdos, hoc nomine dignus, asserere audebit pietatem marialem cessasse esse « modernam » aut umquam cessaturam esse. Quisquis quantulumcumque considerat veras huius temporis necessitates consentiet eam raro fuisse magis « modernam » quam nunc. Illa enim est praecipuum remedium contra naturalismum eiusque consecraria.

3. — Ut Sodales ad vias spirituales et Deiparae Virginis devotionem informet, Congregatio eadem arte ac Societas utitur: Patris Magistri institutionibus nostri Novicii usum vitae spiritualis addiscunt; instructionibus quoque Moderatoris Sodales ad pietatem sibi propriam et seriam adducuntur, prout eorum vitae genus et apostolatus requirunt.

4. — Tandem cum omnis persuasio, quae intime in animo insita sit, ad agendum facile inclinet et actus persuasiones corroborant, Congregatio, ope Sectionum, ad apostolatum se applicat.

Haec externa operositas a recentioribus iuventutis consociationibus partim accepta est. Nec prudens, nec paedagogicum esset cum eis certare de eo apostolatus campo, in quo illae sedem suam iam collocarunt. Relinquamus eis hanc operositatem magis externam, eamque iucundam et fecundam. Congregationis erit informare spiritu interiore animos eorum, qui inceptis huius aetatis promovendis ac praesertim dirigendis dant operam; sibi deinde reservabit humiliora et magis abscondita apostolatus opera, quae ab aliis minus appetuntur, ut: pueros doctrinam christianam docere, pauperes et infirmos invisere, derelictae iuventuti adesse et alia id genus. Non deerit nobis locus ad nova cotidie ineunda, cum cotidie novae necessitates nobis patefiant et occasiones numquam desint iis, qui semper et ubique ad serviendum parati sunt. Magni autem interest ut inculcetur indolem apostolicam et opera caritatis ad naturam ipsam Congregationis Marianae pertinere.

Hisce condicionibus, dicent fortasse quidam nostri Patres, nequit Congregatio iuvenes ad se allicere! Verum quidem est non magnas hominum turbas eam ad se perducturam esse; sed hic non est eius finis et magis convenit ut meliores tantum ad eam accurrant. Attamen iuvenes quos gratia Dei perurget, qui cupiunt animam suam purificare, Deum quaerere, Dominum nostrum cognoscere, facile a vera Congregatione trahentur. Et re vera in corde multorum nostrorum alumnorum eiusmodi desideria vivaciora sunt, profundiora et efficaciora, quam communiter credatur.

Planum est, ut res bene vertat, Congregationem — sicut quodvis aliud apostolatus opus — ei committi debere qui requisitis naturalibus et supernaturalibus virtutibus non careat. Opus est sacerdote pio, qui veram vitam interiorem ipse vivat, qui eruditione atque doctrina bene sit ornatus, qui sciat iuvenes prudenter et fortiter moderari, qui neque popularem auram captet, neque exitum splendidum, sed qui maximi faciat fructus internos et intimos.

Constituendus quoque erit Secretariatus Nationalis, rite instructus, idoneus, qui res et eventus bene comperta habeat. Neque viros huic muneri dedicatos quis iudicet pro apostolatus operibus amissos!

Nisi nos vitam Congregationibus nostris restituimus, alii locum nostrum occupabunt; quod iam, nec frustra, fieri coeptum est.

Quod si forsitan « Congregationis » nomen iam minus aestimetur et obstaculo sit, mutetur; dummodo res ipsa maneat. At nonne confitendum est sat ridiculum esse nos, de Societate, rerum tantum speciebus detineri? Et certe, si quis humano respectu et pusillanimitate ducitur, numquam florentem habebit Congregationem.

Ut finem dicendo ponam, mihi persuasum est experimentum sincerum et constans, quod methodos Regulasque authenticas Congregationis sectetur; fructus allaturum esse non minores iis, quos Pater Leunis obtinuit: vocationes nostrae multiplicabuntur, nostraque iuventutis opera vitam novam ducent. Vehementer cupio ut aliqui Patres magna cum fiducia et fortitudine rem incipiant.

Commendo me ss. SS.

Romae, 29 martii 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. IANSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

De communismo debellando.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Quae decreto 29, nn. 11 et 12, Congregatio Generalis XXVIII de communismo atheo commendabat ⁽¹⁾, ea abhinc novem ferme annis elapsis, nedum minus, contra multo magis nos urgere videntur.

Immane enim recensque bellum, in Europa et Asia praesertim, egestatem et rerum penuriam ultra tolerabilem modum augens, campum paravit fecundissimum rerum novarum fautoribus; ipsum simul potentiam firmavit eorum qui opibus atque perita opera seditiosas doctrinas et partes promovent.

Videmus ex una parte multitudinem proletariorum ad novas doctrinas tamquam ad Evangelium quoddam, promissionem vitae in terris melioris asserens sese convertere; ex altera vero christianos non paucos perterritos, nescio quo « fatalismo » correptos, vel voluntarie oculos periculo imminenti claudere, vel in antecessum manus victas dare atque nonnisi ad martyrium subeundum sese accingere.

Sed quod fere gravius est: his ultimis temporibus variis in partibus, iuniores praesertim communismi placitis alliciuntur; cum pateat hodiernum ordinem socialem scatere iniustitiis et abusibus, cumque qui « a dextris » sunt, ut dicere solemus, efficaci modo providere vel non posse vel nolle videantur, novatorum doctrinis aures praebent; atque spe delusi communismum purgari posse atheismo et materialismo, illum sibi fingunt christianum fore vel saltem intra campum mere socialem se contenturum, ita ut inoffensa fide catholica « ad sinistram » plene deflectentes, ad ordinem socialem reformandum, amicum foedus cum communistis iniri posse autument.

---

(1) A. R. IX 33.

In omnibus fere mundi partibus moderatur Societas periodica, quae hominibus cultis praesertim destinantur, iis nempe qui maiorem influxum exercere possint sive in publicam opinionem sive in eos qui rebus praesunt, de quibus laudata Congregatio eodem decreto 29, n. 3, tractat ⁽²⁾. Dirigit quoque non pauca folia, quae magis in vulgo sparguntur; quae licet de aliis ac doctrinae argumentis agere nata sint, nihilominus ad rem nostram facere pro sua parte possunt. Velim Patres Provinciales cum moderatoribus variorum illorum periodicorum agant et cum iis exquirant quonam modo aptius procurari possit id quod intendebat Congregatio XXVIII. Praeter alia quae unicuique occurrent, eaque procul dubio aptiora, quaedam considerata suggero:

1. Sicut olim socialismus, ita nunc communismus nasci ac roborari potuit, eo quod proletariorum condicio plerumque adeo dura, immo intolerabilis erat et adhuc est, ut nemini qui eam ignoret miretur undique imminere periculum eversionis rerum. Necesse videtur ut, solam veritatem inquirentes (placeat illa vel displiceat ditioribus bonaque huius terrae possidentibus), scriptores nostri, sine asperitate sed cum sinceritate, patefaciant lectoribus cultis veram longe plerorumque hominum miserandam angustiam in maioribus urbibus, in regionibus « industrialibus », in non paucis agricolarum partibus. Nec unusquisque propriam tantum patriam consideret, vel eam mundi partem in qua degit; sic, in immensis Asiae meridionalis et orientalis plagis et insulis, problemata socialia inauditaе gravitatis maturescunt, quas christianae caritati fas non est praeterire.

2. Ostendendum est quomodo Evangelium Christi Creatoris et Salvatoris generis humani, idque solum, ad veram felicitatem, sive post vitam sive in terris, conducat. Nisi enim ad principia Evangelii instauretur ordo socialis hodiernus, quem Christus intendit, ita ut loco mendacii, cupiditatis, egoismi, contentionis, amoris excellentiae, succedat « Regnum veritatis et vitae, ... Regnum iustitiae, amoris et pacis », « suo subiectis imperio omnibus creaturis » ⁽³⁾, nec mutata forma guberniorum, nec colloquia multiplicata inter populorum duces, nec foedera.

(2) A. R. IX 31-32.

(3) Cfr. *Praef.* Missae D. N. I. C. Regis.

nec certe bella quidquam efficere valebunt. Evangelicae doctrinae consecraria, ad ordinem sociale huius temporis aptata, manifesta in luce posuerunt tam Encyclicae sociales ultimorum Pontificum Romanorum, quam varia eorundem acta publica. Sincere fatendum est doctrinam sociale Ecclesiae multis, non tantum laicis, sed et clericis et sacerdotibus, nimis ignotam esse atque manere, cum summo damno praesenti et futuro populi christiani.

3. At minime sufficit ut catholici Ecclesiae doctrinam pernescant, nisi ad eam vitam suam, vitam dico privatam *et publicam*, exigant. Nisi enim corde credentes, ea quae nobis in Evangelio inculcantur re quoque faciamus, nonne similes erimus divitibus illis de quibus Apostolus Iacobus: « Si autem frater et soror nudi sint, et indigeant victu cotidiano, dicat autem aliquis ex vobis illis: Ite in pace, calefacimini et saturamini: non dederitis autem eis quae necessaria sunt corpori, quid proderit? » ⁽⁴⁾. Haec esset fides sine operibus, mortua. Quid prodest, si proletariis pulcherrimam Ecclesiae doctrinam proponamus admirandam, nisi nos catholici efficaci modo eisdem adsumus ad sortem suam etiam temporalem, secundum Evangelii votum, tolerabilem et homine dignam efficiendam?

Nostrum est viris primariis, qui nos legunt, inculcare suum conscientiae officium reformandi ordinem publicum ad normam iustitiae, aequitatis et caritatis christianae, non paucorum utilitati, sed multitudinis consulentes.

Cum hic ex professo nonnisi de periodicis nostris loquar, nolim insistere in aliis formis eiusdem apostolatus, de quibus agunt tam XXVIII quam XXIX Congregatio Generalis: haec ultima singulariter decr. 29, n. 3 ⁽⁵⁾. PP. Provinciales suos subditos iterum iterumque hortentur ut, tum in scholis tum in exercitiis vario coctui tradendis, imprimis ditiorum, inculcetur verum officium catholicorum formeturque ille qui dicitur nunc « sensus socialis ». Conqueruntur enim qui harum rerum periti sunt iuvenes et puellas, ex scholis catholicis prodeuntes, nimis saepe carere vero sensu caritatis Christi.

4. Pateat proinde nos minime probare illam viam « debel-

⁽⁴⁾ Iac. 2, 15-16.

⁽⁵⁾ A. R. XI 39.

landi communismum » quam ineunt ditiores isti, qui potius proprias divitias atque privilegia quibus easdem augeant, quam rectum ordinem sociale defendunt. Limites quidem christianae moderationis transcendere nobis non licet; ne abripiamur desiderio ultra progrediendi maioraque promittendi, quam illi quibuscum contendimus; at veritatem catholicam eamque integram sine ullo humano respectu praedicemus oportet, etiam coram proceribus et divitibus.

5. Numquam non necesse est discrimen essenziale inter doctrinam communistarum et doctrinam catholicam in clara luce ponere, ne seducantur quidam a comunismo « catholico » vel mere « sociali ». Ex discrimine illo fundamentali (alio enim conceptu de Deo, de mundo, de homine eiusque origine et fine communistae nituntur) oritur discrimen totale, quod dixerim, in modo considerandi historiam sive temporis praeteriti sive praesentis; in fine et valore vitae humanae determinando; in aestimandis rebus oeconomicis, socialibus, politicis, internationalibus; brevi in tota vita tam privata quam publica ordinanda. Quid de supremo Dei dominio, de creatione universi, de hominis elevatione et lapsu, de Incarnatione Verbi, de Redemptione, de Ecclesia Christi sponsa, ubi quis consecrariis doctrinae communistarum adhaeret? Et quomodo possit vir catholicus conivere doctrinae quae normas quaslibet boni et mali, iuris et moralitatis postponit efficaci sui diffusioni et dominationi.

6. Si primo intuitu eadem videantur esse consecraria quaedam doctrinae catholicae eiusque adversae, similitudo illa mox tamquam mere materialis apparebit, cum ad doctrinarum applicationem venimus. Confirmatur hic illa elementaris regula logices: « ex vero non sequitur nisi verum, ex falso, quodlibet ». Frustra contendes communistam adducere ad integram praxim sermonis a Christo in monte habiti; frustra ad reverentiam legis cuiusdam divinae; frustra ad sequelam Christi crucifixi; frustra ad amorem bonorum illorum aeternorum ad quae huius mundi bona ordinantur atque ex sapienti consilio Divinae Providentiae ducere nata sunt.

7. Ceterum communismus non est doctrina abstracta; docet, agit, vivit. Magni momenti est ut catholici nostri illum noscant qualis revera sit. Et haec videtur pars difficilior et urgentior nostri hodierni officii. Urgentior dico; nam istorum scopus im-

mediatus non est doctrinam suam spargere, sed rerum publicarum potiri ut, methodis iam notissimis, possint adversantibus sibi, imprimis Ecclesiae catholicae, omnem ad animos populorum aditum praecludere.

Vix non ridicula simplicitate laboret, qui « propagandae » communistarum aures praebens, quidquid isti asserunt sincerum et verum esse censeat. Ingratum quidem dictu: at evidentia factorum fateri cogimur longe abesse a sinceritate qui istis partibus praesunt. Non ex dictis suis, sed ex actis aestimentur et iudicentur.

8. Operam proinde dent nostri scriptores ut quamplurima facta, quae veram istarum partium effigiem referunt, imperterrita sinceritate nota reddant. Attamen illud maxime cavendum est, ut non afferantur nisi facta vera; opus enim est severa methodo critica, ut ex iis quae circumferuntur, ea quae plane constant discernantur.

Ad hoc plerumque necesse erit, ut ad fontes « primae manus » recurratur. Dolendum sane est pauciores inter nos tempestive intellexisse peritiam linguae Russicae non tantum illis qui missioni Orientali destinantur, sed non paucis ex illis qui in ceteris mundi partibus rebus oeconomicis, socialibus, moralibus, religiosis operam dant utilem vel necessariam fore. Ille « murus ferreus » qui nos separat a regionibus Slavis non mere vi externa, sed etiam propria nostra ignorantia linguarum aedificatur et saepitur. Qui illas novit haud pauca ex ephemeridibus, periodicis, libris, emissionibus radiophonicis, ne quid dicam de colloquiis cum privatis, haurire poterit. Si in Provincia desint qui hoc praestare possint, consulant saltem nostri ea quae alibi ab auctoribus illarum linguarum gnaris publici iuris fiunt. Ne vereantur scriptores e variis Provinciis et nationibus commercio epistolarum, immo et privatis congressibus, unus cum altero suas percuntationes suamque scientiam communicare.

Methodum praesertim communistarum factis illustrare oportet ut catholici, immo et reliqui qui incauti decipiuntur, sibi et suis caveant. Vos non latet communistas variis coetibus specie tenus « neutralibus », mere oeconomicis vel socialibus, si non praeesse, saltem praecire; immo inter ipsos catholicos serpere, foederaque non tantum fidelium, sed ut videtur, interdum ipsius cleri penetrare conari. Ipsorum nunc imprimis in-

teresse videtur ut, inter homines doctos vel alicuius artis peritiores atque primarios, sibi discipulos atque futuros adiutores et duces nanciscantur.

9. Quae de periodicis nostris ad homines cultos destinatis dixi, eadem mutatis mutandis de aliis nostris foliis, valent.

Folia nostra religiosae indolis curent ut, praetermissis potius minoris momenti devotionibus, quam maxime insistant inculcare ipsum spiritum Evangelii et fidei catholicae, qui est amoris efficacis Dei et hominum, suique oblivionis, qualem imprimis gignere natus est cultus erga SS. Cor Iesu, si secundum genuinum suum sensum declaretur et inculcetur. Dum referunt, ut facere quidam laudabiliter solent, facta ex vita Ecclesiae universae, ne reticeant persecutiones, tam apertas quam subdolas, quas illa nunc patitur a communistis. Hoc siquidem isti summo opere pertimescunt, fere ut inimicus naturae humanae, de quo S. Ignatius ait, nihil eum magis abhorrere quam ut dolus et insidiae suae patefiant. Simile quid praestare possunt periodica de re missionaria: ipsa quoque sincere referant facta hodierna, ex proximis testimoniis haurienda, e missionibus praesertim Extremi Orientis, quibus luce clarius patet quid de istorum tolerantia religiosa sentiendum sit.

10. Hanc curam de veritate assequenda et dicenda, comitetur semper ea quae christianos decet dignitas et caritas. Neminem, ne infensum quidem adversarium, vituperemus; neminem pungamus; neminem derideamus; neminem, nisi quantum ipsa factorum veritas necessario secum fert, humiliemus. Aedificemus oportet; ne destruamus. Numquam vero in res mere politicas nos intromittamus ⁽⁶⁾.

Uti iam innui, non pauci, in certis praesertim regionibus, eventuum gravitate oppressi, timore corripiuntur, animum despondent, sicque in antecessum victas manus praebent. Qui animus quantum rei catholicae nocere natus sit, primo intuitu cuique patet. Ne, quaeso, ex ore Domini audire mereamur illud: «Modicae fidei, quare dubitasti?» ⁽⁷⁾. Inimicus iste, sicut ille de quo S. Ignatius in Regulis ad discernendos spiritus ⁽⁸⁾, for-

⁽⁶⁾ Cfr. *Epit.* n. 700 § 2.

⁽⁷⁾ MATTH. 14, 31.

⁽⁸⁾ Cfr. *Exerc. spir. Reg. 12 ad discern. spir.* [325].

tior est ex nostra pusillanimitate. Eius « ideologia », splendente ex adverso catholica veritate, offuscatur; iam sentimus (et sentiunt ipsi, messianismum communistarum labente tempore vim suam alliciendi animos amittere; magis magisque patet eorum astutiam sinceritate et invicta fortitudine fidei christianae re-tundi. Idolum istud, quod statuae instar quam in somnio con-templabatur Nabuchodonosor rex ⁽⁹⁾, ferrea mole homines ter-rere natum, fictilibus pedibus nititur, quos lente forsitan sed infallibiliter corrodit ipsa veritas. Isti quidem « aggrediuntur caelum ore suo, et lingua eorum perstringit terram » ⁽¹⁰⁾; sed « sicut somnium cum quis evigilat, Domine, ita cum surrexeris spernis figmentum eorum » ⁽¹¹⁾.

Fieri sane potest ut noster hic labor inculcandi verum, con-futandi errorem, iras et odia provocet. Certe, quidquid sine vero fructu spirituali, animos in Ecclesiam concitare possit, id vitare oportet; si autem propter iustitiam persecutionem patiemur, beati erimus, secundum verbum Domini.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 22 aprilis 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

35.

5 iunii 1947

Normae quaedam de studiis superioribus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN CTO PATER,

P. CTI

Anno academico in plerisque Provinciis ad finem vergente, quaedam de studiis superioribus Nostrorum RVae commendare velim.

⁽⁹⁾ Cfr. DAN. 2, 31-35.

⁽¹⁰⁾ Ps. 72, 9.

⁽¹¹⁾ Ps. 72, 20.

1. Non ii tantum, qui mox in Scholasticatibus vel Seminariis cathedram ascendent, altioribus studiis sacris applicentur. Iuvat et Provinciarum aequae ac totius Societatis et Ecclesiae plurimum interest fideliter servare, quantum per adiuncta licet, quod habet Institutum, ut quotannis, ex iis qui plus ceteris profecturi videantur, aliqui ad ulteriora studia destinentur ⁽¹⁾. Plures enim viros habeamus oportet qui possint vel labori mere scientifico vacare vel Institutis in bonum totius Ecclesiae fundatis, qualia sunt Instituta Romana aliave internationalia, applicari vel non paucis novis necessitatibus quae cotidie, praesertim in Missionibus, occurrunt, providere. Si tot tantum praeparamus quot proxime indigemus, numquam viros aptos numero sufficienti praesto habebimus. Nec Ecclesiae nocet, e contra, si nonnulli viri, Laureis in scientiis sacris donati, consuetis ministeriis sacerdotalibus destinentur, praesertim in gratiam utriusque cleri ⁽²⁾.

2. In memoriam revoco, quod ob belli necessitates quandoque omissum est, neminem ad docendos Nostros Scripturam Sacram, Theologiam scholasticam, Philosophiam disciplinasve auxiliares applicandum esse, nisi prius saltem biennium, post absoluta consueta studia theologica, specialibus studiis impenderit ⁽³⁾. Immo Coll. Decr., d. 97, eadem studia praescribebat pro Professoribus etiam cursus nostri minoris seu seminaristici ⁽⁴⁾. Et iure quidem; id enim postulat et gravitas officii et bonum auditorum, sive illi de Societate sint sive externi; atque praxis nostrorum Scholasticatum id habet, ut non pauci Professores in cursu seminaristico cum laude exercitati, mox ad cursum maiorem transeant. Pro ea demum fiducia, qua Sancta Sedes vel Episcopi nobis in non paucis Seminariis regionalibus vel dioecesanis clerum in Philosophia et Theologia instituendum committere dignantur, decet sane ut omni qua possumus cura

---

(1) Cfr. *Collect. decr.* 97 § 3 (*Epit.* n. 311); *Reg. Prov.* 43-46; *Rat. Stud. Sup.* n. 37.

(2) Cfr. *Collect. decr.* 97 § 2, 2^a-3° (*Epit.* n. 310, 2°-3°); *Rat. Stud. Sup.* nn. 36-37.

(3) *Rat. Stud. Sup.* n. 293 § 2, 1° a); *A. R.* II 410 ss.; VII 785 n. 2; *Epit.* n. 312; cfr. *Const. P.* IV c. 15 n. 3; *Collect. Decr.* 97 § 2, 1° (*Epit.* n. 310, 1°).

(4) Cfr. *Epit.* n. 310, 1°.

aptos eisdem praeparemus Professores; Provinciales et Superiores Missionum proinde hortor ut eadem prorsus sollicitudine, qua Nostrorum Professores instituere solemus, seminaristarum bono prospiciamus: biennium potius quam unicum annum Laureae assequendae maiorum Seminariorum quoque Magistri ut impendant optandum est.

Ex variis ceterum Facultatibus nostris audio Professores, postquam rem experti sunt, censere vix ac ne vix quidem apte unico anno praeparari Nostros ad Lauream; minime contrarius sum quominus utantur Facultates latitudine sibi a Ratione Studiorum concessa ⁽⁵⁾ longius tempus doctorandis imponendi.

In seligendis autem iis qui ad altiora studia destinantur, sedula ratio habeatur tam aptitudinis scientificae, quae tanta esse debet ut qui destinatur studia feliciter peracturus et munere suo cum fructu functurus praevideatur, quam etiam spiritus vere religiosi et sinceræ intentionis gloriae Dei, indolis ad tractandum cum aliis aptae et, si de futuris professoribus agitur, idoneitatis didacticae et paedagogicae ⁽⁶⁾.

3. Antequam RVa licentiam a me petat quendam ad biennium Philosophiae vel Theologiae alio atque Romam mittendi ⁽⁷⁾, sciat a viris peritis num certe, ubi candidatum mittere intendit, omnibus perspectis, religiosae quoque institutionis ratione habita, fructus maior sperandus sit ⁽⁸⁾.

4. Ad Biennistas melius in studiis dirigendos iuvat ut qui eis praest de eorum dotibus certior fiat. Quare ne omittant Provinciales praescriptam informationem de singulorum habilitate, ingenio, studiis prioribus, destinatione (adhibentes paradigma praeparatum) scribere ad P. Generalem, si Romae sint illi biennium acturi, vel secus ad Rectorem Collegii, in quod sint mittendi ⁽⁹⁾.

5. Nisi gravis ratio aliud suadeat, attendant Provinciales ut biennium potius peragatur extra Provinciam vel regionem seu

⁽⁵⁾ Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 247.

⁽⁶⁾ Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 294.

⁽⁷⁾ Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 296 b); *Congr. Gen.* XXIX d. 11 n. 8 a) (*A. R.* XI 22).

⁽⁸⁾ Cfr. *Collect. decr.* 97 § 4 (*Epist.* n. 312); *Rat. Stud. Sup.* n. 296.

⁽⁹⁾ Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 301 § 1; *A. R.* III 274; *Epist.* n. 311; *Reg. Prov.* 43; *Elenchus eorum quae a Provincialibus praestantur* n. 24, 1°.

ditionem in qua reliqua studia peracta sunt. Si biennium praevidetur peragendum in patria, plerumque proderit ut ad reliquorum studiorum notabilem partem, quantum fieri potest, in exteris regiones mittantur. Id enim plurimum confert tum ad progressum studiorum nostrorum, tum ad spiritum illum catholicum promovendum quem particularismus, belli tempore nobis vi impositus, aliquantulum minucere minatur.

6. Eundem in finem expedit ut, quantum hodierna itinerum impedimenta permittunt, instauretur ea quae erat olim communis nostra praxis, mittendi quotannis aliquos boni iudicii et probatae virtutis Scholasticos in varias Societatis Provincias. Ne facilius terreantur Nostri rerum statu incerto plerarumque Europae regionum: dum enim stabiliorem pacem exspectamus, labuntur anni, atque detrimentum patitur Societas, sicque ipse Ecclesiae apostolatus, ex recrudescente regionalismo. Si quae Provinciae vera pecuniarum penuria impediuntur quominus Scholasticos in exteris regiones mittant, illae sincere angustias suas patefaciant, atque curabo ne Societatis caritas iis desit.

7. Quae de studiis altioribus Philosophiae et Theologiae dixi, nihil detrahunt iis quae pluries quoque a Praepositis Generalibus commendata sunt, de parandis quam plurimis viris in variis disciplinis etiam profanis peritis ⁽¹⁰⁾; his enim in dies pluribus indigemus in Universitatibus et Collegiis tam Provinciarum quam Missionum; inter eos quoque excitentur oportet vocationes ad laborem scientificum, quem iam pro eius merito nostroque officio non satis colimus.

8. Invigilet RVa ut omnes qui studiis dant operam, sive sacra illa sint sive profana, iis, utpote « totum hominem requirentibus » ⁽¹¹⁾, plene et exclusive se dedant. Nimis proni sunt huius temporis iuvenes ad experimenta apostolica et pastoralia praemature aggredienda ⁽¹²⁾. Fortiter, etiamsi id nunc aegre ferant, obsistatur; post paucos annos, Superioribus de eorum severitate maximas gratias ipsi habebunt.

⁽¹⁰⁾ Cfr. *Collect. decr.* 97 § 1, § 2, 2°-3° (*Epit.* nn. 309 ss.); *Rat. Stud. Sup.* nn. 293 ss.; *A. R.* II 583 ss.; VII 471 ss.

⁽¹¹⁾ Cfr. *Const.* P. IV c. 4 n. 2.

⁽¹²⁾ Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 47 § 5. — *Allocutio Pii Pp. XII*, AAS. XXXVIII, 383 (*A. R.* XI 56 s.).

Probandum non est ut, dum studiis vacant, integros libros conscribere vel edere sinantur etiam ii qui maiore talento praediti sunt; id enim magis quam labores apostolici externi studiis propriis nocet, cum maxime omnes corporis et mentis vires insumat. Utile e contra esse potest ut Scholastici apti ceterumque prebati, exercitationis gratia, unum alterumve articulum publici iuris faciant, dummodo id fiat approbante studiorum Praefecto et dirigente aliquo Professore illius rei magis perito ⁽¹³⁾.

9. Quidquid demum RVa faciet ut solidioribus studiis Nostrorum faveat, id semen erit ex quo centuplum, ad finem nostrum maioris Dei gloriae, expectare iure licebit. Paucioribus ubique existentibus Operariis vineae Domini, nostrum est efficere ut singuli sub omni respectu quam aptissimi fiant, sicque ad maiora et plura sufficiant vires nostrae.

Commendo me ss. SS.

Romae, 5 iunii 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

36.

13 iunii 1947

Melitenses insulae a Prov. Sicula seiunguntur et in Viceprovinciam independentem eriguntur quae Assistentiae Angliae annectitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Melita insula ad regnum Christi propagandum quanti refferet, sollerter perspiciebat S. P. Ignatius; « cupiebat enim Collegium ibidem institui, ut facilius in Africam inde transitus fieret ». Hoc vero Sancti Parentis desiderium non nisi post quadraginta fere annos in effectum adduci potuit, cum, Collegio con-

(13) Cfr. *Ratio Stud. Sup.* n. 290.

dito et Residentia dein in vicina insula Gaudisio constituta, Socii Provinciae Siculae, et pueros ad pietatem ac doctrinam instituendo et vitam christianam per Exercitia spiritualia ac per Marianas potissimum Sodalitates apud Equites ceterosque cives promovendo et oppida agrosque apostolicis expeditionibus percurrando, per duo saecula, non sine contradictionibus, strenue laborarunt.

Societate restituta, Angli primum Socii, a Servo Dei P. Ioanne Roothaan missi, Collegium ibi condiderunt, quod variis vicissitudinibus usque ad annum 1907 perseveravit. Postea vero Siculi Patres, ex patria insula iniquitate temporum expulsi, in hospitalibus illis insulis Residentias duas, Domum Probationis, Collegium Nostrorum, Seminarium clericale constituentes, opera maiorum aemulati sunt; ac dein in Birkirkarense Collegium ac Residentiam vires contrahentes, cum magno animarum fructu labores continuarunt.

At externae difficultates ortae sunt, quae hoc commercium Siciliam inter et Melitam insulam eatenus impedire videbantur, ut iam ab anno 1940 decessor noster p. m. R. P. Wlodimirus Ledóchowski et Vicarii Generales domos Melitenses sibi ipsis ad tempus subiciendas esse statuerint et, ne vocationes perderentur, quae pullulare incipiebant, Noviciatum canonice erigi curaverint.

Quae cum ita sint, providendum esse duximus stabili constitutioni Societatis in illis insulis. Habita igitur de hoc gravi negotio cum PP. Assistantibus deliberatione, rogatis competentium Superiorum sententiis, omnibusque accurate et quam diligentissime perpensis, atque in primis miserentis Dei ope saepius expetita, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis Nobis conferunt potestatem, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Melitam ceterasque Melitenses insulas a Provincia Sicula seiungimus et in Viceprovinciam independentem, cui nomen Viceprovincia Melitensis, erigimus cum omnibus iuribus atque officiis, quae ad Viceprovincias independentes ex nostro Instituto competunt.

2) Novam Viceprovinciam Melitensem ab Assistentia Italiae separamus et Provinciis ac Viceprovinciis Assistentiae Angliae annumeramus.

3) Viceprovinciae Melitensi pleno iure ascripti habeantur omnes Socii Provinciae Siculae, qui in insula Melita vel in insula Gaudisio orti sunt, etiamsi nunc alibi degant; ceteri vero ex Nostris, qui in domibus Melitensibus stabili ratione nunc versantur, applicati tantum eidem Viceprovinciae censeantur.

4) De rebus temporalibus Praepositus Provinciae Siculae et Praepositus Viceprovinciae Melitensis inter se convenient, et quae statuerint ad Nos approbanda deferent.

5) Dubia, si qua oriantur, sive de Sociis sive de aliis huius nostri decreti capitibus, Praepositi Generalis erit dirimere.

Hoc nostrum decretum proximo die festo SS. Apostolorum Petri et Pauli, 29 mensis iunii, in praecipuis saltem domibus Provinciae Siculae ac Viceprovinciae Melitensis ad mensam de more legatur, atque exinde plenam vim secundum nostrum Institutum habere incipiat.

Velit Sacratissimum Cor Iesu, Dux noster, quae maiorem eius gloriam unice prospicientes decrevimus, ea rata habere et confirmare; ut, opitulante B. V. Maria Regina Societatis Iesu et S. Paulo Apostolo cum S. P. Ignatio deprecantibus, nascens Viceprovincia Melitensis et numero Sociorum et vero Societatis spiritu magis magisque augeatur, atque non solum inter cives uberes spirituales fructus percipiat, verum etiam in exteras plagas copiosum Missionariorum auxilium constanter submittat.

Datum Romae, die 13 iunii 1947, in festo Sacratissimi Cordis Iesu.

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✕ S.

ANT. M. DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

Communicatur epistola data ad Directores et Promotores Apostolatus Orationis. Quaedam commendantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum RVa communico litteras quas ad Directores et Promotores Apostolatus Orationis, cuius, vi muneris, Moderator Generalis exsisto, nuperrime dedi.

Audio in una alterave Provincia quosdam censere Apostolatam Orationis, elapso saeculo ex quo exordium cepit, obsoletum esse, neque hominibus huius aetatis amplius convenire. Hic error, ex bono sed non satis illuminato zelo profectus, exitiosus fieri poterit. Praecedat enim ex alio eoque graviore errore: ea nempe, quae mere interna sunt, coaevis nostris iam non esse congruentia. Recolant, qui talia existimant, doctrinam non dicopiam vel communem tantum, sed catholicam de gratia, de oratione, de Communione Sanctorum. Apostolatus Orationis, quia non nititur modo quodam temporario cogitandi vel sentiendi, sed ipso fundamento perpetuo dogmatis, semper « modernus » erit.

Curet RVa, si id in sua Provincia necessarium sit, non quidem decreto ex auctoritate dato, sed vi persuasiva argumentorum theologicorum et asceticorum, hanc nonnullorum mentem, nostro apostolatu nocivam, reformare. Immo, si qui sint (ut audio) quibus iam videatur devotio erga Sacratissimum Cor Iesu minus commendanda, curet, quaeso, ut illi huic saluberrimae, numquam non salutari futurae, devotioni penitius studeant. Non enim nisi ex quadam ignorantia potuit oriri erronea ista opinio devotionem Sacratissimi Cordis nec satis solidam, nec satis virilem esse, quam ut eam iuvenibus virisque inculcare nitamur. Quid quaeso? Num amor ille, qui Divinum nostrum Salvatorem crucem ascendere in caque mori atque seipsum in altari Patri perpetuo offerendum praebere iussit, non fuit fortis, non fuit

virilis, non fuit nostra (ob quorum peccata Ille passus est) devotione dignus? Num amor, quem nos rependamus oportet, quo « dignae satisfactionis exhibeamus officium », amor corde et opere paenitens, virum huius temporis dedecet? Intime taedet me audire socios quosdam illius Societatis, quam Iesus Dominus noster eligere dignatus est, ut primas partes ageret in diffundenda admirabili illa devotione, rerum novarum specie adeo deceptos fuisse, ut iam munus hoc suavissimum quasi sibi minus idoneum habere tententur. Excusantur quidem quod turbine discordantium, quae circumferuntur, idearum incanti abrepti sunt; redeant autem ad mentis serenitatem; redeant ad studium et considerationem rei profundiorum.

Immo, interrogent qui rem experti sunt: promissiones a Divino Salvatore Sanctae Margaritae Mariae factae (quae utique nonnisi humanam, sed eam bene fundatam auctoritatem habent), in nostro apostolatu etiam hodierno vix non cotidie verificantur. Vere admirabilia narrare possim de iis quae Patres Sacro Cordi Iesu vere devoti in christianis regionibus inter plebeios, peccatores, indifferentes, contra omnem humanam expectationem efficere potuerunt; admirabiles vidi in Missionibus Africanis fructus eiusdem devotionis, in fervore quo Sacramenta frequentantur, non a paucis sed a milibus fidelium, patribus et matribus familias, iuvenibus et puellis.

Quaerimus quidem methodos novas, nostris necessitatibus aptas; et hoc laudo; hac quaerendae sunt. Ne tamen obliviscamur interim e thesauro nostro haurire, cum novis, etiam vetera illa quae Pater familias nobis credidit.

Hec primum RVae commendare intendebar. Alterum magis immediate ad praxim spectat.

Certior fio non paucos ex nostris « *Nuntii SS. Cordis* », in Provinciis editis, deflexisse satis a primigenio spiritu illorum periodicorum. Conditi siquidem sunt ad diffundendam genuinam devotionem erga Cor Iesu. Non sufficit proinde ut singulis mensibus declarent et explanent « *intentiones menstruas* » a Summo Pontifice approbatas; oportet praeterea lectores iterum iterumque doceant verum sensum, solidam praxim devotionis SS. Cordis. Minime prohibendum est, ut patet, quominus sive ad alligandos fideles, sive ad nimis arduam rerum expositionem levandam, sive ad iuvandos in spiritu variorum ordinum et aetatis

lectores, alia nonnulla (ut laudabiliter a plerisque fit) superaddantur; verum convenit ut « *Nuntius SS. Cordis* » nomine suo vere dignum se praebeat, dum illa praecipue exponit quae P. Ramière, praeclarus Apostolatus Orationis restitutor et « *Nuntii SS. Cordis* » fundator tanto omnium plausu, per amplius 20 annos, in primo suo periodico, quem exemplaris loco ceteri habuerunt, solide tractavit. Sic quoque vitaretur id quod hinc inde apparet, devotionem SS. Cordis, et quidem in suis partibus magis essentialibus, inter iuvenes praesertim minus innotescere minusque exerceri.

A devotione ceterum erga SS. Cor Iesu seiungere non licet devotionem erga Immaculatum Cor Mariae. Et illa quoque, quam Summus Pontifex feliciter regnans, Pius Pp. XII, tantopere promovere satagit, nobis in « *Nuntiis* » declaranda atque fovenda venit.

Audio alicubi minus expertos quosdam Sacerdotes ex Nostris, vel etiam Scholasticos, facilius excogitasse et coepisse opus quoddam pietatis et zeli novum, novis elaboratis Statutis vel Regulis. RVa pro sua prudentia certe eis commendavit ut, antequam vires nostras in varia nova (nec semper longaeval!) dispergamus, diligenter considerent num ea quae antiquitus tradita sunt, intime perspecta habuerint. Saepe enim quae excogitant, nedum progressum, e contra regressum signant, dum ab eo incipiunt, quo alii iam diu pervenerunt. Studeant potius historiae apostolatus; pernoscant opera illa inconcussis fundamentis innixa et experimento diuturno probata, qualia Apostolatus Orationis (vel, in alio ordine, Congregatio Mariana).

Ad hoc proderit ut, praeter alios variisque linguis editos liberos, in Bibliothecis nostris, in primis Scholasticatum et Domorum tertiae probationis, adsint exemplaria « *Armamentarii Directorum Apostolatus Orationis* » ⁽¹⁾; inde enim, praeter abundantem materiam meditandi aliosque instruendi, cognitionem haurient, qua intellegant opportunitatem eorum quae nobis commendat Epitome Instituti, n. 672, de hoc apostolatus opere.

Videat certe RVa ut omnes subditi prius rebus sibi ab obocientia commissis curam suam et studium impendant; prohi-

---

(1) JAC. J. ZEIJ S. I., *Armamentarium Directorum Apostolatus Orationis*: 2 vol. (tertium sub prelo est): « *La Civiltà Cattolica* », Roma.

beat quominus se sponte aliis rebus onerantes, impares fiant qui munere sibi imposito vel fungantur omnino vel bene fungantur. Meminerint omnes se, secundum verba Formulae Instituti, « *partem esse Societatis* », operi proinde communi allaborare, pro virili licet humilique sua parte. Hoc sit eorum gaudium, nosse se aedificio cuidam magno atque perenni aedificando, utilem ac necessariam operam praebere.

Superfluum duco RVae commendare ut tales in Directores vel Promotores Apostolatus Orationis constituat, quibus illud munus cordi sit, qui ei sese strenue atque re vera dedant, nec id tantum ut titulum suo nomini in Catalogo additum considerent. Sint proinde homines quibus intime persuasum sit illud zeli instrumentum magnae esse efficacitatis, dignumque quo prae ceteris non paucis utamur.

Pro eo amore quo RVa erga SS. Cor Iesu afficitur, confido fore ut, secundum peculiaria suae Provinciae adiuncta, faciat quidquid in se est ut Apostolatus Orationis, variis suis gradibus, vere eos fructus sanctificationis ferat quos gignere natus est.

Commendo me vestris SS. SS.

Romae, die 13 iunii 1947 in festo SS. Cordis Iesu.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

38.

13 iunii 1947

De exercitiis atque fructibus Apostolatus Orationis.

AD DIRECTORES ET PROMOTORES APOSTOLATUS ORATIONIS

REVERENDE IN XTO. PATER,

P. XTI.

Postquam, vi muneris, Apostolatum Orationis moderandum suscepi, mei officii esse duco, incepto iam altero a fundatione

huius tam salutaris Foederis saeculo, pauca vobiscum communicare quae, ut spero, ad uberiores fructus spirituales colligendos conferre poterunt.

Quod profecto eo libentius ago cum hoc ipso anno, die 22 iulii, tertium Centenarium celebretur a nativitate S. Mariae Margaritae Alacoque, amantissimae filiae et fidelis discipulae SS. Cordis, cuius ferventi opera suos divinos thesauros, a saeculis absconditos, nobis patefecit. Valida Sanctae Monialis intercessio uberes gratias fervoris et renovationis obtineat etiam Sodalitati nostrae, quae cum devotione SS. Cordis tam intime est con sociata.

Si ad sociorum numerum animum attendas, certe granum illud sinapis olim a pio Patre Gautrelet seminatum, in ingentem arborem excrevit. Nec iam de eo dicere licet, prout in aliis Foederibus, in gratiam potius paucorum selectorum institutis, contingit: « Hic sistamus ». Apostolatus Orationis non ad paucos, sed ad omnes christianos dirigitur; omnes decet, una cum Sacratissimo Corde Iesu, oblatione sui et oratione, Regno Dei dilatando allaborare; omnes idonei sunt ad obligationes Apostolatus in se assumendas; omnibus in spiritu proderit nostro Foederi nomine et re adhaerere. Ad plures semper lucrandos sese extendat zelus Directorum et Promotorum eorumque quos habent inter Religiosos et laicos operis adiutores.

Verum, in suis Litteris Apostolicis die 16 iunii 1944, exeunte saeculo ab instituto nostro Foedere, ad Moderatorem Generalem pro tempore R. P. Norbertum de Boynes datis, hortabatur Vicarius Christi Pius Pp. XII ⁽¹⁾ « ut hic paene innumerus supplicantium exercitus non tantum militum numero accrescat; sed superna etiam virtute supernoque vigore adaugeatur ». In Apostolatu Orationis enim, sicut in quolibet opere humano, periculum est ne, labente tempore, fervor frigescat atque, externa existendi ratione integra manente, deficiat spiritus internus. Socii nempe Apostolatus, quos ad plura milies milia numeramus, orantne vere, assidue, constanter, cum sui sincera oblatione, per Immaculatum Cor Mariae, ad Sacratissimi Cordis Iesu intentiones? Id enim nostra interest; ad hoc ortum est no-

---

(1) Cfr. A. R. X 635 ss.; A. A. S. XXXVI 238 ss.

strum Foedus; hic est eius scopus; hac tantum ratione efficaciter erit apostolicus.

Omni enim aetati, omni hominum ordini, omni generi vitae convenit primus gradus Apostolatus Orationis. Sit Sacerdos, Religiosus; sit laicus, pater vel materfamilias, rei publicae curam gerens, vel labore manuum victitans; vacet studiis; aegritudine vel senio confectus iaceat: quilibet potest mane omnes cogitationes, omnia opera, omnes cruces diei offerre, et quidem sincere et toto animo, in unione cum Corde Domini. Id vero interest: ut illa oblatio ex corde sincero atque libenti proficiascatur; ut, pro posse, interdum in die, occurrente vel gaudio maiore vel graviore tristitia, in mentem recurrat, quo labor et malorum tolerantia, aequae fiant ea quam theologi vocant « orationem virtualem ». Talis siquidem orationis puer pro modulo suo capax est; talem senex libenter exercet; ad illam vel inter frequentissima negotia, adhibitis nonnullis industriis, haud difficile unusquisque ascendit.

Summi autem momenti videtur ut, data opportunitate, ut puta cum verbo aut scripto declaratur intentio menstrua, fidelibus nunc uno nunc alio modo in memoriam revocetur quis sit verus sensus, quae praxis, quae nobilitas illius oblationis. Neminem ministerii animarum expertem fugiet quanti sit momenti ut actus illi cotidiani devotionis numquam in formulam mere externam eamque anima et spiritu vacuam decendant.

Cavendum quoque est ne nimis facile praetermittamus ultiores gradus Apostolatus, quippe qui nati sint eximios fructus spirituales gignere etiam in ipsis sociis, qui eorum actus exercent.

Ut cotidie saltem quinta pars Coronae B. M. Virginis recitetur ad intentiones apostolicas Vicarii Christi in terris, ex iis rebus est quas, sicut de primo gradu iam dixi, etiam rudiores optime intellegunt libenterque faciunt. Quia tamen et mutuum exemplum ad perseverandum iuvat, et ipse Dominus id nobis commendat: « Ubi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum » ⁽²⁾, utile esse potest sodales nostros hortari ut illam Coronae partem omnes simul, vespere, adunata familia recitent. Quae praxis incitamentum esse poterit

---

(2) MATTH. XVIII 20.

ut paulatim pia illa et tam salutaris consuetudo, olim in non paucis regionibus communior, restituatur: ut vespere omnes simul conveniant, parentes cum liberis et famulis vel operariis domesticis, ad Coronam B. M. Virginis recitandam. Id si fiat coram imagine SS. Cordium Iesu et Mariae, quibus familia, ut sperandum et annitendum est, sese dicavit, stimulus erit vere ferventis orationis apostolicae, simulque pignus vitae sincere christianae.

Uberrimos autem fructus iure exspectare possumus si socios nostros ad tertium gradum colendum adducere valebimus, ad Communionem menstruam eamque reparatricem. Nec id, quae-so, nimium videatur, vel a paucis tantum petendum. Experientia nonnullarum regionum ostendit id, ultra omnem exspectationem, a multis, immo plurimis obtineri, modo perita ratione procedatur. Pauci quidem iique fere ex magis cultis, sponte et privatim, si id eis apte fuerit propositum, singulis mensibus ad Sacram Synaxin accedent. Plerique autem, quae est hominum natura, id non facient nisi foedere quodam congregentur, quod ad « Communiones generales », quae dicuntur, socios suos statis diebus invitet. Talia « Foedera Apostolatus Orationis » vel « Sacratissimi Cordis », quocumque demum nomine veniant, tangibili vere modo benedictionem Cordis Domini experta sunt. Non in una sed in centenis paroeciis idem prodigium videmus renovari: ubi admodum pauci, iique vix semel vel raro in anno, ad Sacramenta accedebant, instituto Foedere Sacratissimi Cordis, invitato ad hoc contionatore idoneo atque Apostolatus Orationis perito, a prima iam vice facile 80, sequente mense 100 vel 200, demum pluries centeni viri ad Confessionem et Communionem singulis mensibus accedunt.

Viros dico: ab iis enim incipere oportet, ne res videatur muliebris vel puerilis. Pueri quidem facile, ope Cruciatæ Eucharisticae, ad frequentiores Communionem instituuntur. Ubi vero Foedus virorum paucis mensibus florere coepit, sponte petunt mulieres, ut et pro ipsis aliquid simile fiat.

Certe res laboriosa fiet clero tam paroeciali quam auxiliari in subsidium vocato: numerosae confessiones frequenter audient-dae, zelatores adunandi et stimulandi, socii edocendi de menstrua intentione Apostolatus, functiones sacrae ordinandae; quis

vero nostrum non toto corde laborem illum, immo multo gravio-rem, in se assumat, ut demum magna pars, forsitan maxima pars virorum parocciae singulis saltem mensibus ad Sacramenta accedat, maiores usque benedictiones a Deo in totum gregem eosque qui extra ovile errant impetraturi?

Nec est cur multus sim in commemorandis iis tertii gradus sectionibus, quae Communionem hebdomadariam atque frequentiore[m] promovent; neque in extollendis aliis devotionis exercitiis, qualia imprimis Hora Sancta, quorum vos ipsi, grato lactantique animo, eximios sanctificationis fructus, etiam in animabus eorum quos aliunde rudes vocare solemus, oculis vestris admiramini.

Haec sunt quaedam ex iis quae, ope Apostolatus Orationis, sacerdos zelo praeditus efficere potest in bonum animarum sibi commissarum. Neque a proposito recedamus, si quando quis obiciat talia opera iam non esse nostri temporis. Quid, quaeso, magis nostro tempore est necessarium quam ut Dei auxilium et gratiam in suam Ecclesiam imploremus? An nos, sine Eius ope, corda a seductione voluptatum, mentes a contagio falsarum doctrinarum, animos hominum ab invidia, ab odio, a rebellionem contra ipsum Deum praeservabimus? An nos, sine Eius ope, familias christianas a spiritu neopaganismi, hominum societatem a subversione liberabimus? Quid nostro tempore magis necessarium quam ut orent, offerant, expient, reparent animae fideles? An forte magis efficacia exteriora opera? Haec quidem necessaria sunt pro sapienti consilio Divinae Providentiae tamquam nostra collaboratio divinae gratiae; «qui fecit nos sine nobis, non salvabit nos sine nobis» ⁽³⁾. Verum Ipse, et Ipse solus salvabit: «Nisi Dominus aedificaverit domum, in vanum laborant qui aedificant eam» ⁽⁴⁾. Quousque oratio necessaria erit ad salutem, eousque Apostolatus Orationis «modernus» remanebit.

Nec magis nos moveat difficultas, quae a quibusdam auditur, iam primas partes esse tribuendas Actioni Catholicae.

⁽³⁾ Cfr. S. AUGUSTINUS, *Enarrationes in Psalmos*, 169, 11, 13 (*Migne*, P. L. 38, 923).

⁽⁴⁾ Ps. 126, 1.

variisque eius ramis. Non enim opponitur Apostolatus Orationis Actioni Catholicae nec cuilibet ex salutaribus operibus ad maius Ecclesiae bonum nostris diebus suscitatis. Optime siquidem conciliatur cum Actione Catholica, vel qualibet alia apostolatus forma, sodalitas nostra, cuius activitas est mere spiritualis et interna. Nonne potius aliis omnibus Foederibus vim et efficacitatem addet praxis tam oblationis cotidianae quam precum et Communionis reparatricis? Cum in nostro coetu nulla certa formula praescribatur, nihil obest quominus oblatio diei eo modo a singulis vel a variis foederibus concipiatur, qui eorum fini pressius accedat; sic iam in quibusdam regionibus a coetibus Actionis Catholicae factum est.

Faxit Deus ut omnes nostri Directores et Promotores, zelo ardenti, ex Sacratissimo Corde Domini hausto, illum ignem, quem Ipse misit in terram et voluit vehementer accendi⁽⁵⁾, animis quam plurimorum zelatorum et zelatricum infundant, qui sua vice, promissionum Eiusdem Sacri Cordis memores, plena fiducia et caritate non tantum socios asciscant, sed eos ad verum spiritum Apostolatus Orationis efforment et stimulent.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 13 iunii 1947,

in festo SS. Cordis Iesu.

Rae Vae

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

39.

19 iunii 1947

De « veste Societatis » resumenda.

AD R. P. VEDASTUM GENIETS

PRAEP. PROV. BELGICAE SEPT.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Cum de hac re in Provinciae vestrae consultatione olim iam actum fuerit, litteris diei 28 decembris 1946, RVae indicavi ut usum

(⁵) Cfr. Luc. XII 49.

eius quae dici solet « vestis Societatis » introduceret, loco vestis sacerdotum saecularium qua hucusque utuntur Nostri in Belgio.

Spero fore ut, mutata veste, stimulus addatur Nostris ut magis magisque, etiam in exterioribus, non ut boni tantum sacerdotes, sed ut Religiosi sese gerant. Ad externorum aedificationem, immo ad vocationes suscitandas, prodesse poterit ut minus facile Nostros, prout saepe accidit, cum sacerdotibus saecularibus confundant.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 19 iunii 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Christo,

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

40.

22 iunii 1947

Epistola A. R. Patris Nostri « De Ministeriis nostris » occasione Canonizationis SS. Ioannis de Britto et Bernardini Realino ad universam Societatem data.

SYNOPSIS TOTIUS EPISTOLAE

PAG.

PROOEMIUM: - Canonizatio SS. Ioannis de Britto et Bernardini Realino	300
--	-----

PARS I.

1. Necessitas ministeria deligendi	304
2. Spiritus « catholicus » quo faciendus est delectus	306
3. Regulae quaedam electionis	308
a) Bonum maius et magis universale	308
b) Bonum maius futurum respiciatur	310
c) Dirigat rectissima intentio	311
4. A quo faciendus est delectus	312

PARS II.

Quaenam ministeria hodie magis necessaria sint.

5. a) Labor scientificus	315
------------------------------------	-----

6. b) Institutio iuventutis in Collegiis	319
7. c) Missiones exterae	322
8. d) Ministeria ad proletarios	326

PARS III.

De methodis magis aptis in ministeriis.

9. Apostolatus noster debet esse interior	327
10. a) Exercitia Spiritualia	328
11. b) Congregationes Marianae.	330
12. c) Apostolatus Orationis	333
CONCLUSIO	335

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI,
P. XTI.

Tribus ab eorum morte transactis sacculis, alii duo S. Ignatii filii Sanctorum honores consecuti sunt ad augendam Societatis triumphantis gloriam, spem et laetitiam militantis, duarum praesertim Provinciarum, vel nationum potius, quippe quod S. Ioannes de Britto in Lusitania, Missionariorum altrice, iure habetur et est tamquam heros patrius; item S. Bernardinus Realino non modo Provinciam Neapolitanam, iam tot sanctis viris ornatam, sed plurimas Italiae urbes illustrat, quae eum puerum, studiis addictum, magistratum vel apostolum habuisse gloriantur.

Dum vero Divinae Maiestati maximas gratias referre tene-
mur eo quod nostris diebus glorificare dignata sit viros istos,
omni ex parte donis humanis et supernis eximios, curemus, Re-
verendi Patres Fratresque in Christo carissimi, ut ex eorum in-
tercessione, patrocinio et exemplo quam maximos fructus in spi-
ritu et apostolatu capiamus.

Quamquam in summo gloriae culmine adipiscendo coniun-
cti inveniuntur, alia tamen via, aliis vitae condicionibus, licet
eiusdem vitae religiosae ambitu, Ioannes de Britto et Bernardi-
nus Realino sanctitatem consecuti sunt. Etenim S. Bernardinus,

triginta quattuor annos natus, vitam religiosam in Societate ag-
gressus est, postquam magistraturam aliave publica munera
exercuerat, atque apostolatus sui cursum explevit, quadraginta
duorum annorum spatio in eadem urbe degens, in eadem domo,
eidem confessionali sedi devinctus, eisdem circumdatus rebus
ac personis, atque demum in tranquilla religiosae domus pace
spiritum Deo reddidit, astantibus fratribus civibusque Lycien-
sibus, qui publico municipii decreto — res quidem in Sanctorum
annalibus forte inaudita — viventem Patrem Bernardinum civi-
tatis patronum elegerunt et constituerunt.

Contra, Ioannes de Britto, olim tener et venustus ex regia
Lusitana Cohorte puer, undecim annos natus vestem Beati Pa-
tris Ignatii induit, ad votum exsolvendum quo, in discrimine
vitae adductum, mater cum obstrinxerat; atque tali amictu re-
giam aulam per annum frequentavit, usque dum, adolescens 15
annorum, Societati Iesu se addixit. Studiorum curriculum cum
perficeret, precibus, desideriis, epistolis indicas Missiones flagi-
tare minime destitit; atque tandem, licet eximiis ornatus dotibus
ut operam navaret in Provincia et Patria, veti compos factus
est. Secus ac S. Bernardini, eius vita fuit perennis apostolicus
excursus, nulla stabili domo aut tecto, in indicum sacerdotem,
veste, sermone, vescendi, cubandi, totiusque vivendi ratione,
eaque asperrima, prorsus commutatus; perpetuo ethnicorum in-
sidiis quacsitus; noctu in silvis delitescens, madore et beluarum
periculis repletis, ubi infimos Indiarum homines excolebat; dies
saepe integros transigebat subtiliter disceptando cum brachma-
nis; sequebantur sexcenta baptismata, quae P. Ioannes, alter
Franciscus Xaverius, impertiebat mirae animarum segeti, sua
sanctitate et meritis acquisitae. Tandem aetate quadraginta
quinque annorum florens, coronam duplicis et exquisitissimi
martyrii arripuit, circum mirantibus ac flentibus suis neophytis,
perenni odio strepentibus Christi adversariis. Etiam extrema
Martyris oratio, qua poscebat integro holocausto Deo consumi,
exaudita est; caput illud tantam in se venerationem alliciens
et benignitatem excitans obruncatum est, manus quae tot ani-
mas baptismo redemerant, pedes qui cruento vestigio apostolum
per dumosas silvas et lutulentas planities deduxerant, obruncati
sunt; eiusque corpus patibulo affixum aves et nocturnae beluae
penitus devorarunt, ita ut P. de Britto, evangelicum frumenti

granum, in dilectissimam suam terram indicam ceciderit, mortuusque perrexerit ad dies nostros fructus centuplos afferre.

Plena ergo videtur esse rerum et eventuum varietas in novissimum Sanctorum vita, quae varietas sanctitati ornamentum confert atque vim et utilitatem eorum exempli extendit. At si diligentius eorum vestigia consideremus eos intime coniunctos in quadam virtutis ratione inveniemus: in caritate scilicet Dei et proximorum zelo.

Nec quid mirum; quin immo, cum eiusdem matris sint filii, eandemque acceperint institutionem, ita fieri oportet ut in hoc, sicut ceteri Sancti et Beati Societatis, quodammodo conveniant: in sanctificatione propria et ceterorum. In supernaturali caritate quae animam Deo replet, ut sui oblita Deum in alios refundat. Ioannes de Britto et Bernardinus Realino coniuncti inveniuntur.

Amor iste et caritas vires praebuit regio puero Lusitano ad iocorum aculeos et ludibria sociorum infantium adeo patienter perferenda ut nomine «martyris» iam tunc appellari meruerit; amore isto et caritate impulsus sexcentas difficultates a matre, a Pontificio Legate, ab ipso Lusitaniae rege suscitatas contra suam vocationem ad exteris missiones superavit, subtili quidem urbanitate sed mira quoque animi audacia et fortitudine. Ad caritatem in Christum et in eius fratres ostendendam, flagranti ardebat desiderio sanguinem effundendi mediis in cruciatibus. Idemque amor eum semper ducebat cum sociis navigationis infirmis patienter assidebat, cum sese constantissime obstrinxit in addiscendis idiomatis vernaculis, historia patria et religiosa Indiarum, cum debile corpus asperitatibus vitae silvestris astrinxit et observantiae religiosarum regularum adeo perfectae, ut sibi hoc fratrum testimonium meruerit: P. de Britto digne annumerari potest sive inter Martyres sive inter Confessores.

Profecto eandem caritatem erga Deum et proximum in Patre Bernardino contemplari fas est, quamquam vitam gessit minime asperitatibus externis missionis rigidam, neque nocturnis adversariorum impugnationibus et tormentis agitatam. Attamen ei superandae fuere innumerae prope et molestae difficultates, quae in quavis vita regulis contenta exoriuntur; vincendum ei praesertim fuit tam facile periculum, ne animus iners vel fossilis quodammodo fieret, in pacifica at non aurea mediocritate,

quae bona pace dies transigit in cubiculo parvis solaciis proviso, ut pauperi religioso licet, moderatissimo labore tempus redimens. Quam faciliter hisce adiunctis spiritus nostri impetus remittitur, iisdem perennibus actionibus fere obrutus. Societati equidem nostrae adhuc deerat exemplar peculiariter egregium, plene accommodatum ad vitam et opera nostrarum Residentiarum. In Patre Bernardino impetus animi et fervor vere excelsi fuere, qui potuerit, dimidiati fere saeculi spatio, fidelis inveniri in iisdem muneribus exacte perfungendis, qui Deum et fratres crescenti amore dilexerit, qui amplexus et suavissima colloquia cum Iesu Infante meruerit, sed eodem tempore pro fratribus vitam consumpsit: ipse altor et praeceptor iuventutis, dux peritus tot animarum, mœrentium consolator in sacris confessionibus, in carceribus, in nosocomiis, verbi divini praeco indefessus, sui suaeque quietis oblitus, atque ob edomitos cunctos pravos passionum motus, tali suavitate morum et eloqui acceptus, ut omnium corda sibi perenniter devinciret.

Non tamen intendo, Reverendi Patres ac Fratres in Christo carissimi, integras litteras de hoc fausto eventu, utut ampliore celebratione digno, ad universam Societatem dare. Novellorum Sanctorum vitae mox, ut sperare licet, curis variarum Provincia-
rum, vernaculis quam plurium regionum idiomatis, in lucem prodibunt; quas tunc singuli legemus, stimulos exinde accepturi ad imitanda, secundum mensuram gratiae nobis collatam, tantorum virorum exempla.

Ne mens in plura distracta, in singula aciem mollius intendat, satius duco hac uti potius opportunitate ut vobiscum verba faciam de re quadam, ad priores meas litteras propius spectante, sine qua illarum exsecutio non ea erit quam, ut ex variis partibus audiui, magna animorum consensione cupitis: loquar nempe de instituendo prudenti delectu inter multiplicia ministeria quae nobis offeruntur. Nisi enim intra iustos limites contineantur nostri labores, viribusque nostris aptentur, fieri vix poterit ut ad illam contendamus perfectionem quam, vario quidem modo varioque gradu, Institutum nostrum omnibus omnino assequendam proponit. In hoc nostro Instituto sequendo sanctitatem prosecuti sunt Ioannes de Britto et Bernardinus Realino; postquam Spiritus Sanctus singulos nos ad idem vitae genus vocavit, haec eadem est nobis via tuta quae ad Deum ducat.

I.

1. De delectu ministeriorum praeclare egit, ut alia minus recentia praetermittam, R. P. Ledóchowski in litteris die 29 iunii 1933 ad universam Societatem datis ⁽¹⁾. Meum duco, Congregationi Generali XXIX obsequens ⁽²⁾, executionem illarum normarum in hodierno Societatis labore urgere.

Inter gratias filiis Societatis a Divina Bonitate large concessas, annumerari certe potest spiritus zeli ardentis atque laboriosi. Gratissimo animo Datori omnis boni referimus indefessam devotionem, abnegationem vitae commodae, magnanimitatem, fortitudinem animi tam Missionariorum nostrorum ad paganos et infideles quam ceterorum qui laboribus non minus austeris in patria operam dant.

Verum ille zelus, ut iam in superioribus meis litteris ⁽³⁾ ad universam Societatem innuebam, periculum creare potest ipsi apostolatui cui toto animo incumbimus, nisi regulis prudentiae christianae, quas aptissime in Constitutionibus rettulit S. P. Ignatius, attemperetur. Ex nimio enim zelo nosmetipsos ineptos reddimus ad maiora et meliora; ex nimio zelo, faciliora minusque necessaria aggressi, ubi difficiliora longeque fecundiora sese offerunt, deficimus; ex nimio et praepostero zelo ea suscipimus, quae Ecclesia a nobis non optat, mox autem ad ea acceptanda, ad quae nostram operam ipsa exquirat, impares nos reperimus. Ex nimio zelo, ut parabola utar antiqui fabulatoris, « gallinam quae aurea dabat ova » occidimus. Quot vocationes, easque futuras optimas, amisimus ex caeco isto zeli impetu! Conquerimur fere ubique deficere vocationes Fratrum Coadiutorum: ex paucis vero quas acquirimus multas amittimus, idque vix non semper ob nimium difficilioremque laborem, quo iuniores Fratres obruimus, deficiente simul directione spirituali et vigilantia ex parte Officialium et Superiorum, qui et ipsi nimio alio labore distinentur; idem fere dixeris de non paucis Scholasticis et Patribus

(1) Cfr. A. R. VII 455 ss.

(2) *Congr. Gen. XXIX* dd. 23, 24 (A. R. XI 32 s.).

(3) Cfr. A. R. XI 147 ss.

vocationi suae infidelibus effectis. « Moderatio laborum animi et corporis » ⁽⁴⁾, toties in litteris ad particulares subditos a S. Ignatio inculcata, ei tantum videbitur milite Christi indigna (volumus enim insignes nos exhibere in omni servitio Regis nostri ⁽⁵⁾) qui non cogitet ideo Nostros sibi parcere debere, ut aptius, durius, diutius, denique tandem fecundius laborare valeant.

Sicut post praecedens bellum contigit, ita et nunc Societati undique offeruntur ministeria eaque talia quae, qui cor gerit Ecclesiae devotum, nonnisi profunda animi tristitia recuset. Dum postuluntur autem a Sancta Sede et ab Episcopis Universitates, Collegia, Missiones, opera summi momenti ad bonum animarum, urgentia atque necessaria, non potest qui praest non dolere Societatem tot in locis alligari rebus minoris certe momenti et fructus. Re vera, uti aiebat decessor meus s. m. P. Ledóchowski in Congregatione Generali XXVIII, aliquid amisimus illius « mobilitatis », quam a nobis ad maiorem Dei gloriam expetebat Fundator noster.

Summopere optandum est ut omnes principia de delectu ministeriorum, de quibus Constitutiones, parte septima, praesertim capite 2, praeclare agunt, prae oculis semper servemus.

Inter ministeria enim delectus faciendus est: si omnia quae offeruntur, ordine quem dixerim chronologicum, acceptamus; vel si unusquisque pro lubitu quae sibi magis arridet suoque ingenio magis conformia videntur aggreditur, quid fiet de operibus illis difficilioribus, quae plurium simul, immo plurium generationum perseverantem conatum requirunt, quibusque Ecclesiae labor tamquam fundamento nititur? Eximius ille « homo actionis » qui nostras nobis dedit Constitutiones, non tam Dei gloriam, quam Dei *maiores* gloriam perpetuo intendebat. Ea nostra tesera sit oportet: ut parva nostra Societas (minima certe est si et ad meritum coram Deo et ad agrum excolendum attendatur), parvis suis viribus, maximum praestet atque optimum ad *maius* Dei obsequium.

Inter ministeria nobis oblata delectus faciendus est; ideoque quaedam, non pauca, pleraque forsitan, recusanda; qui enim de-

⁽⁴⁾ *Const.* P. X n. 10.

⁽⁵⁾ Cfr. *Exerc. Spir.*, II Hebd., Contempl. Regni.

ligere vult, quaedam omittat necesse est; qui maius bonum intendit, plerumque minus bonum praetermittat necesse est; qui omnia perficere velit, in omnibus demum deficiet. Querelae, quas non raro audimus, de valore minus quam mediocri nostri laboris — ipsi tamen magis quam externi de hac re murmuramus — huic causae fere unice sunt ascribendae: plura quam ferebant vires aggressi sumus! Ne dicamus proinde: « Bonum faciendum est »; hoc enim non sufficit: bonum maius atque optimum prosequamur.

2. — Et primo quidem recordemur quo spiritu faciendus sit delectus laborum.

Ex Spiritualibus Exercitiis, ex Constitutionibus, ex tota vita Sancti Patris Ignatii et historia nostri Ordinis, patet spiritum, quo regamur, catholicum seu universalem esse debere. Is fuit finis illius turmae sociorum quae initium praebuit Societati Iesu, ut, ubicumque terrarum melius magisque Deo in iuvandis animis servire possent, eo se prompti conferrent; is fuit sensus peculiaris voti Summo Pontifici oblatus « circa missiones » ⁽⁶⁾, secundum « Formulam Instituti » approbatione Sanctae Sedis donatam: ita ut « quidquid modernus et alii Romani Pontifices pro tempore existentes iusserint, . . . et ad quascumque provincias nos mittere voluerint, sine ulla tergiversatione aut excusatione, illico, quantum in nobis fuerit, exsequi teneamur; sive miserint nos ad Turcas, sive ad quoscumque alios infideles, etiam in partibus quas Indias vocant, sive ad quoscumque haereticos, seu schismaticos, seu ad quosvis fideles » ⁽⁷⁾. Societatem intravimus omnes non in servitium cuiusdam Provinciae vel regionis tantum, sed in servitium Ecclesiae universalis.

Periculum est, ne ratio, qua numerosus Ordo religiosus in « Provincias » vel « Missiones » relative autonomas dividatur oportet, paulatim sensum illum catholicum nostrae vocationis obscuraret. Sicuti pronus est Superior localis, tamquam « angelus domus », prout cum vocabat S. Pater ⁽⁸⁾, ad bonum suae tantum domus et operum sibi commissorum intendendum, sic natura

(6) *Const. P. V c. 3 n. 3.*

(7) *Form. Instit. S. I. n. 3.*

(8) Cfr. ANTON HUONDER S. I., *Ignatius von Loyola*, Köln 1932, p. 225 s.

fit ut Superior Provinciae vel Missionis, de territorio sibi commisso operibusque ibi exstantibus fere unice sollicitus sit. Verum, sicut Superiori locali in suis Regulis commendatur ut « duplicem . . . induat animum, particularem quo domui suae, et universalem quo Provinciae et Societati prodesse studeat » ⁽⁹⁾, ita et multo magis Provinciali seu Superiori Missionis (sicut ceterum cuilibet de Societate) attendendum est ut non tantum propriis operibus, proprio territorio, propriae regioni prospiciat, sed, animo vere catholico, in primis de bono totius Ecclesiae cogitet ⁽¹⁰⁾. Idque eo magis nostris temporibus urget, quod faciliori comite nuntiorum et itinerum, totus orbis nobis quasi proximus factus sit. Si quis autem considerabit quantum, in quibusdam partibus, Ecclesia abundet operariis, quantum vero alibi, cum summo animarum periculo eisdem destituatur, nonne ipsi patebit si umquam alias nunc certe necessarium esse ut militiae quaedam ecclesiasticae paratiores sint ad se conferendas eo terrarum ubi maior premit penuria? Vobis omnibus notae sunt statisticae cleri catholici in America Latina, in Indiis, Sinis, Iaponia (ut pauca ex pluribus exempla afferam); illas conferatis, quaeso, cum statisticis eiusdem cleri ac religiosorum utriusque sexus in tot regionibus catholicis ubi censent se penuria operariorum laborare: quatenus inde concludet animus vere catholicus?

Nec sufficit ut ultra limites Provinciae vel Missionis ad totam Assistentiam vel Nationem sollicitudo nostra se extendat; latius pateat cor, latius mens: cives sumus Regni caelorum in terris; non uni Nationi, uni linguae, uni cultui humano nos dicamus, sed ea rebus altioribus postponentes, Christo vivimus Eiusque Regno per universum orbem dilatando.

Ab initio vitae religiosae doceantur tam Scholastici quam Coadiutores nostri proximum iuvare « sanctis desideriis et orationibus in Dei conspectu pro universa Ecclesia, ac pro iis praesertim qui maioris sunt momenti ad eius universale bonum » ⁽¹¹⁾. Ne umquam postea cor suum coarctari sinant ad limites cuiusdam scholae puerorum vel laboris sacristiae aut culinae; detur

⁽⁹⁾ *Reg. Sup. loc.*, R. 18.

⁽¹⁰⁾ *Epil.* n. 820 § 2.

⁽¹¹⁾ *Const. P. VII c. 4 n. 3.*

ipsis, etiam ac praesertim Fratribus Coadiutoribus, opportunitas cognoscendi labores et necessitates Ecclesiae et Societatis per orbem diffusae; oret Praefectus morum in Collegio vel Frater Sartor non tantum pro animabus rebusque sibi proxime commissis, sed pro Indis qui delitescent in incognitis silvis Americae, pro Mahometanis in insulis Asiae et desertis Africae, pro reditu Lutheranorum Sueciae ac pro conversione neo-paganorum Europae... Patrem oret cum Christo « ut sint unum » ⁽¹²⁾.

3. — Spiritu illo catholico imbuti, tam subditi quam Superiores, plenius intellegent mentem Sancti Patris suadentis ut in laboribus deligendis semper prae oculis habeamus « *maius divinum obsequium et universale bonum* » ⁽¹³⁾.

Si universale bonum Ecclesiae prae oculis habebimus, curabimus quoque ut labores nostrae Societatis cum laboribus reliquorum, qui animarum saluti vacant, apte coordinentur, ne in vanum dissipentur copiae militiarum Christi. Soli enim non sumus; in non paucis regionibus, clerus saecularis numerosus optimeque instructus curam animarum assiduam gerit; huic opitulantur Instituta Religiosa tam antiquiora quam recentiora bene multa: huius facti semper memores nos esse oportet cum de fundandis domibus, de incipiendis operibus agitur. Id libenter dixerim: quod alii faciunt vel facere cupiunt, nos ne aggrediamur, immo si ea iam exercemus, facile relinquamus; tot enim tantaque agenda supersunt de quibus nemo hucusque curat! Inspicienti in tabula geographica partitionem domorum Societatis, patet nos plurimas habere in iis locis ubi adhuc magis floret pietas christiana; dum regiones quae magis indigent, magis destituuntur! Novi equidem necesse esse vocationibus excitandis providere; sed vos non latet Instituta quaedam, quae, praeter domus formationis, nullum domicilium servant in regionibus christianis, sed omnia transferunt ad oras infidelium, vocationibus abundare. Non ex eo pendet copia vocationum, quod omnes vires nostras in piis fidelibus curandis impendimus.

Recta intentio et sincera humilitas, non tantum privato cui libet, sed multo magis Ordini qua tali colenda sunt. Longissime

⁽¹²⁾ Io. XVII 11.

⁽¹³⁾ *Const. P. VII c. 2 n. 1*, et passim.

absit a nobis quidquid sapit zelotypiam; « Illum oportet crescere », nos autem minui ⁽¹⁴⁾. Libentissime consentiemus ut, ubi nos aravimus et seminavimus, alii in laborem intrent ac gaudentes metant ⁽¹⁵⁾. Exemplum huius abnegationis nobis proposuit Congregatio Generalis XXVIII, cum suggessit ⁽¹⁶⁾ ut Societas parocciis fundandis ubi desunt praeludat, easdem, statim ac satis evolutae videbuntur, clero saeculari traditura. Consociationes quas nos fundavimus, cum florentes evaserunt et alii eas moderari iam parati sint, ne cunctemur, ubi novi durioresque labores nos exspectent, ipsis relinquere. Si Missionem sudore et vita Nostrorum saginatam, quae post decennia laboris frustranei denique tandem laetos fructus fert, fratribus in apostelatu iam tradere expediat, alacres nos alio in primam aciem transferamus. Hoc gaudium, haec gloria sit nostrae Societatis ut numquam se ipsam quaerat, semper autem pro Christo et cum Eo optet potius laboriosam paupertatem, aerumnas et cruces.

Quomodo umquam possit Ecclesia catholica illo vigore decertare, qui nonnisi ex multorum conatibus in unum conspirantibus exerescit, nisi singula Instituta religiosa, dirigente Hierarchia, Episcopis nempe et Sancta Sede, partem sibi assignatam fideliter impleant? Singula autem si proprium tantum laborem propriumque scopum attendant, in anarchiam devenimus et preliosias vires dissipamus. In hac quoque re fas est ab hoste doceri, quem videmus suos per orbem dispersos ferrea oboedientia in unam aciem cogere.

In illa distributione operum inter clerum saecularem variaque Instituta, ipsa Ecclesia singulis peculiarem quandam laborem assignat; singuli ordines militiae ecclesiasticae propriis armis, propria ratione militant. Aderant in antiquorum populorum copiis, praeter gregarios pedites, expediti quoque milites, funditores, sagittarii, erant et equites; pari quadam ratione in Ecclesia quidam curae ordinariae animarum potius destinantur, quidam hinc inde praedicantes excurrunt; quidam scholas infimas moderantur, orphanotrophia, xenodochia; quidam Exercitia tra-

---

⁽¹⁴⁾ Io. III 30.

⁽¹⁵⁾ Cfr. Io. IV 38.

⁽¹⁶⁾ *Congr. Gen. XXVIII* d. 29 n. 8 (A. R. IX 32 s.).

dunt, libros edunt; docent alii Theologiam, alii artes manuales; Liturgiam praecipue colunt quidam, dum alii labori manuum magis vacant. « Divisiones enim ministrationum sunt » ⁽¹⁷⁾.

Mirantur quidam Societatem haud pronam sese ostendere ad acceptandas paroecias, nisi in iis regionibus ubi prorsus deficiunt alii sacerdotes; scandalizantur eo quod Superiores iterum iterumque insistant ne ministeriis apud mulieres nos dedamus. Nonne in paroeciis magnum animarum fructum facere possumus? Nonne mulieres et ipsae animam habent immortalem; immo, in hodiernis adiunctis earum partes, tam in apostolatu catholico quam in vita familiari immo et publica, longe maioris momenti effectae sunt quam antea erant? Verum est. At: quare Societas non dat operam caritati etiam corporali? quare non moderatur (quod tanti meriti est coram Deo) scholas pro pueris abnormalibus, refugia pro viris mente captis? quare non potius ad humiliores disciplinas elementares tradendas se convertit? Inter tot labores sanctos, utiles, necessarios, censuit noster Fundator quosdam nobis esse eligendos qui sint, si verbo modernarum linguarum uti liceat, nostra « specialitas ». Atque Ecclesia vult ut nos laboribus peculiaribus nostri Instituti incumbamus, relinquendo aliis propriam eorum provinciam.

Hoc ipsum, gravioribus quidem et aptioribus verbis, semper ab initio inculcarunt nostri Superiores, insistentes ut labores « nostri Instituti proprios » assumamus, a reliquis autem, licet haec sint summe meritoria, optima atque in primis apostolica, abstineamus, nisi (ut facile fit in locis Missionum) nullus alius interim reperiatur qui ea suscipiat. Non omnia facere possumus; ad ea, ad quae nos minus praeparavit institutio in Societate dari solita, plerumque minus apti sumus.

Ex eadem norma boni universalioris, illud quoque sequitur: cum Ecclesia perennis sit, ad finem usque temporum duratura, non tantum tempus praesens, sed futurum quoque apostolatum, futuram rerum humanarum rationem consideremus oportet. Patet bonum longe maius in futuro, bono praesenti quidem vel immediato, sed valde minori, praeferendum esse. Inde fit ut saepe Provinciis, domibus et operibus, « sacrificia » quaedam imponere

(17) *I Cor.* XII 5.

necesse sit, ut bono futuro magis provideatur. Cum Provincialis Scholasticos non in magisterium mittit, sed ad studia profundiora applicat, queruntur forsitan qui in Collegiis desudant, de negato adiutorum subsidio; et tamen Collegiis magis prodest ut, post paucos annos, viros habeant gradibus instructos, ad munus paratissimos, qui scholis catholicis honori sint, abundantisque messis vocationum seminatores; expedit Collegiis ut, minuto numero magistrorum laicorum, in scholis doceant religiosi apprime apti. Cum Provincialis domus quasdam privat levamine iuniorum Fratrum Coadiutorum, eosque in formationis domo longos annos retinet, videtur iusto duriora exigere; re tamen vera vocationes servat, quae secus vix non certo periissent cum damno ipsarum domorum; Fratres parat solidae virtutis, fideles, regendis maioribus laboribus idoneos, qui Praepositorum localium et Ministrorum curam ultra modum levabunt. Cum iuniores Missionarii per annos a Stationibus et Scholis arcentur, linguaeque indigenae funditus studendo operam impendunt, ita tota Missio instruitur ut, maturante nationalismo, nedum incapax, e contra parata reperiat quae novas indigenarum generationes in via veritatis ducat.

Cotidie oritur iste conflictus inter necessitatem futuram et praesentem; regula nostra sit numquam bonum maius et futurum bono praesenti et minori postponere, sed potius in praesenti duriora exigere sacrificia ut in futuro uberiores fructus maturrescant. Profundius fodiantur fundamenta fabricae altioris; quot enim opera summi momenti posset Societas incohare si viros paratos, scientia instructos haberet, si pecunias in antecessum collegisset, si vias tempestive parasset! Ipsa iniquitas temporum ne nos impediat quominus ea quae post longius etiam intervalum facienda sint praevideamus.

Denique, in seligendis ministeriis rectissima semper sit nostra intentio, solam Dei maiorem gloriam quaerentes. Deo sint gratiae quod Nostri in universum longe abesse videntur a cupiditate ista, Sancto Ignatio adeo invisae, qua ministeria non quidem aestimarent ex lucro temporali — quod indignum foret — sed etiam istius lucri rationem haberent. Animas quaerimus, non pecuniam; et si nos de Deo unice solliciti sumus, Deus de nobis sollicitum se praebebit, prout patet ex cotidiana Societatis experientia.

Aeque autem abesse oportet vanae gloriae desiderium sive nobis ipsis sive etiam Ordini nostro acquirendae. Saepe quidem nos hortati sunt Praepositi nostri ad notitiam rerum Societatis, cultum Sanctorum et Beatorum nostrorum diffundendum ⁽¹⁸⁾; ipsi varia in eundem scopum Instituta erexere. Necesse est enim tum ad plenam Nostrorum institutionem, tum ad proximorum aedificationem, quae et candidatos ad nos allicit et auctoritatem confert nostris ministeriis, ut noscant quae divina gratia per indigna sua instrumenta operari dignata est. Absit autem ut possimus quoquo modo gloriari; erubescendum potius nobis est adeo imperfecte nos respondere nostris Constitutionibus et exemplis tot et tantorum maiorum nostrorum.

Sed nefas est quoque id intendere in seligendis operibus vel laboribus ut de nobis loquantur homines, ut nos admirentur, ut nos laudent, ut prae aliis niteamus. Sint nobis e contra, ceteris paribus, cariora ministeria abscondita, humilia, dura, ingrata. Haec sunt quae Societati benedictiones divinas uberiores merentur; haec sunt quae aliquando coronabit « Pater qui videt in abscondito » ⁽¹⁹⁾. Subtilis est tentatio ne nos successu qui oculos hominum percellat abripi sinamus. Amor enim proprius zeli fuco libenter obtegatur, eoque delusi existimamus nos eo perfectius animarum bonum procurasse, quo libentius ad nos accurrunt, quo altius nos extollunt, quo propensius ad nos afficiuntur. Nemo negabit haec signa esse posse fructuosi apostolatus; neminem vero rem sobrie considerantem latet quantum rerum species saepe a rerum veritate absit. Secundum mentem S. Patris Ignatii, ad solidiora ac profundiora nos convertamus ac potius scepticos nos inveniat successus iste externus.

4. — Hucusque pauca de spiritu quo deligendi sunt labores Societatis. Delectus ille, ut patet, primo loco est penes Superiorem, et quidem ante ceteros penes Praepositum Generalem ⁽²⁰⁾. Praepositus Generalis, duce Summo Pontifice, supremo Societatis in terris Superiore, plenius quam Praepositi particulares circumspicere valet integrum campum laboris Societatis per orbem diffusae.

⁽¹⁸⁾ Cfr. A. R. VII 410 ss.

⁽¹⁹⁾ MATTH. VI 6.

⁽²⁰⁾ Const. P. IX c. 3 n. 9.

Quod olim saepius fieri solebat, nostris etiam diebus praetermitti nequaquam potest, immo instaurari potius decet: ut nempe Generalis facile subditos, ex variis licet Provinciis, ad opera boni universalioris eligat, vel in varias mundi partes, pro maiore exurgente necessitate, mittat. Ne querantur Provinciales sibi socios eripi quibus, ut dicere solemus, « Provincia indiget »; summopere proderit etiam Provinciae si spiritus ille catholicus quem S. Ignatius intendebat, promptitudinis ad sese in quamvis mundi plagam conferendum ⁽²¹⁾, reviviscat et flamme-scat; proderit Provinciae si exuant socii angustiam istam mentis et cordis, qua intra parietes dilectae cellae, satis commodam neque nimis laboriosam vitam ducere contenti sint; proderit si videant futuri Societatis candidati nos re vera eos esse quos historici libri efferunt, milites nempe ad praelia in prima acie Ecclesiae praelianda semper accinctos.

De facto autem delectus ministeriorum atque apta ad futura praeparatio, maximam partem ad Provinciales et Superiores Missionum pertinet. Ipsi enim bene multa per se decidunt; ea autem quae a Generali decidenda sunt praevident, praeparant, exsequuntur.

Superiorum item localium est multa per se ordinare, vel certe subditos in exsequendis mandatis Provincialis dirigere, iis invigilare ne sese sponte ulterius onerent, tempestive Superiores maiores monere si quid detrimenti timendum, si quod maius bonum procurandum.

Subditorum denique erit parati semper esse ad vires suas in commune opus Ecclesiae impendendas, eo in munere iisque in ministeriis quae oboedientia eis assignabit. Cum autem quidam, praesertim in Missionibus exteris, in non paucis rebus necessario sibi ipsi magis relinquantur, ex aureis Regulis Sacerdotum, Operariorum, Confessariorum, Contionatorum (quas nonnulli ex Nostris non satis norunt) normas sapientissimas, longa experientia probatas, invenient, quibus fecundior efficiatur eorum labor ac solidior.

Delectus ille laborum hodierno tempore Superiorum munus est fere prae omnibus praecipuum. Uti in praecedentibus meis litteris ad universam Societatem iam dixi ⁽²²⁾, ob ingentes

⁽²¹⁾ *Reg. Summ.* 3.

⁽²²⁾ *Cfr. A. R. XI* 147 ss.

urgentesque animarum necessitates, turbatis simul normis antiquitus traditis, nimis proni sumus ad ea aggredienda quae et vires nostras superent et a nostra vocatione seu a Societatis peculiari Instituto aliena sint. Hinc et ipsi damna spiritualia patimur, et apostolatus noster in discrimen venit. Necesse est ut in his agitatis temporibus, Superiores animum servant pacatum, mentem firmam, ab influxu fautorum rerum novarum liberam, ut valeant omnia quidem probare, ea autem quae bona sunt tenere ⁽²³⁾. Nisi, temperantes ab iis quas sanctus Bernardus (magnum ipse homo actionis!) vocabat « maledictas occupationes » ⁽²⁴⁾, tempus reservaverint et quidem satis amplum ad considerationem, Societati nostrae in praesentibus temporibus vere timeo. Timeo ne magis magisque recedamus ab illa soliditate, securitate spirituali, fecunditate, quam Ecclesia a nobis iure expectat. Curent praesertim qui Missionibus exteris praesunt, immo quotquot in iis laborant, ut frequenti examine et consideratione opus suum, methodos, exitus ad trutinam revocent, sub luce praecipue finis, quem Missio in futurum spectare debet.

Constitutiones praebent nobis normas sapientissimas de ministeriis deligendis; ex eis pauca quaedam, hodiedum magis urgentia hucusque illustravi. Ut autem illae ad praxim applicentur, Superiori opus est prudentia et Spiritus Sancti lumine. Etenim « summa Providentia et Sancti Spiritus directio » ea est quae in omnibus, praecipue in re nostra, « efficaciter meliora ... eligere faciat », nullaque regula externa supplere potest id quod « Sancti Spiritus unctio ... docuerit » ⁽²⁵⁾. Rescribebat S. Ignatius, cum P. Ribadeneira ex Belgio magis definitam instructionem ad ardua negotia componenda petebat: « Quod spectat instructionem quam petit RVa., nobis videtur eam a Domino Deo Nostro esse petendam; atque cum vos istic versemini praesentes rebus, et propius videatis omnia quae consideranda veniant, agendum vobis esse prout melius fore iudicaveritis, ad fines quos ad Dei gloriam hic intendimus ac RVa. bene intellexit; atque discretionem, sicuti dicunt eam non doceri Salmanticae, multo minus instructionibus doceri ... » ⁽²⁶⁾. Su-

⁽²³⁾ Cfr. *I Thess.* V 21.

⁽²⁴⁾ S. BERNARDUS, *De consideratione* L. I c. 2 n. 3. .

⁽²⁵⁾ *Const.* P. VII c. 2 F.

⁽²⁶⁾ *M. H. S. I. Monumenta Ignatiana*, Ser. 1^a, X 636.

perior quidem sciat dubitare, aures praebere, expectare donec res maturescant; exquirat et relegat historiam institutorum et operum nostrorum, litteras annuas, antiquas Consultationes, ne iam tentatum experimentum frustra iterum tentet; saepius, si de re magni momenti agitur, cum Consultoribus agat (non tantum singulis, sed in Consultatione congregatis); sententiam eorum, qui aliter ac ipse sentiunt, accuratius perpendat; methodos electionum S. Patris adhibeat; multum oret et orare faciat. SS. Missas applicet; postquam ipse rei studuit, eam si oportet deferat ad Superiorem maiorem, obiective additis sentiitiis Consultorum, eorum praesertim qui dissentiebant. Plerumque, ut sperare licet, post tantam considerationem et orationem, Deus nobis ostendet quae sit Sua sancta voluntas. Sin autem pro humana imbecillitate etiam tunc errabimus (historia enim ostendit id sapientissimo cuique accidisse), confidere nobis licebit divinam Providentiam ex nostro errore bonum aliquando maius esse eruturam.

II.

5. Restat nunc ut, commemoratis generalioribus normis, ad quaedam particularia descendam.

Nonnullis mirum videbitur me inter prima nostrisque temporibus maxime necessaria ministeria Societatis recensere laborem scientificum proprie dictum, sive is circa disciplinas sacras versetur, sive circa eas disciplinas profanas, quas traditio Ecclesiae et Societatis a nostra vocatione minime alienas ducit (servata utique proportionem, qua ad aedificationem Corporis Christi conferunt).

Multiplex enim est momentum apostolicum illius laboris. Ideae quae ante saeculum a viris doctissimis elaboratae, primum quidem ad doctos tantum, mox ad omnes homines cultos, denique ad ipsam plebem diffusae sunt, nemo vestrum est qui ignoret quantam stragem animarum nunc faciant. Fons huius mali fuit labor scientificus unius vel paucorum. Quod valet ad malum, valet etiam ad bonum.

Haud paucae disciplinae, natura sua profanae, facta subministrant quae pro Dogmaticis, Controversistis, Exegetis, Philosophis catholicis plurimum habeant momentum. Si progres-

sus illarum ignoremus, ut puta Archaeologiae, Palaeontologiae, Physicae (ut exempli gratia paucas afferam), incredulis derisui, fidelibus aut nocumento sumus aut non eam utilitatem afferimus quam animarum bonum postulat. Magni enim momenti est, ut facta investigata et inventa non ab iis solis proponantur qui, etsi forte fidei adversi non sunt, vel erga eam indifferentes, tamen non ea pollent formatione philosophica et theologica ut illa in recta luce ponere et rite diiudicare possint.

Atque, cum adeo expediat ad bonum animarum ut viros illos, qui auctoritate in Academiis gaudent, ad fidei intellegentiam aliquando adducamus, quis non videt frustra id tentaturum illum, qui non in iisdem fere disciplinis quibus isti excellunt et ipse sibi nomen fecerit? Non enim aestimant isti theologum, non aestimant philosophum catholicum, magni facient autem historicum, mathematicum, astronomum qui ipsis par sit. Solus ille per eorum portam intrare poterit.

Immo Ecclesia ipsa oculis doctiorum tunc tantum splendet tamquam lucerna super candelabrum posita, cum praeter fulgorem virtutis et caritatis, nitor quoque scientiae eam commendabit. Volebat Summus Pontifex Pius XI ut sacerdos quilibet cultu humano viros cultos sui temporis saltem aequaret. Nonne simili modo necesse est ut quidam saltem inter clericos et religiosos, secundum antiquam Ecclesiae traditionem, doctissimum quemque aequare valeant? Summi Pontificis verba referre iuvabit: « Iis... e cleri ordine animum addere prudenti consilio opportunum est, qui peculiari voluntatis suae inclinatione virtutisque dotibus praediti, ad unam alteramve e disciplinis et artibus (quae tamen ecclesiastici muneris professionem non dedeant) sese vocari quodammodo sentiant; quandoquidem hoc, si suis contineatur finibus moderateque Ecclesiae praeceptis regatur, in eiusdem Ecclesiae ornamentum ac decus eiusque Capitis Iesu Christi gloriam procul dubio redundat. Atque itidem ceteris sacerdotum administris non satis esto ea disciplinarum culturam animum exornare suum, quae superioris aevi necessitatibus par fuisse videatur, sed reapse altiore pleniorique omne genus doctrinam potiri iidem nitantur, quae ad clarissimum illum amplissimumque gradum pertingat, ad quem nostra in praesens aetas, valde revolutis saeculis praestans — ut in universum de

scientiarum pervestigationibus loquamur — data diligenter opera provecta est » (27).

Id autem propius ad nostrae Societatis officium pertinere manifeste nobis in memoriam revocabat S. P. Pius XII. Patres Congregationis Generalis XXIX alloquens: « Vestrum est nomine et re non solum viros religiosos, sed magnae quoque doctrinae esse ... Quodsi apprime fidem debent colere (sedales Societatis), debent etiam accuratam perfectamque scientiam sibi adipisci et, praeclara sui Instituti vestigia secuti, doctrinarum progressus, quantum possunt et quomodo possunt, sectari, id sibi persuasum habentes se hoc itinere, quamvis aspero, plurimum ad maiorem Dei gloriam et ad aedificationem Ecclesiae conferre posse » (28).

Studium illud abnegationis summae, laboris maximi, consolationis exiguae, quod est studium scientificum, Nostris quos Dominus talento ad illud donaverit, summopere cordi sit. Nec sinant se abripi illusionem se aptius Deo servituros labore, qui magis immediate videatur sacerdotalis et apostolicus. Qui fundamentum aedificii ponit, non minus, immo multo magis utiliter operam impendit quam qui fabricae ultimam manum apponit. « Quia bonum quo universalius eo divinius est » (29); ideo labor scientificus quo et fundamenta ponuntur apostolatus immediati, et futuro bono animarum magis quam praesenti prospicitur, et auxilium praebetur « viris doctrina et auctoritate eminentioribus » (30), saepe ceteris formis laboris apostolici longe praestat.

Provinciales proinde minime haesitent « sacrificium » istud (uti perperam vocatur) operibus Provinciae imponere, ut quos vere aptos invenerint eos ad disciplinas profundiores colendas, sive profanae illae sint et ad finem nostrum conducentes, sive sacrae, definitive et exclusive applicent. Nec tantum viros praeparent, qui in Scholasticatibus et Universitatibus doceant; quamquam saepe prodest ut qui scientiae sunt dediti aliquam saltem cathedram occupent, curandum est ut iis otium et laboris instrumenta praebeantur quibus primario inquirendi, studendi,

(27) A. A. S. XXVIII 35-36.

(28) A. R. XI 57.

(29) *Const.* P. VII c. 2 D.

(30) *Ibid.*

scribendi labori sese impendere valeant. Nec haesitent Scholastici nostri, si a Superioribus ad talia studia destinentur, oratione et generosa collaboratione cum divina gratia, ad eam fortitudinem animi et sui abnegationem contendere, qua manu semel ad aratrum posita, iam non respiciant retro ⁽³¹⁾, totamque vitam suam in holocaustum illud divinae Maiestati gratissimum offerant. In stadio enim scientifico, nonnisi qui perseverat metam attingit.

Sincere fatendum est in Societate non abundare hodie homines illos praeclare de variis, praesertim sacris, disciplinis doctos, qui religioni catholicae decori sint. Et periculum imminet ne bellorum consecraria rerumque eversiones Ecclesiae maxime noceant, nisi hoc ipso tempore deliberato animo studiis altioribus colendis nos strenue dedicemus. Postquam exeunte saeculo XVIII, ineunte XIX, bellis item atque rebus novis tota fere Europa turbata est, suppressis Ordinibus Religiosis, deficiente clero, omnis conatus vitae christianae instaurandae in immediatas urgentesque necessitates se convertit, neglecta scientia, etiam ecclesiastica. Quam exitiosae fuerint sequelae illius rerum status neminem vestrum in studiis vel mediocriter versatum latet. Ne quaeso, ob gravissimam rerum praesentium condicionem, eundem errorem renovemus; sed ii quibus tale munus concreditur, in mediis quoque rebus adversis, quantum fieri potest, scientiae naviter incumbere pergant, ut statim ac redibit vera pax, catholicos paratos inveniat ad ultiores labores.

Quae de labore mere scientifico diximus, mutatis mutandis, ad eos omnes transferre licet qui disciplinis superioribus docendis, vel gravioribus Periodicis conscribendis dant operam. Illi quidem prae ceteris austeram, pari autem passu fecundam vitam ducunt. Caveant et ipsi ne desiderio exercendi ministeria maioris fructus apparentis, maiorisque consolationis, se abripi sinant. Professor Scholasticatus, Universitatis, Seminarii, scriptor graviorum rerum sit proprio muneri unice deditus; nec eum Superior aliis laboribus oneret; nec ipse, nisi quantum valetudo forte requirat, ad alia divertat. Si cum veritate de Scholasticis suis asserere potuit S. Pater studia totum requirere hominem ⁽³²⁾

(31) LUC. IX 62.

(32) Cfr. *Const. P. IV c. 4 n. 2.*

quanto magis idem valet de iis qui verbo aut scripto docent! Quaeret quis num plene respondeant expectationi Ecclesiae Professores Scholasticatum qui, praeter novos libros textus (de quibus nescio num severius locutus sit R. P. Wernz) ⁽³³⁾, nihil edunt de re Philosophica, Theologica, Exegetica vel de disciplinis connexis. Vix fieri potest ut qui naviter studiis incumbere pergat, post aliquot annos, non saltem quaedam alia lectu digna concinnaverit.

Nec facilius, quaeso, qui studiis superioribus destinantur, deflectant ad eam quam vocant « vulgarizationem ». Nemo enim qui, cum difficiliora et altiora possit, facilioribus et communibus fuerit contentus, dici potest talenta a Domino accepta plene fructificare fecisse; qui decem accepit, ne quinque tantum superaddat. Latior « vulgarizatio » potius munus est illorum operatorum Societatis qui consueta studia rite perfecerunt, eaque post absolutam Tertiam Probationem (ut Nostrorum omnium officium est), minime colere desierunt ⁽³⁴⁾.

Persuasum habeo nos rem Ecclesiae maxime proficuum facturos, si propius redeamus ad praxim maiorum nostrorum ex antiqua Societate, qui studia praesertim altiora impensius coluerunt quam nos. Nec quidquam videtur praesenti tempore aeque necessarium, si velimus in posterum bono animarum providere.

6. Eodem principio mota, bonum scilicet quo universalius eo divinius esse, Societas ab initio suae historiae prae ceteris dilexit et summo zelo coluit ministerium instituendae iuventutis in Collegiis et Universitatibus. Sunt qui dubitent num idem illud ministerium nostris difficilibus temporibus totam suam efficacitatem servet, an potius expediat, illo neglecto vel relicto, ad apostolatam magis directum, praesertim inter proletarios, nos plene convertere.

Audio equidem in nonnullis Provinciis Sacerdotes quosdam et Scholasticos minore affectu prosequi ministerium Collegio-

---

⁽³³⁾ *Ordinatio Studiorum in Provinciis Austriaco-Hungarica et Germanica*, n. 12: « Qui scribendi labor non magnam meretur laudem, si totus eo denique spectet, ut sine nova luce, nova compendia proferantur in lucem ».

⁽³⁴⁾ Cfr. *Cod. Iur. Can.* cc. 129, 592; Epit. 370.

rum. Ne decipiantur illi specie rerum; opus enim de quo dubitant, non propter adiuncta quaedam temporibus vel locis peculiariora, Societati carum semper fuit, sed quia, ex ipsa natura humana et oeconomia salutis, inter maxime necessaria numquam non annumerandum erit. Mutentur tempora; semper una cum litteris imbuenda erit iuventus moribus et fide christianis, si velimus populo Dei providere.

Quod ratio et experientia ostendunt, id confirmat auctoritas Ecclesiae, id admonet adversariorum nostrorum agendi modus: ii enim, ubique, totis viribus nituntur et iuventutis instituendae ipsi potiri et sacerdotes vel religiosos ab ea arcere.

Quantum vero nostris diebus valeat paedagogia Societatis, principiis quae ipsi ex Exercitiis et Regulis nostris hausimus innixa, vel inde ostenditur quod iuvenes maxime contra mala huius temporis propria munit: discunt se ratione, non sensu ducere; ad victoriam sui, fortem agendi rationem, laborem solidum et perseverantem assuefiunt; bona spiritualia rebus infirmis anteponere, ad altiora et insignia anhelare docentur; Christi et Ecclesiae amore informantur; spiritu sacrificii capaces evadunt. In Missionibus vero patet Evangelium in dies magis diffundi mediante illo cultu etiam humano, quem Collegia catholica impertiuntur. Hinc fit ut et Sancta Sedes et Ordinarii locorum, etiam illarum Missionum, quae Societati non sunt commissae, saepius iam instantiusque petant ut in Asia, in Africa, in America Latina (quae, quatenus alicubi clero destituitur, regioni Missionis similis adhuc est), plura fundemus Collegia et Universitates: infra spatium sex mensium, duodecim nuperrime nobis oblata sunt.

Sane ut Collegiorum ministerium eos ferat fructus, ob quos Societati adeo carum fuit et manet, necesse est ut secundum normas nostri Instituti et nostrae paedagogiae illi vacemus.

Institutio in litteris humanis (quo nomine veniunt variae in variis regionibus disciplinae) talis sit oportet ut, qui in nostris Collegiis educantur, locum minime cedant iis qui in aliis scholis, immo eosdem potius superent. Scopus enim Collegiorum est formare homines catholicos qui exemplo et auctoritate, in quavis arte vel quovis munere, ceteris praeire possint: hoc enim necesse est ne rerum omnium potiantur soli increduli, quorum

tunc auctoritas plurimum valet ad nocendum animabus. Timeo ne interdum Nostros nimis fugiat momentum illius influxus, quem viri catholici in vitam publicam exercent oportet; facilius contenti sumus bonos formasse christianos, qui tales se exhibeant in vita privata. Nec ad hoc assequendum sufficit ut ad pietatem et bonos mores formentur; nec sufficit ut etiam in Actionis Catholicae coetibus spiritu apostolico imbuantur; omnino necesse est ut etiam scientia, aptitudine, dotibus humanis adeo excellent ut eorum opera ab omnibus, etiam non catholicis, maximi fiat, indeque ad eos potissimum recurratur cum de rebus etiam publicis gerendis agatur.

Hinc vides quantum referat ut Nostri, qui ad Collegia destinantur, ipsi in disciplinis quondam docendis periti evadant; ad quod plerumque expedit ut gradibus academicis in iis ornentur. Olim sufficere potuit institutio illa, quam « generalem » vocamus, qualis in Societate omnibus (et quidem optimo iure) adhuc impertiri solet; haec nunc specialibus quoque studiis saepe complenda est.

Uti patet, si e scholis Societatis discedant alumni litteris quidem imbuti, sed fide christiana et moribus tepidi vel nutantes, fere sicut e schola laica non pauci, non esset cur pretiosas vires in tale opus dissiparemus. Intendimus homines formare nemine et re christianos, qui sentiant, loquantur, agant ea « quae in Christo Iesu ». In regionibus Missionum, ubi Collegia nostra patent tam ethnicis quam ceteris non catholicis, horum utique ratio habenda est; oportet tamen et magistri sint omnes, vel saltem maxima ex parte, catholici et non talis admittatur proportio alumnorum non catholicorum, ut nostri iuvenes iam in Collegio quodam practice laico versentur ⁽³⁵⁾. In regionibus autem christianis, minime « neutralia », sed exclusive catholica sint nostra Collegia, in quibus doctrina christiana praecipuum locum teneat inter disciplinas, in quibus praxis orationis et Sacramentorum fervens vigeat, in quibus nihil toleretur quod moribus vel fidei sit offensivum.

Difficilius obtinebitur finis nostrorum Collegiorum nisi, ut monet Institutum ⁽³⁶⁾, magistri practice omnes sint de Societa-

(35) Cfr. A. R. VII 806 s.

(36) Cfr. *Const.* P. IV, c. 13 B; *Collect. decr.* d. 141 (*Epil.* n. 298 § 1).

te. In iis Provinciis, ubi non paucos externos in adiutorium advocare cogimur, curent Provinciales ut, omissis operibus novis quae forte proponuntur, incrementum suarum Provinciarum prius in Collegiis, tam in Provincia quam in Missionibus, collocent, donec illa numerum requisitum sociorum e Societate habeant. Res ardua certe, sed quae constanti aliquorum annorum conatu obtinebitur. Modo interim invigilent Superiores ne numerus alumnorum usque crescat, longe ultra vires quas in eis educandis adhibere possumus; nuntius de aucto isto numero nedum gaudio, e contra timore me afficit: idem enim est ac si perpetuo nova fundaremus Collegia, cum hoc tamen discrimine, novam foundationem non sine matura consideratione fieri solere, supputatis opibus, num «habeamus ad perficiendum» ⁽³⁷⁾; dum admittendo omnes qui sese offerunt, nos certo exponimus periculo deprimendi ultra modum et studia et religiosam moremque iuvenum institutionem. Collegia illa nimis frequentata non semper honori sunt Societati. Ne passim admittantur pueri; illi seligantur qui spem fundatam praebeant se cum fructu non qualicumque ad finem studiorum perventuros, qui simul pietate et moribus commendentur; quotquot vel indole vel talento ad altiora studia, decurrentibus annis, inepti deprehenduntur, firmiter a nostris classibus arceantur, ne ceterorum institutioni noceant, sine ullo cuiusquam emolumento. Proderit ut Rector a Provinciali regulas accipiat de delectu admittendorum et de promotione ad classes altiores; immo Provincialis eas mihi probandas subicere potest, quo facilius, omni acceptione personarum remota, parentibus sacrificium, ipsorum cordi et amoris proprio semper durum, suggeri vel imponi possit, appellando regulas generales Collegiis Societatis impositas.

7. — Prae oculis semper habito maiore divino obsequio, «in tam ampla Christi Domini nostri vinea» eligenda prae ceteris videtur S. Patri «eius pars illa quae magis indiget» ⁽³⁸⁾. Diffusa iam magis notitia Missionum exterarum, nemo nostrum est qui ignoret quanta sit ibi penuria operariorum, quam miser

⁽³⁷⁾ Cfr. Luc. XIV 28.

⁽³⁸⁾ Const. P. VII c. 2 D.

status et infirmitas proximorum, quantum damnationis extremae periculum ⁽²⁹⁾.

Rectissime quidem, vix a sua clade renata nostra Societate, prohibuit R. P. Fortis quominus Missiones exterae assumerentur antequam ipsae Provinciae solide essent firmatae ⁽⁴⁰⁾: prosperae enim Provinciae sint oportet ut prosperae sint Missiones exterae. Nam quis, si deficiant vocationes, subministrabit Missionarios?; quis eos opibus instruet, quae iam non, sicut olim, a Guberniis suppeditantur? Verum, ex quo tempore putavit Servus Dei P. Roothaan Societatem radices egisse satis vegetes, illam hortatus est ad summam erga Missiones externas generositatem ⁽⁴¹⁾.

Nunc autem, cum noster Ordo iam ubique large diffusus adultas potuit stabilire Provincias, coram Domino nobis ponderandum est, num pro Missionibus exteris ea omnia faciamus, quae facere possumus. Statisticae nostrae (quibusdam certe commentariis illustrandae, ne aliquatenus fallaces sint) ostendunt non adeo magna proportionem nostros Sacerdotes in Missionibus versari; si unaquaeque Provincia velit supputare quot Patres et Fratres, demptis utique indigenis, ad exterarum oras miserit, in plerisque numerus vix excedet, immo ne attinget quidem 10%. Quod sane multum non est. Dicit quis: sed tantae sunt necessitates Provinciae, ut vere non supersint qui in Missiones militantur. Utique: vix non indefinitae sunt necessitates Provinciarum; sed si expectemus donec illis plene satisfactum fuerit, quandonam Missionibus providere licebit?

Res videtur accuratius ponderanda, secundum principia Constitutionumstrarum. Sancta Sedes commisit nobis territoria immensa, ut ea lumine Evangelii illustremus; ea accepavimus, indeque in nos recidit gravissimum officium caritatis, pro viribus consulendi salutem aeternam tot milibus milium infidelium. Necessitas ibi est extrema; maxime omnium illi indigent; deficientibus aliis operariis evangelicis, nisi nos provideamus, oves illae sine ullo pastore errantes in deserto derelinquuntur. In Provinciis vero plerisque inter catholicos versamur, qui.

⁽²⁹⁾ Ibid.

⁽⁴⁰⁾ Cfr. *Liber Saecularis Historiae S. I.* p. 237.

⁽⁴¹⁾ « *De Missionum exterarum desiderio excitando ac fovendo* »: *Opera Spiritualia I. Ph. Roothaan*, Romae 1936, Vol. I, p. 347 ss.

modo velint, aliunde habent quo sibi prospiciant; non enim desunt alii Sacerdotes et Religiosi qui animas iuvent. Quia autem ea quae oculis conspiciamus nos percellunt, quae autem referuntur vel narrantur, utut vera, non ita nos movent, adeo urgens necessitas in ipsa Provincia nobis videtur, ut facilius nobis persuadeamus Missiones exspectare posse.

Non plures quidem in Missiones sunt mittendi, quam quos Missio hic et nunc utiliter occupare valeat; qui numerus non est indefinitus. Progrediente autem Evangelio, crescunt necessitates: fundanda iam Seminaria, Collegia, Noviciatus, Paroeciae; respondendum desiderio turbae usque crescentis catechumenorum et eorum qui instrui cupiunt. Maxima est operariorum penuria in Missionibus magis florentibus. Quae penuria, si comparetur cum Provinciarum necessitatibus, nonne maior, gravior, urgentior dicenda est? Nonne iure, consuetum modum loquendi in contrarium convertentes, asserere possumus: «Tot sunt necessitates Missionum, ut iam non possimus omnibus operibus in Provincia providere»? Quid enim est aequius, aliqua opera in Provincia relinqui et aliis committi, an Missionarios supra omnes vires humanas, cum detrimento corporis et animae, onerari cœque cogi parvulis petentibus panem denegare? Occurrit menti illud Domini: «Date et dabitur vobis» ⁽⁴²⁾; non enim dixit Veritas: «Dabitur vobis, vos autem ex abundantibus opibus vicissim date»; sed perinde ac si inculcaret: «Pauper es ipse; da nihilominus, et tunc tibi abundantius dabitur».

Eo fere modo prudentissimus Praepositus, P. Roothaan, in memoratis litteris ⁽⁴³⁾ non dubitavit ipsum illud verbum Christi appellare. Ad quandam Provinciam scribens, sic insistebat eidem rei: «Quoniam haec fere unica ratio est, cur Praepositi difficiles se praebent, penuria scilicet hominum, aliud respondere equidem non possum nisi verbum Domini, quod procul dubio, magis etiam in spiritualibus quam in temporalibus verum est. Qui hac fide egerunt, veritatem experientia compertam habent» ⁽⁴⁴⁾.

Non sine divinae Providentiae consilio tot nunc reperiuntur

⁽⁴²⁾ LUC. VI 38.

⁽⁴³⁾ Cfr. o. c. p. 347.

⁽⁴⁴⁾ *Epistolae I. Ph. Roothaan*, Romae 1940, vol. II p. 408.

iuvenes, qui ad Societatem alliciuntur desiderio Missionum exterarum impulsī, tot etiam Nostri, qui de Regno Christi, de duobus Vexillis meditantes, recte concludunt illam sibi optimam partem esse eligendam. Nonne et nobis, Superioribus, ea reverentia, qua prosequimur actionem Spiritus Sancti in animabus, ratio habenda est illius motus divinae gratiae? Iam statuerat R. P. Ledóchowski iuveni, primo in Societatem ingressu Missiones externas petenti, Provinciam admittentem eas promittere posse, modo ipse candidatus postea undequaque aptus inveniretur ⁽⁴⁵⁾; tali promissioni utique standum est, nec admitti potest ut « necessitates Provinciae » invocentur tamquam causae a promisso excusantes. Secus enim sincere iuvenes admonendi erunt se tum solum missum iri, cum in Provincia superflui futuri sint.

Sapienter quidem agent non pauci Provinciales praesertim maiorum Provinciarum si, abstinentes iam ab ulteriore incremento laborum in Provincia, de extendendo magis magisque opere apostolatus apud infideles cogitent. « Fervidus et diligens Missionum zelus in aliquo Ordine vel Provincia vicens, solet, tam ad internum omnium sociorum spiritum, quam ad Ordinis bonam existimationem et incrementum, mirum quantum conferre », uti fuse ostendebat R. P. Ledóchowski ⁽⁴⁶⁾.

Necesse quoque est penitus de medio tollere illam praecudicatam opinionem, quae hinc inde adhuc serpit, in Missiones praecipue mittendos esse homines validos quidem corpore, zelo ardenti flagrantes, sed modico talento et modicissima scientia instructos; iuvenes autem maioribus donis intellectus et ingenii praeditos in Provincia esse retinendos. Ut suus veritati sit locus, dicendum est non tantum illud effatum falsum esse, sed fere contrarium obtinere. Nam, dum in Provincia pauci Superiores ex multis sunt deligendi, in Missione facile unus ex binis vel ternis onerandus est munere maioris difficultatis et curae quam regimen magnae domus in patria. Missionarius enim qui praestet Stationi, licet duos tresve tantum socios dirigendos accipiat, curam gerit maximae et late patentis Paroeciae, cum domibus, agris, scholis, officinis, cum ludimagistris et catechistis, Sororibus in scholis et xenodochiis, quae omnia a suo nutu et directio-

⁽⁴⁵⁾ A. R. III 609; X 276; *Epit.* n. 631 § 3.

⁽⁴⁶⁾ A. R. II 184.

ne pendent, quae suis sumptibus alenda sunt. A paucissimis in patria tot et tanta dona gubernationis exiguntur. Dum in Provincia in rebus difficilioribus ad libros, ad consilium doctiorum, ad Superiores recurrere licet, haud raro Missionarius quaestiones intricatissimas per se solus solvat oportet. In regionibus denique Missionum quaestiones oriuntur adeo graves, ut vix ac ne vix quidem comparari cum eis possint, quae in Europa vel America deliberanda occurrunt; agitur enim plerumque de integris populis ad altiorem cultum, perfectiorem vitam oeconomicam et socialem, una cum vita spirituali, evehendis.

Nulla certe ex nostris Provinciis valet plene exigentis suarum Missionum respondere: etiam si seipsam penitus exhauriat, non sufficiet. Ea tamen quae dicta sunt ostendunt quemnam locum, praecipuum omnino, in deligendis ministeriis, oporteat Missionibus exteris assignare.

8. — Duae ultimae Congregationes nobis vehementer commendarunt apostolatum apud eos quos neo-paganos dicere possis ⁽⁴⁷⁾, quibus addere licet illos bene multos, quos neo-paganismus brevi invasurus praevidetur. Praeter non paucos cultos, pervadit praesertim proletarios indifferentia religiosa, quae mox in atheismum practicum desinit. Si, etiam post maxime frequentatas missiones paroeciales, numerum eorum qui intervenerunt, quique nobis tam ingens visus est, cum numero incolarum Paroeciae conferimus; si summam virorum qui ecclesias nostrarum urbium implent die Dominica, cum iis qui Missae non interfuerunt, fateri cogimur bene multas regiones, quas catholicas censemus, a praxi vitae christianae longe abesse. Id praesertim inter eos obtinet, qui labore manuum sibi victum cotidianum comparare debent; qui sunt, ut patet, longe maxima pars generis humani. Fere tota Europa atque America Latina hoc malo inficitur. Non pauci ex Nostris, inter iuniores praesertim, vehementer commoventur cum vident nos tot ministeriis facilioribus et minus necessariis detentos, parum curare de illa multitudine de qua vix ullus sollicitum se praebet. Nonne criteria S. Patris de deligendis ministeriis, huic in primis apostolatui applicantur?

---

(47) *Congr. Gen. XXVIII. d. 29; Congr. Gen. XXIX d. 29 (A. R. IX 31ss.; XI 38ss.)*

Ubi maior necessitas, ubi maior indigentia, ubi maius periculum pro sorte totius Ecclesiae catholicae totaque christianae vitae ratione, quam in proletariatu isto atheo vel in atheismum vergente?

Ne considerent Provinciales ministeria omnia, quae adhuc de facto exercuit vel exercet Provincia, tamquam necessario retinenda: cum de antiquioribus nostris Residentiis agitur, merito inquiri potest et debet num, labente tempore, paulatim non deflexerimus ab iis qui magis ad eos qui re vera minus indigent? Ubi sunt, quaeso, domus et Residentiae nostrae, quae in primis de salute proletariorum sollicitae sint? Ubi coetus nostrorum hominum, qui vitam pauperum ipsi ducentes ⁽⁴⁸⁾, ministeriis illis « maioris abnegationis inter opifices dant operam » ⁽⁴⁹⁾? Non tantum ubi nova incipienda occurrent, haec prae oculis habenda erunt, sed intrepide examinandum expeditur, fictis opinionibus spretis et hominum rumoribus, quaedam quae hucusque egimus omittere, propiusque accedere ad illam « mobilitatem », quam S. Ignatius suae Societati inditam volebat. Non deerunt certe animarum pastores zelo pleni, qui, pro suo officio, proprium tantum gregem considerantes, nos hortentur et rogent ut opera nostra retineamus, etiam cum locus iam spiritualibus auxiliis abundet; immo et Episcopi, iure omnino de propria dioecesi ardentem solliciti, conabuntur omnia quae possunt subsidia in sui gregis curam retinere. Nostrum erit, missionis nostrae universalioris memores, Praesules et animarum pastores eo adducere, ut nos permittant in auxilium Ecclesiae eo nostras copias mittere, ubi bonum totius id magis postulat.

Relegant Superiores omnes atque Sacerdotes nostri iuniores praesertim decreta ultimarum Congregationum de hac re; ea meditentur et considerent, nec Provinciales officio suo se functos esse aestiment, nisi ad executionem manum apposuerint.

III.

9. — Si obiectum ministeriorum attendas, quattuor illa, labor nempe scientificus et studia superiora, Collegia et Universi-

⁽⁴⁸⁾ Cfr. *Congr. Gen. XXIX* d. 29 n. 5 (A. R. XI 40).

⁽⁴⁹⁾ Ibid. n. 2.

tates, Missiones exterae, ministeria apud proletarios, secundum normas nostrarum Constitutionum, inter maxime urgentia nunc videntur.

Sed nimis parum dixerim ad profectum apostolatus nostri, nisi etiam de methodo magis apta aliquid addiderim.

Quod praecedentibus litteris de vita interiori commendavi, idem fere de apostolatu nostro hisce temporibus aptando, reddit. Apostolatus noster oportet sit minus exterior, magis interior; minus de speciosis sollicitus, magis de solidis; minus transitoriis sentiendi et iudicandi modis se accommodans, magis profundo et perpetuo animarum desiderio respondens.

Sicut in vita uniuscuiusque nostrum, ita et in vita proximorum, quos ad sanctitatem adducere conamur, valet illud: ex « interioribus » efficacia ad « exteriora » promanare debet.

Certe opportunum est atque necessarium ut catholicae con-sociationes cuiusvis generis, eaeque opibus et numero sociorum potentes excitentur; necesse est ut celebrentur festa, congressus, iubilaea; necesse est ut totum hominem instituamus, exemplum imitati ipsius Matris Ecclesiae, quae non animam sed hominem sanctificat, nec individuum sed gregem integrum. Perpetua traditio Societatis, quae immo ipsi a quibusdam vitio vertitur, vult ut humanis quoque rebus, — scientia, litteris, artibus, operibus misericordiae corporalis (cogites celebres nostras Missiones ad Paraquariam), — utamur tantum quantum ad finem ultimum iuvare possunt. Parum tamen haec omnia iuvabunt, nisi simul fideles vivam fidem, solidam virtutem, voluntatem et modum perseverandi discant, quibus contra pericula et tentationes firmen-tur, et aliis exemplo et verbo in viam veritatis praeceant. Hoc quoque, sicut ad institutionem nostrorum religiosorum, ita ad traditionem apostolicam Societatis pertinet, ut non tantum boni formentur, sed singulae animae intime Christum cognoscant Ipsi-que vinculo fortis caritatis adhaereant. Non quoslibet, sed soli-dos christianos instituamus oportet, ne fructus nostri laboris, vepribus et spinis sollicitudinis terrenae pravarumve doctrina-rum et exemplorum citius suffocetur.

10. — Maximi fecit ipse S. Pater methodum Exercitiorum spiritualium maximamque spem uberioris fructus in ea reposuis-se videtur. Sive agatur de iuvenibus maturioribus nostrorum Col-

legiorum contra pericula vitae hodiernae praemuniendis, sive de eis dirigendis in eligendo vitae statu, sive de eis instituendis ad officium suum apostolicum in quavis vitae condicione, nihil aptius, quam Exercitia spiritualia, quae, pro captu et viribus audientium, quam proxime ad Exercitia clausa accedant. Si Actioni Catholicae duces et promotores comparare intendimus, numquam melius tales instituemus quam in Exercitiis. Si nucleos formare oportet, qui proletariorum massam penetrare in eaque fermenti instar operari valeant, nonnisi solida Exercitiorum disciplina profunde imbuentur fide illa forti et efficaci, cum caritate ad omne sacrificium parata, quam exigit eorum munus. Si homines cultos reperire cupias qui, sprete superbia vitae et cupiditate divitiarum, bono communi promovendo se dedant proletariorumque classem ad genus vitae homine dignum attollere gestiant, vix efficacius eos ad tale fastigium evehes quam per meditationes et methodum Exercitiorum. Apprime norunt Missionarii nostri in regionibus infidelium quantum valeant Exercitia ad instituendos ludimagistros et catechistas, sacerdotem quadantenus supplere natos, immo quantum fructum referant ex Exercitiis annuis fideles medios inter paganos plerumque versantes.

Ne tamen, quaeso, nomine Exercitiorum decoremus seriem contionum de quolibet nobis bene viso argumento per aliquot dies protractam, prout hic illic factum esse audio. Exercitiis essentielle est ut tradantur fundamentales illae veritates Primae Hebdomadae, quae ceterum intimo cuidam numquam represso desiderio cordis humani et christiani semper respondent. Qui tam salutare meditationes de Peccato, de Inferno omittat, ne sibi blandiatur se Exercitia tradere. Testantur peritiores se eo maiores fructus percepisse, quo fidelius libello S. Patris inhacserunt. Rursusque, si ultra Primam Hebdomadam procedamus, non tantum meditationem de Regno Christi, sed illas de Duobus Vexillis, de Tribus Binariis cum consideratione de Tribus Humilitatis Gradibus, ad ipsam essentiam pleniorum Exercitiorum pertinere meminerimus. Sane qui tantum intendat aliquot dies piis considerationibus et precibus sanctificare (quod certe laudandum est), non videbit quare austeræ isti methodo se alligare conveniat; si autem, qui scopus est Exercitiorum, animam a praxi consueta vitae christianae, ad prosequendam sine illusio-

ne perfectionem solidiorem adducere velimus, nemo, quod sciam, hucusque viam magis securam et plerisque hominibus magis aptam ostendit quam S. Ignatius in Exercitiis.

Ope Exercitiorum spiritualium ubique gentium instituere possumus eos, qui sive in religione et clero, sive in saeculo, in prima acie Ecclesiae luctari intendant.

11. — Est et alia methodus in Societate tradita, quae Exercitiorum operam simul praeparare, perpetuare et complere nata est. Haec autem, in nonnullis regionibus, dolenda nostra inertia, oblivione praetermittitur. De Congregatione Mariana loquor.

A limine iam dicet quis: « Sed methodus ista, antiquior et inefficax, operibus recentioribus supplantata est. Quidni ad meliora quae recentissima tempora excitarunt recurrimus? » Qui sic loquitur, pace dixerim virorum zelo ardentium ex quibusdam Provinciis, ostendit se Congregationis Marianae inexpertem. Seu potius, Congregationem Marianam aestimat ille ex piis iis coetibus quos a pueris in Collegiis et Paroeciis forte novit, quique a Congregatione Mariana genuina iam vix quidquam praeter nomen retinent. Qui statis temporibus conveniunt ad preces quasdam recitandas et exhortationem plerumque de Beata Maria Virgine audiendam, ne ideo aestimentur genuinam Congregationem efficere.

Non paucos Moderatores talium Congregationum mirari videris si petas num Regulas Congregationum noverint: quas enim R. P. Wernz retractavit ⁽⁵⁰⁾, quae solae authenticae dici possunt, in nonnullis regionibus locum cesserunt normis adeo edulcoratis ut ex iis apostolicus ille sal fere evanuerit.

Congregatio Mariana est coetus fidelium qui sibi definitam regulam vitae imponunt ⁽⁵¹⁾; haec regula, quam recte asceticam vocaveris, ratione habita adiunctorum vitae in mundo, praescripta praecipua imitatur, quae vigorem conferunt vitae nostrae spirituali in Societate consuetae. Quod sodalis Congregationis a primo mane pia prece sese Deo sistat, cotidie brevem quandam meditationem instituat, Missae intersit et communicet ⁽⁵²⁾.

⁽⁵⁰⁾ A. R. I (II) 93 ss.

⁽⁵¹⁾ Ibid., Reg. 32 ss.

⁽⁵²⁾ Ibid., Reg. 39.

Coronam B. M. V. recitet, vespere conscientiam diligenter examinet ⁽⁵³⁾, Confessarium sibi stabilem deligat ⁽⁵⁴⁾, semel vel bis in anno generaliter confiteatur, recollectionem aliquam mentuam instituat ⁽⁵⁵⁾ atque annua Exercitia spiritualia ⁽⁵⁶⁾: nonne haec compendiose referunt ascetim in Societate cotidianam? Ut futurus sodalis per aliquod tempus probetur et a quodam Instructore Candidatorum manuducatur; Sodalitatem intret emissam post confessionem generalem quadam oblatione sui perpetua; regulariter audiat instructiones, in quibus doceatur praxim vitae spiritualis ferventioris, sub auspiciis B. M. Matris suae: nonne dixeris pium Scholasticum, qui primum iuvenes in Congregationem adunavit, haec mutuatum esse a propria sua in noviciatu institutione?

Quis autem asserat talem ascetim iam non esse modernam? homines huius aetatis ea non indigere nec ex ea fructum capere? Quis contenderit iam non esse huius temporis devotionem filialem erga B. M. Virginem? Nonne potius nostri apprime temporis est ad Virginem castissimam, prudentissimam, ad Matrem admirabilem et Speculum iustitiae, colendam et imitandam homines adducere? Nonne puritas, humilitas, pietas Virginis Mariae antidotum efficacius constituunt contra haereses huius aetatis?

Cum ante aliquot annos, in quadam regione apprime « moderna », Sacerdos e Societate, iuvenes iuvandi desiderio flagrans, de hac re inquisisset, petens a iunioribus ut sibi scripto manifestarent quomodo demum cuperent in spiritu iuvari, sponte illi descripserunt methodum quandam, cuius omnia inter se collata elementa, ipsis insciis, Congregationem Marianam proxime imitabantur. Exinde coepit in illa regione Sodalitas inter iuvenes florere. Aliunde, cum nuper nova consociatio excitata fuerit, Congregationi Marianae quam simillima, hic atque illic Nostri novo conatui ardenti animo allaborare coeperunt. Gaudendum certe quod a quocumque et quacumque demum methodo bonum animarum efficaciter procuratur; sed dolendum tot homines fuisse in Societate qui mirabili instrumento apostolatus, sibi in Con-

(53) Ibid., Reg. 34.

(54) Ibid., Reg. 36.

(55) Ibid., Reg. 38.

(56) Ibid., Reg. 9.

gregationibus dudum oblato, uti non valuerunt. Imitentur Nostri potius hominem doctum in Regno caelorum qui, sicut bonus paterfamilias, « profert de thesauro suo nova et vetera » ⁽⁵⁷⁾.

« Moderna » dici quoque potest Congregatio Mariana suo spiritu apostolico. Apostolatium Congregationibus — etiam post institutam Actionem Catholicam — minime interdici immo ad earum essentiam pertinere, ex repetitis explicitisque declarationibus Supremae in Ecclesia Auctoritatis manifestum est. Secundum variam rationem quae in variis regionibus apostolatus, praesertim laicorum, a Hierarchia Ecclesiastica ordinatur, varius erit modus quo Congregationes hoc suo munere fungantur. Sunt dioeceses ubi ipsae Congregationes per sectiones suas omnia opera apostolica exercent; sunt et aliae ubi varia eaque recentiora opera, in primis coetus Actionis Catholicae, tam altas radices egerunt tamque late extensa sunt, ut contra bonum animarum et contra maiorem Dei gloriam foret Congregationi vindicare in omnibus campis apostolatium quendam autonomum. Ibi conveniet ut Congregatio non per se ipsam illa opera apostolatus exerceat, quae alii iam cum optimo fructu regunt, sed potius, vel nova quaedam aggrediatur (quae pro multiplici animarum necessitate vix deerunt) ⁽⁵⁸⁾, vel diversis coetibus, in primis Actionis Catholicae, iuvandis et promovendis, optime institutos suos sodales destinet ⁽⁵⁹⁾. Sin autem, nec per se seu per proprias sectiones, nec per alios seu per apostolica opera, quae ipsa non regit, bonum diffunderet, iam veri nominis Congregatio Mariana esse desineret, quippe quae necessario, sicut ipsa Societas a qua exordium coepit, apostolica sit oportet.

Potest siquidem et debet Congregatio Mariana reliquis operibus modernis non tantum pacifice, sed magno corde allaborare. Ipsa suos sodales solide instituit in vita interiori; qua in re plerisque aliis operibus praestat, et exinde efficacior apparet. Congregati deinde, sive, ut dixi, in Actione Catholica, sive in Actione Missionaria, in Conferentia S. Vincentii a Paulo, in operibus iuventutis minus exclusive apostolicis, catholicis tamen et salutaribus, optimam operam impendent. In non paucis Colle-

---

⁽⁵⁷⁾ MATTH. XIII 52.

⁽⁵⁸⁾ Cfr. A. R. X 730.

⁽⁵⁹⁾ Cfr. *Acta Conferentiarum*, 1922, p. 56.

giis queruntur quod multiplicata opera zelum iuvenum, saepe eorundem, sollicitent; ista multiplicitas paulatim in anarchiam vergit, iuvenes taedio afficit, eos a seriis studiis avocat. Moderante Superiore, immo uniformi ratione pro omnibus Collegiis Provinciae a Provinciali praescripta, ad sanam quandam unitatem, collaborantibus inter se variis coetibus, redeundum est. Fiat Congregatio magistra vitae interioris optimi cuiusque ex diversis operibus; ipsa in eis alat flammam zeli apostolici; ipsa sit extra et supra reliqua opera magis externa, utpote magis exclusive spiritualis. Ubi autem alia opera nondum existunt, videat Superior num expediat potius per sectiones Congregationis diversis finibus apostolicis, quos illa intendere solent, providere.

Qui sincere, divinae gratiae fidens, quippe quae etiam in animabus specietenus a pietate magis alienis mirabilia operari soleat, genuinam Sodalitatem Marianam, ad normas authenticas moderari velit, mox experietur Beatam Virginem non desiisse esse Matrem huius quoque generationis. Sed audeamus, quaeso, audeamus multa magnaue exigere ab animabus nobis commissis.

12. Opera quae, ut Congregatio Mariana, in primis « interiora » prosequuntur, ut diximus, facile et amice convivunt cum novis quibuslibet apostolicis coetibus. Idem dic de alio illo foedere vitae interioris, qui est Apostolatus Orationis.

Quod enim Congregatio nata est efficere in paucioribus, ad perfectiorem vitam christianam aptis, id Apostolatus perficit in pluribus, gradu quodam magis communi virtutis.

Cum ante paucos annos, in quibusdam Societatis Provinciis, centenarium Apostolatus Orationis celebratum est praedicationibus per triduum protractis in Paroeciis, ruralibus praesertim, manifeste apparuit quantum homines plebei quoque iuvarentur in sua vita interiori per illam « oblationem » matutinam omnium cogitationum, operum, difficultatum diei. Intellegunt illi laborem manuum, sollicitudinem de pane cotidiano, de rebus domesticis, sibi tamquam officium sui status a divina Providentia impositum, converti posse in apostolicam orationem; intellegunt se cum Christo pati in redemptionem animarum; patienter ferunt contraria quae occurrunt, iram reprimunt, caritatem prosequuntur, quia mane totum diem, per Immaculatum Cor Ma-

riac, Sacratissimo Cordi Domini obtulerunt. Ne minoris faciamus vitam interiorum rudium illorum! Si autem in rudibus talia contingunt, quantos fructus rectitudinis intentionis, unionis virtualis cum Deo gignere nata est in animabus magis aliunde cultis, illa numquam satis laudata « oblatio » in unione illius divinae intentionis ⁽⁶⁰⁾, qua Cor Iesu Patri perpetuo se exhibet? Nonne hac oblatione ad admirabilem simplicitatem reduci potest vita nostra orationis mediis in laboribus externis et sollicitudinibus? Nonne omnia a mane ad vesperam, eadem semper intentione offerendo, Legem implebimus?

Prosequi necesse non est admirabilem vere fructum, quem ultiores gradus Apostolatus inter fideles fecerint. Quam salutaris ille usus tot milium familiarum, vespere simul recitandi decadem saltem Rosarii ad intentionem Christi in terris Vicarii! In primis autem memorasse iuvat menstruam S. Communionem, de qua affirmare licet nos fere experiri vim et veritatem eorum quae Divinum Cor Sanctae Margaritae Mariae promisit. Ubi centena milia virorum, qui secus semel in anno vel vix frequentius ad Sacramenta accessissent, singulis mensibus peccata confitentur et Sacram Communionem accipiunt, nonne dici potest fidem catholicam esse sartam tectam, nec facile inimicum illas animas a Christo esse avulsurum? Quid, quod socii illi Apostolatus Orationis, concives ab Ecclesia alienatos, non ad Missam dominicalem tantum, sed et ad menstruam frequentiam Sacramentorum non raro adducunt?

Praestantia Apostolatus Orationis in eo est, quod media adhibet valoris ut ita dicam aeterni, quaeque numquam non futura sint « moderna »; in eo quoque, quod nullum aliud opus excludit, et cum reliquis omnibus utiliter et fructuose componi potest. Nonne sociis Actionis Catholicae vel iuvenibus « Exploratoribus » summopere proderit mane totum diem Sacratissimo Cordi in unione intentionum suarum apostolicarum obtulisse, eiusque oblationis interdum saltem per diem meminisse? Nonne illa oblatio faciliter tali forma concipi potest, quae singulorum menti sit aptior eorumque sensui congruat?

Si quis ex Nostreis talia antiquata censeat vel superflua, aut

---

(60) Cfr. *Orat. ante Div. Off.*

nostratibus minus apta, nonne forsitan aliquid sibi finxit a vera praxi Apostolatus Orationis alienum? Quod Summi Pontifices moderni laudibus extulerunt ⁽⁶¹⁾ ne praesumamus nos appellare antiquatum. « Illa enim interiora sunt, e quibus efficaciam ad exteriora promanare ... oportet » ⁽⁶²⁾. His si usi fuerimus, nedum necessitatem mundi moderni praetermittamus, e contra idipsum quo mundus modernus summopere indiget, vigorem dico fidei et caritatis in singulorum anima penitus radicatae, ei comparabimus.

* * *

Alii bene multi in Ecclesia laboribus suae vocationis propriis incumbant. Nostrum est ministeriis nostro Instituto peculiaribus magis insistere et, cum omnia facere non valeamus, ad ea nos restringere.

Difficilis certe est ars, et quae prudentiam requirit a Spiritu Sancto illuminatam, viam mediam tenere inter fugam laboris et pusillanimitatem ex una parte, et dispersionem virium cum praesumptione ex altera. Absit a nobis commoda ista mediocritas, quae pigritiam et immortificationem tegit; utinam autem assequamur « moderationem laborum animae et corporis » ⁽⁶³⁾, sine qua nec sapienter nec solide nec fructuose laboramus. Si humiliter intra limites virium nostrarum nos continebimus, Deus gratiam praestabit; si nostrae tenuitatis obliti plura quam valemus aggredimur, timendum est ne superbos suis propriis viribus relinquat.

Dicet quis: Sanctorum nostrorum exempla, eorum quoque quorum recentem canonizationem recolimus, non ad moderationem, sed ad zelum ultra omnem modum flagrantem nos hortantur. Qui a Deo gratia praevenitur longe ultra humanum et consuetum modum, illam fideliter sequatur et ad quaecumque heroica impellitur sese fortiter accingat. Nemo autem extraordinaria assumenda praesumat proprio sensu nisus: est haec illusio superbiae. Unusquisque intra Regulas et Constitutiones atque

(61) A. R. VII 32 s.; X 635 ss.

(62) *Const.* P. X n. 2.

(63) *Const.* P. X n. 10.

Superiorum ductum se contineat; quod si fideliter illa omnia impleat, quae Regulis et oboedientia praescribuntur, haud vulgarem gradum virtutis assequetur. Sit gratiae divinae docilis; proponat Superiori quae sibi in mentem veniunt atque a Deo procedere videntur. Eximia praestabit Societas si, prout Sancti nostri fideles sese exhibuerunt gratiae, quae res heroicas et naturae durissimas ab ipsis postulabat, nos quoque, unusquisque in gradu sibi a divina Providentia praedestinato, fideles prorsus erimus oblatae nobis gratiae. Non in eo consistit sanctitas, ut eadem via incedamus nos, qua eximii Servi Dei inceserunt, sed ut eadem fidelitate qua ipsi suam, nos nostram viam premamus. Nec pauca nec parva petet a nobis divina Bonitas, si nos nihil Ei recusaverimus.

Vestris ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 22 iunii 1947.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

41.

15 iulii 1947

Constituatur « Commissio de Paupertate ».

AD PATRES EIUSDEM COMMISSIONIS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTII

Ut RVae probe notum est, postrema Congregatio Generalis Praeposito Generali demandavit ut Commissionem ad quaestiones de paupertate considerandas conderet ⁽¹⁾.

Re igitur coram Domino attente perpensa, auditis etiam PP. Assistentibus, ad eam Commissionem constituendam, nominandos esse duxi P. Norbertum de Boynes, qui Praeses Commis-

(1) *Congr. Gen. XXIX* d. 14 hist.; cfr. *A. R.* XI 23.

sionis erit, P. Iosephum Creusen et P. Petrum M. Abellán. His adiungendus postea erit alius Pater, qui Secretarius laborem colligendi et ordinandi documenta perficiet.

Praeter onus huic Commissioni ab ipsa Congregatione Generali assignatum – considerandi scilicet difficultates paupertatis nostrae, quae ex praesentibus rerum circumstantiis oriuntur, et sui laboris conclusiones futurae Congregationi Generali submittendi (d. 14), velim ut Commissio id quoque diligenter examinet: quae sit de facto condicio paupertatis in hodierna Societate, num re vera cum iure nostro praxis conveniat; ne dispensationibus vel facultatibus puritas nostri Instituti paulatim usu pereat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 15 iulii 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

42.

18 iulii 1947

Nuntiatur mors R. P. Ioannis Hannon (Prov. Hibern.) Assistentis Angliae, et indicuntur suffragia.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,

P. XI.

Hodie summo mane, hora circiter 2^a, sanguinis in cerebro eruptione correptus, pie in Domino quievit R. P. Ioannes Hannon, Assistentis Angliae, aetatis anno 63, Societatis 47.

Iam ab inito Assistentis munere et dein non semel, lepido suo more, dictitabat non longinquam mortem sibi fore; et revera nonnullo timore nos ipsi, postremis hisce mensibus, tenebamur eius valetudinis causa, quamvis bona et florens foris videretur. Assistentis labores, alacri semper animo solvebat, caeli gravitatem et aestivae tempestatis incommoda, hilari omnino facie.

perferens. Improvisus eius obitus non parvum animi maerorem tum domi, tum apud omnes eius amicos et notes attulit.

P. Ioannes Hannon Limerici (Limerick in Hibernia) die 24 maii 1884 ortus est. Societatem ingressus est die 7 septembris 1900. Noviciatum et iunioratum in oppido Tullamore, studia philosophica Gemert (in Neerlandia), magisterium per sex annos in Australia. Theologiam partim Oeniponti, partim Dublini perfecit; ubi tandem ordinationem sacerdotalem suscepit. Die 2 februarii 1918 professionem quattuor votorum emisit. Eodem anno, cum singularibus dotibus ad scholasticas disciplinas tradendas esset ornatus, Philosophiam in Dublinensi Collegio Maximo, nuper incohato, legere coepit. Ab anno 1924 ad annum 1938 Theologiam dogmaticam docuit in eodem Collegio, cuius quoque Rectoris munus gessit ab anno 1924 ad annum 1930. Eodem tempore, magno certe cum fructu at non minori sedulitate suique defatigatione, Theologiam dogmaticam in publica Universitate Status decem annorum spatio docuit.

Cum anno 1938, Congregationi Generali XXVIII adfuturus, Romam venisset, a Sancta Sede onus suscepit Visitoris Apostolici Fratrum scholarum christianarum de Hibernia, in quorum Collegio primos suae pueritiae annos transegerat. Multas Provincias peragravit hoc munere perfungendo, atque non modo omnium sibi animos conciliavit, sed eximiam hominum et rerum cognitionem atque peritiam sibi comparavit; quapropter in rebus gerendis et consiliis ferendis vir peritissimus evaserat.

Munere Visitoris absoluto, Elector Romam missus est ad postremam Congregationem Generalem, in qua Assistens Angliae electus est.

Decem his mensibus, quibus Assistantem egit, mihi et omnibus Nostris atque externis vir apparuit non modo prudentia et acquissimo iudicio praeditus, sed peculiari quoque animi suavitate et affabilitate, iugi diligentia, cum sincero spiritu sacrificii, ita ut omnium animos sibi devinceret et, nos deserens, magno sui desiderio nos afficiat.

Quod igitur iam pridem more receptum et a Congregatione IX decreto 21° firmatum, Congregatio Generalis XXVII iterum edixit (Coll. decr. d. 290, 7°; Epit. n. 854 § 2, 7°), id RVa. indicendum curet: nimirum praeter consueta suffragia in Provincia Romana (utpote pro huic addicto in eaque defuncto), singuli

Sacerdotes pro eius anima in tota Assistentia Angliae *tria Sacra* faciant, in reliqua autem Societate *unum*; ii vero qui Sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et corenas offerent.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 18 iulii 1947.

Rae Vae

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

43.

25 iulii 1947

De candidatorum selectione, praesertim tempore magisterii.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Neminem latet quantum conferat ad spiritum genuinum Societatis conservandum et ad eiusdem apostolicam activitatem efficaciter exercendam, accurata et rigorosa candidatorum selectio.

Ad hanc selectionem securius obtinendam aptissimae normae ab Instituto proponuntur, admissionem vere tantum aptorum spectantes, quas sollicite adhibere Superiores praecipue obligamur.

Huiusmodi accurata pervestigatione sollicitius etiam uti debemus circa eos qui ad sacerdotium in vita religiosa destinantur, iuxta Ecclesiae praescripta, inde ab ingressu in domum probationis ineunda, per noviciatum, studiorum cursus ac magisterii experimentum continuanda, ita tamen ut cum Scholastici ad studium Theologiae mittantur, certi moraliter esse possimus de eorum aptitudine ad sacros Ordines recipiendos.

Itaque, ille de quo versus finem magisterii vere dubitetur num sit aptus ad sacerdotium, praesertim ob defectus non culpabiles, ut sunt defectus iudicii, notabilis neurasthenia, modus singularis iudicandi et agendi, defectus talenti ad studia requisiti, ne mittatur in Theologiam, sed ei suadeatur ut vel dimissionem petat, vel (si aptus ad hoc) transitum ad gradum Coadiutoris temporalis.

Illis tantum prorogetur magisterium, quorum defectus vel maiori conatu (ut cum agitur de defectibus voluntariis et culpabilibus),

vel longiore experientia (ut in certis casibus iudicii vel indolis immaturi, ineptitudinis ad res practicas) corrigi certo possint, modo iuvenes spem fundatam correctionis praebeant.

Semper tamen servetur sapientissima norma a P. Ledóchowski data de ineptis mature dimittendis, ne casus, qui multo antea solvi debuissent, prope Ordines sacros suscipiendos iniudicati adhuc maneant; quod quidem vix fit sine Scholasticorum eorumque familiarum iniuria ⁽¹⁾.

Meminerint Collegiorum Rectores experimentum Magisterii non proprie ad bonum Collegii, sed ad meliorem formationem Scholasticorum esse ordinatum, ut veri Socii Iesu perfecte fiant. Sedulo igitur curent ne Magistri obruantur labore vel eorum sollicita spiritualis cura negligatur; eos potius dirigant, adiuvent, observent, ut pretiosus Magisterii fructus integer conferatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 iulii 1947.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

44.

7 augusti 1947

Epistola A. R. Patris Nostri ad omnes Patres Lutetiam Parisiorum de hodierno apostolatu acturos convenientes.

REVERENDI IN XTO PATRES.

P. XTI

Omnes et singulos vos, ex quavis mundi parte et Societatis Provincia ad consilia de apostolatu moderno conferenda congregatos, ex corde in Domino saluto, Christumque Salvatorem nostrum, qui hisce diebus in medio vestrum erit, toto affectu oro ut vestris laboribus benedicere dignetur, abunde effundendo in vos Spiritum suum Sanctum.

Iam ante hoc bellum, quod prius armis et vi saevit, nunc autem animorum divisione et odio saevire subdole pergit, conati sunt et adhuc conantur qui rerum potiuntur, christianos et ipsum eorum singuli in suas partes trahere, vel ut partibus adversis addic-

(1) Cf. A. R. VIII 881.

tos calumniari. Vos vero, quotquot adunati estis, intellexistis quon-
topere necesse sit ut vires nostras colligamus ad instaurandam in
orbe terrarum illam animorum unionem et unitatem, quae decet
membra Corporis Christi mystici atque filios eiusdem Patris in com-
munionem illius Corporis vocatis. Ideo convenistis quia ab isto af-
fectu « quo aliae de aliis nationibus sinistre sentire aut loqui so-
lent » ⁽¹⁾ prorsus alieni, « per eundem illum amorem ... qui, a Deo
descendens ad omnes proximos ... » ⁽²⁾ pertingit uniti, eiusdem car-
ritatis omnes homines participes fieri cupitis, quo in Regno « veri-
tatis et vitae, ... iustitiae, amoris et pacis » ⁽³⁾ adunati, veram fe-
licitatem tam in hac quam in futura vita adipiscantur.

Primus vestri conventus fructus erit, prout spero, ut homines
de Societate, alii alibi alioque modo idem persequentes, inter se
noscant, aestiment, diligant, atque in posterum facilius et effica-
cius alii aliis auxilium praestent. Haud semel in postremae Con-
gregationis Generalis sessionibus, Patres desideraverunt ut fre-
quentius esset commercium inter eos, qui sive scientiis specula-
tivis vel positivis, sive spargendae in vulgus rectae doctrinae in
variis mundi partibus operam darent. Siquidem antequam de quo-
dam laborum centro seu internationali Secretariatu, ut quidam pro-
posuerunt, cogitemus, requiritur ut fundamenta ponamus, quibus
arctior collaboratio, si opportuna videbitur, inniti valeat.

Vobis autem convenientibus visum est nec a Superioribus cer-
tum studiorum programma nec ab iis ipsis qui vos invitarunt quan-
dam laborum rationem a priori definitam posse proponi. Erit po-
tius vester congressus prima quaedam adumbratio laborum sive in
universa Societate sive in diversis Provinciis forte promovendo-
rum. Velim ut R. P. Provincialis Franciae secretarium designet,
qui quidquid inter vos actum fuerit, fideliter ad me referat: com-
municet unusquisque vestrum cum suo Provinciali ea quae in ve-
stris coetibus audivit. Superiorum vestrorum erit, pro gravi offi-
cio quo Deus eorum conscientia oneravit, quae vos suggesseritis
ponderare et, quatenus videbitur, executioni mandare. Abstineat
vester congressus, quippe qui non sit organum quoddam guberna-
tionis Societatis, ab emittendis votis vel postulatis; conclusiones
vero, quantum fieri potest obiectivas, de rerum statu ac animarum
necessitatibus, modoque eis providendi, collatis undique consiliis,
eruiere cõnetur.

Prae oculis teneatis velim cum ea quae Congregationes Gene-

(1) *Reg.* 28 ex *Comm.*

(2) *Const.* P. VIII c. 1 n. 8.

(3) *Cfr. Praef. Missae D. N. I. C. Regis.*

rales XXVIII et XXIX ⁽⁴⁾ habent de officiis nostris hodierno tempore, tum quae in recentioribus litteris ad Societatem de Ministeriis nostris ad immediatum usum magis definire conatus sum. Vos enim, qui dudum in apostolatu exercendo versati estis, intellegitis sane quantum a rerum veritate distent ardentia quorundam Nostrorum iuniorum vota qui, cordis ardore abrepti, sibi fingunt mutata laboris methodo totum orbem mox ad Christum conversum iri. Vos minime latet quam exiguae vires nostrae sint quamque necesse sit ut, consilium Domini secuti, iterum iterumque consideremus num habeamus ad perficiendam turrim, quam aedificare magno animo cupimus. Circumspicienti totum laborum Societatis ambitum, sive in Provinciis sive in Missionibus (harum enim necessitates urgentissimae coram oculis vestris, quaeso, perpetuo versentur) luce clarius apparet nos nullo modo, sine detrimento tam propriae salutis quam totius nostri apostolatus, plures labores aggredi posse, quam quos ferimus. Societas nimis onerata est; vel potius, ut quidam dixit, in non paucis locis, Societas male onerata est: labores quosdam sustinet minus necesarios, minus utiles, minus sibi proprios et aptatos, sicque desunt vires ut magis necesarios et urgentes magisque proficuos suscipere valeat. Allaboretis, quaeso, vestris Superioribus ut, reluctantibus non paucis amicis nostris, sacerdotibus quoque et Praelatis, immo et Guberniis, quaedam possimus aliis relinquere aut prorsus omittere, ut ad meliora, etiamsi omnino nova, nos convertamus.

Ulterius ad pauca practica veniens, vos attentos reddere velim ad quasdam generales necessitates, quae vos minime fugiunt:

1. Vix non ubique, sed in primis in plerisque regionibus Latinarum linguarum, ignorantia de re religiosa, tam inter cultos, quam praesertim inter plebeios, instanter nobis in memoriam revocat « peculiarem curam circa puerorum (et rudium in re religiosa) eruditionem » ⁽⁵⁾, quam solam inter cetera ministeria nostra votorum Societatis formula explicite commemorat.

2. Licet nullibi forte necessitati par sit, attamen plerumque in territoriostrarum Provinciarum non deest clerus tam saecularis quam regularis, qui animabus bonae voluntatis providere possit; plurimum autem desunt qui curam in se assumant « infidelium » illorum (non quidem sensu iuridico sed rei veritate), qui a Deo et Ecclesia prorsus alienati seu potius plene alieni sibi ipsis relinquuntur. Inter primaria nostra caritatis officia hoc quoque recensendum videtur, auxilium ferre iis, qui auxilium minime re-

(4) *Decr.* 29: A. R. IX 31 ss; *decr.* 29: A. R. XI 38 ss.

(5) *Const.* P. V c. 3 n. 3.

quirunt, nec eo se indigere autumant, immo illud positive respuunt. Quamquam malum istud non eadem extensione in variis regionibus serpit, timeo ne sibi illudat qui existimet propriam patriam ab eo immunem remansisse.

3. Turbatis undique hominum mentibus, qui ab uno falso « messianismo » in alium ruunt, sola Ecclesia catholica doctrinam habet cohaerentem, inconcussam, securam, qua hominum societati eiusque verae felicitati provideatur. Plurimum autem possumus nos per multiplicia scripta, per scholas nostras, conferentias, praedicationes, Exercitia, ad integram doctrinam catholicam inculcandam, atque efficiendum ut ad illorum aures perveniat qui populorum sorti praesunt. Etiam nostra aetate proletariorum massa ab hominibus cultis denique tandem regitur et ducitur (*).

Quae omnia, aliaque non minus necessaria, vos ipsi, Reverendi Patres, potius quam ego facere possim, clara in luce penetris. Provinciarum, nationum et regionum fines transcendentis, alaborabitis ut quam veritatem Christus, Ipse in terris degens, nobis attulit atque per Ecclesiam suo spiritu animatam manifestius in dies nobis proponit, ubique terrarum noscant homines, perdiscant, vita non tantum individuali sed praesertim sociali expriment, sprete Deo iuvante cupiditate, represso egoismo etiam collectivae, falsis opinionibus amandatis, ut quam maxime regnet vera illa fraternitas, quam Pater caelestis inter filios suos universos intendit.

Dum in vos laboresque vestros divinam benedictionem instanter apprecor, me commendo sanctis Sacrificiis,

Romae, die 7 augusti 1947.

vestrum omnium
Servus in Christo
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(*) *Congr. Gen. XXVIII* d. 29 n. 3; *A.R. IX* 31-32.

45.

15 augusti 1947

Communicantur cum Directoribus CC. MM. quaedam facultates a Sancta Sede concessae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mos est quarundam regionum, ut Sodales Mariani cum suo Directore, sive ad diem sive ad plures etiam dies, interdum rusticatum eant.

Cum non raro difficile sit eis in ecclesiam tunc convenire, potestatem feci P. Aemilio Villaret, Praesidi Romani Secretariatus Congregationum Marianarum, ut a Sancta Sede impetraret Rescriptum, cuius exemplar RV^{ae} mitto.

Ut RV^a videbit, hoc Rescripto, Praeposito Generali Societatis ad triennium committitur, ut concedere possit Patribus nostris, qui, Directores Congregationum Marianarum vel Directoris vices agentes, Sodales Marianos in eiusmodi rusticationibus committentur, facultatem celebrandi Sacrosanctum Missae Sacrificium in altari portatili et sub diu, quibusdam servatis conditionibus, quae in ipsis precibus describuntur; necnon facultatem praedicandi atque audiendi confessiones tam illorum Sodalium quam ceterorum fidelium ad se forte accedentium, dummodo ab aliquo Ordinario loci sint approbati.

Libenter communico has facultates cum iis nostris Patribus, qui de Superiorum debita licentia, hoc ministerium exerceant. Commendo tamen ut earum prudens moderatusque usus fiat; talis nempe ut nec locorum Ordinarii nec Parochi vel ecclesiarum Rectores offendi possint. Quapropter, utque simul decetiae Sacris Mysteriis debitae consulatur, quoties id fieri potest, ecclesiam vel sacellum vicinum adeant rusticantes.

Haec praeterea occasione, velim Nostros praemunire contra periculum convertendi Congregationes Marianas in circulos quosdam vel societates ludorum, ubi Sodales conveniant ad animos honestis quibusdam oblectationibus solum vel potissimum

recreandos. Oportet quidem providere ne iuvenes, necessariam animi relaxationem corporisve exercitationem quaerentes, eo se conferant ubi eorum virtus atque integritas morum in maximum discrimen adducatur; utiliter proinde potest Congregatio Mariana illas eis honestas oblectationes offerre. Sed ita informandi sunt Sodales, ut in Congregatione Mariana haec duo ante omnia quaerant: profectum suum spiritualem (in primis per exercitia pietatis et colloquium cum P. Directore) et instrumenta ac socios laboris apostolici. Quibus addi bene poterit institutio et profectus intellectualis, per selectorum librorum lectionem et peculiare academias, in nonnullis Congregationibus tanto cum fructu institutas. Si hanc veram Congregationis Marianae opinionem habeant, nihil obstat quominus interdum ludo aliquo animos recreent vel moderata quadam excursionem iuveniles corporis vires reficiant; immo id, ad se inter se magis coniungendos atque in via divini servitii confirmandos, utile esse poterit.

Commendo me SS. SS.

Romae, 15 augusti 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

N. 4717/47.

BEATISSIME PATER,

P. Aemilius Villaret S. J., Secretarius Generalis Congregationum B. M. V., ad pedes S. V. provolutus humiliter petit ut Directores eorumque Delegati S. J. quando ratione vacationum, simul cum iuvenibus, sunt in montibus vel in agris vel in similibus locis, facultatem habeant Missam celebrandi in altari portatili — et si sub dio, adhibito tentorio in forma aediculae quo altare a ventis protegatur — si non est facilis accessus ad ecclesiam, praedicandi divinum verbum atque confessiones excipiendi, extra dioecesim, sive iuvenum sive aliorum forte accedentium, dummodo tamen ab aliquo Ordinario loci sint adprobati; praemonitis, si commode fieri poterit, locorum Ordinariis. Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Et Deus, etc. ...

Vigore facultatum a Ss.mo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, audito voto Rev.mi P. Proc. Gen.lis, Rev.mo P. Praeposito Generali benigne commisit ut petitam facultatem iuxta preces, ad triennium, pro suo arbitrio et conscientia concedat, servatis servandis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 19 Iulii 1947.

FR. L. H. PASETTO, *Secr.*

C. ADDIVINIOLA, *Ad. a Studiis*

46.

8 septembris 1947

Nuntiatur novus Director Generalis delegatus Apostolatus Orationis.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, RV^{ani} certiozem facio P. Gerardum Tremblay, e Provincia Canadae Inferioris, hactenus Secretarium Nationalem Apostolatus Orationis in Canada, novum esse renuntiatum Directorem Generalem delegatum Apostolatus Orationis.

Curet RV^a id cum iis, quorum interest, tempestive communicare.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 8 septembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu

47.

15 septembris 1947

Communicantur mutationes inductae in paradigmatis ad rationes statisticas conficiendas destinatis.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Variis nec levibus argumentis impulsus, R. P. Wlodimirus Ledóchowski, s. r., anno 1934 quaedam paradigmata parare statuit, quibus rationes statisticae hominum atque operum Societatis colligerentur et Romam quotannis mitterentur ⁽¹⁾.

Cedentes anni gravitatem illorum argumentorum minime levaverunt, nedum penitus infregerunt: nam quinto quoque anno mittenda est ad S. Congregationem de Religiosis relatio de statu Societatis; non raro conspectum quorundam Societatis operum seu ministeriorum Sancta Sedes a nobis exquirat; immo ipsi Patri Nostro ad vires Societatis melius dirigendas ac pro numero distribuendas magnopere iuvat statisticas omnium Provinciarum rationes ad manum habere semper posse.

Cum tamen, aucta Societate eiusque operibus apostolicis multiplicatis, non paucas habeant Provinciae difficultates in tabulis illis statisticis conficiendis, approbante Patre Nostro, nonnullae mutationes inducendae visae sunt, quibus imminutus quaestionum numerus et paradigmata simpliciora (ut speramus) facta facilius reddent PP. Sociis Provincialium onus tempestive mittendi Romam omnia praescripta documenta.

Attente consideranti novum paradigma, quod iam ad referendas, incunte 1948, statisticas decurrentis anni RVae mitto, mutationes inductae facile innotescent: *novem* paradigmata, prius Romam mittenda, *ad unum* redegimus; in hoc autem non amplius petuntur numeri statistici singularum domorum, sed summa tantum operum ac ministeriorum Provinciae (licet laudandi sunt PP. Socii qui in Archivo Provinciae separatas singularum domorum statisticas servare curabunt).

---

(1) Cfr. A. R. VII 751 ss.

Folia seu paradigmata peculiaria, quae prius parata erant non ut Romam remitterentur, sed ut a P. Socio adhiberentur ad numeros statisticos a singulis domibus ac Patribus exquirendos, non amplius a nobis mittenda esse censuimus. Experti enim sumus magis conducere ut unicuique Provinciae cura relinquatur illa conficiendi secundum proprios usus et varia consilia.

Missionibus tamen et Viceprovinciis dependentibus separatim paradigma quotannis mittemus, Provinciae remittendum ex quo Socius Praepositi Provincialis possit tabulas statisticas totius Provinciae complere. Huius quoque paradigmati exemplar adiungo « ad notitiam » tantum.

Pauca nunc addam de singulis capitibus novi paradigmati:

- A. « *Motus Personarum* »: nihil fere mutatum.
- B. « *Status Personarum* »: fere idem; sed, ut leges statisticae exigunt, ab omnibus computetur Status Personarum Provinciae uti est *die 1^a ianuarii*, etiam in illis Provinciis in quibus hoc tempore aestivae feriae aguntur.
- C. « *Tabulae Statisticae Collegiorum* »: distinguuntur Collegia quae sunt in Provincia a Collegiis quae in Viceprovinciis vel Missionibus dependentibus habentur; ceterum omnia in unum colliguntur.
- D. « *Tabulae Statisticae Ministeriorum* »: omnia simul ministeria referenda sunt, etiam Exercitia clausa in nostris Domibus Exercitiorum, facta tamen distinctione inter ministeria Provinciae et ministeria Viceprovinciae vel Missionis dependentis.

Elenchi Statistici Congregationum et Periodicorum: cum mutationes non tam frequentes in eis fieri soleant, mittendi in posterum erunt, *non quotannis*, sed *tertio quoque anno*, una cum ceteris *Documentis Triennialibus*.

Elenchus Librorum Editorum: visus est posse supprimi, cum omnium librorum editorum et omnium periodicorum, quae sub NN. directione eduntur, mittenda sint Romam duo exemplaria, tria vero si agant de rebus nostris historicis ⁽²⁾.

Hanc occasionem nactus, non omitam, mandatu Patris Nostri, commendare executionem huius praescripti nostri Instituti. Id enim in primis necessarium est « ut bene et opportuno

(2) *Epit.* n. 894 § 2.

tempore (ut scribebat R. P. Wernz) P. Generalis cognoscere possit quomodo in Societate procedat hoc efficacissimum et tanti momenti ministerium quod scribendis et edendis libris exercentur » ⁽³⁾. Requiritur praeterea ad continuandam « Bibliothecam Scriptorum Societatis », quam Congregationes Generales curae Praepositi Generalis commiserunt ⁽⁴⁾ et « Indicem Bibliographicum Soc. Iesu », qui anno 1938, ad mentem Congr. Gen. XXVIII, ineptus est. Illorum exemplarium, ut probe nostis, primum destinatur bibliothecae privatae P. Generalis, quae omnes libros a NN. scriptos continere deberet, alterum datur P. Assistenti, cuius est informatum habere Patrem Nostrum de iis quae a Nostris scribuntur, tertium (ubi agitur de rebus nostris historicis) applicatur bibliothecae Instituti historici Soc. Iesu. De omnibus his exstat Instructio in Actis Romanis ⁽⁵⁾, quam accurate observare omnes velint. Immo, quamquam praescriptum non est, ad conficiendum « Indicem bibliographicum » utilissimum erit, ut, praeter libros a NN. scriptos et periodica, quae sub NN. directione eduntur, mittantur P. Bibliothecario Curiae etiam articuli maioris momenti a Nostris scripti, sed in aliis periodicis editi.

Opportunitate harum litterarum uti etiam velim ad aliam decisionem Patris Nostri cum RVa communicandam.

Cum in nonnullis regionibus difficile sit folia chartacea acquirere quae respondeant mensurae quam « romanam » dicimus, Pater Noster statuit ut postquam in Provinciis exhausta sit antiquorum foliorum copia, adhiberi incipiatur in litteris ex officio scribendis ad Praepositum Generalem, charta quae circiter 28 cm. sit longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: unc. 11 et 8 ½), quae ceterum forma usui universaliori et ipsius Curiae S. Pontificis magis respondet.

Commendo me ss. SS.

Romae, 15 septembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu.

⁽³⁾ A. R. I (I). 117.

⁽⁴⁾ Cfr. *Coll. decr.* d. 294; *Epit.* 877.

⁽⁵⁾ A. R. VII 531-533.

Normae quaedam servandae in conficiendo Catalogo annuo Provinciae.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico normas quasdam quae in Catalogo annuo Provinciae conficiendo ad aequalitatem et communem utilitatem in posterum servandae sunt.

1. Omittatur numerus arabicus in tergo tegumenti Catalogi indicans ordinem alphabeticum Provinciarum.

2. Ut iam ab aliquibus Provinciis utiliter fit, Catalogo insecuratur tabula geographica (quam simplicissime quidem descripta) cum omnibus domiciliis, non solum Provinciae, sed etiam Viceprovinciarum ac Missionum a Provincia dependentium.

3. In designandis alumnorum Collegiis, haec regula ab omnibus adhibeatur: a) In primo ac praecipuo Collegii titulo, litteris maioribus scribendo, Instituta omnia ad iuventutis educationem destinata, quocumque vocabulo in patrio sermone appellentur (exceptis tantum *Universitatibus*, et omnibus Seminariis et Scholis Apostolicis), hec solo nomine *Collegii* designentur. b) Infra hunc titulum, alius secundarius titulus etiam lingua vernacula addi potest, quo species Collegii declaretur.

4. Ob effectus iuridicos, in titulis domuum semper notetur:

a) Quae Residentiae a Praeposito Generali declaratae fuerint « maiores » (tam in Provincia quam in Viceprovinciis et Missionibus) ⁽¹⁾.

b) In omnibus Provinciis et Viceprovinciis (sive independentibus sive dependentibus), quodnam Nostrorum vel alumnorum Collegium declaratum fuerit « maximum » ⁽²⁾; in Missionibus vero quatenus declarata fuerit « maxima » (quae, etiamsi sit Collegium, semper dicenda est « Domus maxima ») ⁽³⁾.

(1) Cfr. *Epit.* n. 721, 1°; n. 733, 2°.

(2) Cfr. *Epit.* n. 29 § 1, 4°; n. 736 § 2, 2°, collat. cum n. 34.

(3) Cfr. *Epit.* n. 736 § 3.

5. Ob eandem causam, in primo Missionis titulo semper indicetur num Missio a Praeposito Generali declarata fuerit « maior », cum iure mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem et Relatorem ad Congregationem Procuratorum ⁽⁴⁾.

6. In recensendis, per totum Catalogum, singularum domuum Sociis, nomini eorum, qui ex aliis Provinciis sunt, praeponatur asteriscus (*) et adiungatur, intra parentheses, nomen contractum Provinciae ad quam pertinent.

7. Non solum de Scholasticis, sed etiam de Sacerdotibus, qui tamquam officio principali funguntur munere Magistri, indicetur annus magisterii (= « ann. ... magist. »); de Praefectis vero et Subpraefectis disciplinae, annus praefecturae (— « ann ... praefect. »). Pariter de Professoribus significantur anni quibus disciplinis superioribus tradendis dant operam (— « ann. 1°, 2°, ... »).

8. Annotatio « cur. valet. » in posterum ne adhibeatur: si aegrotus vel senex aliud officium, quamvis parvi momenti, habet, huius officii mentio sufficiet, si nullum habeat officium, nomini apponatur « orat pro Soc. ».

9. Officium « Catechistae famulorum », a Iure Communi praescriptum ⁽⁵⁾, semper est indicandum.

10. In Collegiis alumnorum, post summam Patrum, Scholasticorum et Fratrum Coadiutorum, addatur numerus « Alumnorum Externorum » et « Convictorum », numerus « Alumnorum Scholarum Superiorum, Mediarum, Inferiorum », numerus « Professorum Externorum ».

11. In indice alphabetico nominum, ad finem Catalogi:

a) Supprimatur numerus vestium a nonnullis Provinciis nuper inductus;

b) Nomina eorum, qui ex aliis Provinciis sunt, distinguantur sive praeposito asterisco sive litteris italicis ea scribendo ⁽⁶⁾, nulla tamen facta mentione Provinciae ad quam pertinent;

c) Numerus paginae semper (etiam cum de Sociis alienae Provinciae agitur) remittat ad paginam domus cui addictus quisque est, non ad paginam ubi una recensentur omnes « Ex aliis Provinciis in hac degentes ».

(4) Cfr. *Epit.* n. 717 § 1, 3°; n. 724 § 2; cfr. infra pag. 361-362.

(5) Cfr. Can. 509 § 2, 2°; *Epit.* n. 654.

(6) Cfr. A. R. VIII 286.

Curent praeterea PP. Socii diligenter servare Instructionem, quae « De Catalogo annuo Provinciae » invenitur in libello « Practica quaedam » nn. 30-32

Commendo me ss. SS.

Romae, 26 septembris 1947..

Rae Vae

Servus in Xto.

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Socr. Soc. Iesu.

49.

6 novembris 1947

Preces indicuntur pro Missionibus Sinensibus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,

P. XTI.

Tristiores in dies ad me deferuntur nuntii de nostris quondam florentibus Missionibus in Sinis. Iam enim Missiones Tamingensis (Prov. Hungariae), Sienhsiensis (Prov. Campaniae), Kinghsiensis (Prov. Austriae) totae, Missiones Shanghaiensis (Prov. Franciae) et Ankinensis (Prov. Legionensis) magna ex parte a militibus nomini christiano infensissimis occupatae sunt, dum Missio Suchowensis (Prov. Canadae Inferioris) eorum incursionibus turbatur. Undique nuntiatur ecclesias dirutas, domos et scholas expilatas, bona « fisco » addicta, sacerdotes expulsos, probris et plagis affectos, carcere detentos fuisse: nonnulli occisi sunt. Quo colore, quo modo ista omnia fiant, vobis omnibus notissimum est ⁽¹⁾.

Nuntios illos fristes appellabam; et simul Deo gratiae agenda sunt de fructibus spiritualibus persecutionis iam maturantibus: sacerdotes et christiani haud pauca exempla dederunt et

(1) Haec enim in nuntiis singulis hebdomadis ab Agentia « Fides » penes S. Congregationem a Propaganda Fide esistenti editis, ex authenticis ac recentioribus relationibus describuntur.

cotidie dant constantiae in fide martyribus dignae; sese iam nunc ad maiorem zelum maioremque fervorem in futuro accingunt. Et ecclesiae historia, hoc ipso tempore, nos docet quam verum sit quod dudum assereretur: « Sanguis martyrum, semen christianorum ». In nostra Societate, maxime florescunt illae Provinciae, quae nuperrime aut sanguinea aut subdola persecutione vexatae sunt.

Meum duco iam nunc pecuniam colligere qua, sedata procella, pauperiores ex illis Missionibus iuvare possim ad aedificandas denuo scholas, domos, ecclesias nunc dirutas. Si quae Provinciae vel Missiones Societatis, ex sua hodierna penuria, aliquid in illum finem seponere et ad me mittere possint, confido Dominum, qui numquam vinci se sinit liberalitate, non tantum spiritualibus donis (quae utique longe pretiosiora sunt), eos remuneraturum esse.

Ut autem tota Societas Fratres in angustiis, tam quod ad temporalia quam quod ad spiritualia versantes, efficaci modo pro caritatis officio iuvet, singulos Nostros rogo ut prout cuique devotio suadebit, in sanctis Sacrificiis et orationibus Missiones Sinenses, cum suis sacerdotibus, sive de Societate illi sint, sive ad dioeceses pertineant, reliquisque suis adiutoribus atque fidelibus, Deo instantur commendent. Orationi, secundum consilium et exemplum Redemptoris nostri, paenitentiam addant, prout uniuscuiusque vires et munera sinunt.

Cum autem Societas, cui ex voluntate Ecclesiae, in prima acie praeliari incumbit, cotidie pro necessitatibus eiusdem Matris Ecclesiae sollemniorum et liturgicam supplicationem persolvere soleat per Litanias Sanctorum, illas preces imprimis huc dirigi debet. A die proinde 1 ianuarii ad 1 aprilis 1948, in universa Societate singulis Sabbatis Litaniae Sanctorum pro missionibus Sinensibus persecutioni obnoxiiis applicabuntur ⁽²⁾. Quam praxim qui cupiunt, singuli diutius retinere possint, ut Beata Virgo quae « sola cunctas haereseos interemit in universo mundo », a Filio suo obtineat ut « breventur dies isti »!

Ex Missis autem, quae in Societate offeruntur ad intentionem Praepositi Generalis, bene multas iam applicavi et ulte-

---

(2) Facile curabunt Superiores ut id opportune omnibus in memoriam revocetur.

rius applicabo, ut Deus nostris missionariis eorumque fidelibus perseverantiam in bono, patientiam in adversis, tempusque, quando Sibi placuerit, iterum tranquillum concedere dignetur. Commendo me ss. SS.

Romae, 6 novembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

50.

7 novembris 1947

Declaratio cuiusdam numeri Ordinationis « de Litanis communibus ».

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

In Ordinatione « de Litanis communibus » ⁽¹⁾, a R. P. Le-dóchowski p. m. data die 25 decembris 1941, ad n. I, 4), praescribitur ut Prima Feria VI cuiusque mensis renovetur *Consecratio Societatis* ad SS^{mum} Cor Iesu.

Re tamen accurate investigata, non ea videtur fuisse mens decessoris mei, ut Provinciarum usum, qui usque ad id temporis varius fuerat, hac in re mutaret.

Quare si qua Provincia, loco renovandi Consecrationem Societatis, voluerit redire ad antiquam consuetudinem recitandi Prima Feria VI mensis *Actum Reparationis* erga SS^{mum} Cor Iesu, nihil obstat quominus in posterum id faciat, firmis tamen remanentibus reliquis omnibus praescriptis eiusdem Ordinationis generalis.

Hanc occasionem libenter arripio, ut enixe commendem PP. Provincialibus piam consuetudinem nostram recitandi coti-

(1) Cfr. A. R. X 139-141.

die atque in omnibus domibus Litanias Sanctorum adiectasque preces communes, ad quas ex decreto Congregationis Generalis omnes convenire debent ⁽²⁾. Audio enim abusus in nonnullis domibus irreperere omittendi facile recitationem Litaniarum vel cum aliis brevioribus precibus eas commutandi.

Omnes quidem deploramus gravissimas necessitates, in quibus Ecclesia nunc versatur: pericula summa atque ingentes animarum ruinas, temporum incertitudines, calamitates etiam temporales, quas genus humanum in plerisque regionibus patitur. Iam vero, Litaniae Sanctorum est propria et publica precatio, qua Ecclesia tempore magnae cuiusdam necessitatis semper usa est et adhuc utitur. Inde factum est ut primis Societatis temporibus, quotiescumque occurrebat gravior aliqua Ecclesiae vel Societatis necessitas, Patres nostri ad Litanias recursum facerent; et etiam nunc, ex praescripto Praepositorum Generalium, Litaniae cotidie recitantur « pro Ecclesiae necessitatibus » ⁽³⁾.

Sentiamus igitur etiam in hoc cum Ecclesia, et loco quaerendi alias preces extraordinarias, quibus calamitates hodiernas a nobis deprecemur, fideles simus in hac Ecclesiae supplicatione observanter adhibenda.

Commendo me ss. SS.

Romae, 7 novembris 1947.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

51.

1 decembris 1947

Normae quaedam ad eleemosynas ex America comparandas pertinentes.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN X.TO PATER,

P. X.TI

Cum magnae sint in omnibus fere Provinciis temporales necessitates, nihil mirum quod cotidie Nostri ad Superiores

⁽²⁾ Cfr. *Coll. decr.* d. 52 § 2; *Epit.* n. 182 § 2.

⁽³⁾ Cfr. *Epit.* n. 182 § 2; *A. R.* VI 683.

utriusque Americae recursum faciant, ut opem atque auxilium ab eis petant. Neque improbandi quidem sunt Provinciales et Superiores locales, qui subvenire nituntur sustentationi Nostrorum, in primis vero Scholasticorum, quos Deus suis curis commisit.

At neminem fugit hunc modum procedendi, nisi quodammodo ordinetur, posse locum dare confusione et minus aequae auxiliorum distributioni.

Quare, re coram Domino considerata, has normas statuendas esse duxi, quas RVa omnibus suis subditis notas facere velit:

1° Res ipsae (ut cibi, vestes, medicinae etc.) poterunt directe mitti a donatoribus americanis in Provinciam vel domum egentem; ea tamen condicione, ut petitio non fiat nisi per Provinciam petentis vel cum eius scripta approbatione, merces autem non mittantur nisi approbante Provinciali mittentis, si ille sit de Societate.

2° Pecunia vero, quae ad sublevandas Provincias Europaeas vel earum Missiones bello laesas in America colligatur, ne in ipsas Provincias vel Missiones, sed cuncta in Curiam Generaliciam mittatur, ubi de ea pro portione damnorum ac necessitatum distribuenda curabo.

Hac opportunitate libenter utar, ut Provinciis utriusque Americae, nomine totius Societatis, gratias iterum agam pro magna caritate, qua, nullis parcendo sacrificiis, Fratribus auxilium tulerunt et adhuc pro viribus ferunt. Velit Deus illas donis suis caelestibus locupletare.

Commendo me SS. SS.

Romae, 1 decembris 1947.

Rae Vae,

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

52.

8 decembris 1947

Novus Assistens Angliae nuntiatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO. PATER,
P. XTI.

Cum de novo Assistente Angliae extra Congregationem Generalem constituendo peracta iam fuerint omnia quae in Constitutionibus (P. IX c. 5 n. 3) et in Congregationum Generalium Decretis (*Coll. Decr.* d. 269) ea de re praescribuntur, reliquum est ut RVam his litteris certiore faciam R. P. Iosephum Bolland, e Provincia Angliae, olim eiusdem Provinciae Praepositum, in locum defuncti P. Ioannis Hannon, Assistantem Angliae rite esse constitutum.

Commendo me ss. SS.

Romae, 8 decembris 1947,

in festo Immaculatae Conceptionis B. M. V.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

53.

25 decembris 1947

Nuntiatur novus Procurator Generalis Societatis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN X.TO PATER,
P. X.TI

Per praesentes litteras significo RVae me hoc die 25 decembris, re in Domino mature considerata auditoque PP. Assistentium consilio, elegisse atque constituisse Procuratorem Gene-

ralem Societatis nostrae P. Timotheum L. Bouscaren, e Provincia Chicagiensi.

Quam notitiam RVa velit cum suis communicare.

Romae, die 25 decembris 1947,
in festo Nativitatis D.N.I.C.

R^{ae} V^{ae}

Servus in X.to

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

54.

27 decembris 1947

*De quibusdam mutationibus in formulas litterarum dimissionis
inducendis.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN X.TO PATER,
P. X.TI

Quo propius accommodemur modo loquendi Codicis Iuris Canonici, Pater Noster probavit mutationem quandam inducendam in formulas litterarum dimissionis, quae in libello « *Practica quaedam ad Formulam scribendi* » n. 110 et in Appendice « *Instructionis de dimissione* » inveniuntur.

Secundum hanc mutationem, alia formula adhibenda erit cum de dimittendis invitis agatur, alia vero cum de iis qui dimissionem scripto petierint.

In folio separato, cuius aliquot exemplaria RVae mitto, novae formulae correctae exhibentur. Curet RVa hoc folium iis saltem exemplaribus libelli « *Practica quaedam* » adiungere, quae in sua Curia adhibentur; in posterum enim, quoties in litteris Patris Nostri de dimissione agendum sit, ad has novas formulas reicietur.

De cetero, sub prelo iam est nova editio recognita libelli

« *Practica quaedam* », in qua haec mutatio, praeter alias, rite inducta est.

Commendo me ss. SS.

Romae, 27 decembris 1947.

Rae Vae

Servus in X.to

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu.

ART. II. — DE DIMITTENDIS

110. — FORMULAE LITTERARUM DIMISSIONIS

FORMULA PRIMA (adhibenda in dimissione *non ordinati in sacris qui dimissionem scripto petierit*):

N. Praepositus Provinciae (vel: Praepositus Viceprovinciae, Superior Missionis) N. Societatis Iesu, omnibus quorum interest et in quorum notitiam hae litterae venerint, salutem in Domino.

Fidem facimus N. in Societate nostra aliquandiu quidem vixisse, professionem tamen sollemnem non emisisse; quin potius ex eadem Societate legitime egressum esse, dispensatum a votis et ab omni erga Societatem obligatione.

In cuius rei testimonium eidem N. has litteras patentes, manu nostra subscriptas et officii nostri sigillo munitas, dedimus.

Loco, die, anno.

L. ✕ S.

FORMULA SECUNDA (adhibenda in dimissione *non ordinati in sacris, qui invitus dimittatur*):

N. Praepositus Provinciae... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

Fidem facimus N. in Societate nostra aliquandiu quidem vixisse, professionem tamen sollemnem non emisisse; quin potius

legitime dimissum esse, liberum a votis et ab omni erga Societatem obligatione.

In cuius rei testimonium... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

FORMULA TERTIA (adhibenda in dimissione *ordinati in sacris*, qui dimissionem scripto petierit):

N. Praepositus Provinciae... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

Fidem facimus N. in Societate nostra aliquandiu quidem vixisse, professionem tamen sollemnem non emisisse; quin potius ex eadem Societate legitime egressum esse, dispensatum a votis et ab omni erga Societatem obligatione. Attamen nequit extra religionem Ordines sacros exercere donec Episcopum benevolum receptorem invenerit.

In cuius rei testimonium... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

FORMULA QUARTA (adhibenda in dimissione *ordinati in sacris*, qui invitus dimittatur, non tamen propter culpas de quibus in canone 670):

N. Praepositus Provinciae... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

Fidem facimus N. in Societate nostra aliquandiu quidem vixisse, professionem tamen sollemnem non emisisse; quin potius legitime dimissum esse, liberum a votis et ab omni erga Societatem obligatione. Attamen nequit extra religionem Ordines sacros exercere donec Episcopum benevolum receptorem invenerit.

In cuius rei testimonium... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

FORMULA QUINTA (adhibenda in dimissione *ordinati in sacris*, qui dimittatur propter culpas de quibus in canone 670):

N. Praepositus Provinciae... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

Fidem facimus N. in Societate nostra aliquandiu quidem vixisse, professionem tamen sollemnem non emisisse; quin potius legitime dimissum esse, liberum a votis et ab omni erga Societatem obligatione. Attamen subiacet praeceptis canonis 670.

In cuius rei testimonium... (ut supra, in FORMULA PRIMA).

55.

28 decembris 1947

Communicatur elenchus Viceprovinciarum et Missionum maiorum dependentium.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum *Elenchus Viceprovinciarum et Missionum maiorum*, quibus ius conceditur mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem, a decem iam annis confectus fuerit ⁽¹⁾, eum retractandum esse iudicavi.

Auditis ergo PP. Assistentibus, praeter Viceprovincias et Missiones, quibus id iam concessum est a decessore meo R. P. Ledóchowski, ius mittendi Procuratorem ad Congregationes Generales — ad normam Form. Congr. Gen. n. 90 § 1 — concedo Missioni Ankinensi (Prov. Legion.), Missioni Goanae (Prov. Lusit.), Missioni Kisantuensi (Prov. Belg. Sept.).

Adiungo integrum elenchum Viceprovinciarum et Missionum dependentium maiorum. Nam Viceprovinciae independentes ex ipso Instituto illud ius habent.

Commendo me SS. SS.

Romae, 28 decembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

ELENCHUS VICEPROVINCIARUM ET MISSIONUM MAIORUM DEPENDENTIUM

1. - Viceprov. Aequatoriana (*Prov. Baet.*)
2. - » Centro-Americana (*Prov. Castell.*)

⁽¹⁾ A. R. VIII 805 (cfr. etiam A. R. IX 470); idem elenchus editus est anno 1946 (A. R. XI 115), ea tantum mutatione inducta, quod Proximus Oriens, secundum decretum diei 9 aprilis 1939 (A. R. IX 392), inter Viceprovincias recensebatur.

3. - Viceprov. Cubana (*Prov. Legion.*)
4. - » Madurensis (*Prov. Tolos.*)
5. - » Peruviana (*Prov. Tolet.*)
6. - » Proximi Orientis (*Prov. Lugd.*)
7. - » Venezuelana (*Prov. Castell.*)
8. - Missio Ankinensis (*Prov. Legion.*)
9. - » Bombayensis (*Prov. Arag.*)
10. - » Calcuttensis (*Prov. Belg. Merid.*)
11. - » Calicutensis-Mangalorensis (*Prov. Ven.-Mediol.*)
12. - » Fianarantsoana (*Prov. Camp.*)
13. - » Goana (*Prov. Lusit.*)
14. - » Iaponica (*Prov. Germ. Infer.*)
15. - » Iavensis (*Prov. Neerl.*)
16. - » Kisantuensis (*Prov. Belg. Sept.*)
17. - » Kwangensis (*Prov. Belg. Merid.*)
18. - » Patnensis (*Prov. Chicag.*)
19. - » Philippinarum (*Prov. Neo Ebor.*)
20. - » Ranchiensis (*Prov. Belg. Sept.*)
21. - » Salisburyensis (*Prov. Angl.*)
22. - » Shanghaiensis (*Prov. Franc.*)
23. - » Sienhsiensis (*Prov. Camp.*)
24. - » Tananarivensis (*Prov. Tolos.*)
25. - » Wuhuensis (*Prov. Castell.*)

56.

29 decembris 1947

Communicantur quaedam mutationes in Officiis SS. Ioannis de Britto et Bernardini Realino.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro cum RVa communico quasdam parvas mutationes quae, Sacrae Rituum Congregationis approbatione obtenta, inducendae sunt in Lectione VI divini Officii SS. Ioannis de Britto et Bernardini Realino: scilicet in Lectione VI

S. Ioannis de Britto addendum est: « *Quem demum novis fulgentem miraculis, Pius duodecimus, Pontifex maximus, catalogo sanctorum adscripsit* ». Atque in Lectione VI S. Bernardini Rea-
lino est addendum: « *Cum autem Bernardini merita novis incla-
ruissent signis, Pius duodecimus, Pontifex maximus, eum in sanc-
torum numerum retulit* ».

Nihil vero immutandum est in Martyrologio Societatis, nisi, ut patet, Sanctorum denominatio.

Quod tandem ad horum Sanctorum Missas festivas et voti-
vas pertinet, hucusque nihil novi a S. R. C. statutum est; si qua
mutatio advenerit, cum RVa sollicite communicabo.

Commendo me ss. SS.

Romae, 29 decembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

ANTONIUS M. DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu.

57.

31 decembris 1947

De suffragiis pro NN. defunctis Missionis Iaponicae.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Cum nuper in Missionem Iaponicam, secundum Summi Pon-
tificis desideria, non ex una alterave, sed ex pluribus variisque
Provinciis Patres ac Fratres missi sint ⁽¹⁾, normam peculiarem
stabiliendam esse duxi de suffragiis offerendis pro defunctis.

Statuo igitur ut ii omnes Patres ac Fratres, qui non ex Pro-
vincia Germaniae Inferioris, sed ex aliis Provinciis in Missionem

---

(1) Numerantur circiter 60 Socii (Sacerdotes vel Scholastici vel Fra-
tres Coadutores) qui, ex 26 diversis Provinciis Societatis, anno 1947, ad
Missionem Iaponicam aut profecti, aut destinati sunt.

Iaponicam missi sunt vel in posterum mittentur, non teneantur offerre consueta suffragia, nisi pro Sociis propriae Provinciae et pro iis, qui fuerint *de* Missione Iaponica (id est qui aut Missioni Iaponicae fuerint ascripti neque Provinciae Germaniae Inferioris aliive Provinciae vel Missioni applicati, aut alii quidem Provinciae vel Missioni fuerint ascripti, sed Missioni Iaponicae applicati); pariter quando hi Patres ac Fratres de vita decedant, suffragia consueta pro eis fiant in Missione Iaponica atque in propria cuiusque Provincia, non vero in Provincia Germaniae Inferioris. — Eadem regula servetur de Patribus ac Fratribus Hispanis, qui ante bellum Missionem Iaponicam ingressi sunt. De ceteris vero stabit norma generalis decreto 290 § 3 Collectionis decretorum praescripta (Epit. n. 854 § 2, 3°).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

58.

25 martii 1947

De conventu preli et Scriptorum nostrorum in urbe Bogotá habendo.

AD R. P. IOSEPHUM ROMERO

E PROV. MEX., MOD. NAT. OPERIS « BUENA PRENSA »

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

R. P. Assistens mecum paucos ante dies de congressu preli et scriptorum in urbe principe Colombiae propediem habendo sermonem faciens, mihi subindicavit ut una cum mea benedictione aliquam brevem epistolam ad vos scribere velim. Libenter facio, eo vel magis, cum sciam ex ipso Patre Assistente opus inceptum anno praeterito in primo vestro congressu urbis Mexici, velis iam passis, progredi et sensim sine sensu ad optatum exitum provehi. In primis, non possum non laetari ex intimo corde vobiscum ob illa quae usque adhuc iam peregistis, et simul valde desiderare ut quae nondum sunt peracta, ita disponantur, ut hoc tanti momenti opus pro istis vestris nationibus, et consolidetur et magis firmum in dies reddatur. Probe scio vobis nec ardorem nec impetus animi deesse. Scio quoque vobis non defuisse nec defuturas difficultates. Animo tamen magno fortique estote: omnem vestram spem et fiduciam in Deo, pro cuius causa unice laboratis, reponite, intime persuasi eius gratiam et protectionem, etiam mediis in difficultatibus, vobis non esse defuturam. Simul autem omnia praevidere et bene disponere pro viribus curate. In vestris conventibus non tam multa sunt proponenda et discutienda, quam res quae fieri possunt, multum considerandae, in bono lumine collocandae et securae reddendae; non tam theorica et generalia argumenta proponenda, quam pauca, distincte determinata et concreta, quae in praxi, non obstantibus difficultatibus, evolvi et ad exitum adduci possint. Quae in congressu tractabitis, bene et clare discernite ea quae a Provincialibus iam sunt approbata, ac proinde pro quibus vobis est facultas eas qua-

dam libertate peragendi, ab illis quae nondum Superiorum habent approbationem. Haec via et methodus omnino servantur oportet, ut in omnibus oboedientiae directio adesse possit. Potissimum, quae spectant ad Domum Scriptorum constituendam et ad Ephemeridem Latino-americanam edendam, diligenter sunt examinanda et discutienda, ad hoc ut postea Provinciales, quorum erit discernere an, quando et quomodo haec opera sint aggredienda, praesto prae manibus habere valeant omnia elementa iudicii quibus indigent ut recte hac super re decernere possint.

Cum hic vester congressus, cui, ut audiui, Pater Albertus Moreno adesse intendit, in urbe Bogotana sit celebrandus, in mentem mihi venit convenire ut ipse, quasi meam personam gereret, vestris conventibus praesideret. Hac ratione maior esset vestris deliberationibus auctoritas. Ipse ei scribo ut videat an per adiuncta illi liceat hoc officium praestare.

Finem hisce meis litteris impono, Deum enixe precans ut omnia vobis bene succedant et ut possitis vestros labores, uno corde una mente, evolvere. Quo vero misericors Dominus uberiores suas benedictiones in vestros conventus effundat, una cum mea paterna benedictione 100 Missas pro vobis vestrisque laboribus offero.

Commendo me SS. SS.

Romae, 25 martii 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

59.

10 aprilis 1947

De centenario a condito Collegio S. Francisci Xaverii in Provincia Neo Eboracensi.

AD R. P. IOANNEM W. TYNAN

RECTOREM COLLEGII S. FRANCISCI XAVERII

Rome, April 10, 1947.

REVEREND, DEAR FATHER RECTOR:

P. C.

My purpose in writing this brief letter is to express how intimately I share with you and your community, with the students, alumni and friends of Xavier the joy of the present jubilee and that

deep sense of gratitude to God that must inspire the dominant note of today's festal paean.

One looks over the past century of the College of St. Francis Xavier and seems first to be at a loss for an object of one's centennial homage. What has survived during the passing years? Not location; not buildings. Each generation has given learned, devoted, saintly professors; and they, too, have « passed like the trace of a cloud ».

But a college is something more than buildings, something more even than staff and students; and that something has survived and has never failed during all these hundred years amid the vast changes of a giant city such as New York. It is the spirit that brought your school and every Jesuit school into being. The Holy Scriptures tell us: « They that teach others unto justice . . . they who teach others to love and practise virtue . . . shall shine like stars in the firmament ». And St. Ignatius had just that purpose and no other, when he entered into the field of education. He wished to help his fellow-men to know and serve God their Creator and Lord. Unless they work towards that end, our schools will find in our Constitutions no reason for existence.

All Sons of Xavier will thank God today that their Alma Mater has never lost sight of that purpose. Has she always succeeded in realizing it? Their lives will give the answer to that question. But when I read the roster of your alumni: bishops, priests, doctors, lawyers, business-men who have brought and still bring to their respective professions the bright example of enlightened leadership, profound piety and sterling loyalty to our Holy Mother, the Church, I confess to a sense of satisfying pride.

The same goal is before you today. It challenges the most whole-souled, unselfish, indefatigable efforts one can put forward. The youth of today is worthy of them; they need help to know God better and love Him more steadfastly. We dare not fail them, whatever be the sacrifices demanded. In thanksgiving to God for all that He has deigned to accomplish for His glory through the College of St. Francis Xavier, and that He may find your College at all times through another hundred years a worthy instrument to carry out His holy designs I am offering one hundred Masses.

I commend myself and the whole Society to the Holy Sacrifices and prayers of all.

Sincerely in the Sacred Heart

JOHN B. JANSSENS
General of the Society of Jesus.

60.

15 aprilis 1947

A. R. P. N. GENERALIS *litteras mittit Exmo DD. STEPHANO FOURCADIER, (Prov. Lugd.) Vicario Apostolico Tananarivensi, gratulatur ei, feliciter explenti sexaginta annos in Societate et quinquaginta in Missione Africana transactos.*

61.

19 aprilis 1947

De divisione Viceprovinciae Helveticae a Prov. Germaniae Superioris.

AD R. P. FRANCISCUM XAVERIUM MUELLER
PRAEPOSITUM PROVINCIAE GERMANIAE SUPERIORIS

HOCHWÜRDIGER, LIEBER PATER PROVINZIAL,
P. XTI

Am heutigen Tage übergibt die Oberdeutsche Provinz einen Teil ihrer Mitglieder und ihrer Häuser der Missio Helvetica als neuer Tochterprovinz, die heute, ausgerüstet und erzogen durch ihre Mutterprovinz, ihren eigenen Weg aufnimmt.

Mit dieser Entscheidung führt die göttliche Vorsehung die segensreiche Geschichte der Oberdeutschen Provinz zu einem Höhepunkt, der, so gebe Gott, am Ausgangspunkt der Entwicklung dieser Provinz in der neuerstandenen Gesellschaft Jesu einen ähnlichen Segen herabziehen möge, wie er sich in der Entstehung und Fruchtbarkeit der damaligen Oberdeutschen Ordensprovinz offenbarte.

Die Mutterprovinz hat sich um die Schweizer Mitbrüder in der Zeit ihrer hundertjährigen aufgezwungenen Unselbständigkeit in hohem Maße verdient gemacht. Das durch diese Entscheidung von ihr gelöste Territorium Vorarlberg wird noch lange zehren von dem durch über 90 Jahre ihm geschenkten apostolischen Eifer, mit dem Ihre Patres für die Ehre Gottes und das Heil der Seelen viele und große Werke geschaffen haben, und die jetzt entstehende Tochterprovinz wird im gleichen Geist die bewährten Traditionen einstweilen fortzusetzen suchen.

Gott möge das von der Oberdeutschen Provinz großmütig gebrachte Opfer zum Wohle einer weiteren Gesamtentwicklung in

der Zukunft mit reichem Segen lohnen, zu der größeren Ehre Gottes, die einzig bei dieser Entscheidung uns vor Augen stand.

Ihnen und der ganzen Provinz von Herzen meinen väterlichen Segen spendend, empfehle ich mich in aller Gebet.

Ihr in Christo ergebener

JOHANN BAPT. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Jesu

62.

21 aprilis 1947

A. R. P. N. GENERALIS litteris ad R. P. ARSENIUM LAMBERT (*Prov. Franc.*), Rectorem Collegii Parisiensis S. Aloisii Gonzaga, gratulatur propter innumera bona ab eodem Collegio praestita quinquaginta annorum spatio ab eodem condito.

63.

13 iunii 1947

De laboribus in Missione Carolinensi a Prov. Baetica exantlatis et de novo missionario campo excolendo in Iaponia.

AD SOCIOS PROVINCIAE BAETICAE

RR. PP. ET FF. IN XTO CARISSIMI,

P. XTI

Non pauci ad me veniunt nuntii de spiritu missionario, qui in Provincia vestra, maxime inter iuvenes, nunc floret et, oclusa via ad antiquam vestram Missionem Carolinensem, in novos apostolicos agros sese effundere anhelat.

Quam sint mihi laeti eiusmodi nuntii, bene nostis. Qua de causa volui has litteras vobis scribere, quibus de laboribus in Missione Carolinensi a vestra Provincia impensis gratias agerem, et illi missionario zelo campum libentissime aperirem.

Viginti duo transacti fere sunt anni, ex quo Provincia Baetica, vix tunc nata, difficillimam Missionem Carolinensem excolendam suscepit.

Inter ingentes difficultates, quae ob caeli ac aëris ardorem, morborum malignitatem, vastissimos ac procellosos maris tractus in quibus minutissimae ac innumerae insulae veluti seminatae apparent, difficilium linguarum diversitatem, vitae solitudinem, Protestantium coepta, aliaque id generis bene multa, impedimentum Nostris eorumque actioni fecerunt, Patres Fratresque illius Missionis strenue laborarunt, spiritualia ministeria exercentes, ac bene meriti sunt de erectione ecclesiarum sacellorumque, de iuventutis educatione, de indigenarum defensione, de officiis caritatis, de gentium conversione; adeo ut catholici ex 4.000 qui anno 1921 numerabantur ad 21.000 anno 1940 pervenerint.

Timendum quidem est ne, qui leviter res consideret ac veri apostolatus excellentiam ex externis tantum rationibus magnisque gentium motibus ad Ecclesiam existimet, meritum apostolici laboris a Nostris in illa Missione exantlati satis non detegat. Vita enim illorum Missionariorum saepe fuit abscondita, solitudine circumdata, sacrificio subdita, incommodis vitae physicae et moralis opposita: vita, quae occasionem praebebat opportunam divinum illud consilium in effectum adducendi: « nisi quis renuntiat omnibus quae possidet non potest meus esse discipulus ». Vita, quae pretium Redemptionis in unaquaque anima introspicit, Sanguinem videlicet Iesu Christi; quaeque vitae ac doctrinae Redemptoris quam proxime accommodatur: « nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet; si autem mortuum fuerit, multum fructum affert ».

Re quidem vera plures ex illis Missionariis vitam et doctrinam caelestis Magistri egregie in se ipsis expresserunt: nam sub diem festum Beatae Virginis Mariae in caelum Assumptae anno 1944, gladio insectantium, post diuturnos apostolicos labores, occubuerunt in insula Koreor PP. Elias Fernández, Marinus de la Hoz, Aloisius Blanco, Bernardus de la Espriella et FF. CC. Aemilius Villar et Franciscus Hernández. Eos vero in morte praecesserat, die 23 martii eiusdem anni, P. Ioannes Pons, qui in insula Rota, domi solus a militibus retentus, durum diuturnumque morbum sustinens, alter Xaverius, deosculans vulnera Crucifixi, animam Deo reddebat. Paulo post, dilectissimum Patrem sequebatur eius in apostolico labore fidelissimus comes Fr. Michaël Timoner, sanguinis corona redimitus. Postremo, viribus exhausti ac belli aerumnis consumpti, ad apostolorum aeternum praemium accipiendum evolarunt mense septembri 1945 Coadiutor Ferdinandus Fernández, et die 13 novembris 1946 Coadiutor Anicetus Arizaleta.

Iure igitur ob tantas victorias congratulari licet illi Missioni, et

merito sperare possumus fore ut florida christianorum seges, ibidem magis ac magis exerescat.

Nihilominus novis exsurgentibus politicarum rerum rationibus, postquam atrox ac paene universale bellum cessavit, prohibita est vestra Provincia quominus carissimae suae Missioni, prout par erat, consuleret. Necessitas enim urgebat vacua loca decedentium Missionariorum quam primum occupandi, defessos aliquantulum sublevandi, bonum semen tot laboribus sparsum ac martyrum sanguine irrigatum custodiendi latiusque spargendi; quin immo, inimico zizania serere nitenti impensius invigilandi, eiusque machinationes impediendi.

Quae cum ita essent, ne probata illa Missio gravissimum et fortasse irreparabile damnum caperet, R. P. Norbertus de Boynes, Vic. Gen., Missionarios ex Provincia Neo-Eboracensi in auxilium vocavit, qui, magna caritate atque oboedientia moti, statim accurrerunt. Sed iisdem perdurantibus rerum condicionibus, ultimam sententiam ferre oportebat. Itaque, cum S. Sedes Insulas Marianas Vicariatui Apostolico de Guam ascripisset, re attente coram Domino considerata, ad maiorem Dei gloriam, Missionem Insularum Carolinae et Marshalliensium a Provincia Baetica definitive seiungendam esse duxi, ac retentis, quoad fieri possit, Patribus Hispanis, qui cum tanta abnegatione ibi usque adhuc laborarunt, illam providentiae omnium Provinciarum Assistentiae Americae committendam, sub ipsius P. Generalis immediato regimine.

Interim vero Praepositus Provinciae vestrae, optime sciens quomodo Missiones, Provinciis a quibus dependent, nedum noceant, at contra aptissimae evadant ad genuinum spiritum nostrae vocationis promovendum, ad nostrorum iuvenum solidam institutionem assequendam, ad selectas vocationes in Societatem excitandas, novum campum missionarium enixe postulabat.

His igitur desideriis satisfacere cupiens, cogitavi quidem primum vos ad adiuvandas Missiones Sinenses vocare, ubi latissimus campus apostolatui patet. Sed cum difficultates illuc ingrediendi exsurgerent, postquam rem diu Domino Nostro commendavi et eorum quorum intererat sententiam audivi, statui Provinciam Baeticam, una cum Provincia Toletana, auxiliarem nostrae Missionis Iaponicae constituere, ita ut postea proprium territorium sibi evangelizandum in Iaponia acquirat.

Bene notum est vobis, RR. PP. FFque. in Cto. CC., Sanctam Sedem magnam spem in Iaponia nunc collocatam habere: reddita est enim libertas Missionariis aperiendi scholas, in iisque fidem catholicam propagandi, multumque augetur numerus eorum qui Catholicae Ecclesiae nomen dare intendunt. Media igitur excogitantur plura.

quibus populus veritatem edoceatur et viae divinae gratiae ad conversionem praeparentur.

Ideo Sacra Congregatio de Propaganda Fide magnum auxilium Missionariorum ante aliquos menses a nobis instanter petivit (Cfr. A. R. XI, 130). Ac postea ipse Summus Pontifex Suae voluntatis esse significavit ut nostra Societas genti Iaponicae in Ecclesiam adducendae inter primos allaboraret.

Nihil iam restat, RR. PP. FFque. in Cto. CC., nisi ut vos ex animo hortor ad istam dominicae vineae partem, Sti. Francisci Xaverii hereditatem, studiose accipiendam, illumque caritatis ignem populo Iaponico communicandum, quo SS. Cor Iesu inflammatur ac desiderat terram accendere.

Peramanter vobis omnibus benedicens, vestris SS. SS. et OO. enixe me commendo.

Romae, in festo SS. Cordis Iesu, 13 iunii 1947.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

64.

14 iunii 1947

P. Franciscus A. Benac (Prov. Arag.) nominatur Secretarius et Promotor Nationalis CC. MM. in India.

AD OMNES SUPERIORES REGULARES MISSIONUM IN INDIA

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Ad progressum et maiorem coniunctionem Congregationum Marianarum, quae in India conditae sunt, magnopere conferre videtur ut alicui Patri cura committatur eas omnes promovendi, earum Directores iuvandi, cum Secretariatu Romano communicandi.

Hac de causa, re coram Domino attente considerata, nominandum esse censui et his meis litteris profecto nomino P. Franciscum A. Benac, e Missione Bombayensi, Secretarium ac Promotorem nationalem omnium Congregationum Marianarum in India erectarum.

Commendo me SS. SS.

Romae, 14 iulii 1947.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

65.

19 iunii 1947

A. R. P. N. GENERALIS occasione quingentesimae Ordinationis Sacerdotalis in Domo Studiorum Osterleyensi, ad vocationes adultorum comparandas, gratulatur ⁽¹⁾.

AD R. P. CLEMENTEM TIGAR
MINISTRUM ET PRAEFECTUM STUDIORUM

MY DEAR FATHER TIGAR,
P. XTI.

Fr. Assistant has spoken to me of the splendid work for Late Vocations which is being done at Campion House, and of the Celebration which you are holding on July 2nd. I would like to avail myself of the opportunity of saying a few words of appreciation of your work and of associating myself, even from afar off, with your Celebration.

Fr. Lester, the founder of Campion House, must have been a man of remarkable vision, practical common sense and courage. To help many ex-Soldiers of World War n° 1 to become priests was surely a big idea. He faced the practical problem then that the difficulties of most vocations, lay not in Ecclesiastical studies but in ordinary secondary Education. He could have told to them to study privately, or to go to school again, or to get a tutor. But all these aspirants to the Priesthood were between 18 and 30 years of age and had to earn their livelihood. If they were to study, some practical means had to be found by which their temporal as well as their educational needs would be provided for. Fr. Lester found the practical solution in Campion House, where they were to live as well as to study.

Armed with the permission of Superiors and possessed of no money, he had the courage to open Campion House, Osterley, as a house of training for Late Vocations, with ten ex-Service men.

You see today before you the almost incredible realisation of Fr. Lester's vision, judgment and courage. You have come together to celebrate the 500 Ordinations to the Priesthood, of those who passed through the Halls of Campion House. 200 are at present preparing for the Priesthood. There is scarcely a diocese or a Religious Order or Congregation in England or Scotland in which « Oster-

(1) De hac Studiorum Domo videatur « *Memorabilia S. I.* » V 259-261; VI 666-667.

ley » Priests are not labouring for the glory of God. Of these in the London area alone, viz. in the Dioceses of Westminster and Southwark, there are 71 Secular Priests.

Since Fr. Lester's death in 1934, the work for which he began has continued to prosper. Those who came after him, fired with his spirit, are successfully following his lead. And hence, while celebrating the achievements of the Campion House of yesterday and to-day, you can have the fullest confidence in the Campion House of to-morrow.

On behalf of the Society of Jesus, I consider it a duty to express my gratitude. I thank His Eminence, the Prelates and Priests who are with you on this Feast of Our Lady's Visitation. I congratulate the former Students of Osterley, who have been raised to the Priesthood, on their fidelity to their vocation and their loyalty to their Alma Mater and I pray for the perseverance of all who are still studying. I wish to pay a special tribute to all those Benefactors whose generosity has made this great Apostolic Work possible. Thanks too, to the lay Professors for their generous cooperation. Could I forget you, Jesuit Fathers, who live for and with those Young men? May Our Blessed Lady under whose protection Father Lester placed Campion House and everything connected with it, reward you, continue to watch over you and make you fit instruments to train Priests after the model of Her Son!

God bless you!

Rome, June 19th. 1947.

Yours devotedly in Christ,

J. B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

66.

24 iunii 1947

De separatione Missionis Graecae et Insul. Melitae a territorio Prov. Siculae.

AD SOCIOS PROVINCIAE SICULAE

RR. PP. E CARISSIMI IN XTO FF.

P. XTI.

Le determinazioni prese dai Superiori nello spazio di pochi mesi, con le quali dalla vostra Provincia sono state separate due non indifferenti zone di lavoro e un certo numero di soggetti, avranno

forse eccitato in qualcuno di voi, RR. Padri e carissimi Fratelli, un certo senso di dispiacere e quasi di sconforto. Costa sempre alla natura perdere un terreno lavorato con grave sacrificio e promettente oramai buoni frutti; costa venir separati da confratelli formati con amore e coi quali si era a lungo vissuto. Sì, tutto questo costa alla natura; però è anche molto conforme allo spirito ignaziano e al senso stesso di vera cattolicità, che deve guidare ogni cristiano, tanto più un Gesuita.

Quindi ognuno di voi, considerando in queste recenti decisioni, disposte dalla divina Provvidenza, solamente la maggior gloria di Dio e il più grande bene delle anime, sarà certo contento di poter offrire al Signore un piccolo, gradito sacrificio.

Non è però mia intenzione, scrivendo questa lettera, di volervi consolare; il che, in questo caso non sarebbe cosa molto onorevole per un figlio di S. Ignazio averne bisogno; ma voglio solo esprimere a tutti sia la riconoscenza della Compagnia per il lavoro compiuto durante tanti anni nella Missione Greca e nelle Isole Maltesi, come pure, se fosse necessario, una parola di incoraggiamento e di stimolo per l'avvenire. Che venga ristretta la zona di lavoro in sè non è un male, ma un bene; non una privazione o limitazione di forze, ma una possibilità di concentrarle. Resta sempre aperto alla Provincia il campo ad intensificare, potenziare e perfezionare le opere già avviate e ad attendere sempre più accuratamente alla formazione dei giovani Nostri, in vista dell'insegnamento nei Collegi, dell'apostolato a contatto col popolo e specialmente per il vastissimo campo delle Missioni, che aspettano anche oggi da voi un generoso contributo, secondo le gloriose tradizioni della Provincia Sicula.

Non temete: anche da un territorio limitato le vocazioni potranno affluire abbondanti, quando il Padrone della messe vede la fedeltà e generosità dei suoi operai. Le divisioni e i tagli delle Province sogliono in generale dare luogo a sviluppi benefici ed insperati.

Quindi con tutto l'affetto paterno invoco su tutti i membri della Provincia le benedizioni del Cuore divino di Gesù in ricompensa del bene operato ed auspicio di quello sempre maggiore, che la vostra Provincia potrà produrre in avvenire.

Roma, 24 giugno 1947.

Di tutti in Xto
GIOVANNI B. JANSSENS
Prep. Gen. d. C. d. G.

Occasione erectionis novae Viceprovinciae Melitensis.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE MELITENSIS

RR. PP. ET FF.. IN XTO CARISSIMI,
P. XTI.

Hic dies, Principibus Apostolorum Petro et Paulo sacer, novam affert Societati Viceprovinciam, quae, etsi parvula nunc nascitur, spem praebet quod magnos fructus allatura sit ad gloriam Dei atque animarum bonum.

Id quidem gaudio vobis, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, sine dubio erit. At simul expedit ut ante oculos ponatis officium, quod coram Deo et coram Societate suscipitis, efficiendi ut vestra Viceprovincia, sin minus numerum, at certe spiritum religiosum ac zelum apostolicum ceterarum Provinciarum et Viceprovinciarum aemuletur.

Ad hoc in primis prorsus necessarium est ut solida iacere nitamini fundamenta in vita interiori, in illis rebus interioribus « ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet ». Vestigia persequimini illius magni vestri Apostoli, qui vix oculis ad veritatem aperuit, licet sciret se esse « vas electionis », quod portare deberet nomen Iesu coram gentibus et regibus et filiis Israel, se esse vocatum ut evangelizaret Illum in gentibus; tamen, non se statim externo praedicationis ministerio dedit; sed « continuo » in desertum Arabiae se recepit ibique per tres fere annos delituit. Probe enim cognoverat omnem suam sufficientiam ex Deo esse. Ex hac vita interiori, « abscondita cum Christo in Deo », ex hac « plenitudine contemplationis » — ut loquitur Divus Thomas — redundabit gratia, sine qua vanus erit omnis vester conatus ad conversionem et profectum animarum: nam « neque qui plantat est aliquid neque qui rigat, sed qui incrementum dat, Deus ».

Sed in ipsis apostolicis operibus caveatis ne zelo indiscreto arripiamini ad plura suscipienda quam vestrae vires ferant. Secundum normas, quas in recenti epistola « de ministeriis nostris » ad universam Societatem exponebam, curetis firmare primum ea quae, sive in Metropoli sive in Missione indica, nunc vobis concredita sunt. Necessarium est ut tener surculus vestrae Viceprovinciae radices quam altissimas mittat, priusquam in arborem magnam fac-

tus extendat ramos suos et volucres caeli veniant ac requiescant in eis. Nam secus vel turbine insectationum eradicabitur vel ardore immoderati laboris externi exustus facile marcescet.

Omnes ad haec cum Superioribus conspirent oportet. In primis vero omnes allaborare debent ad selectas vocationes invenientias, fovendas, in genuino S. P. N. Ignatii spiritu instituendas atque confirmandas. Non satis est ut Superiores tantum de hoc curent, si Socii quidam, vel sua minus aedificanti agendi ratione vel falsis suis criteriis, nascentes vocationes suffocant, aut incautos iuvenum animos de recta perfectionis nostrae via deflectunt. In candidatis vero ad Societatem deligendis eisque qui non idonei invenientur dimittendis, si semper severi esse debemus, multo magis cum de nova Provincia fundanda agitur: ii enim primi vestri Novicii futuri sunt quasi columnae, in quibus nitetur totum aedificium futurae Viceprovinciae vel Provinciae Melitensis.

Erga Siculam Provinciam non dubito quin gratissimum animum omnes vos in aeternum servetis. Illa in spiritu Societatis instituit quotquot nunc novam Viceprovinciam constituitis: ut cum vestro Apostolo dicere illa iure possit: « in Christo Iesu », in Societate Iesu, « per Evangelium », per Exercitia spiritualia et Constitutiones (quae Evangelium nostro modo vivendi applicant) « ego vos genui ».

Nihil iam restat nisi Sacratissimum Cor Iesu cum vobis enixe deprecari ut donis suae caelestis gratiae carissimam vestram Viceprovinciam omnesque eius Socios atque opera apostolica cumulare dignetur. Ad hoc autem efficacius consequendum, ex thesauro Societatis 500 SS. Missas applico.

Vestrum omnium SS. Sacrificiis et precibus me commendo.

Romae, die 29 iunii 1947,
in festo SS. Apostolorum Petri et Pauli.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

68.

8 septembris 1947

*Gratiarum actio ob munus Directoris Generalis deleg. Apost.
Orat. diu perfunctum.*

AD R. P. IACOBUM ZEIJ

E PROV. NEERLAND.

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Litteris P. Secretarii, die 8 septembris datis, Societati universae nuntiatur novum Directorem Generalem delegatum Apostolatus Orationis nominatum esse P. Gerardum Tremblay.

Dum haec epistola mittitur, aequum et iustum esse duco RV^{as} ex toto corde porrigere quam amplissimas gratias ob diuturnam, impigram atque sacrificiis minime expertem operam a RV^a tot annis in hac Generali Directione impensam. Verum est haec mea non esse nisi verba, licet sincero corde prolata, sed tranquillo sum animo cum bene sciam quo spiritu supernaturali semper RV^a in omnibus his laboribus agere consuevisset et simul integram atque meliorem exspectet remunerationem ab uno illo Domino SSmo Corde Iesu, qui thesauros amoris et gratiae suis apostolis promisit, eorumque nomina in ipso suo Corde scripta servare nuntiavit.

Velit, quaeso, RV^a Apostolatium Orationis, cuius maximum his diebus est momentum, suis precibus Deo commendare, una cum Patre Generali, qui toto corde RV^{ae} paternam benedictionem impertit.

Romae, 8 septembris 1947.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

69.

16 octobris 1947

A. R. P. N. GENERALIS *litteris ad R. P. RAPHAELEM BITETTI (Prov. Rom.), Pontif. Collegii Anagnini Rectorem, gratulatur et bene ominatur occasione eiusdem Collegii Leoniani quinquagesimi ab ortu anniversarii.*

70.

28 novembris 1947

A. R. P. N. GENERALIS *gratulatur Excmo DD. HENRICO DOERING (Prov. Germ. Inf.), Episcopo Poonensi, de quadragesimo anniversario ab episcopali Consecratione.*

III. — PRO EXTERNIS

71.

11 augusti 1947

A. R. P. N. GENERALIS *epistolam mittit Excmo ac Revmo DD. IOSEPHO BERAN, Archiepiscopo Pragensi, qua preces, vota gratulationesque offert occasione sollemnis commemorationis 950^{mi} anniversarii martyrii S. Adalberti, Bohemiae apostoli.*

72.

6 decembris 1947

A. R. P. N. GENERALIS *gratulatur Excmo ac Revmo DD. CONRADO GRÖBER, Archiepiscopo Friburgensi, (olim alumno Coll. Germanici-Hungarici) iubilaeum sacerdotalem feliciter explenti.*

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae.

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

73.

6 ianuarii 1947

De natura et vi votorum devotionis (Cfr. Epit. n. 161).

Ad dubium RVae de natura et vi votorum devotionis cum ordinatio R. P. Caroli de Noyelle ⁽¹⁾ formaliter non amplius vi-geat ⁽²⁾, auditis PP. Assistantibus aliisque viris iuris communis ac nostri peritis, haec declaranda esse iudicavi:

1. Cum vota devotionis sint mere privata ⁽³⁾, eorum vinculum et ad extensionem obiecti et ad gravitatem obligationis quod attinet — a voventis voluntate penitus pendet. Nisi tamen contrarium explicate a vovente declaretur (quod in praescriptis votorum exemplaribus ⁽⁴⁾ ab ipso annotandum esset), vota devo-tionis eandem extensionem obiecti habent eademque gravitate in foro interno obligant ac vota Scholasticorum vel Coadiutorum approbatorum, salva condicione sub n. 2.

2. Vota devotionis ferunt condicionem implicitam: « *donec in Societate permansero* ».

3. Vota devotionis « *perpetua* » in ipsa formula merito dicuntur, quatenus obligant ad perseverandum; ita ut qui volun-tarie det causam dimissioni vel sine iusta causa Societatem de-serat, contra haec vota peccet, et quidem *per se* graviter.

4. Qui post emissa vota devotionis e Societate culpabiliter egrediatur, obligatione horum votorum iam non tenetur, nec per

(1) Cfr. *Epistolae selectae Praepositorum Generalium*, Romae 1911. pp. 120-121.

(2) Cfr. *Collect. Decr.* d. 8 § 1, 4.

(3) Cfr. *Collect. Decr.* d. 43 § 4 (*Epit.* n. 161).

(4) Cfr. *Epit.* n. 160 § 3; *Reg. Mag. Nov.* n. 80.

se indiget dispensatione (quae tamen ad cautelam dari potest), utpote quae sub condicione resolutoria facta sint.

5. Qui post emissa vota devotionis, a Superioribus sine dimissi culpa dimittatur, vel cum Superiorum approbatione Societatem deserat, eo ipso et sine ullo peccato, ab omni votorum obligatione solutus manet ⁽⁵⁾.

74.

13 martii 1947

Quaenam intellegendae sint expensae ordinariae vel extraordinariae (Cfr. Epit. n. 549).

Ad quaesitum quomodo in n. 23 Instructionis de *Administration Temporalis* ⁽¹⁾ sint interpretandae « expensae ordinariae et extraordinariae » sic respondeo:

Quae sint dicendae expensae « extraordinariae », non solum ex momento summae expendendae, sed ex natura quoque rei cui impenduntur aestimandum est. Expensae, licet magnae, quae pertineant ad ordinariam administrationem, non requirunt facultatem Generalis, immo nec Provincialis. Hinc:

1. Aedificiorum refectiones etiam maiores quae, secundum normas ordinarias rerum, intervallis plus minusve longis contingunt (uti sunt refectiones tectorum, pavimentorum, etc.) non magis recursum ad Superiores maiores requirunt, quam illae quae brevioribus intervallis faciendae sunt (renovandus color murorum), vel illae expensae quae ad victum, calefactionem, vestitum sunt necessariae, licet magnae sint (ut cum emuntur carbones pro integro anno, sexcentae lodices, etc.).

2. Aliae sunt extraordinariae aedificiorum refectiones, ut cum domus incendio consumpta restauranda est, cum novum systema calefactionis pro antiquo systemate substituendum: talia certe non pertinent ad ordinariam administrationem.

(5) Cfr. *Collect. Decr.* d. 43 § 4 (*Epit.* n. 161).

(1) Cfr. *A. R.* VIII 201-282; cfr. IX 209, 411.

75.

26 iulii 1947

De experimento Exercitiorum a Candidatis Coadiutoribus temp. peragendo ante perfectum Postulatum (Cfr. Epit. n. 137).

Litteris RVae respondeo, quibus haec postulabat: utrum liceat admittere ad experimentum Exercitiorum (de quo Exam. Gen. c. IV n. 10) Candidatos ad gradum Coadiutoris temporalis, qui postulatum ad normam Iuris Communis nondum perfecerunt, sed in eo sunt ut perficiant atque Noviciatum incipiant eo tempore quo haec Exercitia communiter fiunt, vel non multo post illa peracta.

— Hoc experimentum, ut generalis fert consuetudo, regulariter post incoeptum Noviciatum fit: tamen peculiares esse possunt rerum condiciones, quibus inopportunum et nocivum sit ad plures menses vel fere ad annum illud differre. Quare affirmative respondeo; hac tamen condicione, ut Magister Noviciorum, finem mensis Exercitiorum bene prae oculis habens, maximam diligentiam adhibeat in Candidatis seligendis, quibus hoc concedatur; non enim omnes apti inveniuntur qui hunc finem modo debito attingere possint, siquidem in iis requiratur, non solum silentii consuetudo, sed etiam quaedam in vita spiritualis maturitas iam adepta.

76.

22 novembris 1947

De ultimis votis die 2 vel die 3 februarii emittendis (Cfr. Epit. n. 452 § 1).

Ad dubium a RVa propositum, quo die emittenda sint ultima vota, si in die 2 februarii Dominica Septuagesimae incidat: utrum ipso die 2 an die 3, quo festum Purificationis B. M. V. celebratur, rationibus hinc inde mature perpensis haec videtur fuisse mens legislatoris, ut ad vota emittenda eligeretur dies quo celebratur festum B. V. Mariae. Quare, auditis PP. Assistantibus, statuo ut in posterum, quotiescumque festum B. M. V. Purificatae ad diem 3 februarii iuxta rubricas transferatur, etiam vota ultima die 3 februarii emittantur.

B) Alia responsa.

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

77.

25 septembris 1947

Normae quaedam considerandae cum de novo Collegio aperiendo agitur. (Cfr. Epit. nn. 378, 830).

Antequam deveniatur ad novi Collegii foundationem Patri Generali proponendam, Praepositus Provinciae cum suis Consultoribus mature perpendat et examinet ea quae sequuntur.

1. De Provinciae viribus ad Collegium suscipiendum:

a) — Habetne Provincia Socios numero et aptitudine sufficientes? — Quot sunt in aliis Collegiis Provinciae Socii Societatis, quot magistri vel collaboratores externi? — Quis est numerus horarum scholae, qui singulis, tam Magistris quam Praefectis morum, soleat imponi in Provincia? — Per quot annos retinentur Scholastici in Collegiis? — Quot Scholastici quotannis consequendis gradibus academicis in litteris, scientis, etc., applicantur?

b) — Unde habebit Provincia pecuniam necessariam ad incohandum et perficiendum hoc Collegium? — Quantum pecuniae reservatum habet Arca Foundationum Provinciae?

2. De necessitate vel utilitate illius Collegii:

— Quanam sunt alia instituta secundaria in illa civitate, tam catholica quam non catholica? — Quot sunt nunc alumni in aliis collegiis catholicis? — Suntne alii Religiosi, qui cupiant collegium habere in civitate? — Cupitne illud clerus saecularis? — Ex quam classe sociali et ex qua regione, quo numero sperantur alumni? — Agiturne de externatu tantum an etiam de convictu? — Hinc, ad normam n. 3 litterarum 22 iunii 1947 « De Ministeriis nostris » res accurate libretur.

78.

1 octobris 1947

De abstinendo ab immoderato usu titulorum academicorum (Cfr. Epit. n. 324 § 1).

Audio quosdam istic esse qui titulo « doctoris » aliisque similibus passim utantur, adeo ut in rebus vitae cotidianae et quae ad nullum laborem scientificum referuntur, illum nomini et cognomini addere soleant.

Ne recedamus quaeso a nostra antiquitus tradita simplicitate; norunt periti quid tituli isti ex se importent, et cum nos illos ostentantes et iactantes advertunt, merito surrident.

Qui ius ad titulum « doctoris » vel « magistri » habeat, modeste et, tunc tantum cum ipsa res id fert, eo utatur.

79.

20 novembris 1947

De Scholasticis ad studia specialia applicandis (Cfr. Epit. n. 311).

Cum de applicandis Scholasticis ad studia specialia agitur, haec norma plerumque servanda est, ut nimirum illi elegantur qui ea studia libenter aggrediuntur: violenta enim non durant.

80.

22 novembris 1947

De non imponendis Missioni contributionibus ad sumptus communes Provinciae (Cfr. Epit. n. 522 § 2).

Ad quaesitum utrum Provincia possit a Missione contributionem exigere ad suos sumptos communes, respondetur negative. Provinciae non possunt nec homines nec pecuniam haurire ex Missionibus; sed e contrario Missiones, quandiu illae auxilio indigent, iuvare tenentur mittendo tam homines quam eleemosynas quoad fieri potest sufficientes ⁽¹⁾.

Si qua Missio pecuniis abundet (quod non puto saepius con-

(1) Cfr. *Congr. Gen. XXVIII* d. 33, 3° (A. R. IX 36; Epit. n. 633bis § 3).

tingere), sibi constituat Arcas in Instituto descriptas (Arcas nempe Seminarii, Foundationum, Causarum piarum), quibus indiget vel certe indigebit ubi primum in Provinciam erigetur; haec enim est meta ad quam tendunt vix non omnes nostrae Missiones. Ceterum Missio contributiones easdem exigere potest ac Provincia, verum ad providendum propriis sumptibus communibus vel propriae Arcae Seminarii ⁽²⁾.

81.

3 decembris 1947

De Nostris Scholasticis Missiones quasdam exoptantibus, quae non sunt ipsorum Provinciae conceditae (Cfr. Epit. n. 631).

Petit a me RVa num conveniat fovere « vocationes » eorum iuvenum de Societate qui se a Deo invitatos putent ad Missiones, quae non sint Missiones propriae ipsorum Provinciae.

Ne confusioni ansa detur, ante omnia adverto in Societate neminem dicere posse se « a Deo vocari » ad Missiones externas, nec praesertim ad aliquam Missionem exteram determinatam. Omnes quotquot sumus vocamur ad vitam agendam « in quavis mundi plaga ubi maius Dei obsequium et animarum auxilium speratur » ⁽¹⁾; omnes, quotquot sumus, parati esse debemus ad adeundas Missiones externas. Ad eas tunc et tunc tantum « vocamur a Deo » cum Superiores legitimi, Dei vices gerentes, nos in illas mittunt. Ii, quos gratia Dei impellit ad desiderandas Missiones externas, utpote opus maioris abnegationis, illa salutaria desideria Superioribus manifestare possunt; Superiorum est iudicare num, omnibus perspectis, melioris Dei servitii sit eos in Missiones mittere et Missionem in quam mittantur determinare. (Salva utique manent quae A. R. P. Ledóchowski die 11 maii 1923 et 30 iulii 1941 respondit ⁽²⁾), secundum has easdem normas, de candidatis ante ingressum Missiones petentibus).

Quod spectat ad desideria illa, in directione spirituali, moderanda, ad haec principia attendat RVa: Missiones quae a S.

⁽²⁾ Cfr. Epit. n. 515, 4°; 522 § 2.

⁽¹⁾ Summ. Const. Reg. 3.

⁽²⁾ Cfr. A. R. III 609 et X 276-277.

Sede Societati concredita sunt, a P. Generali dividuntur inter Societatis Provincias, quae proinde singulae coram Deo et Ecclesia obligatione onerantur, pro posse, fundandae et stabiliendae Ecclesiae in territorio, providendi aeternae salutis incolarum. Proinde non potest Provincialis sinere ut subditi sese passim ad alias Societatis Missiones, ipsorum Provinciae minime concreditas, animo praeparent: sic enim bonus ordo perturbatur, cum detrimento illius laboris quem Ecclesia Provinciae assignavit. Plerumque iuniores hortandi sunt ut ad Missiones propriae Provinciae mentem et affectum convertant.

Quia tamen, ut in litteris de nostris Ministeriis nuper monui, « Societatem intravimus omnes non in servitium cuiusdam Provinciae vel regionis tantum, sed in servitium Ecclesiae universalis » ⁽³⁾, minime prohibendi sunt Nostri, quos gratia divina ad id impellere videtur, quominus, cum plena animi indifferentia, Superioribus desideria ab hac generali norma diversa aperiant. Superiorum vero erit, eo spiritu quem in eisdem litteris, l. c., ex ipsa Formula Instituti inculcabam, petitiones librare, videoque in quam partem ratio magis inclinet. Non enim possunt opera sibi ab oboedientia concredita operariis privare, neque tamen expedit ut, angusto corde, exclusive de propria Provincia sint solliciti.

Cum autem, ut non raro in Societate factum est, ipse P. Generalis, sive ex commissione Summi Pontificis, sive sponte sua, operarios petit ex tota Societate pro aliqua Missione indigenti vel opere novo, (uti fecit A. R. P. Ledóchowski pro « Missione Orientali », uti ipse recens a tota Societate pro Iaponia petivi), patet Nostros, quos gratia ad id movet, minime deterrendos esse quominus se offerant. Praepositi Generalis tunc erit vigilare ut onus aequo modo inter Provincias Societatis, pro earum viribus, dividatur. Caveat tamen RVa ne ii, qui nimis iuvenes sunt et affectu facilius rapiuntur, sese praepropere et inconsulto ad talia offerant; desideria illa, utut primo aspectu sancta, bene perpendat, maturare sinat, diu probet. « Romanticis » Missionum candidatis, inter iuniores huius aetatis facile frequentioribus, potius diffidat.

(3) v. supra p. 306 n. 2.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS IV — ANNO 1948

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1949

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS IV — ANNO 1948

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1949

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 20 <i>ianuarii</i> 1948. - Summus Pontifex gratias agit Patri Nostro ob omnia et Missarum obolum	401
2. - 26 <i>ianuarii</i> 1948 - Approbantur quaedam additamenta et mutationes in Statutis Pont. Instituti Biblici	402
3. - 19 <i>martii</i> 1948. - Approbantur intentiones Apostolicus Orationis in annum 1949	405
4. - 28 <i>iulii</i> 1948. - Indulgentia plenaria pro NN. diebus festis SS. Iohannis de Britto et Bern. Realino	406
5. - 31 <i>iulii</i> 1948. - Quaedam indulgentia plenaria extenditur ad omnes fideles et ad alias ecclesias Societati commissas	407
6. - 9 <i>augusti</i> 1948. - Renovatur Summarium Indulgentiarum et Privilegiorum Congregationi Primae Primariae concessorum	408
7. - 19 <i>septembris</i> 1948. - Litterae Apostolicae occasione Conventionis Internationalis Apostolatus Orationis	414
8. - 27 <i>septembris</i> 1948. Consuetudo Apostolica de Congregationibus Marianis	418
9. - 4 <i>novembris</i> 1948. - Prorogatur pro Novitiis facultas ruri commorandi	430
10. - 20 <i>novembris</i> 1948. - Renovantur quaedam indulgentiae pro Novitiis Officium Parvum S. Stanislai recitantibus	431
10a) - 22 <i>decembris</i> 1948. - Renovatur facultas celebrandi unam Missam noctu in missionibus ad populum	432
10b) - 29 <i>decembris</i> 1948. - Facultas celebrandi Missam ss. MM. Canadensium die 16 martii 1949	433
11. - <i>anno</i> 1948. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV. (<i>Summar.</i>)	434

II. PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

12. - 28 <i>februarii</i> 1948. - Gratulationes Pont. Collegio Russico ob reditas (<i>Summar.</i>)	436
13. - 1 <i>mai</i> 1948 - B. Maria Virgo, titulo Immaculati Cordis, constituitur Patrona Dioecesis Süchowensis (<i>Summar.</i>)	436

	<i>Pag.</i>
14. - 15 augusti 1948. - Tulliolanum Coll. Philos. (Prov. Hibern.) agnoscitur inter S. I. Facultates (<i>Summar.</i>)	436
15. - 25 octobris 1948. - Summus Pontifex extollit fructus Exercitiorum spiritualium	436
16. - 27 octobris 1948. - De conventione qua Coll. Polonicum in Urbe transit sub regimine Societatis (<i>Summar.</i>)	437
17. - 7 novembris 1948. - Seminarium Maius Zikaweiense (Prov. Franc.) erigitur in Sem. Regionale (<i>Summar.</i>)	437
18. - 21 novembris 1948. - Cursus Philos. in Coll. Lovaniensi (Prov. Belg. Sept.) agnoscitur inter Facultates S. I. (<i>Summar.</i>)	437
19. - 21 novembris 1948. - Cursus Theol. in Coll. Eegenhovensi (Prov. Belg. Mer.) agnoscitur inter S. I. Facultates (<i>Summar.</i>)	438
20. - anno 1948. - Nomina iones Pontificiae quorundam e Nostris (<i>Summar.</i>)	438

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

21. - 2 februarii 1948. - Missio Iamshedpurensis erigitur et Prov. Marylandiae conceditur	443
22. - 2 februarii 1948. - Missio Yangchowensis erigitur et Prov. Californiae conceditur	445
23. - 2 februarii 1948. - Missio Insul. Carolin. et Marshall. tribuitur Prov. Neo Eboracensi	446
24. - 21 februarii 1948. - Ex Provinciis expetitur relatio de difficultatibus inventis in applicanda Ratione Studiorum	448
25. - 3 aprilis 1948. - A. R. P. Generalis extollit et impense inculcat opus nostrorum Collegiorum	450
26. - 5 aprilis 1948. - Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Centralis CC. MM.	454
27. - 27 aprilis 1948. - Pro Pont. Universitate Gregoriana aliisque Institutis consociatis expetuntur viri	455
28. - 10 iunii 1948. - De tempore quo novi Missionarii convenire debent in scholam linguae iaponicae	460
29. - 12 iunii 1948. - De Exercitiis spir. traditis cum conferentiarum cursu Sacerdotibus saec. ut artem discant Exercitia tradendi	461
30. - 21 iunii 1948. - Decretum quo nova territorii distributio statuitur in Provinciis septentrional. Hispaniae	462
31. - 21 iunii 1948. - Difficultates quaedam solvuntur de normis traditis ad Catalogum Prov. conficiendum	466
32. - 2 iulii 1948. - Epistola A. R. Patris Nostri « De Exercitiis Spiritualibus » in IV centenario ab eorum approbatione	468

Pag.

33. - 8	<i>septembris 1948.</i> - Traduntur normae de studiis theologicis et philosophicis in Coll. NN. Lovaniensi et Eegenhovensi	480
34. - 27	<i>septembris 1948.</i> - Epistola A. R. Patris Nostri « De Congregationibus Marianis » in II centenario a Bulla Aurea promulgata	489
35. - 9	<i>octobris 1948.</i> - Urgetur praescriptio ut Tertiani calleant linguam regionis in qua Tertiam probationem acturi sunt	503
36. - 11	<i>octobris 1948.</i> - Epistola de R. P. de Boynes sexagesimum in Societate annum explente	504
37. - 24	<i>octobris 1948.</i> - Habito Conventu Superiorum Reg. Missionum Sinensium S. I., P. N. consilia et hortamenta proponit	505
38. - 30	<i>octobris 1948.</i> - Epistola A. R. Patris Nostri ad urgendam executionem litterarum P. Ledóchowski de Fratribus Coadiutoribus	511
39. - 6	<i>novembris 1948.</i> - Missio Iaponica a Prov. Germaniae Inf. seiungitur et in Viceprov. independentem erigitur	530
40. - 13	<i>novembris 1948.</i> - Communicatur Rescriptum de Noviciorum commoratione ruri; et facultas prorogatur	534
41. - 26	<i>novembris 1948.</i> - Quaedam commendantur post Congressum Apostolatus Orationis	535
42. - 8	<i>decembris 1948.</i> - Precibus Nostrorum commendantur Provinciae et Missiones insectationi religiosae subiectae	538
43. - 10	<i>decembris 1948.</i> - De iubilaeo sacerdotali Summi Pontificis	541

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

44. - 16	<i>ianuarii 1948.</i> - De admittendis in Societatem candidatis graeco-catholicis	514
45. - 25	<i>ianuarii 1948.</i> - Aliqui Theologiae cursus ex aedibus Kurseongens. in Coll. Poonense transferuntur	545
46. - 20	<i>februarii 1948.</i> - Gratulationes et hortationes ad Socios Prov. Mexicanae	546
47. - 5	<i>aprilis 1948.</i> - Ad P. Aem. Villaret: gratiarum actio ob munus Praes. Secret. Centr. CC. MM.	549
48. - 22	<i>aprilis 1948.</i> - Litterae gratulatoriae et hortatoriae occasione IV centenarii Coll. Messinensis (Prov. Sic.)	550
49. - 1	<i>mai 1948.</i> - De 75mo anniversario a fundatione Coll. S. Joseph (Prov. Lugd.)	553
50. - 23	<i>mai 1948.</i> - Consilia quaedam spectantia ad electionem et mutationem Consultorum Provinciarum	555
51. - 7	<i>iunii 1948.</i> - Litterae Patris Nostri ad Indos Amer. Sept. (Prov. Oreg.) occasione ordinationis sacerdotalis P. Brown	556
52. - 2	<i>iulii 1948.</i> - De nova ordinatione Provinciarum Septentr. in Assist. Hispaniae.	558

	<i>Pag.</i>
53. - 7 <i>iulii</i> 1948. - Mittitur instructio ad quasdam Provincias de instituendo Iunioratu	561
54. - 29 <i>augusti</i> 1948. - De quinquagesimo anniversario fundat'onis Coll. Chillanensis (Viceprov. Chil.) (<i>Summar.</i>)	564
55. - 4 <i>septembris</i> 1948. - Epistola ad Rectores et Praefectos studiorum Collegiorum extern. Assist. Italiae	565
56. - 27 <i>septembris</i> 1948. - Instructio de ordinandis Universitatibus, Collegiis, etc. in Assist. Americae	568
57. - 28 <i>septembris</i> 1948. - Normae de inveniendis commorantibus loco Nostris Romam venientibus	579
58. - 1 <i>octobris</i> 1948. - Epistola ad Mag. Nov. Assist. Italiae, de formatione exigenda antequam Nov. Schol. admittantur	580
59. - 10 <i>octobris</i> 1948. - De munere docendi doctrinam christianam in nostris Collegiis et Ecclesiis	582
60. - 12 <i>octobris</i> 1948. - De centesimo anno ab inito Collegio NN. S. Mariae (Prov. Miss.) (<i>Summar.</i>)	583
61. - 18 <i>octobris</i> 1948. - Epistola ad Socios Viceprov. Australiae primo exeunte saeculo ab inita Miss. Australiae	584
62. - 6 <i>novembris</i> 1948. - De erectione Viceprovinciae Iaponicae	586
63. - 19 <i>novembris</i> 1948. - De quinquagesimo anno a res'aurato Coll. Max. NN. Neapolitano (<i>Summar.</i>)	588
64. - 25 <i>decembris</i> 1948. - Constitu'tur Visitator Missionum Sinensium	588

III. - PRO EXTERNIS

65. - 13 <i>aprilis</i> 1948. - Ad Emmum Card. Fr. Marchetti Selvaggiani, in XXX ^o anniversario ab Episcopali Consecratione (<i>Summar.</i>)	590
66. - 2 <i>iunii</i> 1948. - Ad alumnos Universitatis Loyola'ae (Prov. Neo Aur.), primo recurrente saeculo ab inito Collegio (<i>Summar.</i>)	590
67. - 27 <i>iulii</i> 1948. - Litterae postulatoriae pro introductione Causae S. D. Mariae L. Zileri (<i>Summar.</i>)	590
68. - 13 <i>augusti</i> 1948. - Ad R. P. V. Tomeck, occasione III cent. ab obitu S. Ios. Calasantii (<i>Summar.</i>)	590

IV. - RESPONSA

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

69. - 15 <i>februarii</i> 1948. - De « oblati » seu « donati » in Societate admittendis	591
70. - 4 <i>augusti</i> 1948. - De secreto servando a Scholasticorum Examinatore, etsi unicus sit	592
71. - 7 <i>augusti</i> 1948. - Utrum cumulentur suffragia pro Nostro defuncto qui plura munera gesserat	592

	<i>Pag.</i>
72. - 2 <i>octobris</i> 1948. - De usu manifestandi Praefecto spiritus defec- tus aliorum	593
73. - 27 <i>decembris</i> 1948. - De Noviciorum communicatione cum aliis Nostris	593

B) ALIA RESPONSA

74. - 22 <i>martii</i> 1948. - De cotidiana Missa pro Convictoribus et de prohibitione ne NN. in suo cubiculo alumnos recipiant . . .	594
75. - 12 <i>aprilis</i> 1498. - De litteris « soli » Praeposito Generali destinatis . . .	594
76. - 7 <i>mai</i> i 1948. - Normae quaedam de debitis contrahendis . . .	595
77. - 31 <i>mai</i> i 1948. - Quinam valor tribuendus sit summae monetae aureae, de qua Provinciales et Superiores disponere possunt . . .	597
78. - 22 <i>septembris</i> 1948. - De usu publice ferendi Rosarii coronam suspensam ad fasciam et de voto huiusmodi obsequii per- agendi	598
79. - 10 <i>octobris</i> 1948. - De Nostris qui Universitates frequentant . . .	598
80. - 21 <i>octobris</i> 1948. - De non alienandis operibus artisticis . . .	599
81. - 5 <i>novembris</i> 1948. - Num oporteat Nostros consociationibus missionariis nomen dare.	599

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

20 ianuarii 1948

Summus Pontifex paterne gratias agit A. R. Patri Nostro, qui omnia et Missarum obolum novo ineunte anno obtulerat
(Epist. Subst. Secret. Stat. ad A. R. P. N.).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 167858

Dal Vaticano, li 20 Gennaio 1948

REVERENDISSIMO PADRE,

La lettera con la quale la P. V. Rev.ma ha umiliato a Sua Santità l'omaggio degli auguri per il nuovo anno, e il prezioso dono delle Messe che ne assicura l'efficacia, sono attestati di devozione assolutamente degni dell'opera, in tutti i sensi fattiva, con la quale la grande famiglia di Sant'Ignazio serve gli interessi di Gesù Cristo e della sua Chiesa.

Viva è la compiacenza del Santo Padre, e vivissimi i ringraziamenti; tanto più vivi in quanto il bel fervore delle parole scritte è in tutto consono al fervore delle opere, con le quali la Compagnia di Gesù non cessa di dare senza risparmio il suo apporto alla causa di Dio.

Nella lieta certezza che tanto effettiva dedizione sarà sempre fonte di felici incrementi nel lavoro come nello spirito, l'Augusto Pontefice invoca su Vostra Paternità e su tutti i Suoi figli l'abbondanza dei divini favori, e, come pegno di affetto e

di paterna benevolenza invia a Lei, e a tutti i membri della Compagnia, a tutte le loro opere e sante iniziative la confortatrice Apostolica Benedizione.

Profitto volentieri dell'occasione per professarmi con religioso ossequio

della P. V. Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI.

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI JANSSENS
Preposito Generale
della Compagnia di Gesù — ROMA.

2.

26 ianuarii 1948

Approbantur quaedam additamenta et mutationes in Statutis Pont. Instituti Biblici (Epist. Em.mi Card. I. Pizzardo ad A. R. P. N.).

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Prot. Num. 232/48

Romae, d. d. 26 m. ianuarii a. D. 1948

REVERENDISSIME DOMINE,

Supplices litteras a Te d. 20 huius mensis, quibus licentiam ab hac Sacra Congregatione postulas nonnulla addendi et mutandi in Statutis Facultatis Biblicae Pontificii Instituti Biblici, omni qua par est sedulitate perpendimus.

In AUDIENTIA SS.MI D. N. PII Div. Prov. Pp. XII hesternae diei, infrascriptus Cardinalis Praefectus pro munere Beatissimo Patri rettulit quae a Te proponebantur ad rationem studiorum in laudata Facultate novis clausulis complendam aut horum temporum necessitatibus accommodandam.

Augustus Pontifex benigne annuere dignatus est pro gratia, ita ut praeclaro Rectori Pontificii Instituti Biblici liceat quam

Tua intercessione protulerat rogationem ad effectum adducere.

Pro certo habemus ea quae mox in Pontificio Instituto Biblico innovanda sunt in discentium utilitatem cessura esse, si gravitas praelectionum atque examinum rite servetur et augeatur, quemadmodum et ipsius gravitas disciplinae et temporum necessitas admonent. Neminem sane fugit interpretem sacrorum librorum multimoda eruditione indigere, ut sit « ad omne opus bonum instructus » ⁽¹⁾, in explanando verbo Dei « in aedificationem Corporis Christi, quod est Ecclesia » ⁽²⁾.

Patrem Luminum instantibus precibus flagitamus ut dilectum Institutum, quo futuri sacrae doctrinae magistri ad austerae scientiae pervestigationem apprime informantur, uberius in dies crescat floreisque, Verbum salutis mundo mortis tenebris obvoluto tandem allaturum.

Bona fausta quaeque Tibi atque eximiis magistris Biblici Instituti Romani, qui « gaudium nostrum et corona nostra » ⁽³⁾ sunt, effuso animo apprecamur, salutemque plurimam iterum iterumque in Domino dicimus.

Paternitatis Tuae Reverendissimae
in Ch. I. addictissimus
I. Card. PIZZARDO

† I. ROSSINO, *Secret.*

Reverendissimo Domino
P. IOANNI B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

ADDENDA ET MUTANDA IN STATUTIS FACULTATIS BIBLICAE PONTIFICII INSTITUTI BIBLICI ⁽⁴⁾

1. Auditores qui se satis paratos censent, statim initio anni Iⁱ examina subire possunt de linguis hebraica et graeca biblica (et de aliis, si quas forte didicerint). Quo examine superato, iam anno I^o frequentare possunt aliquas disciplinas anni IIⁱ, ut anno II° et III°

⁽¹⁾ *II Tim.* III 17.

⁽²⁾ *Eph.* IV 12.

⁽³⁾ Cfr. *Phil.* IV 1; *I Thess.* II 19-20.

⁽⁴⁾ Textus addendorum et mutandorum qui propositus et approbatus fuit.

exegesi vel alii disciplinae biblicae, in qua magis proficere intendunt, praecipue vacare possint.

2. Qui disciplinas biblicas vel cursum linguarum orientalium iam alibi frequentaverit, cursibus Instituti de illis disciplinis interesse non tenetur. Examina, quae de iis subiit, propositis authenticis documentis, valida agnosci possunt. Quodsi examen de disciplina frequentata alibi non subierit, illud in Instituto subire debet, sed concedi potest, ut de materia fiat quam alibi audierit. Decani est de hac re, approbante Rectore, decidere. A cursu tamen exegetico anni IIⁱ et anni IIIⁱ et a cursu Theologiae biblicae generatim non dispensatur.

3. De exegesi complures habentur cursus, e quibus singuli eligere possunt, quos sibi aptiores esse censeant; pro provectionibus etiam exercitationes speciales, quantum fieri potest, instituuntur.

4. Qui rebus exegeticis specialiter studere intendunt, ut plurimum anno II° et III°, a Rectore, audito Decano, a frequentandis quibusdam disciplinis secundariis dispensari possunt. De iis tamen in fine anni vel semestris aliquod examen subire tenentur, in quo specialiter interrogantur de fine et methodo disciplinae et de aliqua quaestione ex principalibus quam ipsi paraverint.

5. De disciplinis, quarum quis cursus in Instituto frequentat, loco examinis consueti, consentiente professore et approbante Decano Facultatis, investigationem peculiarem conscribere potest, de qua professor disciplinae et alius professor a Decano ad id destinatus iudicabunt.

6. Disciplinae auxiliares Facultatis Biblicae (sc. Historia biblica, Geographia biblica, Archaeologia biblica; cf. Stat. Inst., Art. 42 § 2) non propter seipsas traduntur, sed ita exponuntur, ut scientiam biblicam, praecipue exegesis, iuvent. Qui has disciplinas profundius excolere intendunt, iis appositi cursus peculiares et exercitationes speciales, loco alterius similis disciplinae, traduntur.

7. Item studia linguarum orientalium pro Auditoribus Facultatis Biblicae ita ordinantur, ut, expositis praeceptis grammaticae omnino necessariis, maxime attendatur ad lectionem documentorum, quae studiis biblicis praecipue necessaria vel utilia sunt. Si quis vero Auditor Facultatis Biblicae aliquam linguam orientalem profundius excolere intendit, cursus illius qui Auditoribus Facultatis Studiorum Antiqui Orientis traduntur, frequentare potest.

8. Ad lectionem exegeticam parandam, quae ad Lauream obtinendam, secundum Stat. Inst. art. 71, praemittenda est defensionem

publicae dissertationis, candidato argumentum lectionis mane illius diei assignatur, qui experimento destinatus est ⁽⁵⁾).

3.

19 martii 1948

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1949
(Viva voce in audientia P. Tremblay, Dir. Gen. deleg. A. O., concessa).

INTENTIONES GENERALES

IN ANNUM 1949

IANUARIO	Constantia in fide catholicorum qui persecutionem patiuntur.
FEBRUARIO	— Impugnatio atheismi moderni.
MARTIO	— Intentiones generales et particulares Summi Pontificis.
APRILI	— Vocationes ad vitam clericalem et religiosam.
MAIO	— Iuvenes catholici.
IUNIO	— Commemoranda anniversaria dies Consecrationis generis humani SS ^o Cordi Iesu.
IULIO	— Omnes rectam conscientiam habeant suarum obligationum.
AUGUSTO	— Sentiant homines se fratres esse unius familiae.
SEPTEMBRI	— Scholae catholicae.
OCTOBRI	— Radiophonia ad obsequium apostolatus.
NOVEMBRI	— Promovenda cognitio religionis apud catholicos.
DECEMBRI	— Preces cotidianae in sinu familiae.

INTENTIONES MISSIONARIAE

IN ANNUM 1949

IANUARIO	— Scholae catholicae in Sinis.
FEBRUARIO	— Ecclesia in Congo Belga floreat.
MARTIO	— Christiani Mandchuriae et Coreae.

⁽⁵⁾ In priore textu Statutorum (Art. 71, § 2 c) dicebatur: « Candidato ante lectionem conceditur una hora ad eam parandam ».

APRILI	— Incrementum Missionum in Birmania et Ceylan.
MAIO	— Ut vocationes puellarum pro Missionibus multiplicentur.
IUNIO	— Neophytae Iaponiae.
IULIO	— Scholae superiores et Universitates Missionum.
AUGUSTO	— Caritas inter nationes et stirpes Orientis.
SEPTEMBRI	— Actio Catholica in India.
OCTOBRI	— Ut ephemerides magis spargant informationes de Missionibus.
NOVEMBRI	— Pax et concordia in Insula Madagascar.
DECEMBRI	— Regiones Islamismo subditae.

4.

28 iulii 1948

Indulgentia plenaria NN. conceditur lucranda diebus festis SS. Bernardini Realino et Ioannis de Britto (Rescript. S. Paenitent. Apost.).

4967/'48

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA
OFFICIUM DE INDULGENTIIS

BEEATISSIME PATER,

Moderator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humiliter petit Indulgentiam plenariam, suis condicionibus, a sodalibus praedictae Societatis lucrandam diebus festis SS. Bernardini Realino et Ioannis de Britto.

Et Deus, etc.

Die 28 iulii 1948.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS.mo D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro gratia

iuxta preces in perpetuum absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

N. Card. CANALI
Paenitentiarius Maior.

L. ✠ S.

S. LUZIO, *Regens.*

5. 31 iulii 1948

Indulgentia plenaria quibusdam diebus festis lucranda extenditur ad omnes fideles et ad alias ecclesias Societati commissas (Rescript. S. Paenitent. Apost.).

5022/'48

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA
OFFICIUM DE INDULGENTIIS

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humiliter petit: 1. *Indulgentiam plenariam* a christifidelibus confessis ac sacra Synaxi reffectis lucrandam diebus festis S. Andreae Bobola, Omnium Sanctorum Societatis Iesu, Beatae Mariae Virginis Reginae Societatis Iesu, S. Bernardini Realino et S. Ioannis de Britto, si aliquam ecclesiam vel publicum oratorium eiusdem Societatis devote visitaverint et ad mentem Summi Pontificis preces fuderint; 2. *Indultum*, vi cuius Indulgentiae omnes, quae pro visitatione ecclesiarum praedictae Societatis quovis tempore concessae sunt, ad omnes extendantur ecclesias, quae eidem Societati ad animarum curam concedantur, donec hic status iuridicus legitime perseveraverit. Et Deus, etc.

Die 31 iulii 1948.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SS.mo D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro gratia

iuxta preces in perpetuum absque ulla Apostolicarum Litterarum in forma brevi expeditione. Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

N. Card. CANALI
Paenitentiarius Maior.

L. ✕ S.

S. LUZIO, *Regens.*

6.

9 augusti 1948

Renovatur Summarium Indulgentiarum et Privilegiorum Congregationi Primae Primariae concessorum (Rescript. S. Paenit. Apost.).

5234/'48

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA
OFFICIUM DE INDULGENTIIS

SUMMARIIUM INDULGENTIARUM ET PRIVILEGIORUM

CONGREGATIONI PRIMAE PRIMARIAE TIT. ANNUNTIATIONIS B. M. V.

ET SS. PETRI ET PAULI

IN COLLEGIO ROMANO SOCIETATIS IESU ERECTAE

CONCESSORUM

I. -- *Indulgentiae plenariae Sodalibus concessae.*

1. Quo die in Sodalitatem recipiuntur, si confessi SS.mum Eucharistiae Sacramentum eodem die sumpserint.

2. In mortis articulo, si numisma vel signum propriae Congregationis a Moderatore benedictum osculati fuerint vel quomodocumque tetigerint, dummodo confessi ac S. Communione refecti vel, si id facere nequiverint, saltem contriti, Iesu et Mariae nomina, ore si potuerint, sin minus corde devote invocaverint et mortem de manu Domini, tamquam peccati stipendium, patienter susceperint.

3. In festis D.N.I.C. et B.M.V. ad normam can. 921 § 1, suetis conditionibus.

4. In peculiari sollemnitate, quae dicitur « Dies Mundialis Congregationum Marianarum » Sodalibus conventui adstantibus et consecrationem ad Deiparam Virginem renovantibus, suetis conditionibus.

5. Semel in hebdomada, quo die libuerit, suetis conditionibus, dummodo intra hebdomadam Sodalitatis conventui adfuerint.

6. Quando publice deferentes numisma vel signum propriae Congregationis a Moderatore benedictum accedant, etiam singillatim, ad sacram Synaxim, ceteris suetis conditionibus adimpletis.

7. Si Exercitia Spiritualia per quodcumque dierum spatium vel per unum etiam diem semel in mense piam recollectionem peregerint, suetis conditionibus.

8. Congregationis Director, si Sodalem Congregationis suae infirmum visitaverit eumque spiritualibus monitis ad morborum incommoda patienter toleranda, vel ad mortem de manu Domini libenter acceptandam adiuverit et coram aliqua Crucifixi Salvatoris nostri Imagine ter Orationem Dominicam et Salutationem Angelicam ad intentionem Summi Pontificis, ab ipso recitari curaverit, quo die infirmus sacram Communionem sumpserit, ipsi Indulgentiam plenariam impertiri potest.

II. — *Indulgentiae Plenariae et Partiales Sodalibus concessae.*

9. Si diebus Stationum Urbis, proprium oratorium vel aliquam ecclesiam devote visitaverint ibique quinquies *Pater, Ave* et *Gloria* coram SS.mo Sacramento et semel saltem ad Summi Pontificis mentem recitaverint, Indulgentias Stationum consequi valent, scilicet: a) Decem annorum; b) Plenariam, si praeterea admissa sua rite confessi fuerint et caelestem Paenem sumpserint, ad normam tamen Declarationis S. Paenitentiae Apost. diei 25 februarii 1933.

10. Si post Exercitia Spiritualia pias preces per quadraginta dies ad obtinendam perseverantiam recitaverint, bis centum dierum Indulgentiam pro singulis diebus, et, si confessi

ac sacra Synaxi refecti intra præfinitum tempus fuerint, Indulgentiam plenariam lucrari valent.

III. — *Indulgentiae partiales Sodalibus concessae.*

11. *Septem annorum:*

a) quoties sacrosanctum Missae Sacrificium diebus ferialibus devote audierint;

b) quoties conscientiam suam diligenter examinaverint vespere, antequam cubitum eant;

c) quoties coetibus, cum publicis tum privatis, seu divinis Officiis tam in Sodalium quam aliorum christianorum defunctorum suffragium per ipsam Congregationem ordinandis et ab eiusdem Moderatore approbandis interfuerint;

d) quoties pauperes vel infirmos vel carcere detentos visitaverint;

e) quoties pacem inter inimicos conciliaverint;

f) quoties pro infirmis vel pro mortuis oraverint;

g) quoties corpora Sodalium vel aliorum fidelium ad ecclesiasticam sepulturam prosecuti fuerint;

h) si se somno tradentes numisma vel signum propriae Congregationis a Moderatore benedictum, ad caput lectuli reposuerint et saltem contrito corde ter Angelicam Salutationem devote recitaverint;

i) si doctrinam christianam pueros vel rudes docuerint.

12. *Trecentorum dierum:*

a) quoties actum consecrationis sive S. Ioannis Berchmans sive S. Francisci Salesii recitaverint;

b) quoties numisma vel signum propriae Congregationis a Moderatore benedictum deosculati, precatiunculam « *Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria* » devote recitaverint.

13. *Centum dierum:*

quoties emblemata Congregationum, nomine Mariae insignitum, assumunt additis verbis « *Ave Maria* », vel quoties illud emblemata deferentes se mutuo salutant his verbis « *Ave Maria* ».

Si per integrum mensem pia opera vel orationes, de quibus in nn. 11, 12 et 13, quotidie iterata fuerint, acquiri potest plenaria Indulgentia, suetis conditionibus.

IV. — *Indulgentiae plenariae quas omnes fideles in locis ubi Sodalitates erectae sunt lucrari possunt.*

14. Si confessi sacraque Communione refecti locum huiusmodi die festo tituli, sive primarii sive secundarii, Sodalitatis cuiusque devote visitaverint et ad mentem Summi Pontificis preces fuderint.

Si vero Sodalitas nullum habeat titulum secundarium, eligi ad hunc effectum potest a Directore — de consensu tamen Ordinarii (vel Superioris proprii, si Director presbyter regularis sit) — unus aliquis in unoquoque anno dies.

Quod si locus Sodalitatis conventuum varietur, vel sive in perpetuum sive ad tempus immutetur, vel etiam, pro maiori populi commoditate et sollemniori festivitatis celebritate, sive tituli principalis sive tituli minus principalis Festum in alia ecclesia, de consensu Directoris, celebrari contingat, nihilominus eadem Indulgentia pro illius ecclesiae visitatione valet.

Similiter, si unum aut alterum titolare Festum sive etiam utrumque proprio die non satis opportune vel sollemniter celebrari possit, Sodalitatis Director — de consensu Ordinarii (vel Superioris proprii, si Director sacerdos fuerit regularis) — aliam diem infra annum pro huiusmodi celebratione et concessae Indulgentiae acquisitione designare potest.

Quod si dies electa impedita fuerit festo duplici, una Missa sollemnis de huiusmodi translato festo celebrari potest.

15. Si expositioni SS.mi Sacramenti in loco Congregationis spatio continui tridui per aliquod temporis spatium faciendae interfuerint ibique oraverint ac caetera iniuncta opera praestiterint, Indulgentias consequentur, quae concessae sunt pro exercitio Quadraginta Horarum.

V. — *Privilegia.*

16. Director Congregationis alium sacerdotem substituere sibi potest ad recipiendos fideles et ad numismata benedicenda.

17. Omnibus Regibus, Principibus, Ducibus et Comitibus supremam potestatem habentibus eorumque consanguineis et

affinibus primi et secundi gradus dumtaxat, qui Congregationi cuiuspiam adscribi petierint, etsi absentibus, eadem tamen pietatis opera exercentibus et aliquam ecclesiam visitantibus eadem ut supra Indulgentiae conceduntur.

18. A momento suae admissionis ad probationem, adspirans fit particeps privilegiorum, Indulgentiarum et aliarum gratiarum spiritualium Sodalibus concessarum.

19. Preces a Sodalibus simul in conventibus hebdomadariis recitatae cum intentione eas ad Summi Pontificis mentem dirigendi sufficiunt ad lucrandas Indulgentias pro his conventibus concessas.

20. Indulgentiae conventibus hebdomadariis adnexae valent etiam si conventus tantum bis in mense fiant.

21. Omnes Indulgentiae Sodalitatus Marianis concessae vel concedendae, excepta tamen plenaria in mortis articulo lucranda, etiam animabus fidelium defunctorum applicari possunt.

22. Missa a quocumque sacerdote, ubicumque pro Sodali mortuo celebrata, privilegio altaris gaudet.

23. Ministri Sodalitatum, donec earum servitiis addicti fuerint, omnes Indulgentias Sodalibus concessas lucrari eodem modo ac illi possunt.

24. Sacerdotes Directores legitimi omnium et singularum Sodalitatum ita Congregationum quibus praesunt sunt membra, quin aliquo ritu recipiantur, ut de iure suo omnium privilegiorum atque Indulgentiarum Congregationis sint participes.

25. Directori licet admittere ad Sodalitatem, quae per se pro adolescentibus erecta est, adultos virosque patresfamilias. Idem valet in casibus similibus pro aliis Sodalitatibus, etiam feminarum. Requiritur tamen iusta causa; quae facilius aderit si quis vitae statum (exempli gratia, matrimonium ineundo) mutans in Congregatione remanere cupiat neque alia Sodalitas Beatæ Virginis Mariae ipsi conveniens illo loco habeatur.

26. Sodales omnes rite admissi semper Congregationis eiusdem membra permanent, nisi sponte eam deserant aut indigni dimittantur; ita ut, conditionibus requisitis adimpletis, etiam gratiarum et Indulgentiarum semper participes fiant.

27. Sodales per annum aut tempus diuturnius a loco Sodalitatis absentes atque alibi unde conventibus adesse nequeunt domicilium figentes, ad Indulgentias acquirendas, tenentur Sodalitatem loco novi domicilii existentem suoque statui convenientem ingredi, nisi contradicat Director huius Sodalitatis aut aliud adsit legitimum impedimentum, de quo prioris Sodalitatis Director iudicabit.

28. Directori, vel alii sacerdoti sive saeculari sive regulari eius locum tenenti licet, singulis diebus sabbatis, unam Missam votivam de Beata Maria Virgine coram Sodalibus celebrare, dummodo non occurrat aliquod duplex I. vel II. classis, vel Feria, Octava aut Vigilia quae sit ex privilegiatis; excepto quoque toto quadragesimali tempore, et servatis de caetero Rubricis.

Die 9 Augusti 1948.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, de expresso mandato SSmi D. N. Pii Pp. XII, ab infra scripto Cardinali Paenitentiaro Maiore in Audientia diei 7 augusti vertentis anni accepto, praesens Summarium, ex authenticis documentis excerptum, revisum et recognitum, approbavit idemque tamquam unicam Syllogem Indulgentiarum aliorumque favorum spiritualium Indulgentias spectantium, hucusque ab Apostolica Sede Congregationi Primae Primariae tit. Annuntiationis B. M. V. et SS. Petri et Pauli concessorum, habendum esse declaravit atque typis edi et publici iuris fieri permisit.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

L. ✕ S.

N. Card. CANALI
Paenitentiarus Maior.

I. Rossi, *a Secretis.*

7.

19 septembris 1948

Litterae Apostolicae occasione Conventus Internationalis Apostolatus Orationis ⁽¹⁾.

DILECTO FILIO

IOANNI BAPTISTAE JANSSENS

SOCIETATIS IESU PRAEPOSITO GENERALI

EIDEMQUE CONSOCIATIONIS AB « APOSTOLATU ORATIONIS »

MODERATORI SUPREMO

PIUS PP. XII

Dilecte Fili,
salutem et Apostolicam Benedictionem.

Quod sodales Consociationis ab « Apostolatu Orationis », cui tu digne moderaris, tam frequentes « ex omnibus gentibus et populis et linguis » ⁽²⁾ Romam convenerint, ut collatis inter se consiliis, diurno rerum usu alitis confirmatisque, temporum nostrorum necessitatibus praesidia luculentissima admoveantur, ex animo gaudemus. Neque enim Nos fugit quanto studio hac vestra omnibus aperta ac pervia sodalitate divini Iesu Cordis cultui propagando incumbatis, cum non modo ephemeridibus illis, quibus « Nuntii Sacratissimi Cordis » est nomen quadraginta ferme linguis editis, aliisque scriptis bene multis, sed etiam recentissimis aetatis nostrae inventis, cinematographica videlicet arte atque undis radiophonicis, studeatis christifideles in orbe universo ita efformare, ut viva membra illius Ecclesiae evadant, cui a Domino ipso dictum est: « Euntes docete omnes gentes » ⁽³⁾.

Huiusmodi enim Apostolatus, nedum certis quibusdam precibus absolvatur, eo potius suapte natura tendit, ut suis asseclis

(1) A. A. S. XL 500.

(2) Apoc. VII 9.

(3) MATTH. XXVIII 19.

perfectissimam christianae vitae formam praebat atque suppetet; cum nemo christiano nomine dignus Christique Corpori Mystico per Baptismum insertus suae possit sanctitati consulere aeterna aliorum salute neglecta, immemor « unicuique Dominum mandasse de proximo suo » (4). At vero, cum christifidelium inter se et cum Christo coniunctio ac coagmentatio optime per cultum erga SSimum Iesu Cor perficiatur — adeo ut iure meritoque dici queat Apostolatum Orationis perfectam formam esse pietatis erga SSimum Cor Iesu, ac vicissim pietatem erga divinum Cor Iesu ab Apostolatu Orationis omnino seiungi non posse — cumque eiusdem huius pietatis sit amorem in Deum hominesque usque ad plenam devotionem sui excitare, ideoque sodalicium hoc vestrum tamquam tesseram sibi adiudicavit propriam illud dominicae orationis: « Adveniat Regnum Tuum ».

Etenim per oblationem cotidianam, quam qui penitius consideraverit veram esse agnoverit divino Iesu Cordi consecrationem, quaeque, tamquam sui complementum, non modo familiarum ac privatarum consociationum, sed ipsarum etiam Civitatum consecrationem videtur expostulare; per cultum immaculato B. Virginis Cordi in dies mire succrescentem; per crebriorem christifidelium divinae mensae consuetudinem; per fervidissimum in Christi Vicarium amorem; per peculiare denique intentiones, quae singulis mensibus sociorum menti proponuntur, itemque per « Missarum Horologium », quod vocant, « Orationis Apostolatus » cum christianae plebis universitatem, tum delectissimos manipulos ad religionem pietatemque informat actuosque fervore incendit; idque non tantum in nationibus iamdiu evangelica luce collustratis, sed in ipsis quoque regionibus recens suavi Christi iugo subiectis.

Quae omnia prae oculis habentes, ut Decessor Noster felic. Pius XI, ita et Nos ediximus iterumque perlibenter declaramus gratissimum animo Nostro futurum si christifideles ad unum omnes huic sacrae militiae dent nomen ita ut hodiernum assecularum numerum, qui ad tercenties quinquagies centena milia (35.000.000) facile accedit, quam longissime exsuperent.

Neque id cuiquam suspicionem inicere potest cuiusdam quasi in alienas messes irreptionis, cum ii qui « Apostolatus Ora-

(4) Cfr. *Eccli.* XVII 12.

tionis » divino quodam instinctu fundamenta iecerunt illud iam fuerint aperte professi: nihil nempe se novi, sicubi pia instituta iam florarent, inducturos, verum illud solummodo fore curaturos ut cum ceteris consociationibus, eorum ordinibus nullatenus perturbatis, divini amoris ignem et apostolicum studium communicarent. Quare, multo ante quam laicorum sodalicia Regno Christi maxime provehendo laeta illa incrementa suscepissent, quae hodie gratulantes cernimus, iidem iam solidum doctrinae corpus apparaverant, qua apostolicorum hominum et interiorem vitam alerent et incepta sustentarent; porro quasi ea actus vitae pericula praesentientes, quae Nos de « haeresi actionis » dissidentes indicavimus, etsi Christi Regni dilatandi studium et dilaudarent et foverent, primas tamen partes interiori vitae tributas voluere, probe scientes hanc humanis quibuslibet industriis immensum praecellere in animis Deo lucrandis.

Quae cum ita sint, quemadmodum centesimum a constituto « Apostolatu Orationis » annum commemorantes monuimus. omnes christifidelium consociationes, eae praecipue quae « Actionis Catholicae » nomine decorantur, quanto largius ab hoc copiosissimo fonte « aquae salientis in vitam aeternam » hauserint. eo arctiore caritatis vinculo « quod est vinculum perfectionis » et cum Christo et inter se cohaerant necesse est; ex qua etiam animorum coniunctione operumque conspiratione et uberiores suorum laborum fructus singulae coacervabunt, et, quod caput est, illud consequentur ut pax Christi in cordibus omnium exsultet, in qua omnes vocati sunt in uno corpore ⁽⁵⁾.

At progressu temporum factum est, ob singularia rerum adiuncta, ut nonnullae sodalitates vel ex ipso « Apostolatu Orationis » efflorescerent vel cum eodem consociarentur, ita tamen ut, eius pia exercitia in suam rem derivantes, propriam sibi agendi normam propositumque praestituerent, quales sunt « Cruciatu Eucharistica », quae dicitur, et « Foederationes a SSmo Iesu Corde » nuncupatae. Quarum prima, quae inter iuniores ubique terrarum plurimum invaluit, incredibile est quot puerorum agmina, divini Cordis delicias, ad crebram, imo etiam cotidianam, caelestis mensae consuetudinem adducta, sincera in Deum pietate solidoque animorum Deo lucrandorum studio im-

⁵ (5) Cfr. Col. III 14.

buerit, quotque se totos divino servitio mancipandi desiderio inflammaverit; ita quidem ut idem Decessor Noster Pius XI « Cruciatam Eucharisticam » appellandam declaraverit « Actionis Catholicae » quasi palaestram vel tirocinium. Quamobrem non sine magna animi voluptate accepimus huiusmodi institutum grandiori aetati rite accommodatum frequentissimos adolescentes iam sibi ascivisse, vario nomine appellatos, qui rectius pleniusque in schola Christi instituantur.

Singulari autem nota consociatio illa digna est, quae « Foederationis a SSmo Corde » seu « Foederationis a Perseverantia » nomine censetur, quaeque vel viros aetate provectos, vel adolescentes spiritualibus Exercitiis saepe iam exultos, congregat hac praecipua lege ac ratione ut semel saltem in mense conveniant universi caeleste epulum una celebraturi. Quibus christianae vitae exemplis praeclarissimis permoti, quot christifideles sive in pagis sive in urbibus ad meliorem frugem remeare suaviter compulsi sunt! quot ultro libentes pacificae militiae nomine dato, sive « rectae conscientiae restituendae », sive temperantiae promovendae, sive aliis id genus inceptis, re ipsa alte proclamavere quantum valeant ad vitam catholice instituendam huiusmodi hominum coetus sub SSmi Iesu Cordis vexillo pro aris et focus dimicantium! Nil mirum igitur quod ob tot tantasque utilitates rei catholicae comparatas, quae pignora indubia sunt maiorum fructuum in futurum afferendorum, pluribus in locis sacrorum Antistites Foederationes a SSmo Corde « Actionis Catholicae » acies selectissimas declaraverint, cum eadem ad hoc munus obeundum aptissime sint instructae ac conformatae.

Qua in re silentio praeterire nolumus radiophonicas illas enuntiationes, quae nuperrime variis linguis per plusquam sexcentas Stationes efferrī coeptae, centies quinquagies centena hominum milia (15.000.000) attingentes, atque igniculos veluti quosdam virtutum amorisque in Deum in auditorum animos inicientes, natae sunt ad fervidae christianae vitae sive inter domesticos parietes, sive in foro ac vel in ipsis consiliis rebus publicis administrandis, nedum desideria roboranda at etiam novis stimulis exercenda.

De quibus omnibus editis in Ecclesiam promeritis dum singulis sodalibus ex animo gratulamur atque a Deo precamur ut eorum inceptis larga semper fructuum ubertas arrideat, tibi,

dilecte Fili, laborisque tui consortibus, atque universis « Apostolatus Orationis » membris et coetibus eidem vel origine, vel caritate devinctis, divinorum munerum auspicem Nostraeque benevolentiae testem, Benedictionem Apostolicam peramanter impertimus.

Datum ex Arce Gandulphi, prope Romam, die XIX mensis Septembris, anno MDCCCCXXXVIII, Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XII

8.

27 septembris 1948

CONSTITUTIO APOSTOLICA *

DE CONGREGATIONIBUS MARIANIS

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Bis saeculari die auspiciato vertente, ex quo Marianas Congregationes a Gregorio XIII perpetuo erectas atque institutas ¹ Benedictus XIV Aurea Bulla « Gloriosae Dominae » novis beneficiis solidavit, apostolici Nostri muneris ducimus non modo earundem Sodalitatum moderatoribus sociisque paterne gratulari, verum etiam privilegia gratiasque amplissimas, quibus, quattuor ferme saeculorum decursu, plures Decessores Nostri ² Nosque ipsi, ob tot tantaque in Ecclesiam promerita,

* A. A. S. XL 393-402.

¹ Bulla *Omnipotentis Dei*, 5 Dec. 1584.

² Xystus V, Bulla *Superna dispositione*, 5 Ian. 1587; Bulla *Romanum decet*, 29 Septembris 1587. - CLEMENS VIII. Breve *Cum sicut Nobis*, 30 Aug. 1602. - GREGORIUS XV, Bulla *Alias pro parte*, 15 April. 1621. - BENEDICTUS XIV, Breve *Praeclaris Romanorum Pontificum*, 24 April. 1748; Bulla *Aurea Gloriosae Dominae*, 27 Sept. 1748; Breve *Quemadmodum Presbyteri*, 15 Iul. 1749; Breve *Quo Tibi*, 8 Sept. 1751;

huiusmodi Sodalitia ditavimus, rata ac sollemniter confirmata declarare.

Probe enim novimus, non solum quanta anteactis temporibus, ut Benedicti XIV verbis in memorata Bulla Aurea utamur, « ex hoc laudabili et p^{ro}o instituto in omnium ordinum homines utilitas derivata fuerit », ³ sed quanto studio animique contentione hodie phalanges hae mariales, gloriosis maiorum vestigiis insistentes suisque legibus religiose obsequentes, primas sibi appetant, ecclesiastica Hierarchia auspice et duce, in laboribus ad maiorem Dei gloriam animarumque bonum suscipiendis constanterque perferendis, adeo ut in re catholica propugnanda, provehenda, vindicanda, tamquam validissimae copiae viresque spiritales sint habendae. ⁴ Idque pluribus de causis.

Etenim Marialium Sodalitatum historiam memoria repenti, etsi eas semper instructissimis agminibus floruisse apparet, non tamen easdem, sociorum numero cum recentioribus comparari posse fatendum est, quamvis utique fervore operum; nam cum saeculis anteactis novorum quotannis coetuum ad *Primam Primariam* accessiones denarium numerum numquam excederent, ab inito saeculo XX annuae id genus aggregationes facile ad decies centenas computantur.

Verum, quod caput est, multo pluris quam sodalitorum numerus normae sunt habendae legesque, quibus sodales manu veluti ducuntur ad eam spiritualis vitae excellentiam, ⁵ qua ipsa sanctimoniae culmina valeant conscendere, ⁶ illorum maxime instrumentorum ope, quibus perfecti absolutique Christi

---

Breve *Laudabile Romanorum*, 15 Febr. 1758. - CLEMENS XIII, Bulla *Apostolicum*, 7 Ian. 1765. - PIUS VI, Decreta 2 Maii 1775, 9 Dec. 1775, 20 Mart. 1776 - LEO XII, Breve *Cum multa*, 17 Maii 1824. - PIUS IX, Decretum 8 Iul. 1848; Breve *Exponendum*, 10 Febr. 1863. - LEO XIII, Breve *Frugiferas*, 27 Maii 1884; Breve *Nihil adeo*, 8 Ian. 1886. - PIUS X, Decreta 10 Maii 1910 ac 21 Iul. 1910. - BENEDICTUS XV, Alloc. 19 Dec. 1915, in quadragesimo anniversario Suae in Sodalitatem cooptationis. - PIUS XI, Praesertim, Alloc. 30 Mart. 1930; Alloc. 29 Aug. 1935.

³ BENEDICTI XIV Bulla Aurea *Gloriosae Dominae*, 27 Sept. 1748.

⁴ PII XII *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942.

⁵ Cfr. *Reg. Comm.*, 1, 33.

⁶ Cfr. *Reg. Comm.*, 12.

asseclae instruuntur perutile est: Spiritualium Exercitiorum⁷ et cotidianae rerum divinarum commentationis conscientiaeque disquisitionis usu;⁸ Sacramentorum frequentia;⁹ necessitudine ac docilitate, filii instar, erga certum animae moderatorem;¹⁰ sui plenissima perenni¹¹que in B. Virginis Deiparae clientelam deditione;¹² firma denique sponsione suae aliorumque christianae perfectionis comparandae.¹²

Quae quidem omnia nata sunt in Marianis Sodalibus illas divinae caritatis flammam excitare eamque vitam interiorem alere ac corroborare, maxime hac nostra aetate necessariam, cum, ut alibi dolentes monuimus, tot hominum turmae « animi ieiunitate intimaque egestate spiritus » laborent.¹³

Atque haec non tantum sapientissimis legibus describi sed in cotidianam Sodalitatum Marialium vitam feliciter deduci exinde luculenter conficitur, quod ubicumque eae coa-luerint, si modo instituta sua legesque sancte servaverint, ibidem morum passim innocentia et religionis observantia firmissima vigeat floreatque; quin etiam, divino afflante Numine, sodalium manipuli prodeant frequentes christianae perfectioni inhiantium, sive in ecclesiastico ordine, sive in sacris septis sibi conquirendae cum aliis communicandae; neque adeo rari sint qui ipsa sanctitatis ardua fastigia securo volatu contingant.¹⁴ Ex quo ferventi vitae interioris studio sua quasi sponte illa plena sodalium apostolica institutio efflorescit novis semper variisque humanae consortionis necessitatibus adiunctisque accommodata, ut asserere minime ambigamus perfectum virum catholicum, qualem Sodalitas Mariana iam inde ab exordis effingere consuevit, non minus congrue praeteritorum temporum necessitatibus convenire quam no-

⁷ Cfr. *Reg. Comm.*, 9.

⁸ Cfr. *Reg. Comm.*, 34.

⁹ Cfr. *Reg. Comm.*, 37, 38, 39.

¹⁰ Cfr. *Reg. Comm.*, 36.

¹¹ Cfr. *Reg. Comm.*, 27, 1, 40, 43.

¹² Cfr. *Reg. Comm.*, 1^{am}.

¹³ PII XII Litterae Encyclicae *Summi Pontificatus*, 20 Oct. 1939: A. A. S., 31, p. 415.

¹⁴ PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945.

strorum, cum videlicet viris vita christiana solide instructis magis fortasse, quam olim, opus sit.¹⁵

Quapropter ex hac Petri sede, veluti ex eminentissima universi orbis specula, tot christifidelium mirum ubique gentium studium religionis tuendae, vindicandae, provehendae conspicientes, peculiari laude dignas Marialium Sodalitatum copias existimamus, quae inde ab origine tamquam sibi proprium legibusque suis apprime consonum¹⁶ opera apostolica quaecumque ab Ecclesia Matre commendata¹⁷ sacrisque Pastoribus ducibus,¹⁸ cum viritum tum coniunctim suscipienda proposuere. Cui quidem numeri officioque quam bene satisfecerint quibusque religionis laetissimis incrementis, Romanorum Pontificum iterata praeconia disertissime declarant.¹⁹ Atque hac praesenti aetate tot calamitatibus exagitata, iucundissimo Nobis solacio est marianos sodales in quavis mundi plaga animo contemplari in omne genus apostolatus vires strenue efficaciterque intendere, sive in hominibus cuiuslibet ordinis, adulescentibus praesertim atque artificibus, per Spiritualia Exercitia ad virtutem erigendis potiorisque christianae vitae desiderio incendendis, sive indigentium animi corporisque angustiis sublevandis, idque non solum privata quadam industria ac benevolae mentis propensione, sed etiam legibus in publicis Reipublicae consiliis atque ex ipso supremae potestatis vertice promovendis, evangelicis principiis ac sociali iustitiae congruentibus.²⁰

Neque silentio practereundae sunt illae a Marianis Sodalitatibus excitatae vel sua opera corroboratae consociationes

¹⁵ PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.* 21 Ian. 1945.

¹⁶ PII XI *Alloc. ad Sod. Mar.*, 30 Mart. 1930.

¹⁷ Cfr. PII XII *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948.

¹⁸ Cfr. PII XII *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942.

¹⁹ Cfr. *Reg. Comm.*, 1, 12, 43, - BENEDICTI XIV *Bullam Auream Gloriosae Dominae*, 27 Sept. 1748. - BENEDICTI XV *Alloc. ad Sod. Mar.*, 19 Dec. 1915. - PII XI *Epist. ad Adm. Apost. Oenip.*, 2 Aug. 1927; *Epist. ad Congr. Mar. Germaniae*, 8 Sept. 1928. - PII XII *Epist. Apost. Nostri profecto*, 6 Iul. 1940; *Alloc. ad A. C. Ital.*, 4 Sept. 1940; *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942; *Epist. ad P. S. Iundain*, 26 Aug. 1946; *Alloc. radioph. ad Congressum Barcin.*, 7 Dec. 1947.

²⁰ Cfr. PII XII *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948; *Alloc. ad Sod. Mar. ex « Conférence Olivaint »*, 27 Mart. 1948.

turpibus ludis scenicis ac cinematographicis spectaculis coer-
cendis bonisque moribus a prava librorum atque ephemeridi-
um colluvie tutandis, scholae frequentissimae pueris adul-
tisque tenuioris fortunae gratuito apertae, technica instituta
opificibus in propria cuiusque arte uberius instruendis,²¹ ea
praesertim variarum professionum ac disciplinarum partibus
seu generibus potiore peritia perdiscendis;²² quae apostola-
tus forma, hodiernis temporum condicionibus tam necessaria,
a plurimis Marianis Sodalitatibus, iis potissimum quas « in-
terparoeciales » vocant, excolitur in coetuum commodum ar-
tibus vel disciplinis magis inter se congruentibus cohaeren-
tium.²³

Multa haec quidem reique catholicae apprime utilia. Qua
in re, Marianis Sodalitatibus illa etiam laus est tribuenda, quod
semper, proximis praesertim temporibus, ex animo optaverint
cum ceteris catholicis consociationibus fraterne conspirare,
quo uberiores fructus, viribus unitis atque Episcopis auctori-
bus et ducibus, ex laboribus coniunctim exanclatis pro Christi
regno perciperentur; quin etiam, ut alias de Catholica Italo-
rum Actione notavimus,²⁴ primi huius generis coetus nonnul-
lis in nationibus constituti sunt a sodalibus marianis, quibus
debite alii et alii succedentes suamque operam fervide con-
ferentes, marianos sodales merito in praecipuis Actionis Ca-
tholicae fautoribus esse habendos re ipsa demonstrarunt.

Praeterea, cum vis tota catholicorum in unam veluti aciem
ordinatam coalescentium in sacrorum Pastorum potestati ob-
temperacione reponenda sit, quis non videat quam opportuna
apostolatus instrumenta Sodalitates Marianae censeantur, ob
earumdem absolutum fervidumque, non solum erga hanc A-
postolicam Sedem obsequium quae totius est ecclesiastici or-
dinis caput et fundamentum,²⁵ sed etiam, pro sua quaque
indole ac facultate, erga Ordinariorum mandata et consilia
humili submissione docilique oboedientia? ²⁶

²¹ Cfr. PII XII *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948.

²² Cfr. PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945.

²³ Cfr. PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945.

²⁴ Cfr. PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945.

²⁵ Cfr. *Conc. Vat.*, Sess. IV, Const. I « De Ecclesia Christi ».

²⁶ Cfr. PII XII *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942.

Qui enim huiusmodi Sodalitatum intimum perspexerit regimen, facile idem cernet, alias ab Episcopis et Parochis, alias, ex privilegio, a Nobismetipsis ac, delegatione a Nobis accepta, a Praeposito Generali Societatis Iesu regi; universas tamen in apostolicis laboribus assumendis et prosequend's sui proprii Episcopi vel etiam interdum Parochi potestati subici. Quapropter, cum et ab Ecclesiastica Hierarchia inter apostolicae militiae copias excipiantur ab eaque in operibus adoriendis et perficiendis plane pendeant, iure meritoque, ut quondam notavimus,²⁷ hierarchici apostolatus cooperatrices sunt dicendae. Quae quidem veluti congenita in marianis sodalibus « reverentia modestaque in sacros Pastores observantia » ex ipsis eorum legibus hauriatur necesse est, quibus sollemne sit quaecumque Catholica Ecclesia doceat vita moribusque absolute profiteri, « laudando quod illa laudat, reprobando quod illa reprobat, eique in omni re consentiendo, neque umquam erubescendo publice privatim se gerere, quemadmodum tantae Matris filium decet fidelem atque observantissimum ».²⁸

Cui arctae catholicorum hominum veluti militari unitati minime illud officit, quod id genus sodalitates, ab ignatiana familia primitus excitatae, eiusdem quasi surculi adiectionesve videantur, praesertim cum earum pars, exigua illa tamen, a Societatis Iesu sacerdotibus ex Nostra, ut diximus, delegatione dirigatur. Quin potius cum ex ea prima institutione Marianae Sodalitates sibi leges « ad sentiendum cum Ecclesia » tamquam tesseram proposuerint, eorum nempe dictis parendi, quos « Spiritus Sanctus posuit episcopos regere Ecclesiam Dei » (*Act.* 20, 28), nativam quamdam proclivitatem videntur exhausisse; qua fit ut iisdem validissimo subsidio in Christi regno dilatando et fuerint et sint futurae. Quod autem non privatae cuilibet causae, at communi Ecclesiae utilitati semper studuerint, testis omni exceptione maior adstat agmen illud fulgidissimum sodalium marianorum, quibus Ecclesia Mater supremos Coelitem honores tribuendos decrevit, quorum gloria non una Societas Iesu illustratur, at clerus ipse saecularis religiosaeque familiae non paucae, cum ex Marianis

²⁷ PII XII *Alloc. ad A. C. Ital.*, 4 Sept. 1940: A. A. S., 32, p. 369.

²⁸ Cfr. *Reg. Comm.*, 33.

Congregationibus decem alumni prodierint novorum vel Ordinum vel Congregationum Conditores parentesque.

Ex his nitide igitur evincitur Marianaſ Sodalitates, ut earumdem leges ab Ecclesia approbatae alle edicunt, consociationes esse apostolico spiritu imbutas,²⁹ quae cum asseclas suos ad ipsos sanctitatis vertices interdum evectcs³⁰ incitent ad perfectam ceterorum etiam christianae vitae formam salutemque sempiternam, sacris Pastoribus praesidibus,³¹ procurandam, atque ad Ecclesiae iura tutanda,³² illud etiam assequuntur ut Virginis Deiparae impigri praecones regnique Christi propagatores instructissimi comparentur.³³

Quae cum ita sint, Marianis Congregationibus, sive earum leges considerentur, sive natura, propositum, molimina atque acta, notarum nulla, quibus Actio Catholica insignitur, est deneganda, quandoquidem haec, ut totiens Decessor Noster f. r. Pius XI professus est, rite definiatur: « christifidelium apostolatus, qui suam Ecclesiae operam conferunt eiusque pastoralis muneri complendo quodammodo auxiliantur ».³⁴

Quominus autem Congregationes Marianaе pleno iure dici possint « Actio Catholica B. M. Virgine auspice et afflante suscepta », ³⁵ nullo impedimento sunt earum conformatio notaeque peculiares; quae potius, ut fuerunt, ita « sunt eruntque illustrioris catholicae animorum institutionis tutela ac praesidia ». ³⁶ Etenim, ut saepius ab hac Apostolica Sede edictum est, « Actio Catholica non in orbe clauso versatur » ³⁷ tamquam quibusdam rigide definitis circumscripta limitibus non violandis, neque ita, « quod habet sibi propositum, peculiari

²⁹ Cfr. *Reg. Comm.*, 1, 43.

³⁰ *Reg. Comm.*, 12.

³¹ *Reg. Comm.*, 33.

³² *Reg. Comm.*, 1.

³³ *Reg. Comm.*, 43.

³⁴ PII XI *Epist. ad Card. van Roey*, 15 Aug. 1928: A. A. S., 20, p. 296; *Epist. ad Card. Segura*, 6 Nov. 1929: A. A. S., 21, p. 665.

³⁵ Cardinalis PACELLI *Alloc. ad Sod. Mar. in Menzingen* (Helvetia), 22 Oct. 1938.

³⁶ PII XI *Alloc. ad Sod. Mar.*, 30 Mart. 1930.

³⁷ PII XI *Epist. Encycl. Firmissimam constantiam*, ad Episcopos Mexicanos, 28 Mart. 1937; A. A. S., 29, p. 210.

via ac ratione assequi contendit », ³⁸ ut ceteras actuosas catholicorum consociationes vel de medio tollat vel absorbeat, quas potius sui muneris ducat oportet « coagmentare, amice componere, uniusque incrementa in aliarum commodum derivare, plena cum animorum concordia, unione, caritate ». ³⁹ Nam, ut nuperrime monuimus, « in hoc eximio apostolatus fervore, Nobis probatissimo nonnullorum error est praecavendus, qui quaecumque in animorum bonum suscipiuntur, ad unam veluti formam redigere cupiunt », ⁴⁰ cum hac agendi ratio penitus ab Ecclesiae mente discrepare dicenda sit, ⁴¹ quae quidem nedum id genus « ultro egerminantis florentisque vitae coarctationem » probet, ⁴² qua quaevis apostolica opera uni cuidam consociationi unive paroeciae concedantur; quin potius multifor- mi unitati ⁴³ favet in eiusmodi operibus gerendis, per fraternam utique conspirationem, Episcopis moderatoribus, in unam metam viribus unitis dirigendis. ⁴⁴ Atque hanc « concordem consensionem, ordinatam colligationem mutuamque intelligentiam, quam saepe saepius commendavimus », ⁴⁵ id genus consociationes eo facilius nanciscentur, quo altius, de primis partibus controversia qualibet amandata, ⁴⁶ « caritate fraternitatis invicem diligentes, honore invicem praevenientes » ⁴⁷ unamque Dei gloriam spirantes, tum sibi persuadeant se ceteris potiores futuras, cum primas eisdem didicerint deferre. ⁴⁸

His itaque omnibus attente perpensis, vehementissime optantes ut haec pietatis actuosaeque christianae vitae palaestrae

³⁸ PII XI Epist. *Quae Nobis* ad Card. Bertram, 13 Nov. 1928: A. A. S., p. 386.

³⁹ PII XI Alloc. ad Act. Cath. Galliae, 20 Maii 1931.

⁴⁰ PII XII Alloc. radioph. ad Congressum Barcin., 7 Dec. 1947: A. A. S., 39, p. 364.

⁴¹ PII XI Alloc. ad Act. Cath. Ital., 28 Iun. 1930.

⁴² PII XI Epist. *Quamvis Nostra* ad Episc. Brasiliae, 27 Oct. 1935: A. A. S., 28, p. 160.

⁴³ PII XI Alloc. ad Sod. Mar., 30 Mart. 1930.

⁴⁴ Cfr. PII XII Epist. ad P. S. Ilundain, 26 Aug. 1946. /

⁴⁵ PII XI Epist. *Quamvis Nostra* ad Episc. Brasiliae 27 Oct. 1935: A. A. S., 28, p. 163.

⁴⁶ Cfr. Mc., 9, 33.

⁴⁷ Rom., 12, 10.

⁴⁸ Cfr. Mt., 20, 26-27.

magis magisque in dies vigeant ac roborentur,⁴⁹ apostolica Nostra auctoritate nonnulla capita enucleate indicamus sodalibus marianis ubique terrarum communia atque ab omnibus, quorum interest, religiose servanda.

I. Congregationes Marianae, Sodalitati *Primae Primariae* Collegii Romani rite aggregatae, sunt consociationes religiosae ab ipsa Ecclesia erectae ac constitutae⁵⁰ atque ab ea, ad mandata sibi concredita aptius conficienda, amplissimis privilegiis cumulatae.⁵¹

II. Legitima Congregatio Mariana ea tantum est habenda quae ab Ordinario competente sit erecta, videlicet, in locis propriis Societatis Iesu aut eius curae commissis, a Praeposito Generali;⁵² in ceteris vero quibuslibet ab Episcopo loci, vel, de eius consensu formali, a praedicto Praeposito Generali.⁵³ Ut autem Congregatio sic erecta privilegiis et indulgentiis, *Primae Primariae* Sodalitati concessis, frui valeat, necesse est ut huic rite sit aggregata.⁵⁴ Haec tamen aggregatio, quae de consensu Ordinarii loci est impetranda, quaeque uni Praeposito Generali Societatis Iesu competit,⁵⁵ nullum ius huic *Primae Primariae* vel Societati Iesu in eam Sodalitatem confert.⁵⁶

III. Congregationes Marianae, quippe quae hodiernis Ecclesiae necessitatibus plene congruere sint dicendae,⁵⁷ debent ex Summorum Pontificum voluntate suas leges, indolem, institutionem intactas servare.⁵⁸

⁴⁹ PII XII *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942.

⁵⁰ Cfr. Bullam GREGORII XIII *Omnipotentis Dei* 5 Dec. 1584.

⁵¹ Cfr. *Pontificia documenta supra recensita*, notis (1) et (2).

⁵² SIXTI V Bull. *Romanum decet*, 29 Sept. 1587.

⁵³ S. Congr. Indulg., decr. 23 Iun. 1885.

⁵⁴ Cfr. *C. I. C.*, 686; Bullam Auream *Gloriosae Dominae*, 27 Sept. 1748; Decretum LEONIS XII 17 Maii 1824; Decretum S. Congr. Indulg., 23 Iun. 1885.

⁵⁵ Cfr. Rescript. S. Congr. Indulg., 17 Sept. 1887; *C. I. C.*, 723; *Reg. Comm.*, 2.

⁵⁶ Cfr. *C. I. C.*, 722 § 2; Declarat. A. R. P. Ludovici Martin, Praep. Generalis S. I., 13 April. 1904.

⁵⁷ Cfr. praesertim: PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Epist. ad P. S. Iundain*, 26 Aug. 1946; *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948.

⁵⁸ Cfr. praesertim: PII XI *Alloc. ad Sod. Mar.*, 30 Mart. 1930; *Alloc.*

IV. Regulae Communes, quarum observantia, in substantialibus saltem, ad aggregationem impetrandam necessaria est,⁵⁹ omnibus Congregationibus enixe commendantur, tamquam disciplinae antiquitus sodalibus usitatae constantique usu receptae summarium ac documentum.⁶⁰

V. Omnes Congregationes Marianae, modis accidentaliter diversis at substantialiter iisdem, non secus atque alii coetus apostolicis operibus dediti ab Ecclesiastica Hierarchia dependent.⁶¹

VI. Ne in Dei regno propagando religionisque iuribus tutandis christianae militiae ordines dissipentur viresque enerventur, mariani sodales, maiorum vestigiis ipsique hodiernae agendi rationi fideliter insistentes, in apostolicis operibus suscipiendis et prosequendis, meminerint:

a) loci Ordinarium

1° potestatem, ad normam sacrorum canonum, firmisque semper Sedis Apostolicae praescriptis et documentis, habere in omnes prorsus suae ditionis Sodalitates circa externi apostolatus exercitium;

2° potestatem habere in Sodalitates extra Societatis Iesu septa constitutas, eisque proinde normas proprias dare posse, firma tamen Regularum Communium substantia.⁶²

b) Parochum

1° Praesidem natum Congregationum paroeccialium esse, quas igitur ut ceteras sui territorii consociationes moderatur;

2° in omnes autem Sodalitates opera apostolica in suo territorio exercentes illa potestate frui a sacris canonibus le-

---

ad Sod. Primae Primariae, 24 Mart. 1935. - Pii XII *Telegr. ad Conv. CC. MM. Italiae*, 12 Sept. 1947; *Alloc. radioph. ad Congr. Barcin.*, 7 Dec. 1947; *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948.

⁵⁹ Cfr. *Decretum S. Congr. Indulg.*, 7 Mart. 1825; *Decretum S. Congr. Indulg.*, 23 Iunii 1885; *Rescript. S. Congr. Indulg.*, 17 Sept. 1887.

⁶⁰ Cfr. Pii XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948.

⁶¹ Cfr. *Conc. Vat.*, Sess. IV, Const. « de Ecclesia Christi », cap. 3; *C. I. C.*, 218 § 2; Pii XII *Alloc. ad Act. Cath. Ital.*, 4 Sept. 1940: *A. A. S.*, 32, p. 369; *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942; *Alloc. ad Congressum Barcin.*, 7 Dec. 1947; *A. A. S.*, 39, p. 634.

⁶² Cfr. *C. I. C.*, 334 § 1, 335 § 1; *Statuta Generalia CC. MM.*, 31 Aug. 1885, II, 5.

gitimisque statutis dioecesanis eidem concessa ad rectam externi apostolatus ordinationem.⁶³

VII. Cuiuslibet Sodalitatis Marianae moderator legitime renunciatus, qui quidem semper sacerdotali dignitate insignitus sit oportet, quamquam legitimis Superioribus ecclesiasticis omnino subicitur, tamen, ad normam Regularum Communium, in ipsa Congregationis vita interna plena fruitur potestate, quam plerumque per sodales sibi muneris adiutores adscitos exercere convenit.⁶⁴

VIII. Huiusmodi Sodalitates dicendae sunt Marianae, non tantum quod a B. V. Maria titulum assumant,⁶⁵ sed quod potissimum sodales singuli erga Deiparam pietatem singularem profiteantur⁶⁶ eique plena consecratione devinciantur,⁶⁷ qua spondeant, licet non sub peccato,⁶⁸ se omni ope pro sua aliorumque christiana perfectione ac salute sempiterna sub B. M. Virginis vexillo pugnatu-⁶⁹ros; qua quidem consecratione perpetuo sodalis B. M. Virgini obligatur, nisi indignus dimittatur aut animi levitate ipsemet Sodalitatem deserat.⁷⁰

IX. In sodalibus conscribendis ii sedulo deligantur⁷¹ qui vulgari ac trito vitae genere minime contenti⁷² studeant vel arduas « ascensiones in corde suo disponere » (cfr. Ps. 83, 6)⁷³

⁶³ Cfr. C. I. G., 464 § 1; *Declarat. A. R. P. Ludovici Martin*, 13 Apr. 1904.

⁶⁴ Cfr. BENEDICTI XIV Bullam Auream *Gloriosae Dominae*, 27 Sept. 1748; Breve *Laudabile Romanorum*, 15 Febr. 1758; *Statuta Generalia*, 31 Aug. 1885; *Reg. Comm.*, 16, 18, 50.

⁶⁵ Cfr. *Reg. Comm.* 3; Bull. Aur. *Gloriosae Dominae*.

⁶⁶ Cfr. *Reg. Comm.*, 1, 40.

⁶⁷ Cfr. *Reg. Comm.*, 27.

⁶⁸ Cfr. PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Reg. Comm.*, 32.

⁶⁹ Cfr. PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Epist. ad P. D. Lord.*, 24 Ian. 1948.

⁷⁰ Cfr. *Reg. Comm.*, 1, 27, 30.

⁷¹ Cfr. *Reg. Comm.*, 23, 24, 26; BENEDICTI XV *Alloc. ad Sod. Mar.*, 19 Dec. 1915. — PII XI *Encycl. Ubi arcano*, 23 Dec. 1922; A. A. S., 14, p. 693. — PII XII *Epist. ad Card. Leme.* 21 Ian. 1942; *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Epist. ad P. S. Ilundain*, 26 Aug. 1946; *Telegr. ad Conv. CC. MM. Ital.*, 12 Sept. 1947; *Alloc. radioph. ad Congress Barcin.* 7 Dec. 1947; A. A. S., 39, p. 634.

⁷² Cfr. *Reg. Comm.*, 1, 35.

⁷³ *Reg. Comm.*, 12.

secundum asceticas normas ac pietatis exercitia in Regulis proposita.⁷⁴

X. Congregationum Marialium proinde est sodales, pro cuiusque condicione, ita instituere, ut possint aequalibus in exemplum christianae vitae atque apostolicae navitat's proponi.⁷⁵

XI. Inter primarios Congregationum fines⁷⁶ habendus est apostolatus omnimodus, socialis praesertim, pro Christi regno propagando Ecclesiaeque iuribus defendendis,⁷⁷ ab ipsa ecclesiastica Hierarchia eisdem demandatus;⁷⁸ ad quam veram plenamque cum apostolatu hierarchico cooperationem praestandam⁷⁹ propriae Sodalitatum normae ad huiusmodi cooperationis modos pertinentes nullatenus sunt variandae aut innovandae.⁸⁰

XII. Denique, Congregationes Marianae eodem ordine, atque ceterae consociationes apostolicum finem prosequentes, sunt censendae,⁸¹ sive cum hisce sint foederatae sive cum ipso Actionis Catholicae coetu primario una simul cohaereant. Por-

⁷⁴ Cfr. *Reg. Comm.*, 9, 33 ad 45.

⁷⁵ Cfr. *Rég. Comm.*, 14, 1, 33, 43; PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Telegr. ad Conv. CC. MM. Ital.*, 12 Sept. 1947; *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948; *Alloc. ad Sod. Mar.*, ex « *Conférence Olivaint* », 27 Mart. 1948.

⁷⁶ BENEDICTI XIV Bull. Aur. *Gloriosae Dominae*, 27 Sept. 1748. — BENEDICTI XV, *Alloc. ad Sod. Mar.*, 19 Dec. 1915. — PII XI *Epist. ad Adm. Apost. Oenip.*, 2 Aug. 1927. — PII XII *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942; *Epist. ad P. S. Ilundain*, 26 Aug. 1946; *Alloc. radioph. ad Congress. Barcin.*, 7 Dec. 1947: A. A. S., 39, p. 633.

⁷⁷ *Reg. Comm.*, 1; PII XII *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945.

⁷⁸ Cfr. *Epist. Card. Pacelli ad Card. Faulhaber*, 3 Sept. 1934; PII XII *Epist. Apost. Nosti profecto*, 6 Iul. 1940; *Alloc. ad Sod. Mar.*, 21 Ian. 1945; *Epist. ad P. S. Ilundain*, 26 Aug. 1946; *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948.

⁷⁹ PII XII *Alloc. ad Act. Cath. Ital.*, 4 Sept. 1940: A. A. S., 32, p. 369; *Epist. ad Card. Leme*, 21 Ian. 1942; Card. PACELLI *Alloc. ad Sod. Mar. in Menzingen* (Helvetia), 22 Oct. 1938.

⁸⁰ Cfr. PII XII *Alloc. radioph. ad Congr. Barcin.*, 7 Dec. 1947: A. A. S., 39, p. 634.

⁸¹ Cfr. PII XII *Alloc. ad Act. Cath. Ital.*, 4 Sept. 1940: A. A. S., 32, p. 368; *Telegr. ad Conv. CC. MM. Ital.*, 12 Sept. 1947; *Alloc. radioph. ad Congr. Barcin.*, 7 Dec. 1947: A. A. S., 39, p. 634.

ro cum Sodalitates cuilibet alii consociationi debeant, sub sacerorum Pastorum ductu et potestate ⁸² operam suam conferre atque industriam, ⁸³ necesse non est singulos sodales alii coelui etiam nomen dare. ⁸⁴

Haec mandamus, edicimus, decernentes praesentes litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere suosque plenos et integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos res pertinet, plenissime suffragari, sicque rite iudicandum ac definendum esse, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate quolibet, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum ex Arce Gandulphi, prope Romam, die xxvii mensis septembris anno mcmxlviii, bis centesimo a Bulla Aurea « Gloriosae Dominae », Pontificatus Nostri decimo.

PIUS PP. XII

9.

4 novembris 1948

Prorogatur facultas pro Novitiis ruri commorandi et sanatio,, si opus est, conceditur (Rescript. S. Congr. Negot. Relig. Sod.).

N. 9179/48

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad Pedes Sanctitatis Vestrae humillime provolutus, implorat prorogationem Rescripti diei 13 iulii 1943 ⁽¹⁾, quo concedebatur ut domus illae

⁸² Cfr. in'er al'ia: Pii XII *Telegr. ad Conv. CC. MM. Ital.*, 12 Sept. 1947; *Epist. ad P. D. Lord*, 24 Ian. 1948; *Epist. During recent years ad Episc. Indiae*, 30 Ian. 1948.

⁸³ Cfr. praesertim: Pii XI *Epist. ad Episc. Brasiliae*, 27 Oct. 1935: *A. A. S.*, 28, p. 161; *Alloc. ad Sod. Mar.*, 30 Mart. 1930. — Pii XII *Alloc. ad Act. Cath. Ital.*, 4 Sept. 1940: *A. A. S.*, 32, p. 369.

⁸⁴ Cfr. Pii XII *Epist. ad P. S. Ilundain*, 26 Aug. 1946.

⁽¹⁾ Cfr. *A. R.* X 543, 589.

Noviciatus Societatis, quae infra annum per aliquod tempus ruri vitam communem ducere coguntur, hoc facere possint quin valor ipsius Noviciatus detrimentum patiatur.

Et Deus, etc.

Vigore facultatum a Sanctissimo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, attentis expositis, Revmo P. Praeposito Generali benigne commisit, *praevia sanatione quatenus opus sit*, ut per tam enuntiati indulti prorogationem ad aliud quinquennium pro suo arbitrio et conscientia concedat, servata in reliquis eiusdem indulti forma et tenore.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, die 4 Novembris 1948.

† FR. L. H. PASETTO, *Secr.*

L. ✕ S.

H. AGOSTINI, *Ad. a Studiis.*

10.

20 novembris 1948

Renovantur ad septennium quaedam indulgentiae pro Noviciis Officium Parvum S. Stanislai recitantibus (Rescript. S. Paenitent. Apost.).

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

SECTIO DE INDULGENTIIS

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Tuae provolutus, humillime petit prorogationem gratiae concessae per Rescriptum Apostolicum datum die 21 Novembris 1911 ⁽¹⁾, quo Noviciis praefatae Societatis Parvum Officium in honorem S. Stanislai Kostka devote recitantibus aliquot indulgentiae concedebantur.

Et Deus, etc.

(1) Cfr. A. R. I (III) 29-36; III 309; VI 743-735; X 305-306.

Die 20 Novembris 1948.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, vi facultatum a SSmo D. N. Pio Pp. XII sibi tributarum, benigne annuit pro petita proratione ad aliud septennium servato tenore concessionis in sup-
plici libello memoratae.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

L. ✕ S.

S. LUZIO, *Regens*
S. DE ANGELIS, *Subst.*

10^a).

22 decembris 1948

*Renovatur facultas celebrandi unam Missam noctu in missioni-
bus ad populum (Rescript. S. C. de Sacram.).*

Prot. N. 7213/48

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, humiliter postulat a Sanctitate Vestra prerogationem rescripti Sacrae Congregationis de Sacramentis, diei 10 Martii 1941 - N. 412/41 ⁽¹⁾, circa facultatem qua Sacerdotes S. I. tempore Missionum possunt vel ipsi vel alius Sacerdos celebrare Missam in vigiliis nocturnis, quae fiunt de consensu Ordinarii loci, iisdem causis perdurantibus.

Die 22 Decembris 1948, Sacra Congregatio de disciplina Sacramentorum, vigore specialium facultatum a SS.mo D.no Nostro Pio Papa XII tributarum, attentis expositis, gratiam prorationis benigne impertitur ad aliud septennium, servatis in reliquis forma ac tenore praecedentis rescripti.

F. BRACCI, *Secr.*

⁽¹⁾ Cfr. A. R. X 11-12.

10b).

29 decembris 1948

Facultas celebrandi Missam SS. MM. Canadensium die 16 martii 1949 (Rescript. S. C. Rit.).

SACRA CONGREGATIO RITUUM
S. 238/49

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, ea quae sequuntur reverenter exponit:

Die 16 Martii 1949 trecentessimus dies anniversarius erit gloriosi martyrii S. Ioannis de Brébeuf. In Calendario autem erit feria IV hebdomadae II Quadragesimae, nullo occurrente festo. Quare Orator humiliter implorat, pro omnibus sacerdotibus Societatis Iesu, facultatem eo ipso die celebrandi Missam de festo Sanctorum Martyrum Canadensium.

SOCIETATIS IESU

SACRA RITUUM CONGREGATIO, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XII tributis, benigne annuit pro gratia iuxta preces; servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 29 Decembris 1948.

† C. Card. MICARA, *Praefectus*.

L. ✕ S.

† A. CARINCI, *Arch. Seleucien., Secret.*

11.

Anno 1948

Acta quaedam in causis NN. FB et VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1) S. D. P. IACOBI BERTHIEU

Conceditur aperitio processus apostolici Tananariven. super martyrio (19 iunii).

- 2) SS. D. P. IOSEPHI EMMANUELIS GONÇALVES ET SS. MM.
Nominatur Ponens Emmus Card. Clemens Micara (1 febr.).
- 3) VEN. P. BERNARDI DE HOYOS
Datur facultas tribunali Vallisoletano inquirendi iuridice super alia sanatione obtenta in eadem Dioecesi (3 iulii).
Decretum quo conceduntur litterae remissoriales ad Ordinarium Matritensem ad processum apostolicum super duabus sanationibus habitis in Dioecesi Matritensi (26 iulii).
Constituatur P. Franciscus X. Peiró (Prov. Tolet.) Vicepostulator pro praefato processu (8 septembr.).
- 4) S. D. P. PHILIPPI JENINGEN
Conceduntur litterae remissoriales ad Ordinarium Eistetten. pro construendo processu apostolico super miraculo tributo intercessioni Servi Dei (12 febr.).
Nominatur P. Antonius Höss (Prov. Germ. Sup.) Vicepostulator pro processu apostolico construendo in Curia Eistettensi super miraculo praefato (22 aprilis).
- 5) MM. SINENSIIUM: LEONIS IGNATII MANGIN S. I., PAULI DENN S. I., PETRI TCHOU, ANNAE WANG ET SS. A BOXER, OCCISORUM.
In substitutionem Emmi Card. Caroli Salotti defuncti, nominatur novus Ponens Emmus Card. Clemens Micara (4 ian.).
Congregatio ordinaria super introductione Causae et non cultu (28 maii).
Decretum introductionis Causae (28 maii) (A.A.S. XL 473).
Obtinetur dispensatio a processu apostolico super fama sanctitatis (5 iulii).
- 6) VEN. P. IULIANI MAUNOIR
In substitutionem Emmi Card. Caroli Salotti, defuncti, nominatur novus Ponens Emmus Card. Alexander Verde (2 maii).
- 7) SS. D. P. PETRI OLIVAIN ET SS. MARTYRUM
Congregatio praeparatoria super martyrio (7 decembr.).
- 8) S. D. P. ADULFI PETIT
Obtinetur dispensatio pro incohanda disceptatione super vir-

tutibus ab intervallo 50 annorum a C. I. C. praescripto (4 *ianuar.*).

Decretum approbationis aliorum scriptorum (6 *iunii*).

Petitur aperitio processus (15 *iulii*).

Congregatio antepraeparatoria super virtutibus (26 *octobr.*).

9) S. D. P. AUGUSTINI PRO

Obtinetur aperitio processiculi Victoriensis (31 *ianuar.*).

10) S. D. IACOBI REM.

A S. C. respondetur quibusdam quaesitis circa causam S. D. et inter alia conceditur titulus *Venerabilis*, a pluribus saeculis usitatus pro S. D., posse usurpari quatenus appellativus, non autem iuridicus (19 *april.*).

Nominatur P. Antonius Höss (Prov. Germ. Sup.) Vicepostulator eiusdem Causae post obitum P. Ioannis Metzler (22 *apr.*).

11) S. D. P. IOANNIS ROTHAAAN

Petitur aperitio processus ordinarii constructi in Curia Haarle-
lemen. anno 1934 super tribus assertis miraculis (14 *sept.*).

12) S. D. RICHARDI TENA ET SS. A COMMUNISTIS IN HISPANIA OCCI-
SORUM.

Traditur S. Congregationi triplex processus informativus (21 *april.*).

Nominatur Ponens Emmus Card. Clemens Micara (4 *iulii*).

13) SS. D. IGNATII DE VELASCO ET SS. MARTYRUM.

Obtinetur facultas pro Ordinario Matritensi aperiendi pro-
cessiculum originale diligentiarum (5 *martii*).

14) MARTYRES ANGLIAE S. I.

Emmus Card. Bernardus Griffin respondet Postulatori Gene-
rali valde sibi cordi esse prosecutionem Causae *Venerabilium*
dilatatorum ob defectum sufficientis documentationis in beati-
ficatione habita anno 1929 (23 *april.*).

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

12.

28 februarii 1948

SUMMUS PONTIFEX *per Secretariae Status Substitutum gratulationes et omnia profert R. P. Gustavo A. Wetter, Pont. Collegii Russici Urbis Vicerectori, ob plurima egregie edita et Summo Pontifici oblata.*

13.

1 maii 1948

BREVE APOSTOLICUM *obtinetur quo declaratur et constituitur Beata Virgo Maria, Immaculati Cordis titulo, praecipua Patrona Siüceuvensis Dioecesis (Süchow).*

14.

15 augusti 1948

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *agnoscit et annumerat Tulliolanum Collegium Philosophicum, a Sancto Stanislao nuncupatum, (Prov. Hibern.) inter Societatis Iesu Facultates, cum iure gradus academicos in Philosophia Sodalibus eiusdem Societatis conferendi, ad normam Const. Apost. « Deus scientiarum dominus » ⁽¹⁾.*

15.

27 octobris 1948

Summus Pontifex *extollit fructus Exercitiorum spir. S. P. Ignatii (Ex allocutione ad peregrinos Operis Exercit. Paroec. in Hispania).*

... Vuestro ejemplo Nós sirve también para encarecer la eficacia de los Ejercicios de San Ignacio, cuando se conserva la fidelidad al espíritu y al método, como gracias a Dios sucede entre vosotros. No es cierto que el método haya perdido eficacia o que no corres-

---

(1) Cfr. A. R. VII 64; IX 350; X 77, 756; XI 241.

ponda a las exigencias del hombre moderno. En cambio es una triste realidad que el licor pierde fuerza y la máquina potencia, cuando se diluye en las aguas incoloras de la superadaptación o cuando se desmontan algunas piezas fundamentales del engranaje ignaciano. Los Ejercicios de San Ignacio serán siempre uno de los medios más eficaces para la regeneración espiritual del mundo y para su recta ordenación, pero con la condición de que sigan siendo auténticamente ignacianos.

16.

27 octobris 1948

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *cum Patre Nostro communicat Summum Pontificem augusto suo assensu comprobasse conventionem inter Exemum Episcopatum Poloniae et Societatem Iesu, qua Collegium Polonicum in Urbe sub regimine Societatis transit.*

17.

7 novembris 1948

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE *decretum edit quo Seminarium Maius Zikaweiense (Prov. Franc.) in Seminarium Regionale pro Missionibus Provinciae Ecclesiasticae Chiamsuanae (Kiangsu) erigit et constituit, atque Patribus Societatis Iesu committit.*

18.

21 novembris 1948

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *agnoscit et annumerat Cursum Philosophicum Collegii Lovaniensis (Prov. Belg. Sept.) inter Societatis Iesu Facultates cum iure gradus academicos in Philosophia Sodalibus eiusdem Societatis conferendi, ad normam Const. Apost. « Deus, scientiarum Dominus » (¹).*▼

(¹) Cfr. A. R. VII 64; IX 350; X 77, 756; XI 241.

19. 21 novembris 1948

S. CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS agnoscit et annumerat Cursum Theologicum Collegii Eegenhovensis (Prov. Belg. Mer.) inter Societatis Iesu Facultates cum iure gradus academicos in Theologia Sodalibus eiusdem Societatis conferendi, ad normam Const. Apost. « Deus, scientiarum Dominus » ⁽¹⁾.

20.

Anno 1948

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

8 ianuarii 1948. — R. P. FRANCISCUS GLEESON (Prov. Oregon.) nominatur Vicarius Apostolicus Alaskensis et Episcopus titularis Cotennensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide - Cfr. A.A.S. XL 184*).

9 ianuarii 1948. — R. P. IOSEPHUS TCHANG (Prov. Austr.) nominatur Rector Seminarii Regionalis Kinghsiensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

15 ianuarii 1948. — Exc DD. HENRICUS DOERING (Prov. Germ. Inf.) hactenus Archiepiscopus Poonensis, transfertur ad Sedem titularem Anazarbensem (*Decretum S. C. de Prop. Fide - A. A. S. XL 185*).

19 februarii 1948. — P. ANTONIUS FERRUA (Prov. Taur.) nominatur Conservator ad honorem S. Musaei Bibliothecae Ap. Vaticanae (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

24 februarii 1948. — P. FELIX CAPPELLO (Prov. Rom.) nominatur Consultor S. C. de disciplina Sacramentorum (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

11 martii 1948. — R. P. VICTOR SARTRE (Prov. Tolos.) nominatur Vicarius Apostolicus Tananarivensis et Episcopus titularis Vagensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide - A. A. S. XL 280*).

⁽¹⁾ Cfr. A. R. VII 64; IX 350; X 77, 756; XI 241.

- 8 aprilis 1948.** — R. P. ALDUS PATRONI (Prov. Ven. Med.) nominatur Episcopus Calicutensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide* - A.A.S. XL 281).
- 23 aprilis 1948.** — R. P. GODEFRIDUS GIORDANO (Prov. Neap.) nominatur Rector Pontificii Athenaei Kandiensis (Ceylan) (*S. C. de Prop. Fide*).
- 8 iunii 1948.** — R. P. GUILIELMUS BAUWERAERTS (Prov. Belg. Sept.) nominatur Rector Seminarii Regionalis Mayidiensis (Miss. Kisant.) (*Litterae S. C. de Prop. Fide*).
- 21 iunii 1948.** — R. P. DAVID F. HICKEY (Prov. Missouri.) nominatur Vicarius Apostolicus Belizensis et Episcopus titularis Bonitzensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 27 novembris 1948.** — P. VLADIMIRUS KONOPKA (Prov. Pol. Min.) approbatur Rector Pontificii Collegii Polonici in Urbe (*Epistola S. C. de Semin. et Studiorum Universit.*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

21.

2 februarii 1948

Missio Iamshedpurensis erigitur et Provinciae Marylandiae conceditur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Admirabilis propagatio Catholicae Fidei per Bengalenses regiones, quae, omnipotenti Deo laboribus apostolicis nostrorum Patrum benedicente, duabus iam florentibus Dioecesibus ortum dedit, novos constanter laboratores ad vineam Domini excolendam requirit. Quare, cum Provincia Marylandiae Missionem a Nobis petierit, alimentum ignis missionarii, quo illi Patres ac Fratres exardescunt, eam Provinciam auxilio arcessere deliberavimus.

Divino igitur Spiritu suppliciter invocato, auditis Praepositis Provinciarum Belgicae Meridionalis, Belgicae Septemtrionalis, Marylandiae, necnon Superioribus regularibus utriusque Missionis Calcuttensis et Ranchiensis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, pro nostri muneris auctoritate haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Territorium complectens civiles districtus *Manbhum* et *Singhbhum* atque status *Kharsawan* et *Saraikele* — quod ad gubernationem Societatis tantum — seiungimus et in Missionem separatam erigimus, Missionem IAMSHEDPURENSEM ex urbe principe appellandam, et Provinciae Marylandiae curis concedimus.

cum omnibus iuribus et officiis, quae Missionibus dependentibus secundum nostrum Institutum competunt.

2) Missioni Iamshedpurensi ascripti erunt, praeter Socios Provinciae Marylandiae huic Missioni destinatos, ii Socii Provinciae Belgicae Meridionalis et Provinciae Belgicae Septemtrionalis, qui in territorio eiusdem novae Missionis nati sint; Socii vero aliarum Provinciarum in territorio Missionis Iamshedpurensis labori apostolico nunc operam dantes, eidem censebuntur applicati, donec novi e Marylandia Missionarii eis suffici possint, neque poterunt e Missione revocari nisi de mutuo consensu Superiorum regularium.

3) De bonis Arcarum communium inter se cum caritate convenient Superiores regulares Missionis Calcuttensis, Missionis Ranchiensis et novae Missionis Iamshedpurensis, et suam conventionem, addito iudicio Praepositorum Provinciarum Belgicae Meridionalis ac Septemtrionalis et Marylandiae, approbationi Praepositi Generalis subicient.

4) Dubia, si qua orta fuerint, Praeposito Generali solvenda proponentur.

Hoc nostrum decretum in praecipuis saltem domibus Provinciarum Belgicae Meridionalis ac Septemtrionalis et Marylandiae necnon Missionum Calcuttensis et Ranchiensis die 12 mensis martii ad mensam legetur, atque exinde plenam secundum nostrum Institutum vim habebit.

Datum Romae, die 2 februarii 1948,
in festo B. V. M. Purificatae.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✕ S.

ANTONIUS M. DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

22.

2 februarii 1948

Missio Yangchowensis erigitur et Provinciae Californiae conceditur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Mirum quemadmodum misericors Deus Shanghaiensem Missionem post restitutam Societatem benedicere voluerit. Zelo enim apostolico Patrum ac Fratrum Provinciae Franciae tantopere illa crevit et continenter progressa est, ut pluribus Vicariatibus atque adeo Dioecesibus ortum dedisse sit dicenda. Attamen etiam nunc maiore labore illi Missionarii premuntur, quam quem sine detrimento animarum ferre possint.

Quare, cum iam a pluribus annis in eadem Missione, ad iuventutem praesertim instituendam, operam tribuant Socii Provinciae Californiae, qui territorio indigent, ubi suum animarum studium latius effundere queant, re attente perpensa, auditis tam Franciae et Californiae Praepositis quam Superiore regulari Missionis Shanghaiensis, Patribus quoque Assistentibus in consilium adhibitis, ac divino lumine instanter implorato, pro nostri muneris auctoritate, haec quae sequuntur in Domino decernimus:

Partem occidentalem Missionis Shanghaiensis ab hac Missione seiungimus et — quod ad internam Societatis gubernationem pertinet — in Missionem separatam, YANGCHOWENSEM ex urbe principe nuncupandam, erigimus ac Provinciae Californiae curis concedimus, cum omnibus iuribus et officiis quae Missionibus dependentibus secundum nostrum Institutum competunt.

De territorio autem, Sociis, domiciliis, bonis novae Missionis, haec praeterea decernimus:

1) Territorium Missionis Yangchowensis complectetur subpraefecturas civiles Szeyang, Hwaiyin, Hwaiian, Paoying, Kaoyu, Kianqtu, Icheng, ad Missionem Shanghaiensem usque adhuc pertinentes. et praeterea domus omnes Societatis quae in territorio Archidioecesis Nanchimensis conditae sunt vel in posterum condentur.

2) De Arcis communibus Missionis dividendis, inter se cum caritate convenient Superior regularis Missionis Shanghaiensis et Superior regularis novae Missionis Yangchowensis, et suam conventionem, cum iudicio Praepositorum Provinciae Franciae ac Provinciae Californiae, Nobis approbandam subiciant.

3) Dubia, si qua oriantur, sive de Sociis sive de aliis quibuscumque huius nostri decreti capitibus, Praepositi Generalis erit dirimere.

Hoc nostrum decretum proximo die 12 mensis martii in praecipuis saltem domibus Provinciae Franciae ac Provinciae Californiae et Missionis Shanghaiensis ad mensam legatur, atque ex eo die plenam secundum nostrum Institutum vim habere incipiat.

Datum Romae, die 2 februarii 1948
in festo B. V. M. Purificatae.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

ANTONIUS DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

23. 2 februarii 1948

Missio Insularum Carolinarum et Marshallensium, hactenus Prov. Baeticae concredita, tribuitur Provinciae Neo Eboracensi.

DECRETUM
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Insulae magni oceani, quae Marianarum, Carolinarum, Marshallensium nomine nuncupantur, gratissimam nobis revocant eorum memoriam, quae Deus ac Dominus Noster per suam minimam Societatem in pauperibus evangelizandis perficere voluit. Affulget enim nobis in primis gloriosus sanguis sexdecim filio-

rum Societatis, ex variis Provinciis variisque nationibus, qui saeculo XVII illas consecravit ac fecundavit. Et in restituta Societate splendet obœdientiae atque abnegationis exemplum, quibus, desiderio Sanctae Sedis obsecundantes, omnes Provinciae Hispaniae primum, deinde Provincia Baetica, mediis in innumeris paene difficultatibus, quas sive locorum condiciones sive civiles rationes sive belli calamitates opponebant, cum zelo et fructu laboraverunt, laboresque suos novo septem Missionariorum cruento triumpho coronatos viderunt.

At mutatis politicis adiunctis, difficile iam PP. Hispanis erat in insulis illis evangelizandis pergere. Quare, anno superiore, cum insulas Marianas Sancta Sedes, a reliquo Vicariatu sciungens, Vicariatui Guamensi annexisset, Provincias Assistentiae Americae ad auxilium ferendum insulis Carolinis ac Marshallensibus invitavimus, quae magna quidem cum caritate et obœdientia invitationi responderunt. Missionem vero ad tempus Nobis ipsis immediate subiciendam esse duximus.

Nuper tamen Provincia Neo Eboracensis, praeclarum praebens generosi animi exemplum, se Nobis sponte obtulit ad Missionis illius curam suscipiendam.

Quae cum ita sint, cum admodum expediat ut status illius Missionis definite iam ordinetur, divino lumine suppliciter explorato atque auditis PP. Assistentibus, pro nestri muneris auctoritate, ea quae sequuntur in Domino decernimus:

1) Missio Insularum Carolinarum et Marshallensium cum omnibus domibus et bonis Societatis, quae in ea sunt vel ad eam pertinent, Provinciae Neo Eboracensi addicatur et ab hac Provincia in posterum dependens sit, huiusque Praepositus plenam iurisdictionem secundum Institutum in illam habeat.

2) Socii Provinciae Baeticae, qui in territorio Missionis Insularum Carolinarum et Marshallensium nati sunt, ascribantur Provinciae Neo Eboracensi; ceteri vero Socii Provinciae Baeticae itemque Socii aliarum Provinciarum, qui in Missionem nunc laborant, eidem censeantur applicati, ita ut nonnisi de mutuo Superiorum, quorum interest, consensu inde dimoveri possint.

3) Si qua dubia in exsequendo hoc decreto exoriantur de Missionis territorio, Sociis, bonis temporalibus, ea Praeposito Generali solvenda proponantur.

Hoc nostrum decretum in praecipuis saltem domibus Provinciae Neo Eboracensis et Missionis Insularum Carolinarum ac Marshallensium die 12 proximi mensis martii ad mensam legatur, et exinde plenam suam vim habeat.

Datum Romae, die 2 februarii 1948
in festo B. V. M. Purificatae.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✕ S.

ANTONIUS M. DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

24.

21 februarii 1948

Ex Provinciis expetitur relatio de difficultatibus inventis in applicanda Ratione Studiorum.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Decessor meus, R. P. Ledóchowski b. m., cum die 31 iulii 1941 ad omnes Praepositos Provinciales litteras dedit quibus nova Ratio Studiorum promulgaret, statuit, quemadmodum in decretis 38 et 39 Congregationis Generalis XXVIII provisum erat, hanc Rationem Studiorum ad experimentum usque ad subsequentem Congregationem Generalem in praxim deducendam esse. Praescripsit simul ut, si usu cotidiano detegeretur quasdam dispositiones istius novae Rationis minus emolumenti prae se ferre, quam speratum erat, id Romam deferretur. Non mirum est, grassante bello per totum fere mundum, quod paucissimae tantum animadversiones tunc Romam pervenissent.

Anno autem 1946, coacta Congregatione Generali XXIX, multa postulata ex Provinciis in Urbem allata sunt de eadem Ratione Studiorum. Quae, postquam maxima cum cura examinata sunt a Commissione studiorum, unanimis sententia Patrum fuit experimentum novae Rationis non sufficiens fuisse et protrahendum esse, « ut difficultates quae in eius executione occurrant magis definiantur et accommodata remedia inveniantur » ⁽¹⁾. In eodem decreto Congregatio voluit ut Praepositi Provinciarum et Rectores Collegiorum Nostrorum mitterent ad Praepositum Generalem accuratas relationes de his difficultatibus ac remediis, secundum normas ab eo statuendas.

Iamvero ut munus a Congregatione Generali mihi impositum impleatur, velint omnes Praepositi Provinciarum et Viceprovinciarum ac Superiores Missicum, in quibus Nostri docentur Philosophiam aut Theologiam, necnon Rectores domorum ubi Nostri student, praedictas relationes ad me mittere.

Patet in Collegiis Nostrorum audiendos esse Decanos Facultatum, Praefectos Consultoresque studiorum ac Professores. Auctor sum ut in singulis Collegiis a Praefecto studiorum vel ab alio Patre omnes animadversiones colligantur coordinataeque in Urbem mittantur. Patribus tamen licebit directe ad me hac de re scribere. Omnes hae relationes Romae sint ante exeuntem mensem septembrem huius anni.

Haec omnia documenta, prout commendavit Congregatio Generalis, examini subiciuntur Commissionis virorum peritorum a me constituendae. Huius erit Rationem Studiorum, quantum opus erit, retractare, ut definitive promulgari possit.

Quanti momenti sit hoc negotium pro ipsa Societate, pro felici progressu studiorum et consequenter pro bono animarum, nemo non videt. Quare omnes suum conferant ut nova Ratio Studiorum, quae summo studio confecta est, magis perficiatur et ad necessitates nostrorum temporum plene accommodetur. Nihil optatius est pro nostra Societate quam habere codicem studiorum perfectissimum et nihil magis proprium « ad fidei de-

---

(1) Decr. 28, 1; A. R. XI 37, 38.

fensionem et propagationem » ad quam Societas nostra est instituta ⁽²⁾.

Commendo me ss. SS.

Romae, 21 februarii 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

25.

3 aprilis 1948

Pater Noster extollit et impense inculcat opus nostrorum Collegiorum.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Comperio in ista Provincia quosdam cepisse dubitare num forte expediat in nostra Collegia studiorum mediorum plures magistros laicos admittere, quo maior numerus Nostrorum aliis laboribus apostolicis, qui videntur magis urgere, applicari possit.

Cum haec quaestio non pauci momenti esse mihi videatur, aliqua puncta ex Instituto et ex naturali ratione hausta, RVae scribo, quo facilius et plenius de hac re cum suis subditis agere, atque rectum cogitandi modum in nostris praesertim iuvenibus ingerere possit.

Laudandus omnino zelus illorum, qui acri efficacique lucta « inimici humanae naturae » ⁽¹⁾ in animarum perditionem permoti, sese impendere et superimpendere anhelant, ut « ubi abundavit iniquitas, superabundet gratia » ⁽²⁾ Christi. Si inimicus verbo, scriptis, « radio », « film » utatur in perniciem, nihil horum nos intenta-

⁽²⁾ Cfr. *Formula Instituti* n. 1.

⁽¹⁾ *Exercitia Spīr.*: Annot. 7 [7].

⁽²⁾ Cfr. *Rom.* V 20.

tum linquemus, immo ingenio, fortitudine, zelo adversarium superabimus. Si iste per universum orbem perniciosas artes spargit, nos conatus totius Societatis, per omnes nostras Provincias, in unum magis magisque coniungemus. Si novas iste insidias struit, novas nos, ubi id efficacius est, methodos quaerere non dubitabimus. Numquam mente nec corde excidet Societatem nostram conditam esse « ad fidei defensionem et propagationem » ⁽³⁾; finis noster apostolicus, « impense in salutem et perfectionem proximorum incumbere » ⁽⁴⁾, coram oculis nostris perpetuo versabitur, dum civitates nostras, viciosque maxima ex parte a Deo alienos effectos conspiciamus.

Verum in hoc opere illud attendendum est, ne citius quam id patiuntur leges naturae et gratiae, fructus speciosos forte, sed immaturos et nimis cito marcescentes colligere intendamus. A pluribus lustris praevaluit apud homines huius saeculi iste pruritus omnia cito, magno strepitu, ingenti hominum commotione perficiendi; rarius iam ambiunt illud Thucydidis « ἀνίκητον ἔργον », « monumentum aere perennius » ⁽⁵⁾ excitare; vel, ut verbis utar aeternae Veritatis, minus iam solliciti sunt de « fundanda domo supra petram » ⁽⁶⁾. Cogitanti cuilibet patet quid in futuro de aedificio in arena fundato timendum sit.

Societas nostra, ab initio, magis de solida atque duratura efficacitate quam de specie suorum ministeriorum sollicita fuit: nostris quoque diebus, dum plerorumque mentes, turbatas atque inquietas, pervadit rerum novarum febris, meminisse oportet illius suae sanctae et fecundae traditionis. Bonum facere intendimus quod profundum sit, atque latius diffundatur: terram alte effodimus, stercora per annos constanter ficulneae subministramus ⁽⁷⁾, patienter fructus maturare sub Dei sole sinimus.

Inde fit ut non tantum olim tribuerimus, sed adhuc hodie tribuamus praecipuum quoddam momentum operi nostrorum Collegiorum, studiorum tam mediorum quam superiorum. Ab eis pendet vita futura Ecclesiae, quia ab eis praesertim pendet eius influxus in vitam publicam. Iam vero si vita publica, instituta dico, industrialia, commercialia, finantiaria, quibus de facto regitur vita « socialis », et cum illis ipse Status, a fide aliena sint, immo fidei in-

(3) *Form. Instit.* n. 1; *Epit.* n. 2 § 2.

(4) *Summ. Const.* 2.

(5) THUCYDIDES, *Histor.* I 22; HORATIUS, *Od.* I. III, od. 30.

(6) *Cfr.* MATTH. VII 25.

(7) *Cfr.* LUC. XIII 8.

fensa, nemo est qui non noverit quantum detrimenti inde patiantur animae. Nostris certe diebus multo maioris faciendus est ille influxus principiorum catholicorum in vitam publicam, cum in dies crescat ambitus potestatis sive Status sive magnorum illorum coetuum, quorum opera multa milia milium hominum victum sibi comparant. Influxus autem in vitam publicam, praeterquam aliis mediis, quae commemorabat Congregatio Generalis XXVIII, d. 29, 3 ⁽⁸⁾, efficaciore modo per institutionem iuventutis in Collegiis et Universitatibus exercetur. Illis enim qui, cum pleniore scientia atque rerum peritia, solidis studiis parta, mentem animumque intime christianum coniungunt, aptissimi sunt, ut nostris oculis videmus, qui illam practicam collaborationem inter Ecclesiam et Statum efficiant, sive illa in vera atque sincera libertate et aequalitate tantum, sive etiam in liberali adiutorio consistat, sine qua apostolatus catholicus vel suffocatur vel debilitatur, immo labente tempore deficit.

Certe labor Collegiorum specietenus minus spiritualis seu sacerdotalis videri possit; patientem certe requirit et austerum conatum; humilem postulat et abnegatione plenam collaborationem ad opus quoddam multorum, dum fructus laboris singulorum vix apparet. Simile certe est illud opus homini qui seminavit semen in agro, dein vero abiit, dum semen ultro crescit et fructum parat; simile mulieri quae fermentum abscondit in farina, « donec fermentatum sit totum » ⁽⁹⁾; simile est grano frumenti, cadenti in terram et (ut videtur) morienti; simile est, non una ex parte, labori patienti, lento Christi Domini, Apostolos suos per annos instituenti.

Ast quam fructuosus sit ille labor, ideoque quam eximie sacerdotalis, neminem qui paulo attentius rem consideret, fugere poterit. Materfamilias (ut exemplo rem illustrem) non contione quadam, ex professo repetita, filios ad pietatem et virtutem christianam, morumque urbanitatem instituit, sed in praxi vitae cotidianae innumeris suis monitis, quasi aliud agendo datis, modo quo ipsa res maxime diversas hominesque aestimat, laudat, vituperat, immo imprimis exemplo propriae caritatis, operositatis, fidelitatis; uno verbo, abscondito, patienti, longo conatu format ipsa in filio animum penitus christianum. Simile quid in nostris Collegiis fit; nisi enim iuvenis, dum acquirit scientiam etiam profanam, eam imbibat spiritu fidei perfusam, nisi non tam scientiam quam totam sapientiam, theoreticam simul et practicam, vitae ad Deum ordinatae addiscat; nisi per annos et annos calore illo spirituali foveatur, aërem illum christianum hauriat, vitam illam, quam dixerim « ca-

⁽⁸⁾ A. R. IX 31, 32.

⁽⁹⁾ Cfr. Luc. XIII 19-22.

techumeni » vivat, vix non frustra expectabis hominem adultum mente, animo, moribus christianum. Iuvenes in nostris Collegiis, non tam docemus, quam educamus. Educatio autem, non mera doctrina, etiam religiosa, perficitur; longe latius pateat, profundius radices agat oportet. Et ideo iure dictitamus educationem, quam « neutralem » appellant, vel minime sufficere vel etiam exitialem esse. Ideo rursus insistit Ecclesia ut iuvenes nonnisi catholica Collegia frequentent ⁽¹⁰⁾.

Hinc etiam manifestius fit quare S. Ignatius in Constitutionibus ⁽¹¹⁾ praescribat ut in nostris Collegiis « Omnes praeceptores, si fieri potest, ex Societate sint; quamvis, si necessitas urgeret, externi esse possent ». Quam eandem normam adhuc tenet Societas ⁽¹²⁾.

Certe mutatis, praesertim quoad disciplinas in nostris Collegiis docendas, rerum adiunctis, dudum invaluit usus, in primis ad res magis profanas praelegendas, adsciscendi nobis magistros externos, non tantum in scholis superioribus et Universitatibus, sed etiam in scholis mediis. Eo vel magis quod in nonnullis regionibus crescit numerus laicorum peritorum simul et vere piorum, qui in scholas catholicas aggregari cupiunt.

Nos autem si finem apostolicum nostrorum Collegiorum prae oculis servabimus, totis viribus eo contendemus ut saltem et principales magistri scholarum mediarum ⁽¹³⁾, et magistri illarum disciplinarum quae maioris momenti sunt ad animum iuvenum fingendum (quales sunt in primis disciplinae religiosae, litterariae et historicae), omnes sint de Societate. Non parum immo auctoritate crescent Nostri, si Professores quoque matheseos et « scientiarum », quae dicuntur, de Societate sint.

Experientia illarum Provinciarum, quae sive repetitis persecutionibus vexatae, sive aliunde penuriam vocationum patientes, coguntur maiorem longe numerum laicorum inter magistros cooptare, ostendere videtur quantum inde detrimentum capiat et pietas alumnorum et eorum cognitio rerum religiosarum, et praesertim eorum sensus christianus. Certe adiuncta talia esse possunt ut, ad maiora mala vitanda, monopolii nempe scholarum heterodoxarum vel athearum, eiusmodi collegia catholica sed laica, dirigentibus paucis ex Nostriis, sustinenda sint. Restat tunc (quod ceterum ubique curandum) ut laicos cooperatores, quanta possumus cura instituamus, ad exercitium praesertim apostolatus educationis catholicae,

⁽¹⁰⁾ Cfr. *Cod. I. C.* cc. 1374, 1379.

⁽¹¹⁾ *Const. P. IV* c. 13 B.

⁽¹²⁾ Cfr. *Coll. Decr.* n. 141.

⁽¹³⁾ Cfr. *Epit.* n. 398 § 2.

eosque aestimatione, fiducia, fraterno adiutorio nobis devinciamus.

Verum in ista Provincia curet RVa ut omnes Nostri in re tanti momenti « idipsum sapiant et dicant » ⁽¹⁴⁾: Collegia nostra utpote non minoris, sed maioris efficacitatis apostolicae quam multa ministeria directa, sint vera Collegia Societatis, in quibus Nostri, potius quam laici, alumnos doceant et educent, qualia ea optant parentes qui filios suos nobis instituendos tradunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 3 aprilis 1948.

R^{ss} V^{ss}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

26.

5 aprilis 1948

Nuntiatur novus Praeses Secretariatus Centralis CC. MM.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Nostro RVam certiore facio P. Angelum Carrillo de Albornoz, e Provincia Toletana, novum esse renuntiatum Praesidem Secretariatus Centralis Congregationum Marianarum.

P. Aemilius Villaret, qui usque adhuc hoc munere fungebatur, addictus remanebit Secretariatui, ubi « Historiae Congregationum Marianarum » ⁽¹⁾ perficiendae operam dabit.

⁽¹⁴⁾ Cfr. *Summ. Const.* 42.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. XI 83-85, 247.

Curet RVa haec cum iis quorum interest tempestive communicare, praesertim cum Secretario seu Promotore Congregationum Marianarum Provinciae.

Commendo me SS. SS.

Romae, 5 aprilis 1948,
in festo Annuntiationis B. V. M.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu

27.

27 aprilis 1948

Pro Pont. Universitate Gregoriana aliisque Institutis consociatis viri expetuntur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Neminem vestrum latet quanti momenti sit, ad bonum Ecclesiae universalis, prosper status Pontificiae Universitatis Gregorianaе Institutorumque cum ea consociatorum, Biblici nempe et Orientalis. In iis enim bene multi instituuntur futuri Seminariorum atque Facultatum ecclesiasticarum Professores et Rectores, Curiarum Episcopalium et Religiosorum Ordinum officiales, ne quid dicam de futuris Episcopis et Superioribus maioribus. Si voluerit RVa vel obiter percurrere nuper editum Catalogum Universitatis anni 1947/48, videbit alumnos solius Pontificiae Universitatis Gregorianaе ex amplius 370 dioecibus, 90 Ordinibus et Congregationibus religiosi conscribi. Si ulterius cogitaverit plerumque nonnisi aptissimum quemque vel certe selectum ab Auctoritate ecclesiastica studiis in hac Universitate destinari, manifestum fiet de nullo alio opere in universa Societate eodem

gradu valere illud « Bonum quo universalius eo divinius » ⁽¹⁾; nullibi enim adeo verificatur quod « illi homines..., [qui], cum profecerint, in causa erunt ut bonum ad multos alios, qui eorum auctoritatem sequuntur vel per eos reguntur, perveniat » ⁽²⁾ in his Institutis nostris iuvantur, immo fere penitus formantur. Nil mirum proinde si ultimae Congregationes Generales, inter quas appellasse sufficiat XXIX^{am}, d. 17 § 2 et d. 32, hoc opus ab ipso S. Parente Ignatio fundatum, peculiarem in modum commendatum voluerint curis Praepositi Generalis. Pro eo quo omnes flagramus amore erga Ecclesiam universam, certe nobis etiam prae ceteris carissimis singularum Provinciarum operibus, cordi esse debet hoc opus omnium praeclarissimum; pro filiali promptaque oboedientia quam Summo Pontifici peculiarem in modum vovimus, paratissimi simus oportet his Eius Institutis, ut pupillae oculi Sibi caris, totis viribus opitulari.

Ex Catalogo autem sive Universitatis Gregorianaе sive Instituti Biblici vel Orientalis, eadem claritate apparet quam necesse atque urgens sit in nostra Instituta maiorem numerum aptorum Professorum quam primum cooptare. Labentibus annis exitiosi recentisque belli, validiores Professores substitui non potuerunt iis, quorum vires, aetate ad senium vergente, decrescere coeperunt, qui nihilominus tam viriliter his difficillimis temporibus laboraverunt atque bonam existimationem auctoritatemque Societatis in studiis romanis servaverunt. Alii, quorum matura talenta et eruditio otia requirebant ad libros conscribendos, a munere assidue docendi in cotidianis scholis non potuerunt liberari. Progressus scientiarum ecclesiasticarum, qui usque peritiores plerosque postulat quos dicimus « specialistas », aequa ratio haberi non potuit. Crescente numero auditorum (ultra 1.700 iam numerantur in Gregoriana, 150 in Biblico) vix ac ne vix quidem sufficere valent magistri ad dirigenda exercitia practica, dissertationes ad Licentiam et Lauream, ne quid dicam de singulis in studiis moderandis. Non sine fundamento queruntur quaedam Seminaria, sicut et nonnullae Provinciae Societatis, non plene aptam esse institutionem, utut securitate doctrinae et sensu catholico eminentem, quae iuvenes clericos

---

(1) *Const. P. VII c. 2 litt. D:*

(2) *Ibid.*

et sacerdotes ad occurrendum in quibusdam regionibus praesentis temporis necessitatibus, integre disponat.

Neque praetereundum est Domus Romanas totius Societatis non modo Professoribus, sed ceteris quoque Officialibus indigere: scilicet Rectoribus, Ministris, Oeconomis, Secretariis, Bibliothecariis, itemque Fratribus Coadiutoribus; et denique inter ceteras connumerandam esse Domum Scriptorum Societatis et Propagandae Catholicae seu Stationis Radiophonicae Vaticanae, exspectantem Scriptores et aptos locutores.

Cum vero proximo anno, ut speratur, nova instaurabitur in aedibus Borromaeis Domus pro Nostris biennium Romae agentibus (quae domus, tot labores et expensas a Societate requirens ut patet, magni momenti est), ex integro omnibus Officialibus instruenda erit.

Certe, quod opera illa explicite non uni Provinciae, sed toti Societati ab ultima Congregatione commissa sunt, signum est nos propius accedere ad illum praeclarum atque catholicum spiritum qui tempore Sancti Fundatoris adeo splendebat in Societate. Uti dicebam in meis litteris de Ministeriis nostris, « Societatem intravimus omnes non in servitium cuiusdam Provinciae vel regionis tantum, sed in servitium Ecclesiae universalis » ⁽³⁾. Spiritui ipsarum Provinciarum sicut et vocationibus suscitandis proderit illa praxis perfectior nostrarum Constitutionum: « Nostrae vocationis est vitam agere in quavis mundi plaga, ubi maius Dei obsequium et animarum auxilium speratur » ⁽⁴⁾.

Ex annexis statisticis tabellis videre poterit RVa quae fuerit hucusque singularum Provinciarum pars in iuvandis nostris operibus communibus. Conabor quidem, quantum fieri poterit, nova assumenda opera aequo modo inter universam Societatem partiiri; RVam autem non latet ante omnia ad hominum aptitudinem attendendum esse, ac proin normas perfectae aequitatis non semper servari posse.

Rursus, quantum potero, conabor Provinciales tempestive monere si quem ex eorum Provincia in Universitatem Romanam advocandum ... ⁽⁵⁾. Verum, ut experientia, variis licet tentatis

⁽³⁾ A. R. XI 306.

⁽⁴⁾ *Const.* P. III c. 2 litt. G; P. VI c. 3 n. 5; *Summ. Const.* n. 3.

⁽⁵⁾ Hic omittitur Elenchus Professorum quibus tunc indigebatur.

agendi rationibus, hucusque ostendit, facile fiet ut interdum ex improvise, vel paucis tantum mensibus in antecessum, moneantur Provinciae; non raro enim Divina Providentia morbo inexpectato, morte praematura quendam Professore magna adhuc spei nobis eripit; his ipsis temporibus, cogor, uti dixi, tristes effectus longi belli resarcire. Ideo, in meis litteris 5 iunii 1947 de studiis superioribus, n. 1 ⁽⁶⁾, vos praemonebam ut plures semper studiis superioribus destinaretis quam quibus ipsi, vel statim vel in posterum, indigebitis: secus enim Societas promissis suis et obligationibus erga Ecclesiam stare non valebit. Ne miremini quaeso si interdum, ex optimis vestris Biennistis, quidam a me expetatur ad Instituta Romana destinandus, sive statim, sive post aliquam acquisitam in docendo et scribendo experientiam. Immo Praepositis Provinciarum commendare audeo ut, non modo, viros suos rogati non recusent, sed ut sponte offerant vel indicent iuvenes quosdam, magnam et tutam spem prae se ferentes fore ut gloriam Dei et honorem Ecclesiae revera promoveant. Si quandoque iure conquerimini aliquid desiderari in Urbis Universitate, eo quod non satis aptetur vestrae regionis necessitatibus, patet id unicum adesse remedium, ut ipsi libenter ex optimis vestrae regionis peritis quosdam in Urbem applicandos cedatis.

Cum intimior quam quae umquam alias nunc requiratur conspiratio totius nostrae Societatis in bonum universale Ecclesiae, undique acriter impugnatae, confido me largius appellare posse vestram erga Petri Sedem liberalitatem. Ne dubitaveritis totam Societatem, immo ipsum Christi Vicarium gratissimum plane animum vobis esse gesturum.

Commendo me ss. SS.

Romae, 27 aprilis 1948
in festo S. Petri Canisii.

R^{ae} V^{ae}
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽⁶⁾ A. R. XI 284.

ANNEXUM

Sociorum tributum ex Provinciis Societatis

ad opera communia romana, sc. ad Curiam Praep. Gen., Pont. Univ. Gregorianam, Pont. Instit. Biblic., Pont. Instit. Orient., Pont. Coll. Russ., Dom. Script. S. I., Stat. Radiophon. Vat. et Spec. Vat., ex Catalogo Prov. Romanae anno 1948 desumptum.

ELENCHUS IUXTA NUMEROS ABSOLUTOS		% PP. relate ad numerum PP. singularum Provinciarum	
Numerus Patrum ex singulis Provinciis:		9,90% :	Romana
PP. 19: Romana, Germ. Infer.		7,30 :	Croatiae
» 13: Castellana		4,70 :	Helvetica, Bohemiae
» 12: Belgica Septentr.		4,40 :	Germaniae Inferioris
» 10: Austriae, Germ. Sup.		4,19 :	Poloniae Maioris
» 8: Aragoniae		3,90 :	Austriae
» 7: Legion., Campan., Croatiae.		3,20 :	Germaniae Superioris
» 6: Taurinensi, Neerl., Belg. Merid., Neo Eborac., Polon. Maior.		2,88 :	Taurinensis
» 5: Franciae, Lugdunensi.		2,85 :	Melitensis
» 4: Sicula, Veneto-Mediolan., Helv., Tolosana, Baetica, Canad. Inf., Novae Angliae, Bohemiae.		2,60 :	Castellana
» 3: Germ. Or., Hungar., Toletana.		2,31 :	Sicula
» 2: Neapol., Lusitan., Angliae, Hiberniae.		2,18 :	Belg. Septemtr.
» 1: Melitensi, Chicag., Maryland., Missouri., Polon. Min., Argent., Bras. Centr., Colomb., Mexic.		1,74 :	Baetica
» 0: Austral., Canad. Sup., Californ., Neo Aurel., Oregon., Bras. Mer., Bras. Sept., Chilensi, Slovak.		1,66 :	Germaniae Orient.
Ex singulis Assistantiis		1,63 :	Aragon., Toletana
PP. univ. i. e.		1,62 :	Legionensis
GERMANIAE:	55	1,50 :	Hungariae
HISPANIA:	37	1,45 :	Neerlandica
ITALIAE:	35	1,40 :	Ven. Mediol.
ANGLIAE:	27	1,35 :	Campaniae
GALLIAE:	21	1,18 :	Lusitana
SLAVICA:	18*	1,12 :	Lugdunensis
AMERICAЕ:	13	1,11 :	Franciae
AMER. LAT.:	4	1,10 :	Brasil. Centr.
		1,07 :	Belg. Merid.
		1,00 :	Neapol., Canad. Inf.
		0,94 :	Neo Eborac.
		0,90 :	Tolosana
		0,70 :	Hiberniae
		0,67 :	Nov. Angliae
		0,65 :	Argentinensis
		0,60 :	Colombiana
		0,49 :	Poloniae Minoris
		0,42 :	Mexicana
		0,36 :	Angliae
		0,33 :	Marylandiae
		0,18 :	Chicagiensis
		0,16 :	Missouriana
		0,00 :	Austral., Canad. Super. - Calif. - N. Aurel. - Bras. Mer. - Bras. Sept. - Chil. - Oregon. - Slovak.

28.

10 iunii 1948

*De tempore quo novi Missionarii convenire debent in scholam
linguae iaponicae.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVam non latet quanti intersit ut novi Missionarii, qui in Iaponiam mittuntur, linguam regionis bene ab initio addiscant. Hac de causa schola linguae in nostro Collegio Yokosukano instituta est, quam omnes frequentare debent antequam ad varia Missionis ministeria destinentur. Fieri autem nequit ut illa schola ordinate et cum fructu disponatur, si auditores, non omnes simul studium linguae aggrediantur, sed suo quisque tempore illuc accedant.

Quamobrem, si quis hoc anno mittendus sit ex RVae Provincia in Missionem Iaponicam, provideat RVa ut saltem ante finem mensis septembris in Iaponiam perveniat.

. . . . .
Commendo me SS. SS.

Romae, die 10 iunii 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

29.

12 iunii 1948

De Exercitiis spir. cum conferentiarum cursu traditis Sacerdotibus saecularibus, ut artem Exercitia tradendi discant.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIALEM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Audio in istam Provinciam inductum esse morem ut iis Sacerdotibus, qui Exercitia Ignatiana tradere desiderant vel ab Ordinariatu ad ea tradenda petuntur, per Exercitia 8 dierum et 3 dies conferentiarum ars huius ministerii patefiat. Supponendo res ita se habere, talem scholam formationis vix ac ne vix quidem probare possum ob rationes quas Rae Vae breviter exponam.

Et primo quidem recordemur oportet S. Ignatium censuisse opus esse difficillimum bene tradere Exercitia spiritualia et ad hoc munus vel ex ipsis sociis suis, qui ipso direttore Ignatio plena Exercitia fecerant, non multos existimasse aptos. Continua dein ubique experientia nos idem docet. Magna pars enim Nostrorum, quamquam bis Exercitiis 30 dierum exercitati sunt, quotannis per 8 dies iis vacant, totam suam vitam spiritualem ex iis hauriunt multasque occasiones ea tradendi iam habuerunt, tamen aptitudinem ea cum fructu proportionato proponendi non sunt adepti. Quot quantaque naturae et gratiae dona ad plenos Exercitiorum fructus capiendos in direttore requiruntur! Ut aliqua paucis verbis tangam: oportet perspectam sibi habeat generalem tam naturae humanae quam gratiae viarum essentiam; recta ei pateat notitia difficultatum ac necessitudinum, tam materialium quam spiritualium, eorum qui Exercitia faciunt; ei innotescat singulorum pro aetate et officio exigentia; intimam ipsorum Exercitiorum mutuam cohaerentiam perspectam sibi habeat; audientium singulorum cooperationi cum gratia invigilet, quod facere non poterit sine peritia in applicandis regulis de discernendis spiritibus acquisita; ipse instructor suam cum Deo coniunctam vitam agat. Faber artem suam non paucis diebus discit; medicus non posset sine aegrotantium detrimento studia ad aliquos menses comprimere. Similiter rem magis nocivam quam proficuum facimus nos cum, quasi minimo pretio, cursu nempe 10 dierum, diploma quoddam aptitudinis ad Exercitia tradenda conferamus.

Minime contrarius sum quominus sacerdotes saeculares vel religiosi, qui non sunt de Societate, doceantur Exercitia fradere, quamvis maioris sit momenti ex Nostris peritos Instructores educare. Verum saltem distinguere debemus inter eos qui pauca tantum elementa fidelibus tradere cupiunt et alios qui veram artem tradendi Exercitia Ignatiana discere desiderant. Illi quidem initialem quandam formationem per octiduana Exercitia accipiant. Clare autem iis dicatur, eos qui vere ulteriorem peritiam acquirere cupiunt incipere debere ab Exercitiis 30 dierum, quibus postea accedat studium assiduum ipsius libelli Exercitiorum atque Directoriorum antiquiorum necnon recentioris R. P. Aquaviva, simulque optimorum commentatorum. Fieri potest ut tunc plures candidati illa repetant verba quae nuper in alio conventu de S. Ignatii Exercitiis prolata sunt: « grati sumus pro intimiore accepta huius aurei libelli cognitione, maxime grati quod cum sincera persuasione confiteri debemus: nos hoc pretioso instrumento uti non possumus: peritis Societatis Iesu membris hoc opus relinquimus, sperantes fore ut genuino S. Ignatii libelli spiritui eiusque verbis fideliter adhaereant ».

Haec mihi visa sunt utilia quae cum Ra Va communicarem.

Commendo me SS. SS.

Romae, 12 iunii 1948.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

30.

21 iunii 1948

Decretum quo nova territorii distributio statuitur in Provinciis septemtrionalibus Hispaniae.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Acerbissima insectatio, quae Societatem nostram in Hispania ante aliquot annos tantopere exagitavit, non modo numerum Nostrorum in iis regionibus non minuit, verum etiam mirum in modum auxit et magis ac magis in dies augere pergit; ut, Ter-

tulliani verba accommodantes, dicere possimus sanguinem illorum nostrorum Patrum ac Fratrum, pro Christo et pro Socii Christi nomine generose effusum, semen fuisse novorum Christi Sociorum. Itaque tres septemtrionales hispanicae Provinciae eatenus creverunt, ut amplius mille Sociorum singulae habeant, quaedam vero ad mille et quadringentos Socios accedat.

Quapropter, quo melius provideretur rectae gubernationi ac singulorum institutioni ac spirituali progressui et simul tanta vocationum seges fructuosius in bonum animarum adhiberi posset, ad aliam eius territorii divisionem ac distributionem veniendum numerumque Provinciarum augendum esse videbatur.

Divino igitur lumine instanter ac suppliciter implorato, auditis Praepositorum ac Consultorum earum Provinciarum necnon aliorum graviorum Patrum votis atque sententiis, re diligenter in Consultatione PP. Assistentium deliberata, pro ea quam Litterae Apostolicae ac Societatis Constitutiones Nobis conferunt potestatem, territorium Provinciae Aragoniae, Provinciae Castellanae et Provinciae Legionensis in quattuor sui iuris atque inter se independentes Provincias religiosas dividendum esse decernimus, quarum prima, quae *Provincia Tarraconensis* appellabitur, comprehendet provincias civiles: Lérida, Gerona, Barcelona, Tarragona, Castellón de la Plana, Valencia, Alicante et insulas Baleares; altera, quae appellabitur *Provincia Castellana Orientalis*, comprehendet provincias civiles: Guipúzcoa, Navarra, Logroño, Soria, Huesca, Zaragoza et Teruel; tertia, *Provincia Castellana Occidentalis* nuncupanda, complectetur provincias civiles: Vizcaya, Alava, Burgos, Valladolid, Segovia et Avila; quarta, quae antiquum *Provinciae Legionensis* nomen servabit, complectetur provincias civiles: Coruña, Lugo, Pontevedra, Orense, Asturias, Santander, León, Palencia, Zamora et Salamanca. Insulas Canarienses Provinciae Baeticae addicendas esse statuimus.

De modo exsequendi hoc nostrum decretum, haec quae sequuntur praeterea statuimus:

1º) Ex Sociis hodiernae Provinciae Aragoniae censebuntur *ascripti* Provinciae Castellanae Orientali omnes ii, quorum parentes, quo tempore illi nati sunt, domicilium canonicum habebant in territorio antiqui regni Aragoniae; reliqui omnes ad Provinciam Tarraconensem pertinebunt.

Ex Sociis hodiernae Provinciae Legionensis censebuntur

ascripti Provinciae Castellanae Occidentali omnes ii, quorum parentes, quo tempore illi nati sunt, domicilium canonicum habebant in provincia civili vallisoletana; reliqui omnes ad Provinciam Legionensem pertinebunt.

Socii hodiernae Provinciae Castellanae, quorum parentes, quo tempore illi nati sunt, domicilium canonicum habebant in Insulis Canariensibus, ascripti erunt Provinciae Baeticae. Ceteri Socii hodiernae Provinciae Castellanae inter utramque novam Provinciam Castellanam Orientalem et Castellanam Occidentalem ita distribuentur, ut quisque censeatur ascriptus ei Provinciae, in cuius territorio, quo tempore ipse natus est, parentes eius domicilium canonicum habebant; de iis vero Sociis hodiernae Provinciae Castellanae, quorum parentes, tempore natalitatis ipsorum, domicilium canonicum habebant extra eiusdem Provinciae territorium, Praepositi Provinciae Castellanae Orientalis et Provinciae Castellanae Occidentalis inter se convenient, et quae convenerint Nobis approbanda submittent.

2°) Qui die divisionis Provinciarum non fuerit addictus nec destinatus ad domum aliquam propriae Provinciae (ad quam, secundum praescripta n. 1°, ipse pertinet), sed addictus vel destinatus fuerit ad domum alienae Provinciae: huic alienae Provinciae censebitur *applicatus*, neque ex ea amoveri poterit, nisi de mutuo Provincialium quorum interest consensu.

3°) A Provincia Tarraconensi dependebit *Missio Bombayensis*; a Provincia Castellana Orientali, *Viceprovincia Venezuelana* et *Missio Ahmedabadensis*; a Provincia Castellana Occidentali, *Viceprovincia Centroamericana* et *Missio Wuhuensis*; a Provincia Legionensi, *Viceprovincia Cubana* et *Missio Ankinensis*.

4°) De Arcis Provinciarum pro portione dividendis inter se convenient Provinciales, et quae statuerint nostrae approbationi subicient.

5°) Ne Societatis opera ex subita mutatione detrimentum capiant: a) per quinque annorum spatium, donec Provincia Tarraconensis accommodatam Domum probationis in suo territorio parare possit, Verolense Collegium ac Domus probationis iurisdictioni eiusdem Tarraconensis Provinciae subiectum erit; — b) per proximos decem annos Insulae Canarienses subiectae manebunt Provinciae Castellanae Orientali; interim huius Provinciae Praepositus cum Praeposito Provinciae Baeticae conveniet

de Sociis Provinciae Baeticae in locum Sociorum ibidem nunc degentium paulatim substituendis.

6º) Si qua dubia vel difficultates orientur sive de territorio, sive de Sociis, sive de aliis huius decreti capitibus, ea Nobis solvenda proponentur.

Hoc nostrum decretum, a proximo die 16 iulii, B. V. Mariae de Monte Carmelo sacro, — quo die in omnibus domibus quattuor Provinciarum septemtrionalium Hispaniae ad mensam de more legendum ac promulgandum erit — plenam vim suam secundum nostras leges habiturum esse pronuntiamus.

Quae vero per hasce nostras litteras, solam maiorem Dei gloriam quaerentes, decernimus, velit Sacratissimum Cor Iesu. Rex ac Summus Dux noster, rata habere et confirmare; ut opitulante Immaculata Eius Genetrice Maria, ac deprecantibus S. Parente Ignatio Sanctisque Francisco Xaverio et Francisco Borgia, qui in iis regionibus ortum habuerunt, atque adeo illis omnibus fortissimis viris, Patribus ac Fratribus, qui eam terram suo glorioso sanguine fecundarunt, hae quattuor Societatis Provinciae, cum Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus, et numero Sociorum et in primis S. Ignatii spiritu atque animarum zelo magis ac magis floreant et crescant.

Datum Romae, die 21 mensis iunii anni 1948.

in festo Sancti Aloisii Gonzaga.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✕ S.

ANTONIUS M. DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

31.

21 iunii 1948

Difficultates quaedam solvuntur de normis traditis ad Catalogum Provinciae conficiendum.

AD OMNES PP. SOCIOS PROVINCIALIUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ex normis in conficiendo annuo Provinciae Catalogo servandis, quae die 26 septembris 1947 ad PP. Socios missae sunt ⁽¹⁾, nonnullae ortae sunt difficultates, quarum praecipuae numerum 7 respiciunt.

Hac de causa, Patris Nostri mandatu, RVam certiolem facio numerum 7 illarum normarum ita esse mutandum:

« Non solum de Scholasticis, sed etiam de Sacerdotibus, qui sive in alumnorum sive in Nostrorum Collegiis tamquam officio principali funguntur munere Magistri vel Professoris vel Praefecti aut Subpraefecti disciplinae, indicetur annus magisterii (= « ann. ... magist. ») ».

Igitur in posterum nulla distinctio facienda est inter Professores disciplinarum superiorum et Magistros, neque inter eos qui in Collegiis docent et eos qui disciplinae tuendae praeficiuntur; sed horum omnium officium inscribendum est: « magisterium ».

Examinatis singulis Provinciarum Catalogis huius anni 1948, animadversum est in plerisque deesse mentio « Cons. pro reb. temp. » in iis domibus, in quibus munus Procuratoris commissum est Ministro vel Superiori domus ⁽²⁾.

Pariter fere in omnibus Catalogis deest designatio « Conf. nov. », quae — ad normam can. 566 § 2, 3° ⁽³⁾ — in domibus Noviciatus facienda est. Curet ergo RVa ut, in futuris Catalogi editionibus, harum duarum praescriptionum ratio habeatur.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. XI 350-352.

⁽²⁾ Cfr. Instr. de admin. temp. n. 157 § 1: A. R. VIII 257.

⁽³⁾ Epit. n. 157 § 2.

Commendatur praeterea PP. Sociis ne suo quisque arbitrato in Catalogum inducant novos mores, in reliqua Societate non usitados.

Hanc denique occasionem nanciscor ut satisfaciam dubio in nonnullis Provinciis exorto de tempore quo mittenda sint nova documenta triennalia. Est antiquissimus usus in Societate ut ea documenta parentur occasione Congregationis Procuratorum et ab ipsis Procuratoribus Romam afferantur. Cum ergo proxima Procuratorum Congregatio, ad normam Formulae n. 1, cogenda sit mense septembri anni 1950, hoc erit etiam tempus statutum ad nova documenta triennalia. Quare proximo anno 1949, Deo volente, hinc in Provincias mittetur Instructio de modo ea documenta parandi.

Romae, die 21 iunii 1948.

Commendo me SS. SS.

Rae Vae

Servus in Xto

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu.

Epistola A. R. Patris Nostri « De Exercitiis Spiritualibus » occasione quarti centenarii ab eorundem pontificia approbatione.

SYNOPSIS EPISTOLAE

	PAG.
1. PROEMIUM. --- De IV Centenario Bullae Apostolicae approban- tis Libellum Exercitiorum Spiritualium	468
2. De iteratis Sanctae Sedis approbationibus	469
3. Quaedam potissimum hac occasione commendantur	471

A. In Exercitiis pro Nostris:

4. Recollectio plena et perfecta	473
5. Deus in animam agere sinatur	474
6. Ignatiana vere Exercitia integre tradantur	475

B. In Exercitiis pro Externis:

7. Eadem puncta, proportionem servata, commendantur	475
8. De indole propria Exercitiorum conservanda	477
9. CONCLUSIO	479

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

1. — Anniversariam memoriam paucis abhinc annis celebravimus quarti centenarii a professione primi manipuli Societatis eiusque Instituti sollemni pontificia approbatione. Cum vero hoc anno, die 31 iulii, quater quoque centenaria commemoratio occurrat primae approbationis a Sancta Sede libelli « Exercitiorum spiritualium » multiplices validaeque rationes nos urgent, ne eam silentio praetermittamus.

Primum quidem nos premit grati animi obligatio erga divinam Bonitatem, quae Societatem tali Exercitiorum adiumento donare dignata sit, quo non modo socios priores eorumque assecelas quattuor saeculorum spatio, genuino spiritu Ignatiano imbuerit et usque renovaverit — cum ab omnibus consentiatur Ignatianis praesertim Exercitiis Societatem in filios suos vires, typum, formamque imprimere — sed magnam quoque partem fructuum in animis ad Christi perfectam imitationem deducendis, hac una et praecipua ascensi concesserit.

Altera grati animi ratio est quod ipsa Apostolica Sedes, talibus ac tantis laudibus, probationibus, commendationibus Exercitia Ignatiana, per decurrentia saecula, cumulavit, ut iure scriptor quidam asserere potuerit nullum alium librum posse inveniri, qui tot tantasque obtinuerit pontificias approbationes.

2. — Memoriam praecipuam primae approbationis recolimus, quando S. Franciscus Borgia « illas Exercitationes Paulo III exhibuit, ut prius in examen vocatae, Pontificis ipsius auctoritate probarentur omnisque invidiae moles in Societatem concitata penitus exstingeretur » ⁽¹⁾. Cui sancti Francisci petitioni Paulus III per litteras apostolicas « *Pastoralis officii cura* » die 31 iulii 1548 datas respondit, se compertum habere huiusmodi Exercitia « ex sacris Scripturis et vitae spiritualis experientis elicita ... pietate et sanctitate plena ad aedificationem et spiritualem profectum fidelium valde utilia et salubria esse et fore ». « Propterea, ita prosequabatur, Exercitia praedicta, ac omnia et singula in eis contenta ... approbamus, collaudamus ac praesentis scripti patrocinio communimus, hortantes plurimum in Domino omnes et singulos utriusque sexus Christi fideles ubilibet constitutos, ut tam piis documentis et Exercitiis uti et illis instrui devote velint » ⁽²⁾.

Quam vero approbationem innumerac fere aliae comitantur, sive cum Romani Pontifices in Bullis apostolicis Exercitia spiritualia connumerant inter praecipua media Societatis ad suum finem consequendum (« *Regiminis Militantis Ecclesiae* » ⁽³⁾;

(1) BENEDICTUS XIV: Opera omnia, vol. X; Prati 1845, Institutio LI, (apud « *Enchiridion Exercitiorum* » C. H. MARÍN S. I., Barcelona).

(2) Institutum S. I.: vol. III; Florentiae, p. 443-445.

(3) *Ibid.*, vol. I, p. 4 (PAULUS III).

« *Exposcit debitum* » ⁽⁴⁾; « *Quanto fructuosius* » ⁽⁵⁾; « *Ascendente Domino* » ⁽⁶⁾), sive cum Exercitiorum usum sescenties commendant clero regulari et saeculari, Seminariorum alumni, et ceteris Christifidelibus, sive cum Indulgentiarum thesauris pios secessus locupletant, sive cum mirabilem et supernaturalem efficacitatem Exercitiorum dilaudent, sive cum ipsi Summi Pontifices, ante elevationem ad Pontificatum Exercitia peregerunt eorumque usum in Apostolicas Aedes suo exemplo praeceuntes inveherent.

Universas quas dixi laudes et approbationes, quattuor saeculorum spatio iteratas, simul collectas reperimus in recentiorum Pontificum documentis, ita ut difficile admodum sit novam qualemcumque Exercitiorum laudem et efficaciores adhortationes proferre, quibus cum fideles tum praesertim Societatis filii ad Exercitia aestimanda, amanda, fidelissimoque studio in praxim reducenda excitentur.

Summus Pontifex Pius XI, qui Ambrosianae Bibliothecae custos, iam pulcherrima de Ignatianis Exercitiis documenta protulerat ⁽⁷⁾, non modo per Constitutionem Apostolicam « *Summorum Pontificum* » ⁽⁸⁾ anno 1922, cum quarta centenaria memoria recurreret, a quo S. Ignatius Exercitiorum libellum conscripserat, ipsum Ignatium caelestem Patronum omnium Exercitiorum declaravit et constituit; non modo litteras Apostolicas « *Meditantibus Nobis* » ⁽⁹⁾ Patri Ledóchowski misit laudes retexens Exercitiorum, sed anno 1929 cum sollemnia agerentur ob ipsius Pontificis sacerdotale iubilaeum, Encyclicas Litteras « *Mens Nostra* » ⁽¹⁰⁾ edidit, quibus Exercitiorum momentum, opportunitatem pro variis hominum ordinibus aetatibusque declaravit, nec non methodum ignatianam sequendam gravissimis verbis commendavit.

Nec minore mentione digna sunt renovata testimonia et approbationes Pii XII feliciter regnantis in publicis documentis et

(4) *Ibid.*, p. 23 (IULIUS III).

(5) *Ibid.*, p. 87 (GREGORIUS XIII).

(6) *Ibid.*, p. 91 (GREGORIUS XIII).

(7) Cfr. Sac. ACHILLE RATTI: « *S. Carlo e gli Esercizi di S. Ignazio* ».

(8) A. A. S.: vol. XIV, 420-422; A. R. III 404-407.

(9) A. A. S.: vol. XIV, 627-634; A. R. III 412-421.

(10) A. A. S.: vol. XXI, 689-706; A. R. VI 190-206.

in Litteris Apostolicis « *Nosti profecto* » ⁽¹¹⁾, in quibus omnes priores laudes iterans, potiores partes fructuum a Societate Iesu in Ecclesia Dei collectorum, Exercitiis spiritualibus indubitanter tribuit ⁽¹²⁾.

Quae omnia ut ex una parte nos hortantur ad humiles et ferventes gratias agendas Deo et Christi Vicario, ita ex altera stimulos nobis addere debent, ut omnes nostras vires impendamus in huius thesauri divitias nobis ipsis, in annuis recessibus, magis magisque colligendas et ad eas communicandas cum plurimis fidelibus; etenim « *Exercitia vitae emendationi, perseverantiae in bono optinendae, novoque robore spiritui in mediis periculis ac tot animorum evagationis causis, quas mundus exhibet, impertiendo, mirabili pollent efficacia* » ⁽¹³⁾.

3. — Quid plura? Vobis siquidem omnibus intime persuasum est Exercitia spiritualia S. P. esse hodieum ministerium omnium praestantissimum, ut verbis utar Congr. Gen. XXVIII, d. 30, « *quo tam ad propriam quam aliorum salutem et profectum, praesertim Sacerdotum et apostolorum laicorum, uberius in dies nos uti oportet* » ⁽¹⁴⁾.

Qua in re, ut ad practica quaedam descendamus, hoc primum commendare velim ut, occasione huius centenarii, tam in communitatibus, quam privatim quaedam relegantur et iterum considerentur: ut sunt litterae Ven. P. Roothaan, « *De spiritualium Exercitiorum studio et usu* », 27 dec. 1834 ⁽¹⁵⁾, aut eae quas dedit « *De Exercitiis spiritualibus pro Nostris* » P. Ledóchowski ⁽¹⁶⁾, aut alia documenta Praepositorum Generalium ⁽¹⁷⁾, quae quidem ignota non sunt, sed, ut est naturae humanae infirmitas, ad oblivionem indeque ad omissionem sensim sine sensu traduntur!

⁽¹¹⁾ A. A. S.: vol. XXXII, 285-296; A. R. IX 504-514.

⁽¹²⁾ A. R., IX 507-509.

⁽¹³⁾ A. S. S.: vol. XXII, 337-341: LEO XIII; Litt. « *Inter multiplices* ».

⁽¹⁴⁾ A. R. IX 35.

⁽¹⁵⁾ Epistolae PP. GG.: vol. II 365-384, Rollarii 1909.

⁽¹⁶⁾ A. R. VIII 161-190.

⁽¹⁷⁾ « *De Domibus Exercitiorum fovendis et dirigendis* » (ad Provinciales Assist. Galliae): A. R. VI 371-375; Responsa plura in *Actis Romanis*: III 480; V 142; 573; VI 687; VIII 636.

Ex his fere documentis pauca, quae nunc maioris momenti esse videntur memorasse iuvabit.

Hoc imprimis nobis attendendum est, quod nos abunde docuit plurium saeculorum experientia, eo uberiores fructus latura esse Exercitia, ceteris utique paribus, quo fidelius et plenius nos conformaverimus ipsi S. Patris libello, sive agatur de Exercitiis Nostris tradendis vel privatim faciendis, sive de iisdem externis proponendis.

Ubi de Nostris agitur, non est cur rei longius immorer. Certe, ipse S. Pater, pro sua profunda rerum spiritualium experientia, plurimum commendat ut uniuscuiusque viribus, aetati, maturitati, donis naturae et gratiae, Exercitia aptentur ⁽¹⁸⁾. Minime autem exclusa illa necessaria Exercitiorum adaptatione singularum quantum fieri potest animarum condicioni, quaedam tamen semper servanda sunt essentialia, sine quibus Exercitia desinerent esse vere Ignatiana. Varias enim esse possunt methodi peragendi quaedam Exercitia spiritualia; una tantum est methodus Ignatiana, quantum humiliter iudicare possumus, ceteris non raro efficacior, et certe Nostris tam pro seipsis quam in aliorum utilitatem sequenda ⁽¹⁹⁾.

Essentialia illa quae nos, cum Exercitia ipsi facimus vel Nostris tradimus, quam perfectissime servare oportet, haec fere videntur esse: a) Ut omnem curam rerum etiam ceterum laudabilium seponamus, soli Deo vacantes, et quidem secundum ordinem Exercitiorum nobis propositorum ⁽²⁰⁾.

⁽¹⁸⁾ Cfr. Annot. 4 [4]; 18 [18]; 19 [19]; — Notandum post exercitium V Hebd. 1^{ae} [72]; — Notandum III post exercitium V. Hebd. 2^{ae} [129]; — Notandum in II die Hebd. 2^{ae} [133]; — Notandum I post diem XII Hebd. 2^{ae} [162]; — Notandum II post II contempl. Hebd. 3^{ae} [205]; — Notandum die VII eiusdem Hebd. [209]; — Notanda post I contempl. Hebd. 4^{ae} [226]; etc.

⁽¹⁹⁾ « Porro exploratum est, inter omnes Exercitiorum spiritualium methodos quae laudabiliter admodum sanas ascenses catholicae principis inhaerent, unam prae ceteris primas semper tulisse, quae, plenis iteratisque Sanctae Sedis approbationibus exornata, praeconisique nobilitata virorum doctrina spirituali ac sanctitate praestantium, ingentes sanctionum fructus quattuor fere saeculorum spatio est consecuta: methodum intelligimus invecam a Sancto Ignatio de Loyola, quem praecipuum et peculiarem Magistrum Exercitiorum spiritualium appellare placet ... » (Ex Litt. Enc. « *Mens Nostra* » A. R. VI 203.

⁽²⁰⁾ Cfr. Annot. 20 et 11[20;11].

b) Ut anima ipsa cum Deo agat et ab Ipso agatur quin incauta hominis manus sanctum illud commercium inturbet; quare: puncta, si proponantur vel tradantur, sint brevia, substantialia, quae iuvent ad meditandum et orandum, non vero locum sumant considerationis propriae ipsius exercitantis ⁽²¹⁾: nec decurtetur tempus intimi commercii cum Deo ⁽²²⁾, etiam cum oratio non sapit, taedio et ariditate impeditur ⁽²³⁾.

c) Ut, ratione habita adaptationis de qua Annotatio 18, Exercitia ab iis qui cupiunt « quantum possibile est proficere » fiant « eodem ordine quo procedunt » ⁽²⁴⁾, nulla omissa ex meditationibus et contemplationibus quae in Libello tamquam necessario facienda ponuntur. Eiusmodi sunt: post considerationem « Fundamenti », Exercitia de Peccatis et de Inferno in 1^a Hebdomada; itemque cum contemplatione de Regno, et praecipuis contemplationibus de Mysteriis 2^{ae} Hebdomadae, Exercitium de Duobus Vexillis, de Tribus Binariis, consideratio de Tribus gradibus humilitatis; pariter post Mysteria de Passione et Resurrectione, vel simul cum his ultimis, Contemplatio ad amorem.

Minime intendo cuiquam auferre illam libertatem eligendi materiam diversam quam ei tribuit Directorium ⁽²⁵⁾. Ibi autem sermo fit de profectionibus, quales, ut ex contextu patet, fere dixerim Patres qui Tertia Probatione absoluta, operibus zeli iam applicati sunt. Cum autem agitur de tradendis Exercitiis Nostri in domibus formationis vel tempore magisterii; item cum instruendi sunt Fratres Coadiutores, ab ordine Libelli sancti Patris nullatenus convenit recedere.

4. — Non abs re duxi in tribus illis punctis insistere. Comperio enim urgentē operositate nostri temporis, quosdam pronos esse non omni abstinere activitate ad extra tempore Exercitiorum. Tam inferiores quam Superiores, etiam maiores, nisi in rarissimis casibus in quibus urgens obligatio altioris caritatis aliud requirit, qualibet ministeriorum vel officiorum cura sese

⁽²¹⁾ Cfr. Annot. 2[2].

⁽²²⁾ Cfr. Annot. 12[12].

⁽²³⁾ Cfr. Annot. 13[13].

⁽²⁴⁾ Cfr. Annot. 20[20].

⁽²⁵⁾ Cap. 10, n. 12; cfr. Epit. n. 190 § 3.

ad paucos dies abdicent, oves suas interim Deo committentes; non sumus enim ipsi instrumentum Deo necessarium, aliique aderunt, si qua anima auxilio prompto indigeat. Ne audiant externorum confessiones Nostri, ne vocentur ad ianuam, ne exeant domo, ne sine vera necessitate scribant vel accipiant litteras, ne convocent ad se officiales subordinatos; immo, secundum S. Patris consilium, ad aliud, secretius cubiculum, vel potius, si in propria haud facile plenam reperient solitudinem, ad aliam domum migrent ⁽²⁶⁾.

Ad hanc perfectam recollectionem tutandam, haud parum conferet si tempus aptum ad peragenda nostra Exercitia praevidebimus. Si enim et Superior et plerique Patres alicuius domus, Exercitia ad ultimum fere anni mensem procrastinent, difficilior erit omni alia occupatione abstinere. Quis non videt quantum hic quoque iuvare possit ille ordo in labore cum debita consideratione, quem alias commendavi ⁽²⁷⁾?

5. — Video quoque non paucos Instructores vel Directores Exercitiorum non audere Nostris imponere integram vel fere integram horam meditationis vel contemplationis, pluries in die, per octo continuos dies, ne, ut aiunt, nimis fatigentur. Aliud est corporis et capitis defatigatio, aliud voluntatis et sensus repugnantia; timeo ne alterum saepe praetextu prioris contegatur. Instructor ad modum Annotationis 2^{ae} se gerat, sine scrupulositate nec affectus artificiali contentione, puncta apta proponat, quae breviter abundantem et solidam praebeant materiam, eamque, si plures sint auditores, interdum non uno tantum modo meditandam, (unus enim libentius considerat, alius potius affectui pio indulget; unus textu quodam melius iuvatur, alius secundo orandi modo delectatur: variae methodi non raro uni eidemque materiae applicari possunt). Haec si fiant, breviora puncta et longior meditatio seu oratio nervos et caput plerumque minus fatigabunt quam longiores conferentiae, post quas, exhausta materia, infecunda iam fit brevissima quae linquitur oratio. Sensui durius saepe est diutius meditari; maior requiritur patientia, maior perseverantia, cum Deus non concedit abundantior gratiam « consolationis »: sed hoc ipsum a S. Ignatio

⁽²⁶⁾ Cfr. Annot. 20[20]; et Epist. R. P. Ledóchowski, A. R. VIII 172.

⁽²⁷⁾ Cfr. Epist. « *De vita interiori fovenda* »; A. R. XI 165-166.

praevidetur, Annotatione 13^a, nec umquam propterea a fidelitate integra quam Annotatio 12ª commendat recedendum dicit; e contra! Quanto fecudiora erunt Exercitia Nostris tradita, si, loco seriei praedicationum, in quam eheu quandoque desinunt, gressus iterum fiet ad veram methodum S. Patris, Annotatione 2^a!

6. — Miror autem atque tristor cum non ex una parte audio nonnullos Patres Societatis, praetextu quod moribus huius temporis sese accommodare necesse sit, re vera dereliquisse Ignatiana Exercitia, ut eorum loco seriem diversam dent conferentiarum et meditationum in se quidem salutarem, sed a nostris Exercitiis alienam. Aliud enim est saluberrima certe meditatio altorum atque fecundarum veritatum nostrae fidei, vitae dico divinae in nobis, sacramentorum quibus illa infunditur et alitur, sanctissimae Missae sacrificii, Christi Mystici: quae quam necessaria sint, quantumque nata animam inflammare et Deo unire, quis est quin videat? Verum aliud est quod intendunt Exercitia S. Patris: animam praeparare volunt, disponere, idque efficaci modo, a qualibet illusionem amoris proprii et vani affectus alieno, ut Deum sincere quaerere Eumque solide invenire valeat. Proponuntur siquidem « ut homo vincat seipsum et ordinet vitam suam, quin se determinet ob ullam affectionem quae inordinata sit » (28). Fiunt Ignatiana Exercitia, ut anima, iis peractis, intimius, plenius penetret « investigabiles divitias Christi » (29) etiam illas quas in Exercitiis tantum suspicata fuerit, nedum illas ex professo scrutaretur tunc temporis.

7. — Quod vero respicit modum tradendi Exercitia S. P. Ignatii externis hominibus, opera nunc datur, ad mentem Congr. Gen. XXVIII, d. 30 n. 3 (30), schemati Instructionis revidendo, quod ut spero intra non adeo longum tempus in Provincias ad experimentum mitti poterit.

Attamen conducere puto tria superiora puncta quae in Exercitiis pro Nostris observanda innui, etiam ad Exercitia pro externis breviter applicare.

Et primum quidem est ut, qui sese exercet, quam plenissime sese recolligat, omnem occupationem alienam vel distrac-

(28) Praesupponendum (ad Exercitia) [21].

(29) *Ephes.* 3, 8.

(30) *A. R.* IX 34-35.

tionem seponat, cum Deo solo solus agat. Varius certe erit gradus silentii, qua externi qua interni, quem cum prudentia et fructu exigere poterimus. Verum hoc nostro tempore nobis cavendum est ne citius nimiae facilitati coniveamus; multo plus plerumque exigere possumus quam putamus; gratia enim Dei animas, etiam eorum quos nos minoris facimus, saepe multo efficacius ad altiora invitat quam suspicamur. Quoties deest nobis sancta illa audacia apostolica quae longe plura obtinet, quia, Dei fiducia freta, longe plura postulat! Plures sunt quam putamus, tam intèr iuniores quam inter maturiores qui, suaviter invitati et firma manu ducti, quinque, sex, et octo dies perfecto silentio et solitudine agere parati sunt, tabaco interim et vino abstinentes, vel alii mortificationi fideliter intenti. Director autem Exercitiorum qui parum petit, parum obtinebit; et Exercitia faciliora minoris aestimationis erunt.

Secundum est illud quod, proportionem servata de Nostris dixi: Exercitia non traduntur nec praedicantur, sed fiunt; essentielle est ut qui facit Exercitia « sese exerceat ». Hinc sequitur numquam penitus omitti posse, ne cum rudioribus quidem (ut constat ex antiquis Directoriis) ⁽³¹⁾ considerationem vel meditationem vel orationem vere personalem et privatam. Cum rudioribus haec brevior erit et facilior; pro exultis, et longior et intentior. Quo plenius autem accedere poterimus ad metam quam nobis proponit S. Pater, plurium exercitiorum unius integrae horae meditationis vel alius orationis mentalis, cum examinibus conscientiae aliaque privata consideratione, eo uberior ceteris paribus erit fructus.

Tertium essenziale est ut exercitanti etiam saeculari proponantur, quoad fieri poterit, secundum eiusdem dispositionem et captum, omnia S. Patris Exercitia, eorum integritate et methodo servata. Nemo nostrum ignorat Exercitia spiritualia, secundum spiritum et litteram ipsius Libelli singulis exercitantium generibus, immo, si id fieri possit, singulis individuis esse aptanda. Quot et qualia proponantur Exercitia, quo modo haec fiant, quae et quatenus urgeantur Annotationes et Additiones, haec et alia similia pendent ab aetate, complexione, praeparatione, animi dispositione, otio et libertate illius qui se exercet. Probare non

---

(31) Cfr. *M.H.S.I.*; Monum. Ignatiana: Exercitia Spiritualia.

possum eos (raros esse autumo), qui contendunt se quibuslibet eodem modo eadem Exercitia tradere. Merito a nobis nostrisque Exercitiorum domibus externi alienantur cum Exercitia identica proponuntur coetibus aut operariorum aut cultorum hominum; iuvenum de vocatione inquirentium aut sociorum Actionis Catholicae; medicorum aut militum; sacerdotum saecularium aut religiosorum. Idem certe Christus omnibus est sequendus; non tamen eodem modo.

8. — Sed facilius in contrariam partem erratur ab iis qui adeo aptanda censent Exercitia ut ea demum adulterent, pia quaedam et utilia proponendo, quae non sunt S. P. Ignatii Exercitia. Utilia quidem talia esse possunt; longe tamen absunt ab admirabili et singulari efficacia genuinae methodi Ignatianae. Nonne dolendum est res eo devenisse ut in una alterave regione sacerdotes quidam saeculares, Ignatiana Exercitia ipsi experti, ea maiore fidelitate, maiore fructu, maiore fidelium satisfactione tradere coeperint quam multi e Societate? Aliunde refertur crescens successus cuiusdam coetus sacerdotum saecularium qui, a Societate methodum Exercitiorum edocti, confratribus atque ipsis laicis « pura », ut ipsi dicunt, tradunt Exercitia, per plures continuos dies, perfecto silentio; dum ibidem Nostri potius minimum exercitantibus proponentes atque methodum S. Patris liberius et latius aptantes menti huius temporis, vident minus bene in dies sibi res succedere. Nonne miserandum, quod in quadam regione accidere video, Nostros relinquere Exercitia ut opera cleri saecularis propria assumant, sacerdotes vero saeculares, quasi Nostros in sui vicarios relinquentes, excurrere ad tradenda variis in locis Exercitia? Nonne in Ecclesia « divisiones ministrationum sunt »⁽³²⁾? Nonne nobis, ex instituto Sanctae Sedis, contingit peculiari fidelitate Exercitiis, iisque Ignatianis, tradendis incumbere? Quot Episcopos, quot Superiores Religiosorum audimus conquerentes quod Patres Societatis iam non ponunt Ignatiana Exercitia!

Ad integritatem vero ut redeam Exercitiorum, alicubi homines ac praesertim iuvenes huius temporis haud libenter quidquam audiunt de abnegatione creaturarum rerum, de peccato, de inferno praesertim; qui propterea illa omittenda censeat, ne

(32) *I Cor. 12, 5.*

dicat se proponere Exercitia; profiteatur se conferentias dare vel contiones de nonnullis rebus salutaribus uti hic supra, de Nostris agens, iam dicebam⁽³³⁾; sed non est haec Ignatiana, asperior forte, sed tutior et efficacior, methodus.

Ut is qui primam hebdomadam externis tradere intendit omissis Exercitiis de peccato et de inferno, ab Ignatiana methodo recedere dicendus est, ita ille qui (si ulterius est procedendum) praeter contemplationem de Regno Christi, illam De duobus Vexillis cum tribus gradibus humilitatis dissimulare voluerit, ipsam essentiam magnorum Exercitiorum pervertet. Illa enim animam ducunt ad perfectam abnegationem, qua parata fiat et prompta ad eligendum quidquid perfectius ac Deo gratius viderit. « Omnia Exercitia nostra, ut aiebat P. Nadal,⁽³⁴⁾ quodammodo ad consilium pertinent ». Et quid quaeso hominibus nostrae aetatis, ditioribus praesertim et proceribus, adolescentibus pariter qui de vita futura deliberant, magis proficuum et necessarium quam meditari de abnegandis divitiis et honore mundano? Nonne sacra ista auri fames, et qui eam consequitur appetitus dominandi, causae sunt malorum quibus nunc ubique fere affligimur? Quod melius remedium adversus effrenatum materialismum ob quem et plebeiorum massa egestate et servitute torquetur ac populi contra populos armis exsurgere parati sunt? Quo plures renuntiabunt cupidini atque egoismo, eo propius verae stabilitate paci appropinquabimus.

Sicut qui peccatores huius temporis « igni de caelo » percuti ac Divinae vindictae obnoxios fore optaret, alienus esset a genuino sensu Cordis Domini, ita ex altera parte qui non Crucem Christi ferendam et omnia propter Regnum Dei abrenuntianda praedicaret, respectui humano magis quam Evangelio serviret.

Undique proclamatur tempus nunc esse quo catholicis, non utcumque sed plene atque integre, doctrina Christi Domini verbo et opere profitenda sit: sed ad hoc ipsum tota nostra Exercitia ordinantur, ut non inani verbo sed opere sincero atque forti Christum sequamur, non usque ad fractionem panis tantum, sed etiam usque ad bibendum calicem passionis⁽³⁵⁾.

(33) Vide superius, n. 6

(34) *M.H.S.I.*; *Chronicon S. I.* vol. III, 573.

(35) Cfr. « *De Imitatione Christi* », l. II c. 11 n. 1.

Excutiamus proinde istam timiditatem et pusillanimitatē, qua fit ut nonnisi minimum quid a Divina gratia in animabus sperare audeamus; fiducia e contra et sanctae audaciae indulgere ne vereamur. Certe non ab omnibus idem exspectat divina Providentia; non omnibus eandem offert gratiam: sed bene multis, si sancto Patri nostro credamus, longe maiora atque altiora reservat Deus quam nos credere audemus.

In iis Provinciis ubi, maiori exercitantium liberalitati fidentes, diuturniores Exercitiorum cursus, plenior silentio, longiore tempore meditationis privatae, etiam iuvenibus et viris saecularibus Nostri obtulerunt, experientia uberioris fructus eorum spem confirmavit.

9. Nostros omnes, pro eo quo unimur amore erga B. P. Ignatium, hortor ut eius vestigiis inhaerentes, Exercitia Spiritualia cuius ipse in se mirabilem expertus erat efficacitatem, integra nec ullo modo edulcorata in nobis assidue occasione annui nostri octidui, nos quoque experiamur. Quibus dein, toto formationis tempore, praecipue autem in 3^a Probatione, diligenter studebimus, adhibitis quoque notitiis historicis quas de primigenia nostra praxi nunc editas possidemus, perlectis commentatoribus primae notae, acceptis informationibus ex iis Provinciis ubi magis floret praxis Exercitiorum pro externis, vel ubi maturior de iisdem experientia, auditis peritioribus ex nostris Patribus in hoc ministerio versatis.

Sive ergo cupimus infirmas et deliranti societati humanae remedia efficaciora porrigere, atque errantes turbas ad domum Patris deducere, vel animos iuvare ad perfectiores semitas anhelantes, sive etiam reparare volumus detrimenta quae non in uno loco Societas nostra passa est vel ex lapsae naturae propensione, vel ex difficillimis adiunctis belli, dispersionis, egestatis, persecutionis, spiritus ille in Exercitiis spiritualibus nobis hauriendus est atque ceteris communicandus, quem S. Pater vocabat « internam caritatis legem ». Sine illo parum proderunt regulae omnes providentiaeque externae; cum illo et ex illo vegetabitur ubique Societas atque novis adiunctis, novis difficilioribusque ministeriis facile par erit. Patres nostri Fratresque, vero Exercitiorum spiritu imbuti ac quotannis renovati, sponte redibunt ad animum illum primorum nostrorum Patrum, quem

tot ex Nostris, iuniores praesertim, in Societate plénius et apertius reviviscere exoptant.

Vestris ss. SS. et orationibus me commendo.

Romae, die 2 iulii 1948,
in festo Visitationis B. M. V.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

33.

8 septembris 1948

Traduntur normae de studiis philosophicis et theologicis in Collegio NN. Lovaniensi et Eegenhovensi (Prov. Belg. Merid. et Sept.).

AD SUPERIORES, PROFESSORES, SCHOLASTICOS
COLLEGII LOVANIENSIS ET COLLEGII EEGENHOVENSIS

REVERENDI PP. ET FF. IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

1. Studia superiora Philosophiae et Theologiae quae Nostris vel suscipienda vel dirigenda in Constitutionibus Societatis proponuntur, non cuiusvis ingenio sed propria ratione, proprio fine, propria etiam methodo regi debent. Non enim ad scientiam acquirendam vel diffundendam tantum sunt ordinata, sed subordinantur ipsi fini quem assequendum ab Ecclesia Societas accepit ⁽¹⁾. Professores igitur, sicut et alumni huic supremae legi subduntur, ut Ecclesiae emo'umentum et revelationis divinae pleniorém intelligentiam intendant, non ad solius Societatis bonum, sed ad externorum etiam alumnorum atque omnium fidelium spiritualem utilitatem.

2. Occasionem nactus singularis illius eventus quo antiquum Collegium Lovaniense ab hoc anno incipit in duobus Collegiis completis subsistere, opportunum duxi praesentes conscribere litteras quae, ad instar auspicalis lapidis firmiter in fundamento positi, valeant, Deo iuvante, tum in Collegio Sancti Ioannis Berchmans Pro-

(1) Cfr. *Const.* P. IV Prooemium; c. 5 n. 1; c. 12 n. 1; P. X n. 3.

vinciae Belgicae Septemtrionalis, tum in Collegio Sancti Alberti de Lovanio Provinciae Belgicae Meridionalis, totum aedificium scholasticum tuto stabilire.

3. Zelum vestrum improbumque laborem profecto novi. Alumnus olim, et Professor et Rector antiqui Collegii Lovaniensis non solum dilectione genuina sed et grato animo impellor, totis viribus, vos omnes iuvare, ut recto tramite, more maiorum incedentes, semper ad perfectiora tendatis.

4. More maiorum dico. Etenim, commune Lovaniense Collegium singulari aestimatione in Societate gaudebat. Non solum propter vicinam Universitatem Catholicam, sed propter solida studia quibus impense vacabat, socios ex omnibus fere Provinciis Europaeis, necnon et ex utraque America quotannis attrahebat. Ex suis alumnis, numerus non spernendum ad Missiones Indicas vel Africanas et recenter etiam ad Iaponicam dirigebat; alii bene multi in maxime dissitis orbis partibus, Provincias, domos studiorum, collegia rexerunt et regunt, vel cum Ecclesiae decoro docent in Facultatibus et Universitatibus; centeni ubique incumbunt variis humilioribus nec minus meritoriis laboribus apostolicis. Nec tacere possum memoriam eorum qui, ad Gregorianam Universitatem vocati, praeclare de Societate et de Ecclesia meriti sunt. Praeterea externi non pauci ex variis religiosis Ordinibus et Congregationibus ad nostras confluebant aulas. Doctrinam probatam, tutam simul et praesentibus necessitatibus Ecclesiae sapienter accommodatam, tum scriptis, tum verbis per annos vidimus ex hoc splendere Collegio. Huic etiam, mira quadam providentia, Deus per duo bella pepercit. Lectam bibliothecam Lovanii intactam habetis. Quod si in altero Collegio, nunc Sancti Alberti Lovaniensis, miserando incendio librorum copia per bellum destructa est, impigro labore et valde laudando, iam magna ex parte in integrum restituta et in dies augescens, optimum instrumentum studiorum praebebit.

Optandum sane est, ut nunc, geminato Collegio, idem perseveret spiritus, optandum ut ex multis Provinciis Nostri Lovanium confluere etiamnum possint, de solida institutione securi, de spiritu religioso indubii, de perfecta caritate certi. Universae Societati, toti Ecclesiae, ipsi patriae Belgicae egregie, si volueritis, subservietis. Quod si potestis, quis non officium esse dixerit?

5. Res tanti momenti ut rite succedat, principia quaedam tenenda sunt, quae convellere vel enervare nefas esset. Neque putetis principia, quippe quae generalia et abstracta videantur, minoris esse momenti et res hodiernas non tangere, quae immediatae essent et concretae. Levia sunt talia verba et inconsiderata. Ratio enim sese

gerendi in rebus concretis et immediatis, nisi principiis dirigatur et informetur, utpote solido veritatis fundamento carens, vitam singulorum atque populorum in ruinam ducit, ut oculis nostris videamus; ipsi bene nostis quanta pericula nunc temporis immineant incautis, qui, derelictis principiis et normis absolutis, quoquo-versus abripi se sinunt, auram popularem captantes ephemeram nec scientes quo ducantur. Hominibus nostrae aetatis procul dubio loqui debemus, sed verbum aeternum ⁽²⁾; memores illius dicti Sancti Ignatii Antiocheni ad Polycarpum: « Tempora perpende, eum qui ultra tempus est expecta » ⁽³⁾. Expecta scilicet et annuntia.

* * *

6. Haec ut ad particularia applicemus, primo quidem de theologia institutione dicendum est. Omnia enim nostra studia ad hanc dirigenda et huic subordinanda sunt, ut elucet ex Instituto nostro ⁽⁴⁾.

a) Theologia vero in hoc differt a ceteris disciplinis, quod eius obiectum non in experientia humana inventum detegendum, sed per revelationem accipitur custodiendum. Huius autem revelationis sola Ecclesia est authentica magistra. Ideo perperam quis existimaret sibi licere pro genio vel lubitu doctrinas excogitare vel proponere vel suscipere quae discreparent a sensu Ecclesiae, etiamsi sibi viderentur praeclarae et valde utiles. Mandatum enim accepimus ab Ecclesia et a Societate non ut nostro nomine, sed ut nomine magisterii et sub eius ductu doceamus et discamus ⁽⁵⁾.

b) Cognitio autem depositi revelationis, qualis Sacerdotem decet, « non est unius diei nec ludus parvulorum », sed longa, difficilia, perplexa studia requirit, advocatis subsidiis tum ex Scriptura, tum ex Historia, tum ex Patrologia, tum ex auctoribus scholasticis, tum ex liturgia ... Inconsultum foret, immo nefas, neglecta hac ardua institutione atque deficiente protracta illa et profunda praeparatione, sese vocatum putare ad nova, ut dicunt, systemata construenda, in quibus ipsa notio dogmatis, revelationis, inspirationis, peccati originalis, scientiae divinae, sine serio fundamento in Traditione indolem vel interpretationem hucusque ignotam assumeret. Hoc nec scientificum esset nec orthodoxum.

(2) Cfr. PIUS XII, Allocutio « *Quamvis inquieti* » (17 sept. 1946): A. R. IX 57-58.

(3) S. IGNATIUS ANTIOCHENUS, *Ep. ad Polycarpum*, III 2 (MIGNE, P. G. V 721).

(4) Cfr. *Const.* P. IV c. 12 n. 1.

(5) Cfr. *Collect. Decr.*, d. 110 § 1; *Epit.* n. 339 § 1; *Rat. Stud. Sup.* n. 81.

c) Neque sufficit, ut interdum auditur, sese declarare promptum ad ea omnia admittenda quae Ecclesia expresse definivit, reservata extra hunc campum plena libertate opinionis. Revelatio enim non absolvitur iis tantum veritatibus, quae Ecclesia sub anathemate in variis Conciliis vel definitionibus dogmaticis, plerumque propter haereses insurgentes, coacta est solemniter proclamare; sed multo plura comprehendit, quae fideles pacifice credunt et quae negare vel in dubium vocare saltem temerarium esset et scandalosum. Non satis est igitur quod dogmata Ecclesiae admittantur; verum oportet ut simus omnes parati ad acquiescendum « tum decisionibus quae ad doctrinam pertinentes a Pontificiis Congregationibus proferuntur, tum iis doctrinae capitibus quae communi et constanti catholicorum consensu retinentur ut theologicae veritates et conclusiones ita certae, ut opiniones eisdem doctrinae capitibus adversae, quamquam haereticae dici nequeant, tamen aliam theologiam mereantur censuram » (6). Ad sentiendum cum Ecclesia tenemur omnes, nec ab hoc suavi officio eximimur quia theologiae studemus. Immo strictius nobis observanda est haec suprema regula sanitatis mentis catholicae.

d) Neque tacere possum periculum grave quod avertere vestrum erit: nempe despectum quendam passim grassantem erga Doctores scholasticos et eorum methodum theologiam; quo fit ut eorum auctoritati, quam Ecclesia semper maximi fecit et adhuc facit, substituantur quidam scriptores recentiores, qui interdum nec Theologiam callent, immo nec catholici sunt. Quod si aliqui etiam Sanctum Thomam inter eos Doctores silenter annumerent quos praetermittere innocuum esset, sciant se, non solum contra mentem Societatis et Ecclesiae sentire, sed a claris praeceptis Instituti nostri aberrare, quae Doctorem Angelicum « Ducem ac Principem » nostrorum studiorum statuunt (7). Ad praecavendum rationalismum qui Theologiam evertit, praeposterum est rationem et metaphysicum discursum ex Theologia eliminare, et in eius locum psychologiam indagatorem, quasi magis aptam hominibus hodiernis, substituere. Sic enim avertuntur alumni a nitidis et claris definitionibus et a demonstrationibus strictis, existimantes formam scholasticam et syllogisticam esse antiquatam et nullius valoris. Accidere possit ut in nostris etiam studiorum domibus paulatim sic duplex exurgeret magisterium: unum publicum et authenticum, quod subire coge-

(6) PIUS IX Ep. « *Tuas libenter* » (DENZINGER, *Ench. Symb.*, n. 1684); cfr. *Collect. Decr.*, d. 102, 1°; *Epit.* n. 319, 1°; *Rat. Stud. Sup.* n. 86, 1°.

(7) Cfr. *Stat. Fac. Phil. et Theol. in Coll. Soc. Ies. erectarum*, n. 29; *Collect. Decr.*, d. 99; *Epit.* nn. 315-316; *Rat. Stud. Sup.* n. 83).

rentur omnes et erga quod iam non afficerentur; alterum velatum, furtivum et latitans, quod libris non probatis, notis et foliis manuscriptis, conventiculis secretis aleretur, praeter et extra omnes normas sinceræ oboedientiae et sanæ institutionis.

e) Prorsus scio, non tam novitatum pruritu, quam apostolico quodam spiritu, iuvenes quandoque inclinari ad modernas easque minus tutas doctrinas. Existimant enim fidem catholicam facilius accipiendam esse si, prouti dicunt, amandata qualibet vetustate, verbis, notionibus, theoriis hodiernis convestiatur et renovata appareat. Sed quis dicere audeat studia theologica Societatis ita concipi et ordinari ut apostolico spiritu careant et ad diffundendam fidem sint inefficacia? Sicut per Institutum nostrum curare debemus ut et sanctitatem propriam adipiscamur et alienam in proximo foveamus, sic etiam satagendum nobis est ut plenam cognitionem eamque firmissimam depositi revelationis et totius Theologiae catholicae nanciscamur, simulque hanc ipsam et non aliam hominibus nostrae aetatis communicemus. Egregiam certe hac in re Collegium Lovaniense navavit operam, non solum praedicatione et ministeriis congruis, sed etiam, ut de antiquis taceam, editis abhinc viginti quinque annis plurimis et optimis libris. *Musaeum Lessianum*, quod ab eius incunabulis bene noveram, ita crevit, ut tum numero, tum merito librorum quemlibet aequum iudicem ad admirationem compellat. Periodica theologica, ut *Nouvelle Revue théologique*, *Revue des Communautés Religieuses*, studio tenaci et impenso vestro labore per annos iam illustrarunt et Collegium et Societatem. Una cum Facultatibus Provinciae Neerlandicae, in lucem profertis periodicum philosophicum et theologicum *Bijdragen*; ex Professoribus vestris haud pauci operam impenderunt periodico *Katholiek Cultureel Tijdschrift Streven*. Nihil prorsus relaxandum, immo potius omnes nervi intendendi ut simul opera plene scientifica ulterius edantur et libris doctrinae probatae fideles in Ascetica, Dogmatica, Sacra Scriptura, Historia Ecclesiastica, Morali, Missiologia excolantur. Unum tamen omnino vitandum est, scilicet ne, loco doctrinae catholicae, ea proponantur, quae, licet ingeniosa, non ab unico fonte theologicae veritatis dimanant, et ideo normis sanæ institutionis non concordant ⁽⁸⁾.

* * *

7. De Facultatibus philosophicis non pauca etiam mihi videntur declaranda.

(8) Cfr. Pius XII, Allocutio « *Quamvis inquieti* »; A. R. IX 58.

a) Vestigia prementes illius traditionis quae a communi Collegio Lovaniensi servabatur, Professores semper meminerint se, perinde ac Theologiae Lectores, Doctorem Angelicum sumere debere ut proprium ⁽⁹⁾. Non ideo tantum quod doctrina eius, sicut et probatorum scholasticorum, ab Ecclesia commendatur, nec solum quia, ut dicunt, hucusque non fuerit melior inventa ad dogma intelligendum vel defendendum, sed quia intrinsece cohaeret cum requisitis cuiuslibet Philosophiae rationalis et cum catholica de fide moribusque doctrina: quo fit ut in essentialibus suis placilis, sicut est vera, ita et stabilis et numquam deserenda. Utique Professoris Philosophiae est pro viribus studere magnis philosophis classicis, etiam non christianis; ipsius est investigare quae hodie etiam in re philosophica proferuntur, non tantum ut falsa refellat et quae bona esse possunt suam quadamtenus faciat, sed etiam ut per tale studium doctrinam probatam et traditam profundius penetret et perficiat, dum, ex propriis utique principiis proficiscens, quae sana continentur in novis philosophiis, novis vitae conceptionibus atque tendentiis attingat et promoveat. Minime sane convivendum est iis, qui pro fundamento philosophicae investigationis sumere velint aliquam philosophiam recentem a scholastica essentialiter diversam, cum intentione servandi aut inveniendi hac via sufficientem cum doctrina traditionali convenientiam. Neque aliquid concedendum est quibusdam scriptoribus opinantibus de iure nullam doctrinam philosophicam absolute veram esse posse, non tantum quod omnem veritatem non exprimeret, sed quod realitatem necessario deformaret.

b) Habitudo autem mutua Philosophiae et fidei, nisi clare perspiciatur et in praxi observetur, periculum est ne tota Nostrorum formatio iam ab initio grave damnum patiatur. Primo quidem, iuxta genuinam matris Ecclesiae mentem, tenenda et defendenda est vis essentialis humanae rationis ad probandum argumentis certis, a revelatione intrinsece independentibus, existentiam Dei personalis, spiritualitatem, libertatem immortalitatemque animae, necnon integrum quoddam corpus philosophicae doctrinae ⁽¹⁰⁾. Neque fingendum est, cum quibusdam philosophis hodiernis, vim probandi huiusmodi argumentorum quoad nos absolute pendere a morali quadam aut religiosa, uti aiunt, optione, vel ab interna experientia quam conatu morali et religioso tantum sibi comparare valeant. Alia est quidem dependentia relativa Philosophiae ab optione vitaeque morali,

(9) Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 141.

(10) Cfr. S. CONGR. INDICIS. Decr. d. d. 11 iun. 1855 (DENZINGER n. 1650); CONCILIUM VATICANUM, Sess. III cap. 2, can. 1 (DENZINGER nn. 1785, 1806); PIUS X, Enc. « *Pascendi* » (DENZINGER n. 2072).

quae tollit magnam difficultatem attingendi verum et quam nemo cordatus negarit; alia est dependentia absoluta, quae essentialem vim argumentorum pessumdaret. Neque denique cum aliquibus scriptoribus dicendum est nostra argumenta de exsistentia Dei, ad apparatus eorum conceptualem quod attinet, necessario ita inadaequata esse ut vi probandi non gaudeant, nisi quatenus compleantur intuitionem quadam aut sensu ipsis conceptibus argumentationeque non expresso.

Non tamen ideo, ut aliqui philosophi etiam catholici autumant, ita concipienda est haec disciplina quasi ratio humana, concrete sumpta, nulla difficultate impediatur quominus absque influxu, extrinseco utique et directivo fidei, firma certitudine et vitatis erroribus, valeret assequi plenam cognitionem de Deo, de creatione, de natura et fine hominis atque de ordine morali servando ⁽¹¹⁾. Ex hac notione philosophiae plene independentis, sequeretur in rebus philosophicis directionem fidei magisteriique ecclesiastici esse supervacaneam.

8. Haec omnia de doctrina exponere volui non quasi condemnans quae acta sunt, sed praecavens atque monens de periculis non spernendis. Quaedam etiam vobis propono magis practica quae modum docendi studendique respiciunt.

a) A non paucis philosophis recentibus problema criticum sub variis formis quam plurimum consideratur. Nec dubium esse potest quin ipsum in nostro cyclo Philosophiae serio examini subiendum sit. Interim tamen cavendum est ne in diversis tractatibus idem criticum problema iterum iterumque ad trutinam revocetur, quasi doctrina de cognitione fere tota Philosophia absolveretur, non sine periculo ut aliae quaestiones magni momenti ob temporis brevitatem neglegantur.

b) Quod si Professoribus curandum est ut omnes quaestiones philosophicae veri cuiusdam momenti in lectionibus locum obtineant, e contra agendum eis non est de mysteriis fidei, v. gr. de Incarnatione, de Redemptione, de gratia: talis enim modus procedendi in mentes alumnorum confusionem gignit. Nec est onus philosophicae Nostrorum institutionis, intra tres annos, Scholasticis nostris integram eorum formationem impertiri. Triennio Philosophiae initiandi potius sunt peculiari alicui disciplinae, cuius obiectum ita circumscribitur, ut mysteria fidei non contineat, sed tamen naturales veritates religionis probare valeat, et in ambitu Theo-

---

⁽¹¹⁾ Cfr. Pius IX, Ep. « *Gravissimas inter* » (DENZINGER nn. 1668 ss.); *Syllabus*, nn. 10, 14 (DENZINGER nn. 1710, 1714).

logiae inservire ad aliquam mysteriorum fidei intelligentiam consequendam. Neque, testante longissima et universali Societatis experientia, timendum est ne studium Philosophiae, intra suos limites inclusum, ab Evangelio Christi affectum avertat. Professoris utique erit et limites solutionum philosophicarum sapientiaeque philosophicae ostendere, et praeterea notare quam utilis necessariusque sit influxus directivus revelationis in ipsam philosophicam investigationem.

c) Professoribus sedulo curandum est ut Philosophiae doctrinam nonnisi per debitos gradus communicent. Tertio anno ⁽¹²⁾ reservent quaestiones difficiliore vel profundiores, persuasi se operam non perdere si per duos annos instillent in mentes alumnorum ea quae dicuntur elementa communia doctrinae. Secus enim iuvenes nostri, qui alta et recondita systemata se nosse putarent, facile in simplicibus et usu tritis definitionibus titubabunt, ignorantes fundamentalia Metaphysicae principia. Meminerint porro Professores officium suum praecipuum in hoc esse, ut discipulos in recepta probataque doctrina instituant et ad eam affectos reddant. Caveant ne, quae in ipsorum mente adhuc imperfecta posset esse doctrina et quasi in fieri, cum alumnis praelegendo communicent. Alumnorum, iuniorum praesertim, institutio exigit ut lector non palpando et coniciendo sed determinando procedat. Hoc minime arcere debet Professores ab investigando privatim quaestiones quae continuo de novo oriuntur; verum eos rogo cum discipulis communicent tantummodo doctrinas et argumenta ab ipsis iam satis perpensa quae auditores instituant ad rigorem et probitatem mentis, sine qua verum spiritum scientificum non acquirant.

d) Dubium non est quin institutio philosophica antiqui Collegii Lovaniensis discipulis suis magnum et efficax indiderit desiderium amplae scientiae sibi comparandae. Profecto hac eadem via perseverandum est. Sine discendi ardore nulla sunt studia utilia; nec censi debet quis Philosophiam callere quia fideliter repetit quae in scholis audierit. Immo altius penetranda atque amplianda sunt studiis propriis, lectione, exercitatione scientifica ea, quae a professoribus iuvenes nostri acceperunt. Sed cavendum est ne praepropere ad aliena se convertant, priusquam plene et solide ipsam materiam cursum sibi assimilaverint. Studium alicuius doc-

---

(12) In Collegio Lovaniensi et in Collegio Eegenhovensi viget distributio cursus philosophici, de qua Ratio Studiorum, n. 131 § 2: primis duobus annis omnes partes Philosophiae traduntur, servatis ad tertium annum difficilioribus quaestionibus.

trinae ipsis in schola traditae minime absolutum censeant, eo quod diversa legerint et prima fronte intellexerint; quin potius, non omisso labore etiam memoriae (verbi gratia ad definitiones addiscendas), studium usque protrahant, donec valeant argumenta totamque doctrinam nitide et exponere et defendere.

e) Ne ita quaerant practicas conclusiones aut modum proponendi doctrinam ad mentem laicorum aptatum, ut scientiam technicam et austeram minoris faciant. Observent potius solidam cognitionem scientificam conducere ad multas applicationes acquisitae doctrinae. Quapropter, suppositis supponendis, alto quodam et vero sensu scientia genuina, firmiter radicata, magis saepe « practica » apparebit quam cognitio quae immediate praxim respicere videatur. Servent etiam aut innovent cultum scholastici rigoris in statu quaestionum ordinate exponendo, in argumentationibus, disputationibus; qui rigor plurimum confert ad quaestionem aut difficultates intricatas elucidandas et solvendas; levis et angustae mentis foret eum contemnere ⁽¹³⁾.

f) In summa, studium sit methodicum, patiens et indefessum, quod non quaerat praematuras conclusiones aut a limine pulchras syntheses; quod minime sistat in « agitandis problematibus »; quod potius consecetur doctrinam solidam et bene probatam. Sit etiam humile, eo quod directionem Professorum libenter quaerat et sequatur, quodque valeat post debitam inquisitionem modeste aliquam amplecti opinionem salva reverentia peritorum qui diversae opinioni adhaerent.

* * *

Vereor equidem, Reverendi Patres, ne tot monitis suspicari videar vos per innumeras syrtes navigaturos naufragium vix posse devitare. Absit ut talia cogitetis. Quae scripsi, monendo non increpando scripta sunt. Tutam enim viam tenuistis et tenebitis. Bene sciatis in geminato Collegio Lovaniensi, non vestram tantum rem agi, sed nostram, totius nempe Societatis, immo omnium fidelium. Idque peculiari quoque titulo: omnes enim nos, ex voto pauperes, tempore studiorum, per longos istos annos, victum, vestitum et reliqua omnia non ex propriis iam bonis, sed ex caritate et eleemosynis Ecclesiae recipimus, Ecclesiae cum foenore reddenda. Haec eadem Ecclesia nos Sacerdotes ordinat, non ad titulum patrimonii, sed miro modo ad titulum paupertatis, confidens a Deo Patre et a suis filiis honestam sustentationem nobis non defuturam; iure

(13) Cfr. *Rat. Stud. Sup.* n. 312.

etiam sperans fore ut in obsequium plebis Dei ex nostris studiorum domibus exeant Sacerdotes scientia probati, consilio prudentes, zelo pleni, bonam reddentes confessionem ⁽¹⁴⁾, labori non parcentes, iuxta formam apostolicam quam in suis Sanctus Ignatius perfectam esse optabat ⁽¹⁵⁾. Quoniam Ecclesiae inservimus, cum Ecclesia sentiamus, nec iam periculum erit in scopulos impingendi.

Haec omnia « per chartam et atramentum » vobiscum communicavi; unum tamen confido per Deum Ipsum vobis immediate tribui: paternam scilicet benedictionem quam geminis Collegiis ex bonitate infinita omnipotentis Christi Iesu Domini Nostri suppliciter efflagito.

Vestris SS. et precibus me commendo.

Romae, die 8 septembris 1948.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

34. 27 septembris 1948

*Epistola A. R. Patris Nostri « De Congregationibus Marianis »
secundo recurrente saeculo a promulgata Bulla Aurea « Gloriosae Dominae ».*

SYNOPSIS EPISTOLAE

	PAG.
Gratus animus erga Summum Pontificem.	490
Sodales sint selecti	491
Austeritas Regulae ne edulcoretur	492
Efficacitas ex mariana devotione exurgens	493
Genuina Sodalitas, vocationum fons	493
Sodalitas debet esse apostolica	494
Apostolatus campus iam ab aliis occupatus?	494
Aliae difficultates	497
De aliorum operibus affinibus	497
Sodalitates sunt modernae	499
Ad Sodalitates fovendas redeamus	499

⁽¹⁴⁾ Cfr. *I Tim.* V 12-13.

⁽¹⁵⁾ Cfr. *Exam.* c. 1 nn. 2-3; *Const. P.* X nn. 2-3.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

Inter tot tantasque causas ob quas gratissimum animum erga Summum Pontificem Pium XII gerit et gerere tenetur Societas, non novissimum locum occupabit Constitutio Apostolica * quam modo legistis vel audistis, in die bis centenario a promulgata « Bulla Aurea » Congregationum Marialium, publici iuris facta. Aliunde quidem abunde nobis constabat mens Sancti Patris de hac praeclara atque probatissima apostolatus methodo, nec quemquam cui cum Vicario Christi interdum paulo familiarius agere licebat, latebat quas partes ille Congregationibus tribueret inter tot opera, in primis Actionis Catholicae, quibus Ecclesia floret; nunc autem authentico documento confirmatur et vera indoles verumque officium Congregationum, et locus qui iisdem in ingenti acie catholicae militiae competit.

Nostra autem gratitudo, — siquidem « amor est in operibus », uti nos admonet S. P. Ignatius,¹ — sese in primis manifestabit normas huius Constitutionis Apostolicae, fidelitate qualis filios decet, in praxim deducendo. Oboedientia quoque nos compellit quam Sanctae Sedi peculiari omnino modo vovit Societas, ut voluntatem Vicarii Christi, nobis tam ex hoc documento quam ex aliis bene multis qua scriptis qua voce editis manifestam, opere exsequamur. Velim enim sciant omnes filii Societatis mihi abunde constare eam Constitutionem nequaquam, ut interdum de talibus documentis asseritur, ex Curiali urbanitate procedere; sed mentem intimam, voluntatemque ipsius Sancti Patris ad amussim exprimere. Qui malit proprium sensum sequi, potius quam his normis obsecundare, ne quaeso sibi blandiatur nec de docilitate erga Petri Sedem, nec de zelo illuminato atque moderno. Quis enim opera zeli aptius moderatur quam Ille cui Dominus dixit: « Pasce oves meas »?²

---

* Cfr. superius p. 418.

¹ *Exerc. Spir.*, Contempl. ad amorem [230].

² Io. XXVI 17.

In mente proinde mihi est pauca quaedam, plerisque e vobis ceterum notissima, in memoriam revocare, quae iuvent ad plenam atque perfectam executionem huius Constitutionis.

Quae dicturus sum, ea vix non omnia a decessoribus meis praeclare commendata sunt; immo ego ipse ea, quod ad substantiam et breviter, iam attigi in meis litteris « De Ministeriis nostris »³; crediderim tamen expedire ut nonnulla paulo enucleatius declarem.

Congregatio Mariana iis fidelibus, sive laicis sive clericis, destinatur qui, quamquam consilia evangelica in religione non profitentur (vel statum vitae nondum definitive elegerunt), vitam tamen, in suo cuiusque statu, consueto perfectiorem ducere cupiunt. Notissimum enim vobis est Congregationem Marianam non omnibus passim fidelibus destinari; de ipsis valet fere quod de Exercitiis suis Spiritualibus asserebat S. P. Ignatius⁴: sicut enim iis tantum conveniunt plena atque integra Exercitia « qui fructum spirituales consequi optant quam possint maximum », pariter iis tantum convenit Congregatio Mariana qui similem animum ad consequendam christianam perfectionem gerunt. Quod olim in quadam regione propositum fuit, ut omnes alumni omnium collegiorum studiorum catholicorum ipso facto Congregationi Marianaе censerentur ascripti, si executioni mandatum fuisset, ruinam et negationem ipsius institutionis secum traxisset.

Inspecta ceterum Regula authentica Congregationum, idipsum statim luce clarius patet. Intendit Congregatio, inspirante pietate erga B. M. Virginem, suos sodales ad vitam instituere spirituales profundiores et pleniores, quo dein quasi sponte ad opera zeli aggredienda iidem accedant. Congregatio Mariana quamquam nullo modo est quidam Tertius Ordo saecularis Societatis, ut infra plenius exponam, haud secus tamen ac Tertii Ordines, sodalibus suis imponit quandam « regulam vitae », in qua tota fere eius vis totaque efficacia continetur. Illa « regula vitae », quae Regulis 32-47 Congregationum determinatur, ut alibi dixi⁵ imitatur regulam vitae Religiosorum Societatis; sicut enim

³ Cfr. A. R. XI 330-333.

⁴ Cfr. *Exerc. Spir.*, Ann. 18 [18], Ann. 20 [20].

⁵ Cfr. A. R. XI 330.

illud proprium est asceseos Societatis, ut principia et instituta antiquitus in Ordinibus religiosis inde a primo initio vitae coenobiticae tradita, aptaverit ad necessitates vitae impense apostolicae, pariter, mutatis mutandis, Regula Congregationum vitae in saeculo activae aptat illa principia et instituta quae vitam nostram religiosam efficiunt fructibus sanctificationis et apostolatus fecundam.

Moderatores Sodalitatum, Patresque qui eis consilia de rite regendis Congregationibus impertiunt, hortor ne salem illum regulae austerioris, qualis proponitur Sodalibus, evanescere sinant. Quodsi in certis regionibus nullius fere aestimationis, nullius utilitatis videntur Congregationes Marianaе, nonne id inde declaratur quod, quae ibi vocantur Congregationes, nonnisi pii quilibet coetus sunt, ad preces quasdam recitandas exhortationemque de salutari veritate audiendam, certis diebus convenientes? Sane, inter varia eaque moderna opera, quae determinato labori strenue incumbunt, videntur talia Sodalitia non esse apta nisi ad bonas animas pio quodam et nonnumquam sterili affectu imbuendas. Attendant velim Provinciales ne « Regulae », quas Congregationibus suae Provinciae vel regionis servandas proponunt nostri Secretariatus, edulcorent, et nonnihil extenuent rigidiorē severitatem authenticorum praescriptorum Patris Wernz. Sodales instituere velle quibus commendetur ut ad perfectionem christianam adipiscendam tendant, quin ab eis exigatur ut viam ad perfectionem ducentem fideliter terant, id ipsum est de quo S. P. Ignatius in meditatione de tribus hominum classibus agit: velle quidem finem, sed nullum medium, vel ad summum inefficacia media actu amplecti. Certe, ab iis qui viribus spiritualibus non sunt satis instructi, non est petenda fidelis observatio Regularum Congregationis; ideoque, Congregatio Mariana nec omnibus fidelibus, nec pueris iunioribus et immaturis convenit. Pueri quidem praeparentur, simili quadam institutione, ad intrandum aliquando in veram Congregationem; fideles quibus ultra consuetam vitam christianam progrediendi nullum est desiderium, nulla aptitudo, aliis operibus, non Congregatione iuventur. Sodales autem qui Congregationi nomen dare cupiunt, doceantur, sicut in meis litteris « De Ministeriis » breviter recolebam,⁶ oblationem diei matutinam, brevem orationem menta-

⁶ Cfr. A. R. XI 330-331.

lem eamque cotidianam, assistentiam Missae etiam diebus feriabilibus, communionem frequentem, recitationem Coronae B.M.V., conscientiae discussionem cotidianam, confessionem item frequentem apud stabilem confessarium (quae quidem semel vel bis in anno fiat generalis), recollectionem menstruam, Exercitia spiritualia annua. Multa videntur quidem et gravia; sed sicut praestat Institutum Societatis eo potissimum quod multa atque gravia exigit a suis, nec quemlibet inter socios cooptat, pariter tunc tantum ab Episcopis et Sacerdotibus, ab ipsis iuvenibus aliisque fidelibus magni fiet Congregatio Mariana, cum patebit eam rem petere difficilem, minime vulgarem nec proinde gregarium quemlibet Christi militem copiis suis ascribere velle.

Peculiarem autem vim et efficacitatem nanciscitur illa Regula ascetica Congregationum, eo quod sodales intime atque peculiari affectu afficiuntur erga B. Mariam Virginem. Quem enim vestrum latet quantum efflorescat *vita* spiritualis quaelibet, laicorum illa sit vel Sacerdotum, saecularium vel religiosorum, iuvenum aequae ac hominum maturae aetatis, puerorum immo ac senum, cum tenera devotione erga Matrem Dei et nostram alitur? Dixeris ex simplici illa filii instar pietate sponte succrescere humilitatem, sine qua nulla virtus secunda nec solida, nec ulla oratio Deo grata. Nonne sinceritas, castitas, caritas, sensus iustitiae ac sui oblitio — dotes illae omnes quibus moderni nostri maxime indigent —, nonne vividus spiritus fidei atque amor bonorum aeternorum, in iis clarius elucent qui magis Deiparae sunt addicti? Percurras Litanias Lauretanas: invocamus Mariam « Speculum iustitiae, Sedes sapientiae, Causa nostrae laetitiae »; nonne his patrociniis et donis genus humanum hac aetate praecipuis oritur et indiget? Nonne instaurata solida et illuminata pietate erga Dei Genitricem, vix non omnia de medio tollentur quibus affligimur mala?

Quis quaeso vel paululum cogitans, asseret Marialem devotionem non esse modernam nec nostris coaetaneis convenire? Illum crediderim haeresi proximum; illum certe dicam occaecatum et periculose errantem.

In iis praesertim Provinciis quae queruntur de paucioribus vocationibus ad Societatem et forsitan ad vitam sacerdotalem et religiosam in genere, velim ut conentur Nostri Congregationes Marianas secundum genuinas earum normas instaurare inter

iuvenes Collegiorum et Universitatum. Certus sum hac, etiam sola, methodo, post non multos annos, numerum bonarum vocationum, adulescentium praesertim meliorum dotum et virtutis, mirum in modum auctum iri. Id ostendit experientia temporis praeteriti; id manifestat etiam pro nostra aetate experientia quarundam Provinciarum in quibus florent Congregationes iuvenum; id probat vel ipsa ratio. Pluribus enim offertur aliquando gratia vocationis; eam plerumque amittunt eo quod institutio eorum spiritualis nec aptos effecit nec gratiae fideles. Utrumque illud efficit institutio in genuina Congregatione Mariana dari solita.

Finis autem et officium Congregationis Marianae nequaquam absolvitur sola sanctificatione sodalium. Hanc quidem, ut aiebam, haud facile tanti faciemus quanti oportet, teste ipso Summo Pontifice in hac Constitutione: Regula siquidem vitae sodalium, Mariali pietate fulta, « nata est illas divinae caritatis flammam excitare eamque vitam interiorem alere ac roborare, maxime hac nostra aetate necessariam, cum, ut alibi dolentes monuimus, tot hominum turmae - animi ieiunitate intimaque egestate spiritus - laborent »[†]. Ulterius vero procedat oportet Sodalitas; etenim « inter primarios Congregationum fines habendus est apostolatus omnimodus »; perinde ac ipsi Societati, ita Congregationibus finis apostolicus non est minus essentialis quam finis propriae sanctificationis; ita ut, si foedus quoddam Marianum bonum tantum spirituale ipsorum sociorum prosequatur, non autem etiam bonum proximorum, illud ne substantiam quidem servat Congregationis, nec proinde nostrae Primae Primariae valide aggregari potest.

Spiritus ceterum ille apostolicus sponte e studio propriae sanctificationis excitari et ali solet; perbelle Constitutio nostra: « Ex ... ferventi vitae interioris studio sua quasi sponte illa plena sodalium apostolica institutio efflorescit novis semper variisque humanae consortionis necessitatibus adiunctisque accommodata ... »[‡].

Ubi autem de operibus zeli Congregationibus Marianis exercendis agitur, non uno in loco oritur quaedam prima fronte inextricabilis difficultas. Olim enim, cum pauca erant opera ca-

[†] Const. Apost. *Bis saeculari* (A. A. S. XL 394).

[‡] Const. Apost. *Bis saeculari* (A. A. S. XL 395).

tholica, incumbibat Congregatio caritati corporali et spirituali erga pauperes, carceratos, aegrotos; docebat doctrinam christianam pueros et rudes; opera moderabatur quae nunc « socialia » vocantur, et alia eiusmodi. Nostris autem diebus varii coetus, imprimis Actio Catholica et qui ab illa pendent, haud pauca sibi perficienda vindicarunt; in Collegiis et Universitatibus coetus qui dicuntur « iuventutis », academias, circulos recreativos, varia instituta zeli, quae olim penes Congregationem erant, sibi assumpserunt. Immo non uno in loco videtur ipsa auctoritas ecclesiastica intendere ut zeli exercitium soli Actioni Catholicae reservetur.

Ad hanc difficultatem nitide solvendam, principia et normas suppeditat praesens Constitutio Apostolica. Ea sic fere applicanda vobis suggero variis adiunctis locorum:

Summa a qua reliqua pendent haec sit: non quaerimus gloriam nostram, nec gloriam Sodalitatis cui praesumus; unice quaerimus Regnum Dei et Christi. Nec umquam mere theoretice determinandum est quae sint iura vel officia Congregationum; haec in concreto, spectatis necessitatibus apostolatus in determinata regione, temperanda sunt. Ac proin, secundum concretas necessitates, spectata tantum maiore utilitate animarum, vel sua sibi propria opera habeat aliqua Congregatio, vel aliorum operibus industriam suam potius conferet *. Haec paucis illustremus.

In certa regione, Congregatio, probante auctoritate ecclesiastica, opus catechisticum moderatur, et quidem modo autonomo. Pergat; recte enim agit; potest ipsa « pleno iure » dici « Actio Catholica B. Maria Virgine auspice et afflante suscepta » ¹⁰. Idem dicatur in omnibus illis locis et rebus in quibus dudum Congregatio proprio Marte agere sinitur: minime exigit novum institutum Actionis Catholicae ut quidquam mutetur, nisi, ut patet, velit Episcopus activitatem Congregationis plenius et aptius coordinare cum reliquis zeli operibus in dioecesi. Quis est ceterum moderator Sodalitatis huius nomine dignae, qui non libentissime ad maius bonum animarum fraterne et intime cum fratribus in Christo in alia eiusdem aciei legione dimicantibus consilia et operam conferat? Absit longissime quaelibet zelotypia, absit « in-

* Cfr. Const. Apost. *Bis saeculari*, n. XII (A. A. S. XL 402).

¹⁰ Const. Apost. *Bis saeculari* (A. A. S. XL 398).

dividualismus » iste quo singula opera plene sui iuris et « totalitaria », ut dicunt, esse contendunt. In Christi corpore mystico singula membra proprium quidem actum habent, ordinatum autem ad bonum totius corporis.

Supponamus vero alium locum, ubi (nostra forsitan culpa) iamdudum languentibus Congregationibus Marianis, interim alia opera totum fere zeli campum occuparunt. Absonum foret, odiosum atque animis nocivum, praetensa « iura » vindicare velle Congregationis, perinde ac si aliquis sibi quodvis zeli opus tamquam proprium ascribere posset. « Omnia vestra sunt, vos autem Christi »¹¹. Restatne tunc ut Congregatio iam a zelo exercendo abstineat? Id foret contra ipsum suum institutum. Mitto quod, si quis paululum cogitet, facile reperiet quasdam formas apostolatus, ex humilioribus praesertim, quas nemo adhuc exercet vel sibi vindicat; quaeras in primis inter opera quae pauperiores, rudiores praediligunt: reperies neminem adhuc curam gerere tot exoriturum nostrae aetatis, aut propinquorum eorum quos ob « crimina politica » ad famem damnaverunt, aut iuvenum delinquentium, sexcentorum forte aliorum tam in temporalibus quam in spiritualibus summopere egentium. Sed, etiamsi tales non reperias, vel Congregatio (eo v. g. quod iunioribus constat) talibus operibus occupari non potest, restat aptissima forma exercendi zeli apostolici. Habeat varios circulos seu sectiones quarum singulae socios informant ad spiritum determinati cuiusdam operis apostolici, extra Congregationem existentis; plene doceantur ibi sodales exercitium zeli supernaturalis, sui obliti, discreti simul et ardentis qualis in determinato opere exercendus est; militantur dein sodales in illud opus ita ut, post aliquod tempus, omnibus pateat sodales Marianos ceteris fere praestare vero spiritu Actionis Catholicae, Exploratorum Catholicorum, Foederis Missionarii, Circuli determinatae professionis. Nec, ut patet, ullo modo propterea deserant oportet Congregationem Marianam cui ascripti sunt; qui hoc contendit, praepostero isti « totalitarismo » de quo supra, indulget. Fere sicut Patres nostrae Societatis non tantum occupantur in operibus quae ipse Ordo moderatur, sed bene multi, non sine laude etiam externorum, laborant sive in operibus dioecesium, sive in Universitatibus et Seminariis non

¹¹ I Cor. III 22-23.

nostris, sive in Missionibus clero saeculari concreditis, sive in operibus scientificis, periodicis etc., quae alii moderantur. Quis umquam asseret Societatem non exercere apostolatum, eo quod quaedam opera non sunt sua neque autonoma?

De his ceterum iam satis egeram in meis litteris « De Ministeriis nostris »¹². Cuicumque vel obiter rem consideranti patet, ex iis quae dicta sunt, quam parum ponderis ea habeant quae passim alicubi contra Marianas Congregationes obici solent; nec est cur iis multum immorer.

Modernae non sunt? Manifeste contrarium edicit ipse Pontifex cui moderandus apostolatus Ecclesiae in primis incumbit. Quid ceterum non modernum esset? An intima devotio sodalium erga B. Mariam Virginem? An eorum cultus vitae interioris atque primatus quem huic tribuunt in ordine ad apostolatum? Nonne haec e contra prae primis moderna seu nostris his temporibus aptata immo necessaria apparent? — Seminatrices discordiarum fiunt inter tot florentia atque recentiora opera? An discordiam seminat Congregatio quae omnia opera affectu pari amplectitur, oratione fulcit, vita interiore intensiore vivificare conatur? — Extra chorum Hierarchiae cantant? Qui sic loquuntur, pace sit dictum eximiorum virorum, non eminent claritate conceptuum in re theologica! — Congregationes sunt opus Societatis Iesu, iis qui non sunt de Societate non semper carum? Ante suppressionem Societatis, Congregationes utique dici poterant opus Societatis; ex quo autem iam non auctoritate Praepositi Generalis, sed extra domus Societatis auctoritate exclusiva Ordinarii loci illae eriguntur, diriguntur, vivunt, fundamento prorsus caret ista querela. Immo nec aggregatio Primae Primariae, quae quidem conceditur a Praeposito Generali, ad hoc a Summo Pontifice delegato, ullum Societati confert ius, ullam auctoritatem in aggregatas Sodalitates.

Quaeret quis: quomodo se gerere conveniat Nostros erga opera Congregationibus affinia, sed ab iis diversa, qualis est nunc celebris et florens Legio Mariae? Nobis sincere gaudendum et gratiae Deo agenda quod opus intensae devotionis Marialis simulque apprime apostolicum, animas bene multas ad altiorem vocet pietatis et apostolatus metam. Nec quidquam ne minimum

¹² Cfr. A. R. XI 332-333.

quidem faciendum ut operi huic obsistatur: quinam esset ille zelus animarum qui, secus atque ipse Spiritus Sanctus in Ecclesia operans, omnia ad angustos nostros conceptus unitatis et methodi reducere velit? Attamen Nostri ipsi, utpote ad hoc potius a Divina Providentia vocati, operibus magis propriis Societatis manus admoveant. Probare vix possim ut quidam ex Nostris, cum Congregationem instituere possit, illa spreta, potius aliud opus, recentius ortum, praeferat probatae admodum methodo nostrae. Si comparatione rem illustrare liceat: qui censeat superfluos esse Ordines Religiosos et Instituta quae Dei gratia suscitavit et suscitatur in Ecclesia, ille contradicit manifesto consilio Spiritus Sancti; sed qui iuvenem ad Societatem vocatum instituere velit praeclara ceterum ascési Benedictinorum vel Franciscanorum ille vicissim errat. Unusquisque in illa vocatione maneat et laboret in qua Spiritus Dei eum posuit; alii laudabiliter laborem impendant promovendae Legioni Mariae; qui de Societate est, Congregationi operam det.

Quomodo autem erga Actionem Catholicam nos geramus oporteat, iam manifeste nec semel tam a Summis Pontificibus quam a nostris Praepositis Generalibus audivimus. Si alias umquam, certe ubi agitur de Actione Catholica decet nos spiritum illum catholicum prae nobis ferre, quo non tantum laetemur de quolibet bono quod procuratur animabus, sive a nobis sive ab aliis quibuslibet, sed etiam totis viribus allaboremus, cooperemur ut uberiores fructus illa colligere possit. Mens Summi Pontificis, pluries atque indubio modo manifestata, hac iterum Constitutione Apostolica sancita, est ut Congregationes B. Mariae Virginis, quin singuli sodales nomen Actioni Catholicae dare teneantur, qua coetus seu collective, sint cum illa foederatae vel alio modo coordinatae. Sunt enim illae, ut supra ex ipsis verbis Pontificis ostensum est, veri nominis quaedam Actio Catholica, apostolatus nempe laicorum, duce Hierarchia exercendus. Coetui proinde cui, disponente auctoritate ecclesiastica, principali titulo obtingit nomen et munus Actionis Catholicae, Congregationes nostrae amice consociantur et toto animo collaborent. Aequè nobis odiosa esse debet ista quasi zelotypia inter Congregationes et Actionem Catholicam, quantum numquam satis reprobanda zelotypia inter varios Ordines Religiosos in Ecclesia. Absint factiones, absint dissensiones; emineant Congregationes Marianae spi-

ritu humilitatis et caritatis; ad exemplum B. M. Virginis, contentae sint bonum facere atque hominum oculos penitus latere. «Dum omnimodo... Christus annuntietur»¹³; reliqua quid important?

Denique tandem, id a multis obicitur Congregationibus, quod opus antiquum sint. Ea enim est nonnullorum mens ut, quidquid antiquum, censeatur antiquatum. Ne simus «parvuli fluctuantes»¹⁴; ne morum et placitorum huius diei servi. Deridemus eos qui, in vestibus componendis, nonnisi ad novissima quaeque sese aptare contendunt; non minus ridiculi qui aestiment consilia quaelibet, methodi, opera, eo quod recentiora sint atque novissima, relictis veteribus, praefenda esse. Nec quidquam derelinquendum quia antiquum, nec quidquam assumendum quia novum. «Omnia probate; quod bonum est tenete»¹⁵. Satis superque tam a Summis Pontificibus quam a Praepositis Societatis ostensum est Congregationes Marianas, utut antiquas, minime esse antiquatas. Idipsum ostendit experientia, non unius sed plurium et maxime diversarum regionum: Hollandiae dico, Americae Septemtrionalis, Hispaniae, Poloniae, ut praecipuas tantum afferam.

Re vera, per Congregationes Marianas oportet nos, quidquid sit de aliis methodis, redeamus ad exercendum in coaetaneos nostros, iuniores praesertim, actionem minus forte naturalem et mere humanam, magis autem sacerdotalem. Redeamus ad colendum Spiritum illum quo animatur Corpus Christi Mysticum, qui est Spiritus humilis et fecundae collaborationis, cum labore totius Ecclesiae. Redeamus praesertim ad apostolatam quendam magis internum, qui in animabus profundas radices ducere satagit fidei, puritatis animi, sui deditionis, amoris efficacis operibus, non mero affectu, sese prodentis erga Christum Dominum, intercedente et mediante Eius Virgine Matre. Redeamus ad sensum maxime catholicum pietatis sinceræ cum caritate vera coniunctæ.

In recentibus litteris ad Societatem agebam de Exercitiis Spiritualibus N. P. Ignatii. Uti iam alibi innuebam¹⁶, Congregatio-

¹³ *Phil.* I 18.

¹⁴ *Ephes.* IV 14.

¹⁵ *I Thes.* V 21.

¹⁶ Cfr. *A. R.* XI 330.

nis Marianae ascesis, sicuti nata est animos disponere ad Exercitia cum fructu peragenda, sic quoque efficacissima est continuatio et confirmatio Exercitiorum in vita cotidiana. Praxis enim orationis mentalis et examinis conscientiae, directionis spiritualis, recollectionis statis temporibus, repetitionis annuae quorundam Exercitiorum spiritualium, nonne ea est quam commendat nostrum Directorium ad fructus secessus colligendos¹⁷? Ne quis proinde miretur, sicuti Exercitia ipsa, ita et Congregationes Nostris commendari tamquam opus apprime proprium nostrae Societatis. Benedictiones copiosas quas temporibus dudum elapsis Divina Bonitas animabus et ipsi Societati tribuit mediantibus Congregationibus, has ipsas, immo abundantiores pro maiore indigentia huius nostrae aetatis, effundet in laborem nostrum, si B. Mariam Societatis Reginam hac quoque ratione assidue culemus.

Vestris ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 27 septembris 1948.

Vestrum omnium
Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

---

¹⁷ Cfr. *Directorium in Exercitia Spiritualia*, c. XL n. 653.

DOCUMENTA QUAE AGUNT DE CONGREGATIONIBUS MARIANIS

« ACTA ROMANA » AB ANNO 1910

- A. R. I (II) 93-107: *Regulae Communes Congregationum Marianarum* (a R. P. Wernz promulgatae, 1910).
- A. R. I (III) 140: *Epistola R. P. Wernz ad Provinciales Assistentiae Italiae*, (1911): Vocationes fovendae ope Congregationum Marianarum.
- A. R. I (VI) 29: *Instructio R. P. Wernz Provincialibus Italiae de cura Congregationum Marianarum*, (1914): « altissimum munimen pro iuventu e... »; de fine Congregationis: amorem manifestare erga B. M. V., se et alios sanctificare, defendere Ecclesiam. Directores optimi sint vel formentur.
- A. R. II 39: *Decr. 20 Congr. Gen. XXVI*, (1915): Sodalitates promovendae sunt; de earum moderatoribus, sodalibus, spiritu, operibus, zelo, coniunctione, ephemeride.
- A. R. II 193: *Epistola R. P. Ledóchowski, ad Provincias Assistentiae Americae, de Missionibus exteris adiuvandis*, (1916): Foveant Sodalitates amorem erga Missiones externas.
- A. R. III 446-454: *Epistola R. P. Ledóchowski*, (1922): *de Congregationibus Marianis promovendis*: vis earum non est diminuta; causae cur non ubique floreant. Congr. mulierum..., sed praesertim viro-
rum! Instituuntur Secretariatus.
- A. R. IV 103: *Decr. 226 Congr. Gen. XXVII*, (1924): CC. MM promovendae sunt; Moderatores sint optimi; sodales bene formentur; opera caritatis exerceantur; Sodalitates inter se coniungantur.
- A. R. V. 725: *Epistola R. P. Ledóchowski ad P. Henricum Baron* (1927): « intelligant Nostri spiritum et vim Sodalitatum Marianarum ».
- A. R. V 739: *Responsum datum* (1927): de Congregationibus B. M. V. promovendis et de Nostreis ad hoc instituendis in decursu formationis suae.
- A. R. VI 110: *R. P. Ledóchowski ad Praepositos Provinciarum Hispaniae*, (1927): Normae de regendis Congregationibus Marianis in Hispania. Foveant unionem inter Sodalitates. Laborent efficaciter, non tumultuose.
- A. R. VI 126-127: *Epistola R. P. Ledóchowski ad P. Alanum Becdelièvre*, (1928): De momento et spiritu Congr. B. M. V.
- A. R. VI 436-449: *Allocutio S. P. Pii XI* (30. III. 1930): De relationibus Congregationum Marianarum cum Actione Catholica.
- A. R. VI 666: *Epistola R. P. Ledóchowski* (1930): De relationibus inter Congr. B. M. V. et A. C. in Italia.
- A. R. VII 87: *Epistola Domini Hygini Righetti*, (1932): De relationibus inter CC. MM. et A. C. in Italia.

- A. R. VII 487: *Epistola R. P. Ledóchowski de delectu Ministeriorum*, (1933): De relationibus inter CC. MM. et A. C.
- A. R. VII 774: *Epistola R. P. Ledóchowski de modo obsistendi Atheismo*, (1934).
- A. R. VII 779: *Epistola R. P. Ledóchowski de Missionibus nostris in Indiis et Ceylan*, (1934): Sodalitates medium sunt ad vocationes fovendas.
- A. R. VII 906: *Epistola R. P. Ledóchowski de vocationibus fovendis in Polonia*, (1934): CC. MM. medium sunt ad vocationes fovendas.
- A. R. VIII 28: *Allocutio S. P. Pius XI Rectoribus Collegiorum et Moderatoribus Congregationum Marianarum*, (1935): De relationibus inter CC. MM. et A. C.
- A. R. VIII 312-314: *Epistola R. P. Ledóchowski ad Praepositos Provinciarum Italiae*, (1935): De relationibus inter CC. MM. et A. C.
- A. R. VIII 346: *Epistola R. P. Ledóchowski ad Praepositos Provinciarum Italiae*, (1935): Normae de relationibus inter CC. MM. et A. C.
- A. R. X 307-310: *Epistola Apost. Pii XII ad Em. Card. Leme da Silveira Cintra*, (1942): Sanctus Pater laudat CC. MM. in Brasilia: operam et spiritum.
- A. R. X 344: *Ex Audientia S. P. Pii XII Patri Alfr. Mondria*, (1942): « CC. MM. suam ipsae vitam integre vivant, licet A. C. adlaborent »
- A. R. X 717: *Allocutio Pii XII ad Sodalitates Marianas romanas*, (1945): « Magna opportunitas et necessitas CC. MM. ».
- A. R. X 758: *Ex allocutione S. P. Pii XII ad Sodales operis « Nazareth »* (1945): S. P. opera socialia CC. MM. ut earum propria vindicat et laudat.
- A. R. XI 89: *Epistola S. P. Pii XII ad Patrem Stanislaum Ilundain*, (1946): S. P. laudat collectivam adhaesionem cum A. C.
- A. R. XI 230: *Epistola EE. DD. Montini ad Conventum Nationalem CC. MM. Italiae* (1947): S. P. bene ominatur CC. MM. Universitariorum Italiae earum qualitates... activitates... « ad latus Actionis Catholicae... », fidelitas propriae traditioni.
- A. R. XI 231 *Allocutio S. P. Pii XII ad Sodales Marianos Conventus Barcinonensis Internationalis*.
- A. R. XI 272: *Epistola A. R. P. N. ad Provincialem quendam* (1947): De Congr. Marianis nostra aetate impense fovendis. De qualitatibus moderatorum.

Ad Congregationes Marianas recte cognoscendas et moderandas valde quoque conferent:

EMILE VILLARET S. I. - *Les Congrégations Mariales* - Beauchesne, Paris; 1947.

EMILE VILLARET, S. I. - *Manuel des Directeurs* - Reims; 1930.

35.

9 octobris 1948

Urgetur praescriptio ut Tertiani calleant linguam regionis in qua Tertiam probationem acturi sunt.

AD QUENDAM PATREM INSTRUCTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Omnino iusta est RVae querela, nonnullos Patres ad Tertium probationis annum peragendum peregre mitti, qui usitatam linguam non satis callent. Hunc abusum iam deploravit atque excludendum praescripsit R. P. Franciscus X. Wernz ⁽¹⁾, cuius monitiones etiam meus proximus decessor, R. P. Wlodimirus Ledóchowski, b. m., instanter iteravit ⁽²⁾. Iam vero manifeste apparet Patres optandum fructum ex experimento Exercitiorum spiritualium et Instituti explanatione, ut alia omittam, percipere vix posse, nisi inde ab initio scholae affectus veram linguae regionis peritiam habeant. Propterea Provinciarum Praepositi, ab alienis Provinciis Patres Tertiae probationis causa accepturi, urgeant atque insistant ut haec praescripta sedulo servantur neve propter temporum vicissitudines in desuetudinem labi sinantur.

Commendo me SS. SS.

Romae, 9 octobris 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ Cf. A. R. I (II) 23-24.

⁽²⁾ Cfr. A. R. V 714-715.

36.

11 octobris 1948

Epistola de R. P. de Boynes sexagesimum in Societate annum explente.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Die decima octava vertentis mensis octobris sexagesimus occurret anniversarius dies, ex quo R. P. Norbertus de Boynes vitam religiosam in Societate aggressus est.

Quamquam mos in familia nostra vigens alienus est a qua-vis externa sollemnitate atque ipse P. de Boynes ex me enixe rogaverat ne quidquam in hac nostra Curia Romana extra ordinem fieret, opportunum tamen mihi visum est hanc gratam commemorationem cum Societatis filiis communicare, ut omnes pro dilecto Patre preces Deo in gratiarum actionem fundere et uberiora dona in dies ei impetrare valeant. Quod quidem mihi agendum visum est grati animi sensu impulsus erga virum qui, annos plurimos, magna fidelitate operam viresque suas Societati navavit.

Iam enim anno vertente 1919 Provincias Americae Septemprionalis trium annorum spatio, Visitator perlustravit; anno 1923 Assistens Galliae; anno 1935 etiam Admonitor R. P. Ledóchowski electus est. Munere quoque Vicarii Generalis non semel functus est, primum per aliquot menses antequam Congregatio Generalis XXVIII indiceretur, dein dum R. P. Magni mortali morbo laborabat; tandem die 16 aprilis 1944, in Congregatione peculiariter ad hoc convocata, Vicarius Generalis temporaneus electus est, plena auctoritate Praepositi Generalis praeditus ad Societatem Iesu regendam trepidis atque difficilimis illis annis dum orbis diro bello subvertebatur. Ipsa Congregatio Generalis XXIX peculiare gratias R. Patri de Boynes exprimere voluit, quia — ut in decretis historicis scriptum invenitur — « ultra duos annos Societatem tam sapienter rexit et Congregationem hanc (Generalem) indefessa sollicitudine paravit ».

Hodie etiam Societatem eiusque Praepositum assidue adiu-
vare pergit munere fungens Admonitoris Generalis ac Delegati
P. Generalis pro Pont. Universitate Gregoriana et Pont. Instituto
Biblico et Domo Scriptorum Societatis.

Quibus omnibus bene de Societate meritis, ut par erat,
quamvis breviter commemoratis, meo ipsius atque totius Socie-
tatis nomine, gratissimos animi sensus R. Patri referre hac mea
epistola intendo, omnia quoque faustissima exprimere ut beni-
gnissimus Deus copiosis benedictionibus in dies eum cumulare
pergat.

Curet proinde RVa ut omnium Nostrorum precibus et
ss. Sacrificiis dilectum P. de Boynes commendetur, quo abundan-
tiores super eum divini favores ad multos futuros annos impe-
trentur.

Romae, 11 octobris 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

37.

24 octobris 1948

*Habito conventu Superiorum Regular. omnium Missionum Si-
nensium S. I., Pater Noster quaedam consilia et hortamenta
proponit.*

AD OMNES SUPERIORES REGULARES MISSIONUM S. I. IN SINIS

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Magno animi solacio perlegi et consideravi relationem Congres-
sus quem, mediis rebus adversis, mense maio proxime elapso ha-
buistis apud Zikawei. Ex ea enim mihi patuit manifestius, quam
aliunde non ignorabam, caritas vestra, unio animorum, zelus ar-
dens, fortitudo invicta inter strages, persecutiones, pericula, patien-
tia in paupertate, fides atque fiducia in Eo, qui nobiscum est usque
ad consummationem saeculi.

Dudum me anxium tenet plenior collaboratio atque maior unitas procuranda inter nostras Missiones in Sinis, sicut in certis aliis orbis partibus. Nec me solum tenet haec sollicitudo; video enim auctoritates ecclesiasticas ipsas, insistere in maiorem actionis coordinationem. Opus non est ut varia exempla vobis afferam; vos minime latet opera preli, altioris institutionis iuventutis in Universitatibus, curae spiritualis cleri Sinensis, formationis Nostrorum, nec ab una Missione seorsum, nec a paucis inter se vicinis tantum, adaequate ordinari et curari posse. Nolo tamen, dum adeo incertae manent res politicae, a quibus pendent pax, libertas commeatus, status nostrarum scholarum aliaque bene multa, quidquam statuere quod brevi, restitutis rebus, mutandum foret. Unitas tamen quaedam maior quam quae nunc est, ex nunc praeparanda est. Prima autem ac praecipua praeparatio animorum est, qui ad sinceram et fraternam aliquando collaborationem sese disponant oportet.

Aperte vobis loqui liceat, prout officium meum et verum bonum Societatis in istis partibus id requirit. Ex litteris et informationibus bene multis quas istinc accipio, apparet aliquid hucusque desiderari, si velimus quondam ad optatum finem devenire. Video enim inter vos, licet vinculo caritatis in Christo unitos, aliquid superesse illius nimis humani sensus « quo aliae de aliis nationibus (vel etiam Provinciis Societatis) sinistre sentire aut loqui solent » (1). Malum istud latius serpit quam velim, altioresque radices agere minatur, nisi remedium omnes concordii conatu apponere conemini. Est utique inter varias Provincias Societatis, est inter varias nationes e quibus oriundi sumus, discrimen aliquod morum, institutionis, mentis immo et modi aestimandi res. Verum, illud discrimen quam secundarium, quam infimum est, quantopere spernendum, si attendatur nostra in Christo unitas fidei, caritatis, vitae! Nemo vestrum in Sinas missus est ut ibi spargat et inculcet methodos et mores suae patriae vel Provinciae; omnes vos ab Ecclesia munus accepistis Christum praedicandi Sinensibus, ideoque (minime excluso progressu ulteriore) mores, mentem, modum sentiendi Sinensium in omnibus rebus, quae fidei sensuique catholico contrariae non sunt, quam plenissime induendi. Ne sit, quaeso, inter vos discrimen indigenarum et alienigenarum; ne suspicari quidem valeant homines vos ex Hispania vel Gallia vel Hibernia vel aliunde ortum ducere (exempla tantum affero: ad 10 saltem pertinebatis nationes diversas, ad plures Provincias); ne sermo fiat inter vos de consuetudinibus et usibus Provinciae vestrae Europaeae vel Americanae!

---

(1) *Reg. Comm.* 28.

Video enim, quantum talia, minima in se et nullius momenti coram Deo, nata sint nocere bono futuro totius nostri laboris in Sinis.

Iuvenes praesertim Societatis, tam alienigenas quam indigenas institutis, quaeso, in illo spiritu catholico, a quolibet nationalismo et « Provincialismo » plane alieno. Spiritus Societatis latior est, atque idem in omnibus omnino nostris Provinciis inter varietates prorsus secundarias quarundam observantiarum. Urget necessitas redeundi magis ad illum universalismum, quem colebat S. P. Ignatius; uti adverti in meis litteris de Ministeriis nostris, non ingressi sumus Societatem in servitium alicuius Provinciae, sed in servitium Ecclesiae catholicae ⁽²⁾. Vos omnes in Sinis, nullo excepto, in servitio estis Ecclesiae catholicae; mihiq; ius est et officium vos, nulla ratione habita Provinciarum, mittere, ubi bonum animarum id requireret, in quaslibet Sinarum vel mundi partes ⁽³⁾. Vos curetis ut ille spiritus in iuvenibus nostris instilletur et roboretur, quo aliquando, si necesse erit, parati sint, plenissima indifferentia, ad quaslibet partes sese conferre. Praevideo enim id, brevi forsitan, necesse fore.

Ubi primum ille spiritus, maioris usque unionis, immo unitatis inter varias vestras Missiones, Nostris intimius inditus erit, de ratione magis ampla magisque efficaci apostolatus nostri in Sinis ordinandi agere poterimus.

En primum quoddam quod vobis commendatum velim. Secundum quoddam punctum spectat formationem Nostrorum in istis partibus.

A variis Superioribus et Provincialibus quaestio mota est num expediat alienigenas, qui tamquam iuvenes scholastici in Sinas apulerunt, ad studia theologica vel Tertiam probationem in proprias Provincias vel alias Europae vel Americae domos remittere. Motiva quae afferuntur attente libravi; omnibus perspectis, standum censeo iis quae iam a decessore meo decisa fuere: omnes quotquot in Sinas mittuntur (nisi quis ob causas extraordinarias exceptione indigeat) deinceps omnia studia reliquamque Societatis formationem in Sinis ipsis peragant. Id valere volo de omnibus Provinciis, nulla excepta. Quod autem ad Sinenses spectat: primo quidem improbo prorsus ut, sicuti alicubi fit, ii in Provinciam quandam Europaeam mittantur ut ibi integram formationem accipiant; non enim Europaeos sed Sinenses formemus oportet. In genere autem indigenae quoque integra studia et formationem in Sinis accipiant nisi quod,

(2) Cfr. A. R. XI 306.

(3) Cfr. Const. P. IX c. 3 nn. 2, 9.

ut solemus facere in omnibus Societatis Provinciis, quidam quibus id peculiari modo profuturum praevideatur, vel quos ob bonum nostrorum operum plenius formare convenit, quotannis in Scholasticatum vel Tertiatum alius regionis mitti possunt. Superiorum erit curare ut domus nostrae studiorum in istis partibus undequaque, imprimis quod ad numerum et valorem professorum, pares sint Scholasticatibus in Provinciis.

Qui dein, sive alienigenae sint sive Sinenses, ad biennia Philosophiae vel Theologiae, vel ad alia studia specialia destinantur, ut patet, suo tempore Romam vel in quandam Universitatem Europae vel Americae mittendi sunt. Insisto autem ut in hac re, sicuti iam soletis, nulla prorsus distinctio fiat Sinensium vel alienigenarum, nisi quod, facilius Sinensibus profutura praevideatur commoratio in exteris regionibus.

Variis quoque ex partibus propositum est num expediat, sicut in non paucis aliis Institutis religiosis fieri solet, Missionarios nostros interdum, elapso certo numero annorum, ad tempus in patriam remittere, ut vires corporis et animi reficiant, Missionisque notitiam et amorem in patria magis diffundant.

Motiva quoque pro et contra librata pluries sunt; omnibus vero perspectis, standum statuo antiquae Societatis traditioni Missionarios nostros e Missione, nisi de consensu Generalis, non reverti (*), ne ad tempus quidem. Quem consensum dare non intendo nisi causa vera studiorum, negotiorum vel infirmarum, et in Missione non restituendarum, valetudinis intercedat.

Haec de redditu Missionariorum in patriam. Tertium quoddam punctum pertinet ad methodum nostrarum Missionum Sinensium in genere.

Adverto enim quaestionem agitari num oporteat potius, neglecta directa ad paganos, plebeios quoque et ruricolos, Missione, operam nostram conferre ad sola fere collegia et instituta, vel opera preli?

Huic quaestioni, secundum probatam experientiam tot Missionum Societatis, nitide respondeo: Collegia et Universitates, sicut et opera preli atque apostolatus hominum magis cultorum, tam in Sinis quam in plerisque regionibus summi sunt momenti, et totis viribus promovenda. Nec crediderim Missiones nostras Sinenses in genere huic suo officio deesse. Sed simul vos firmiter moneo ne unquam apostolatatum rudium, pauperum, ruricularum, operariorum, tamquam minus proprium Societatis negligatis, sed e contra, simul

---

(*) Cfr. *Reg. Sup. Miss.* 17.

atque opera magis « intellectualia », assidue colere pergatis, tributo, huic quoque ramo nostri laboris, numero haud exiguo Missionariorum. Nolim ego a Christo audire: « Nudus eram et non vestistis me » ⁽⁵⁾; nolim ab Ecclesia in rationem vocari ob neglectam evangelizationem paganorum, quos convertendos ipsa Societati commisit; nolim denique pessimis inimicis nominis christiani, quibuscum vobis nunc cominus colluctandum est, totam illam turbam pauperum tradere, ita ut ipsi eam ad suam doctrinam trahere libere omnino valeant: ipsi dein, adiuvante turba pauperum, rerum publicarum potiti, vos cum vestris collegiis et operibus « intellectualibus » nullo negotio eicient et conatus vestros frustrabunt.

Omnes proinde Missiones, quibus aliquod territorium a S. Sede concreditum est, sciant sibi incumbere Ecclesiam catholicam in illo territorio fundare, divitibus et pauperibus, cultis et rudibus constantem. Immo recordentur praedilectionis Christi Domini pro pauperibus et humilibus qui prae ceteris « evangelizabantur ».

Quartum et ultimum de quo mihi sermo faciendus est, est praesensstrarum Missionum status, indeque oritura officia.

Anxii et continuo pro vobis orantes et intercedentes, sequimur rerumstrarum varietates. Damna novimus quae subiistis, ruinas temporales, pericula vitae et libertatis, incertitudinem de futuro, difficultates fidelium vestrorum, carentiam vocationum, dispersionem uno verbo et persecutionem.

Cum vestram inter haec omnia animi serenitatem et fortitudinem adverto, superfluum esse duco vobis in memoriam revocare praeclarum illud quod ad suorum in futuro consolationem praenuntiabat Magister noster et Dominus: « Beati eritis cum persecuti vos fuerint, et dixerint omne malum adversum vos ... Gaudete in illa die et exultate! ... » ⁽⁶⁾. Vobis gratum animum gerit integra Societas, vobis debitor est, quia vos partem habetis in Cruce Christi, quia per vos gratia illa persecutionis, quam S. P. N. suis apprecabatur, in Societate non deest, per vos dico, fratresque vestros qui in nonnullis regionibus Europaeis eandem sortiti sunt sortem. His igitur atque vobis frequenter et large applico ex Missis quae in tota Societate ad intentiones Praepositi Generalis fiunt, numerum bene magnum suffragiorum, ut Domino placeat hos dies brevare, interim vero fructum spirituales vobis vestrisque fidelibus multiplicare.

Pluries a me petatum est utrum magis expediat, illud Domini cum exsequi « Cum persecuti vos fuerint in una civitate, fugite in

---

⁽⁵⁾ Cfr. MATTH. XXV 43.

⁽⁶⁾ Cfr. Ibi'd. V 11.

aliam » ⁽⁷⁾; an potius meminisse Boni Pastoris, qui, veniente lupo, minime fugit, sed « animam suam dat pro ovibus suis » ⁽⁸⁾. Cui quaesito respondi et respondeo alterutrum vel utrumque, omnibus libratīs adiunctis, et spectato bono maiori, a Superioribus qui in loco sunt, determinandum esse. Nec possumus fideles, persecutioni obnoxios, sine auxilio consilii, praedicationis, Sacramentorum derelinquere; nec expedit, sine fructu proportionato, vitam Sacerdotum vel aliorum Missionariorum discrimini exponere. In dubio crediderim partes maioris generositatis, periculi proinde mortisque propter Christum, eligendas esse. Prudentia tamen suadet ne cuiquam, qui non sponte sentiat sibi tantam gratiam polliceri Divinam Clementiam quanta in talibus adiunctis requiratur, imponamus ut libertatem et vitam exponat. Si discedere mavult, discedere ipsi concedatur; alius autem in eius locum voluntarie sufficiatur.

Haec generaliora vobiscum communicanda habebam. Ad magis particularia quaesita vestri coetus, separatis litteris respondeo.

Dum nos pro vobis oramus, vestris precibus me totamque Societatem enixe quoque commendo, ut possimus et nos vestra vestigia premere, vosque efficacius in dies tam in temporalibus quam in spiritualibus iuvare.

Romae, 24 octobris 1948.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽⁷⁾ Cfr. MATTH. X 23.

⁽⁸⁾ IOANN. X 11.

38.

30 octobris 1948

Epistola A. R. Patris Nostri ad urgendam executionem litterarum R. P. Ledóchowski de Fratribus Coadiutoribus Societati comparandis riteque instituendis.

SYNOPSIS EPISTOLAE

	PAG.
1. Penuria FF. CC.	511
2. Remedia quaedam spiritualia	513
3. Cura spiritualis FF. CC.	513
4. Institutio fortis in Noviciatu	514
5. Cautelae adhibendae post Noviciatum	514
6. Moderamen in operibus imponendis FF. CC.	515
7. Bonum exemplum ceterorum	516
8. De catechismo et punctis meditationis	517
9. De tempore tribuendo matutinae meditationi	518
10. De auxilio quo FF. CC. indigent	519
11. Media exteriora: severitas in admittendo	519
12. Omnes dent operam in vocationibus inveniendis	520
13. Etiam inter alumnos Collegiorum quaerantur	520
14. De opportunitate cuiusdam Scholae Praeparatoriae	522
15. De modo quo FF. CC. tractandi sunt	523
16. De habitudine inter Sacerdotes et FF. CC.	524
17. De natura status Coadiutoris temporalis in Societate	524
18. Quaedam consequentia practica	525
19. Amor et reverentia erga FF. CC. exhibenda	526
20. Puncta quaedam considerationi Superiorum proposita	527

AD SUPERIORES SOCIETATIS (*)

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

1. — In omnibus fere Provinciis Societatis, acrius in dies sentitur penuria vocationum ad gradum Coadiutorum temporalium, acriusque urgent incommoda inde oriunda tam pro vita religiosa communitatum nostrarum, quam pro bene multis zeli

(*) Haec epistola communicata est cum Superioribus, Praefectis spiritalibus, Magistris Noviciorum, Instructoribus et Ministris.

operibus, imprimis in nostris Missionibus. Ad nonnulla iam alludebant litterae praeclari decessoris mei, de quarum executione agere intendo. His ultimis autem annis, celerius quam putabatur, res in deterius mutatae sunt. Nam, non ex uno loco nec ex una Provincia certior fio non tantum clausuram illam latius dictam, Constitutionibus nobis impositam ⁽¹⁾ atque a Patribus Generalibus inculcatam ⁽²⁾, sed vel ipsam clausuram papalem, quam sub gravissimis poenis canonicis sartam tectam servare debemus ⁽³⁾, in discrimen vocari. Non tantum ubi bellum omnia susque deque convertit, sed in aliis quoque locis comperio quasdam esse domus Regulares Societatis in quibus, nulla petita facultate a Sancta Sede, quae sola illam concedere potest, Superiores, ob penuriam Fratrum ac difficultatem comparandi aptos servos saeculares, nimia omnino facilitate ipsam papalem clausuram suppressere. Res sane gravissima, nimiae conventitiae et imminenti relaxationis indicium.

Et re quidem vera: numeros statisticos consideranti apparet summam Sacerdotum in Societate anno 1937 pertingere ad 11365, Scholasticorum ad 8796, Coadiutorum ad 5299: ineunte vero anno 1947 numerum Sacerdotum succrevisse ad 14372, Scholasticorum ad 9279, Coadiutorum vero decrevisse ad 5188; unde pondus multo maius quodammodo in magis exigua basi gravat.

Iamvero, quas R. P. Ledóchowski, de hac re dedit litteras, doctrina aequae ac consilio refertas, anno 1942 ⁽⁴⁾, medio strepitu armorum, in Provincias ex parte dispersas, probatas, sollicitudine distentas, allatae sunt. Nil mirum quod non ubique eadem mentis intentione consideratae sunt. Opportunum igitur censeo pauca quaedam de earum executione vobiscum communicare. Sic quoque decreto 23 Congregationis XXVIII ⁽⁵⁾ fiet satis, quod easdem ob causas aliquatenus praetermissum est.

Velim haec mea instructio communicetur cum iis quibus cura Fratrum Coadiutorum commissa est, Superioribus dico, Praefectis spiritus, Magistris Novitiorum, Ministris; opportunum

(1) *Const. P. III c. 1 n. 14*; cfr. *Coll. d. 171*; *Epit. n. 457 § 1, n. 459*.

(2) Cfr. *Epist. sel. p. 148*; 167; *A. R. I (V) 127*.

(3) *C. I. C. cc. 597-599*; 2342 n. 2.

(4) *A. R. X 437-461*.

(5) *A. R. IX 26*.

quoque erit ut Instructoribus Tertiae probationis innotescat, qui eius rationem habere possint in commentando Instituto. Ne tamen publice praelegatur. Pro negotii autem momento, rogo ut Superiores eam non tantum legant, sed una cum aliis documentis affinibus, vere considerent, cum agatur res a qua, non levi ex parte, pendeat progressus et bonus status nostrarum Provinciarum et Missionum. In Appendice siquidem ad has litteras, elenchum reperient documentorum ex Instituto, quae pariter de Fratribus Coadiutoribus agunt.

2. — Paucae sunt vocationes ad gradum Fratris conversi fere in omnibus Institutis, — non tamen in omnibus. Cuius rei causae quaedam ordinis externi et universalioris a nobis non pendent. Sed minime nos decet, ob maiorem difficultatem comparandi vocationes, animum despondere et manus conserere; e contra: eo diligentius remedia exquirenda sunt. Persuasum intimum habeo remedia, eaque efficacia, adfutura modo nobis zelus et perseverantia non desit. Confirmamur factis; nonnullae enim Provinciae, olim vel maxime indigentes, conatus suos iam quodam successu coronari laetantur, ut videre est v. g. in Assistentia Americae. Minime probo Nostros facilius, ut alicubi factum est, de Sororibus in subsidium praesertim Collegiorum et Convictuum appellandis cogitare. Nam, praeterquam quod id remedii contra perpetuam directionem Praepositorum nostrorum Generallium, Constitutionibus fideliter innacrentium, offendit, praevidendae sunt, labente tempore, difficultates; ac praesertim, cum tot sint alicubi necessitates scholarum catholicarum, Missionum exterarum aliorumque operum directe apostolicorum, haud facile probare possum ut ibi Religiosae, quae, si apte instituantur, ad magis spiritualia ministeria destinari possint, ad culinam nostram aliaque domestica officia curanda adigantur.

3. — Uti patet, primum ac praecipuum medium comparandi vocationes est « orationum et sacrificiorum » ⁽⁶⁾; nisi enim Dominus hanc spiritualem praesertim domum aedificaverit, in vanum omnes laborabimus ⁽⁷⁾. Meminerimus tamen in oratione perseverandum esse; orationique addendam, secundum consilium Domini, mortificationem.

⁽⁶⁾ *Const. P. X n. 1.*

⁽⁷⁾ *Cfr. Ps. 126, 1.*

Sed praeter orationem, aliud medium spirituale essentiale videtur. Quomodo enim vocationes missura speratur divina Providentia, nisi in Ordine nostro Fratres iuvamen inveniant ad veram sanctitatem, bonorum exemplorum, aptae curae spiritualis?

In Noviciatu quidem solet diligens cura impendi instituendis Coadiutoribus. Cavendum est Magistro ne accuratius formandos putet Scholasticos, utpote ad maiora destinatos. Scholastici Novicii non pauca iam didicerunt labentibus annis studiorum mediorum: ratione magis quam sensu sese regere, valorem relativum rerum aestimare, cum hominibus agere, pietatem non sensibilem tantum, sed doctrina illuminatam colere; nostri autem Coadiutores Novicii in spiritu longe minus maturi plerumque sunt, difficilius animum patefaciunt, sibi atque aliis magis diffidunt; civili quoque cultu non eadem ratione informati fuere. Quare his potius quam illis, Coadiutoribus potius quam Scholasticis, Magistro attendendum est, utpote magis indigentibus. Si ob numerum Noviciorum nimius sit eius labor, Magistro detur alter Socius, Coadiutoribus praesertim destinatus, vir qui eorum mentem capiat, eosque vere diligit. Atque optimus ex tota Provincia Frater maturior eligatur, qui Noviciorum sit manu ductor.

4. — Ne tamen putet Magister Coadiutores Novicios mitius esse tractandos, ne difficultate nostrae vitae territi, nutent atque recedant. Si enim Domum formationis relinquunt in obocedientia et abnegatione parum fundati, quid quaeso accidet cum ad vitam longe magis laboriosam atque duram in Collegiis et Missionibus accedent? Iure querentur se fuisse deceptos de vera indole vocationis nostrae. Exerceantur proinde in Noviciatu, etiam experimentis quibus solent Scholastici, iis tantum exceptis, qui natura sua futuris Sacerdotibus reservantur. Mittantur Novicii Coadiutores, Scholasticis plerumque associati, in nosocomium, in peregrinationem, in officia humilia etiam alius domus, ubi id fieri cum fructu solet; probetur eorum virtus et constantia, prout id per experimenta intendebat S. P. Ignatius, non tantum in perfecta regularitate Domus probationis, sed etiam extra domum, inter adiuncta difficiliora et minus consueta, ubi pateat oportet quousque singuli in intimo spiritu fidei et fidelitatis progressi sint.

5. — Post Noviciatum vero, prout saepe Praepositi Gene-

rales inculcarunt ⁽⁸⁾ iuniores Fratres ne ante in domos spargantur, praesertim autem in domos minores, quam virtutes nostrae vocationis, labentibus annis, altiores radices egerint. Praescribit Epitome Instituti ut saltem per biennium post prima vota retineantur in domo ubi facilius iuvare possint in spiritu et officio minoribus periculis exposito applicentur ⁽⁹⁾. Non paucarum autem Provinciarum experientia comprobatur plerumque, aetate iunioribus praesertim, convenire, nedum necesse esse, ut hoc tempus ad plures annos extendatur. Nisi velimus tot fere vocationes amittere quot acquirimus, executioni mandandum erit quod saepius Generales commendarunt: ut Fratres iuniores non dividantur per varias domos, sed, ad tempus plus minus longum, quaedam domus, Residentiae praesertim, solo adiutorio famulorum laicorum, sine ullo Fratre, contentae esse cogantur, donec tot erunt Fratres ut saltem tres quattuorve maturiores in singulis Residentiis collocari possint ⁽¹⁰⁾. Necesse est etiam ut iuniores Fratres nonnisi in rebus minoris curae vel tamquam secundarii officiales occupentur. Timeo ne quidam Superiores non perspiciant quantam sollicitudinem et animi distractionem secum ferant non pauca Fratrum officia utputa coqui, lintearii, infirmarii, manuductoris famulorum in Collegiis aliisque magnis domibus, immo Subpraefecti et Magistri; haec (ut taceam de officiis maioribus periculis expositis) mentem et animum requirunt maturum, iam pacatum et fortem. Iuniores, quibus talia committuntur, vix non omnes amittunt animi recollectionem et pacem, ac, cum ea, spiritum orationis et unionis cum Deo; ad exteriora effusi, in interiore homine debilitantur, nutant, deficient. Intellegant Superiores locales tale sacrificium sibi necessario esse imponendum, ne post aliquot annos, deficientibus prorsus Fratribus, tota ratio nostrae vitae religiosae definitivum detrimentum patiatur. Bono praesenti suae tantum domus praeferre satagant bonum futurum totius Provinciae eiusque Missionum.

6. — Magnum vitae spiritualis impedimentum est, in aliquibus Provinciis, nimia laborum copia ⁽¹¹⁾. Difficile non est

⁽⁸⁾ Cfr. A. R. I (III) 74; VIII 377; VIII 589; X 453.

⁽⁹⁾ *Epit.* 167 § 1.

⁽¹⁰⁾ Cfr. A. R. VIII 590; X 455.

⁽¹¹⁾ Cfr. *Const.* P. III c. 2 n. 4 et P. X n. 10; item A. R. XI 157.

vobis, Superioribus, persuasum habere non semper ex debili vel minus bona eorum voluntate pendere, si Fratres Coadiutores aliquando negligentes inveniuntur in rebus spiritualibus perfungendis et consequenter instabiles fiunt in virtute et vocatione. Ex cotidiana in vestris domibus experientia id bene nostis, et Fratres ipsi nonnulli, optimi aliquando iuvenes, confitentur dolentes se animadvertere amorem vocationis sensim sine sensu minui, frigescere zelum animarum et affectum erga Societatem, fervorem ipsum spiritualem tepescere, quia nimis occupationibus distinentur, in quibus vel eorum vires physicae totae postulantur, vel vires animi, iuniorum praesertim, penitus exhauriuntur. Ad meditationem et examina fideliter et exacte tunc perficienda fortitudo supra communem, exigitur: actus vero supra communes aliquoties postulare fas est, non cotidie. Scio et bene perspicio difficultates vere magnas, quibus plures nostrae domus vinciuntur; attamen hac de causa non licet aliquos Fratres laboribus obruere. De vocationibus amissis, vel etiam de viribus ante tempus confractis, nonne coram Deo et Societate, Superioribus respondendum erit? Si hac ratione pergamus, difficile admodum videtur fore ut Fratres suaviter de sua vocatione cogitent atque Deus abundantiores nobis vocationes praestet.

Haec omnia vobis quidem nota sunt; ideo tamen ea repeto, ut ad executionem fortem atque constantem ubique deveniamus.

7. — Demum, enitendum ut nostri Scholastici vel Sacerdotes tam verbo quam exemplo Fratres iuvent ad proficiendum, nedum eos a progressu spirituali, ut quandoque fit, detrahant. Qua in re opus est vigilantia Superioris. Non poterit quidem vitari ne umquam aliquid accadat quod non plene sit ad omnium aedificationem, verum illos qui Fratres scandalizant, eos ad obloquendum Superioribus, ad neglegendam regularitatem et observantiam, ad agendum clam Praepositis inducunt, severe compescat, nec cunctetur, si opportunum erit, Provincialem rogare ut e domo arceantur. Non numquam audiuntur quidam querentes quosdam Fratres, ut ipsi aiunt, « spiritu demagogico » laborare; quoties autem comperitur iste spiritus, ab humilitate et oboedientia alienus, iis inditus esse imprudenti sermone unius alteriusve Patris!

8. -- Dum percurro « Elenchos Visitationum Domorum », fateri cogor in multis locis nequaquam illam curam spiritualem de Fratribus haberi quae requiritur. Quot sunt domus nostrae, praesertim minores, ubi nec aptus Praefectus spiritus pro Fratribus reperitur, nec puncta meditationis eis traduntur, nec catechesis eorum captui accommodata fit, immo nec Superior videtur vere sollicitus de eorum profectu? Et ut de catechesi aliquid addam; probare nullo modo possum ut contenti sint Superiores Fratres misisse ad catechesim vel contionem quae, die Dominica, in ecclesia nostra publica pro omnibus fidelibus habetur. Fratres nostri sunt Religiosi, per biennium Noviciatus, per maiora Exercitia S. P. Ignatii, non utcumque iam in vita spirituali instructi. Cibo indigent solidiore, doctrina quae eos iuvet ad ulterius progrediendum in via Domini, et non tantum elementari illa catechesi, quae saecularibus destinatur. Instruantur profundius in doctrina de Corpore Christi mystico, de gratia, de Sacramentis, de Liturgia, de Historia Sacra, de sescentis aliis quae viros religiosos decent. Nec, quaeso, umquam obiciatur neminem ex Sacerdotibus tempus habere seu otium, ut Fratribus puncta vel catechesim declaret. Si otium non reperiunt, supprimat Superior quaedam ministeria etiam ex gravioribus: prius enim excolendi sunt domestici quam externi; et cum Dominus a nobis rationem exiget animarum illarum nobis proxime commissarum, Fratrum, dico, qui se Societati devoverunt, timeo ne iustus Iudex minime admissurus sit praetextum nostrorum ad externos ministeriorum ad contegendam culpam tot vocationum amissarum ob deficientem curam spiritualem. Attendant Superiores, ut in hac re magis spiritui quam litterae Consuetudinum, immo et Regularum insistant. Puncta, lectio spiritualis, catechesis, sint vere utilia et efficacia; nec umquam nobis fingamus nos officio satisfacisse si mere externe haec peracta sint. Quid prodest si Pater vespere puncta in libro impressa praelegat tantum: nonne potius Fratres ipsi privatim ea legere poterant? Vel si lectio spiritualis fiat in communi, eadem autem semper, invariata, quam omnes iam memoria recitare valerent? nonne humanum est ut taedio afficiantur et exiguum iam fructum capiant? nonne expedit ut privatim, secundum consilium Patris spiritualis, utiliorem librum legant? Videat sincere omnino Superior, probante Provinciali, quo

modo aptius iuventur Fratres ut fideliter, constanter et cum vero fructu his pietatis officiis fungantur.

9. — Utut inveteratus in certis locis, enixe rogo ut de medio tollatur abusus quidam quo Fratribus Coadiutoribus valde difficilis redditur, ne dicam fere impossibilis, oratio matutina. Cum S. P. Ignatius loquitur de secundo orandi modo, ex omnibus methodis orationis mentalis facile suaviori et minoribus distractionibus obnoxio, vult ut oremus tenendo « oculos clausos, vel defixos in unum locum, neque huc illuc eos movendo » ⁽¹²⁾; si autem tantam oculorum custodiam et mentis recollectionem commendat S. Pater in secundo modo orandi, quid quaeso nobis faciendum est cum « meditamur » vel « contemplamur »? Et quomodo potest bene succedere oratio mentalis difficilior, si mediis distractionibus externis peragenda est? Iamvero, in certis Provinciis et domibus, Fratres nostros passim constringimus orationem interrumpere ut Missae, immo pluribus Missis ministrent (novi casus in quibus pluribus Missis simultaneous pauper Frater meditando inservire cogebatur); nec raro integrum orationis tempus ita consumere debent. Atque, incipiente vel mediante vel finiente oratione, nulla ratione solidae devotionis habita, ad S. Communionem accedere tenentur. Quid quaeso Deo Domino nostro respondebimus cum a nobis, iure merito, rationem exigit exigui vel nullius fructus quem Fratres ex oratione mentali hauserunt? Hinc Superiores omnes instanter rogo ut, ad exemplum non paucarum Provinciarum, ubi id fit sine ullo detrimento laboris et ordinis domestici, Fratribus concedatur integra oratio matutina, non interrupta, eisque permittatur regulariter communicare infra Missam, ad Communionem Sacerdotis. Eadem prorsus causa ob quam Scholasticis commendamus ut infra Missam id faciant, valet pro Fratribus: talis praxis conformior est spiritui Ecclesiae et significationi ipsius Sacrificii, in quo astantes se Sacerdoti sociant participando eandem Hostiam. Facilius reformabitur, prout oportet, ordo diurnus Fratrum, si Ministri curabunt ut Patres, paucis casibus necessitatis exceptis, ordinarie integram orationem matutinam absolvant antequam ad celebrandum accedant. Ordo diurnus minus aptus multarum Provinciarum, ubi Patres

---

(12) *Exerc. Spir.* [252].

vel sine immediata praeparatione et ante omnem orationem, vel mediante oratione mentali, ad altare accedere coguntur, minime foveat per se ferventior vitam spiritualem et forsitan inter causas annumerandus est deficientis in quibusdam spiritus orationis. Qui vix umquam occasionem nanciscitur sese profundius, ut fit in protracta mentali oratione, colligendi, difficilius ceteris paribus Deum in omnibus inveniet, secundum spiritum nostri Instituti. Ubi id fieri non solet, prima fronte videbitur impossibile rem ita reformare ut omnium orationi, per integram horam Missae praemittendae, provideatur; experientia tamen quarundam Provinciarum, ubi id dudum fit vel semper factum est, ostendit rem fieri posse et plene componi cum exigentiis nostri laboris apostolici.

10. -- Ne tamen putet Superior se Fratres moderari posse ut solet Scholasticos vel Patres. Hi enim, longorum studiorum disciplina formati, minori indigent directione, potiusque per seipsos bene multa agent. Fratres vero magis indigent in communi duci, regularitate astringi, exteriori praxi pietatis iuvari.

11. — Postquam de mediis potius spiritualibus egimus ad comparandas et servandas vocationes, pauca quaedam memorasse iuvabit, ex praecipuis rebus de quibus R. P. Ledóchowski, quod ad adminicula humana diligentius adhibenda ⁽¹³⁾.

Ante omnia necesse est, ut illae etiam Provinciae, quae graviore penuria affliguntur, normas Instituti de candidatorum aptitudine nequaquam edulcorent ⁽¹⁴⁾. Dum minus aptos admittimus ad Noviciatum et vota, nedum eam iuvamus, e contra nocemus rei nostrae. Siquidem cum plures e Noviciatu ac praesertim post vota dimittere cogimur, minuitur in Nostris aestimatio vocationis, immo ipsa reverentia perpetuitatis votorum; eam volebat S. P. Ignatius tam sanctam, ut nullus qui non staterit perseverare ad mortem usque, ne ad probationem quidem admitteretur. Accedit quod, cum Fratres acceptamus deficientis talenti vel minoris sensus religiosi, externorum aestimatio illius gradus minuitur et exstinguitur: qui iuvenis cordatus optet fieri quales isti?

⁽¹³⁾ A. R. X 447.

⁽¹⁴⁾ Cfr. *Const.* P. I c. 1 n. 3; P. II c. 1 n. 1; c. 2 n. 1, 2; *Epit.* n. 40.

Etiam si paucissimi se offerant candidati: ne tamen admit-
tantur nisi undequaque apti.

12. -- Monebat decessor meus oportere ut, non tantum Supe-
riores, sed omnes qui in hac re utilem operam ferre possint,
manum admoveant reperiendis et fovendis vocationibus. Quid
enim potest Provincialis nisi Patres qui in ministerio animarum
assidue versantur cum sua opera iuvent? Nostrorum in hac re
neglegentiam crediderim causam esse omnino praecipuam nostri
mali. Si plures nostri operarii et missionarii, plures directores
Exercitiorum, de fovendis vocationibus diligenter solliciti es-
sent, vix non ubique iuvenes reperirentur pii, boni, morigerati,
ad altiora quodammodo aspirantes, qui tamen nesciunt quo se
vertant ut sancta sua desideria in effectum adducant. Id testatur
historia vocationis non unius ex nostris optimis Fratribus.

13. -- Quodsi Patres operarii, in ministerio ad plebeios prae-
sertim occupati, multum possunt in hac re, advertant velim non
ex plebeiis tantum, immo forte nec praecipue ex eis conquiren-
das esse vocationes Fratrum. Non pauci cultiores, immo culti,
libenter, si modo eam nossent, vocationem Coadiutorum in re-
bus temporalibus nostri apostolatus amplecterentur. Immo (quod
nimis neglegi crediderim), uberrimus fons vocationum reperi-
re est in Collegiis studiorum humaniorum. Quot enim boni iu-
venes, studia in minore Seminario vel in Collegio, spe et desiderio
aliquando ascendendi ad sacerdotium aggressi, post paucos an-
nos frustranci conatus, sentiunt se ad illa studia minime esse
aptos? Quare iis consilium datur simpliciter omittendi omnem
vocationem altiorem et ad saeculum redeundi? Innotescat ipsis
se posse, sine studiis altioribus et sacerdotio, collaboratores inti-
mos fieri operis apostolici, vitam ducere **spiritualem, orationi et**
labori deditam, qualem Christus Dominus per maximam vitae
partem duxit, ad animarum utique redemptionem: facile bene
multi, loco redeundi ad vitam saecularem, vitam religiosam Fra-
trum, sive in nostro Ordine sive alibi, amplectentur, et ob altio-
rem iam qua fruuntur institutionem, ad maiora erunt apti. Non-
ne in Societate habemus etiam Scholasticos qui, cum ad studia
minus apti reperti fuerunt, ad gradum Coadiutorum magna cum
aedificatione et fructu transierunt?

14. -- In non paucis Societatis Provinciis, cum deficerent vo-
cationes ad ipsum sacerdotium, instituta sunt Seminaria minora,

quae candidatos futuros nostri Ordinis a pueris fere instituunt ⁽¹⁵⁾. Aliquid simile iam alicubi et, ut videtur, cum bono fructu, coeptum est ad instituendos futuros Fratres Coadiutores. Quantum colligi potest ex experientia, nimis adhuc rara et brevi, haec commendari posse videntur:

Conquirantur iuvenes, iam e pueris egressi, studiis elementaribus perfuncti, convenienti talento praediti, qui bonam spem praebent futurae vocationis. Adunentur sive in sectionem peculiarem cuiusdam Seminarii minoris vel Scholae Apostolicae Societatis, sive in Schola ipsis tantum destinata; manuducantur tam in vita spirituali ferventiore, — methodo et regula nostrarum Congregationum Marianarum, — quam in ulteriore studio linguae maternae, mathematicae, historiae et geographiae, ac praesertim cuiusdam artis. Optima methodus, si id fieri potest, foret iuvenes mittere in quandam scholam artium, in qua gradus etiam a Gubernio agnitos consequantur. Cum ad maturam satis aetatem pervenerint, quae plerumque a 17 ad 19 annos futura esse videtur, libere omnino statuant an in Noviciatum ingredi an ad saeculum regredi malint. Cum vel diplomate artis cuiusdam iam instructi erunt, vel illud ulterius consequi valebunt, non accidet (quod in dedecus cedit tot « Scholarum Apostolicarum » Religiosorum) ut iuvenes, qui in proposito non perseverent, inepti appareant qui sibi in saeculo provideant. Ne quidam abutantur facilitate gratis discendi artem manualement, expedit ut parentes aliquid saltem pecuniae ad studia filii apud nos sustentanda quotannis solvere teneantur.

Immo nonnullis Provinciis, ubi queruntur candidatos ad hunc gradum interdum adeo esse rudes ut vix ac ne vix quidem recte ipsam essentiam votorum et vitae religiosae postea capiant, commendo ut iuvenes, etiam iam aetate sat maturos ad Noviciatum, ante ingressum per duos tresve annos in quadam nostra schola ad hoc instituta praeparentur, tam in spiritu quam studiis profanis; plenius enim evoluti, (dum interim minus apti in pace ad propria remissi erunt) multo aptiores fient qui in spiritu Societatis informentur.

Nec quisquam quaeso obiciat quasi ille modus instituendi

⁽¹⁵⁾ Cfr. *Epit.* n. 29 § 1, 3°; A. R. VII 461; VIII 836; VI 638-658 (Instructio pro Italia); VI 888.

iuvenes parum sit conformis spiritui nostri Instituti. Minime enim intendit Institutum ut Fratres sint homines illiterati atque rudiores; id tantum praevidet, quo plenius via praeccludatur humanae ambitioni, nostros Coadiutores ex parte sua contentos esse debere ea scientia quam in ingressu habuerint, atque ad solos Superiores, in casu ad Provincialem, spectare num aliquid ulterius eos addiscere conveniat ⁽¹⁶⁾. Ipsa ratio commendat ut candidati ad gradum Coadiutorum ante ingressum in scientiis et artibus satis instruantur. Humilitas, quae interna est, nullo modo pendet a scientia vel ignorantia; nonne potius videmus homines profunda scientia instructos plerumque modestius de seipsis sentire quam qui leviora tantum didicerunt? Doceantur Fratres ad exemplum Christi Domini sese tamquam omnium servos exhibere, qui venerunt « ministrare, non ministrari » ⁽¹⁷⁾.

Sicubi aspirantes in talem scholam adunantur ut sese praeparent ad Missiones externas (quod certe facilius allicit iuvenes), meminerint Superiores se promissis, ante ingressum de hac re factis, stare debere ⁽¹⁸⁾; nec posse utilitatem Provinciae appellari tamquam unam ex his « causis gravibus » ob quas a promissis recedere liceret: id enim esset iuvenes decipere, ac iure contra nos efferretur. In non una Provincia, ubi Superiores non satis fideles fuerunt, vox currit iuvenes qui ad Missiones externas adeundas ad nos accesserunt, numquam securos esse posse; quod sane plures iam avertit ab ingredienda Societate.

Sicubi autem videatur Provincialibus unius regionis talem scholam praeparatoriam unicam pro pluribus Provinciis regionis institui posse, certe id conducet ad solidiorem et abundantiorum fructum colligendum.

15. — Est qui, non sine fundamento, dubitet an forte una ex causis deficientium vocationum sit modus quo interdum Fratres apud nos a reliquis tractantur. Virtus heroica paucorum est et semper erit; oportet nos in gubernando aureae illi mediocritati, quam commendat ipse S. P. Ignatius ⁽¹⁹⁾ potius adhaerere. Fratres, si in vocatione vere felices sunt atque contenti, ipsa sua alacritate et animi hilaritate eos quibuscum agunt, vel inconscii, alli-

---

⁽¹⁶⁾ *Ex. Gen.* c. VI n. 6; *Coll. d.* 42; *Epit.* n. 154; *Reg. Coad. temp.* 15.

⁽¹⁷⁾ Cfr. *MATTH.* 20. 28.

⁽¹⁸⁾ Cfr. *Epit.* n. 631 § 3; *A.R.* III 609; X 276.

⁽¹⁹⁾ Cfr. *Const. P.* X 10; *Epit.* n. 850 n. 1.

cient ad eandem vitam. Monasterium quoddam novi quod vocationibus ad hunc gradum facile abundabat, ea sola de causa quia percellerantur externi serenitate et gaudio Fratrum conversorum. Si Fratres durius quam par est regantur, si humiliantur, si deprimantur, quomodo quaeso assurget eorum animus ad illam sanam alacritatem in servitio Domini necessariam? Quid accidit de Patribus, quid de Schelasticis, quibus animus numquam additur, qui numquam paternum verbum audiunt, paternum cor persentiunt Superioris?

Graves Patres de hac re animum aperiennes R. Patri Ledóchowski, asserere non dubitarunt praecipuam causam diminutionis vocationum esse quod in aliquibus Patribus non habeatur Fratrum debitus amor et reverentia, quae praescribit Institutum ⁽²⁰⁾.

16. — Quaeri certe potest num Nostri omnes recte percipiant tum habitudinem Fratres inter et Sacerdotes, tum eorum partes in universo Societatis corpore.

Praestant Sacerdotes Fratribus munere quod ipsis competit in Corpore mystico Christi atque caractere sacramentali Sacerdotii; haec spiritualia atque divina sunt et, ex parte Fratrum, reverentiam et observantiam qua internam qua externam postulant. Ideo iure praecedunt Sacerdotes et ii qui Sacerdotio destinantur, religiosi laicis omnibus ⁽²¹⁾. Verum solemus, sive modo conscio, sive potius inconscio, ex alio quoque fonte repetere praecedentiam Patrum: hi nempe saepe ex ditiori et magis culta familia orti sunt; labori speciatenus « nobiliori » studii speculativi et scientifici sunt dediti; decere nobis videtur ut, sicut in saeculo, ita in religione, qui humano modo loquendo altioris gradus sunt, a minoribus colantur et honorentur. Iamvero, altera ista mere humana praecedentia nostris diebus magis magisque ut minus legitima aestimatur. Et re vera: quod quis in saeculo ditior sit aut fuerit, quod nobiliore genere ortus, quod otium et opes ad studia peragenda habuerit, haec coram Deo atque in vita religiosa, quae evangelicam veritatem aemulatur, parvi, ne dicam nullius, sunt momenti. Itaque sententia illa, quam « communisticam » quidam appellant, homines esse inter se aequales, laborem ma-

⁽²⁰⁾ Cfr. *Const.* P. III c. 1 n. 19; *Congr. Gen.* XXVIII d. 23 n. 2; *Epit.* n. 170.

⁽²¹⁾ Cfr. *Reg. Comm.* 20; *Epit.* n. 230; *A.R.* VII 942.

num haud minus nobilem dici oportere quam mentis studia, eandem aestimationem mereri personam opificis quam operum architectum, haec persuasio, dico, christiana potius dicenda est et evangelica.

Dum a Fratribus reverentiam exigimus, quae statui sacerdotali debetur, caveamus ne etiam illam exigamus quae secundum modum sentiendi mundanum ditiori exhibenda sit. Dedecet plane ut inter nos discrimen Fratres et Patres inter, simile sit discrimini inter eas quas vocare solent « classes sociales ». Unica est apud nos « classis socialis », filiorum eiusdem Societatis.

17. — Accidit quoque ut partes quae Fratribus contingunt in Societatis labore, minus recte describantur a nonnullis. Auditur enim: « Fratres in servitium destinantur Patrum ». Quod effatum, prout sonat, falsum sensum referre natum est. Siquidem Fratres non destinantur in servitium Patrum, sed in servitium Societatis, perinde omnino ac ipsi Patres. Cum Sanctus Ignatius de Coadiutoribus loquitur, vix non semper uno tractu « Coadiutores Societatis » tum in spiritualibus tum in temporalibus nominat ⁽²²⁾. Postquam, primis temporibus, ipsi Patres, non sine iactura temporis et detrimento ipsorum officiorum ⁽²³⁾, munere ianitoris vel coqui per vices functi sunt, aptius censuit B. Pater « divisiones ministrationum » ⁽²⁴⁾ introducere; unum tamen manet corpus in quo, si non omnes oculus non omnes manus vel pes, singula membra necessaria prorsus sunt ad bonum totius. Dixerit quis manum esse pede nobiliorem; quid hoc autem innuit nisi quandam arbitrariam hierarchiam?

Fratres, secundum perpetuum loquendi usum nostri Instituti, sunt « coadiutores », cooperatores Societatis, adeo nostro Ordini et operi necessarii ut, si ipsi deficient, debeat Sacerdos relinquere ministerium verbi ut mensis ministret.

Penitus proinde exsulet mentibus nostris iste erroneus prorsus conceptus, in « superbia vitae » radicans, Fratres esse quoddam genus famulorum qui, nullo accepto stipendio, operam suam praestant. Secundum antiquissimam e contra Ecclesiae traditionem, ipsi sunt veri et primigenii « religiosi », quorum

⁽²²⁾ *Form. Inst.* Iul. III n. 9; *Examen Gen.* c. 1 n. 9; c. 6 nn. 1, 3, 8 ...

⁽²³⁾ *Const. P.* I c. 2 n. 2.

⁽²⁴⁾ *I Cor.* XII 5.

modum vivendi et Regulam, volventibus saeculis. Sacerdotes quoque condiviserunt.

Christus Dominus, ex ipsa unione hypostatica Summus constitutus Sacerdos, per integram fere vitam terrestrem se gessit tamquam Fratrem quendam, laboribus manuum, non mentis, incumbentem. Decet potius ut nos, Patres, nos indignos prorsus agnoscentes praecelsa unctione qua Divina Sapientia, gratuita plane electione, nos dignata est, humilitatem, devotionem, caritatem Fratrum nostrorum aemulari conemur, nosque felices aestimemus cum, saltem ad tempus, eorum labores assumere licet ⁽²⁵⁾. Sacerdos qui se « humiliatum » aestimat cum ianitorem vel sartorem vel fabrum agere sibi contingit, nonne illud a Domino audire merebitur: « Qui Me erubuerit et meos sermones; hunc Filius hominis erubescet » ⁽²⁶⁾? Christum ipsum erubescimus cum vocationem Fratrum nostrorum minoris facimus.

18. — Si hanc veritatem attendimus, sponte conclusio sequetur: iure quidem Fratres Patribus cedunt observantia et honore; iniuria autem habentur tamquam religiosi secundi ordinis et « per participationem » tantum.

Si Fratres, non tantum ex paupertate, dum laboribus vacant, sed etiam cum in publicum prodeundum est, detritis fere vestibus incedere cogantur, dum Patres et Scholastici decenti panno induuntur; si Fratres, etiam officiis non impediti, primae mensae cum Patribus accumbere non permittuntur; si aulae vel cubicula Fratribus destinata ultra modum incommoda sint et sordidiora, dum Patribus commodiora quaeque et decentia praebeantur; si ad Patres sermo fiat exquisita urbanitate, dum Fratres alloquimur modo isto, qui perperam interdum « paternus » dicitur, familiaritatem sapiente qua solemus pueros vel rudes famulos alloqui; si Superiores in licentiis et dispensationibus disciplinaribus concedendis iusto faciliores se praebeant erga ceteros, severos erga Coadiutores; si quadam impunitate Patres gaudent ob defectus qui stricte puniuntur in Fratribus, vel si tacita facultate sibi assumunt quaedam commoda vel relaxationes superfluas, quas Fratribus iure negamus; si haec et similia apud nos in usu sunt, recte dixerit Paulus Apostolus nos « homines »

⁽²⁵⁾ *Const.* P. III c. 1 n. 19.

⁽²⁶⁾ *Luc.* IX 26.

esse ⁽²⁷⁾, vel ut sinceritate Iacobum Apostolum imitemur, « acceptores personarum » ⁽²⁸⁾; recte offenduntur Fratres; recte a nobis alienantur iuvenes huius aetatis, quibus intime insitus est sensus dignitatis humanae, a Deo cuius ex suis filiis eadem mensura collatae. Vix gravio rem errorem « psychologiae » committere possumus quam hominem, conditione specietenus iam humiliorem, ita tractare ut ulterius humilietur.

Si proinde iure merito a Fratribus exigimus ut fideliter disciplinam religiosam servent, eandem disciplinam eadem fidelitate a Patribus exigamus; si volumus ut Fratres officio sint assidui, in reddenda ratione dati et accepti fideles, Patribus obsequentes: a Patribus pari rigore exigatur ut officio suo ipsi sint dediti, in servandis regulis paupertatis exacti, in fraterna erga Fratres caritate et reverentia Christi personam referentes. Idem Fratribus et Patribus nuntiaturum est Evangelium, eadem utrisque est Regula religiosa. « Fratres » nostri sunt non nomine tantum, sed re.

19. — Audiuntur Patres Superioresque querentes quod in Fratribus Coadiutoribus, iunioribus praesertim, spiritus novus exsurgit inclinatus ad aequalitatem fere iurium cum Sacerdotibus consequendam, quo apparent iam minus sorte Marthae contenti, deficientes in religiosa mortificatione et alieni ab humili dependentia.

Certe nonnumquam veri sunt mortificationis et genuini spiritus religiosi defectus, quos ex mundano aëre respirarunt, et perperam omnino ageret ille qui, ex his quae nunc scribo, suorum defectuum excusationes coram Superioribus et sua conscientia praetexere vellet vel maiorem libertatem aut nescio quae iura praesumeret, cum contra clare pateat gratiam cooptationis in Christi sequela adeo esse insignem ut nonnisi de obligationibus loqui quemque deceat. Attamen aliquando ex parte Patrum diligentiori cura servandum est praescriptum decreto 23 C. G. XXVIII: « reliqui de Societate Coadiutores temporales vere aestiment ut fratres et cooperatores in Domino eosque sincero amore prosequantur » ⁽²⁹⁾. Quae reverentia et amor non sufficit

---

⁽²⁷⁾ Cfr. I Cor. 3, 4.

⁽²⁸⁾ Cfr. Iac. 2, 1.

⁽²⁹⁾ A. R. IX 26.

ut in animis nostris resideat; se prodatur oportet tota nostra ratione eos alloquendi, cum eis agendi et collaborandi. Ne quaeso sit pondus et pondus, mensura et mensura: cotidianos defectus observantiae, diligentiae, caritatis quos in Scholasticis et Patribus condonandos censemus, eosdem et Fratribus ignoscamus; immo, ratione habita primae non paucorum educationis, benignius, corde magnanimo, ubi convenit, coniveamus. Ubi reprehendendum est, id paterne fiat; ubi puniendum, modeste et circumspecte, eo praesertim animo ut errans in viam rectam redeat qua ad Deum ascenditur.

20. — Quaedam magis particularia considerationi Superiorum subicio:

a. Non raro Fratres Coadiutores, quia pauciores numero, carent fere recreatione. Ne vereatur Superior eis indulgere aliquem convenientem ludum cui facile, in minoribus domibus, Patres se associant. Caveat quoque ne Coadiutoribus desit opportunitas interdum ambulatum exeundi; non raro enim aequae fere ac alii indigent, cum eorum vita plerumque nervos vere fatiget. Nec tempus maiorum feriarum, quo Magistri ruri sese reficiunt, fiat pro Fratribus causa durioris laboris; immo eis quoque aliqua concedatur animi et corporis relaxatio. Ne tamen omittant Superiores debitam exercere vigilantiam, ne Fratres sinantur soli, pro lubitu, ambulatum ire, vel externos invisere.

b. Superior Fratres sicut reliquos subditos, immo maiore sollicitudine, frequenter alloquatur, etiam de rebus sui officii, de valetudine, de vita religiosa; saepius eorum recreationi ipse intersit. Benignitas et verus religiosus spiritus Superioris efficiet ut, sin minus initio, saltem post aliquod tempus, Fratres nostri libenter cum eo agant, sibi quae animum et vires per talia colloquia augeri sentiant. Minister vero, cuius est Fratres praesertim iuniores, pressius dirigere ⁽³⁰⁾, meminerit se agere cum religiosis, viris saepe rerum peritis, immo longe peritioribus quam ipse est, quos proinde in consilium vocare, quibus « aequam libertatem » concedere ⁽³¹⁾ sapientia suadet.

c. Valde expedit, uti pluries a Praepositis Generalibus commendatum est ⁽³²⁾, ut Exercitia Spiritualia annua, immo iam

⁽³⁰⁾ Cfr. *Epit.* n. 837 § 3. *Reg. Min.* 5.

⁽³¹⁾ *Reg. Min.* 5.

⁽³²⁾ *A. R.* I (III) 74; 149; VIII 172-173; X 457.

maiora Exercitia in noviciatu, vel integra vel saltem ex parte separatim tradantur Coadiutoribus. Aliae enim sunt eorum prae-paratio, dotes, necessitates quam Scholasticorum et Sacerdotum. Idem facile dixeris, in communitatibus ubi plures adsunt, de exhortationibus domesticis: si enim illae Patribus magis aptantur, Fratribus minus conveniunt, et vice versa. Alicubi optimos fructus tulit dies quidam recollectionis simul et quietis, Fratribus plurium domorum vicinarum in unum collectis concessus, in quo, praeter convenientem exhortationem et « examen status » animae, collatio spiritualis, praeside aliquo Patre, habetur de concretis necessitatibus vitae spiritualis inter assiduum laborem, dum reliqua dies fraternae recreationi impenditur.

d. Nec vereantur Superiores interdum, non quidem statis et fixis temporibus, sed occurrente quadam peculiari causa, Fratribus aliquid extraordinarii concedere. Multae Provinciae sub hoc respectu nimis parcae sunt, et non satis attendunt quam dixerim « vitam familiae » nostrarum communitatum; unde fit ut facilius Nostri animi relaxationem quaerant diversam, in colloquiis cum externis vel visitationibus ad eos, in itineribus non necessariis, in auditionibus vel spectaculis nimis mundanis. Cum indigeat animus etiam religiosus aliqua relaxatione, nisi illa legitima atque conveniens offeratur, vitari non potest quin quidam illegitimam sibi exquirant, cum omnibus quae inde oriuntur periculis.

21. — Pro amore quem gerimus erga Societatem, vos omnes rogo, Reverendi Patres, ut huic negotio de vocationibus ad gradum Fratrum Coadiutorum suscitandis, fovendis, conservandis et promovendis, toto corde et perseveranti conatu incumbere velitis. Non oratione tantum, nec actione tantum; non tantum excitando vocationes quas dein non satis colimus; non noviciis tantum diligenter instituendis, Fratribus autem post vota sibi relinquendis; non tantum dignitatem illius gradus verbis extollendo, factis autem Fratres non tamquam veros religiosos, atque dilectos collaboratores habendo: omnia simul agere oportet, si velimus paulatim Ordini nostro restituere decorum illud vitae plene religiosae communitatum nostrarum, quae sine Fratrum adiutorio numquam satis florebit.

Rem facient Superiores mihi gratissimam et Societati perutilem si, data occasione, referant quid in re de qua agunt hae

meae litterae egerint, quid experti fuerint; quod enim in uno loco profuit, multos alios iuvare poterit.

Romae, 30 octobris 1948
in festo S. Alfonsi Rodríguez.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

PRAECIPUA QUAEDAM DOCUMENTA
DE COADIUTORIBUS TEMPORALIBUS

Constitutiones Societatis Iesu: — Qui sit gradus Coad. temp.: P. I c. 2 n. 2; P. IV c. 6 litt. C; — De FF. CC. admissione: P. I c. 2 n. 2, litt. A; P. IV c. 6 litt. B; P. III c. 2 n. 7, litt. H; — officiis: P. IV c. 6 litt. B, C; P. III c. 2 n. 7 litt. F, H; P. IV c. 10 litt. H; — vita spirituali: Exam. Gen. c. 6 nn. 3, 7; P. III c. 1 litt. R; P. IV c. 4 n. 4 litt. C. — Quomodo tractandi a ceteris: P. III c. 1 n. 19.

Collectio Decretorum Congregationum Generalium: dd. 44-47.

Decreta Congregationis Generalis XXVIII: d. 23 (A. R. IX 26-27).

Epitome Instituti Societatis Iesu: nn. 164-170.

R. P. MUTIUS VITELLESCHI, *Epistola de cura FF. CC. Superioribus habenda*: «Epistolae selectae Praepositorum Generalium», Romae, 1911: pp. 89-92.

R. P. ANGELUS TAMBURINI, *Epistola de desiderio ac studio rerum spiritualium*: «Epistolae Praepositorum Generalium», Rollarii-Bruxellis, 1908-1909: vol. II pp. 160-161.

R. P. PETRUS BECKX, *Epistola de spiritu S. P. N. Ignatii ... excitando*, ibid. vol. III p. 96.

R. P. PETRUS BECKX, *Epistola de fructu e BB. P. Canisii et I. Berchmans exemplis colligendo*, ibid. vol. III, p. 177-180.

R. P. PETRUS BECKX, *Epistola de admittendorum delectu rectaque admissorum institutione*: «Epistolae selectae Praep. Gen.», Romae, 1911: p. 150.

R. P. ANTONIUS MARIA ANDERLEDY, *Epistola de repetenda SS. Petri, Ioannis et Alfonsi ... memoria*: «Ep. Praep. Gen. ...», Rollarii-Bruxellis, 1908-1909: vol. IV p. 129 s.

R. P. FRANCISCUS WERNZ, *Epistola de Postulatu, Noviciatu, rectaque institutione*: A. R. I (III) 72-77.

R. P. WLODIMIRUS LEDÓCHOWSKI, *Epistola in tertio centenario ab obitu S. Alfonsi Rodríguez*: A. R. II 374-394.

- R. P. WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI, *Epistola de promovendis vocationibus FF. CC. in America*: A. R. VIII 585-591.
- R. P. WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI, *Epistola de FF. CC. comparandis ritibus instituendis*: A. R. X 437-461.
- Responsa Praepositorum Generalium in « Actis Romanis »*: De vestitulari Societatis FF. Coadiutoribus adhibenda, I (V) 138. — De FF. Coadiutorum institutione perficienda, III 153. — De eorum praeparatione ad ultima vota, V 375; VI 686. — De Novitiis Coadiutoribus e Noviciatu non educendis, VIII 377. — De Exercitiis spiritualibus tradendis, seiunctim FF. Coadiutoribus, VIII 172. — De praecedentia, IX 259.
- P. HIERONYMI NATALIS, *Instructio de FF. CC.*: M. H. S. I.; Mon. Nadal, vol. IV 452-454.
- Memorabilia S. I.*: passim inveniri possunt elogia et descriptiones mentorum FF. CC.

39.

6 novembris 1948

Missio Iaponica a Prov. Germaniae Infer. seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Non una fuit, in antiqua ac renata Societate, ratio regendi Missiones externas, quae ab initio S. Fundatori primisque Patribus adeo carae fuerunt. Ante suppressam enim Societatem, Missiones transmarinae, fere ab ipsis earum primordiis, in Provincias independentes erigebantur, quae dein, sive a tota Societate, sive a certis ac definitis Provinciis, subsidio Missionariorum iuvabantur. Renata vero Societas alia via processit in eisdem instaurandis: singula enim territoria singulis Provinciis plerumque adicebantur, fiebantque earum « missiones » propriae. Antiquae quidem Societatis methodus uberes fructus conversionis ac sanctitatis tulit; sed etiam nova Societas Deo intimas gratias agit ob reportatos nova methodo fructus eximios in toto fere orbe terrarum.

At mutata temporum ratio nostram quoque rationem procedendi mutare interim suadet. Nam in nonnullis regionibus. Asiae praesertim, tantopere progressi sunt hominum mores vitaeque tam privata quam publica, ut divisio territorii in multiplices atque inter se independentes Missiones, non modo Evangelio ulterius propagando adiumento non sit, sed contra altiori ac magis universali bono obstare iam incipiat. Quamobrem oritur dubium, quod non ab uno tantum rerum perito propositum est, num alia via sit incunda, qua redeatur quadantenus ad rationem procedendi antiquae Societatis. Neminem certe fugit maiorem aliquam unitatem desiderari inter quarundam regionum Missiones, ne opera maximi momenti, eaque omnino propria nostrae Societatis atque a Sancta Sede enixe eidem commendata, vel desiderentur vel, viris aptis ac subsidiis temporalibus deficientibus, vitam agant infirmam fructusque dent exiguos.

Quod in primis obtinere videtur in Imperio Iaponico, cui Societas, cum ob cultum quem antesignano suo in illis regionibus, Sancto Francisco Xaverio, filialem et fraternum debet, tum ob memoriam suorum Martyrum antiquorumque Patrum, tum ob hodiernas animarum necessitates, tum praesertim ob desiderium Summi Pontificis sibi patefactum, peculiari omnino vinculo se obstrictam sentit. Ut operibus quidem summi momenti Societati in illo Imperio concreditis provideremus, coacti iam fuimus — non tam propter transituras difficultates Provinciae Germaniae Inferioris, quam propter intrinsecam et duraturam rei exigentiam, cuiuslibet Provinciae vires exsuperantem ab aliis Provinciis, immo a tota Societate auxilium expetere; nobisque invitantibus generosi iuvenes ex omnibus Societatis partibus magno animo sese obtulerunt, et ita factum est ut, a primo anno, amplius 30 Socii ex universa Societate, linguae primum operam daturi, mitti possent. Necessarium tamen est ut etiam in posterum numerus hoc primo manipulo, per aliquot saltem annos, vix minor, illuc destinetur; quodsi, ut a Dei bonitate speramus, fructus ferant hi nostri conatus, posthac requiretur numerus etiam maior; nam quo citius et uberius maturescunt fructus, eo plures requiruntur operarii, uti experientia constat.

Re igitur diu multumque coram Deo considerata, auditis tam Superiore et Visitatore hodiernae Missionis Iaponicae, quam Praepositis Provinciarum Germaniae Inferioris, Toletanae et

Baeticae, quibus usque adhuc Missio Iaponica — quamquam non omnibus eodem titulo — ex professo concredita erat; aliis quoque viris peritis in consilium adhibitis; audita demum Patrum Assistantium sententia, visum nobis est novo quodam modo Missioni Iaponicae providere.

Itaque, pro ea quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Societatis nobis conferunt potestate, hodiernam Missionem Iaponicam a Provincia Germaniae Inferioris seiungimus, eamque in Viceprovinciam independentem erigimus, Provinciis ac Viceprovinciis Assistentiae Germaniae annumerandam.

Quod vero ad huius Viceprovinciae territorium, Socios, regimen, subsidia attinet, haec praeterea decernimus:

1. Territorium Viceprovinciae Iaponicae complectetur omnes insulas Imperii Iaponici ac — donec aliud statuatur — paeninsulam Coreanam.

2. Viceprovinciae Iaponicae pleno iure ascripti habebuntur omnes Socii hodiernae Missionis Iaponicae, qui in territorio novae Viceprovinciae orti sunt; item Socii omnes ex aliis regionibus oriundi, qui ante diem 8 decembris anni 1941 in Iaponiam appulerunt, nisi quosdam ex eis, peculiari de causa, Praepositus Generalis applicandos tantum statuerit.

Socii alienigenae, qui post diem 8 decembris anni 1941 in Iaponiam pervenerunt vel in posterum ad Viceprovinciam Iaponicam destinabuntur, Viceprovinciae applicati ad normam Instituti censebuntur; ii tamen qui Viceprovinciae in perpetuum ascribi optabunt, id a Praeposito Generali, ad normam iuris Societatis, impetrare poterunt.

3. Praepositus Viceprovinciae, a nobis nominandus, in gratiam earum Provinciarum quibus usque adhuc Missio Iaponica ex professo commendata fuit, in hodierno Vicariatu de Hiroshima Districtus quosdam eriget, quos singulos evangelizandos committet Sociis ex singulis eisdem Provinciis; ita ut, licet nullam in eum iurisdictionem sibi vindicare possit, Provincia — coram Benefactoribus praesertim suae regionis — Districtum sibi peculiari modo concreditum, tamquam « missionem » quandam, novo quidem sed verissimo sensu, sibi attributam, exhibere valeat. Hi tamen Districtus eorumque Socii, haud secus ac quodlibet opus in aliqua Societatis Provincia, plene ac sine excep-

tione subiecti erunt Praeposito Viceprovinciae, qui poterit Socios in eos mittere, ex eis revocare et alio destinare, prout sibi ad maiorem Dei gloriam expedire videbitur.

4. Provinciae Germaniae Inferioris in primis, necnon Provinciarum Germaniae Orientalis, Toletanae et Baeticae, peculiarem in modum officium erit Socios et subsidia (ubi primum id fieri poterit) in Viceprovinciam Iaponicam destinare, salva cura Praepositi Generalis ex reliquis Societatis Provinciis Socios atque subsidia comparandi, quibus mittendis illae Provinciae ipsae solae aptae non erunt.

5. Praepositus Viceprovinciae Iaponicae, sicut pleno iure administrabit bona Viceprovinciae subsidiaque sine ulla certa et definita destinatione ad illam ex Provinciis missa, ita — secundum normas iustitiae et aequitatis — tenebitur in utilitatem certi cuiusdam Districtus destinare eleemosynas e Provincia ad illum Districtum missas. Earum gestionem committere poterit — si sibi videbitur — Procuratori ex Patribus eiusdem Districtus designato.

6. Quamquam Praepositi Provinciarum Germaniae Inferioris atque Orientalis, Provinciae Toletanae et Provinciae Baeticae nullam habebunt iurisdictionem in domos neque in Socios Districti curis suorum Sociorum commissi, praeter eam quam in proprios Socios, alienae Provinciae applicatos, Institutum eis tribuit, utiliter tamen suos qui in Viceprovincia versabuntur interdum invisent, ut et Missionariis animus addatur, et necessitates Viceprovinciae, quibus subvenire tenentur, ipsi plenius perspectas habeant.

7. Donec Praepositus Viceprovinciae a nobis nominetur, hodiernus Superior Missionis vice Praepositi fungetur.

Hoc nostrum decretum in omnibus Viceprovinciae Iaponicae et in praecipuis saltem domibus Provinciarum Germaniae Inferioris atque Orientalis, Provinciae Toletanae et Provinciae Baeticae, die 3 proximi mensis decembris, ad mensam promulgandum erit, et exinde plenam vim suam secundum nostras leges habiturum esse pronuntiamus.

Quae vero per has nostras litteras decernimus, velit Sacratissimum Cor Iesu rata habere et confirmare; ut, opitulante Immaculata Virgine Maria et S. Francisco Xaverio ac Martyribus

Iaponensibus deprecantibus, nova Viceprovincia in bonum animarum magis magisque crescat et floreat.

Datum Romae, die 6 novembris 1948,
Omnibus Sanctis Societatis Iesu sacro.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✕ S.

ANTONIUS M. DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu.

40.

13 novembris 1948

*Communicatur Rescriptum de Noviciorum commoratione ruri;
P. N. facultatem prorogat ad quinquennium.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

RVae mitto exemplar Rescripti S. Congregationis de Religiosis ⁽¹⁾ die 4 huius mensis dati, quo — « praevia sanatione quatenus opus sit » — conceditur ut Praepositus Generalis prorogare possit Noviciis nostris facultatem vitae communis per aliquod anni tempus ruri ducendae.

Itaque, vi huius concessionis, omnibus iis nostris Noviciatibus, qui hanc facultatem antea obtinuerant, eam prorogo ad quinquennium, si necessitas tamdiu perduret. Quodsi alius Noviciatus eadem facultate indigeat, Praepositus Provinciae me certiore faciat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 13 novembris 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

---

(1) Vide superius p. 430.

41.

26 novembris 1948

Quaedam commendantur post Congressum Apostolatus Orationis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum ob tardum laborem officinarum relationes et conclusiones Congressus Apostolatus Orationis, nuper in hac Curia celebrati, nonnisi post longius tempus typis impressae in Provincias mittendae praevideantur, opportunum duxi sine ulteriori mora RVae quaedam saltem de hoc nostro opere commendare, quae, ut puto, ad bonum animarum, his difficillimis temporibus, multum iuvare poterunt.

Primum est ut praedicatione, ope « Radio », directione privata, libris et libellis (in primis optimis vestris et efficacibus Nuntiis SS. Cordis) plene instruant Nostri socios Apostolatus Orationis de vera et ferventi praxi mane offerendi opera divino Cordi Iesu, deque eius spirituali utilitate. Collatis enim informationibus vario ex fonte acceptis, crediderim non in uno loco nos facilius contentos fuisse semel rem indicasse atque pueros, iuvenes, fideles stante pede aggregasse Apostolatui. Cum scopus nostri operis sit validum auxilium precum et meritorum apostolatui Ecclesiae catholicae afferre, patet nos non multum effecisse nisi socii nostri re vera tam formali oratione quam virtuali illa, quae in operibus oblati consistit, allaborent. Experientia ostendit homines etiam mediocriter cultos, immo rudiores, bene intellegere et libenter exsequi, modo ipsis apte proponantur, id quod intendit Apostolatus Orationis. Patet quoque, ut id per transennam addam, ex multiplici experientia, quam magno corde viri, et non tantum mulieres, bene instructi, huic rei sese ferventer dedant. Non possum non dolere cum video, in pluribus regionibus, Apostolatum Orationis factum esse opus in primis mulierum, ita ut nonnulli Directores Nationales in nostro Congressu cum manifesta miratione audierint alicubi sermonem fieri

de « zelatoribus » Apostolatus, dum ipsi sponte numquam nisi de « zelatricibus » locuti fuissent.

Quis vestrum non videt urgentem necessitatem magis promovendi his diebus in populo christiano zelum orandi et offerendi pro necessitatibus sanctae Matris Ecclesiae? Omnium vel caecutientis oculos nunc percellit callidus atque pertinax conatus daemonis ad animas a cultu sui Creatoris et Salvatoris prorsus alienandas. Magna pars Europae iam in dominio est eorum quos, nisi incredibiliter ingenui esse velimus, vocare cogimur inimicos non tantum Crucis Christi sed vel ipsius Dei; magnae partis Sinarum illi pariter potiuntur; in reliquis omnibus mundi plagis, sive in Europa, sive in America, sive in iis mundi partibus, quas ut minus notas minus quandoque attendimus, isti strenue et cum constanti successu laborant. Nec ulla hucusque apparet humana vis quae eis efficaciter resistere, a fortiori quae in bono malum devincere valeat. Fiducia nostra in Deo est qui, si velit, potest, prout solet, inexpectato quoque interventu, res Suas in melius convertere. « Oratione et ieiunio », secundum consilium Domini ⁽¹⁾, ferventius et instantius nobis incumbendum est; ideoque Apostolatui Orationis colendo et promovendo impensius curae sunt impendendae.

Alia res quam vobis commendare velim est, ut conemini, a secundo gradu nostri operis ordientes, morem magis magisque in populo christiano instaurare vel inducere, recitandi coronam B. Mariae Virginis vel eius partem cotidie *in sinu familiae*. Audacter rem experiamini; certus sum vos, longe facilius quam putatis, et apud plures familias id consecuturos esse. Gratia enim Dei suaviter non paucos incitat ad maiorem pietatem, praesertim erga Deiparam Virginem; huic gratiae vos collaborabitis, eius voci vim addetis et efficaciam. Nemo autem nostrum non videt quantum ea valeat ad veram vitam christianam moresque christianis dignos promovendum. Atque nostis rem magis efficacem fore si pietas in familia, quam si in singulis tantum instaretur.

Tertium denique, quod vobis commendare intendo, summi momenti esse duco, vosque ad illud intentos peculiari modo velim. Ex omnibus nempe methodis apostolatus « moderni » in So-

---

(1) Cf. MARC. IX 28.

cietate, nescio an quaedam magis se probaverit efficacem quam methodus « Foederum SS. Cordis » (hoc enim nomine venit ibi tertius gradus Apostolatus Orationis) pro *viris* adhibita praesertim in Canada et in Belgio, minori autem gradu et extensione in nonnullis aliis locis. Ope enim illius methodi, in utraque regione, non milia, sed centena milia *virorum* eo adducti sunt ut fideliter, singulis mensibus, ad Sacramenta Confessionis et Communionis accederent. Id peculiare habet opus: viros iamdudum christianos quidem adducit ad veram quandam actionem catholicam, seu efficacem apostolatum apud concives, ut videre est praesertim in Canada; viros autem vel satis laxos in praxi christiana, vel indifferentes, vel etiam a religione dudum alienatos ac alienos, sine transizione, nullo plerumque negotio, et quasi miraculo quodam morali SS. Cordis, adduxit et adducit cotidie ad praxim constantem Communionis menstruae et reparatricis. Qui id propriis oculis non viderit, qui expertus non fuerit, qui non audierit per horas confessiones virorum tantum, operariorum ex officinis, agricolarum, militum, a mense tantum confessorum, in regionibus olim maxime a frequenti praxi Sacramentorum alienis, non credat rem possibilem esse. De Foederibus SS. Cordis dici potest ea « massam » hominum ad meliorem frugem convertisse, et numerosarum paroeciarum vitam transfigurasse. Zelatores illorum Foederum, haud raro (ut videre est ex relationibus nostri Congressus) ex ipsis viris eousque potius tepidis et indifferentibus eliguntur, qui brevi fiunt veri apostoli, peccatores haud paucos ad Deum reducentes.

In numerosis illis regionibus ubi, licet forsán fides nondum sit extincta, languescit tamen et emoritur, consulo ut eandem methodum experiantur Nostri. Utique inquirant apud Patres in aliis regionibus expertos quomodo procedendum (practica enim methodus in hac re non parum conducit); ac dein patienter, constanter eandem quam illi viam terant: intra decem vel quindecim annos, languentem vitam christianam restaurabunt, atque ex nucleis Zelatorum, ope Exercitiorum Spiritualium, manipulos militum Regni Dei et Christi mirae audaciae et efficacitatis excitabunt.

Dum haec tria peculiarem in modum commendo, nullo modo intendo, ut patet, minoris facere reliquas dudum probatas methodos quibus utitur Apostolatus Orationis. In specie, Cruciata

Eucharistica et consecratio familiarum SS. Cordi Iesu, uberes quoque fructus ferunt. Pauca tantum inculcare volui, ad viros praesertim, eosque adultos potius spectantia, ratus ex iis reliqua sponte fere secutura quibus diffundatur Regnum SS. Cordis. Commendo me SS. SS.

Romae, 26 novembris 1948,
in festo S. Ioannis Berchmans.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

42.

8 decembris 1948

*Precibus Nostrorum commendantur Provinciae et Missiones in-
sectioni religiosae subiectae.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Tristiores in dies afferuntur nuntii ex iis Provinciis et Missionibus in quorum territorio infensissimi inimici nominis christiani rerum potiti sunt. Imprudens foret singula lugenda propalare; in genere tantum nosse sufficiat Societatem, sicut ipsa Ecclesia in illis regionibus, deplorare bona sua direpta, scholas suppressas, domos vi invasas, igne et ferro destructas, socios extorres vel in carcerem coniectos. Haec omnia utique nec ubique nec eadem in variis regionibus gravitate patimur; paulatim tamen magis magisque ibi impediuntur nostra ministeria, aggravatur iugum, immo ad extinctionem quarundam Viceprovinciarum vel Provinciarum gressus paratur.

Sane, nobis gaudendum est quod, una cum Ecclesia in illis partibus digni habiti sumus « pro nomine Iesu contumeliam

pati » ⁽¹⁾; nos docuit Apostolus: « Si complantati facti sumus similitudini mortis eius, simul et resurrectionis erimus » ⁽²⁾. At misereamur oportet tot animarum, puerorum praesertim et iuvenum, quas nefanda doctrina athea, iis vi obtrusa, ad fauces inferni deducet, nisi gratiae miraculum eas inde eripiat. Miseremur morientium qui sine Sacramentis in aeternitatem migrare coguntur; aegrotorum qui sine solacio spei, egenorum qui sine interna resignatione et pace, peccatorum qui sine laetitia veniae, tristem vitam trahunt tristioremq; aeternitatem apprehendunt. Miseremur ignorantium infidelium, quibus lux veritatis non lucebit. Quis enim omnia recensebit lugenda mala quae materialismus atheus, dum nemo ei contradicere sinitur, secum adducet?

Humana autem spes vix ulla elucet. Divinam adeamus oportet eamque omnipotentem clementiam. « Domine, Domine, rex omnipotens, in ditione enim tua cuncta sunt posita, et non est qui possit tuae resistere voluntati, si decreveris salvare Israel » ⁽³⁾. Societatem universam singulosque Nostros rogo ut instantius atque ferventius hoc tempore orare velint, orationique pro viribus paenitentiam adiungere, in gratiam fratrum nostrorum qui igne persecutionis probantur atque in dies acrius probabuntur. In primis commendo ut sollemnis illa Ecclesiae, maiori quoque in discrimine praescribi solita, precatio, quae Litaniis Omnium Sanctorum continetur, fidelius, attentius, ferventius ubique recitetur.

Divinam clementiam rogabimus ut fratribus nostris, filiis Societatis, copiosam gratiam largiri dignetur, qua Rege nostro Crucifixo digni simus in cruce nostra cum Eo ferenda: ut nempe patienter, fortiter, animo magno atque alacri iacturam bonorum, libertatis, virium et vitae perpeti valeamus, ita ut tam « in vita universa » quam, si necesse erit, « in morte », unusquisque de Societate enitatur et curet « ut in ipso Deus ac Dominus noster Iesus Christus glorificetur » ⁽⁴⁾. Orabimus ut fidelibus, dira probatione tentatis, perseverantiae gratiam uberem

⁽¹⁾ *Act.* V, 41.

⁽²⁾ *Rom.* VI, 5.

⁽³⁾ *Esth.* XIII, 9.

⁽⁴⁾ *Const.* P. VI c. 4 n. 1; *Reg. Summ.* 51.

conferat; ut puerorum praesertim ac iuvenum animas a veneno erroris immunes servet; ut infidelium mentes, collato christiana caritatis splendore cum istorum moribus, quos iam Apostolus describebat « sine affectione, absque foedere, sine misericordia » ⁽⁵⁾, veritatis luce illustret; ut ipsos nostros persecutores ad Se convertere dignetur iisque ianuam misericordiae aperire. Humiliter demum supplicabimus ut, si haec sit Eius sanctissima voluntas, dies dirae probationis brevientur ⁽⁶⁾ redeatque in illis quoque regionibus vera libertas et pax Ecclesiae.

Certe nostrum erit, praesertim in iis Provinciis quas nec egestas nec persecutio affecit, severae attendentes pedagogiae, qua divina Providentia nos ad meliora provocat, austeriori paupertati, pleniori abnegationi proprii commodi, asperiori labori, frequentiori atque maiore in Deum fiducia fultae orationi, sponte insistere. Nisi enim indigeret ipsa, vineam suam non eo modo purgaret Divinus Agricola.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 8 decembris 1948
in festo Immaculae Conceptionis B. M. V.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽⁵⁾ Rom. I, 31.

⁽⁶⁾ Cfr. MATTH. XXIV, 22.

43.

10 decembris 1948

De iubilaeo sacerdotali Summi Pontificis Pii XII.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER.

P. XTI

RVae iam notum esse censeo die 2 aprilis proximi anni 1949 quinquagesimum agi anniversarium, ex quo Summus Pontifex, feliciter regnans, sacerdotalem ordinationem suscepit. Quamquam Sanctus Pater expressis verbis vetuit ne ulla exteriori et sollemniori pompa hic dies celebretur, tamen Coetus Generalis, cui cura demandata est Annum Sanctum 1950 praeparandi, aequum omnino duxit totius orbis christifideles appellare ut, ad ostendendum grati animi sensum, dilectionem et devotionem erga Romanum Pontificem, Patrem et Pastorem nostrum, hic iubilaeus, interna et spiritali celebratione, publicis precationibus et privatis sacrificiis commemoretur.

Superfluum mihi videtur plura verba cum filiis Societatis impendere, cum agitur de Christi Vicario honore et obsequio afficiendo. Societas nostra in hac quoque re insignem se exhibeat oportet, praesertim quia, Patres Fratresque carissimi, haud scio an umquam possimus grati animi sensum erga Pium XII satis ostendere, eique plene rependere paternam et singularem admodum benevolentiam, aestimationem ac beneficia, quibus Societatem Iesu afficit. Praeterea e memoria ne excidat quam acerbas calumnias, impugnationes, et opprobria in Romanum Pontificem his diebus rabies inferni evomat; quas omnes iniurias filii Societatis quantum licet resarcire tenentur.

Omnes ergo Superiores et subditi curent, ex sua cuiusque parte, tum praeceptis vel consiliis Ordinariorum locorum obsecundare, tum haec puncta, quae sequuntur quaeque ex parte mea Societati commendanda esse censeo, executioni mandare.

1. Singuli Sacerdotes unum Sacrum faciant prima intentione pro Summo Pontifice die 2 aprilis. Pater Generalis vero binas Missas pro singulis Sacerdotibus addet ex thesauro So-

cietatis, scilicet ex Missis quas Patres ad mentem P. Generalis celebrare tenentur. Qui Sacerdotes non sunt ter Missam audiant, atque Communionem et Coronam ad eandem intentionem offerant. Meum deinde erit hunc spirituales obolum totius Societatis Summo Pontifici porrigere.

At praeter haec obsequia, meminerint singuli pro cuiusque devotione peculiare preces, aliaque opera paenitentiae et caritatis offerre.

2. In singulis Domibus Societatis die 2 vel die 3 aprilis (ad quem opportuniorem diem, cum dominica recurat, hic Romae celebratio transfertur) adoratio coram SS. Sacramento exposito per aliquot horas habeatur, ubi hoc, iudicio Provincialis, pro sociorum numero fieri poterit.

3. In Domibus formationis, Scholasticatibus praesertim, habeatur praeterea academia, vel quid simile, de Romano Pontifice et de Ecclesia Christi, in spiritu Regularum ad sentiendum cum Ecclesia.

4. In Collegiis alumnorum Congregatio Mariana, Actio Catholica aliaque sectiones iuveniles cruciatam inter iuvenes promoveant orationum et Communionum pro S. Pontifice, ac die 2 vel 3 aprilis peculiaria sollemnia in Collegiis habeantur; qua occasione praesertim utendum erit ad eis inculcandum amorem et oboedientiam erga Romanum Pontificem et Ecclesiam.

5. Eadem vel similia fiant in Congregationibus Marianis ceterisque operibus, quae Nostri moderantur.

6. In Ecclesiis Residentiarum, in paroeciis et stationibus, quod ad sollemnia exteriora pertinet, standum erit praescriptis ab Ordinario loci.

7. Coetus Generalis pro Anno Sancto, quem supra nominavi, praeter spiritualia obsequia, consilium cepit dono offerendi Summo Pontifici novas machinas radiophonicas.

Omnibus enim notum est hodiernam constructionem Radiophonii Vaticani omnino imparem esse atque insufficientem recentioribus exigentiis. Mens ergo est in proximum Annum Sanctum efficere, ut vox Magistri universalis et Patris ad omnes Ecclesiae filios, toto orbe dissitos, qui Romam peregrinari non poterunt, faciliter et integre pervenire possit.

Ad hunc finem singulas Domos Societatis rogo ut aliquam pecuniam, licet pro viribus forsitan minutam, seponant. In om-

nibus vero Collegiis petatur a discipulis ut cuidam sumptui voluptuario (ut puta tabaci, dulciariorum, cinematographi et similibus) parcant per unam hebdomadam, pecuniamque Romano Pontifici per Collegium offerant.

PP. Provinciales quam primum licebit, non serius, si fieri poterit, die 1 martii, Curiam hanc moneant, quid in singulis Provinciis vel Missionibus collegerint. Postea a nobis monebuntur qua ratione pecuniam Romam mittenda sit.

Haec sunt consilia, quae opportunum censui universae Societati commendare quaeque certus sum fideliter actum iri; attamen Provinciales, si aequum iudicaverint, quaedam alia imponere poterunt. Profecto valde mihi cordi est ut omnes Nostri hac iubilari commemoratione magno zelo utantur ut Summo Pontifici reverentiam, amorem, devotionem, gratumque animum ostendant, eademque virtutes in omnibus christifidelibus nobis commissis altius defigantur.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 10 decembris 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

II. PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

44.

16 ianuarii 1948

De admittendis in Societatem candidatis graeco-catholicis.

AD R. P. IOANNEM SRNA PRAEPOSITUM VICEPROVINCIAE SLOVAKIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. Xti

Hisce litteris respondeo ad quaestionem de admittendis in vestram Viceprovinciam candidatos graeco-catholicos.

R. P. Ledóchowski, b. m., magno animo, voluntatem sequens S. Sedis, ramum ritus orientalis in Societate instituit. Quod opus ego continuare, immo quantum fieri potest, evolvere statui. Data igitur legitima constitutione huius rami orientalis, eiusque approbatione in duabus ultimis Congregationibus Generalibus ⁽¹⁾, non possumus arcere candidatos ritus orientalis ab ingressu in Societatem, ex sola ratione eorum ritus non latini.

Ad difficultates a RVa allatas haec respondeo:

1. Ut candidati ritus orientalis admittantur licite in Societatem, non requiritur ut in Societate iam exstent domus vel Provinciae eiusdem ritus, sed sufficit ut admittantur *intuitu* talium domorum vel propriae Provinciae constituendarum, aut recipiantur quae russipetae, in spe laboris inter orientales, quando campus apostolatus — Deo favente — aperietur.

2. Incommoda, quae RVa ex admissione graeco-catholicorum in vestrum Noviciatum timet, evitari possunt, explicando iis condiciones eorum usque ad tempus, cum constitui poterit aliqua domus vel Provincia ritus orientalis. Ipsi nempe interim ascripti manebunt Viceprovinciae, retinendo suum ritum, et, si labor ipsis deerit inter orientales, facultatem litandi in latino ritu accipere poterunt, ut ministeria inter latinos quoque exercere valeant.

---

(1) Cfr. Decr. 32 C. G. XXVIII: A. R. IX 35; et Decr. 11, 2 C. G. XXIX: A. R. XI 24.

Ut iam ad normas de admissione transeam, haec tenenda videntur: Candidati ritus orientalis, qui in Viceprovinciam Slovakiae recipiuntur, retineant proprium ritum. Post acceptam completam formationem — nisi interim condiciones temporum et locorum permittant constitutionem Provinciae vel domorum orientalium — in ratione destinationis aequiperentur russipetis; quod si non potuerint applicari operibus sui ritus, facultate biritualismi, si conveniat, obtenta, ad ministeria ut plurimum in propria Provincia destinari poterunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 ianuarii 1948

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

45.

25 ianuarii 1948

Aliqui Theologiae cursus ex aedibus Kurseongensibus in Collegium Poonense transferuntur.

AD OMNES SUPERIORES MISSIONUM IN INDIA ET CEYLANO.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTⁱ

Cum aedes Kurseongensis Collegii Nostrorum impares iam sint ad Scholasticos qui studiis theologicis incumbunt commode excipiendos, de sententia Superiorum Missionum Ahmedabadensis, Bombayensis, Goanae et Poonensis, statui ut a proximo mense februario aliqui Theologiae cursus in Poonensi Collegio tradantur, sed ad Kurseongensem Facultatem theologicam pertinentes.

Aliorum Superiorum mentem exquirere non duxi, ne nimis impeditum fieret negotium, quod 12 Missionum totidemque fere Provinciarum interest; ceterum praefatae Missiones speciali ratione Collegio Poonensi providendo tenentur, quemadmodum aliae ad alia onera communia portanda destinantur vel mox destinabuntur.

Commendo ss. SS.

Romae, 25 ianuarii 1948.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

46.

20 februarii 1948

Peracta a R. P. Assistente Amer. Lat. visitatione Provinciae Mexicanae, Pater Noster gratulatur et nonnulla Sociis commendat.

AD SOCIOS PROVINCIAE MEXICANAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Magno me gaudio affecerunt iucundi nuntii qui a R. P. Assistente ad me allati sunt. Vera enim me laetitia complent in ea carissima Provincia numerus in dies uberior et bona qualitas vocationum ad nostram Societatem, bonus vicens spiritus Domuum Formationis et fervor vocationum ad Missiones externas inter Scholasticos, fructus Montezumensis Seminarium quod iam in primo suae vitae decennio plusquam 450 neosacerdotes Mexicanae Nationi subministravit, opus Nostrorum erga Universitarios Facultatum Mexici et Guadalararae atque impiger labor instituendae iuventutis in Collegiis, operariorum ministeria in Residentiis, Domus Exercitiorum, Congregationes Marianae et Apostolatus Orationis, ardui labores in Missione Tarahumarensi, ad Tabascum, in insulis Marias, in ditone Sinensi; egregium opus « *Buena Prensa* » et scriptorum opera apologetica, historica, scientifica, litteraria; scholae gratuita pauperum « *Hogar del Niño Obrero* » et magnum opus Catechismi Sancti Francisci Xaverii. Istiusmodi salutaria pueris ac rudibus doctrinae christianae tradendae ministeria hodie adeo necessaria et quae a sua origine nostra Societas tanto affectu amplexa est, fateor me una cum Cleri formatione inter primaria Provinciae vestrae reponenda esse ducere. Pari omnes igitur studio eo prosequamini, addita, si fieri potest, institutione in literis et artibus manualibus quam plurimorum ex istis pueris pauperioribus.

Maximopere autem vobiscum laetamur tam faustos nuntios audientes et agnoscentes, vos, non obstante personarum inopia qua in praesentia laboratis, tot tantaque opera exantlantes, reapse cum exultatione metere segetem quam non pauci ex vobis et maiores vestri cum lacrimis in nuper transactis persecutionibus seminastis.

Ita tamen transactas persecutiones dicendas esse probe scitis ut non pauca nec exigua earum vestigia hactenus adhuc perseverent. Alia quidem iure dixerim gloriosa, vera monumenta nuncupanda Societatis nostrae in vestris regionibus, quemadmodum

sunt templa, Collegia, Domus et praedia quae in alienas manus devenerunt, eiusque indefessum apostolaturn luce clarius manifestant; alia vero, cuiusmodi sunt leges adhuc perstantes contra religionem latae et religiosas consociationes, circa proprietatem ecclesiasticam eiusque iuridicam personam, de vetitis vestibis talaribus et publicis functionibus etc., earumque sequelae in novarum aedium angustis et dispersione loci quae verum possint periculum constituere tum vitae communitatis, religiosorum propriae, tum perfectae observantiae Regularum quae hodie non minus quam antea sunt servandae, quaeque maximo fuere semper fomento et praesidio spiritui religioso. Scio equidem Superiores ad longe avertenda eiusmodi pericula constantem exserere curam et sollicitudinem et omnes rogamus ut uno agmine eorum diligenti regimini alacriter obsequamini.

Ita profecto fiet ut persecutiones, quae hactenus vestra fuerunt laus et corona, nullo vobis in posterum futurae sint detrimento.

Quem in finem omnes ac singulos per Iesu Christi sanguinem hortor atque obsecro ut semper et ubique sartam tectam servare prosequamini vitam spiritualem et interiorern, quam meis litteris 27 decembris 1946 tantopere commendavi ⁽¹⁾, quaeque assidue servetur et excolatur oportet cotidianis pietatis exercitiis et in primis hora meditationis matutinae fideliter peracta; cavendo ne haec vita spiritualis detrimentum patiatur, sive per effusionem ad exteriora, sive per neglectum mortificationis sensuum vel custodiae modestiae et silentii, sive denique per nimiam fiduciam in solis mediis naturalibus collocatam ⁽²⁾.

Quae si facere pergatis, mirum in modum roborabitur vinculum illud, iure a S. P. praecipuum vocatum in VIII Parte Constitutionum n. 8, amor videlicet Dei ac Domini nostri Iesu Christi, cum cuius divina ac summa bonitate si Superiores et inferiores valde uniti fuerint, perfacile inter seipsos unientur; idque per eundem illum amorem fiet, qui, a Deo descendens, ad omnes proximos ac peculiari ratione ad corpus Societatis et totius Provinciae pertinet.

Et quia huiusmodi unio magna ex parte per oboedientiae vinculum conficitur, haec semper in suo vigore conservanda est, illo spiritu ducti qui in Constitutionibus praecipitur et in S. Patris Ignatii Epistola egregie explicatur, nullo pretextu a Superioribus Christi vices gerentibus sese subducere sinendo sed in omnibus ab eis sincere dirigi exoptantes.

(1) Cfr. A. R. XI 147 ss.

(2) Cfr. Decr. 22, 1° Congr. Gen. XXVIII: A. R. IX 25.

Demum praeter unionem ad totius Provinciae, sicut et Societatis, augmentum et conservationem, plurimum conferet illa moderatio laborum animi et corporis in X Parte Constitutionum a S. P. commendata ⁽³⁾, ut non quaecumque bona et apostolica sunt aggre diamur, sicut meis litteris 24 iunii 1947 data opera explicavi ⁽⁴⁾, sed ea tantum ad quae vires nostrae se protendere possunt; ut sic etiam observari possit mediocritas, conferens ad durationem et totius Provinciae in suo statu conservationem ⁽⁵⁾ post transactas persecutiones earumque adhuc perstantia vestigia.

His litteris finem iam impositurus, facere non possum quin vos, RR. PP. ac FF. in Xto carissimos, non ignaros malorum, quae persecutionibus solent interesse, rogem atque obtester, ut pro Nostreis, qui in diversis Europae et Asiae regionibus diris insectationibus subsunt vestras fervidas preces fundalis ad amantissimam nostram Virginem Guadalupensem Reginam a Tepeyac, quam adeo filiali devotione prosequimini; ut, si in divini sui Filii gloriam cedat, eorum dies tribulationis brevientur et mirificos etiam fructus praesentium dolorum degustare valeant.

Vestris sanctis Sacrificiis et precibus me enixe commendo.

Romae, 20 februarii, 1948.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽³⁾ Cfr. *Const. P. X* n. 10.

⁽⁴⁾ Cfr. *A. R. XI* 310.

⁽⁵⁾ Cfr. *Const. l. c.*

47.

5 aprilis 1948

Gratiarum actio ob munus Praesidis Secretariatus Centralis Congregationum Marianarum.

AD R. P. AEMILIUM VILLARET

REVERENDE IN XTO PATER.

P. XTII

Dum, per litteras Patris Secretarii Societatis ad Praepositos Provinciarum hodie datas, nuntiatur novus Praeses Secretariatus Centralis Congregationum Marianarum, P. Angelus Carrillo de Albornoz, qui RVae in hoc munere succedit, mihi temperare non possum quominus aliqua saltem verba cum RVa faciam ad gratum animum, nomine Congregationum Marianarum atque ipsius Societatis, praestandum, propter non modo diuturnam sed etiam assiduam, diligentem, prudentemque curam, quam in hoc opere, inter cetera nostra praecipuo, navavit, iis temporum ac rerum condicionibus, quae minime favere videbantur.

Nemini enim latet quantum RVae sollertiae debeatur, si Sodalitates Marianae, his recentioribus praesertim annis, publice summaeque auctoritate vindicatae atque promotae fuerint, ut alicubi ad renovatam vitam evocatae videantur.

Haec tamen muneris immutatio minime dicit RVae iam nihil de Congregationibus Marianis esse curandum; quin immo eo consilio inducta est, ut illum laborem, quem alius quoque praestare poterit, deponens, RVa tempus, vires, experientiam omnem in Historiam Congregationum Marianarum perficiendam impendat: quod certe opus, adeo fructuose sub Summi Pontificis benedictione incoeptum, ad maiorem Dei gloriam, maioremque Beatae Virginis honorem et Congregationum Marianarum incrementum cedit.

Denuo, igitur, gratias ex corde agens atque quam faustissimas ex caelesti Regina in eius opere benedictiones invocans, RVae paterne benedico et ss. SS. me commendo.

Romae, 5 aprilis 1948.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Litterae gratulatoriae et hortatoriae Patris Nostri quarto recurrente saeculo ab inito Collegio Messanensi (Prov. Sic.).

AD RR. PP. RECTORES
COLLEGIORUM MESSANENSIIUM

REVERENDI IN CTO PADRI,
P. CTI

Molto volentieri mi unisco con le VV. RR., con le Comunità, con la Provincia Sicula e con l'illustre Università Messinese — tanto benevola verso la Compagnia di Gesù — nella presente celebrazione del IV centenario dalla fondazione del Collegio di Messina.

Questa commemorazione esce certo dai limiti di una ricorrenza privata e riveste un carattere di interesse comune a tutta la Compagnia. Si tratta infatti di quel Collegio sul cui portale i fondatori non esitarono a incidere le parole, passate ormai alla storia: « Primum ac prototypum bonis artibus et moribus in Societate Collegium »; si tratta di ricordare quel passo decisivo che la giovane Compagnia ha mosso in uno dei ministeri più importanti e più fruttuosi del suo apostolato.

Il Santo nostro Fondatore stesso mostrò di comprenderne l'importanza, sia con la prontezza nell'accettare l'offerta del nuovo Collegio, come nel numero e nella qualità dei soggetti ad esso destinati e nella insolita solennità della spedizione, per cui il P. Polanco poteva scrivere, che per questa prima colonia il Padre Ignazio aveva tagliato del miglior panno che avesse in casa. Come dicono gli storici, egli forse presentiva che da quel primo tentativo avrebbero dovuto prendere forma ed esempio tutti gli altri Collegi, che a Dio sarebbe piaciuto di concedere in ogni parte del mondo.

I frutti maturati nel Collegio di Messina fin dai primi suoi anni non delusero le speranze: le lettere che giungevano ad Ignazio ripetevano il gradimento che i Padri incontravano presso la cittadinanza, « il gran buon odore » che spargeva la Compagnia e che il loro affaticarsi « sembrava evidentemente opera di Dio ». Il P. Canisio aggiungeva: « Vedono chiaramente (i Messinesi) che dalla buona istituzione dei fanciulli, non solo ne avrà bene e decoro que-

sta città, ma ne proverrà altresì, per non minima parte, la salvezza di tutto il Vicereame ».

Per grazia di Dio e per l'attività dei Padri, quei frutti continuarono a maturare nel corso dei quattro secoli di esistenza, sebbene la vita stessa del Collegio sia stata spesso sconvolta da rivolgimenti politici, da lotte contro la religione o anche dalla tremenda catastrofe del terremoto. E sono persuasissimo che tali frutti il Collegio di Messina, come tutti gli altri della Compagnia, è destinato a produrre, e ancora più abbondanti, nell'avvenire.

Se nel secolo XVI era vero quanto scriveva il Canisio della salvezza che, dal buon andamento di un Collegio, poteva venire a tutto il Vicereame di Sicilia, questo vale egualmente, e forse ancora più, oggi. Basta, per convincersene, riflettere alla straordinaria efficacia che hanno, per incidere un solco di bene o di male in una nazione, le grandi società moderne, le istituzioni pubbliche, le associazioni di qualsiasi genere: culturale o benefico, industriale o commerciale. Noi vediamo che da esse sono scelti ordinariamente i rappresentanti per reggere una nazione, che da esse viene ispirata e guidata tutta la produzione di libri, giornali, riviste, pellicole, divertimenti, trasmissioni; che da esse riceve indirizzo e legge l'insegnamento nelle scuole statali; che da esse, insomma, si esercita il maggior influsso sulla mentalità del popolo e che esse possono portarlo a Cristo o allontanarlo da Cristo. Qualunque sia l'indirizzo che potrà dare a se stessa la società futura, si può essere sicuri che l'influenza preponderante nella vita pubblica sarà quasi sempre detenuta dagli elementi intellettuali e colti. E tali elementi direttivi della società di domani sono appunto quelli che oggi siedono sui banchi di scuola del Collegio o intorno alle cattedre di Università.

Ecco quindi la incalcolabile importanza dei Collegi e delle scuole cattoliche. Se vogliamo assicurare per l'avvenire una reale influenza della Chiesa sull'andamento della società, è necessario intensificare gli sforzi nella educazione completa, profondamente ed integralmente cattolica della nostra gioventù.

E' importantissimo che i Cattolici siano al primo posto, sempre ed in ogni campo: primi nelle scienze e nelle lettere, primi nelle dottrine politiche e sociali, come primi nella magistratura, nell'esercito, nell'industria, nel commercio ed in qualsiasi campo professionale ad essi possa toccare. Ma tutti questi primati sono elementi ancora puramente umani; perchè apportino un verace e stabile contributo al trionfo del bene, devono essere impregnati, come da lievito, da un cattolicesimo basato sulla fede e sulla convinzione, pro-

fondamente e coraggiosamente vissuto, sia nella vita privata che in quella pubblica.

Ecco la mira a cui devono tendere tutti i nostri Collegi: dare al giovane questa formazione cristiana veramente completa. Questo è un impegno sacro che la Compagnia si assume davanti alla Chiesa ed alla società, quando apre le porte di un nuovo Collegio. Per impartire questa formazione non basta certo che nelle aule dei nostri collegi ci sia il Crocifisso, che ci sia nell'orario scolastico la Religione e l'assistenza alla santa Messa; bisogna inoltre che il giovane in tutta la vita di collegio possa respirare atmosfera di principi cattolici.

L'insegnamento di qualsiasi materia, dalla letteratura alla storia, dalla biologia alla chimica, si presta per somministrare, quasi a piccole dosi quotidiane, i principi del Vangelo. La mentalità deve essere formata; l'uomo intero deve essere educato; ora questo non si fa con le sole lezioni di cattedra, ma, come avviene nella educazione impartita dalla madre nei primi anni, si ricava dai mille piccoli contatti occasionali tra educatori e giovani durante tutta la giornata, nel gioco, nella conversazione, nei commenti alla cronaca giornaliera, da ogni mancanza, o buona azione. Il vero educatore da tutto trova modo, senza pedanterie, di gettare là una parola seria e soprannaturale, un accenno fugace, quasi inavvertito, ma che pure resterà indelebile nell'anima di qualcuno e sarà come un nuovo tocco per imprimervi una fisionomia perfettamente cattolica.

Quando in un Collegio della Compagnia, tutti — dal Rettore allo Scolastico e al Fratello Coadiutore — hanno questo giusto concetto della educazione e si sforzano con la grazia di Dio di attuarlo; se, come scriveva nel 1549 il Vicerè don Giovanni de Vega a S. Ignazio: « quei padri (di Messina) si diportano con tanta carità e santità che danno di sè grand'esempio », anch'io, come diceva il de Vega, « spero in Nostro Signore che ne abbia a seguire insigne beneficio ed universale soddisfazione a questo regno », e a tutta la società.

Ho voluto approfittare di questa commemorazione per comunicarVi questi pensieri, non quasi essi siano necessari a stimolarVi, RR. Padri e carissimi Fratelli, ma solo allo scopo sia di richiamare il grande bene compiuto nel passato, sia anche per confortare voi — e centinaia di altri figli della Compagnia che lavorano nei Collegi — e infonderVi nuova fiducia nel lavoro spesso così improbo ed arido della educazione.

Con le mie preghiere e coi miei auguri invoco dal Signore sulle VV. RR., su tutti gli Alunni, Professori, Amici e Benefattori le più copiose benedizioni del cielo, affinchè codesto duplice Istituto, con-

tinuazione di quello che fu già detto « primum et prototypum » per la sua prima legislazione scolastica, continui a restare per la Compagnia un modello di zelo, di carità, di santità e di frutti copiosi.

In unione di ss. SS. sono

di tutti Voi, RR. PP. e CC. FF.

Roma, 22 aprile 1948.

servo in Cto

GIOVANNI B. JANSSENS

Prep. Gen. d. C. d. G.

49.

1 maii 1948

A. R. Pater Noster occasione 75^{mi} anniversarii a fundatione Lugdunensis Collegii S. Joseph, merita Collegiorum extollit.

AD R. P. SIMONEM JACQUET
RECTOREM COLLEGII S. IOSEPH

MON RÉVÉREND PÈRE,

P. XTI

Au moment où le collège S. Joseph de Lyon célèbre le 75e anniversaire de sa fondation, un regard jeté sur son histoire mouvementée ne sera pas sans nous apporter matière à louer la divine Providence, qui nous a toujours ramenés dans ces vieux murs quand nous avons dû les quitter; nous pourrons aussi tirer de cette histoire quelques leçons et encouragements.

Alors que la Compagnie avait été restaurée en 1814, les Jésuites, malgré l'affection que plusieurs leur témoignaient, n'eurent aucune institution fixe, aucun domicile à eux, ni dans la ville, ni dans le diocèse de Lyon jusqu'en 1834. L'installation de la rue Sala, réalisée en cette année, ne leur permit pas de profiter en 1850 de la liberté de l'enseignement. En 1865 ils commencèrent à bâtir sur l'emplacement du collège actuel la chapelle aujourd'hui debout. La guerre de 1870 retarda encore l'établissement d'un externat que beaucoup désiraient. Seul jusque là l'internat de Mongré donnait aux Lyonnais l'éducation de la Compagnie. Après des hésitations entre l'externat pur et l'externat complété par le demi-pensionnat, le collège, ouvert petitement le 21 octobre 1871 avec 44 élèves, en

comptait 210 en 1875, 300 en 1879, mais un an plus tard les fameux décrets de 1880 s'abattaient sur lui. Ce fut une première dispersion. Quelques Pères se trouvaient encore parmi le personnel laïque de l'externat réorganisé sans nous. Après la loi de 1901 cette organisation put encore durer jusqu'à la liquidation de 1905. A travers de longues luttes, de profondes angoisses et de grandes souffrances, l'externat était en 1908 modestement rentré chez lui. De 1908 à 1914 les Pères reprirent certaines fonctions. La guerre de 1914 voit les locaux transformés en hôpital. En 1922 seulement disparaît du catalogue de la Province le titre Collegium Lugdunense « dispersum » Sancti Joseph pour faire place au titre actuel. Il s'agrandit en 1935 puis en 1940 et compte aujourd'hui plus de 800 élèves.

Une chose au moins ressort avec évidence de ce bref aperçu : l'insistance avec laquelle la Compagnie, soutenue par le désir des familles chrétiennes, a recherché, poursuivi, repris le travail de l'éducation. Les circonstances ont pu changer, « toujours la jeunesse, en même temps qu'aux belles-lettres, devra être formée aux mœurs et à la foi chrétiennes, si nous voulons pourvoir aux besoins du peuple de Dieu.

Ce que montrent la raison et l'expérience, l'autorité de l'Eglise le confirme, et la tactique de nos adversaires nous en avertit : car ils s'emploient partout et de toutes leurs forces à s'emparer de l'instruction de la jeunesse et à en écarter les prêtres et les religieux.

Quant à la valeur pour notre temps de la pédagogie de la Compagnie, appuyée sur les principes que nous avons puisés dans les Exercices et dans nos règles, le seul fait qu'elle arme fortement les jeunes gens contre les maux actuels nous la montre assez : ils apprennent à se conduire par la raison et non par le sentiment ; ils s'habituent à se vaincre, à se commander avec énergie, à être fermes et constants au travail. On leur enseigne à préférer les biens spirituels aux réalités inférieures, à viser haut et grand. On les forme à aimer le Christ et l'Eglise ; leur cœur devient capable de sacrifice » (1).

Seule la valeur de notre pédagogie reconnue par les familles chrétiennes explique le dévouement et l'attachement avec lesquels vous avez toujours été à Lyon aidés et soutenus dans votre oeuvre d'éducation, comment les Anciens de Sainte Hélène ont toujours voulu maintenir le collège malgré les difficultés et les persécutions.

Cette confiance qui nous est faite nous oblige à la mériter.

---

(1) *Epistola de ministeriis nostris* : A. R. XI 320 (p. 22 versionis gallicae).

Je veux donc, en félicitant ceux qui sont aujourd'hui au poste, certains depuis de longues années, exhorter tous nos Pères et Frères à se faire une haute idée de leur tâche et de leurs obligations. Cette tâche n'est autre que de faire des chrétiens instruits et convaincus; or ceci suppose travail intellectuel et effort spirituel. Nous avons pour y suffire l'esprit des Exercices, âme du Ratio, et le cadre de nos règles, hors duquel il est illusoire qu'un Jésuite prétende à la perfection.

Pour réaliser dans nos collèges le bien qu'on attend de nous, il est nécessaire qu'il existe dans les esprits et les volontés une véritable communauté. Même peu nombreux, nous pouvons, si nous sommes unis, avoir un rayonnement considérable, car la communauté n'additionne pas seulement les forces, elle les multiplie. Mais la communauté ne se décrète pas, elle ne naît pas non plus de belles idées ou de profondes spéculations, elle est le fruit de la charité telle que nous la décrivent les Actes des Apôtres, c'est-à-dire de l'amour de Dieu jusqu'au mépris de nous-même. A cette condition seulement nos collèges seront ce qu'ils étaient dans la pensée de S. Ignace: un travail apostolique, lent sans doute, comme la vie même, mais profond, et durable.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos ss. SS.

Rome, 1 mai 1948.

Votre serviteur en Notre-Seigneur
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

50.

23 maii 1948

Consilia quaedam suggeruntur spectantia ad electionem et mutationem Consultorum Provinciarum.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIALES ASSIST. GALLIAE

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. XTI

A l'approche des status, il me paraît bon d'attirer votre attention sur la composition des consultes provinciales, afin qu'au besoin vous me proposiez les changements utiles.

Le rôle des consultants n'est pas seulement de répondre aux

consultations, mais aussi de suggérer ce qui leur semble utile au bien commun ou au bien particulier de tel ou tel, et de faire savoir ce qui peut laisser à désirer dans le gouvernement du Provincial (Epit. 771 § 2). La consulte doit aussi par office connaître des diverses affaires importantes qui concernent la Province (Epit. 773 § 1).

Il faut donc tendre à ce qu'elle offre le maximum de garanties de bonne information, d'initiative, de sagesse, d'indépendance. Dans ce but il est à éviter que tous les consultants soient pris dans la ville même où réside le Provincial; il faut encore qu'elle se renouvelle de temps en temps et que le même homme ne reste pas indéfiniment en charge; enfin il convient que chacun représente vraiment une partie importante de la Province.

Tels sont les conseils très simples qu'il est permis de tirer des indications de l'Epitome, et je ne doute pas qu'ils suffisent à vous indiquer si, dans la situation concrète de votre Province, il y a lieu de modifier le groupe de ces précieux auxiliaires qui peuvent vous aider beaucoup dans la charge qui vous est confiée.

Je me recommande, mon Révérend Père, à vos SS. SS.

Rome, 23 mai 1948.

Votre serviteur en Notre-Seigneur

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

51.

7 iunii 1948

Litterae P. N. ad Indos Americae Sept. (Prov. Oregon.) occasione ordinationis sacerdotalis P. Ioannis I. Brown S. I. (1).

TO OUR BELOVED INDIANS OF THE MISSIONS IN THE NORTHWEST

These are days of great rejoicing and jubilation for all the Indians of the Northwest, for you are celebrating the ordination of Father John J. Brown, S. J., the first priest of the Algonquin nation. On an occasion of such happiness, not only for you and your devoted, zealous pastors, but for all the tribes of Indians in

(1) Cfr. « *Memorabilia S. I.* » VIII 116.

America, I could not help but write to you and share in the joy that fills your hearts.

It is over three hundred years since St. Isaac Jogues, the great Blackrobe in the East, planted the seed of faith among the Iroquois and watered it with his own martyr's blood. And it is more than a hundred years since Father De Smet, the courageous Apostle of the Indians in the Northwest, planted the cross on the banks of the Bitter Root River.

The story of how the labors of those two brave Missionaries, brother Jesuits of Father Brown, were linked together in wondrous fashion with a bond that stretched over thousands of miles and hundreds of years, is a story of God's marvellous goodness and love. For in the designs of His divine providence, that band of twenty-four Iroquois, for reasons we do not know, set out on a long and dangerous journey from the St. Lawrence to the unknown regions of the Northwest. It was from their lips that the Indians in the Northwest first heard the name of Christ, first learned of the mysteries and teachings of Christianity and conceived in their hearts the ardent desire to have a Blackrobe among them.

So eager were they to receive the gift of faith, to know more intimately the Great Father in heaven and His divine Son incarnate, that they could not wait for the Blackrobe to come to them, but needs must go forth and bring him back themselves. Over a period of nine long years their hope did not falter, as with marvellous perseverance they searched for a messenger of God to come to them. Time after time their young braves set out to penetrate the wilderness, meeting cold, hunger, weariness and death at the hands of their foes on the trails that led to St. Louis, happy to face every hardship and every danger, if only they might bring back a Blackrobe to speak to them of God.

At long last in 1840 their faith and hope were rewarded. With great joy they went out to meet and welcome into their midst Father De Smet and to assist at the first Holy Mass he offered there under the open skies. The next year he returned with five more Blackrobes to found old St. Mary's Mission in the Bitter Root Valley.

Since that time, through a hundred years, the Indians of the Northwest have clung to their beloved faith, no matter what the privations they had to endure, no matter what the allurements held out to them by others. They have preserved and increased in their hearts their love of God, have been true to their Catholic religion even when it was impossible to see a priest except at long intervals. Surely you, the beloved Indians of the Missions today,

have every right to be proud of your ancestors and to rejoice in the sacred tradition of faith that they have passed on to you. God in His goodness has now forged still another link in the history of Christianity among you, a link that binds you to those first Christians and to the brave De Smet and Jogues and their fearless companions. For today you have a Blackrobe, a priest of God, who is truly yours, of your own flesh and blood, to offer the Holy Sacrifice to God with and for your people.

. . . . .

Rome, June 7, 1948

JOHN B. JANSSENS
General of the Society of Jesus.

52.

2 iulii 1948

De nova ordinatione Provinciarum Septemtrionalium in Assistentia Hispaniae.

AD SOCIOS PROVINCIARUM SEPTEMTRIONALIUM HISPANIAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Modus gubernandi in Societate, qui spiritualis et paternus sit oportet, prohibet quominus Provinciae ultra certum modum crescere sinantur quin ulterius dividantur. Notissimum vobis est S. P. Ignatium voluisse ut Superiori, sinminus Generali ⁽¹⁾ — quod mox impossibile evasit —, saltem locali subditi singuli perspecti essent; ita ut « nihil ei clausum, ne conscientiam quidem propriam tenendo » ⁽²⁾ ab eo non modo mere externo atque « administrativo » quem dicimus, sed religioso et vere humano regi possent. Perpetua autem ab initio praxis Societatis fuit ut ipsi Provinciales, a quibus re vera pendet destinatio uniuscuiusque ad determinata studia et officia, ordinatio ministeriorum et operum totaque fere Nostrorum

⁽¹⁾ *Const.* P. IX c. 3 n. 19.

⁽²⁾ *Ibid.* P. IV c. 10 n. 5.

vitae ratio, domus omnes vix non semper per seipsos visitarent, cum singulis religiosis, a minimo et aetate minore, ad maximum et proVectiorem, paternali mente acturi ⁽³⁾. Haud difficile quidem foret uni homini Provinciam extensione vel numero sociorum ingentem mere administrare; aliorum enim ope in illo labore plurimum levare possit. Sed ne pereat verus nostri religiosi gubernii spiritus, praeveniendum est ne Provinciae ultra certum ambitum crescentes, non amplius in manu sint, immo potius in mente et corde unius viri tamquam patris et ducis in spiritu.

Felicissimum ac vix unquam alias in historia nostri Ordinis notatum incrementum omnium Provinciarum Septemtrionalium Hispaniae, eo nos dudum adducebat ut ocius citius iterum novae quaedam erigendae forent. Neminem vestrum latet quam impeditum fuisset istud negotium si motivis humanis expediendum erat. Non pauca enim sunt quae homines istarum regionum vel inter se colligant vel unum ab altero dissentiri faciant. Ideoque vix valent homines saeculares, etiam optimi catholici, sibi persuadere Superiores Religiosos, cum tales res decernunt, non moveri rationibus politicis vel his affinibus. Vobis autem notissimum est principium cuiusvis bonae « electionis » quod nobis tradidit S. P. Ignatius, nempe « iuxta ipsius rationis dictamen, seposito carnis appetitu omni, electionem concludere » ⁽⁴⁾; etenim « nihil movere nos debet ad mediis quibusvis utendum aut supersedendum, nisi habita in primis tam divinae laudis, quam nostrae salutis certa ratione », dum « oculo puro ac simplici spectemus, quorsum fuerimus creati, nimirum ad laudem Dei, et salutem nostram » ⁽⁵⁾.

Sicut quaelibet Provinciarum dividendarum ratio, ita haec vestra incommoda quaedam secum feret; dolorosa aliquatenus erit, cum quosdam compellat a sociis sibi caris, ab operibus proprio sudore rigatis sese evellere, a memorialibus nobis sanctis longius abesse. Hic afferre possum illud S. Patris, cum de renuntiando affectui erga sanguine iunctos nos admonet: ut « mundo ac proprio amori mortuus », unusquisque nostrum « Christo Domino nostro soli vivat, eumque loco ... rerum omnium habeat » ⁽⁶⁾. Malim tamen rem altius considerare: nonne proni sumus, in hodierna Societate, postquam immane bellum nos tamdiu intra fines unius regionis inclusos tenuit, nimium affici erga propriam nostram uniuscuiusque Provinciam? Nonne potius Societatem ingressi sumus ut, relicto omni

⁽³⁾ *Reg. Prov.* 90-111, aliaeque passim.

⁽⁴⁾ *Exerc. Spir.*, Tert. temp. elect., modus prior, 5: n. [182].

⁽⁵⁾ *Op. c.*, Praelud. ad elect. n. [169].

⁽⁶⁾ *Exam. gen.* c. 4 n. 7; *Epit.* p. (23, 24).

particularismo et provincialismo, nos totos Ecclesiae catholicae, eiusque Capiti et Duci amantissimo, Christo Domino devoveremus? « Cum quis dicat: Ego quidem sum Pauli, alius autem: Ego Apollo, nonne homines estis ... Nonne carnales estis et secundum hominem ambulatis? » ⁽⁷⁾. « Omnia vestra sunt, vos autem Christi, Christus autem Dei » ⁽⁸⁾.

Nedum laxior, arctior quaeso fiat necessitudo inter socios modo erectarum ac iam diversarum Provinciarum; arctior dico, quia omnes in posterum impensius allaborare poterimus instaurando Regno « veritatis et vitae; regno sanctitatis et gratiae; regno iustitiae, amoris et pacis » ⁽⁹⁾, quod est Regnum Christi Domini in terris. Ideo enim ideoque tantum divisae sunt vestrae Provinciae, et hoc modo divisae, ut Societas in istis regionibus merito et numero augeatur; merito dico dum planius ad nostram gubernandi rationem subditis attendere poterunt Superiores, uti supra declaravi; numero autem ut, sicut in plerisque Provinciarum divisionibus contingere solet, plures excitentur vocationes, etiam ex quibusdam regionum vestrarum partibus e quibus hucusque candidati iusto pauciores Societati sese obtulerunt.

Magis magisque crescentibus in posterum vestris Provinciis (quod a Divina Providentia speramus), fiet ut ad plura eaque pulcherrima opera sese mox accingere valeant. Cum in plerisque regionum istarum dioecesis abundet fervens clerus tam saecularis quam regularis, id in primis a vobis exspecto, ut in dies abundantiore operariorum apostolicorum subsidio adiuvari possitis illas turbas ovium errantium non habentium pastorem ⁽¹⁰⁾, super quas ipsum Cor Iesu miserebatur atque adhuc miseretur. Sunt in Indiis Orientalibus, in Sinis, in Iaponia, innumera milia milium infidelium vobis et mihi a Christi Vicario commendata et concredita; sunt in illis, quas olim vocabant, Indiis Occidentalibus, in immensis regionibus Americae Latinae, plurima milia milium baptizatorum, qui sacerdotibus orbat, ignorant ea quae sibi ad salutem necessaria forent et nonnisi a vobis efficacius iuvare possunt. Utinam quam plurimi ex generosa illa sobole quae vobis indesinenter accrescit, ad tantum opus a Divina Providentia eligantur et gratiis ad illud aggradiendum copiosis ditentur. Remanent ceterum in vestris ipsis Provinciis, praeter opera magni meriti magnaeque utilitatis quibus adhuc curas vestras impenditis, centena milia pauperum, operario-

⁽⁷⁾ *I Cor.* III 4.

⁽⁸⁾ *Ibid.* 23.

⁽⁹⁾ Praefat. in festo Christi Regis.

⁽¹⁰⁾ Cfr. *MATTH.* IX 36.

rum praesertim manuum labore victum sibi comparantium, plenius in praeceptis vitae christianae instruenda, Exercitiis excolenda, ad artes una cum moribus et pietate christiano dignis instituenda.

Pergatis igitur, Deo propitio, vos, socii florentium illarum Provinciarum, quos libenter verbis sancti Pauli ad Philippenses appello « gaudium meum et corona mea » ⁽¹¹⁾, audaci atque ardenti passu vestigia premere sancti vestri concivis et Fundatoris, « magnis itineribus ad caelestem patriam et ipsi contendere, et alios etiam quacumque potestis ope studioque compellere, maximam Dei gloriam semper intuentes » ⁽¹²⁾.

Vestris ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 2 iulii 1948,
in festo Visitationis B. M. V.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

53.

7 iulii 1948

Mittitur Instructio de Iunioratu ante Philosophiam instituendo.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM GERMANIAE ⁽¹⁾

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XT1

Adumbrationem Formae Iunioratus (« Entwurf zu einem Lehrplan des Juniorates ») nobis missam vidi, et quod ad substantiam approbo. Aliqua tamen animadvertere iuvabit.

In primis finis Iunioratus non obtinetur eo ipso quod aliquis auctores classicos latinos et graecos, etiam difficiliore, legere potest. Sed certe plerique (iis fortasse exceptis quorum mens est nimis

⁽¹¹⁾ *Phil.* IV 1.

⁽¹²⁾ Summa et scopus nostr. Const.

⁽¹⁾ Haec instructio communicata est cum quibusdam aliis Praepositis Provincialibus ad normam directivam (cfr. Epit. n. 18 § 2).

« positiva »), postquam illud assecuti erunt, revera etiam requisitam mentis « culturam » obtinebunt.

Porro recte dicuntur ad institutionem « humanam » pertinere etiam lingua et litterae vernaculae, eae praesertim, quas « classicas » seu primae notae vocamus. Quare recte quoque proponitur ut ea, quae in Epit. n. 297 requiruntur, omnino adsint. Ideo autem insisto in studium litterarum antiquarum, quia periculum est hac aetate (ut patet ex variis litteris ex Germania allatis) ne quidam censeant litteras vernaculas vel alias modernas posse vel debere locum occupare eum quem olim litterae antiquae obtinebant.

Quod nominatim ad linguam graecam attinet, ne facile, ut saepe factum est, animum despondeant renuntiando solidae cognitioni huius linguae. Quod factum esse puto non tam ob deficientem in discipulis aptitudinem quam ob deficientem in magistris rei convictionem. Plerumque linguae graecae ideo resistere videntur, quia elementa linguae non penitus solideque didicerunt. Discant igitur omnino et accurate morphologiam linguae graecae, quae est difficilior quam latinae; discant bene syntaxim quae facilior est quam latina; cogantur ab initio vocabula sufficienti copia discere ac memoria tenere; haec si praestiterint primo Iunioratus anno, altero auctores graecos libentius, nec raro etiam facilius quam latinos legent, et praesertim maiore cum fructu, propter artem magis genuinam ac magis simplicem quam latinorum.

Deinde enixe rogo, nolitis quam plurimos vel integro Iunioratu vel saltem altero anno eius eximere, quod ex Adumbratione timeri possit. Considerato illo spiritu studiis humanioribus in gymnasiis Status adverso, qui generatim vigeat per annos iam ante bellum, serio attendendum est ne, cum lucrum unius vel alterius anni formationis facere velimus, damnum duraturum Societati, clero, institutioni iuventutis in ista regione inferamus. Memineritis, post immanis istius belli stragem *ante omnia id esse curandum ut vires spirituales, intellectuales, scientificae* istarum Provinciarum *plene reficiantur*. Si liceat similitudinem aliquam afferre, argute quidam dixit: bellua vulnerata in imam silvam se recipit et abscondit, donec plene convaluerit ac pristinas vires recuperaverit.

Quae cum ita sint, neque facile probaverim aliquem, vertente anno, a primo ad secundum Iunioratus annum promoveri. Neminem certe paenitebit solidiora se posuisse fundamenta. Ut autem patet, regula generalis non includit omnes casus qui evenire possunt.

Forma (« Lehrplan ») quae proponitur placet. Recte auctor censet ulteriora potius ad Magistros ipsius Iunioratus pertinere. Ipse rerum usus multa docebit.

Postremo id unum vehementer commendare atque adhortari velim, ut Magistri vere apti ac periti nominentur; ne obliviscamini Nostrorum formationi semper quam optimos esse praeficiendos.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 iulii 1948.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO

DE INSTITUENDO IUNIORATU IN PROVINCIIS GERMANIAE

Scopus primarius Iunioratus non potest esse illam acquirere notitiam linguarum Latinae et Graecae quae ad studia ecclesiastica ulteriora necessaria sit et sufficiat.

Finis praecipuus debet esse: mentes et animos ita efformare ut, ope litterarum classicarum, praesertim Latinarum et Graecarum, iuvenes ad illam maturitatem, ad illud aequilibrium, ad illum sanum gustum perveniant qui classicorum fuit proprius. Simul notitia historiae et institutorum classicorum profundius introducuntur in notitiam cordis humani et societatis humanae, et normas acquirunt naturales ad quas criteria sua aptent; normas autem christianas tam ex doctrina magistri, occasione data in Iunioratu, quam inter studia ulteriora acquirant atque perficient.

Per transennam, uti patet, iuvenes acquirant eam notitiam linguarum quae ad studia ulteriora, praesertim sacra, exigitur. Maioris momenti est quod acquirant illum cultum quo ipsi indigent ad docendos iuvenes in Collegiis, ad scribendum, ad contionandum.

Ne transitus e Noviciatu in vitam magis scholasticam religioso spiritui noceat, Iuniores separatam ab aliis Scholasticis vitae rationem habeant oportet. Ducibus Praefecto spiritus et ipsis magistris paulatim discant Deum quaerere in labore studiorum eoque methodico, constanti, strenuo, qualis ab ipsis in tota vita exspectatur.

Proinde: consideratis studiis «humanioribus» qualia nunc fieri dicuntur in Germania, plerumque duo anni Iunioratus necessarii futuri videntur.

In primo anno ita educuntur, studio systematico etiam grammaticae et interpretatione textuum planiorum, ut facile, ne dicam ex tempore, legere valeant auctorem classicum mediocris difficultatis, ut inter Latinos Caesarem, Salustium, Livii XXI et XXII, Ciceronis litteras, similes; ex Graecis Xenophontem, Lucianum, similes.

Secundo anno legendi erunt, ita ut gustus et sensus litterarum et artium formetur. Latini et Graeci ex difficilioribus et maioris notae litterariis; uti sunt ex Latinis Tacitus, Horatius, Ciceronis orationes, Vergilius, sim.; ex Graecis Demosthenes, Thucydides, Plato, Sophocles, Homerus, sim.

Per duos illos annos accedat necesse erit moderatum studium historiae, si fieri potest usque ad nostra tempora deductae; sive illam in scholis aliquatenus audiant, sive potius, paucissimis auditis scholis introductionis, per seipsos, dirigentibus magistris, legant. Ne omittatur historia artis et litterarum.

Pari passu procedat studium systematicum et practicum linguae patriae et litterarum patriarum, eodem spiritu eodemque fine ac studium antiquarum litterarum.

In omnibus sit regula perpetua: non multa sed multum.

Iis tantum *unicus annus* Iunioratus indulgeatur qui, ab initio, auctores quos in fine primi anni legisse oportet, sine praeparatione facile et recte legere valeant.

Nullae imponendae sunt recreationes Latinae; fiant exercitia colloquendi Latine, duce magistro, ad modum « circuli practici ». Assuescant Latine scribere, et ex patrio sermone quaedam in Latinum vertere.

Omnino abstinendum est ab illa festinatione quae velit quamprimum iuvenes ad ulteriora mittere, unde omnino prohibeo ne altera pars secundi anni Noviciatus fiat Semi-Iunioratus. Desint homines per aliquot annos in Provinciis. Sed formentur homines qui expectationi quam Ecclesia de Societate habet respondeant. Sicut olim monachorum officium fuit, saeculis minoris cultus spiritualis, litteras antiquas et cultiores custodire donec iterum ad lucem redire possent, sic nunc nostrum est, una cum fide catholica, cultum quoque humanum altiore, magis nempe spiritualem, servare a barbarie cultus mere technici et ad temporalem eamque pecuniariam praesertim utilitatem ordinati.

Curandum erit ut in *Noviciatu* scholae linguarum tam antiquarum quam patriae habeantur, intra limites quidem institutionis spiritualis (i. e. secundum prudentes normas vigentes, per $\frac{3}{4}$ horae scholae totidemque studii privati quinquies in hebdomada in primo anno, paulo longius, per 1 horam scholae itemque studii, in secundo); item curandum erit ut scholae illae serio omnino tradantur, idque a peritis magistris, laicis omnino exclusis, ita ut, quod defuerit notitiae grammaticae Latinae et Graecae, in Noviciatu iam aliquatenus suppleatur.

A. R. P. N. GENERALIS *litteras* R. P. CAROLO POMAR (Vpr. Chil.), *Rectori Episcopalis Collegii Chillanensis scribit, quibus sua omnia et vota profert, recurrente quinquagesimo anno ab eodem Collegio condito.*

55.

4 septembris 1948

Epistola Patris Nostri ad Rectores et Praefectus Studiorum Collegiorum externorum ex Assist. Italiae in conventum adunatos.

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. XTI

Cum locorum distantia impediatur quominus vobis coram salutem dicere ac benedicere valeam, litteris mihi liceat vobiscum communicare gaudium quo afficio, cum audio vos Romae ad deliberandum de rebus Collegiorum vestrorum adunatos esse. Dum enim haec nostra tempora postulant ut bene multa renouentur, simul sapientia vetat ne omnia susque deque vertantur. Servandae sunt leges perpetuae sanae institutionis tam naturalis quam supernaturalis; simulque tamen, forti animo, fatendum est quaedam in nostra consuetudine agendi esse antiquata atque, praetermissis iis quae humana, nobis omnibus insita pigritia, obiciat, sananda.

Non is sum qui, vix in hanc regionem advectus, vobis consilia bene multa dare intendam. Nec interturbare volo ordinem laborum quem vobis ipsi sapienter praefixistis. Auditis tamen bene multis iam informationibus ex Collegiis huius Assistentiae, quaedam vobis considerata propono, quae sive hac vice, sive in proximo quodam vestro congressu, ventilentur.

Ex universa Societate, haec Assistentia minorem e suis Collegiis colligit copiam vocationum ad statum sacerdotalem et religiosum. Cuius rei causae multiplices sunt nec pleraeque nobis imputandae. Grave tamen nobis incumbit officium providendi. Carentia enim vocationum indicium est minoris inter alumnos pietatis et praeis vitae christianae; signat aliquid in tota Collegii institutione deficere. Conferenti mihi varias informationes, haec occurrunt:

a. Longiores in nostris Collegiis, sicut in reliquis huius regionis scholis, conceduntur feriae; cum iuvenes in aestate per 3 ad 4 et 5 menses extra austeriorem et salutarem Collegii compagem suo genio indulgere sinuntur, vix fieri potest ut virtutes hac aetate tam necessariae simul ac difficiles, radices agant, pietate firmentur, indoli virili paulatim praecludant. Essetne inauditum Societatem, prout id fecit saeculis transactis, reliquis omnibus, Statu minime excluso, praeire reformatione quadam seria illius abusus?

b. Eadem causa accidit ut studia secundaria, quae hic ad 8 annos protrahuntur, nec duratione nec vigore ad ea attingant quae

alibi intra 6 annos absolvuntur (concessis in aetate ad summum 2 mensibus feriarum). Vigor autem studiorum, cum sit inter ea quae indolem iuvenum formant, res praecipua, plurimum confert ad fovendam vitam christianam et suscitandas vocationes. (In quadam Provincia, olim multiplicatae sunt vocationes, quae prius deficiebant, nominato efficaci *Praefecto studiorum generali* in Provincia.).

c. In variis Collegiis video executioni mandatum non esse, saltem in classibus lycealibus, ubi tamen longe maioris est momenti, quod sapienter edixit P. Ledóchowski, et nostra Epitome sancivil (n. 382) scilicet scholas, quibus Religio doceatur, non infra binas horas singulis hebdomadis contrahi posse.

d. Interdum audilur (num verum sil nescio) quosdam ex Nostris timuisse aut timere ne nostra Collegia « nimis pia », vel « nimis catholica » viderentur, ideoque iuvenes nonnisi parce, immo vix ad pietatem instituere. Absorum sane foret Societatis Collegia fieri « scholas neutrales »; non enim ad tales regendas institutus est Ordo noster! Absque ullo respectu humano, foveantur, et quidem ab omnibus Nostris, in Collegiis Missa cotidiana, Communio pariter cotidiana, frequens confessio, devotio erga B. M. Virginem, desideriumque vitae ferventioris per Sodalitates eiusdem Virginis (1). Praemuniantur iuvenes contra influxum minus pium familiae et amicorum. Ne sit unquam noster finis nec parentibus placere, nec plures nobis comparare alumnos; immo iuvenes vel moribus vel sensu christiano deficientes dimittantur, ne ceteris noceant. Deo placeamus, reliqua ab Ipso expectantes.

e. Equidem Provinciales hortari non desinam ut, quamprimum id per copiam personarum licebit, in omnibus classibus Lycealibus praesertim, omnes magistri sint de Societate, vel saltem omnes illi magistri qui disciplinas tradunt quibus vel plenior influxus in mentes iuvenum, vel maior auctoritas obtinetur.

f. Aptissimi sane constituendi sunt Praefecti spiritus (2); sed minime ad eos solos pertinet iuvenes instituere in spiritu. Omnes Sacerdotes, Magistris non exceptis, possunt et debent alumnos, eos praesertim qui minus libenter cum designato Praefecto spiritus agunt, iuvare; itemque, pro ratione sui gradus, possunt et debent Scholastici eos ad pietatem et virtutes christianas hortari.

Hoc primum erat quod vobiscum communicare intendebar. Alterum (ut nonnulla minoris momenti praeteream) illud est, ut « disciplina » quam vocare solemus, seu ordo exterior et observantia

(1) Cfr. *Epit.*, nn. 381-387.

(2) Cfr. *Epit.*, n. 389.

consuetudinum et regularum Collegii, vere ad proprium suum finem ordinetur, eoque ipso ad nostra tempora melius aptetur.

Defectus est communis non paucarum Provinciarum Europae Continentalis, quod ex perperam interpretata sic dicta Societatis traditione, omne punctum se tulisse existimant cum ordinem externum methodo punitionum et sanctionum, sine discretione, servaverint.

Ordo externus quidem necessarius est in Collegio, ne et serius labor studendi et vigor indolis iuvenum, immo et ipsi boni mores in discrimen adducantur. Verum, ille ordo externus, nisi ex interna animi persuasione sponte exsurgat, maturantibus iuvenibus, minime valet ad eos re vera instituendos. Finis disciplinae externae est et esse debet, ut alumni disciplinam discant internam, spontaneam, voluntariam. Qui non semper illum finem prae oculis habet, in urgenda disciplina externa a recto modo et mensura aberrabit. Hinc vult Epitome Instituti, n. 390 § 2, ut « Nostri in puniendo ne sint praecipites, neve in inquirendo nimii ». Facile crediderim in non paucis Collegiis Societatis peccari per excessum in puniendo et inquirendo, dum expediebat difficiliorem sed sapientiore inire viam persuasionis per principia et normas vitae christianae.

Atque hoc sensu dixerim tempus esse ut nos mundo hodierno magis accommodemus, dum nempe paulatim, progressive sed constanter in iuvenibus colimus sensum usque maiorem propriae responsabilitatis, rectitudinis et sinceritatis, ita ut magis magisque possimus iis fidere, eos inter se agere sinere, iis minus invigilare, rarioribus sanctionibus, iisque magis aetati et indoli aptatis, uti. Ita demum iuvenes praeparabimus ad veram eorum atque futuram vitam, qua, vix e nostris Collegiis egressi, plenissima libertate fruuntur, inter socios fide et moribus haud omnes securos, immo sub professoribus doctrinae minus tutae, medio in mundo cuius principia laxa sunt et aliena a qualibet norma veritatis absoluta.

Haec pauca vobis commendare intendebar. Praeposito Generali, sicut cuilibet Superiori, munus incumbit ingratum de defectibus constanter commonefacere subditos, indeque haud raro oritur suspicio Superiorem nonnisi defectus videre, multa autem bona quae fiunt, non aestimare. Novi equidem illam legem historiae, quam nemo effugit: longe plura scribuntur ad Superiores de paucis deficientibus, quam de mille religiosis, qui humili et admirabili devotione se totos dedicant suo officio, die noctuque labori intenti, nil aliud quaerentes quam Dei gloriam et animarum bonum. Mihi credatis: persuasum habeo in vestris Collegiis longe plerosque ad agmen illorum militum pertinere quorum merita soli Deo innotescunt,

dum ipsi ultra vires sese impendunt. Benedicat Christus Dominus generosis illis filiis Societatis; prosperet vestra Collegia, tam praeclare olim de Ecclesia merita; foecundet vestros conatus, qui ut Rectores et Praefecti Generales vel Praefecti studiorum tot varii generis difficultatibus cotidie impedimini quominus ea quae vobis commendant Superiores quaeque vos ipsi toto animo cupitis, exsequi valeatis.

Libenter certior fiam de conclusionibus vestri congressus, quibus et ego iuver ad vos, per Dei gratiam, adiuvandos.

Largam a Divina Benignitate benedictionem apprecor in vestros labores. Et vos, quaeso, me ac universam Societatem Salvatori nostro commendare dignemini.

Anagniae, 4 septembris 1948.

Vestrum in Xto servus
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

56.

27 septembris 1948

Mittitur et promulgatur Instructio de ordinandis Universitatibus, Collegiis, etc. in Assistentia Americae.

AD PATRES ET SCHOLASTICOS ASSISTENTIAE AMERICAE

REVEREND FATHERS AND DEAR BROTHERS IN CHRIST: P. C.

In August 1934 my reverend predecessor sent to the American Assistancy his « *Instructio de ordinandis Universitatibus, Collegiis ac Scholis Altis et de praeparandis eorundem Magistris* »⁽¹⁾. It was his intention that its provisions be submitted to a thorough test in practice over a period of three years. In the light of this experiment it would be reviewed and, where necessary, revised, and then formally promulgated as an *Instructio Patris Generalis*. Many unforeseen happening concurred to prolong this experimental stage, not however without advantages gained for the cause, and now after a lapse of fourteen years the Reverend Fathers Provincial have asked

⁽¹⁾ A. R. VII, 920 s. et 927 ss.

me to give to this revised *Instructio* the permanent and mandatory character intended by its author.

Reverend Father Ledóchowski had high expectations of this *Instructio*. Fully aware of the heavy demands it would make on the Fathers and Scholastics of the Assistancy, in whose humble, whole-hearted obedience he had complete confidence, he was yet convinced that the benefits it would bring to the educational apostolate of the Society in your country would justify the most exacting efforts. It is a genuine and consoling pleasure for me to witness the realization of his hopes. Every department covered by its prescriptions has been helped by this *Instructio*; and I wish to use this occasion publicly to praise and thank all the Superiors, all the officials, and all the teachers whose spirit of unselfish, fraternal cooperation has made possible these splendid results. A special word of commendation is rightly due to the Inter-Provincial Executive Board and to the National Secretary for their unflagging interest in watching over the faithful application of what is prescribed by the *Instructio*.

The document which with this letter I am now sending to the Assistancy is substantially the same *Instructio* which my predecessor f. m. published on August 15, 1934. The practical wisdom of that *Instructio*, reflecting the comprehensive study and painstaking care with which it was prepared, is confirmed by the fact that after all these years of experiment it has had to be modified or supplemented in very few of its Articles. It is not my purpose here to review its contents. Every Father and Scholastic who is connected with a High School, College, or University will, as I trust and earnestly recommend, read it carefully and prayerfully. I say prayerfully, because its immediate aim gives it place among the spiritual documents sent to the Assistancy.

That aim is to carry up to a consistently high level of achievement the work of the Society in America in the field of education. Now, as we know, according to the mind of our holy founder the work of the Society in this field is primarily a spiritual work. Colleges for externs were permitted by St. Ignatius to help youth advance in upright moral conduct as well as knowledge ⁽²⁾; and hence spiritual direction and instruction in Christian doctrine were of prime importance ⁽³⁾. It is the charity of Christ that has led the Society to assume the direction of Universities, hoping that with the increase in the number of faculties and students a vaster legion might be trained of those who would go forth to the various sections

---

(2) *Const.* P. IV, c. 7, n. 1.

(3) *Ibid.* n. 2.

of the country to spread the knowledge and practical faith they had learned from us the glory of God our Lord ⁽⁴⁾. And so it is our duty to provide that all who come to the Society's Universities to acquire knowledge should at the same time acquire habits of conduct becoming exemplary Catholics ⁽⁵⁾. And surely if our schools were to graduate men learned in their profession but poorly instructed in their faith and irresolute in its practice and in zeal for its propagation, they would not warrant our present vast expenditure of men and energies ⁽⁶⁾.

This spiritual goal, clearly envisaged by St. Ignatius when undertaking the work of schools for externs and repeatedly pointed out to us, his unworthy sons, will not only guide us in the choice of schools to be inaugurated or to be discontinued, but will also be the most telling spur to you, Reverend Fathers and dear Scholastics, to serious and persevering study, so that you may in no way fall short of the most able professors in non-Catholic Universities. « Vestrum est nomine et re non solum viros religiosos, sed magnae quoque doctrinae esse... Quodsi apprime fidem debent colere (sodales Societatis), debent etiam accuratam perfectamque scientiam sibi adipisci et, praeclara sui Instituti vestigia secuti, doctrinarum progressus, quantum possunt et quomodo possunt, sectari, id sibi persuasum habentes se hoc itinere, quamvis aspero, plurimum ad maiorem Dei gloriam et ad aedificationem Ecclesiae conferre posse ». Thus spoke the Supreme Pontiff to the Fathers of the last General Congregation ⁽⁷⁾ and His august will, unmistakably made known to us, adds another motive to the obligations of our Institute.

In the *Instructio* also we find emphasis laid on this need of thorough preparation for our future professors and certain means are very prudently prescribed to ensure its attainment. The list of special students appearing during recent years in the annual catalogues of the Assistancy bears most gratifying testimony to the loyal determination of the Reverend Fathers Provincial to implement these provisions of the *Instructio*. While we praise them very sincerely for this, we remind them that, as the work continues and increases and the demand grows for ever higher levels of instruction, these lists too must continue to grow. With their staffs eventually strengthened by these specially trained scholars, your Colleges and Universities should take a more prominent place in that group of

(4) Ibid. c. 11, 1.

(5) Ibid. c. 16, 1.

(6) Cf. *Epistola de Ministeriis nostris*: A. R., XI, 319-321.

(7) A. R. XI, 57.

centers of learning and culture that by their erudite publications extend their influence far beyond their own walls. Thus you will advance the honor of the Church and the glory of the Creator and Lord of all.

Accept, then, Reverend Fathers and Dear Brothers in Christ, this Instructio as a precious legacy from the tireless hands of our late beloved Father in Christ, whose devotion to the best interests and progress of the Society in your Assistancy was second to none. Very humbly I am happy to make it my own and give it, in its present form, my full approval. It will be the norm to be followed by Superiors in governing and administering the Universities, Colleges, and High Schools of the American Assistancy and in preparing professors for the same. Let the united prayers of all members of the Assistancy draw down God's blessings on its faithful observance.

I commend myself to the Holy Sacrifices and prayers of all.

Rome, September 27, 1948.

Sincerely in the Sacred Heart,
JOHN B. JANSSENS, S. J.,
General of the Society of Jesus.

INSTRUCTIO

PRO ASSISTENTIA AMERICAE: DE ORDINANDIS UNIVERSITATIBUS
COLLEGIIS AC SCHOLIS ALTIS
ET DE PRAEPARANDIS EORUNDEM MAGISTRIS.

TITULUS I.

DE COOPERATIONE INTER PROVINCIAS ET DE DIRECTIONE
IN SINGULIS PROVINCIIS.

Art. 1.

Unio. Unionem inter nostras Universitates, Collegia, et Scholas Altas, quam ratio ipsa et nostri Instituti spiritus tantopere commendant, prorsus necessariam reddunt praesentes temporum rationes.

Cooperatio. Ad hanc vero unionem procurandam unitis viribus tam Provinciae ipsae quam singuli earum socii cooperari debent.

Art. 2.

Commissio Interprovincialis Executiva. — § 1. Administrabitur haec Associatio a Commissione Interprovinciali Executiva, quae ex singularum Provinciarum Praefectis Studiorum Generalibus constabit, quaeque saltem semel in anno conveniet.

§ 2. Huius Commissionis erit: a) consilia inire de iis quae ad studia et educationem quocumque modo pertinent, eaque PP. Provincialibus et Praeposito Generali tempestive proponere;

b) Provinciales iuvare ut ea quae a legitima auctoritate pro singulis Provinciis sunt ordinata et approbata executioni mandentur.

Art. 4.

Secretarius Nationalis. § 1. Huic Commissioni Interprovinciali Executivae ex officio praesidebit permanens Secretarius Nationalis Educationis a Praeposito Generali designandus, qui ad eundem Praepositum Generalem semel saltem in anno plenam de rebus scholasticis relationem mittet; et de iisdem rebus, cum PP. Provincialibus, in congressu annuo consulat.

§ 2. Is eo loco suam sedem constituet, qui maxime idoneus iudicabitur; rebusque omnibus instruendus erit, quae ad ipsius munus recte explendum requiruntur.

§ 3. Huius Secretarii officia sunt: a) singularem rei educativae in tota Assistentia curam agere;

b) providere ut Constitutio Associationis, a Superioribus approbata, rite observetur;

c) statum rerum et personarum in nostris Universitatibus, Collegiis, et Scholis Altis bene perspectum habere;

d) congressibus educativis, saltem qui maioris sint momenti, interesse ibique Associationem Nationalem de qua in articulo 2 repraesentare;

e) Superioribus et Officialibus passim consilia et opem praestare in ipsorum cum « Coetibus Accredizantibus » relatione;

f) informationes ad educationem pertinentes prae manibus ad Nostorum usum habere, earumque digesta aliquoties in anno cum eis communicare;

g) Associationis ephemeridis officialis redactor esse.

Art. 5.

Praefecti Studiorum Generales. § 1. In maioribus saltem Provinciis, duo constituentur Praefecti Studiorum Generales: unus pro Universitatibus ac Collegiis, alter pro Scholis Altis, et uterque duos habeat consultores seu adiutores; in minoribus vero Provinciis, unus saltem constituitur Praefectus Generalis Studiorum, qui pariter duos habeat consultores seu adiutores pro Universitatibus ac Collegiis et duos pro Scholis Altis.

§ 2. Horum Praefectorum Generalium munus erit: esse adiumento PP. Provincialibus in omnibus quae ad studia sive Nostorum sive externorum spectant; speciatim, visitationem scholarum nostrarum statutis temporibus instituendo, ut de progressu obtento, de defectibus corrigendis, de ordinationibus executioni mandatis sibi rationem reddant.

TITULUS II.

DE INSTITUTIONE ALUMNORUM, DE PROFESSORIBUS
AC DE UNIVERSITATUM, COLLEGIORUM
ET SCHOLARUM ALTARUM REGIMINE.

Art. 6.

Perfectio Attingenda. Universitates, Collegia, ac Scholae Altae omnes summopere connitantur, ut iuxta Institutum nostrum in suo genere perfectionem vere attingant, habita varietatis et exigentiae temporum ac locorum ratione. Quare non tam de Scholis augendis vel de novis condendis quam de iis quas habemus perficiendis curare oportet.

Art. 7.

Iuxta Spiritum Rationis Studiorum. — Prae oculis habeantur ea quae Instituti nostri et scholarum nostrarum sunt essentialia et propria, quaeque semper et ubique in praxim deduci debent, qualia sunt imprimis:

1°. *Finis* educationis nostrae praestitutus: i. e. proximum ad Dei cognitionem atque amorem adducere. Proinde haec prima cura debet esse ut discipuli una cum litteris mores christianis dignos hauriant; et in omnibus scholis nostris primas partes obtinere debet moralis et religiosa alumnorum institutio secundum Ecclesiae principia et directiones. Hac ratione pro familia, patria, et Ecclesia viros eminentes praeparabimus; viros, inquam, qui in suo quisque vitae genere, ceteris tam rectitudine principiorum quam soliditate virtutum christianarum prae luceant quique actionem catholicam sub ductu Hierarchiae sollerter promovere valeant.

2°. *Media* quaedam peculiaria ad hanc educationem conducentia:

a) Instructio religiosa singulari diligentia tradita, atque aetati et formationi iuvenum adaptata;

b) Philosophia Scholastica, quae simul cum vera religione ad omnes vitae hodiernae conditiones tamquam norma est applicanda;

c) Saecularis nostra docendi methodus, quae non solum eruditionem intendit, sed id praesertim ut totus homo cum omnibus facultatibus rite formetur et evolvatur;

d) Personalis alumnorum cura, qua Nostri, praeter doctrinam et exemplum in scholis praestitum, singulos consilio et exhortatione dirigere et adiuvare satagant.

Art. 8.

Systema Societati Proprium. Siquidem constat inter tot nova et variabilia hodierni temporis systemata paedagogica etiam Scholas Societatis aliquid damni accepisse, valde utile erit ut Commissio Interprovincialis quaestionem perpendat de curriculo nostro scholastico ita disponendo ut principia nostrae Rationis Studiorum necessitatibus hodiernis adaptentur, atque maior stabilitas et uniformitas in omnibus nostris scholis obtineatur.

Art. 9.

In Scholis Altis Sacerdotes doceant. Omnino requiritur ad stabiles traditiones scholasticas fovendas, ut stabiles habeantur Magistri. Ideo Nostri post sacerdotium parati sint ad magisterium perpetuum in Scholis Altis exercendum. Qui sibi persuadeant se munus summi pretii obire, iuventutem catholicam tenerae aetatis solide et religiose instituendo.

Art. 10.

Praefecti Studiorum in Scholis Altis. Studiorum Praefecti in Scholis Altis ad suum munus convenienti gradu et academica institutione, necnon practica administrationis experientia praeparari debent.

Art. 11.

Universitatum et Collegiorum Praefecti et Decani. In Universitatibus et Collegiis, ii qui singulis disciplinis (departments) praeficiuntur, sint in sua materia bene versati, ut plurimum Doctoratu insigniti, et vera administrandi capacitate praestantes; idque a fortiori de Decanis Facultatum dici debet.

Art. 12.

Praefectorum Auctoritas. - § 1. Praefecti Studiorum tam Generales quam particulares, Provincialium et Rectorum respectivae auctoritati, ut par est, subesse debent; nihilominus valde convenit ut illis tantum potestatis tribuatur quantum requiritur ut suis officiis efficaciter fungi valeant.

§ 2. Omnes Praefecti Studiorum Generales, atque omnes Praefecti Studiorum particulares Universitatum et Collegiorum semel in anno ad Praepositum Generalem, et bis in anno ad suum quisque Provinciale scribere ne omittant.

§ 3. Pertinet praecipue ad munus Praefectorum Studiorum particularium tum in Collegiis tum in Scholis Altis, a) interdum singulos Magistros in scholis audire; b) coetus Magistrorum, juxta programma a Rectore stabilitum, ad progressum academicum inspiciendum et promovendum convocare.

Art. 13.

Mutationes Vitandae. - Quamvis laudandae et fovendae sint iuxta Institutum in subditis indifferentia ad locum et alacritas ad quodvis munus pro Dei gloria suscipiendum, nihilominus Superiores intellegant famam scholarum nostrarum earumque stabilitatem ac progressum postulare ne officiales et professores in suis muneribus frequentius mutentur.

Art. 14.

Doctrinae et Graduum Aestimatio. - Assidue foveant Superiores in Nostris, praesertim juvenibus, illam aestimationem quae in Societate nostra erga veram et solidam doctrinam semper vigit, et pro viribus

animent et adiuvent eos, qui ob hodiernas necessitates gradus academicos etiam superiores ad Dei gloriam et animarum fructum assequi conantur.

Art. 15.

Professores Tempus Habeant Scribendi. Diligenter curent Superiores ut Professores nostri, qui post arduos diuturnosque labores in suis disciplinis insignes evadere sategerunt, ita ab aliis negotiis liberentur ut sat temporis et otii habeant ad sese magis magisque perficiendos, atque ad opera vere scientifica, sive lectionibus et conferentiis, sive scriptis libris et dissertationibus, in lucem edenda. Vix enim datur via aptior et efficacior ad existimationem peritorum hominum nostris Collegiis et Universitatibus, ipsique Societati, allaciendam, vel medium Instituto nostro magis consentaneum ad divinum gloriam, honorem Ecclesiae, et animarum salutem promovendam.

Art. 16.

Statuta Universitatum et Collegiorum. Singulae Universitates ac Collegia faciant et edant Statuta, quantum fieri potest, uniformia, quibus inter alias notitias scitu utiles, normae pro adscriptione, promotione, etc. Professorum clare stabiliantur. Quae Statuta, cum in re educativa valde aestimentur, diligenter in nostris Universitatibus et Collegiis observentur.

Art. 17.

Laici Professores. § 1. Professores laici, universim loquendo, in Facultates ne recipiantur nisi qui sint catholici, vera docendi habilitate praediti, atque gradibus requisitis insigniti.

... *Decani.* - § 2. Decani laici seligantur qui eruditione, peritia administrativa, fide ac vita catholica emineant.

Art. 18.

Gubernandi Divisio. Si in quibusdam Universitatibus, ob earum amplitudinem, necessaria vel utilis aliqua divisio gubernandi videtur, modus huius divisionis instituendae a Praeposito Generali determinabitur.

Art. 19.

Foundationes Pecuniariae. - Data opera omnes, maxime Superiores, evitantur foundationes pecuniarias, nostris diebus (si alias unquam) valde necessarias, in bonum Collegiorum comparare. Quamobrem benefactores prudenter exquirendi sunt, qui nobiscum in rebus educationis cooperari possint et velint.

Art. 20.

Ratio Librorum Computationum. - § 1. In singulis nostris Collegiis moderna ratio librorum computationum instituatur, sub perito ratiocinario, qui Procuratoris adiutorem agat.

§ 2. Hi libri, statutis temporibus, a viris peritis (Certified Public Accountants) recenseantur.

Relationes Pecuniariae. § 3. Si quas ex his pecuniariis relationibus (reports and statements) cum externis communicare expediat, id nonnisi a competente auctoritate fiat; sintque relationes accurate et sibi constantes, atque exemplaribus apud nos servatis fideliter respondeant.

Art. 21.

Relationes Educationis. — Simili modo, relationes, annales, elenchi, qui statum educationis singulorumque alumnorum in nostris scholis exhibent, sint accurate confecti et rite ordinati, de anno in annum sibi constant, a competente auctoritate edantur, eorumque exemplaria servantur. Utilissimum quoque erit si Praesides Nostrorum Collegiorum et Universitatum relationem de statu academico et oeconomico quotannis edant, (servatis praescriptis Epit. n. 879, sq.).

Art. 22.

De Bibliothecis Earumque Cura. — § 1. Inter adiumenta studiorum primum tenet locum bibliotheca. Unde in omnibus Universitatibus, Collegiis, et Scholis Altis, secundum normas vigentes in scholis eiusdem gradus et a coetibus regionalibus praescriptas, bibliothecae sedulo atque impense foveantur.

§ 2. In singulis igitur scholis, tum librorum tum periodicorum copia vere sufficiens et ad curricula uniuscuiusque scholae adaptata, provideatur.

§ 3. Certa annua ad id summa assignetur, quae alios in usus ne convertatur.

§ 4. Bibliotheca aptum exigit bibliothecarium, qui ad tanti momenti officium rite parari debet.

Art. 23.

Conventus Frequentandi. — Ad amicas relationes fovendas, atque ad omnimodam status educationis peritiam comparandam, expedit ut non solum Studiorum Praefecti, Decani aliive Officiales, sed et ipsi Superiores locales, et aliquando etiam Provinciales, conventibus Coetum Educationum intersint.

Art. 24.

Affiliatio cum Coetibus Accredizantibus. — Perpensis hodiernis adiunctis, necesse videtur ut nostrae Universitates, Collegia, et Scholae Altae apud respectivos Coetus « Accredizantes » affiliationem (membership) adipisci studeant, utque semel affiliata inter cetera eiusdem ordinis instituta praecellant.

Art. 25.

Relatio cum Episcopis. — Singulari diligentia studeant omnes Superiores ut nostrorum Collegiorum relationes cum RR. Episcopis et auctoritate ecclesiastica sint amicissimae. Ad quem finem sedulo curare debent non solum ut debito obsequio et reverentia benevolentiam et cooperatio-

nem RR. Ordinariorum sibi comparent et retineant, sed ut re et opere comprobent nostra Collegia esse centra activitatis catholicae, semper prompta ad RR. Episcopos in eorum pro Ecclesia et religione consiliis et laboribus iuvandos et sustinendos.

TITULUS III.

DE MAGISTROBUM PRAEPARATIONE.

Art. 26.

Candidatorum Delectus. — In Societatis candidatis admittendis eo maior delectus habendus est, quo magis vocationes iam nunc numero et qualitate abundant. Quare ii prae ceteris accipiendi sunt qui ingenio et indole praecellunt, quique spem praebent se etiam in opere educationis postea cum fructu laboraturos esse.

Art. 27.

Eorum Praeparatio Scholastica. Ad modum praeparationis scholasticae optandum est ut candidati « curriculum medium studiorum classicorum » i. e., duos priores Collegii annos, ante confecerint quam Societatem ingrediantur. Qui statim post Scholam Altam absolutam recipiuntur, mediocritatem in studiis superasse, atque hac de re indubia testimonia exhibere debent.

Art. 28.

Noviciorum Studia. Salvo praecipuo fine Noviciatus, qui in studio propriae vocationis et perfectionis atque in solidarum virtutum amore et exercitio consistit, curent Superiores ut studia Noviciis concessa serio et ordinate, et quidem sub optimis Magistris, peragantur, atque in primis ad latinam linguam quam optime addiscendam dirigantur.

Art. 29.

Iunioratus Studia. § 1. In Iunioratu is debet esse disciplinarum liberalium cursus, quem Apostolica Constitutio « Deus Scientiarum Dominus » iis imponit qui ad Philosophiam progressuri sunt, quemque Americanum educationis systema praerequirat tamquam superiorum disciplinarum fundamentum.

Quaenam. — § 2. Liberalium vero disciplinarum nomine veniunt: lingua vernacula, linguae classicae et modernae, historia, mathesis, scientiae quae vocantur naturales, notiones paedagogicae.

Disciplinae Supplendae. § 3. « Si quis Scholasticus e schola media venerit, in qua una vel plures disciplinae, de quibus § 2, omnino non sint aut saltem non sint satis traditae, Superiores curent, ut secundum normas a Praeposito Generali datas, illarum disciplinarum studium suppleat superetque examen, generatim antequam ad Philosophiam vel saltem

priusquam ad eiusdem examina admittatur ». (Cf. Rat. Stud. Super. (1941), N. 126).

Ordo Studiorum. - § 4. Sequendus est studiorum ordo a Praeposito Generali pro singulis Iunioratibus approbatus, qui, quantum fieri poterit, uniformis esse debet. Nihil tamen obstat quominus iam tunc singulorum Scholasticorum individuae inclinationis ac aptitudinis aliqua ratio habeatur, qua prudenter postea dirigantur ad illas disciplinas, ad quas sunt promptiores, quaeque speciales vocari solent.

Art. 30.

Philosophiae Divisio. - § 1. « In exponenda Philosophia scholastica, materia in tres annos ita distribuatur ut singulis annis hac vel simili ratione diversae partes tradantur: anno I Logica, Critica seu Criteriologia (Epistemologia), Ontologia; anno II Cosmologia et Psychologia; anno III Theologia Naturalis et Ethica cum Iure Naturali ».

§ 2. « Approbante Praeposito Generali Philosophiae materia etiam ita disponi potest, ut primis duobus annis omnes eius partes tradantur, servatis ad tertium annum difficilioribus quaestionibus, sive ex omnibus sive ex quibusdam partibus. Quae tamen distributio, ubi legitime introducta est, sine nova Generalis approbatione ne immutetur ». (Rat. Stud. Super. (1941), N. 131).

Art. 31.

Studia Specialia, Baccalaureatus et Gradus Magistri Artium. — Peractis Iunioratus et Philosophiae curriculis Scholastici quoad eius fieri possit, ii praesertim qui magistri scholarum futuri praevidentur, ad aliquam universitatem catholicam mittentur (salvo Epit. 325,2) ut disciplinae illi speciali incumbant quam Superiores, auditis Professoribus, Decanis, et Studiorum Praefectis, determinabunt, atque his studiis vacabunt usque dum Baccalaureatum et gradum Magistri Artium consequantur. Qua in re maxime omnium cooperatione opus est, ut quam aptissimae universitates seligantur, ibique Scholastici omni modo iuventur.

Art. 32.

Cursus Paedagogici. Providendum est vel in Philosophiae vel in studiorum specialium curriculo vel in utroque, ut illi cursus de paedagogia (e. g. principia, historia, psychologia, administratio, methodus docendi generalis et particularis, experimenta docendi) suppleantur, qui iuxta hodiernas normas requiruntur.

Art. 33.

Magisterium. — § 1. Post gradum Magistri Artium receptum, plerumque Scholastici Magisterium per unum vel duos annos exercebunt, in quo ut plurimum Assistentium munere fungentur Professorum stabilium illarum disciplinarum ad quas bene praeparati sunt in eis progreßum facere enitantur.

« *Teaching Fellowships* ». - § 2. Nihil tamen obstat, immo commendandum est, ut eo ipso tempore quo Scholastici ad gradum Magistri Artium sese praeparant, Magisterium exerceant per modum « *Teaching Fellowships* », nempe inferiores aliquot suae disciplinae cursus docendo et simul superiores proseguendo.

Magisterio Exempti Specimen Dent Docendi. - § 3. Quos magisterio eximi et statim ad studia aliora applicari Superiores satius esse duxerint, illis nihilominus opportunitas non desit specimen praebendi suae capacitatis in docendo.

Art. 34.

Studia Specialia ad Doctoratum. Theologia et Tertia Probatione rite peracta, ii quos Superiores elegerint, studiis ad Doctoratum in sua disciplina requisitis operam dabunt, in Universitate vel nostra vel aliena, si fieri potest, catholica, atque ad finem intentum apprime apta. In casibus specialibus, Scholastici, peracto Philosophiae cursu, statim ad Doctoratum a Provinciali, mitti possunt.

Art. 35.

Relatio cum eruditis Societatibus. — Ad progressum continuum in doctrina stimulandum et ad eam Societati conciliandam in campo educativo auctoritatem, quae ex commercio cum viris eruditis profluere solet, Superiores Scholasticis ad Magistralem gradum provectis facultatem facere possunt eiusmodi societatibus scientificis adhaerendi, haeque relationes etiam tempore Theologiae perdurare poterunt, dummodo nihil nocumenti sacris scientiis afferatur.

Romae, die 27 septembris 1948.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Jesu.

57.

28 septembris 1948

Normae quaedam communicantur de inveniendis commorationis loco Nostris Romam venientibus.

AD SUPERIORES DOMORUM NN. ROMANARUM

1. Commorantur in Curia:

a) Superiores Maiores omnes (i. e.: Praepositi Provinciarum et Viceprovinciarum et Superiores Regulares Missionum);

b) Ii quos Pater Noster in Urbem arcesserit, ut de aliquo negotio cum eis agat;

c) Ii quibus Pater Noster ipse, expressis verbis, id concesserit.

2. Ceteri omnes, in n. 1 non contenti, commorantur in aliis dominiis nostris Romanis praeter Curiam.

3. Ad vitandam ordinis perturbationem, officium inveniendi hospitium iis qui in Curia non commorantur, commissum est soli P. Socio Provinciae Romanae, qui potestatem habet petendi hospitium etiam a domibus P. Generali immediate subiectis.

Quare, quotiescumque Pater Noster cuiquam e Nostris facultatem fecerit veniendi Romam, nisi agatur de casibus de quibus n. 1, certior fiat P. Socius Provinciae Romanae ut ille locum commorationis quaerat.

Romae, 28 septembris 1948.

ANTONIUS M. DE ALDAMA
Secret. Soc. Iesu.

58.

1 octobris 1948

De formatione exigenda antequam Novicii Scholastici admittantur.

EX LITTERIS AD MAGISTROS NOVICIORUM CUIUSDAM ASSISTENTIAE.

REVERENDI IN XTO PATRES,
P. Xti

Quaestio sane gravissima nec facilis de formatione exigenda antequam iuvenes tamquam Novicios Scholasticos admittamus, vos sollicitos habuit. Hae normae mihi videntur tenendae:

1) Ne ad Noviciatum admittantur qui animo non satis maturi sint ut principia essentialia et graviora nostrae asceseos, spiritualium praesertim Exercitiorum Sancti Patris, ita intellegere valeant, ut eorum vita futura non tam observantiis exterioribus quam illis principiis interioribus regatur. Cogitetis velim praesertim de amore Christi humilis, laborantis, patientis, quem S. Pater in « Tertio humilitatis gradu » nobis proponit. Immaturi quidem iuvenes, si a rebus externis iudices, « optimum » peragere videntur Noviciatum; pii sunt, dociles, observantes, tractabiles indole. Labentibus autem annis, apparet eorum ascensis fuisse et esse puerorum:

quidquid sapit virilem fortitudinem, in labore, in abnegatione sui, in audacia apostolica — verus nempe ille amor Christi Domini Redemptoris —, deficere videtur in difficilioribus adiunctis.

2) Omnino optandum est ut Nostri eum possideant gradum culturae, quo cultiores in saeculo pollent. Haec fere erat mens S. P. Pii XI de omnibus sacerdotibus; hoc certe exigendum est in Societate, quae non intendit primario vitam religiosam, sed vitam religiosam colit tamquam medium efficacioris apostolatus. Ad apostolatam omnia ordinanda sunt. Hinc recte omnino sentiunt Magistri Noviciorum opportunitatem esse, immo necesse, ut praeter candidatos ex nostris Seminariis Minoribus, alii quoque, sique quam plurimi, accedant, qui in saeculo fuerint educati, et saeculum ali- quatenus norunt.

Quidquid autem facere possumus ut institutio nostrorum Apostolicorum — quam proxime accedat ad institutionem, quam accipiunt iuvenes, qui postea in Universitatibus studiis operam dabunt, in bonum Societatis cedet.

3) Dicitur S. P. Ignatius sensisse iuvenem qui sibi in saeculo providere non possit non esse aptum ad nostram Societatem; et causa patet. Ne proinde admittantur qui sive talento, sive aliis dotibus, infra hunc limitem haerent.

Minor aestimatio quam erga vocationem sacerdotalem et religiosam fovere solent familiae in hac regione (contra atque in fere omnibus orbis partibus obtinet, ubi honori ducitur filium habere Sacerdotem ac praesertim Religiosum), nonne ex bona parte inde provenit quod nimis multi Sacerdotes et Religiosi non ea requisita attingunt de quibus supra in nn. 2 et 3?

Maturiores instituere difficilium esse potest; hanc tamen difficultatem minime refugiebat S. P. Ignatius, e contra. Difficilium sit: est simul longe fructuosius.

Certe haud paucis afferuntur exempla iuvenum, tenerrima aetate Noviciatum ingressi — qui dein praeclara praestiterunt. Caveamus tamen ne ex casibus paucorum iuvenum, excellentibus dotibus naturae et gratiae praeditorum antequam Societati nomen darent, concludamus ad regulam generaliore etiam pro illis — longe sane maior pars est — qui nonnisi mediocri ingenio donati sunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, 1 octobris 1948.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

De munere docendi doctrinam christianam in nostris Collegiis et Ecclesiis, atque de Nostris in hoc munere instituendis.

EX LITTERIS AD PP. PROVINCIALES
ASSISTENTIAE ITALIAE

REVERENDI IN XTO PATRES
P. XTI

Non tantum in Collegiis, sed in tota nostrorum ministeriorum ratione, sedulo examinare debemus num, totis nostris viribus, satisfaciamus obligationi nostri Instituti docendi doctrinam christianam. Grave enim periculum fidei creat ignorantia religiosa huius regionis; illusio foret si quis credat fidem parum illuminatam ple-
rorumque resistere posse « propagandae » peritiori incredulitatis, prout haec dudum in aliis regionibus exercetur. Ocius citius ad Italiam extendetur haec « propaganda » callidior; stragem praevenire oportet, longe intensiorem efficiendo apostolatam doctrinae christianae.

1) In omnibus nostris Collegiis executioni mandetur id quod dudum praescripsit R. P. Ledóchowski, de numero horarum doctrinae christianae tribuendo ⁽¹⁾, praesertim in classibus lycealibus, ubi est maxime necessarium. In non paucis Collegiis desumus officio huic gravissimo. Curetur simul ut docentes illud habeant talentum, illam praeparationem, qua cursus Religionis facile reliquos vincat valore et utilitate.

2) In nostris Ecclesiis multo plus facere possimus. Patet vix efficacem esse methodum, qua semel, die dominica, fit instructio catechetica: quot enim huic intersunt, si eorum numerus comparetur cum numero eorum qui illa doctrina indigent? Optima videtur methodus quam Em. Card. Boetto Genuam introduxit, quaeque in multis exteris regionibus viget: ut in singulis Missis diei Dominicae, per 10 circiter momenta, ad modum contiunculae, post Evangelium (interrupta interdum, ut patet, Missa) doctrina christiana systematice astantibus explicetur, ita ut biennio, vel triennio, secundum schema a Superiore determinatum, percurrant totum Catechismum.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. V 723; VIII 160.

3) Commendandum videtur et ab omnibus Provinciis fovendum efficaciter, opus « Vera Vita » Neapoli institutum; quod certe ad omnes scholas Italiae, cura etiam nostrorum operariorum, foret extendendum.

4) Haec omnia vero supponunt Nostris eam praeberi institutionem catecheticae paedagogiae, quam supponit Ratio Studiorum n. 288 et passim. Ne sibi, quaeso, blandiantur Provinciales quasi ad hoc sufficeret cursus consuetus Theologiae Moralis. Ars peculiaris eaque difficilis est methodologia doctrinae christianae. A Noviciatu iam, elementa eius practica tradenda sunt, postea paulatim perficienda.

5) Congregationes Marianae quoque suos sodales instituere possunt tamquam catechistas, operaque fundare ad docendos pueros et rudes doctrinam christianam, ut alibi cum magno fructu fit.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 octobris 1948.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

60.

12 octobris 1948

A. R. P. N. GENERALIS, litteris R. THOMAE A. O'CONNOR (*Prov. Missouri.*), Rectori Collegi NN. S. Mariae datis, gratulatur et bene ominatur centesimo recurrente anno ab eodem Collegio inito.

61.

18 octobris 1948

*Socios Viceprov. Australiae Pater Noster alloquitur primo ex-
eunte saeculo ab inita Australiae Missione.*

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE AUSTRALIAE

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI
P. Xti

Cum proxime exeat saeculum ex quo, non sine providenti Dei consilio, nostri Patres Aloisius Kranewitter et Maximilianus Klincowstroen, ex Provincia Austriae ad oras Australiae, auxilium illis fidelibus allaturi, primi ex Nostris appulerunt, iure vobis proponitis ut apud vos ritibus sacris et triduanis sollemnitatibus congrua huius eventus commemoratio fiat.

Equidem, pro paterno affectu quo res vestras prosequor, et vestri gaudii particeps esse cupio et in divina bonitate collaudanda socius vester et fautor. Et revera non levis est vobis ratio laetandi et Deo gratias agendi, si recolatis quae et quanta per id tempus in hac parte vineae Domini praedecessores vestri perpassi et operati sint. Admirationem certe movent ea quae narrantur de durissima vitae condicione, de difficultatibus, de aerumnis quas Patres et Fratres Coadiutores illuc primum advecti tolerare debuerunt: dixeris primordia vestrae carissimae Viceprovinciae sanguineis quasi notis signata et consecrata esse, cruce nempe Domini Nostri quam generosi illi viri apostolici abunde participarunt. Narratur Pater Kranewitter, dum prima vice Deo litaret, ardens expertus esse desiderium impendendi suam vitam in terra aliena in qua deessent sacerdotes: huic vero desiderio Dominus ipse visus est satisfacere et benedicere, nam revera bonus Pater missus est a Superioribus in Australiam ibique invenit auxiliarem admirandum, Franciscum nempe Weikert, laicum quidem condicione, sed ardenti zelo inflammatum, qui efficacissime operam Patris adjuvit in ea Missione fundanda. Affuit scilicet tum temporis et deinceps Sociis, pro Deo patientibus et laborantibus, praesentissimum Dei auxilium; affuit quoque materna Beatae Mariae Virginis benedictio in cuius festo Immaculatae Conceptionis ad portum Adelaidensem primi illi Missionarii advecti erant.

Nec minus laudandi ob suum zelum et apostolicam operositatem Socii Provinciae Hiberniae qui paulo serius in Australiam missi,

tamquam ignis discurrens per silvam, opera apostolica illic mirum in modum multiplicarunt. Itaque non longo temporis spatio, Deo largiente, vestra Missio sic excrevit ut in Viceprovinciam independentem iam anno 1931 erigi potuerit et nunc praeter tres Scholas Praeparatorias et Domum Probationis et Collegia Nostrorum pro Philosophia et Theologia, numeret quinque florentissima Collegia, octo Residentias atque etiam Seminarium Regionale Maius, cui nuperrime additum est Seminarium Minus ad Christchurch. Plurium quidem Sociorum nomina hic memoranda essent, grati animi causa; saltem mentio hac occasione fiat Patrum Iosephi Lentaigue et Gulielmi Kelly, et praesertim Iosephi Dalton qui tantopere pro bono Missionis laboraverunt.

Haec omnia vobis ex animo gratulor, Reverendi Patres et Fratres in Christo carissimi, nec quidquam vobis commendandum habeo nisi ut vestigiis praedecessorum vestrorum fideliter insistatis. Inter vos et cum Clero saeculari et regulari fraterne coniuncti, pergatis in vestris laboribus urgendis diligenter et alacriter, ut facitis, et in primis cultum salutiferum Sacratissimi Cordis Iesu per has regiones propagate. Iuvenes autem vestros Scholasticos solide, plene et omnino ad normam Instituti instituere curetis, rati ex hac institutione fortunas vestrae Viceprovinciae praesertim pendere nedum augmentum vocationum ex inspecta eorundem vita ad exemplum religiosa. Faxit Deus ut maiora in dies incrementa eadem Viceprovincia concipiat tum quod spectat spiritum Sociorum tum quod spectat eorundem numerum ad quamplurimorum salutem. Ad hunc finem 500 Missas applico.

Commendo me ss. Sacrificis et orationibus vestris.

Romae, 18 octobris 1948.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES[†] B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

*De erectione Viceprovinciae Iaponicae.*AD SOCIOS PROVINCIAE GERMANIAE INFERIORIS
ET VICEPROVINCIAE IAPONICAEREVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Cum ad vos mittam decretum erectionis Viceprovinciae Iaponicae, fieri nequit quin per has litteras gratias enixas dicam Provinciis Germaniae, in primis Provinciae Germaniae Inferioris, quae nulli parens sacrificio, nulli labori, Missionem olim Iaponicam cum sua iam celebri Universitate Tokiensi « Sedis Sapientiae », de facto fundavit, extruxit, ad hodiernum florentem statum perduxit. Quod nunc Viceprovincia, ab initio suae novae vitae, Noviciatu, Iunioratu, brevi ut speratur Facultatibus Philosophiae et Theologiae quoque, Catholica Universitate, Seminario Regionali, Schola linguarum, duobus Collegiis studiorum mediorum, parocciis et stationibus missionariis 16 numero instructa sit, id praeprimis zelo illuminato et solido, magnanimo et perseveranti antiquae Provinciae Germaniae atque hodiernae Provinciae Germaniae Inferioris acceptum refert. Non satis extolli potest liberalitas qua haec Provincia bene multos homines primae notae, cum sui ipsius generosa oblivione, in praeclara opera Missionis Iaponicae destinavit, exemplum praebens animi vere Ignatiani, vestigiaque premens B. Patris, qui ipsum suum Xaverium eo destinarat. Sane, ut fieri solet, matri durum erit filiam iamiam adultam e domo materna discedere, ut ipsa sua vice proprios sibi lares instruat. Verum ipsi contingit verba Praecursoris sibi accommodare: « Hoc gaudium meum impletum est » ⁽¹⁾. Regnum Dei impense quaerenti, quod praemium maius atque pretiosius, quam progredientem videre Ecclesiam catholicam? Sic nos non nobis decet quaerere gloriam et gaudium.

Reliquae autem Societati, singulisque eius sociis, plurimum commendo hanc adulescentem Viceprovinciam ad quam, quae-so, sicut in praeterito, ita et in posterum quotquot se ad id di-

(1) IOANN. III 29.

vina gratia motos sentiunt, sese offerre mihi velint. Homines requirit illa Viceprovincia « mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus » ⁽²⁾; qui parati sint, non ad vitam rebus novis, itineribus miris atque facili successu amoenam, sed ad vitam labore et abnegatione duram, vitam dico in summa paupertate agendam, assiduo studio difficillimae linguae asperam, inter socios ex variis gentibus, variis moribus, apud populum Occidentalibus nostris minime affinem; qui statuerint propriae patriae, propriae Provinciae, proprio cultui prorsus et in perpetuum valedicere. Candidatis ad Viceprovinciam libenter applicabo verba quibus simili in re utitur Formula Instituti: « Quamobrem, qui (eo) accessuri sunt, antequam huic oneri umeros supponant, diu multumque meditentur an tantum pecuniae spiritualis in bonis habeant, ut turrin hanc, iuxta consilium Domini possint consummare; hoc est, an Spiritus Sanctus, qui eos impellit, tantum illis pecuniae spiritualis polliceatur, ut huius vocationis pondus, Illo adiuvante, se laturos sperent ... » ⁽³⁾.

Sociis denique sive ascriptis sive applicatis novae Viceprovinciae uberrimam a Divina Bonitate benedictionem efflagito; ut sicut, indefesso labore sollertique prudentia, hucusque Iaponicam Missionem coluerunt, ita et in posterum ceteris nostris Asiae Missionibus praeceant ipsi exemplo novae atque, ut speramus, fecundae methodi, qua eximie colimus primaeum spiritum Instituti nostri. Sicut olim, cum primum suos mittebat B. P. Ignatius in Siciliam, Germaniam, Galliam, Indiam, variis patriis oriundos, variis idiomatibus educatos, varia indole variaque institutione, in unum congregatos ex Christi amore et propter Christi Regnum, ita et vos toti Societati exemplo eritis nos minime amisisse illum catholicum spiritum ob quem conditi sumus, in quo « in quamvis mundi plagam » mittimur. Uniat, servet, promoveat vos Christus Dominus noster quem nosse, amare et imitari vera via est quae vos vestrosque ducit ad vitam.

Romae, die 6 novembris 1948.

Vestrum omnium
 Servus in Xto
 IOANNES B. JANSSENS
Praep. Geñ. Soc. Iesu.

⁽²⁾ *Summa et scopus nostrarum Const.*

⁽³⁾ *Formula Inst.*, n. 4.

63.

19 novembris 1948

A. R. P. N. GENERALIS *datis litteris* P. PASCALI AVOLIO (*Pr. Neap.*),
Neapolitani Collegii Max. NN. Rectori, gratulatur et bene
ominatur, quinquagesimo recurrente anno ab eodem Colle-
gio restaurato.

64.

25 decembris 1948

Constituitor Visitator Missionum Sinensium.

AD OMNES SUPERIORES MISSIONUM SINENSIIUM
ET AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM
A QUIBUS MISSIONES SINENSES DEPENDENT

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum turbata rerum condicio postulet ut aliquis in Sinis constituatur, qui, Praepositi Generalis nomine et commissaria potestate, vires omnium coniungat atque in unum dirigat, et exorientibus difficultatibus pro re et tempore solutionem illico dare possit, divino lumine suppliciter implorato et auditis PP. Assistentibus, decerno in Domino:

R. P. Franciscum Burkhardt, hactenus Superiorem Regularem Missionis Kinghsiensis, Visitatorem ad tempus esse constituendum omnium Sinensium Societatis Iesu Missionum — non exclusis Missione Hongkongensi et Missione Macaonensi —, cum plena et exclusiva auctoritate, infra Praepositum Generalem, tam in Superiores Regulares, quam in Superiores locales et in ceteras personas ac res Societatis in Sinis, secundum Instituti nostri rationem.

Visitator die 1 ianuarii proximi anni 1949 munere suo fungi incipiet.

Ab eo die, vel, si hoc decretum serius pervenerit, a die quo decretum eis innotuerit, quaecumque a Superioribus Regulari-

bus Missionum Sinensium agenda erunt, sive cum suis Provincialibus, sive cum Praeposito Generali, illa cum Visitatore tractabuntur, salvo libero epistolarum commercio cum Superioribus Maioribus ad normas Instituti.

Iurisdictio Praepositorum Provincialium in Missiones Sinenses suspenditur durante munere Visitatoris; quae tamen ab eis acta fuerint antequam hoc decretum eis fuerit notum, valida erunt, salva potestate Visitatoris illa revocandi vel mutandi. Si quid vero in bonum suarum Missionum Provinciales habuerint providendum, id cum Visitatore tractabunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 decembris 1948,
in festo Natalis Domini Nostri Iesu Christi.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — PRO EXTERNIS

65.

13 aprilis 1948

A. R. P. N. GENERALIS *litteras gratulatorias scribit Emmo Card. FRANCISCO MARCHETTI SELVAGGIANI, trigesimo recurrente anniversario ab eiusdem Em.mi Episcopali Consecratione.*

66.

2 iunii 1948

A. R. P. N. GENERALIS *litteras gratulatorias scribit ALUMNIS UNIVERSITATIS LOYOLAEAE (Prov. Neo Aurel.), primo recurrente saeculo a reditu Iesuitarum in regionem Neo Aurelianensem et ab inito Collegio.*

67.

27 iulii 1948

LITTERAE POSTULATORIAE *Summo Pontifici missae ad impetrandam introductionem Causae Beatificationis S. D. MARIAE L. ZILERI, Sup. Gen. Sor. Orsolin. Parmens.*

68.

13 augusti 1948

A. R. P. N. GENERALIS *litteras dedit gratulatorias et ominorum A. R. Patri VINCENTIO TOMECK, Praeposito Generali Cleric. Regul. Matris Dei Schol. Piar. occasione tertii centenarii a beata morte S. Iosephi Calasantii, atque secundi centenarii ab eiusdem Beatificatione.*

IV. -- RESPONSA

A) Instituti declarationes Societati universae propositae. (Cfr. Epit. n. 18 § 1)

69.

15 februarii 1948

*De « oblatis » seu « donatis » in penuria Fratrum Coadiutorium
in Societatem admittendis (cf. Epit. n. 28).*

Quaerit RVa num sibi liceat, in penuria Fratrum Coadiutorum, quosdam « oblatos » accipere, qui sese gratis in servitium Societatis offerant, emissis votis privatis atque perpetuis.

1. Responso a R. P. Vitelleschi dato die 25 ianuarii 1643 ⁽¹⁾ standum esse censeo: Non videtur inducenda in Societate nova classis Religiosorum, minus stricta regula ligatorum et privatis tantum votis astrictorum.

2. Nulla facultas Patris Generalis requiritur ut in domos nostras admittatur famulus qui, victu et vestitu contentus, nobis sine mercede ad finem usque vitae serviat. Caveant tamen Superiores, quia talia plerumque proponuntur ab hominibus minus recti iudicii vel a senescentibus; atque animadvertant nos teneri, si contractum acceptamus, iis, etiam in senio et morbo, providere, et difficiliter nos posse ab huiusmodi hominibus exigere quidquid requirit servitium domus ⁽²⁾.

(1) « De oblatis ... scripsi esse illos paulatim suaviterque dimittendos, nullos vero deinceps in eorum locum recipi debere, propter gravia in Societatem futura ex iis incommoda, quae cum apud Indos experti essemus (ubi multos oblatos Nostri acceperant) coacti fueramus omnes amandare, atque in posterum ne admitterentur statuere » (*Epist.* ad P. Vimont Rect. Coll. Quebecensis et Sup. Miss. Canadensis: *Archiv. S. I. Rom.*, vol. *Gall. 39*, *Epist. Gen. extra Gall.* (1609-1663), ff. 121 v. Edita est a ROCHE-MONTEIX C. *Les Jésuites et la Nouvelle-France*, Paris, Lefouzey 1895, p. 391).

(2) « De servis domesticis iisque perpetuis, neque tamen voto aut habitu obstrictis ac, si commeriti fuerint, dimittendis, futurisque tunc

3. Verum remedium videtur esse in executione strenua litterarum R. P. Ledóchowski de vocationibus Fratrum Coadiutorum ⁽³⁾.

70.

4 augusti 1948

De secreto servando a Scholasticorum Examinatore, quamvis unicus sit (Ep. n. 346 § 2).

RVa mihi proponebat dubium: num secretum de suffragiis latis in Examinibus Scholasticorum servandum sit etiam ubi unus tantum fuerit Examinator.

Egi de hac re in Consultatione cum PP. Assistantibus, et omnes mecum censent, cum lex non distinguit, nec nos debere distinctionem facere, quare etiam in hoc casu secretum esse servandum. Ceterum, quamquam discipulus tandem aliquando sciet utrum suffragium fuerit positivum an negativum, prae-stât tamen ut id a Rectore vel Praefecto studiorum, potius quam a Professore, sciat.

71

7 augusti 1948

Utrum cumulentur suffragia offerenda pro defuncto qui plura munera in Societate gesserat (Epit. n. 854 § 2, 6°-9°).

Alicubi ortum est dubium utrum *suffragia specialia*, ad normam Epit. n. 854 § 2, 6°-9°, offerenda pro iis Societatis defunctis, qui certa quaedam munera gesserunt, cumulentur necne.

commeatu quovis in vita reliqua contentis, non possumus non multum probare, ob levamen vestrum, et difficultates istic alioqui vix tolerabiles, cum praesertim nihil iis appareat Instituto nostro contrarium. Habete igitur illos in nomine Domini, sed pro vestra prudentia cavete ne tanto vos illorum numero oneretis ut possit in posterum aegre ab iis missionibus sustineri » (*Epist.* R. P. Vitelleschi, ad P. H. Lalement; 25 dec. 1644; Cfr. *Archiv. S. I.* ibid. ff 130-131 v.; — apud ROCHEMONTEIX, op. c. p. 394).

⁽³⁾ Cfr. A. R. X 437-461; vide etiam supra, p. 511-530.

Auditis PP. Assistantibus et examinato antiquo Societatis usu, respondeo illa cumulanda esse, i. e. pro defuncto qui duo vel plura eiusmodi munera gesserat (v. gr. munus Provincialis et munus Assistantis) offerenda esse tot suffragia quot omnia munera ab eo gesta summatim exigunt, non tantum suffragia praescripta pro munere ultimo vel pro munere digniore, quod defunctus obierat. Nam ubi lex non distinguit, nec nos debemus distinguere.

72.

2 octobris 1948

De usu manifestandi Praefecto spiritus defectus aliorum (Epit. n. 217).

Recte censet RVa resecandum esse morem inductum inter Scholasticos manifestandi, ad mentem Regulae 9^{ae} et 10^{ae} Summ. Const., aliorum defectus P. Spirituali. Manifestatio quae in his Regulis praescribitur non P. Spirituali, sed Superiori facienda est. Recolat ceterum RVa ex « Scholiis » P. Nadal (in Exam. c. 4 n. 8, v. *Ad maiorem*) qua moderatione et prudentia in hac re procedendum sit: vult eximius ille Constitutionum promulgator ut non simus « observatores fratrum curiosi », sed correctionem et delationem ut plurimum linquamus Patri Ministro, cuius id est. Tollatur simul consuetudo inter Scholasticos admissa, nominandi pro singulis singulos admonitores: periculum enim imminet (ut de aliis incommodis taceam) ne ita diffidentia et suspicio inter iuvenes subrepat.

73.

27 decembris 1948

De Noviciorum communicatione cum aliis Nostris (Epit. n. 116 § 1).

Ad dubium RVae, utrum attentis verbis Epitomes n. 116 § 1 et Reg. Mag. Nov. 75 — ut Novicii communicationem habeant cum aliis Nostris, sufficiat licentia Superioris seu Rectoris domus probationis, an semper requiratur licentia Magistri Noviciorum, sic respondeo:

Sensus legis non est exclusivus. Quare, ad mentem ipsius Instituti, auditis PP. Assistantibus, declaro: ut Novicii communicationem habeant cum aliis Nostris, qui non sint eorum Superiores, semper requiri licentiam Magistri Noviciorum.

B) Alia responsa.
(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

74.

22 martii 1948

De cotidiana Missa a nostris Convictoribus audienda et de prohibitione ne Nostri in proprio cubiculo alumnos recipiant.

Duabus quaestionibus a RVa mihi propositis nunc respondeo:

1) Retineatur usus quo Convictores nostrorum Collegiorum obligantur ad Missam cotidie audiendam. Si viros instituere volumus profunde et integre catholicos, contenti esse non possumus alumnos nostros Missae interesse die dominico tantum. Sed Nostri curent ut iuvenes cum vera pietate sacro Sacrificio intersint: memores sint alumnos nondum esse homines adultos, ac propterea exteriore auxilio indigere. Hac utens occasione, normas a P. Ledóchowski de hac re traditas ⁽¹⁾ denuo commendo.

2) Servent Patres et — a fortiori — Scholastici Magistri normam qua prohibentur in suis cubiculis recipere alumnos, sive convictores sive externos.

75.

12 aprilis 1948

De litteris « soli » Praeposito Generali destinatis (Cfr. Epit. n. 871 § 2).

Ad dubium a RVa prolatum num litterae omnes ad Generalem datae, quae « soli » non inscribantur, ad manus ipsius Generalis perveniant, respondeo ut tranquillo prorsus sit animo:

(1) A. R. VI 925 et VII 227.

nam omnes omnino litteras, quae ad Generalem destinantur, licet « soli » non sint inscriptae, non quidem mutilas vel in epitomen redactas, sed integras et originales ipse P. Generalis legendas recipit. Quare recte monet Epitome Instituti litteras « soli » non esse scribendas « nisi ea contineant, quae revera secreto opus habeant, neque indigeant ut cum aliis communicentur » (1).

Hac occasione RVae in memoriam revocare velim hoc aliud praescriptum libelli « Practica quaedam » (2): litteras « soli » P. Generali destinatas sub duplici involuero mittendas esse. « voce ' soli ' interiori involuero (minime vero exteriori) perspicuis characteribus inscripta ».

76.

7 maii 1948

Normae quaedam de debitis contrahendis (Epit. n. 570).

Cum frequentiores sint casus in quibus Domus vel Missiones vel Provinciae, facultatem debitum contrahendi petentes, nonnullas informationes necessarias omittant in litteris ad P. Generalem datis, et proinde tempus epistolis mittendis et remittendis teratur, specimen quoddam hic apponitur, compendiarie referens ea omnia quae in Provinciis fieri debent et de quibus Patri Generali referendum est cum facultas petitur debitum contrahendi.

1. - Referatur ad quem finem debitum contrahendum petatur (1).

2. - De modo debiti contrahendi:

a) quaenam summa requiratur

b) quodnam fenus annum exigatur; utrum debitum sit cum hypotheca et quibus aliis oneribus subeundum sit;

c) utrum emittendae sint obligationes; secus autem nomen personae physicae vel moralis, a qua mutua pecunia expectitur, indicetur; utrum sit mensa argentaria, an externi privati, vel aliae nostrae domus.

(1) *Epit.* n. 871 § 2.

(2) n. 6 § 3.

(1) Cfr. *Instr. Adm. temp.* n. 114 a).

Quod ad valorem summae attinet, in memoriam revocare iuverit: si valor debiti non est ultra 10.000 francorum seu libellarum aur., sufficit licentia Provincialis; si non est ultra 30.000 francorum seu libellarum aur., sufficit licentia Patris Generalis; secus exquirendum est beneplacitum apostolicum ⁽²⁾.

3. - Indicetur tempus intra quod integra summa accepta, per legitimam « amortizationem » reddenda erit. Et insuper explicetur quibus elementis nitatur — non spes tantum — sed moralis certitudo posse cum annuum debiti fenus solvi, tum summam capitalem intra illud tempus reddi ⁽³⁾.

« Nec sufficit — admonet Instructio quaedam S. Congregationis de Religiosis — promissio pecuniae, etiam in magna quantitate ab uno vel pluribus benefactoribus tribuendae, quia huiusmodi promissiones saepe non adimplentur, cum periculo gravis nocuenti materialis et moralis religiosorum » ⁽⁴⁾.

4. - Mittatur exemplar ultimi « Status temporalis » annui illius entis quod novo debito gravatur, nisi iam missum fuerit ⁽⁵⁾.

5. - Ex canone 534 § 2, significandum est ad ipsam licentiae validitatem, num persona moralis, pro qua facultas debiti contrahendi petitur, iam aliis debitis gravetur, et quibus ⁽⁶⁾.

Advertendum est in hoc sub specie debiti cadere omnes obligationes oeconomicas, ut est vg. obligatio censum annuum solvendi, vel emissiones titulorum seu obligationum quae super religiosa bona gravent. Huiusmodi quoque onera, si exstent, manifestanda sunt ⁽⁷⁾.

6. - Petitio facultatis, etiam a Patre tantum Generali concedendae, Romam mittenda est non directe a Superiore domus vel Missionis de qua agitur, sed mediante P. Provinciali ⁽⁸⁾.

⁽²⁾ Cfr. C. I. C. can. 534 § 1; *Epit.* n. 570 § 1; *Instr. Adm. temp.* n. 114; A. R. IX 209; infra pag. 597.

⁽³⁾ Cfr. C. I. C. can. 536 § 5; *Epit.* n. 570 § 3; *Instr. Adm. temp.* nn. 14, 114.

⁽⁴⁾ A. A. S. I 697; *Instr. Adm. temp.* n. 19.

⁽⁵⁾ Cfr. *Instr. Adm. temp.* n. 217 a); n. 222 a).

⁽⁶⁾ Cfr. *Epit.* n. 570 § 2; *Instr. Adm. temp.* n. 115 b).

⁽⁷⁾ Cfr. C. I. C. can. 534 § 1; *Epit.* n. 570 § 1; *Instr. Adm. temp.* n. 113.

⁽⁸⁾ Cfr. *Reg. Praep. Viceprov. dep. et Sup. Miss. dep.* 4; *Practica quaedam a formulam scrivendi* n. 9; A. R. III 387.

In litteris referendum est num habita sit Consultatio cum domus de qua agitur (praesente etiam eiusdem Procuratore), tum Provinciae vel Missionis; cui Consultationi vocandi sunt etiam Procurator Provinciae et Revisor administrationis temporalis. Horum omnium iudicium Patri Generali a Provinciali significandum est ⁽⁹⁾.

7. - Si agitur de Indulto apostolico petendo, eo quod debitum excedit valorem 30.000 francorum seu libellarum aur., non est iam mittendus libellus supplex; sed, praeter omnia in n. 5 notata, Procurator Provinciae et Revisor aut administrationis domorum (si debitum a domo contrahendum sit) aut Arcarum Provinciae suum praeterea iudicium separatis litteris ad P. Generalem mittant ⁽¹⁰⁾.

77.

31 maii 1948

Quinam valor nostris diebus tribuendus sit summae monetae aureae, de qua Provinciales et Superiores locales disponere possunt (Cfr. A. R. IX 209).

De summa quam PP. Provinciales et Superiores locales in impensis extraordinariis insumere possunt, iam concessum est ut, positis quibusdam condicionibus ⁽¹⁾, Provinciales quidem 10.000 (Superiores vero locales 1.000) franc. vel libell. valoris monetae aureae, nulla Patris Generalis petita venia, insumere possent. Nunc vero interpretor has summas *hisce nostris diebus*, aequare 7.000 dollariorum americanorum valoris monetae chartaceae, ad impensas a Provincialibus concedendas, et 700 dollararia americ. eiusdem monetae chartaceae, ad Superiorum localium sumptus.

⁽⁹⁾ Cfr. *Instr. Adm. temp.* n. 193 § 1.

⁽¹⁰⁾ Cfr. *Instr. Adm. temp.* n. 193 § 2.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. IX 209-210.

78.

22 septembris 1948

De usu publice ferendi Rosarii coronam suspensam ad fasciam, et de voto huiusmodi obsequii peragendi.

Die 4 septembris interrogabar de usu, qui in ista Provincia adesse dicitur, suspendendi Coronam B. M. V. a fascia, et de voto a quibusdam Noviciis emisso hunc usum per vitam servandi.

Re attente coram Domino considerata et auditis PP. Assistentibus, has normas statuendas esse duxi:

a) In Noviciatu potest antiquus usus servari, si P. Provinciali auditis PP. Consultoribus — ita videbitur. Sive autem usus servetur sive non servetur, unam omnes Novicii normam sequantur.

b) Post Noviciatum P. Provincialis nihil imponat, nihil vetet; sed potius usum Coronam ad latus portandi emori sinat.

c) Magister Noviciorum ne permittat ut Novicii illud votum emittant Coronam semper lateri accinctam portandi; quod si quis sponte aperuerit se hoc votum emisisse, P. Provincialis votum irritet.

79.

10 octobris 1948

De Nostris qui Universitates frequentant (cfr. Epit. n. 325 § 1).

Iuvenes nostri, qui ad Lauream in Universitatibus civilibus contendunt, ne « pro forma » tantum Universitati ascribantur, sed per se et regulariter ab omni alia occupatione vacent, ut toti studiis illis specialibus sese dare possint. Finis enim non potest esse tantum testimonium Laureae consequi, sed scientiam et aptitudinem comparare, qua possit Societas sua Collegia cum auctoritate regere et in rebus ad iuventutis institutionem pertinentibus sibi nomen acquirere. Id exigit bonum Ecclesiae et scholarum catholicarum.

80.

21 octobris 1948

De non alienandis operibus artisticis.

Accepi RVae litteras quae agebant de alienanda tabula a Rubens depicta.

Egi de hac re in Consultatione cum PP. Assistantibus, iisque auditis censeo non expedire ut eiusmodi opus artis alienetur. Curandum enim nobis est ne in Societatem inducatur mens illa utilitaristica huius temporis, quae pluris facit pecuniam unde vita sustentetur, quam ceteros valores spirituales et morales. Equidem existimo quotiescumque opus aliquod artis in patrimonium ecclesiasticum ingreditur, non esse a nobis alienandum nisi in maxima egestate et necessitate; quod si umquam illa maxima egestas nos opprimat, alii domui vel Provinciae Societatis illud esset vendendum potius quam externis. In hoc enim mundo materialistico nobis incumbit onus conservandi culturam christianam, sicut olim Monachi culturam classicam in mundo barbarico conservarunt.

81.

5 novembris 1948

Num oporteat Nostros consociationibus missionariis nomen dare.

Quod ad quaestionem num Nestri nomen dare debeant consociationibus pro Missionibus, RVa hanc normam tuto sequi poterit:

Cum Societas Iesu sit Ordo Missionarius, bona pars Nostri operi missionario stricto sensu addicitur, et ceteri omnes plus minusve pro Missionibus exteris, sive orationibus, sacrificiis, bonis operibus offerendis, sive Missionum notitia et amore propagando, multiplex ratione collaborant. Superfluum igitur omnino apparet dare nomen his consociationibus, quae potius eos sive e clero saeculari sive e fidelibus congregant, qui operi missionario extranei dicendi sunt. Quod si agatur de adiutorio pecuniario ab illis consociationibus colligendo, non obsisto quominus nostrae domus aliquam summam, pro viribus et secundum iudicium Provincialis, huic fini assignent. Patet demum admitti non posse ut singuli Religiosi utpote pauperes taxam solvere teneantur.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS V — ANNO 1949

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1950

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS V — ANNO 1949

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

1950

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

Pag.

1. - 22 iunii 1947. - Litterae decretales Canonizationis B. Bernard. Realino	611
2. - 22 iunii 1947 - Litterae decretales Canonizationis B. Ioannis de Britto	625
3. - 28 maii 1948 - Decretum introductionis Causae SS. D. Leonis Mangin et Soc.	638
4. - 6 martii 1949 - Decretum de heroicitate virtutum S. D. Iuliani Maunoir	641
5. - 7 martii 1949 - Summus Pontifex gratias agit Patri Nostro propter omnia et preces (<i>Summar.</i>)	644
6. - 8 martii 1949 - Paragraphus addita Summario Indulgentiarum et Priv. Congr. Primae Prim. concessorum	644
7. - 10 martii 1949 - Missa votiva Imm. Concept. conceditur celebranda die mundiali CC. MM.	645
8. - 12 martii 1949 - Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1950	646
9. - 5 maii 1949 - Const. Apost. qua erigitur Dioec. Ahmedabadensis	647
10. - 23 maii 1949 - Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII in Domibus Exercitiorum	650
11. - 14 iunii 1949 - Nuntiatur divisio Dioecesis Shanghaiensis	651
12. - 9 iunii 1949 - Decretum divisionis Dioec. Shanghaiensis	652
13. - 7 iulii 1949 - Renovatur facultas quaedam benedicendi Aquam S. P. Ignatii	654
14. - 20 septembris 1949 - Prorogatur indulgentia orationi R. P. Ledóchowski concessa (<i>Summar.</i>)	655
15. - 26 novembris 1949 - Usus Facultatum Vicennialium durante Anno Sancto	655
16. - anno 1949 - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV. (<i>Summar.</i>)	656

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

17. - 15 decembris 1947 - S. Bernardinus Realino constituitur Patronus Civitatis Lyciensis (<i>Summar.</i>)	658
---	-----

	<i>Pag.</i>
18. - 3 februarii 1949 - Gratulationes P. Iosepho de Ghellinck ob librum editum (<i>Summar.</i>)	658
19. - 4 februarii 1949 - Conceditur Nostris in Sinis Missa die 24 maii de B. V. «Auxilio Christianorum» (<i>Summar.</i>)	658
20. - 12 martii 1949 - S. Leopoldi Collegium Max. (Bras. Mer.) agnoscitur inter Facult. Theol. et Philos. S. I. (<i>Summar.</i>)	658
21. - 12 maii 1949 - Administratio Dioec. Poonensis Clero saeculari committitur (<i>Summar.</i>)	659
22. - 7 iunii 1949 - Gratulationes ad P. Ioann. McCarron, Moder. Con-sociat. totalis abstinentiae ab alcoholicis (<i>Summar.</i>)	659
23. - 29 iunii 1949 - Approbantur Statuta Generalia et Facultat. Eccle-siast. Pont. Universit. Bogotanae (<i>Summar.</i>)	659
24. - 14 novembris 1949 - Erigitur Facultas Philosophica in Universit. Tokyensi	659
25. - anno 1949 - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris (<i>Summar.</i>)	661

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I - PRO SOCIETATE

26. - 9 ianuarii 1949 - De modo peragendi Exercitia spir. exeunte Postulatu	665
27. - 1 martii 1949 - Normae de parandis et comitandis peregrinationibus romanis Anno Iubilari 1950	667
28. - 27 aprilis 1949 - Normae traduntur periodico « <i>De Vlaamse Linie</i> »	668
29. - 6 maii 1949 - Nuntiatur novus Director Gen. delegatus Aposto-latus Orationis	676
30. - 16 iunii 1949 - De adiuvando Congressu Catechistico Internat.	677
31. - 15 augusti 1949 - Epistola in IV Centenario ab apparitione SS. Cordis Iesu S. Petro Canisio	678
32. - 15 augusti 1949 - Congregatio Procuratorum in annum 1950 in-dicatur et consueta documenta mittuntur	684
Elenchus Viceprovinciarum et Missionum	685
Elenchus Domorum maiorum etc.	689
Notanda quaedam	696
Instructio pro Procuratoribus et Relatoribus	698
Instructio de documentis triennialibus	701
33. - 15 septembris 1949 - De facultate benedicendi Aquam S. P. Ignatii	707
34. - 21 septembris 1949 - De Anni Iubilaris «Ostensione Caritatis»	708
35. - 10 octobris 1949 - Mittitur «Instructio de Apostolatu Sociali»	709
36. - 1 novembris 1949 - Nuntiatur mors P. Caroli Brust, olim Assi-stentis Germaniae et suffragia indicuntur	726

	<i>Pag.</i>
37. - 28 <i>novembris</i> 1949 - De Facultatum Vicennialium usu durante Anno Iubilari 1950	727
38. - 3 <i>decembris</i> 1949 - De adiuvanda Universitate Tokyensi	729
39. - 13 <i>decembris</i> 1949 - Litterae postulatoriae ut Causa B. Antonii Baldinucci denuo assumatur	736
40. - 18 <i>decembris</i> 1949 - Epistola de mutua unione et concordia	737
41. - 27 <i>decembris</i> 1949 - De suffragiis pro defunctis Viceprov. Iaponicae	742

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

42. - 1 <i>ianuarii</i> 1949 - Ad Socios Prov. Neerlandicae, primo exeunte saeculo a Provinciae constitutione	744
43. - 7 <i>februarii</i> 1949 - Normae quaedam de Experimentis in tertia probatione	751
44. - 15 <i>februarii</i> 1949 - De Sociis mittendis in Iaponiam et de auxiliis tribuendis	753
45. - 17 <i>martii</i> 1949 - De 40 ^{mo} recurrente anno ab inito libello periodico «America»	754
46. - 16 <i>mai</i> 1949 - Epistola ad Viceprov. Iaponiae, IV exeunte saeculo a primo adventu S. Francisci Xav. in Iaponiam	755
47. - 28 <i>mai</i> 1949 - De 75 ^{mo} recurrente anno a condito Collegio Tusculano (<i>Summar.</i>)	766
48. - 18 <i>iunii</i> 1949 - Epistola ad Moder. Centr. Consociat. totalis abstinentiae a potibus alcoholicis	766
49. - 10 <i>augusti</i> 1949 - De vigesimo recurrente anno a Pont. Coll. Russo Societati commisso	768
50. - 22 <i>novembris</i> 1949 - De hospitalitate a NN. procuranda, praesertim Anni Sancti occasione	773
51. - 26 <i>novembris</i> 1949 - De Centro ad apostolaturn preli apud Pont. Coll. Russicum	776
52. - 8 <i>decembris</i> 1949 - Epistola I recurrente saeculo a quo primi Patres S. I. in Californiam pervenerunt	778
53. - 15 <i>decembris</i> 1949 - De Missione inter Iaponos Brasiliae, occasione iubilaei vitae religiosae P. G. del Toro	779
54. - 25 <i>decembris</i> 1949 - Superiores Missionum Indicarum et Ceylansium in Urbem convocantur	781

III. - PRO EXTERNIS

55. - 30 <i>augusti</i> 1949 - Litterae Postulatoriae pro Causa S. D. Annae Soler a S. Sabina (<i>Summar.</i>)	782
56. - 15 <i>septembris</i> 1949 - Litterae gratulatoriae ad consociationem antiquorum alumnorum Coll. Bostoniensis (<i>Summar.</i>)	782

	<i>Pag.</i>
57. - 26 decembris 1949 - Litterae Postulatoriae pro Causa S. D. Basilii Antonii M. Moreau (<i>Summar.</i>)	782

IV. - RESPONSA

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

58. - 13 maii 1949 - De admittendis in Societatem iis qui ad Institutum Saeculare pertinuerunt	783
---	-----

B) ALIA RESPONSA.

59. - 29 augusti 1949 - De Examinatoribus in examine ad gradum	784
60. - 22 octobris 1949 - De examine Candidatorum	785
61. - 2 novembris 1949 - De insignibus consociationum supra vestem ferendis	785
62. - 11 novembris 1949 - De Magistri Noviciorum informationibus ad prima vota emittenda	785
63. - 24 novembris 1949 - De informationibus ad ultima vota accurate conficiendis	786

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1.

22 iunii 1947

LITTERAE DECRETALES ⁽¹⁾

QUIBUS

B. BERNARDINO REALINO C.

SACERDOTI PROFESSO SOCIETATIS IESU

SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Gaudio exultat Sancta Mater Ecclesia in suprema filiorum suorum glorificatione, qui, Christi vestigia persequuti, pro huius amore sive sanguinem suum fuderunt, sive absque sanguinis effusione pro fratrum salute, sicut Paulus Apostolus, omnibus omnia facti, quotidie moriebantur. Geminata porro gaudeat laetitia inclita Iesu Societas, quae binos alumnos suos, Martyrem unum, Ioannem De Britto, Confessorem alterum, Bernardinum Realino, ambos Christi Iesu Apostolos, supremis hodie Caelitum honoribus per Nos decoratos videt. Praesentibus Nostris autem Decretalibus Litteris consecratam volumus novensilis Sancti Bernardini Realino memoriam.

Qui Carpi, in *nullius* tunc dioecesis oppido Mutinae proximo, kalendis decembribus, anno millesimo quingentesimo trigesimo a parentibus Francisco et Elisabetha Bellentani, nobili genere ac religione claris, natus est, dieque octava decembris lus-

(1) A. A. S. XXXXI 45-57.

tralibus aquis ablutus. Quum pater, virorum principum aulis addictus, plerumque a domo abesse cogeretur, matrem habuit a pueritia institutionis ac pietatis magistram; quae quidem tam sedulo atque amanter hoc maternae caritatis officium praestitit, ut Bernardinus, etiam iam adultus, cum de matre loqueretur, memor et gratus vix lacrimas tenere posset.

In patria schola latini et graeci sermonis elementa didicit et humanioribus litteris atque philosophicis rudimentis sedulam navavit operam et, ut ex ephoebis excessit, Mutinam primum a patre missus est ut inceptum tam laudabiliter studiorum curriculum absolveret; ibi vero secundo anno aliquot consociorum familiaritate usus maximam temporis iacturam fecit et ad illecebras saepe tentatus, divina protegente gratia, secum conquestus ad meliorem vitae consuetudinem rediit et studiis diu noctuque sedulo vacavit.

Bononiam postea, Ducis Ferrariae citra solitum praevia licentia, petiit et in athenaeo illo ad philosophiam primum et medicinam se applicuit, sed electissimae puellae, quam castissime adamabat, suasionibus totum se convertit ad iurisprudentiae studium, cuius lauream summa cum laude meritus est.

Carpum reverso in quadam rei familiaris controversia arbiter, inauditis omnibus, iniquam sententiam dixit; qui, inter viam oblatus et interrogatus a Bernardino cur id egisset, arroganter et iniuriose respondit. Bernardinus, irasci celer, educto gladio quo erat instructus, adversarii fronti leve infixit vulnus. Cuius facinoris, in magna animi conturbatione patrati, sic eum puduit ac poenituit, ut contrito animo a Deo et ab adversario veniam impetraverit, meritam poenam, exilium scilicet, non deprecatus sit; exindeque iracundiam sic compescuit, ut mansuetissimus in posterum vir evaserit. Patria extorris Mediolanum cum patre petiit, ubi ob eximias eius virtutes et iuris peritiam in civem Mediolanensem adscriptus fuerat, a Cardinale Madruccio, Regio Ducatus Mediolani Governatore, Filizani primum, Cassini loci exinde et Castrileonis oppidi praetor praeficitur, ac denique Alexandriae Advocatus Fiscalis eligitur. In quibus muneribus quam egregie se gesserit, placet referre quae in testimonialibus litteris leguntur, anno millesimo quingentesimo sexagesimo tertio, die decimo septimo Decembris a Castrileonis oppidi proceribus datis, de Bernardino Realino, qui «*facilis in edocendo fuit, catholicus, paci quietique tum publicae, tum privatae*

sedulo invigilans mansuetus, sed acer in crimina, sapiens in iudicando, in consultando prudens, discretus in iubendo, alieni non cupidus, sui maxime in pauperes liberalis erogator, maximus avaritiae oppugnator, hostisque vitiorum acerrimus, honeste vivendo, neminem laedendo, ius suum cuique sine personarum acceptione tribuendo, pius erga viduas, orphanos et reliquas humilioris fortunae personas, pro quibus semper defensionis clypeum benigne sumpsit, iustitiam dilexit, et ordinavit iniquitatem, talemque se denique in dicto suo regimine praestitit, ut iure merito de illo nos dicere possimus: Pax in diebus orta est, et iustitia effudit lucem magnam integritati suae restituta ».

Dum his fungebatur muneribus, nunquam vitam tot negotiis implicitam a religione ac pietate seiunxit, et aliquot etiam tractatus spirituales composuit. Neapolim postremo missus est, ubi annos quatuor et triginta natus fluxis honoribus et rei familiaris curis abdicatis, Societatem Iesu ingreditur, in qua humilis et sui contemptor in sodalium adiutorum numerum adscisci maluit, sed moderatorum auctoritate non solum ad sacerdotii dignitatem ascendere iussus est, sed paulo post, attentis eius eminentibus virtutibus et eximia sanctimonia, eidem prima et gravia munera: Patrum Societatis confessarii, praedicatoris, rerum spiritualium praefecti et novitiorum magistri commissi sunt; quae omnia summa laude et caritate exercuit, tantamque apud Sanctum Franciscum Borgia, tunc Praepositum Generalem, sibi ipse comparavit existimationem, ut dignus habitus sit qui, etsi nondum theologica ceteraque studia complevisset, contra Societatis consuetudinis ordinem, ad quatuor votorum professionem solemnem admissus sit.

Integro decennio Neapoli moratus, se totum maiori Dei gloriae et animarum saluti dedit planeque devovit. Quapropter divino cultui promovendo constanter studuit; praeter susceptam discipulorum curam, contionabatur mane diebus festis ad confertam multitudinem magno cum animarum lucro; vespere autem pluribus in locis pueros catechesi instruebat. Praeter haec poenitentiae et Eucharistiae sacramenta assidue administrabat; aegrotis et morientibus praesto erat, carceres et nosocomia lustrabat, facinorosis ad supplicium tractis aderat, pauperum tuguriis opem ac solamen circumferebat, turcas quoque maritimis captos praeliis ad agnitionem evangelicae veritatis patientia summa traducere studebat, omnium sibi benevolentiam benign-

nitale sua conciliando ut omnes Christo lucrificeret. Dum autem aliis comitate et caritate sese effundebat, uni sibi asper erat Bernardinus, cilicio semper indutus, quotidie se flagris caedens, perbreve somnum et saepe super asseribus carpens, parcissime victitans, a labore nunquam refugiens. Nil ergo mirum quod magnam sibi bonorum omnium aestimationem et sanctitatis famam conciliaverit, non apud suos et Neapolis cives tantum, sed etiam extra. Quod quidem luculenter compertum est quando Neapoli a suis Superioribus Lycinus missus, ante discesum tota fere civitas accepto nuntio commota est et plurimi cuiusvis ordinis cives eum salutatum convenerunt et omnes, prout Paulum Ephesi, laerimantes laerimantem prosequuti sunt, et Lycinus a civitate, magno cum honore et equitatu, exceptus est. Ibi, uti in alma hac Nostra Urbe Divus Philippus Neri, eodem saeculo, per quadraginta et duos annos, sanctissimam duxit vitam, omnibus omnia factus, vere Christi Apostolus. Et, ut verbis ipsis utamur, prout in apostolicis sub anulo Piscatoris Litteris *Benigno quodam Servi Dei Beatificationis, die xxvii Septembris mdcxcv a cl. mem. Leone Tertiodecimo, Praedecessore Nostro datis, iacent, «Primo tanquam si sacram expeditionem suscepisset, singulares pietatis exercitationes indixit: in multitudine studia rerum divinarum revocavit, desuetos officiis et moribus christianis, ne imperium irritaret animos, quam lenissime dedit operam ut suam quisque culpam agnosceret pravasque consuetudines detestaretur; paullatim inde amore sanctitatis iniecto, ad salutarem Dei metum verbis humanissimis cohortatus est. Teneris autem puerorum puellarumque animis per doctrinam christianam evangelicae veritatis lumen aperuit: eos sibi incunctate sermonis blanditiisque sanctae caritatis ita adlexit, ut eum per vias, per compita sequerentur... Quum Bernardinus non posset unus adesse omnibus, sodalitatem instituit ex primoribus civitatis, quibus adiutoribus suis in deliniendis calamitosorum hominum miseriis usus est. Cum illis versatur in valetudinariis, duplex solamen afferens animi et corporis: adit carceres, coniectosque in vincula ad patientiam hortatur: squalida pauperum tuguria splendore caritatis illustrat: inopesque spe sempiternae beatitudinis consolatur: inveterata odia et similitates, quae sunt domorum contagia, dirimit: inuptasque pauperulas ne in discrimen pudicitiae inducantur dotat: nihilo denique praetermittit quod proximi utilitati et sodalium spirituali*

bono idoneum iudicat. Turcas etiam, in captivitatem actos, tamquam fratres in Iesu Christo amplexus est caritate mirabili, eosque desertos et miseros omni ope iuvit, ad religionis praecepta erudit; tanta vero suavitate et humilitate, ut illi barbaros mores et genuinam animi feritatem deponerent. Interea, dum haec agebat, templum condidit munificentia admirabili, illudque Iesu nomini dicavit. Proinde ut Societas Iesu Lycetis domicilium et sedem stabilem haberet, Collegium a fundamentis felici molitione excitavit et quidquid vitae usui opus est suppeditavit, liberalitate fretus civium Lyciensium ».

Quae omnia si plane demonstrant quanto amore Bernardinus proximum prosequutus est, quanta etiam ille in Deum caritate arserit conici potest. Revera exactissima in eo fuit Dei mandatorum atque ineliti sui instituti constitutionum observantia, maxima conscientiae puritas et munditia cordis, tanta cum perfectione ut ne veniale quidem peccatum post ingressum in Societatem commisisse opinari liceat; eximium in eo erat orationis studium, in quo ille tam assiduus fuit ut eius genua ex longa et pertinaci humi pressione in duritiam exuberaverint; ac tam fervens fuit ut eius facies saepe visa sit vel lacrimis manare, vel undique lumen et mirabiles effundere radios, uti plures de visu testes in canonicis processibus asseruerunt.

Reciprocus autem erat Christi Domini eiusque Beatissimae Virginis Matris amor in Bernardinum, qui caelestibus meruit charismatibus cumulari, sicuti occultas animorum latebras introspicere, futura praescire, conspectu Beatae Virginis et divini eius Filii, uti fertur, vel amabili infantis specie oblata, vel reiterata Christi Domini, olim spinea redimiti corona, alias Crucis affixi, apparitione. Ex hac sublimi in Deum caritate ceterae prodierunt virtutes tum theologales cum cardinales, quae in illo Dei Servo in gradu heroico et eminenti eluxerunt. Hinc in eo profunda humilitas, illibata et incontaminata castitas, obedientia sublimis, exactissima in cunctis paupertas, Hinc aeternae vitae desiderium, indefessum animarum salutis studium; hinc affabilitas, oris iucunditas, vultus modestia, mansuetudo et ab ira alienatio; et hinc denique mira abstinencia, magna sobrietas, pietas ac devotio maxima, fortitudo, consilium et sapientia sanctorum, quibus omnibus virtutibus, post suum in religionem ingressum, in gradu heroico decoratus fuit; hinc eidem prophetiae et miraculorum a divina largitate dona et gratiae prodierunt.

Quapropter non immerito fama suae sanctitatis erupit, dum vitam ducebat, et ab omnibus verus Dei amicus ille habebatur.

His igitur virtutibus et sanctitudinis opinione ornatus, Dei Servus longaeavam octoginta sex annorum aetatem vixit, donec quo praesagivit anno millesimo sexcentesimo sextodecimo, apoplexia tactus, post Episcopi, Capituli, Magistratus et Lyciensium virorum turbae ad illum invisendum concursum, omnibus Ecclesiae Sacramentis rite munitus, die secunda Iulii in festo Visitationis B. Mariae Virginis ad S. Elisabeth, placido fine quievit in Domino. Exanime corpus, sacerdotalibus indutum vestibus, in ecclesiam delatum, suavi manans odore, per maximum cleri et populi concursum, non Lyciensis tantum civitatis, sed viciniorum etiam oppidorum, cum extraordinariis devotionis signis invisitur, tanti Patris orbitatem deplorantium, donec post quadraginta horarum spatium honorificae sepulturae traditum est.

Vitae sanctitatis fama, quam Dei Servus adhuc vivens ob heroicas suas virtutes atque ob plurima mirabilia, quae ipsius intercessione a Deo Optimo Maximo patrata ferebantur, sibi comparaverat, non Lyciae tantum civitatis finibus continebatur, sed integram Hydruntinam provinciam, regnum Neapolitanum, immo totam fere Italiam aliasque remotissimas regiones longe lateque pervaserat, ita ut ecclesiastici et saeculares Principes, quos inter ipse summus Pontifex Paulus Quintus et Henricus Quartus, Galliarum Rex, Cardinales, uti S. Bellarmino, Sacrorum Antistites sese illius precibus commendatos voluerint; post pretiosam eius mortem magis magisque percerebuit. Nil ergo mirum quod paucis post annis, ab Apostolica Sede remissorialibus Litteris obtentis, anno millesimo sexcentesimo vicesimo tertio Processus Ordinarius, quem informativum vocant, in Lyciensi curia de vitae sanctitate, populi devotione et miraculis Dei Servi Bernardini Realino ad eius Beatificationem et Canonizationem obtinendam inceptus est; iunio vero illius anni mense prima corporis eiusdem Servi Dei recognitio facta est; alii item Processus in Capuana et Stabiensi curia constructi sunt; quibus omnibus Romam missis et a Sacra Rituum Congregatione rite discussis et adprobatis, a sa. mem. Gregorio Decimo Quinto, Decessore Nostro, signata est Introductionis Causae Commissio, atque in Neapolitana Curia paulo post apostolica auctoritate processus celebratus est.

Causa vero, Decretis intervenientibus de *non cultu* a Prae-

decessore Nostro Urbano Octavo, editis sopita est usque ad annum millesimum septingentesimum undecimum, ea potissimum causa quod plurima Servi Dei opera et scripta ad iuris normam colligenda erant et stricto theologorum examini subiicienda. Quum vero anno illo, iussu Apostolicae Sedis, ad novam Dei Famuli reliquiarum recognitionem per Lyciensem Episcopum Fabricium Pignatelli deventum fuerit, quumque in hoc recognitionis actu mirabilia quaedam et prodigiosa sanatio perspecta fuerint, biennio post, de miraculis istis processus constructus fuit. Anno autem millesimo septingentesimo trigesimo primo apud S. Rituum Congregationem de Virtutum heroicitate Famuli Dei Bernardini discussum est, et kalendis septembribus duos post annos Congregatio praeparatoria, quam vocant, habita est: sed, alia ob multas rerum vicissitudines Causae interiecta mora, et omnibus absolutis, quae iuxta Sacros Canones inspicienda erant, tandem fel. rec. Decessor Noster Leo Duodecimus die trigesima prima Iulii mensis, anno millesimo octingentesimo vicesimo octavo, in festo S. Ignatii, Societatis Iesu Fundatoris, solemniter edixit constare virtutes theologales Fidem, Spem et Caritatem in Deum et proximum, et cardinales Prudentiam, Iustitiam, Fortitudinem et Temperantiam earumque adnexa venerabilis Servi Dei Bernardini Realino heroicum attigisse gradum.

Ad eiusdem Dei Famuli Beatificationem obtinendam de duobus saltem miraculis, eius intercessione a Deo patratis, disceptandum erat, et modo etiam, non mediocri interiecto intervallo ob temporum rerumque iniuriam, fel. rec. Leo Tertiusdecimus, et ipse Praedecessor Noster, solemniter edixit die tertiadecima Novembris mensis, anno millesimo octingentesimo nonagesimo quarto, *constare de duobus propositis miraculis, nimirum de primo, quo infans Ioseph Rigliani, acuto et gravissimo morbo abdominis consumptus, iamque a novem horis adstantium iudicio habitus ut mortuus, imploratis ab eius matre Venerabilis Bernardini suppetiis, illico perfecte sanus materna ubera petiit; ac de altero, quod sic effertur: Pater Antonius Grassi e Societate Iesu inveterata fistula intestini recti laborans, quae ferro et igni restiterat, dum asportandis Venerabilis Bernardini sacris lipsanis operam praestat, illico, perfecte consanatur, nullo remanente cicatricis vestigio.*

Quo Decreto edito, idem Summus Pontifex benigne concessit, ut ad ulteriora procederetur, quin esset necessarium ad tertii

miraculi investigationem venire; porro, habito, in Cardinalium S. Rituum Congregationi praepositorum coram eodem Summo Pontifice generali conventu, eorum unanimi favorabili suffragio, per solemne Decretum diei vicesimae quintae Martii mensis, sequenti anno, *Tuto procedi posse ad solemnem Beatificationem venerabilis Servi Dei Bernardini Realino* statutum fuit. Quae Beatificationis solemnia, in Sacrosancta Patriarchali Basilica Petriana, die duodecima Ianuarii mensis, anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto, magno splendore et fidelium frequentia celebrata fuere.

Vulgatis deinde pluribus gratiis seu miraculis, quae eiusdem Beati intercessione ab omnipotenti Deo dicebantur patrata, post indultam eidem Beato venerationem, Canonizationis Causa, instante b. m. P. Camillo Beccari, Societatis Iesu tunc Postulatore, anno millesimo nongentesimo secundo reassumpta est, et aliquot post annos a dilecto Filio Carolo Miccinelli, sollerti Societatis Iesu Postulatore Generali, binac sanationes, quae merito supernaturalis actionis characteres videbantur habere, Sacrae Rituum Congregationis examini exhibitae sunt. Altera in hac alma Urbe anno millesimo nongentesimo trigesimo secundo ita evenisse dicebatur: Olympia Barroero Lazzaroni, Hermenegildi filia, non parvae dimensionis fistula in dextero uretere laborabat. Insanabilem hanc esse tres chirurgi medentes edixerunt, quod iudicium tres periti ex officio a S. Congregatione Rituum adlecti unanimi sententia confirmarunt.

Iamvero die secunda Aprilis, anno millesimo nongentesimo trigesimo secundo, matutinis horis morbus adhuc saeviebat. Ferventes interim preces, ipso chirurgo medico Eugenio Gasparro, Lyciensi, suadente, ab aegrota eiusque marito et ipso cum aliis chirurgo ad B. Bernardinum effundebantur, et, mirum! hora duodecima in instanti fistula oclusa est et cetera morbi symptomata evanuerunt, uti continuo medens agnovit. Sanatam in recuperata valetudine perseverasse duo periti ex officio deputati testati sunt; et miraculum intervenisse omnes medentes, tres periti officiales ceterique testes unanimiter agnoverunt.

Sanatio altera Lyciae ita evenisse narratur: Sophia Renna Donno, Orontii Carminis filia, Lyciensis, gravi meningitide tentata fuit, quae adeo invaluit ut nocturnis horis diei primae Iulii anni millesimi nongentesimi tricesimi octavi mortem instare medentes edixerint. Incassum medicorum curis cedentibus, Beatus

Bernardinus invocatus est. Infirma primis diei sequentis horis placide obdormivit et in somnio primum, deinde, vigil Beati visionem, ut ipsa narravit, habuit, qui caput ei tetigit, et illico se illa sanatam sensit. Sanationem eodem mane alter ex medentibus agnovit, quam ceteri medici postea confirmarunt. Recuperatam veletudinem perseverasse praeter sanatam duo periti physici ex officio in apostolica inquisitione deposuerunt. Divino miraculo sanationem esse tribuendam tres medentes ac tres periti, a Sacra Rituum Congregatione acciti, qui in gravis meningitidis diagnosi et infausta prognosi edicenda mira concordia conveniant, pariter affirmarunt.

De duabus istis sanationibus, praemissis suetis disceptationibus in Sacrae Rituum Congregationis comitiis, demum coram Nobis die vicesima Maii mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo primo Generalis Congregatio habita est, in qua omnes adstantes Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores, quid de re sentirent libere Nobis aperuerunt; Nos vero iudicium Nostrum edere distulimus ut maiori divino lumine illustraremur, atque diem trigesimam Iunii mensis selegimus ut Nostram aperiremus mentem. Qua die ad Nos accivimus S. R. E. Cardinalem Carolum Salotti, S. Congregationis Rituum Praefectum et Causae Relatorem, Alfonsum Carinci, eiusdem Congregationis a Secretis, et Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem Generalem, sacroque Missae sacrificio litato, solemniter ediximus: *Constare de duobus miraculis a Deo per B. Bernardini Realino intercessionem patratis; nempe, de instantanea perfectaue sanatione cum Olympiae Barroero Lazzaroni a fistula ureteris dexteri, tum Sophiae Renna Donno a gravi meningitis morbo; atque* Decretum hoc promulgari mandavimus.

Cum maiorem miraculorum numerum praenobilis huius Causae indoles ad iuris tramitem non requireret, unum deerat ut ab Apostolica Sede decerneretur tuto procedi posse ad Beati Bernardini solemnem Canonizationem. In generali igitur Congregatione coram Nobis die quintadecima Iulii mensis illius anni dubium propositum est: An, stante approbatione duorum miraculorum post indultam Eidem Beato ab Apostolica Sede venerationem, tuto procedi posset ad solemnem Eiusdem Canonizationem, omnes adstantes unanimi suffragio *affirmative* responderunt; Nos vero Nostram edere distulimus sententiam usque ad subsequenti Augusti mensis decimam quintam, in festo As-

sumptionis S. M. V., in qua solemniter ediximus, adstantibus praefatis Cardinale, S. Rituum Congregationis a Secretis, et Fidei Promotore Generali: *Tuto procedi posse ad Beati Bernardini Realino Canonizationem.*

Ut autem translativus mos, in tanti momenti re servaretur, quinque fere post annos a praefato Decreto edito, bellico tandem seposito furore, qui universum fere terrarum orbem pervaserat, venerabiles Fratres Nostros S. R. E. Cardinales ad decimam octavam Februarii mensis superioris anni in Consistorium Secretum apud Nos convocavimus, in quo primum praeclarissimos ac de re catholica deque patria cuiusque sua meritissimos viros duos et triginta in Sacrum Purpuratorum Patrum Collegium adscripsimus; plures dein suo destitutas Pastore Ecclesias providimus; ac demum, praehabito a venerabili Fratre Nostro Carolo S. R. E. Cardinale Salotti, S. Rituum Congregationis Praefecto, sermone de vita et miraculis Beatorum Caelitum Ioannis de Britto, martyris, et Bernardini Realino, confessoris, e Societate Iesu; Ioannae Elisabeth Bichier des Ages, virginis, Filiarum a Cruce Congregationis confundatricis; atque Franciscæ Xaveriae Cabrini, virginis, Instituti Sororum Missionalium a S. Corde Iesu fundatricis; ac, recensitis actis, quae in causis Beatificationis et Canonizationis eorum Beatorum et Beatarum Ss. Rituum Congregatio, praevio districto examine, admittenda et approbanda censuit. Nos, adstantium Patrum Cardinalium singulatim sententiam excepimus, qui uno ore Nos cohortati sunt ad legitimam ipsarum Causarum definitionem. Vicesima prima autem die Februarii, in Basilica Vaticana, Consistorium Publicum solemniter celebratum est, in quo pro praefatorum Beatorum Canonizatione per dilectos Filios sacrae Consistorialis Aulae Advocatos, breviter de vita, virtutibus et miraculis eorundem Beatorum relatione praehabita, uti de more institerunt; quam perorationem pro Beato Bernardino Realino Advocatus Franciscus Xaverius Parisi egit. Nos vero, quamvis iam optime noscere diximus quatuor Beatos illos Caelites, quorum causam Advocati eleganter peregerunt, dignos omnino esse qui in Sanctorum catalogum adscriberentur; tamen, ut rite omnia fiant iuxta venerandam traditionem, non ante inerratum iudicium Nostrum laturos inquam, quam in *Consistorium Semipublicum*, quod vocatur, universi qui in Urbe adfuturi sint Purpurati Patres, Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi suam Nobis sententiam ape-

ruerint. Interim rogavimus omnes ut, supplicibus admotis ad Deum precibus, uberiora Sancti Spiritus lumina Nostrae menti conciliarent.

Mandavimus porro ut singulis memoratis Antistitibus legitimi commentarii de Beatorum illorum vita, gestis et miraculis, et de omnibus actis in ipsorum Causis mitterentur, quo facilius cuique res explorata ac cognita esse posset, antequam suum ipsi possent libere et religiose Nobis aperire iudicium.

Consistorium itaque hoc *semipublicum* die tertia decima iunii mensis elapsi anni in Aula Consistoriali celebratum est, in quo Nos primum adstantes omnes allocuti sumus et singulorum dein suffragia exquisivimus. Quibus exceptis valde laetati sumus concordibus eos vocibus animisque una Nobiscum consentire, supremos nempe sanctitudinis honores Beatis illis per Nos, Sancto Divino Spiritu adspirante, decernendos esse.

Huius autem Canonizationis solemnia in honorem Beati Bernardini Realino una cum Beatis Ioanne De Britto Martyre et Ioseph Cafasso Confessore in alio Consistorio semipublico, decima septima die aprilis mensis proxime elapsi habito, ad diem hodiernam, idest vicesimam secundam Iunii mensis, opitulante Deo, in Petriana Basilica solemniter peragere decrevimus. Interea adstantes Purpuratos Patres et universos christifideles rogavimus ut suas Nostris precibus adiungere vellent, ut fausta ac salutaria quae iam tunc praestolabamur catholicae rei evenirent. De quibus omnibus ut iuridica acta conficerent, Consistorialis Aulae Advocatis rogantibus, adstantibus Protonotariis Apostolicis uti de more mandavimus.

Quum autem praestituta haec dies advenerit, Nos, cunctis saecularis et regularis cleri ordinibus, plurimis Romanae Curiae Praelatis et Officialibus praeecuntibus, et cum magna Patrum Cardinalium et Sacrorum Antistitum frequentia, solemnibus supplicantium ritu Vaticanam Basilicam, innumeris lychnis et magnifico ornatam apparatu, iamque maxima plaudentium fidelium multitudine stipatam, ingressi sumus. Ad Nostram illico Cathedram perreximus ibique sedimus. Tunc, praestita prius Nobis a venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, iuxta ritum, obedientia, Carolus Cardinalis Salotti, S. Rituam Congregationis Praefectus et huic Canonizationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Aloisio Philippo Re, Consistorialis Aulae Advocato, instanter, instantius et instantissime postulavit

ut Nos Beatos Ioannem de Britto, Martyrem, Bernardinum Realinum et Ioseph Cafasso, Confessores, summis sanctitatis honoribus decorare dignaremur. Dein, Sancti Divini Spiritus lumine implorato, Nos, Iesu Christi Vicarius et supremus catholicae Ecclesiae Magister, in Cathedra Divi Petri sedentes, solemniter pronuntiavimus: *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio; Beatos Ioannem De Britto Martyrem, Iosephum Cafasso et Bernardinum Realino Confessores Sanctos esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus; statuentes ab Ecclesia Universali illorum memoriam quolibet anno die eorum natali, nempe Ioannis de Britto die quarta Februarii, Iosephi Cafasso die vigesima tertia Iunii, Bernardini Realino die secunda Iulii, pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.*

Oblatis deinceps Nobis precibus a quem supra memoravimus Canonizationis Procuratore, Cardinale Salotti, per praefatum Aulae Consistorialis Advocatum, annuentes, has sub plumbo Litteras Decretales confici expediri iussimus; et adstantibus Protonotariis Apostolicis ut de eiusdem Canonizationis memoria publicum conficerent instrumentum mandavimus. Gratiis deinde Deo Optimo Maximo una cum confertissima fidelium multitudine hymnum *Te Deum* concinentes, peractis, et primum novensilium Sanctorum invocato patrocinio, Nos homilia cleorum et populum allocuti sumus, in qua de singulis brevi sermone elogium diximus ut fideles, praeclara eorum virtutum exempla intuentes, ad ea imitanda ac persequenda impensiore studio excitarentur et eorum valerent patrocinium supplici prece conciliare tum sibimetipsis, tum universo humano generi, nondum ex bellica conflagratione, qua tam acriter laboravit, recreato.

Homilia a Nobis pronunciata, apostolicam benedictionem et plenariam peccatorum indulgentiam adstantibus peramanter impertivimus, et mox solemne litavimus Pontificale Sacrum; quo persoluto, splendidus Canonizationis ritus felicem exitum habuit.

Nostris itaque hisce Decretalibus Litteris novensilis Sancti Bernardini Realino consecrata memoria, quae iure meritoque gloriosam Sanctorum seriem amplificat et in inclitam Ignacianam familiam atque in Carpensem et Lyciensem civitates maxime profundit gaudium, omnibus quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia, omnia et singula quae supra memoravimus de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, iterum confirmamus, roboramus atque statuimus, decernimus universaeque Ecclesiae Catholicae denuntiamus. Mandamus insuper ut harum Litteram transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii apostolici subscriptis et sigillo munitis, eadem prorsus habeatur fides, quae hisce praesentibus haberetur, si exhibitae vel ostensae forent. Si quis vero Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae, infringere vel ei ausu temerario contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, die vicesima secunda Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno nono.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego FRANCISCUS Episcopus Ostiensis et Tusculanus Cardinalis MARCHETTI SELVAGGIANI, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Portuensis et Sanctae Rufinae Cardinalis TISSERANT.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI-MASELLA.

Ego ALEXANDER tituli S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego ALOISIUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis LAVITRANO.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis MARMAGGI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis MARMAGGI.
 Ego DOMINICUS tituli S. Apollinaris Presbyter Cardinalis JORIO.
 Ego MAXIMUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis
 MASSIMI.

Ego ADEODATUS IOANNES tituli S. Priscae Presbyter Cardinalis
 PIAZZA.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Car-
 dinalis CANALI, Paenitentiaris Maior.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis MER-
 CATI.

Ego IOSEPH S. Eustachii Diaconus Cardinalis BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI C. Card. MICARA

Decanus S. Collegii.

S. Rituum Congr. Praefectus.

Vincentius Bianchi-Cagliesi

Cancellariae Apostolicae Regens.

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc., *Dec. Proton. Apost.*
 Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die vicesimatertia Decembris, anno decimo
 Alfridus Marini, *Plumbator.*

A. Marini, *Scriptor Apostolicus.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIV, n. 24. - Aloisius Trussardi, a 'tabulario.

2.

22 iunii 1947

LITTERAE DECRETALES ⁽¹⁾
QUIBUS
BEATUS IOANNES DE BRITTO
SACERDOS PROFESSUS SOCIETATIS IESU
MARTYR
IN SANCTORUM ALBUM REFERTUR

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Martyrum Caput, Christus Iesus, humani generis Redemptor, verbis illis « *Omnis qui confitebitur me coram hominibus, confitebor et ego eum coram Patre meo, qui in caelis est* » (Matth., X, 32) debitum Sanctorum cultum, iuxta S. Cypriani (*De Martyr.*, sermo V) aliorumque Ecclesiae Patrum sententiam, illis praecipue promisit qui, profuso sanguine, nomen Eius in terris professi sunt. Ad Romanum autem Pontificem, qui Redemptoris Nostri vicibus fungitur in terris, unice spectare dignoscitur, Caelitum honores inerranti suo oraculo heroibus illis decernere. Quam nobilissimam Nostri muneris partem hodie Nobis datum est obire huiusmodi honoribus cohonestando praeclarissimum Martyrem illum Ioannem De Britto, novum Lusitanae gentis et inclitae Societatis Iesu fulgidissimum sidus.

Ulyssipone, in Lusitaniae metropoli, die prima Martii mensis, anno millesimo sexcentesimo quadragesimo septimo ortum ille habuit ex parentibus tum pietate tum generis nobilitate conspicuis, ex patre, scilicet, Salvatore De Britto Pereira et ex matre Beatrice Pereira, quorum nobilitati non exiguum decus et splendorem addidit filius, a sanguine effuso, quam accepto, longe clarior. Lustralibus ablutus aquis sacroque inde chrismate inunctus, anno aetatis suae quarto, patre orbatus fuit, qui, Lusitaniae Regis Locumtenens in Brasiliis, in *Rio de Janeiro* urbe diem supremum obiit.

Optimam a matre institutionem accepit, atque, paullo adultior factus, honorarios inter ephebos Petri Principis, Regis Ioan-

---

(1) A. A. S. XXXXI 128-140.

nis IV filii, cooptatus fuit. In regia domo, in qua illecebris facile allici potuisset, innocentem vitam traduxit, solidissimae virtutis indicia praebens, quo tempore humanioribus studiis incubuit. Anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo nono gravi correptus fuit morbo. Valetudine tandem per S. Francisci Xaverii intercessionem recuperata, iuxta piaie matris promissionem, anni unius spatio Societatis Iesu vestem induit, licet inter Principis ephēbos manens. Quod non vanum futuri omen existimandum est. Percupide namque exoptabat in eandem et ipse Societatem admitti; quod instanter petiit atque obtinuit. In quam quidem anno millesimo sexcentesimo sexagesimo secundo ingressus, annum ipse agens decimum quintum, tyrocinium inivit, quo perdurante, mira regularis observantiae, obedientiae et caritatis specimina praebuit. Ex quibus unum, ad caritatem spectans, memorare lubet. Notum est in Societate Iesu laudabilem vigere consuetudinem iuvenes ex tyrocinio in nosocomia statutis diebus se conferre ut infirmis ibi deserviant. Quod officium exercens, debuit Ioannes cuidam assidere aegroto, qui ob senilem aetatem et morbi quo laborabat vim ad iram supra modum pronus erat. De Britto vero tam patienter infirmi iniurias toleravit ut ille, mansuetus factus ac velut in alium mutatus hominem, publice improbaverit contumelias quas in iuvenem intulerat.

Tyrocinii biennio strenue ac laudabiliter exacto, prius humanis litteris discendis in Eborensi Collegio operam dedit, postea philosophicis disciplinis in Coninbricensi Collegio quattuor annorum spatio assidue incubuit, quibus expletis, iuxta Societatis Iesu consuetudinem, grammaticae rudimenta in Ulyssiponensi Collegio adolescentibus tradidit. Theologico deinde cursu inchoato et anno millesimo sexcentesimo septuagesimo tertio sacro suscepto presbyteratus ordine, ipse, qui Francisci Xaverii vestigiis omnino insistere sibi proposuerat, ferventissimo Indiae Missionis desiderio abreptus, ad Indias navigandi facultatem a suis Superioribus efflagitavit, neque unquam eius animus quiescere visus est donec eam obtineret. Quam demum, multis nequidquam ob eius infirmam valetudinem obluctantibus, consecutus est, opera potissimum P. Balthassaris a Costa, qui multos iam annos christianae religionis dilatandae in India incumbabat et Ulyssipone tunc aderat ad suae Missionis res tractandas.

Voti compos factus Ioannes, dici satis nequit quanta laetitia exultaverit. Ad Missionem Madurensensem in Malabarica provin-

cia destinatus, eodem anno quo initiatus fuit sacerdotio, anno videlicet millesimo sexcentesimo septuagesimo tertio, die vigesima quinta Martii, in festo Annuntiationis B. Mariae Virginis, cum aliis Missionariis ad Indiam solvit. Mensibus sex continenter navigatum est antequam naves Goam urbem appellerent non semper quidem feliciter. Non semel namque mare ingentibus procellis agitatum fuit atque ob aëris gravitatem pestilentia adeo gravis exorta ut plures ex Missionariis, quos inter ipsemet P. Balthassar a Costa, ad suam Missionem ex Lusitania revertens, diem supremum obierint. Incredibile dictu est quanta alacritate quantoque studio De Britto suam impenderit operam tum aegrotis inserviando, tum religionis solacia morituris praebendo.

Goam denique appulsus, ibi aliquandiu permansit ut S. Theologiae cursum in Lusitania inchoatum proseguere et ad missionales labores, praesertim indigenarum linguam discens, se parare posset. Quo tamen tempore sacerdotale ministerium inter catholicos illa in urbe degentes exercere non desiit.

Theologiae cursu feliciter expleto, Madurensi sibi destinata Missionem, in Malabarica provincia, petiit atque missionales labores statim suscepit, in quibus decem ac trium annorum spatio assidue insudavit, nullis unquam incommodis ac periculis fractus. Cibi seminique immemor, frigoris et aestus aequae patiens, ultro citroque cursans longissima itinera sub ardenti sole et nudis saepe pedibus, ad Evangelium inter infideles propagandum obire non dubitavit, omnium semper tum theologiarum tum cardinalium virtutum mira praebens exempla, ita ut recte de eo dici posset quod Augustinus de S. Cypriano « *ad pretiosam mortem iuste vivendo venit, ad gloriosam vitam iniuste moriendo perrexit* ». Nihil ergo mirum si ex hisce continuis laboribus amplissimam Ioannes collegerit messem. De qua re vehementer afflictabantur idolorum cultores, qui in eum persecutionem excitarunt. Anno itaque millesimo sexcentesimo octogesimo sexto Maravorum Provinciae Praefecti iussu in carcerem detrusus est ac variis affectus suppliciis. Nondum vero plenitudo temporis advenerat, quo Ioanni seposita erat corona iustitiae. Regulus enim Maravorum, ad quem ille cum suis sociis ductus fuerat, cum carcere liberavit; at eidem severe prohibuit quominus divinam legem posthac praedicaret, ipsumque e suo regno exulem abire iussit. Goam igitur reversus, a suo Provinciali Procurator Generalis Missionum renunciatus est et in Europam mis-

sus ut maximi momenti negotia, ad Indicas Missiones pertinentia, ageret ac deinde alios evangelii praecones in Indiam secum duceret.

Negotiis sibi demandatis feliciter absolutis, ac posthabitis gratiosis Lusitaniae Regis condicionibus, qui eum filio suo, regni heredi, institutorem dare optabat, ad Indias denuo rediit. Goam appulsus, a superioribus impetravit ut iterum Maravicae Missioni destinaretur. Vix dum eo pervenit intermissos labores rursum alacriter suscepit. At quindecim post menses nova in Christianos persecutio exorta est, opera praesertim Brahmanorum, qui illic sacerdotalis ordinis principes sunt, quique timebant ne, crescente in dies Christianorum numero, propria religio non solum decresceret, sed omnino corrueret. Illis accessit mulier quaedam, ipsius Maravorum Reguli neptis, quae una ex cuiusdam dynastis, cui nomen *Tiriadeven*, iam cathecumeni, uxori- bus erat, quaeque adversum Ioannem De Britto valde querebatur, eo quod iste dynasti illi persuaserat eam, cum aliis uxori- bus ad polygamiam vitandam, dimittere, una tantum retenta, cui primum nupserat. Unde, gravissimam, quam illa aestima- bat, iniuriam ultura, totam Regulo rem detulit. Qui, furore per- citus, Ioannem in carcerem denuo detrudere iussit. Iste itaque in oppido *Muni*, ubi tunc versabatur, eadem qua praedixerat die, postquam primo mane sacra operatus fuerat, in vincula coniectus, ad aliud oppidum cui nomen *Arumandari*, trahitur, ibique, ad triumphalem idolorum currum alligatus, usque ad solis occasum omnium ludibriis et irrisionibus patuit; noctu vero ferreis compedibus adstrictus, militibus custodiendus tra- ditur. Deinde *Ramanadaburam*, regiam tunc temporis sedem, trium dierum itinere non sine gravissimis conviciis ac vexatio- nibus ductus, ad extremum cui praestolabatur agonem precibus aliisque piis exercitiis se paravit, Dei auxilium implorans ut ad mortem usque fortis in bello perseveraret. Litteris quoque mis- sis, reliquos Missionales enixe deprecatus est, ne quis sive Lusi- tanus sive alterius Nationis apud Maravarum Regulum suam de- posceret libertatem. Pluribus elapsis diebus una cum sociis co- ram Regulo ductus est, qui, blandimentis ac minis frustra adhi- bitis ut Ioannes cuiusdam idoli nomen invocaret, eum Christi fidem intrepide professum, capite damnavit. Timens vero ne quis in populo tumultus concitaretur, si in ipsa urbe regia, in qua plurimos erga Ioannem bene animatos noscebat, ultimum

supplicium subiret, illum ad fratrem suum, cui nomen *Obbedaven*, transmisit in *Oriur* urbem, ut ibi morti traderetur. Quam in urbem cum pervenisset, ad supplicii locum ductus, ferventibus sublatis ad Deum precibus, forti animo hilarique vultu sese carnifici obtulit, qui eius caput uno ictu obtruncavit. Sicque fortissimus heros die quarta Februarii mensis, anno millesimo sexcentesimo nonagesimo tertio ad superos evolavit ut sibi paratam Martyris coronam acciperet. Manibus deinde pedibusque praecisis, truncum corpus, capite ei adiuncto, stipiti infixum fuit. Per dies octo Martyris corpus e stipite pependit, quo temporis spatio imbres continui ceciderunt, quorum impetu corpus in terram delapsum, a feris pene voratum fuit. Residua tamen fuerunt ossa et caput, quae a christianis aliquot, non sine vitae discrimine collecta ac Missionum Superiori delata, in privato Goani Collegij loco sepulta sunt. Statim post nobilissimam Ioannis mortem, eius sanctitatis et martyrii fama inchoavit et in dies aucta est; cum autem prodigiis confirmata fuerit, quae a Deo, Martyris intercessione, patrata ferebantur, adeo percrebuit, ut Meliapurensis Ordinarius et viciniorum locorum Episcopi, Goanus in primis et Coccinensis, opportunum duxerint de prodigiis illis, idoneorum testium fide interposita, acta conficere; quae postea ad S. Sedem transmittere maturarunt. Iam itaque anno millesimo septingentesimo trigesimo octavo fel. rec. Clemens Decimus secundus, Praedecessor Noster, de hac tota re quaerendum esse constituit et die prima Iulii mensis eiusdem anni S. R. E. Cardinalibus S. Consilio legitimis ritibus tutandis praepositis investigandum dedit « *an constaret de causa martyrii in casu et ad effectum* ». Res vero non ultra tunc progressa est ob aliam subortam quaestionem de *ritibus Malabaricis*, ut vocari solent, quibus De Britto, aliorum S. I. Missionalium exemplum sequutus, et ipse utebatur. At Benedictus Papa Decimusquartus, de eiusdem S. Congregationis Cardinalium consilio, die secunda Iulii, anno millesimo septingentesimo quadragésimo quinto edixit obiectos ritus adhibitos non fuisse, ut penes Gentiles, in signum *protestativum*, sed mere fuisse actus vitae civilis; quare decrevit non obstare quominus in Ioannis De Britto causa ad ulteriora procederetur. Hisce igitur difficultatibus remotis, super quod diximus dubio disceptandum erat in praeparatorio coetu, nisi repente oborta fuisset procella Lusitanam Societatis Iesu provinciam percuciens ac paulo post supervenientes vicissitu-

dines, quae universam Societatem divexarunt. Hac vero restituta, omnique impedimento iam cessante, de causa denuo cogitari potuit, et S. Rituum Congregationis praepparatorius coelius die octava aprilis, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo primo ad Vaticanas aedes ad hoc fuit collectus. Die autem decimasexta eiusdem mensis et anni in generalibus ipsius S. Congregationis comitiis coram fel. rec. Pio Papa Nono habitis, a cl. m. Aloisio Cardinale Lambruschini, eiusdem S. Congregationis Praefecto, loco et vice absentis Cardinalis Della Genga Sermattei, Causae Relatoris, quaestione proposita, omnes tum Patres Cardinales, tum S. Congregationis Consultores suffragia singuli protulerunt. Quibus attente auditis, Summus Pontifex suam dicere sententiam distulit, ac benignissimis verbis eosdem dimittens illos praesertim hortatus est humiles Deo preces effundere ut in huiusmodi gravissimo iudicio superni luminis gratia sibi concederetur.

Die autem vicesima nona Septembris, Principi Militiae Caelestis sacra, novi Foederis Hostia piissime litata, iterumque superni luminis auxilio implorato, petiit Hospitium Innocentianum Apostolicum ad Tiberis oram, ubi, dum in minoribus erat, vigilantissimi Praesidis munus expleverat, et, accitis praefato Cardinale Lambruschini, Episcopo Portuensi, S. Rufinae et Centumcellarum, atque Andrea Maria Frattini S. Fidei Promotore Generali una cum eiusdem S. Congregationis a Secretis, solemniter edixit: *Constare de Martyrio et Causa Martyrii Ven. Servi Dei Ioannis de Britto, multis signis a Deo illustratis et confirmatis, ac propterea in hac Causa tuto procedi posse ad ulteriora, quin deveniatur ad discussionem aliorum miraculorum praeter signa praedictis in Congregationibus proposita et examinata.* Anno autem insequenti, die vicesima septima Ianuarii mensis, in generali S. Rituum Congregationis conventu, coram eodem Summo Pontifice habito, disceptatum est an ad solemnem Servi Dei Beatificationem tuto procedi posset et singuli qui aderant sua protulerunt suffragia. Quibus inspectis, idem Decessor Noster, die decimasexta insequentis Februarii, ad Collegium Romanum Societatis Iesu se contulit, ibique in Oratorio S. Francisci Xaverii, « de Caravita » nuncupato, adstantibus Patribus Cardinalibus, Praelatis et Officialibus S. Rituum Congregationis ac pluribus ex Societatis Iesu Moderatoribus, solemniter decrevit « *tuto procedi posse ad solemnem ven. Servi Dei Ioan-*

nis de Britto, Martyris, beatificationem », ipsumque Decretum per Apostolicas Litteras forma *Brevis* publici iuris fieri iussit. Itaque paulo post in Patriarchali Basilica Vaticana Beatificationis solennia, adstante frequenti clero ei populo, die vigesima prima Augusti mensis, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo tertio, splendidissime celebrata fuerunt.

Quum autem post indultam B. Ioannis de Britto venerationem quaedam assererentur nova miracula, illo intercedente, a Deo patrata, supplices pro Causae reassumptione ad ipsius Beati canonizationem obtinendam Apostolicae Sedi porrectae sunt preces. Dubio de hac re S. Rituum Congregationi proposito et affirmative soluto, praefatus Praedecessor Noster Pius Nonus die quarta Maii, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo quarto reassumptionis Causae Commissionem propria manu signavit.

At anno tantum millesimo nongentesimo trigesimo nono, die vigesima septima Februarii, ad Episcopum Portugallensem, in cuius dioecesi duo proposita miracula evenisse dicebantur, Remissoriales Litterae missae sunt, ut de iisdem miraculis processus apostolica auctoritate institueretur. Cuius processus actis ad S. Rituum Congregationem delatis, de eorum iuridica validitate die decima septima Octobris illius anni disceptatum est, atque die vigesima octava Februarii insequentis anni approbationis Decretum prodit. Quorum miraculorum haec est brevis historia:

Prior in loco *Paredes* vulgo nuncupato, non longe a *Portucalia* urbe, anno millesimo nongentesimo trigesimo septimo ita evenit. Maria Gloria Ferreira da Rocha Malheiro gravissima periviscerite abdominali dextera laborabat uti non solum radiographicis tabulis sed et chirurgica sectione confirmatum fuerat. Morbus eousque processerat ut nulla vitae spes amplius effulgeret. Quare sacro viatico extremaque unctione fuerat reborata. Parochus, qui magnam in Ioannem De Britto devotionem alebat, apud aegrotam eiusque virum institit, ut ad B. Mariae Virginis sanctuarium de Fatima illa, si vellet, accederet quidem, sed sanationem eo animo postularet ut haec pro eiusdem Beati canonizatione assequenda valeret. Missae quoque sacrificium eodem animo Parochus ipse celebravit. Maria Gloria, Parochus obediens, motoria raeda, ad lecti formam redacta, caute Fatimam vecta est, ibique miram sanationem obtinuit, omnibus morbi adiunctis illico pleneque cessantibus. In recuperata valetudine

Maria Gloria perseveravit. In arte periti hanc sanationem ultra naturae leges concorditer edicunt.

Altera sanatio in loco vulgo *Leça de Palmeira*, prope eamdem *Portucalia* urbem anno millesimo nongentesimo trigesimo octavo contigit. Decennis puer Ioachim Antonius Monteiro Marques da Silva, Iulio mense, in dextero calcaneo dolore tentari coepit, qui, cum ingravesceret, clinice et radiographice agnitus fuit a tabifica tuberculari osteite, quae os continenter exedebat, procedere. Si curationes viresque naturae prospere cessissent, sanatio non minus unius anni spatio, medentium iudicio, obtineri potuisset. Morbus vero in peius ruebat, nec spes ulla habebatur ut depelleretur. Incassum naturae subsidiis cedentibus, infirmus, eius mater aliique fervidas effuderunt preces, B. Ioannis De Britto patrociniū apud Deum implorantes ad sanationem obtinendam. Mater summo mane diei decimae nonae Septembris aegro pedi imaginem cum particula de Beati reliquiis apposuit. Paulo post puer placido somno corripitur. Circa horam octavam cum dimidio expergefactus, omnino sanatum se sentit, e lecto surgit, pedem pavimento affigit vehementer, quin dolore afficiatur. Primus ex medicis qui sanationem probavit fuit ipsius aegroti pater, ex marino itinere inopinate tunc reversus. Miraculum conclamant medentes tresque periti ex officio a S. Rituū Congregatione adlecti.

De utraque hac sanatione in anteparaeparatorio, quem vocant, coetu die septima Ianuarii mensis, anno millesimo nongentesimo quadragesimo primo, coram Venerabili Fratře Nostro Carolo Salotti Cardinale Episcopo Praenestino, Causae Ponente, habito, disceptatum fuit, dein in paraeparatorio, die sexta Maii eiusdem anni, demum in generali coram Nobis die decima-septima Iunii habito, in quo, cum praefatus Cardinalis dubium proposuisset « *An et de quibus miraculis post indultam Beato Ioanni De Britto ab Apostolica Sede venerationem in casu et ad effectum de quo agitur constet* », Patres Cardinales, Officiales Praelati et Consultores S. Rituū Congregationis sua singuli tulere suffragia, quibus exceptis Nos iudicium Nostrum edere distulimus ut interim Deo preces funderentur, quo uberior divini luminis claritas in re tanti momenti Nobis praesto esset. Diem autem trigesimam Iunii mensis eiusdem anni, B. Pauli Apostoli, qui pro Christi amore sanguinem generose effudit, memoriae dicatam elegimus ut B. Ioanni De Britto, martyrii gloria iam

honestato, novum adderetur decus. Quare, ad Nos arcessitis quem supra memoravimus Cardinale Salotti, Causae Relatore, atque dilectis Filiis Salvatore Natucci, S. Fidei Promotore Generali et Alfonso Carinci, S. Rituum Congregationis Secretario, sacrosancta Hostia prius litata, solemniter ediximus: « *Constare de duobus miraculis a Deo per B. Ioannis De Britto intercessionem patris, nempe de instantanea perfectaue sanatione cum Mariae Glorae Ferreira da Rocha a peritonite abdominali dextera, tum Ioachim Antonii Monteiro Marques da Silva ab osteite tuberculari calcanei dexteri* ». Quod decretum cum eadem die inter S. Rituum Congregationis Acta relatum fuisset, ad legitimum huius Causae exitum hoc unum dubium excutiendum supererat, an scilicet, duobus miraculis rite approbatis, ad summum honorum fastigium, quibus Ecclesia praeclarissimos filios suos, qui tanta gloria digni iudicantur, augere solet, etiam B. Ioannes De Britto tuto extolli posset. Quod dubium in generalibus praefatae Congregationis comitiis, decimaquinta die Iulii mensis coram Nobis coactis, idem Carolus Cardinalis Salotti proposuit, cui unanimo affirmativo suffragio Patres Cardinales, Officiales Praelati et Consultores responderunt. Nos, vero, prout negotii gravitas postulabat, Nostram aperire mentem distulimus ad diem quintamdecimam Augusti eiusdem anni, Beatissimae Virginis Mariae, Martyrum Reginae triumphali in Caelos ingressui consecratam. Quo autem die praefatis Cardinale Salotti, Salvatore Natucci et Alfonso Carinci in Vaticanas aedes apud Nos convocatis, Sacro prius oblato, decrevimus: « *Tuto procedi posse ad B. Ioannis De Britto Canonizationem* ». At immane bellum quod universum pene orbem concussit, quominus ulteriora, uti de more, peragerentur impediit. Denique duos post annos ab edito quod modo diximus decreto, bellico tandem reposito furore, quamquam veri nominis pax nondum affulgebat, die decima octava Februarii, superiore anno, venerabiles Fratres S. R. E. Cardinales in Consistorium *secretum* apud Nos coegimus. In quo prius praeclarissimos duo ac triginta viros de re catholica deque patria cuiusque sua meritissimos, e quinque orbis partibus in romanum clerum adscitos, sacra decoravimus purpura, atque haud paucis vacantibus Ecclesiis suos Pastores providimus. Deinde venerabilis Frater Noster Carolus Cardinalis Salotti, S. Rituum Congregationis Praefectus, disertum habuit sermonem de vita, gestis et miraculis tum B. Ioannis De Britto, Martyris, tum B. Bernardini Realino,

Confessoris, utriusque e Societate Iesu, B. Iohannae Elisabeth Bichier des Ages, Virginis, confundatricis Filiarum a Cruce, vulgo Sororum S. Andreae, ac de B. Franciscae Xaveriae Cabrini, Virginis, Fundatricis Sororum Missionalium a S. Corde Iesu, atque, actis singillatim recensitis quae in Causis Beatificationis et Canonizationis eorumdem Beatorum et Beatarum S. Rituum Congregatio, praevio accurato examine, admiserat et approbaverat. Nos vero quid de propositis Causis sentirent Nobisque alius ex alio quid opinaretur ultro aperteque communicare vellent ab ipsis exquisivimus. Illi quidem legitimam earundem Causarum definitionem magno Ecclesiae decori et emolumento cessuram uno ore testati sunt. Paulo post, die videlicet eiusdem Februarii mensis vigesima prima *publicum* Consistorium in Vaticana Basilica solemniter celebratum est, in quo dilecti Filii Consistorialis Aulae Advocati pro praefatis Beatorum ac Beatarum Canonizatione diserte peroraverunt: pro Beato autem Ioanne De Britto dilectus Filius Philippus Re orationem habuit. Nos vero quamvis rem properare vehementer cuperemus non antea, diximus, de ea decernere velle quam, iuxta sapientissimum Praedecessorum Nostrorum institutum, in Consistorio *semipublico* tum Purpurati Patres iterum, tum Sacrorum Antistites in Urbem adfuturi suam mentem aperirent. Mandavimus igitur ut singulis Antistitibus commentarii de eorumdem Beatorum ac Beatarum causis a S. Rituum Congregatione mitterentur, ut ipsi, re plene cognita, suam ferre sententiam possent.

Die autem decimatertia Iunii mensis Consistorium *semipublicum* in consueta Vaticani Palatii aula habitum est, cui non pauci adfuere Antistites, ex vicinioribus praecipue dioecesibus, ipsique, una cum amplissimo Cardinalium Collegio, in sententiam unanimi convenerunt ad illorum Beatorum ac Beatarum canonizationem quamprimum deveniendum. Quibus suffragiis laeto animo exceptis, decrevimus quattuor illos Coelites summis decorandos sanctitatis honoribus, statuentes ut canonizationis sollemnia in Vaticana Basilica pro B. Francisca Xaveria Cabrini die septima Iulii mensis illius anni; pro ceteris quum primum opportunitas daretur celebranda forent. Omnes denique hortati sumus ut interea supplices Deo preces extollere non desisterent ut ex hisce faustitatis eventibus cum Catholicae Ecclesiae tum humanae consortioni universae uberes proventuri

essent fructus. De quibus omnibus instrumenta dilectis Filiis Protonotariis Apostolicis conficienda mandavimus.

In semipublico autem Consistorio die decima septima Aprilis mensis proxime elapsi canonizationem B. Ioannis De Britto, cui in eadem caeremonia iunximus B. Bernardinum Realino, Societatis Iesu et ipsum sodalem, atque B. Ioseph Cafasso, ad diem hanc vigesimam secundam Iunii praeфинivimus. Qua die, cunctis saecularis et regularis Cleri ordinibus, Romanae Curiae Praesulibus et Officialibus, Abbatibus, Episcopis et Archiepiscopis non paucis, nec non sacro Cardinalium Collegio praeerantibus, Nos ipsi Vaticanam Basilicam, magnifico ornatam apparatu, innumeris resplendentem lychnis et maxima fidelium multitudine iam stipatam, supplicantium ritu ingressi sumus, atque, brevi prius ante altare maximum effusa prece, ad Nostram Cathedram perreximus ibique sedimus. Tunc, praestita prius Nobis, uti mos est, ab adstantibus Cardinalibus obedientia, venerabilis quem supra memoravimus Frater Noster Carolus Cardinalis Salotti, S. Rituum Congregationis Praefectus et huic Congregationi procurandae praepositus, perorante dilecto Filio Aloisio Philippo Re, Consistorialis Aulae Advocato, *instante, instantius ac instantissime* a Nobis expostulavit ut B. Ioannem De Britto Martyrem ac Bb. Bernardinum Realino et Ioseph Cafasso Confessores in Sanctorum album referre dignaremur. Nos autem, Paracliti Spiritus lumine una cum adstantibus prius implorato, ut ab Eo menti Nostrae superni luminis copia magis magisque affulgeret, in Cathedra sedentes, incerranti Petri magisterio fungentes, solemniter pronuntiavimus: «*Ad honorem Sanctae et individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatos IOANNEM DE BRITTO Martyrem, IOSEPHUM CAFASSO et BERNARDINUM REALINO Confessores Sanctos esse decernimus et definimus ac Sanctorum Catalogo adscribimus; statuantes ab Ecclesia Universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempe Ioannis De Britto die quarta Februarii, Iosephi Cafasso die vigesima*

tertia Iunii, Bernardini Realino die secunda Iulii pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen ».

Qua Canonizationis formula a Nobis prolata, precibus annuentes praefati Cardinalis Salotti, per eundem Consistorialis Aulae Advocatum Aloisium Philippum Re Nobis porrectis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici expediri iussimus atque dilectis Filiis Protonotariis Apostolicis ut de hac ipsa Canonizatione publicum instrumentum construerent mandavimus. Debitas deinde omnipotenti Deo gratias egimus, hymnum *Te Deum* cum confertissima fidelium multitudine canentes, atque, novensilium Sanctorum patrocinio primum invocato, breve de ipsorum teximus elogium omnes adhortantes ad eorum memoriam recolendam eorundemque praesertim virtutes imitandas. Apostolicam postea benedictionem et plenariam admissorum indulgentiam adstantibus peramanter impertivimus. Porro ad altare accessimus incruentum sacrificium pontificaliter oblaturi, sicque huius Canonizationis ritus felicem suum habuit exitum.

Quae omnia cum vobis, fideles, nuntiata sint, Nobiscum omnes gaudete; sed potissimum gaudeat nobilissima Lusitanorum gens, tantum ope praesertim Principum christianae fidei studio flagrantium, et *Sanctorum Missionalium inclitae phalangis* in catholica religione tuenda ac dilatanda, de Ecclesia benemerita, cui ob supremam praeclari sui civis glorificationem novum additur decus atque incitamentum; gaudeat etiam Loyolaea Societas, cui nova nunc gloria suis antiquis adiungitur fastis. Ab universis dein catholicis omnipotenti Deo gratiae agantur, Cui, non sine certe providentissimo consilio, S. Ioannis De Britto Canonizationem differre placuit ad haec Nostra usque tempora, quibus nova in Ecclesiam persecutio plurimis in orbis partibus saeviens non unam praebet occasionem invictam ipsius Martyris constantiam imitandi usque, si necesse sit, ad sanguinis effusionem.

Novensilis itaque S. Ioannis De Britto hisce Litteris consecrata memoria, omnibus quae inspicienda erant bene perpensis, certa scientia deque Nostrae apostolicae potestatis plenitudine omnia et singula quae supra diximus iterum confirmamus, roboramus, statuimus, decernimus atque universae Ecclesiae Catholicae denunciamus.

Mandamus insuper ut harum Litterarum transumptis, etiam

impressis, manu tamen alicuius Notarii Apostolici subscriptis eiusque sigillo munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae iisdem praesentibus Litteris haberetur si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent.

Si quis autem Decretales has Litteras Nostras definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti et voluntatis Nostrae ausu temerario infringere vel eis contraire aut attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo septimo, die vicesimasecunda Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno nono.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus.

✠ Ego FRANCISCUS Episcopus Ostiensis et Tusculanus Cardinalis MARCHETTI SELVAGGIANI, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Portuensis et Sanctae Rufinae Cardinalis TISSERANT.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASSELLA.

Ego ALEXANDER tituli S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego ALOISIUS tituli S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis LAVITRANO.

Ego PETRUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego FRIDERICUS titulo S. Mariae de Victoria Presbyter Cardinalis TEDESCHINI.

Ego FRANCISCUS tituli S. Caeciliae Presbyter Cardinalis MAGGI.

Ego DOMINICUS tituli S. Apollinaris Presbyter Cardinalis JORIO.

Ego ERNESTUS tituli S. Sabinae Presbyter Cardinalis RUFFINI.

Ego MAXIMUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis MASSIMI.

Ego ADEODATUS IOANNES tituli S. Priscae Presbyter Cardinalis PIAZZA.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus
Cardinalis CANALI.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo Aureo Diaconus Cardinalis
MERCATI.

Ego IOSEPH S. Eustachii Cardinalis Diaconus BRUNO.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI   C. Card. MICARA
Decanus S. Collegii.   *S. Rituum Congr. Praefectus.*

Vincentius Bianchi Cagliesi

Cancellariae Apostolicae Regens.

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Alfridus Liberati, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

Georgius Stara Tedde, *Canc. Apost. Adiutor a studiis.*

EXPEDITA

die secunda mensis Februarii, anno decimo

Alfridus Marini, *Plumbator.*

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIV, n. 22. - Aloisius Trussardi, a tabulario.

3.

28 maii 1948

*Decernitur introductio causae beatificationis seu declarationis
martyrii Servorum Dei Leonis I. Mangin et Sociorum (Decr.
S. C. Rit.)⁽¹⁾.*

SINARUM SEU VICARIATUS APOSTOLICI SIEN-HSIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII

SS. D. LEONIS I. MANGIN ET PAULI DENN, S. I. ET SS.

IN ODIUM FIDEI, UTI FERTUR, INTERFECTORUM

SUPER DUBIO

*An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad
effectum de quo agitur.*

Plurimum milium a Boxeribus, in Sinis, crudelibus, atrocibus atque nefandis suppliciis interfectorum invictissima fides totius mundi admirationem sibi conciliat, atque divinam omni-

⁽¹⁾ Cfr. A. A. S. XL 473-475.

potentiam praedicat, quae tantam animi fortitudinem eisdem cuiusque sexus, aetatis ac condicionis inseruit, atque eorum exemplo non paucos ad catholicam fidem amplectendam attraxit. Lanceae, enses, ignis, suspendia, membrorum sectio, in aquis praefocatio, fames, sitis, equulea aliaque tormenta incassum, ut eos ad apostasiam adigerent, adhibita sunt: eorum immo gloriosius reddiderunt martyrium.

Multae quidem agitatae sunt quaestiones circa persecutionis naturam in Sinis anno 1900 saevientis, utrum nempe fuisset potius politica quam contra religionem. Verum, adiunctis omnibus perpensis, odium in Christianam immo Catholicam religionem solidis argumentis probatum est; ideo insectationis victimae veri Christi martyres sunt habendi. Eapropter ex his mille quadringentis octodecim ab Ordine Fratrum Minorum productis quorum causa anno 1926 fuerat introducta, quum impossibile fuisset horum omnium et singulorum martyrium pertractare, viginti novem tantum selecti sunt, veluti horum primitiae, atque Beatificationis honores sunt consecuti.

Similiter contingit in causa, quae a Societate Iesu modo pertractanda proponitur. De his mille sexaginta sex victimis, de quibus Apostolicus Vicarius iuridicas inquisitiones peregit, sex supra quinquaginta ab Actoribus selectae sunt, atque Sacrae huic Congregationis exhibitae ut pertractarentur. Hae sunt:

1. Leo Ignatius Mangin Sac. Prof. S. I.; 2. Paulus Denn, Sac. Prof. S. I.; 3. Petrus Tchou-Jeu-Sinn; 4. Ioannes Baptista Tchou-Ou-Ioei; 5. Remigius Isoré, S. I.; 6. Modestus Andlauer, S. I.; 7. Elisabeth Tsinn; 8. Simon Tsinn; 9. Barbara Ts'Oei-Lien-Cheu; 10. Raymundus Li-Ts'uan-Tchenn; 11. Petrus Li-Ts'uan-Hoei; 12. Lucia Wang-Tchengh; 13. Maria Fan-K'Ounn; 14. Maria Ts'i-U; 15. Maria Tchong-Su; 16. Iosephus Ma-T'ien-Chounn; 17. Maria Tchao-Kouo-Cheu; 18. Rosa et 19. Maria eius filiae; 20. Rosa Wang-Hoei; 21. Theresia Tchong-Heue-Cheu; 22. Anna Nan-Sinn-Cheu; 23. Maria Nan-Kouo-Cheu; 24. Maria Nan dicta Ling-Hoa; 25. Anna Nan Tsiao-Cheu; 26. Maria Fou; 27. Magdalena Tou-Fong-Kiu; 28. Maria Tou-T'ien-Cheu; 29. Maria Tou-Tchao-Cheu; 30. Petrus Liou-Tzeu-U; 31. Maria Kouo-Li-Cheu; 32. Petrus Tchao-Ming-Tchenn; 33. Ioannes Baptista Tchao-Ming-Hi; 34. Paulus Ou-Kiu-Nan; 35. Ioannes B. Ou-Man-T'ang; 36. Paulus Ou-Wan-Chou; 37. K'i-Tchou-Tzeu; 38. Paulus Liou-Tsinn-Tei; 39. Tchong-Hoai-Lou; 40. Iosephus Yuann-Keng-Yinn; 41. Theresia Tch'enn-Kinn-Tsie;

42. Rosa Tch'enn-Nai-Tsie; 43. Iosephus Wang-K'Oei-Tsu; 44. Ioannes Wang-K'Oei-Sinn; 45. Marcus Ki-T'ien-Siang; 46. Petrus Wang-Tsou-Loung; 47. Paulus Keue-T'Ing-Tchou; 48. Lang-Yang-Cheu; 49. Paulus eius filius; 50. Anna Wang; 51. Iosephus Wang-Iou-Mei; 52. Lucia Wang-Wang-Cheu; 53. Andreas eius filius; 54. Maria Wang-Li-Cheu; 55. Ioannes Ou-Wenn-Yinn; 56. Maria Tchou-Ou-Cheu.

Super omnibus et singulis Apostolicus Vicarius severas inquisitiones peregit, non solum super martyrio sed super quoque scriptis atque obedientia Urbani Pp. VIII decretis cultum publicum Servis Dei prohibentibus. Hi processus ad Urbem transmissi fuere, ut iuxta nostri fori iuridicas normas acta pro causae Introductione pararentur. Scriptis perpensis, die 25 Martii a. 1945 S. R. C. decrevit *Nihil obstare quominus ad ulteriora procedatur*.

Interim non paucas Summo Pontifici oblatae sunt litterae, huius causae Introductionem postulantes, inter quas Emi ac Revmi Cardinalis Lienart, plurium Vicariorum seu Praefectorum Apostolicorum Sinensium, e Mantchouria, e Mongolia, Professorum, Seminaristarum aliorumque. Omnibus itaque servatis de iure servandis, Revmo P. Carolo Miccinelli S. I., Postulatore generali instante, die 25 Maii mensis nuper elapsi, in Ordinario sacrorum Rituum Congregationis coetu, infrascriptus Cardinalis, Causae huius Ponens seu Relator, dubium posuit disceptandum: *An signanda sit commissio Introductionis causae in casu et ad effectum, de quo agitur*, de eaque nec non de oboedientia Urbanianis decretis, retulit. Emi ac Revmi Patres, duplici hac relatione auscultata, auditisque officialium Praelatorum suffragiis nec non R. P. D. Salvatore Natucci, generali Fidei Promotore, rescribere censuerunt: *Signandam esse commissionem si Ssmo placuerit, atque de cultu non exhibito constare*.

Facta autem ab infrascripto Cardinali relatione Ssmo D. N. Pio Papae XII, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis duplex rescriptum ratum habens, *commissionem Introductionis causae Servorum Dei Leonis Ignatii Mangin, Pauli Denn, e Soc. Iesu, Petri Tchou, Annae Wang* et sociorum propria Manu signare dignata est.

Datum Romae, die 28 Maii a. D. 1948

L. ✠ S.

† CLEMENS Card. MICARA, S. R. C. Praefectus

† ALFONSUS CARINCI, Arch. Seleucien., Secretarius

4.

6 martii 1949

Decretum de heroicitate virtutum venerabilis S. D. Iuliani Maunoir (Decr. S. C. Rit.).

CORISOPITEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

S. D. IULIANI MAUNOIR

SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU ⁽¹⁾

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico, in casu et ad effectum de quo agitur.

Apostolus Paulus salvificam Dei voluntatem erga omnes homines declarans, atque munus exaltans necessariae praedicationis veritatum fidei, ut iisdem illi possint adhaerere: *Quomodo invocabunt, scribit, in quem non crediderunt? Aut quomodo credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem audient sine praedicante? Quomodo vero praedicabunt nisi mittantur? Sicut scriptum est: Quam speciosi pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona* (Rom., 10, 14-15). Gentes quae Britanniam Minorem incolebant, sacculo decimoseptimo in tantae impietatis atque tam turpium superstitionum profundum delapsae fuerant, ut christianae fidei lumen in pluribus fere extinctum misere fuisset.

His tam gravibus malis misericors Deus occurrere volens, duos viros, praeceteris, elegit, Michaëlem Le Nobletz et Iulianum Maunoir, qui illam gentem ad Christi ovile magna ex parte reducerent. De alterius virtutibus modo causa agitur.

Iulianus humili loco die 1 Octobris mensis anno 1606 in oppido Saint-Georges-de-Reitembault, intra Rhedonensis dioecesis fines, natus eodemque die adoptivus Dei filius renatus, pios parentes Isaac atque Gabrielam Deloris nactus est, a quibus in

---

⁽¹⁾ Cfr. A. A. S. XXXXI 474-476.

caritate erga Deum atque erga proximos verbo et exemplo fuit educatus. Qualis et quantus ipse foret, Venerabili Michaëli Le Nobleiz dignatus est Dominus, ut a testibus asseveratur, revelare. Hic enim Dei Servus, cui ignotus omnino erat puer Iulianus eiusque familia, in oppido Douarnenez sermonem ad populum habens: « Gratias Deo agamus, exclamavit, quia mihi successorem concessit. Hic est septennis eritque Societatis Iesu sodalis ». Quae vaticinatio alias ab eo iterata ad amussim eventu comprobata est.

Iulianus enim, cuius egregiae animi dotes, sanctaque vita in civitate Rhedonensi, ubi studiis vacabat, notae erant, enixe ut in Societatem Iesu cooptaretur petiit, votique maxima animi laetitia die 16 Septembris a. 1625 compos fuit factus. Tirocinio exacto, philosophicis incubuit studiis, magisterio deinde functus est, sacrae theologiae operam navavit et anno 1637 ad Sacerdotium est promotus. Apostolico exaestuans ardore, ad Canadensem missionem mitti optabat, in qua sodales Isaac Jogues et Socii, facti postea Christi martyres, illis gentibus evangelizabant. Verum, Deo sic disponente, ad Armoricae regionis populum catechizandum fuit destinatus. Paucos intra dies, difficillimam incolarum linguam tam perfecte addidicit, ut concionari expedite potuerit. Eius eloquentiae vis, cum piis industriis, iugis orationis exercitio ac aspera vitae ratione coniuncta, tam efficaciter auditorum animos commovebat, ut vel ab initio sacri ministerii, intra unius biennii spatium, ut fama refert, ad triginta hominum milia ad Deum reduxerit.

Per quadraginta annos et ultra Servus Dei pro animorum salute totis viribus similiter adlaboravit, nullam sibi requiem concedens, et iuges sine mora in via sanctitatis ascensiones sibi comparans, a Deo rursus munifice atque abundantibus laetisque animorum manipulis repensus.

Eius exemplo commoti, plures saeculares sacerdotes se ei adiunxerunt in sacris obeundis expeditionibus, atque ita evenit, ut non solum efficaciores hae fierent, sed etiam in clero sacerdotales reviviscerent virtutes.

Die 28 Ianuarii a. D. 1683, laboribus ac senectute fractus, Servus Dei Ecclesiae Sacramentis roboratus, lectissimam exhalavit animam, in oppido Plévin in Corisopitensi dioecesi.

Tanta fuerat Servi Dei ab incunabulis ad mortem usque sine ulla vel minima remissione virtutum omnium fama, ut

fere totius populi voce, sanctus fuerit conclamatus; quae quidem vox miraculorum numero increbuit. Quare in Corisopitensi et Sambriocensi Curia anno 1714 ordinaria auctoritate, canonicae inquisitiones mature confectae sunt. Pius Papa IX anno 1875 Introductionis causae commissionem subscripsit. In Corisopitensi et Rhedonensi curiis Apostolici processus constructi sunt, de quorum, sicut et de Ordinariorum iuridica vi favorabile editum est decretum die 10 Decembris a. 1900. Alia quoque S. H. C. decreta super Servi Dei scriptis, super obedientia Urbani VIII decretis liturgicum cultum Servis Dei prohibentibus, edita sunt.

Servatis itaque omnibus a iure praescriptis, coram Cardinali Ludovico Billot, Causae huius Ponente, die 17 Iunii a. 1913, Anteparaepraeparatoria Congregatio coacta est, quam die 14 Ianuarii a. 1914 Praepraeparatoria est subsecuta. Verum quum novae exortae essent quaestiones super scriptis, de his a Congregationibus cum Sancti Officii tum Sacrorum Rituum, pertractatum est, atque, quum nullum impedimentum esset inventum, Nova Praepraeparatoria Congregatio die 28 Octobris a. 1947 habita est; Generalis vero, coram Ssmo D. N. Pio Papa XII, die 22 proximi elapsi mensis, in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, dubium proposuit: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suum edidere suffragium, Beatissimus vero Pater aliquantisper esse cunctandum ratus est, ut effusis precibus a Deo, patre luminum, ipse illustraretur.

Hanc autem Dominicam, sacrae Quadragesimae primam, selegit, ut suam ferret sententiam.

Arcessitis itaque Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente, atque infrascripto S. H. C. Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali, meque Secretario, sacrosancto Missae sacrificio sancte oblato, edixit: *Ita constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum, tum in proximum, nec non de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine earumque adnexis Venerabilis Iuliani Maunoir in gradu heroico in casu et ad effectum de*

quo agitur, ut ad ulteriora procedi possit, nempe ad disceptationem miraculorum.

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta S. R. C. referri mandavit.

Datum Romae, die 6 Martii, Dominica I Quadragesimae
a. D. 1949.

† C. Card. MICARA, Ep. Velitern., S. R. C. *Praefectus*.

L. ✠ S.

† A. CARINCI Archiep. Seleuc., *Secretarius*.

5.

7 martii 1949

SUMMUS PONTIFEX *per epistolam Substituti Secretarii Status gratias agit Patri Nostro propter omina, preces, milleque Sancta Sacrificia sibi oblata, anniversario Sui natalis die recurrente.*

6.

8 martii 1949

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA *benigne annuit precibus Procuratoris Generalis, ut in Summario Indulgentiarum et Privilegiorum ab Apostolica Sede Congregationi Primae Primariae tributorum et die 7 augusti 1948 a Summo Pontifice denuo approbato* ⁽¹⁾, *addatur, post n. 6, sequens paragraphus, quae continet Indulgentiam in perpetuo concessam et tantum ob inadvertentiam in recentiore Summarii editione omissam: « 6bis. Ea die in singulis mensibus ab unoquoque ex Sodalibus electa, qua, confessus, Sanctissimam Communionem receperit in honorem Caelestis Patroni, qui, iuxta saecularem morem Sodalium Congregationum Beatae Mariae Virginis, illi sorte obvenerit, atque iuxta Summi Pontificis intentiones pias ad Deum preces effuderit, dummodo tamen praefati Sodales singulis mensis diebus in honorem Caelestis Patroni, ut supra, ter Orationem Dominicam cum Angelica Salutatione et Gloria Patri, etc., corde saltem contrito ac devote recitaverint ».*

⁽¹⁾ Cfr. A. R., XI 408-413.

7.

10 martii 1949

Conceditur Missa Immaculatae Concept. B. M. V. in die mundiali Congregationum Marianarum (Rescr. S. C. Rit.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

S. 238/49

BEATISSIME PATER,

Praeses Secretariatus Generalis Congregationum Marianarum, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut in Dominica Secunda Maii, id est in *die Mundiali Congregationum Marianarum* (qui dies iam a Sanctitate Vestra est approbatus, et etiam pro indulgentia Plenaria a Sodalibus lucranda designatus), singulis annis Missa unica cantata vel lecta, de Conceptione Immaculata Beatae Mariae Virginis, celebrari possit pro Congregatis.

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, attentis expositis, commendatis a Rev.mo Procuratore Gen. S. I., facultate sibi tributa a SS.mo Domino Nostro Pio Papa XII, benigne annuit pro gratia *ad decennium*, dummodo non occurrat festum duplex 1.^{ae} vel 2.^{ae} Classis, aut dominica privilegiata. Rubricis servatis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 10 Martii 1949.

† C. Card. MICARA, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† A. CARINCI, *Archiep. Seleucien., Secret.*

8.

12 martii 1949

Intentiones Apostolatus Orationis in annum 1950 a Summo Pontifice approbantur (Vivae vocis oraculo).

INTENTIONES GENERALES

- IANUARIO — Sanctificatio per orationem et paenitentiam.
FEBRUARIO — Pax in mundo.
MARTIO — Intentiones generales et particulares Summi Pontificis.
APRILI — Vocationes sacerdotales praesertim in America Latina.
MAIO — Iustitiae socialis exercitatio.
IUNIO — Reparatio SS. Cordi pro peccatis nostratum.
IULIO — Fidelitas Christo et Ecclesiae.
AUGUSTO — Conversio atheorum et errantium.
SEPTEMBRI — Defensio iurium Ecclesiae.
OCTOBRI — Opera caritatis pro humilibus et indigentibus.
NOVEMBRI — Tutela Locorum Sanctorum.
DECEMBRI — Renovatio familiarum per Eucharistiam.

INTENTIONES MISSIONARIAE

- IANUARIO — Missiones quibus athei minantur.
FEBRUARIO — Christianismus in Iaponia.
MARTIO — Incrementum Ecclesiae inter nigritas Americae.
APRILI — Missiones in Uganda, Kenya et Tanganyka.
MAIO — Quaestio socialis in India.
IUNIO — Sanctificatio cleri indigenae.
IULIO — Christiani in regionibus mahumetanis.
AUGUSTO — Conversio protestantium in missionibus.
SEPTEMBRI — Indiani Americae Latinae.
OCTOBRI — Cura infirmorum in missionibus.
NOVEMBRI — Libertas et incrementum scholarum catholicarum.
DECEMBRI — Munus Ecclesiae Philippinarum in Extremo Oriente.

9.

5 maii 1949

Ab Archidioecesi Bombayensi territorii pars seiungitur, quae in novam dioecesim, Ahmedabadensem nomine, erigitur (Constit. Apost.).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM ⁽¹⁾

Bombayensis Archidioecesis in Indiis Orientalibus, per Apostolicas Litteras *Humanae salutis auctor* a fel. rec. Leone Tertio-decimo, Decessore Nostro, kalendis septembribus anni millesimi octingentisimi octogesimi sexti primum constituta, etsi pluries iam dismembrata ad novas erigendas dioeceses, tanta adhuc territorii amplitudine redundare noscitur, ut non amplius facile posse ab unico administrari Pastore videatur, attentis potissimum tum locorum ab episcopali sede distantia, tum fidelium et religionis operum aucto numero. De consilio itaque tam venerabilis Fratris Leonis Petri Kierkels, Archiepiscopi titularis Salaminensis et in *Unionis Indiae* Statu Internuntii Apostolici, tam venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum, Nos, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, certa scientia, omnibus mature perpensis, apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ab archidioecesis Bombayensis territorio partem septentrionalem atque centralem totius provinciae Guierat, a flumine scilicet Mahi usque ad regionem Sind, totam peninsulam Kathiavar et insulam Cutch distrahimus, quod quidem territorium, iam ab anno millesimo nongentesimo trigesimo quarto praefata de Propaganda Fide Congregatio Missionem de facto, quamvis non de iure, haud archidioecesis Bombayensis dicioni subiectam constituerat, idemque territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, quae, ab urbe principe Ahmedabad, Ahmedabadensis nomine appellandam decernimus eamque sollicitis Societatis Iesu sodalium, iampridem illic tam fructuose adlaborantium, curis, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum, concredimus.

⁽¹⁾ A. A. S. XXXX 483-486.

Novam hanc dioecesim Ahmedabadensem suffraganeam constituimus metropolitanae Ecclesiae Bombayensi, cuius propterea metropolitico iuri Episcopos pro tempore Ahmedabadenses subiectos volumus. Sedem porro episcopalem dioecesis in praefata Ahmedabad urbe figimus, a qua ipsa dioecesis nomen mutuatur; quam quidem urbem ad civitatis episcopalis gradum evehimus. Episcopi vero cathedram in paroeciali Ecclesia ibi exstante, Deo in honorem B. M. V. de Monte Carmelo dicata, statuimus, quam ad cathedralis Ecclesiae dignitatem extollimus eique idcirco et Episcopis Ahmedabadensibus omnia tribuimus iura, privilegia, insignia, honores et gratias, quibus ceterae ecclesiae cathedrales earumque Antistites iure communi gaudent, illosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quum vero praesentis temporis adiuncta haud permittant quominus in nova hac dioecesi Canonorum Capitulum modo erigatur, indulgemus ut interim pro Canonicis Consultores dioecesani ad iuris normam eligantur et adhibeantur. Mensae episcopalis autem dotem constituent congrua reddituum et honorum pars, ad quam supra memoravimus Missionem de facto pertinentium, nec non Curiae emolumenta et oblationes quae a fidelibus in quorum bonum dioecesis ipsa erecta est, praeberi solent. Quod autem attinet ad dioecesis regimen et administrationem, ad Administratoris, sede vacante, electionem, ad illorum qui in sortem Domini vocati sint institutionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, servanda iubemus quae sacri canones et decreta synodalia in Indiis Orientalibus vigentia praescribunt. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad executionem mandanda illum, qui Apostolicae Internuntiaturae in *Unionis Indiae* Statu executionis tempore praeerit, deputamus eique opportunas tribuimus facultates etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et illi onus facimus authenticum peractae executionis actorum exemplar ad S. Congregationem de Propaganda Fide quamprimum transmittendi. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce praesentibus tribueretur ostensis. Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesu-

mant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die quinta Maii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegi Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. r'ide Praef.

ALFRIDUS VITALI, *Prot. Apost.*

FRANC. HANNIBAL FERRETTI, *Prot. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXVII, n. 60. — AL. TRUSSARDI.

10.

23 maii 1949

Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII ad quasdam functiones in nostris Dom. Exercit. (Rescr. S. C. Rit.).

SACRA CONGREGATIO
RITUUM

Prot. N^o. S. 80/949

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes S. V. humillime provolutus implorat facultatem, qua in Oratoriis domorum S. I. ad spiritualia Exercitia tradenda benedictio Candelarum, in festo Purificationis B. M. V., et Cinerum, die prima Quadragesimae, necnon sacrae functiones Dominicae Palmarum et Maioris Hebdomadae peragi queant iuxta Memoriale Rituum Benedicti Papae XIII.

Et Deus, etc.

SOCIETATIS IESU

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio PAPA XII tributis, preces remisit prudenti arbitrio R.mi Ordinarii uniuscuiusque loci; ut, nomine et auctoritate Sanctae Sedis, permittat ad proximum quinquennium sacras suprascriptas Functiones in Oratoriis domorum S. I. ad spiritualia Exercitia tradenda — peragi iuxta Memoriale Rituum sa. me. Benedicti Papae XIII iussu editum anno 1725 pro ecclesiis minoribus; dummodo certo constet in dictis Oratoriis decori ac reverentiae sacrorum Mysteriorum satis esse consultum. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 23 Maii 1949.

† A. CARINCI, *Archiep. Seleuc., Secret.*

L. ✕ S.

HENRICUS DANTE, *Subst.*

11.

9 iunii 1949

*Communicantur quaedam mutationes peragendae in Dioecesi
Shanghaiensi (Epist. S. C. de Prop. Fide).*

SACRA CONGREGATIO
DE PROPAGANDA FIDE

Prot. N. 2139/49

Roma, 14 giugno 1949.

REVERENDISSIMO PADRE,

Mi do premura di comunicarLe che nell'Udienza del 9 corr. m. il Santo Padre si è benignamente degnato di stabilire quanto appresso nei riguardi dell'attuale diocesi di Shanghai:

1) di dividere la parte sud ed erigere la diocesi di Soochow, da affidarsi al clero secolare cinese;

2) di dividere la parte nord in due Prefetture Apostoliche: una da chiamarsi Prefettura Ap. di Haichow e da affidarsi ai Padri Gesuiti francesi, ai quali finora era affidata l'intera diocesi di Shanghai; e l'altra da chiamarsi Prefettura Ap. di Yangchow e da affidarsi ai Padri Gesuiti della Provincia di California;

3) di passare la diocesi madre di Shanghai al clero secolare cinese.

. . . . .

Propaganda ha comunicato le decisioni pontificie all'Internunziatura Apostolica in Cina, rimettendo alla prudenza di quell'Ecc.mo Monsignor Internunzio il modo e il tempo di dare esecuzione a quanto stabilito.

Desidero tuttavia portare subito a conoscenza della P. V. Rev.ma che, nella stessa Udienza, il Santo Padre ha manifestato il Suo alto compiacimento per questa grandiosa riforma dell'importante diocesi di Shanghai, e tributa una parola di doverosa lode ai Padri Gesuiti, che — con intelligenza e spirito apostolico — hanno saputo preparare questi giorni della messe, fondando nel territorio di Shanghai due Chiese per il Clero indigeno, ciò che rappresenta lo scopo e il frutto definitivo del lavoro apostolico.

Al Sovrano compiacimento di Sua Santità, che con mio

grande onore e vera soddisfazione. Le comunico, aggiungo la riconoscenza mia e quella di questa Sacra Congregazione per l'opera che i bravi Padri di cotesta benemerita Compagnia di Gesù hanno compiuto a Shanghai e compiono quotidianamente in tutte le Missioni loro affidate, sempre fedeli all'ideale del loro Santo Fondatore « Ad maiorem Dei gloriam ».

Frattanto mi valgo ben volentieri dell'opportunità per raffermarmi, con sensi di profondo ossequio,

di Vostra Paternità Rev.ma
devotissimo servo

P. Card. FUMASONI-BIONDI, *Pref.*

† CELSO COSTANTINI, *Segret.*

Rev.mo P. Giovanni B. JANSSENS

Prep. Gen. d. C. d. G.

12.

9 iunii 1949

Shanghaiensis Dioecesis dividitur et Praefecturae Apostolicae de Yangchow et de Haichow eriguntur (Const. Apost.).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Recta Ecclesiarum territorii circumscriptio quam maxime procul dubio prodesse dignoscitur ad dominici gregis curam et regimen facilius procurandum et ad christianum nomen latius inter infideles gentes prolatandum. Hodie siquidem, ad evangelizationis opus in amplissima dioecesi Sciamhaeensi in Sinis expeditius fructuosiusque reddendum, per Apostolicas sub plumbo Litteras *Quo catholicae fidei*, hac ipsa die a Nobis datas, dioecesis illius territorium ita dispersitum est, ut nova exinde dioecesis, Succuensis nomine, in meridionali parte erecta sit, cleri indigenae curae tradita, et binae novae Praefecturae Apostolicae

in septentrionali parte constituendae; quod quidem nunc per has praesentes Litteras exsequi statuimus. De venerabilium itaque Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, praehabito quoque venerabilis Fratris Antonii Riberi, archiepiscopi titularis Darenensis et in Sinis Internuntii Apostolici, favorabili voto, dilecti Filii Praepositi Generalis Societatis Iesu, quae hucusque totius dioecesis Sciamhaeensis curam et regimen tenuit, oblatis Nobis praecibus annuentes, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine binas novas Praefecturas Apostolicas in parte septentrionali Sciamhaeensis dioecesis erigimus et constituimus: alteram, civiles subpraefecturas de *Szeyang*, *Tsinkiangpu* seu *Hweiyin*, *Hwaiian*, *Paqing*, *Kaoyu*, *Yangchow* seu *Kiangtu* et *Icheng* complectentem, quae a principe eiusdem nominis subpraefecturae urbe de *Yangchow* appellabitur, et Societatis Iesu ex provincia regulari Californiae sodalibus gubernandam committimus.

Alteram vero, civiles subpraefecturas de *Haichow* seu *Tung-hai*, *Kanyu*, *Shuyang*, *Kwanyun*, *Lienshui*, *Fowning*, *Yencheng*, *Hingwa*, *Tungtai* et *Taichow* complectentem, de *Haichow* nominandam, Sodalium curis committimus eiusdem Societatis Iesu ex provincia regulari Franciae; ambas tamen ad Nostrium et Apostolicae Sedi beneplacitum. Novae itaque utrique Praefecturae Apostolicae earumque Praefectis Apostolicis pro tempore omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus tribueretur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-

gentesimo quadragesimo nono, die nona Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo ⁽¹⁾).

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI

S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI

S. C. de Prop. Fide Praef.

LUDOVICUS KAAS, *Proton. Apost.*

ARTHURUS MAZZONI, *Proton. Apost.*

L. ✕ P.

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXVIII, n. 16. — Al. TRUSSARDI.

13.

7 iulii 1949

*Renovatur ad quinquennium quaedam facultas benedicendi
Aquam S. P. Ignatii (Rescr. S. C. Rit.).*

SACRA CONGREGATIO

RITuum

—
S. 102/49

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter implorat prorogationem facultatis iam pluries ad decennium concessae, vi cuius Praepositus Generalis eiusdem Societatis, quibusvis Sacerdotibus idoneis, singillatim petentibus, facere potest facultatem benedicendi, de consensu respectivi Ordinarii, Aquam S. Ignatii de Loyola, Confessoris, iuxta formulam rite approbatam; ac praeterea subdelegare sibi valet tum Provinciarum Societatis Praepositos, tum Missionum Superiores ad eiusmodi facultatem aliis idoneis Sacerdotibustribuendam.

(1) A. A. S. XLI 586-588.

Per alias Litteras apostolicas, eodem die datas, territorium Dioec. Shanghaiensis, ad meridiem situm Dioecesis Haemenensis, bipartitur et nova erigitur Dioecesis « Suceuvensis » nomine, metropolitanae Nanchimensi Ecclesiae suffraganea atque Cleri Sinensis curis commissa (*Ibid.* p. 588-591).

SOCIETATIS IESU

SACRA RITUUM CONGREGATIO, attentis expositis, facultate sibi tributa a SS.mo Domino Nostro Pio Papa XII, benigne annuit pro gratia iuxta preces ad quinquennium.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 7 Iulii 1949.

† C. Card. MICARA, *Praefectus*.

L. ✠ S.

† A. CARINCI, *Arch. Seleucien., Secretarius*.

14.

20 septembris 1949

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA, *prorogat ad aliud septennium Rescriptum Apostolicum datum die 27 novembris 1942, quo, instante R. P. Wlodimiro Ledóchowski, Nostris aliquas preces ab ipso compositas recitantibus, indulgentia quingentorum dierum tribuebatur* ⁽¹⁾.

15.

26 novembris 1949

Facultatum Vicennialium peculiaris usus conceditur Anno Iubilari 1950 perdurante (Rescr. authogr. S. P.).

BEATISSIMO PADRE,

Il Padre Generale della Compagnia di Gesù, umilmente prostrato ai piedi della Santità Vostra, viene ad impetrare la seguente grazia.

La Santità Vostra si era degnata, nella Sua grande benevolenza verso la Compagnia di Gesù, accordare il 18 giugno 1946, alcune « Facoltà Vicennali », da comunicare ai membri dell'Ordine, delle quali mi permetto allegare qui il testo originale.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. X 375-376.

Ora, poichè in vigore della Costituzione Apostolica « Fore confidimus » tali facoltà, fuori di Roma, verranno sospese durante l'Anno Santo; poichè inoltre i nostri Confessori, godendo delle sopradette Facoltà, non sono provvisti delle solite Paggelle della Sacra Penitenzieria; affinchè essi possano anche durante l'Anno Santo continuare a provvedere ai bisogni spirituali dei loro penitenti, mi permetto umiliare alla Santità Vostra la domanda che ai Sacerdoti della Compagnia sia concesso l'uso delle « Facoltà Vicennali », fuori di Roma, ogni volta che si verifica il caso in cui è lecito usare delle Facoltà concesse dalla Penitenzieria Apostolica e cioè: « ...erga eos paenitentes, qui, quo tempore confessionem peragunt, iudicio Ordinarii aut Confessarii, nequeant sine gravi incommodo Urbem adire » (Const. Apost. « Fore confidimus »).

In tal modo mi pare che si possa provvedere alla facile amministrazione dei Sacramenti, senza pregiudicare le auguste disposizioni intorno all'Anno Giubilare.

Esprimendo fin d'ora la mia più profonda riconoscenza per quanto la Santità Vostra si degnerà di stabilire, mi prostro con ogni rispetto al bacio del Sacro Piede ed, implorando l'Apostolica Benedizione, mi professo

Roma, 23 novembre 1949.

di Vostra Santità
ultimo figlio

GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(m. p.) Pro gratia iuxta preces
die 26 novembris 1949
Pius PP. XII

16.

Anno 1949

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1) S. D. P. IACOBI BERTHIEU

Novus Ponens nominatur Emmus Card. Benedictus Aloisi
Masella (6 martii).

2) S. D. P. PHILIPPI JENINGEN

Emmus Card. Benedictus Aloisi Masella nominatur novus Ponens loco defuncti Emmi Card. Salotti (31 maii).

Conceduntur litterae remissoriales ad Ordinarium Rottemburgensem pro construendo Processu super asserto miraculo (12 novembris).

3) MM. SINENSIIUM: LEONIS IGNATHI MANGIN et PAULI DENN, S. I. et SS.

Fit in Sinis ab Excmo DD. Leopoldo Brellinger Processus apostolicus super martyrio, prout adiuncta permittunt ⁽¹⁾.

4) SS. D. P. AEMILII MARTÍNEZ ET FR. IOANNIS B. ARCONADA, A COMMUNISTIS OCCISORUM (1934).

Sacrae Congregationi traditur triplex processus ordinarius super fama martyrii, de scriptis et de non cultu (14 iulii).

5) VEN. P. IULIANI MAUNOIR

Congregatio generalis super virtutibus (22 februarii).

Conceditur decretum de heroicitate virtutum (6 martii) ⁽²⁾.

6) S. D. MARIAE ANNAE A IESU DE PAREDES

Congregatio praeparatoria super miraculis (8 novembris).

Congregatio generalis super miraculis (13 decembris).

7) S. D. LUDOVICI STEPHANI RABUSSIER

Sacrae Congregationi traditur triplex processus ordinarius de fama, de scriptis et de non cultu (14 iulii).

8) S. D. P. IOSEPHI RUBIO

Nominatur novus Ponens Emmus Card. Clemens Micara (13 ianuarii).

⁽¹⁾ Cfr. super. textum Decreti Introductionis Causae et de non cultu, pag. 638.

⁽²⁾ Cfr. super. textum decreti, pag. 641.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

17.

15 decembris 1947

SUMMUS PONTIFEX *per Breve Apostolicum constituit Sanctum Bernardinum Realino, Patronum apud Deum aequae principalem Lyciensis Civitatis, omnibus ac singulis liturgicis privilegiis adiectis, quae locorum Patronis rite competunt* ⁽¹⁾.

18.

3 februarii 1949

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *gratulationes porrigit R. P. Iosepho de Ghellinck (Prov. Belg. Mer.) ob librum recenter editum, cui titulus: « Les Exercices pratiques du « seminaire » en Théologie » eumque valde commendat omnibus, qui studiis S. Theologiae incumbunt.*

19.

4 februarii 1949

SACRA RITUUM CONGREGATIO *annuit pro gratia iuxta preces adhibitas a Procuratore Generali, quibus implorabatur pro omnibus nostris Sacerdotibus in Sinis degentibus facultas celebrandi singulis annis, die 24 maii, sub ritu duplici maiori Missam Beatae Mariae Virginis sub titulo « Auxilium Christianorum » et recitandi Officium Divinum eidem festo congruens.*

20.

12 martii 1949

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *agnoscit et annumerat S. Leopoldi Collegium Maximum a Christo Rege in Provincia Brasiliae Meridionalis inter Societatis Iesu Facultates Theologicas et Philosophicas, cum iure gradus academicos in Sacra Theologia et in Philosophia sodalibus eiusdem Societatis dumtaxat conferendi, ad normam Const. Apost. « Deus scientiarum Dominus »* ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Cfr. A. A. S. XXXXI 408-409.

⁽²⁾ Cfr. A. R., VII 64; IX 350, X 77, 756; XI 241, 436.

21.

12 maii 1949

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE, *apposito decreto, committit Cleri saecularis curis administratio Dioecesis Poonensis, gratias simul Societati Iesu referens ob labores per plures annos ibidem impensos* ⁽¹⁾.

22.

7 iunii 1949

SUMMUS PONTIFEX *per Secretariae Status Substitutum gratulationes et Apostolicam Benedictionem mittit R. P. Ioanni McCarron (Prov. Hibern.) Moderatorem Generalem Consociationis hibernicae nuncupatae: « Pioneer Total Abstinence Association of the Sacred Heart » occasione quinquagesimae anniversariae commemorationis ab eiusdem Consociationis ortu.*

23.

29 iunii 1949

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS *approbat Bogotanae Pontificiae Universitatis Catholicae Xaverianae (Prov. Colomb.) Statuta Generalia et Statuta Facultatibus Ecclesiasticis propria, ad normam Const. Apost. « Deus, scientiarum Dominus » et adnexarum « Ordinationum » confecta.*

24.

14 novembris 1949

Decretum communicatur quo Facultas Philosophica in Universitate Tokyensi erigitur (Epist. et decr. S. C. de Sem.).

SACRA CONGREGATIO

DE SEMINARIIS

ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Prot. Num. 778/49/6

Roma, 14 novembre 1949.

REV.MO PADRE,

Le chiediamo scusa per il ritardo con cui siamo stati costretti a rispondere alla Sua domanda in data 13 luglio u. s.

Vogliamo anzitutto esternare il nostro plauso alla P. V. Rev.ma per avere presentato il progetto « consociandi optatam Facultatem

(1) Cfr. A. A. S. XXXXI 512.

ecclesiasticam cum Universitate Catholica « Sophia ». E' bene infatti evitare, possibilmente, i doppioni di Facoltà di Filosofia (una civile, l'altra ecclesiastica) in seno ad una medesima Università Cattolica. Naturalmente le esigenze delle Facoltà civili di Filosofia di solito non coincidono appieno con quelle della Costituzione Apostolica « Deus Scientiarum Dominus »; è però generalmente possibile scegliere gli insegnanti e disporre le cattedre in maniera da soddisfare alle norme, piuttosto rigorose, dell'attuale legislazione ecclesiastica in materia, pur permettendo a chi abbia a ciò interesse (specialmente alla gioventù laica) di sostenere quegli esami e disimpegnare quelle formalità che le leggi locali richiedono. E' così possibile il doppio vantaggio di fare ammettere da tutti la nostra Filosofia come la Filosofia « simpliciter », non solo ospite ma regolatrice del pensiero scientifico che nell'Università si svolge, e di disporre per lo stesso insegnamento filosofico di tutta la ricchezza di mezzi e di sussidi, oltre quella maggiore solennità che una moderna Università comporta di fronte al pubblico.

Approviamo pertanto gli « Statuta » che la P. V. ha sottoposto all'approvazione di questa Sacra Congregazione. Unitamente al Decreto di erezione della Facoltà di Filosofia, Le restituiamo perciò, muniti della debita conferma, la copia degli « Statuti » relativi.

Accogliamo fin d'ora volentieri l'idea della P. V. di una futura erezione di Facoltà Teologica in seno all'Università medesima, dopo cioè che sarà pienamente avviata la Facoltà Filosofica.

Dalla lettera della P. V. rileviamo con profonda soddisfazione il pensiero di dare anche alla Facoltà Teologica un carattere pubblico, solenne, veramente scientifico nel senso più alto del termine.

Ci sembra che una Università Cattolica che sia priva della Facoltà di Teologia sia essenzialmente monca. Saremo pertanto lieti di vedere organizzarsi, sia pure lentamente, la Facoltà Teologica che dovrà servire alla gioventù ecclesiastica più scelta delle Diocesi del Giappone, e che speriamo dia anche la possibilità, a qualche Sacerdote particolarmente dotato, di insegnarvi.

Gradiremmo che la P. V. ci facesse avere informazioni regolari sull'Università anche in avvenire.

In unione di speranze e di preghiere, mentre mi congratulo con la P. V. e con l'inclita Compagnia di Gesù per le provvide realizzazioni, Le rinnovo l'attestato della mia profonda stima e del mio distinto ossequio.

Della P. V. Rev.ma dev.mo in G. C.

G. Card. PIZZARDO

Al Rev.mo Signore
P. GIOVANNI B. JANSSENS
Prep. Gen. d. C. d. G.

I. CECCHETTI, *Sottosegr.*

Prot. N. 778/49/5

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

D E C R E T U M

Sacra Congregatio Seminariis et Studiorum Universitatibus praeposita, omnibus perpensis quae impetratorio libello Rev.mus Praepositus Generalis Societatis Jesu significavit, probatisque « STATUTIS » ad rem compositis ex quibus Apostolicae Constitutionis « Deus scientiarum Dominus » praescripta plane observatum iri constat, auctoritate a SS.mo D.no N. Pio div. Prov. Pp. XII sibi concredita, in Tokyensi Catholica Studiorum Universitate, quae « Sophia » nuncupatur, FACULTATEM PHILOSOPHICAM erigit atque erectam declarat, ius eidem tribuens gradus academicos conferendi ad laudatae Apostolicae Constitutionis adnexarumque « Ordinationum » normas necnon secundum peculiaria ipsa Statuta ab eadem Sacra Congregatione approbata; ceteris servatis de iure servandis, contrariisque quibuslibet minime obstantibus.

Romae, ex Aedibus Sancti Callisti, die III, m. octobris, in Festo D. N. Jesu Christi Regis, a. D. MCMXLIX.

J. Card. PIZZARDO, *Praefectus*

H. CECCHETTI, *Sub-Secretarius*

25.

Anno 1949

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

14 ianuarii 1948. — R. P. IOANNES B. LÁZPITA (Prov. Castell. Occid.) nominatur Rector Suanchengensis Seminarii Regionalis SS. Cordis Iesu (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

19 ianuarii 1949. — R. P. YVO HENRY (Prov. Franc.) nominatur Rector Zikaweiensis Seminarii Regionalis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

5 martii 1949. — R. P. AUGUSTINUS BEA (Prov. Germ. Sup.) nominatur Consultor Supremae S. C. Sancti Officii (*Biglietto della Segreteria di Stato* — A.A.S. XXXXI 198).

- 25 martii 1949. — R. P. LAURENTIUS FERNANDES (Prov. Tolos.) nominatur Rector Seminarii Regionalis S. Pauli Ap., in Dioecesi Trichinopolitana (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 1 maii 1949. — R. P. CAROLUS REIFF (Vicepr. Iap.) nominatur Rector Tokiensis Seminarii Regionalis S. Francisci Xaverii (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 5 maii 1949. — R. P. EDWINUS PINTO (Prov. Cast. Or.) nominatur Episcopus Dioecesis Ahmedabadensis, eodem tempore a Missionem « sui iuris » in Dioecesim erectae (*Decretum S. C. de Prop. Fide* — A.A.S. XXXXI 483-486).
- 10 maii 1949. — R. P. IOANNES B. D'SOUZA (Prov. Ven.-Med.) nominatur Rector Mangalorensis Seminarii Interdioecesanum S. Iosephi (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).
- 25 maii 1949. — R. P. ERNESTUS VOGT (Prov. Bras. Mer.) nominatur a Summo Pontifice Rector Pontificii Instituti Biblici in Urbe (*Decretum S. C. de Semin. et Stud. Universit.*).
- 6 iulii 1949. — R. P. GUSTAVUS WETTER (Prov. Rom.) approbatur Rector Pontificii Collegii Russici Urbis (*Epist. S. C. pro Ecclesia Orientali*).
- 14 iulii 1949. — R. P. IOSEPHUS GUFFENS (Prov. Belg. Mer.) nominatur Episcopus titularis Germanicianensis et Coadiutor, cum iure futurae successionis, hodierni Vicarii Apostolici Kwangensis (*S. C. de Prop. Fide*).
- 3 septembris 1949. — R. P. PAULUS PARDO (Prov. Legion.) approbatur Rector Pontificiae Universitatis Comillensis (*Epist. S. C. de Semin. et Studiorum Universitat.*).
- 7 octobris 1949. — R. P. ANTONIUS WUYTS (Prov. Belg. Sept.) approbatur Rector Collegii S. Ioannis Damasceni pro Orientalibus in Urbe (*Epist. S. C. pro Ecclesia Orientali*).
- 15 novembris 1949. — R. P. ATTILIUS M. PERUFFO (Prov. Ven. Med.) annumeratur inter Consultores Supremae S. C. Concilii (1^a Sect.) (*Biglietto della Segreteria di Stato*).
- 12 decembris 1949. — R. P. PAULUS DEZZA (Prov. Ven. Med.) annumeratur inter Consultores S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).
- 20 decembris 1949. — R. P. EDMUNDUS ELTER (Prov. Pol. Mai.) nominatur Deputatus ad Disciplinam in Pontificio Instituto Ecclesiast. Polonorum in Urbe (*Epist. S. C. de Semin. et Studiorum Universit.*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

26.

9 ianuarii 1949

De modo peragendi Exercitia spiritualia exeunte Postulatu.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In fine Postulatus Fratrum Coadiutorum praescribuntur quidem a Codice Exercitia spiritualia per octo integros dies; quo praescripto nos procul dubio ligamur. At non praescribitur ulla materia nec methodus Exercitiorum; alii enim Religiosi ea aliter ordinant et peragunt; et ipse Summus Pontifex Pius XI, in Litteris Encyclicis « Mens nostra », quamquam docet, inter omnes Exercitiorum methodos, eam « primas semper tulisse », quae a S. P. N. Ignatio invecata est, agnoscit tamen alias esse methodos, « quae laudabiliter admodum sanae asceseos catholicae principii inhaerent »¹. Menti autem Codicis Iuris Canonici congruere videtur, ut si quis ad plures Exercitiorum cursus intra brevius tempus peragendos obligetur, tempus unius cursus reducatur².

Quare ad vitanda incommoda quaedam vera, quae oriuntur ex peractis Exercitiis octiduanis secundum methodum S. Ignatii ante (et quidem, interdum, brevi ante) Exercitia plena triginta dierum, res in posterum sic ordinanda erit:

---

(1) A. A. S. XXI 689; A. R. VI 203.

(2) Cfr. I. C. can. 1001 § 1.

Ante initium sui Noviciatus, ad finem vergente Postulatu, Candidati nostri Coadiutores Exercitia spiritualia, prout nos ea dare solemus, per tres integros dies agant; proponantur ipsis Exercitia primae hebdomadae tantum, post quae confessionem generalem instituant. Per quinque dein ulteriores dies integros, silentium perfectum servare pergant, uti solemus durantibus Exercitiis octiduanis, sed proponantur iis tantum exercitia pietatis quae sequuntur:

Hora integra meditationis matutinae, S. Missa (et, si velint, Communio cum gratiarum actione) et examen meditationis;

Lectio spiritualis per dimidiam horam ante meridiem; alteraque dimidia hora post meridiem;

Instructio spiritualis P. Magistri;

Lectio ex *Imitatione Christi* per 15 momenta; examen conscientiae ante prandium;

Rosarium B. M. Virginis; exercitium Viae Crucis;

Puncta cum altera hora meditationis vespere; examen meditationis;

Litaniae Sanctorum; puncta ad meditationem matutinam; examen conscientiae ante decubitum.

Extra illa exercitia pietatis, vacent labori manuum; excludantur ii labores in quibus cum externis agendum sit vel alio modo a recollectione animi avocentur.

Materia autem meditationum reliquorum exercitiorum per quinque illos ultimos dies ne sit materia libri Exercitiorum S. P. Ignatii; sed alia eis proponantur de vita sacramentali, de studio perfectionis evangelicae, de vita religiosa; de virtutibus in Noviciatu praecepiis, de sensu et dignitate vestis religiosae et similia.

Sic enim plene satisfacimus et litterae et spiritui legis ecclesiasticae, simulque vitamus incommoda quae sive ex defloratis fere Exercitiis maioribus, sive ex nimium oneratis animis tiro-num oriri possint.

Curandum tamen ne, per hos quinque dies, Postulantes Coadiutores cogantur audire tantum sive puncta sive instructiones quae, de quacumque materia pia, tunc forte dantur Noviciis; omnino providendum ut dentur ipsis et puncta et instructiones, atque proponantur lectiones spirituales eorum statui praesenti accommodata: faciant vere Exercitia, licet non illa Ignatiana,

apta ad profundiore probationem vocationum et introductionem in Noviciatum.

Commendo me ss. SS.

Romae, 9 ianuarii 1949.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

27.

1 martii 1949

*Normae de parandis et comitandis peregrinationibus Romanis
Anno Iubilari 1950.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum iam non semel interrogatus sim, opportunum duco omnes Provinciarum Praepositos certiores facere normas de peregrinationibus Romanis parandis et comitandis, quae a decessore meo p. m. R. P. Wlodimiro Ledóchowski die 15 februarii 1933 in Iubilacum Redemptionis constitutae sunt, et in Actis Romanis vol. VII pag. 387-390 leguntur, easdem in proximum ANNUM SANCTUM 1950 esse observandas.

Commendo me SS. SS.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

28.

27 aprilis 1949

Normae traduntur periodico « DE VLAAMSE LINIE »

AD R. P. STEPHANUM DE CLIPPELE

DIRECT. PERIOD. LIBELLI « DE VLAAMSE LINIE » ¹

BRUXELLENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum de condendo periodico cui nomen « *De Vlaamse Linie* » agi coeptum est, multum diuque haud sine causa deliberastis num opportunum esset Societatem respondere de folio hebdomadario quod a negotiis etiam politicis suo modo tractandis abstinere non posset. Memores enim eratis sapientissimae ordinationis qua scriptoribus Societatis iniungitur ut « res politicas et mere saeculares sibi interdicerent » ². Ex altera tamen parte ob oculos versabatur summi momenti monitum Congr. Gen. XXVIII, d. 29, 3, ut Nostri « pro sua quisque parte, efficacem influxum in illa media exercere curent, quae hodie opinionem publicam potissimum regere solent; ... ut nimirum singulorum vita et tota societas humana doctrina Evangelii penetretur atque intime reformetur ».

Licet enim in patria vestra minime desint ephemerides, sive cotidianae sive periodicae, a viris catholicis conscriptae et moderatae, vobis constabat illas nec ea securitate semper doctrinae, nec ea firmitate et plenitudine, nec ea saepe independentia sententiam, mentem, mores Evangelii tueri et propagare posse quae necessitati huius temporis plene respondeat. Id ceterum sincere agnovere ipsi illi, de Ecclesia tam bene meriti viri, cum vestra conamina approbarunt ac viribus unitis eadem fulserunt et iuvarunt. Vobis constabat quoque periodica maioris molis, qualia mensilia illa quae etiam in vestra patria a Societate reguntur, ab iis tantum legi quibus et altior cultus et otia ampliora, proindeque a paucis millibus ex denis ac centenis millibus quae oporteret. Intendebatis igitur methodis modernis uti ad largius diffundendam authenticam doctrinam catholicam coque penetrare quo hucusque periodica nostra non pertingunt, at solae fere ephemerides cotidianae legi solebant.

(1) Eaedem litterae communicatae fuerunt cum Directore quoque libelli « *De Linie* », Amstelodamensis.

(2) Cfr. Epit. n. 682 § 2.

Postquam ab initio vobis quasdam normas dedi ad quas apostolatus isti novo moderemini, opportunum duco easdem paulo enucleatius proponere, ne, labente tempore, fervore illius boni certaminis abrepti, a munere vestro sacerdotali ad saeculares pugnas nonnihil deflectatis, cum detrimento caritatis, dedecore Societatis, damno animarum et Ecclesiae. De scopulis vitandis quidem agam, de meta prosequenda... via tenenda plura tamen expositurus.

Perpetua semper fuit voluntas Summorum Pontificum ut a rebus saecularibus et politicis tractandis, abstinerent clerici, quibus non quae Caesaris sunt, sed quae Dei curanda incumbunt.

Quam normam fideliter servari voluit nostrum quoque Institutum: ut de prohibitione taceam nos immiscendi in gerendis quibuslibet negotiis mere politicis³, scriptoribus nostris iniungit, quod initio memorabam, ut « res politicas et mere saeculares sibi interdicant »⁴.

Statim autem addit « etsi principia religiosa et moralia in huiusmodi rebus prae oculis habenda cum fructu exponere possunt ». Nemo autem non videt eum qui « principia religiosa et moralia » in rebus « politicis et mere saecularibus prae oculis habenda » exponit, speciem facile prae se ferre hominis sese in talia immiscentis, ansamque praebere inimicis nominis christiani eum calumniandi. Recordamini sane quomodo infensissimi isti inimici Crucis Christi, qui partibus « nationalsocialismi » addicebantur, homines catholicos et ecclesiasticos qui non tantum in vita privata atque intima uniuscuiusque, sed in tota vita eaque praesertim publica, principia iuris naturae et Evangelii tueri satagebant, « catholicismi politici » insinulaverint; quos nunc quoque aemulantur eorum imitatores, dediti atheismo materialistico, quem nomine « democratiae progressivae » fucatum propugnant: qui et ipsi, quotquot integram Ecclesiae doctrinam profitentur et docent, « reactionis politicae » damnant.

Sane, ut discernatis utrum campum rei politicae ingrediamini necne, non ea criteria appellare licet quae finxerunt homines a veritatis et sinceritatis cultu alienati. Sinantur isti dicere quod libet; « qui autem iudicat me Dominus est »⁵. Immo perniciosum foret et ignavum, Christi apostolo indignum, si nos, eorum calumnias vel vindictam metuentes, a proclamanda vera Domini doctrina declinamus.

Vox « politica » res, quae natura sua sonat id quod ad gerendam rem publicam vel promovendum bonum commune civitatis ordinatur, usu seu potius abusu hodierno a sublimi illa significa-

(³) Cfr. *Epit.* n. 700.

(⁴) *Ibid.* n. 682 § 2.

(⁵) I *Cor.* IV 4.

tione, qua vitam signat altioribus studiis caritatis et sui oblivionis deditam, saepius deflexit ad designandum studium istud partium politicarum in una eademque republica seu civitate quarum non paucae, nedum bonum commune civium, potius, immo unice emolumentum et praevalentiam propriae factionis super reliquas omnes, nulla plerumque cura moralitatis viarum quibus ad finem contenditur, prosequuntur. Pessimam istam « politicam » in primis intendit nostrum Institutum, cum vult ut scriptores nostri ab ea sese contineant. Omni proinde vos studio factionum seu partium, omni etiam specie studii partium politicarum, abstinerebitis.

Dum a simultatibus partium vos abstinere volo, non tamen intendendo vos omnes partes pari loco habere debere aut posse. Sunt enim in patria vestra partes quaedam quae dicuntur et sunt re vera catholicae, dum aliae quae ibi nunc exsistunt anticatholicae vel saltem acatholicae nomine et re fuerunt et sunt. Patet vos istis partibus quae principiis catholicis in vita publica applicandis solae favent, libertatemque et iura Ecclesiae solae propugnant, favere posse et debere. Verum in hac ipsa re duo vobis commendo: ne spiritu umquam ducamini quem sectarium dicunt, uti inferius apertius explicabo; nec, ex altera parte, libertatem vestram sincere verum dicendi, umquam alienetis. Fieri siquidem potest ut ipsae partes catholicae, vel quidam ex earum asseclis, sive ignorantia sive errore sive infirmitate naturae humanae abducti, a recto tramite spiritus Evangelii et veri boni communis recedant. Vestrum tunc est iura veritatis et caritatis vindicare, id semper caventes, uti inferius quoque dicam, ne periculum creetis divisionis inter catholicos. Multum vos in hac re iuvare poterit, si quae detur, norma agendi a Hierarchia ecclesiastica in vestra patria commendata. Iuverit simul semper meminisse vos, ipsis illis partibus, utut optimis, non esse ascriptos, nec proin per se « disciplina » quam dicunt partibus illis communi teneri; plerumque certe huic « disciplinae », utpote in bonum animarum denique tandem ordinatae, vos ultro conformabitis; at semper independentes estote, a sola Ecclesia regendi.

Est et alia forma factionum quam devitetis oportet: solent quoque integrae res publicae seu nationes, praetextu quandoque boni universalioris, egoismo cuidam colectivo indulgere, qui vix mitius iudicari meretur quam egoismus privatorum. Sicut enim privatus quisque bonum aliorum seu commune prae oculis semper habeat necesse est, sic et nationes tenentur bonum commune totius generis humani, salvo debito ordine caritatis, pro viribus procurare. Quod nostris diebus, faciliiori iam effecto commeatu, magis quam antea urget. Cum igitur ipsae nationes vel singulae suum vel unitae paucarum quarundam bonum tantum prosequuntur, conanturque amorem in propriam factionem odium vero in reliquos concitare, non

minus quam cum intra fines patriae factiones excitantur, agitur ista damnanda «politica» partium, quae haud secus atque «politica» interna de qua modo agebam, vix refugit a mendacio, concussionem, vi iniusta.

Quam longe nos, sacerdotes, a talibus rebus abesse oporteat, superfluum est demonstrare. Vos proinde, mores quosdam in vestra patria scriptoribus de rebus politicis quos «journalisten» vocant plerumque consuetos ab initio exuatis, exigatisque ut et ipsi vestri collaboratores laici eos exuant. Sit regula vestra perpetua veritas, iustitia, urbanitas, caritas, etiam erga pessimos rei catholicae adversarios. «Nolite vinci a malo, sed vincite in bono malum»⁶. Vigeat apud vos illa in agendo et dicendo rectitudo, quam in regionibus linguae anglicae «fair play» vocare solent. Certa pro certis, dubia pro dubiis, falsa pro falsis efferatis; si qua in re, quae est humana fragilitas, erraveritis, id sincere semper agnoscite, erroremque vestrum plene retractate; si quem incauti offenderitis, culpam reparate. Brevi, sit ephemeris vestra aliquid novum, nobilitate animi et sensu acuto verae virtutis christianae.

Dum tamen ex una parte studio factionum politicarum, nationalium vel internationalium, rerumque mere saecularium abstinatis, minime praetermittere vobis licet dicta factaque hodierna atque cotidiana, quae spectant sive ad rationem gerendae rei publicae in vestra patria, sive ad habitudinem gentium populorumque totius orbis inter se, quatenus illa omnia secundum criteria conscientiae christianae, iuris naturae dico et Evangelici seu revelati, aestimanda, agenda, reformanda sunt. Perpetua enim praxis Ecclesiae, multiplicia dicta Summorum Pontificum, ratio ipsa fide illustrata, ostendunt officium esse sacerdotis non modo in vita singulorum eaque privata, sed in vita publica quoque, immo praesertim, doctrinam de fide et moribus Ecclesiae concreditam ad praxim rerum agendarum inculcare.

Id siquidem summi momenti est, uti vobis apprime in fundando vestro periodico constabat. Licet enim oporteat, ut monebat Congr. Gen. XXVIII, d. 29, n. 3, Nostros «solita ministeria Societatis magno studio colere», inter quae plurima illa numerantur quae ad animas singulorum sanctificandas et salvandas spectant, magis tamen necesse est ut illae condiciones vitae instaurentur in tota civitate, immo in mundo universo, sine quibus vita virtuosa nonnisi paucissimis iisque fortitudine fere heroica instructis, de facto possibilis est. Si libere ubique, Guberniis id tolerantibus, docetur error, foveatur cupiditas et superbia, incenduntur malae passiones, corrumpun-

---

(*) Rom. XII 21.

tur mores; immo, si talia a Guberniis nedum refrenentur, promonentur potius, vel adeo imponuntur: qui erunt qui rectos tramites Evangelii fideliter terent? Pauci sane, iique saepe opibus abundantes ideoque inter ceteros privilegiati. Vix quisquam sanus erit si aer ipse sit pestilentia infectus. Corpus Christi Mysticum, quomodo vita plena atque prospera vivere valebit, si eius membra, atque inter ea illa quoque quae praecepua et vitalia sunt, munere suo implendo vi externa, adiunctis adversis, subtractis rebus necessariis, a potestate temporali praepediantur? Si autem totum corpus validum esse nequit, membra vix non omnia pariter infirma erunt brevique forsitan emorientur.

Nullus prorsus campus actionum humanarum, sive privatorum illae sint sive publicorum magistratuum coetuumque, quales in primis sunt ipsae nationes, exsulat a dominio Dei Creatoris et Domini universorum; tam privati in vita intima quam personae publicae et communitates in vita publica et collectiva, legi Dei Optimi Maximi subduntur. Vos autem, commissione ab Ecclesia accepta et secundum Eius doctrinam, illius legis interpretes agitis et vindices. Vestrae proinde ephemerides rebus publicis seu hoc sensu « politicis » sese immiscebunt, non quatenus temporales sunt, sed quatenus ad normas Evangelii diiudicandae atque reformandae. Agatur de re oeconomica, de re sociali, de scholis, de « circensibus » istis modernis quae variis ludis, contentionibus, spectaculis et si quid aliud abundant; agatur de foederibus gentium inter se, de bellis gerendis vel gestis, de mercatura internationali, de coloniis administrandis: eatenus quatenus moralitatis christianae haec omnia intersunt, vestra intersunt, vestrumque est rectas de his omnibus legentibus normas subministrare.

Hoc est ceterum quod dudum varia periodica nostrae Societatis, modo quidem vel magis scientifico vel saltem viris cultis magis aptato, probante et promovente ipsa Sancta Sede, magno omnium catholicorum plausu praestiterunt. Idipsum vos, modo tamen ad plurimum captum apto, praestare conamini. Id interest inter vos et eos qui vobis praeiverunt, vestram viam minus hucusque tritam, novis iisque singularibus asperitatibus et periculis esse consitam. A tractanda enim re politica vel alia mere saeculari in quantum illa conscientiam christianam intrat, incautus quisque et minus expertus pronus est deflectere in campum mere temporalem. Id eo accuratius vobis devitandum venit, quod plures e vestris collaboratoribus, vobis tamen dirigentibus, et coram lectoribus et ipsa Ecclesia de iis respondentibus, in scribendo associati, philosophiae et theologiae catholicae imperitiores sunt, seseque prudentiae ecclesiasticae minime alligatos sentiunt. Sibi enim ipsis relictis et sui iuris si essent, libere prorsus res mere temporales tractarent. Nisi illi vobis in hac

re fideliter omnino pareant, nec securitati doctrinae, nec bono nomini Societatis ipsiusque Ecclesiae satis foret provisum.

Quae cum ita sint, vos apprimè hortor ut tam vos ipsi quam laici qui vobis adsunt, assiduo studio documentorum Ecclesiae, — Encyclicarum, Constitutionum Litterarumque Apostolicarum, Allocutionum Pontificum recentiorum, praesertim Pii Pp. XII feliciter regnantis, — vobis veram mentem Ecclesiae familiarem atque propriam efficiatis. Admirabimini certe, uti iam facitis, uberem doctrinam lucemque focundam quae inde scatent. Dolendum est nostras ephemerides catholicas plerumque fere ignorare illa praeclara documenta quorum notitia, vel sola, sufficeret ut vestrum periodicum inter maxime « progressiva » et « actualia » computaretur: adeo plenae sunt Allocutiones Pontificiae intima cognitione tam principiorum sanae doctrinae socialis, politicae et moralis quam necessitatum huius nostri temporis.

Documentis Pontificiis proxime accedunt ea quae ab Episcopis sive in vestra patria, sive in reliquis terrarum orbis partibus edita sunt. Vos enim enixe hortor ut mentes cordaque vestrorum lectorum frequenter convertatis ad ea quae in toto orbe catholico accidunt et geruntur. Patria vestra finibus quidem angusta est; lingua vestra materna extra propriae gentis ambitum vix nota: nisi proinde caveatis summopere, mentes vestrorum angustae manebunt, cultusque humanus mere localis. « Regionalismum » quem vocant transcendatis oportet, problemataque universaliora, a quibus denique tandem sors qua temporalis qua spiritualis vestrae ipsius patriae pendet, aperto oculo magnoque corde scrutanda et exponenda suscipiatis, si missioni vestrae plene respondere ambitis. Ea praesertim a quibus sors religiosa generis humani maxime pendet in variis orbis partibus vos apprimè attentos volunt.

His documentis, recentioribus praesertim, inhaerentes, vos in primis hortor ut doctrinam socialem Ecclesiae, opportune importune inculcetis. Necesse enim est ut illa, et quidem sine mora ac simul sine ambiguitate nec adulteratione, omnibus civium ordinibus, proceribus aequè ac plebeis, laicis atque ecclesiasticis, magis magisque innotescat. Nimis nocuit in vestra patria studium quarundam partium quae non tam integram Ecclesiae doctrinam, quam illa huius doctrinae placita quae sibi magis arridebant, in luce posuerunt. Certe inter ceteras mundi regiones, eminet ista vestra progressu sociali et strenua applicatione Encyclicarum; longe tamen abest quominus ad metam omnes pervenerint, perpetinque conantur ii qui opum cupidine abripiuntur, istos abusus instaurare quos damnarunt et damnant Pontifices, spiritum et litteram Evangelii secuti.

Munus difficilius sane sed non minus opportunum erit quoque

rectam de potestate et munere Status doctrinam enucleare atque ad hodierna adiuncta applicare. Vix ulla videtur Respublica immunis ab erroribus quibus his ultimis annis, atque nostris quoque diebus, quaedam Gubernia quae dictaturae adhaerent a recto tramite deflexerunt; vix ulla immunis a materialismo practico, qui de abundantia bonorum temporalium tantum sollicitus est, iisque consequendis altiore cultum, integritatem familiae, ipsamque animarum salutem postponit. Ecclesia vindex libertatis et dignitatis personae humanae, valoris bonorum spiritualium, supremi dominii Christi Regis independentiaeque Eius Sponsae, per os vestrum loquatur sincere, libere, audacter, seposito quolibet respectu humano.

Plurimum quoque vobis consulo ut, peritorum in hac re collaboratorum opera usi, insistatis in iis quae iuvare possunt ad bene instituendos liberos atque ad vitam christianam in familia ducendam. Novi vobis intime persuasum esse familiam esse cellulam vivam et vivificantem totius consortii humani. Quid iuvat autem Rempublicam familiae subvenire legibus latis atque pecuniis, nisi ipsa familia sana sit talibusque subsidiis uti noverit? Si parentes vitae mundanae vanisque delectationibus refertae sese dedunt; si filios sinunt pro libitu sibi omnia indulgere; si absit studium laboris, spiritus sacrificii in mutua caritate, austeritas quaelibet vitae: quid quaeso de Regno Dei in terris futurum est? Quae spes vocationum sacerdotalium vel religiosarum, devotionis in bonum commune, vitae virtuosae medias inter mali illecebras, fortitudinis in adversis et persecutionibus? Nedum proinde conveant indulgentiori spiritui huius temporis, instaurent ephemerides vestrae cultum vitae illius seriae et laboriosae, quae fuit hucusque in traditione vestrae gentis eique genuit miram illam abundantiam bonorum tam spiritualium quam temporalium, quibus merito gloriamini.

Haec omnia, uti vobis patet, supponunt quosdam saltem ex vobis assidue studiis deditos manere. Utique, vobis necesse erit ut frequenti cum hominibus omnis generis commercio, innotescant difficultates huius temporis resque usque novae quae nunc aguntur; necesse erit ut semper vigiles nihil praetereat quod animos coaetaneorum occupat et suspensos tenet. Verum cavendum ne operositas illa fiat mere exterior, nec iam consideratione et lectione fecundetur. Pleniorum influxum ii semper exercebunt qui res altius penetrant; atque, mens quae studiis non alitur mox exauritur et sterilis fit.

Scio vos sollicitos esse de fonte et qualitate informationum quas, de qualibet re, periodicum vestrum affert. Superfluum omnino foret vos monere, ut ab omni levitate in acceptandis rumoribus, ab omni cupiditate afferendi inaudita curiosisque auribus blandiendi, longe absitis. Difficilem illam artem criticam, qua etiam in rebus hodiernis et recentibus, verum a falso, libratum ab exaggerato, im-

mo quod audax quidem at prudens ab eo quod temerarium est, discernitur, vestros collaboratores omnes docere nitamini.

Est et ars difficilior, in patria vestra haud ita nota, qua discatis et doceatis quo modo « tolerantiam » illam, qua praesertim in regione non exclusive catholica, cum dissidentibus uti oporteat, recte tam cum principiis dogmaticis et philosophicis, quam cum regulis aequitatis, caritatis et prudentiae practicae componere oporteat. Sunt enim inter catholicos nostros, rei theologiae imperitos, tam qui in quemdam minus rectum « liberalismum » vel « indifferentismum » propendunt, quam qui « sectarismo » cuidam, immo interdum « fanatismo » indulgent. Sane facile non est nec a dextris nec a sinistris in tali re deflectere; ideo tamen periodico praesunt sacerdotes theologiae gnari et rerum agendarum experti ut imperitioribus et imprudentibus viam securam et tutam ostendant. Vos oderint quidem qui Ecclesiam oderunt; fateri autem vel ipsi cogantur vos recte, secundum criteria caritatis et veritatis catholicae procedere.

Necesse certe non est ut vos admoneam ne unquam unioni inter catholicos, licet diversi diversa legitime sentientes, detrahatis. « Concordia parvae res crescunt, discordia maximae dilabuntur ». Ex historia vestrae patriae satis patet homines catholicos, si inter se uniti manent, invictos fore, Remque publicam ad sana et foecunda principia conformare valere. Ad quod multum quoque vobis proderit tum ille modus humanus et christianus discutiendi, contradicendi quem hic supra commendabam, tum « tolerantia » illa qua dicta factaque fratris in Christo corde caritate dilatato iudicetis; « caritas non cogitat malum, non gaudet super iniquitate, congaudet autem veritati; omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet » (7).

Quo fiet ut per vos, omnium oculis fulgeat veritas quidem religionis nostrae simulque eius pulchritudo et decor. Quam felix foret hic noster mundus, hodierno quoque tempore, si doctrinae atque praeceptis Christi Domini fidelius adhaereret! Spei christianae sitis apostoli, longissime remoti a pusillanimitate illa et cordis angustia, quae omnia existimet paene perdita, opus Ecclesiae inane fere et sterile, putetque sibi non restare nisi martyrium silentio subeundum! « Id in vestro resplendeat opere quod per fidem fulget in mente »: inconcussa fiducia in Dei nostri bonitate erga filios suos, persuasio indefectibilitatis Ecclesiae et incomparabilis praestantiae Evangelii Christi Domini super omnia vel nobilissima hominum figmenta. « Optimismus » illum catholicum lectorum animis instillet singulis hebdomadis vestrum periodicum, quo fiet ut paulatim debellatur sive ignavia timidorum, sive acris ista rerumque omnium des-

(7) I Cor. XIII 6, 7.

tructiva crisis debiliū quae his ultimis annis adeo nocuerunt rei catholicae in Europa.

Velim boni atque magni animi sitis inter difficilia et adversa quibus opus vestrum procul dubio, sicut ab initio, sic et in posterum foecundabitur. Inconcussa petra doctrinae catholicae, Christi Vicarii voce declaratae, nitamini firmiter; audacia apostolica veritatem praedicetis, « non propter contradictiones, licet a magnis et potentibus excitatas, animum despondendo, nec ab eo quod ratio et divinum obsequium postulat, ullis eorum precibus aut minis separari (vos) sinendo »⁽⁸⁾; prudentia et caritate Evangelica quidquid durum aut asperum foret, ad exemplum Domini, mitis et humilis corde, moderemini; brevi, « sic vos exhibeatis ut Deo placere possitis ».

Opus agitis apprime apostolicum et hoc ipso tempore necessarium; id vel inde vobis patuit quod ab initio qui nunc antesignani sunt in praeliando contra Deum eiusque Regnum, vos odio et contumelia persecuti sunt. Ita quaeso vos geratis ut semper cum veritate vobis solatio esse possint verba Domini: « Beati qui esuriunt et sitiunt iustitiam »⁽⁹⁾. Abundantem divinae benedictionis effusionem in vos et ipse adprecor et orationibus Societatis vestro labori applicatis impetraturum me confido.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, 27 aprilis 1949,

in festo S. Petri Canisii.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

29.

6 maii 1949

Nuntiatur novus Director Generalis delegatus Apostolatus Orationis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Mandante Patre Nostro, RVam certiore facio P. Fridericum Schwendimann (Prov. Austr.), hactenus Secretarium Nationalem

⁽⁸⁾ *Constit.* P. IX c. 2 n. 5 [728].

⁽⁹⁾ *MATH.* V 6.

Apostolatus Orationis et Moderatorem « Nuntii SS. Cordis Iesu » in Austria, novum esse renuntiatum Directorem Generalem delegatum Apostolatus Orationis.

Curet RVa hanc nominationem cum iis quorum interest tempestive communicare.

Commendo me SS. SS.

Romae, 6 maii 1949.

Rae Vae
Servus in Xto
ANTONIUS MARIA DE ALDAMA
Secr. Soc. Iesu

30.

16 iunii 1949

De adiutrici opera praestanda proximo Congressui Internationali Catechistico.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Datis litteris die 28 maii, Exc.mus DD. Fr. Roberti, a Secretis S. Congregationis Concilii, mecum exemplar communicavit epistolae, quam omnibus Ecclesiae Episcopis miserat, de habendo Romae, veniente anno iubilari 1950, Congressu Catechistico Internationali.

Eodem tempore me enixe rogabat Exc.mus Dominus ut adiutricem operam Congressui praestarent Patres Societatis, quibus peculiare munus docendi doctrinam christianam ex Instituto commissum est.

Libenti animo cum RVa communico exemplar illius epistolae, remque propositam commendo, ut quid agendum, vel quid suggerendum sit in ista vestra Provincia RVa cum Patribus de re peritis statuatur. Equidem valde mihi cordi est, ut Societas moribus antiquorum nostrorum Patrum et fidei in ultimis votis promissae minime deficiat, cum praeterea persuasum mihi sit nullum fere opus urgentius, nullumque forsitan utilius, his nos-

tris diebus, inveniri posse quam homines cuiusque aetatis et condicionis, in christiana doctrina erudire.

Commendo me ss. SS.

Romae, 16 iunii 1949.

R^{es} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

31.

15 aug. 1949

In quarto centenario ab apparitione SSi. Cordis Iesu Sancto Petro Canisio.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. Xti

Quattuor ante saecula, die 4 septembris 1549, eo ipso mane quo vota ultima Societatis nuncupaturus erat, S. Petrus Canisius, in Basilica Vaticana, coram Sanctissimo genuflexus, sibi visus est Sacratissimum Cor Iesu apertum conspiceret simulque, ut ait ipse sanctus, Dominum alloquens: « ex fonte illo ut biberem iussisti, invitans scilicet ad hauriendas aquas salutis meae de fontibus tuis, Salvator meus ... Postquam Cor tuum dulcissimum attingere, et meam in eo sitim recondere ausus fueram, vestem mihi contextam tribus ex partibus promittebas, quae nudam protegere animam possint, et ad professionem hanc maxime pertinerent: erant autem pax, amor et perseverantia. Quo salutari indumento munitus confidebam, nihil mihi defuturum, sed omnia ad gloriam tuam successura » ⁽¹⁾.

Quater centenaria illa commemoratio, nonne nostrae Societatis filiis opportunitatem praebet innovandi devotionem erga Divinum illud Cor, largiusque hauriendi ex illa vena gratiarum quam ipsius Domini promissiones, saeculorum iam experientia confirmatae, nobis demonstrarunt tum ad propriam sanctificationem tum ad labores nostros apostolicos fecundissimam? Et

⁽¹⁾ O. BRAUNSBERGER, *Beati Petri Canisii Epistolae et Acta*, Vol. I. pag. 55-56.

enim quamplurimi ex Nostris nunc in adiunctis versantur non adeo dissimilibus ab iis inter quae S. Petrus Canisius agebat; atque interea ipse Dominus Societati commisit munus dulcissimum thesauros sui Cordis peculiari zelo hominibus aperiendi.

Ignoscat Dominus: regio illo dono sui amoris non semper ea qua par erat aestimatione et diligentia usi sumus. Cum et Ecclesiam et nostram Societatem in multis locis impediunt nunc tot pericula ac res adversae, certe si alias umquam, hoc tempore oportet Cordi Domini intimius adhaereamus, ad illud, filiorum more, inter angustias maiore fiducia recurramus, immo militum more, dum urget hostis, Ipsum Ducem pleniore fide et devotione sequamur. Spiritus enim malignus, ea qua pollet calliditate, malum per mundum adeo diffudit ut qui contra illud luctamur, lassi interdum et fere animum despondentes, videamur dubitare num exigui nostri conatus exilesque vires in tanta strage aliquid efficere valeant.

Peccata capitalia, quibus ipsa moderna scientia inauditis novisque adminiculis favere satagit, non iam ut olim singulorum sunt, dum tamen ipsa familia humana ea reprobat, sed communia effecta, ab ipsa opinione publica et a societate civili non tolerata tantum, sed probata atque promota. Qui quondam sanus dici poterat aer quem omnes respirare coguntur, nunc iam plerumque dicendus est corruptus, morbos letales mortemque aeternam animabus instillans. Communia illa peccata, naturalismus, materialismus, atheismus; sensualitas et luxuria publica quae et pudorem occidit et societatem coniugalem ipsamque familiam corrodit; odium quoque, mendacium et fraus, quibus et partes politicae et ipsa Gubernia passim utuntur: communia dico et scite promota ista peccata, quomodo umquam fundare possint ordinem, pacem, oeconomiam salutis aeternae? Quomodo vero possimus nos singula membra sanare, cum totum corpus simul a Satana inficitur et corrumpitur?

Gravioribus malis efficaciora remedia a Divina Providentia parantur. Divinum Cor Iesu suos thesauros S. Margaritae Mariae apertius revelavit, « cum videlicet refrigescens multorum caritas, nisi hoc divini amoris incendio, refoveri non posse videretur »⁽²⁾. Merito asserere possumus hoc salutis remedium no-

---

(2) BENEDICTUS XV, *Epist. ad Card. L. A. Amette* (7 oct. 1919): A. A. S. XI, 412.

bis tamquam extraordinarium a Servatore offerri. Et hoc ipsum videtur esse quo inter mala praesentia indigemus.

Communia sunt mala nostra hodierna. Iamvero, non singulos tantum, sed etiam coetus integros ex hoc divini sui Cordis fonte hausturos esse promisit Dominus caritatem qua genus humanum, mysterioso animarum vinculo, in unum restituatur, instaurata pace illa quam solus Redemptor dare valet. Ipse enim, amore sibi corda devinciendo, non vi sed singulorum libera adhaesione, Regnum suum sociale fundare intendit. Vincet devotio Sacratissimi Cordis odium et fraudem, sensualitatem et luxuriam, instaurata inter homines caritate; vincet naturalisimum, repressa mentium superbia; vincet infidelitatem, infusa cordibus humilitate et mansuetudine, qua Deo docibilia efficiuntur.

Cum secundum hominem omnia fere desperata videntur, omnia e contrario sperare possumus, dummodo viva fide, fiducia nempe quae montes transferat, ad Divinum Cor confugiamus. « Miserans super turbam » ⁽³⁾, Dominus in terris transiit beneficiando ⁽⁴⁾: caecos illuminavit, leprosos mundavit ⁽⁵⁾, mortuos suscitavit; discipulis autem quos post se relinquebat praenuntiavit: « Qui in me credit, opera quae ego facio et ipse faciet, et maiora horum faciet! » ⁽⁶⁾. Cor Iesu, unicus fons veri amoris, nobis apertum est, ut vivam inde hauriamus aquam, qua restringatur impetus malarum passionum, non nostrarum tantum, sed et omnium hominum. Non Dominus nobis deerit in his desperatis adiunctis; Ei desumus nos, cum fiducia deficimus, nec Eius promissis fidimus; siquidem Ipsi difficilius non est multorum corda convertere quam unius.

Quapropter oportet non tantum divitias Eius Cordis pernoscamus, sed ardenti pietate, caritate, compatiendi quoque paenitentia, apti evadamus quibus tamquam instrumentis ad tantum opus utatur. Tantum opus dico: agitur enim de tota hominum societate a malo redimenda.

Quis nostrum non iure erubesceret si devotionem erga Sacratissimum Cor, eius doctrinam, historiam, praxim non nosset? Etiamsi Societati nulla missio a Domino concredita fuisset,

(3) MARC., VIII, 9.

(4) ACT., X, 38.

(5) MATTH., XI, 5.

(6) IOANN., XIV, 12.

vel sola documenta pontificia huc spectantia tantam conferrent huic devotioni auctoritatem, ut eam praeterire Nostris indignum foret.

Nosse autem et notum facere parum prodest, nisi et Cor Domini actu colamus et colere faciamus; et quidem corde simplici, amanti, Domino « qui dilexit nos et tradidit semetipsum pro nobis » (7), totis viribus amorem rependenti. Ille sincerus et effectivus amor Christi, quem ex Exercitiis S. Patris hausimus, sponte nos adducet ad ea quae devotionis huius propria effecta sunt: consecrationem nempe, sive privatam sive communem, praxim primae feriae sextae cuiusque mensis, cotidianam eamque sinceram oblationem operum ad mentem Apostolatus Orationis, Horam Sanctam, consecrationem familiarum, intronizationem imaginis SS. Cordis; inter quae certe eminet communio illa menstrua in spiritu reparationis, de qua mirum est quam sese probaverit efficacem ad reducendos peccatores, ad servandam fidem et mores christiano dignos. Ex hoc sincero amore sponte quoque nascetur desiderium paenitentiae qua, in unione cum Divino Corde, et nostra et ceterorum peccata reparemus.

Iam anno 1932, succrescente materialismo, memorabat Pius XI verbum Domini: « Hoc genus non eicitur nisi per orationem et ieiunium » (8), addebatque: « Quam divinam monitionem ... nostrorum quoque temporum malis adamussim aptandam esse putamus, quippe quae nisi per « orationem et ieiunium » et ipsa repelli non possint » (9). Quanto magis his nostris diebus urget officium ut omnes, unanimes, oratione, caritate et paenitentia, Cordi Domini universali quadam Cruciata associati (10), malis communibus occurramus.

Oratione humili, « per Christum Dominum nostrum », tamquam membra Corporis mystici in unum congregati, obstabimus blasphemiiis atheismi hodierni casque reparabimus; oratione impetrabimus errantium conversionem; oratione nos accingemus ad praelia omnibus nobis futura; oratione obtinebimus ut crucem nostram alacri corde et amanti portare valeamus; oratione, in sanctissimo praesertim Sacrificio Altaris, apos-

(7) *Gal.*, II, 20.

(8) *MATTH.*, XVII, 20.

(9) PIUS XI, *Encycl. Caritate Christi* (3 maii 1932): *A. A. S.*, XXIV, 185.

(10) Cfr. PIUS XI, *Encycl. Divini Redemptoris* (19 mart. 1937): *A. A. S.*, XXIX, 96.

tolicam illam nobis comparabimus caritatem, quam describit Apostolus ⁽¹¹⁾, cuius nitore Sponsa Christi Ecclesia insignitur signo omnium manifestissimo missionis suae divinae: « In hoc cognoscent homines quia discipuli mei estis ... » ⁽¹²⁾.

Caritas enim illa fraterna, flos eximius est fructusque pretiosus orationis vere apostolicae, qualem in Societate eam esse oportet. Dum Christum agnoscit in fratribus omnibus, sint illi fratres nostri in Religione, sint externi, sint peccatores, sint inimici, affectu, verbo et opere efficax crit in patientia, in benignitate, in liberalitate, in dono sui ipsius, temporis nempe, laboris, rerum externarum, commodi, valetudinis et vitae. « Qui enim non diligit fratrem suum quem videt, Deum quem non videt, quomodo potest diligere? » ⁽¹³⁾.

Et certe hac imitatione caritatis Domini apprime colemus Cor Eius mite et humile, quod evangelizabat pauperibus, condonabat peccata, sanabat infirmos, plorabat super patriam, miserebatur turbae ⁽¹⁴⁾. Et sicut Ipse, non paucos tantum, sed omnes filios Dei, utcumque miseros vel degeneres, dilectione amplectebatur, sic et nos decet integrum genus humanum caritate amplecti, requirendo errantes, docendo eos qui in tenebris sedent, animando fideles, omnibus omnia factos, ut omnes faciamus salvos.

Paenitentia quoque salutari et apostolica, quam a nobis expetit Divinum Cor, nos impendemus et superimpendemus in spontaneam reparationem peccatorum, offensionum, neglegentiarum tam nostrarum quam totius generis humani. Expiatione purificatae, animae nostrae fratrumque in Christo mirabili operationi supernae gratiae aperientur. Vita austera et paupere, plurium rerum privatione voluntaria duriore effecta; labore strenuo et constanti, in cotidie fideliter implendo officio nobis imposito; serena tolerantia humiliationum, fratres liberabimus quos cupiditas, sensualitas, amor proprius et superbia sub duro peccati iugo a consortio Summi Boni retinent. Deo dante, nos libeat aliquid pati cum Christo, unde splendeat sinceritas nostri amoris dum « implemus quae desunt Eius passionum » ⁽¹⁵⁾. Cru-

⁽¹¹⁾ *I Cor.*, XIII.

⁽¹²⁾ *IOANN.*, XIII, 35.

⁽¹³⁾ *I Ioann.*, IV, 20.

⁽¹⁴⁾ *MATTH.*, XI, 5; *MARC.*, VIII, 2; et passim.

⁽¹⁵⁾ *Coloss.*, I, 24.

ce enim redemptus est mundus, nosque ad crucem post se ferendam invitat suavissimus Magister noster ⁽¹⁶⁾; nec nisi eam baiulando efficiemur Eius discipuli, peccati et mali victores ⁽¹⁷⁾.

Si quod sacrificium, his anarchiae spiritualis temporibus, in spiritu reparationis Cordi Domini offerendum, Ipsi peculiari modo gratum esse potest, id certe erit holocaustum nostrae voluntatis Deo per oboedientiam religiosam oblatum. Quomodo ceterum resistemus malo nunc in toto mundo, praecunte Satana, methodice divulgato, nisi propriam voluntatem sub hierarchia, vicaria Christi Domini, submittamus, « integre, prompte, fortiter, ... sine excusationibus »? ⁽¹⁸⁾ Esuriamus et sitiamus iustitiam, voluntatem dico Dei, sive in Scriptura mandatam, sive in viventis atque legitimae auctoritatis praeceptis et consiliis manifestatam. Utinam Societas, tota quanta humilis et unita, Cordi Iesu grata, efficaci atque universali actione Eius Regnum potenter promovere apta sit!

Quam praeclaram gratiam, talis nempe devotionis ardentis et efficacis erga Cor Iesu Sacratissimum, filiali fiducia impetrebimus intercedente Corde Immaculato Mariae Virginis. Mater enim illa pulchrae dilectionis apprime novit viam qua Cor Filii sui penetret. Ipsa nos introducat ut humilia atque audacia instrumenta Eius amoris efficiamur. Omnes Societatis filios invito ut, unanimes, prima feria sexta cuiusque mensis, unus pro alio in Missa et Communione reparatrice, spiritum illum genuinae devotionis erga Cor Domini obtinere satagant.

Vestrum omnium sanctis Sacrificiis et precibus me enixe commendo.

Romae, 15 augusti 1949,
die festo B. V. Mariae in caelum Assumptae

Vestrum omnium Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁶⁾ MATTH., XVI, 24.

⁽¹⁷⁾ MATTH., XVII, 20.

⁽¹⁸⁾ *Const.*, P. III c. 1, n. 23 [284].

Congregatio Procuratorum in annum 1950 indicitur et Elenchus Viceprovinc. et Missionum, aliaque consueta documenta mittuntur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM
ET VICEPROVINCiarUM AC SUPERIORES MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum proximo anno 1950, ex Instituti praescripto, habenda sit Congregatio Procuratorum, eam, adhibitis in consilium PP. Assistantibus, iam hodierno die, B. V. Mariae in caelum Assumptae sacro, indicare statui quo commodius ubique Congregationes Provinciales haberi et documenta Romam afferenda tempestive parari possint.

Itaque decerno die 26 septembris proximi anni Provincia-
rum Procuratores Romae adesse debere, ut postero die, quo natae confirmataeque primum Societatis memoriam quotannis recolimus, primus habeatur Congregationis consessus. Conveniendi locus erit praesens Praepositi Generalis sedes.

*Praepositorum Provincia-
rum* erit opportuno tempore Congregationem Provinciale[m] indicare, eos qui ius habent convocare, et curare ut, statim post indictam Congregationem Provinciale[m], ad mensam legantur ea quae hac occasione legi debent¹.

Quinam autem Superiores locales, utpote a P. Generali nominati, convocandi sint, et quatenus ii qui in territoriis a reliqua Provincia separatis, non tamen in Missionem aut Viceprovinciam dependentem erectis, ad eam vocandi sint, in Elencho huic epistolae adiuncto declaratur.

Ut videri potest in Elencho allato, omnibus fere *Viceprovinciis independentibus* ius conceditur mittendi Romam, occasione Congregationis Procuratorum, Relatorem, qui eligi debet ad normam Formulae²; quod vero ad *Viceprovincias Missionesque dependentes* attinet, quibusdam conceditur ut eodem

(1) Cfr. Libellus: *Ad mensam legenda variis anni temporibus*, n. 9.

(2) Form. Congr. Prov. nn. 91 ss.

iure utantur atque ipsa Provincia; — aliis, iisque non paucis, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciae a qua pendent; — quibusdam denique, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciale eundemque Romam, ceu Relatorem, occasione Congregationis Procuratorum.

Dubia, si quae occurrant, de iure vocis sive activae sive passivae ad Congregationem Provinciale, mihi mature solvenda proponantur³.

Documenta triennalia mature conficiantur secundum Instructionem, quae etiam cum his litteris mittitur.

Meminerint Superiores omnes, nullius praeter Generalis censurae obnoxium esse litterarum commercium cum Procuratore a Provincia electo, vel cum Relatore Viceprovinciae aut Missionis. Procuratorum autem privilegium durat donec Congregatio Procuratorum solvatur; Relatorum vero, donec officium Romae impleverint⁴.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo B. V. Mariae in caelum Assumptae,
15 augusti 1949

R.^{ss} V.^{ss}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

ELENCHUS VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM

I. - VICEPROVINCIAE INDEPENDENTES

*Quibus conceditur ius mittendi Relatorem, occasione
Congregationis Procuratorum:
(Form. C. Prov. n. 90 § 2; n. 91 § 2)*

1. - Viceprov. Australiae
2. - » Brasiliae Septemtrionalis
3. - » Chilensis
4. - » Croatiae

(³) Cfr. Form. Congr. Prov., n. 14.

(⁴) Cfr. Epit., n. 256 § 3.

- 5. - Viceprov. Helvetica
- 6. - » Iaponica
- 7. - » Melitensis
- 8. - » Romenica
- 9. - » Slovakiae

II. VICEPROVINCIAE ET MISSIONES INDEPENDENTES

Ex quibus in praesens nullus Relator mittetur:
(Form. C. Prov. n. 90 § 2)

Viceprovincia Lituaniae.
Missio Lettoniae et Estoniae.

III. - VICEPROVINCIAE ET MISSIONES DEPENDENTES MAIORES

Quibus conceditur ut aliquis adeat Congregationem Provinciae, a qua Viceprovincia vel Missio dependet, idemque Romam mittatur Relator, occasione Congregationis Procuratorum:

(Form. C. Prov. n. 9 § 3; n. 90 § 2; n. 91 § 1).

- 1. - Viceprov. Aequatoriana (Prov. Baet.)
- 2. - » Centro-Americana (Prov. Cast. Occ.)
- 3. - » Cubana (Prov. Legion.)
- 4. - » Madurensis (Prov. Tolos.)
- 5. - » Peruviana (Prov. Tolet.)
- 6. - » Proximi Orientis (Prov. Lugdun.)
- 7. - » Venezuelana (Prov. Cast. Or.)
- 8. - Missio Ankinensis (Prov. Legion.)
- 9. - » Bombayensis (Prov. Tarrac.)
- 10. - » Calcuttensis (Prov. Belg. Merid.)
- 11. - » Calicutensis-Mangalorensis (Prov. Ven. - Mediol.)
- 12. - » Fianarantsoana (Prov. Camp.)
- 13. - » Goana (Prov. Lusit.)
- 14. - » Iavensis (Prov. Neerl.)
- 15. - » Kisantuensis (Prov. Belg. Sept.)
- 16. - » Kwangensis (Prov. Belg. Merid.)
- 17. - » Patnensis (Prov. Chicag.)
- 18. - » Philippinarum (Prov. Neo Ebor.)
- 19. - » Ranchiensis (Prov. Belg. Sept.)

- 20. - Missio Salisburyensis (*Prov. Angl.*)
- 21. - » Shanghaiensis (*Prov. Franc.*)
- 22. - » Sienhsiensis (*Prov. Camp.*)
- 23. - » Tananarivensis (*Prov. Tolos.*)
- 24. - » Wuhuensis (*Prov. Cast. Occ.*)

IV. - MISSIONES DEPENDENTES MINORES

A) *Quarum sociis conceditur idem ius adeundi Congregationem Provinciale[m] quod viget in Provincia a qua Missio dependet:*

(*Form. C. Prov. n. 9 § 2*)

- 1. - Missio Adamantea (*Prov. Bras. Centr.*)
- 2. - » Magdalenensis (*Prov. Colomb.*)
- 3. - » Orientalis (*Prov. Polon. Mai. et Maz.*)
- 4. - » Tarahumarensis (*Prov. Mex.*)

B) *Quibus conceditur ut aliquis adeat Congregationem Provinciae a qua Missio dependet:*

(*Form. C. Prov. n. 9 § 3*)

- 1. - Missio Aethiopica (*Can. Infer.*)
- 2. - » Ahmedabadensis (*Prov. Cast. Or.*)
- 3. - » Alaskana Borealis (*Prov. Oreg.*)
- 4. - » Belizensis (*Prov. Missouri.*)
- 5. - » Carolinensis et de Marshall (*Prov. Neo Ebor.*)
- 6. - » Gallensis (*Prov. Neap.*)
- 7. - » Guianensis Britann. (*Prov. Angl.*)
- 8. - » Hongkongensis (*Prov. Hibern.*)
- 9. - » Iamaicensis (*Prov. Nov. Angl.*)
- 10. - » Iraquensis (*Prov. Nov. Angl.*)
- 11. - » Kinghsiensis (*Prov. Aust.*)
- 12. - » Lusakensis (*Prov. Polon. Min.*)
- 13. - » Pengpuensis (*Prov. Taur.*)
- 14. - » Poonensis (*Prov. Germ. Sup.*)
- 15. - » Suchowensis (*Prov. Can. Infer.*)
- 16. - » Tamingensis (*Prov. Hungar.*)
- 17. - » Tchadiensis (*Prov. Lugd.*)
- 18. - » Trincomaliensis (*Prov. Neo Aurel.*)

- 19. - Missio Yangchowensis (*Prov. Calif.*)
- 20. - » Zambeziana (*Prov. Lusit.*)

C) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provincialem:*

(*Form. C. Prov. n. 9 § 1*)

- 1. - Missio Iamshedpurensis (*Prov. Maryl.*)
- 2. - » Macaonensis (*Prov. Lusit.*)
- 3. - » Marannonensis (*Prov. Tolet.*)

V. - TERRITORIA SEPARATA A RELIQUA PROVINCIA

A) *In quibus idem ius adeundi Congregationem Provincialem viget atque in reliqua Provincia:*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

- 1. - Albania (*Prov. Ven.-Mediol.*)
- 2. - Algeria (*Prov. Lugdun.*)
- 3. - Baleares insulae (*Prov. Tarrac.*)
- 4. - Canariae insulae (*Prov. Cast. Or.*)
- 5. - Corsica insula (*Prov. Lugdun.*)
- 6. - Dania (*Prov. Germ. Infer.*)
- 7. - Sardinia insula (*Prov. Taur.*)
- 8. - Suecia (*Prov. Germ. Infer.*)

B) *In quibus permittitur ut unus ad Congregationem Provincialem veniat:*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

- 1. - Costermansstad in Congo Belgico (*Prov. Belg. Sept.*): Rector Collegii
- 2. - Léopoldville in Congo Belgico (*Prov. Belg. Merid.*) Rector Collegii

C) *E quibus nullus in praesens adibit Congregationem Provincialem:*

(*Form. C. Prov. n. 8 § 3*)

Alaska Australis (*Prov. Oreg.*)

ELENCHUS

DOMORUM MAIORUM, DOMORUM ET OPERUM A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIUM, DOMORUM ET OPERUM COMMUNIORUM PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

*occasione Congregationis Procuratorum
anni 1950 confectus*

I

DOMUS MAIORES

Domus maiores ipso iure sunt eae omnes, quarum Superior, quocumque appellatur nomine, a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur (cfr. Epit. n. 733, 2°; A. R. V, 285; VI, 345; VII, 175; VIII, 812; XI, 122).

Tales sunt:

- a) Omnes Domus professae.*
- b) Omnia Seminaria Nostrorum (Domus probationis, sive primae et secundae, sive tertiae; Collegia Nostrorum).*
- c) Omnia Collegia alumnorum, quocumque nomine vocantur, etiam tantum inchoata (cfr. Epit. n. 29 § 1, 3°).*
- d) Seminaria minora Societatis (cfr. Epit. ibid.), quae scholas proprias habeant.*
- e) Seminaria clericalia, quae Societatis curae stabili aliqua ratione concredita sint.*
- f) Residentiae maiores.*
- g) Domus Scriptorum maiores.*

* * *

Si autem quidam Superiores Domorum, quae supra (a-g) enumerantur, de facto non a Praeposito Generali, sed a Provinciali nominati fuerint et a Generali tantum approbati, deinceps tamquam a Praeposito Generali nominati censendi sunt cum omnibus iuribus huic nominationi annexis, ita tamen ut initium regiminis non ab hac declaratione, sed a susceptae gubernationis die computetur.

* * *

Ad *Residentias maiores* et *Domus Scriptorum maiores* quod attinet, earum elenchum completum hic exhibere visum est, inclusis etiam illis quae in Viceprovinciis et Missionibus habentur.

Si autem in hoc elencho quaedam referantur Residentiae vel Domus quae hucusque inter maiores non recensebantur, eo ipso maiores declarantur.

Assistentia Italiae

PROV. ROMANA: Romanae Residentiae ad SS. Nom. Iesu et ad S. Rob. Bellarmino.

PROV. NEAPOLITANA: Neapolitana Resid. ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA: Panormitana Res. ad SS. Nom. Iesu.

PROV. TAURINENSIS: Genuensis et Taurinensis Residentiae.

PROV. VENETO-MEDIOLANENSIS: Mediolanensis, Mutinensis et Veneta Residentiae.

Assistentia Germaniae

PROV. AUSTRIAE: Klagenfurtensis Resid.

PROV. GERMANIAE INFER.: Coloniensis, Essendiensis, Holmiensis Residentiae.

PROV. GERMANIAE SUPER.: Monacensis Resid. S. Ignatii; Monacensis Domus Scriptorum S. Petri Canisii.

VICEPROV. HELVETICA: Turicensis Resid.

PROV. HUNGARIAE: Budapestinensis Resid. SS. Cordis.

PROV. NEERLANDICA: Haga-Comitana Resid. ad B. M. V.

In M. Iavensi: Bataviensis Resid. ad B. M. V. Assumptae.

Assistentia Galliae

PROV. CAMPANIAE: Argentinensis, Insulana Stationum, Nanceiana Residentiae.

In M. Fianarantsoana: Fianarantsoana Resid.

PROV. FRANCIAE: Parisiensis Residentia ad S. Germani; Parisiensis Domus ad Actionem Catholicam; Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales; Parisiensis Domus Scriptorum; Parisiensis Domus ad Institutiones Paedagogicas.

In M. Shanghaiensi: Shanghaiensis Resid. S. Ioseph.

PROV. LUGDUNENSIS: Gratianopolitana, Lugdunensis, Messiliensis et Stephanensis Residentiae.

In Viceprov. Prov. Orient.: Cairensis Resid. S. Athanasii.

PROV. TOLOSANA: Burdigalensis et Tolosana Residentiae.

In Viceprov. Madurensi: Madurensis et Palamcottensis Residentiae.

In M. Tananarivensi: Tananarivensis Resid. S. Francisci Xaverii (Antanimena).

Assistentia Hispaniae

PROV. BAETICA: Granatensis et Hispalensis Residentiae.

PROV. CASTELLANA OCCID.: Vallisoletana Residentia.

PROV. CASTELLANA ORIENT.: Caesaraugustana et Sebastianensis Residentiae.

PROV. LEGIONENSIS: Coruniensis et Santanderiensis Residentiae.

In Viceprov. Cubana: Habanensis Resid.

PROV. LUSITANA: Olysiponensis Domus Scriptorum.

PROV. TARRACONENSIS: Barcinonensis Resid. SS. Cordis.

PROV. TOLETANA: Matritensis Domus Scriptorum.

In Viceprov. Peruviana: Limensis Resid.

Assistentia Angliae

PROV. ANGLIAE: Londinensis et Mancuniensis Residentiae.

VICEPROV. AUSTRALIAE: Melbournensis Resid. S. Ignatii et Sydneyensis Resid. SS. Cordis.

PROV. BELGICA SEPTENTR.: Bruxellensis, Gandavensis, Mechliniensis Residentiae.

In M. Kisantuensi: Kisantuensis Resid.

PROV. CANADAE INFER.: Marianopolitana Domus Scriptorum; Quebecensis Resid.

PROV. HIBERNIAE: Dublinensis Resid. S. Francisci Xaverii.

Assistentia Americae

PROV. CHICAGIENSIS: Mundeleiniana Residentia.

PROV. NEO EBORACENSIS: Neo Eboracensis Domus Scriptorum.

PROV. NOVAE ANGLIAE: Bostoniensis Resid. S. Mariae.

Assistentia Slavica

PROV. BOHEMIAE: Pragensis Residentia.

VICEPROV. CROATIAE: Labacensis et Zagrebiensis Residentiae

PROV. POLONIAE MAI.: Varsaviensis Domus Scriptorum.

PROV. POLONIAE MIN.: Cracoviensis Resid. S. Barbarae.

VICEPROV. SLOVAKIAE: Trnavensis Residentia.

Assistentia Americae Latinae

PROV. ARGENTINENSIS: Cordubensis Residentia.

PROV. COLOMBIANA: Bogotana Residentia.

PROV. MEXICANA: Mexicopolitana Resid. II.

II

DOMUS ET OPERA

A PRAEPOSITO GENERALI IMMEDIATE DEPENDENTIA

(Form. C. Prov. n. 22, 1°)

IN URBE:

Pont. Universitas Gregoriana

Pont. Institutum Biblicum

Pont. Institutum Orientale

Collegium NN. S. Roberti Bellarmino

Pont. Collegium Russicum

Pont. Collegium Polonorum

Collegium S. Ioannis Damasceni

Domus Scriptorum « La Civiltà Cattolica »

Domus Scriptorum Societatis.

Qui his domibus vel operibus assignati sunt, etiam Rectores vel Superiores, in propria Provincia utramque vocem retinent, firmo tamen n. 17 Form. C. Prov.; atque adeo Rectores vel Superiores vocem activam in propria Provincia habent etiam vi muneris, at supra numerum, nisi iam eam habeant intra numerum ratione antiquitatis professionis.

III

DOMUS ET OPERA

COMMUNIA PLURIBUS PROVINCIIS VEL VICEPROVINCIIS
VEL MISSIONIBUS MAIORIBUS

(Form. C. Prov. n. 22, 2°; n. 91 § 2)

IN ASSISTENTIA ITALIAE:

Florentina Domus tertiae probationis

Communis omnibus Provinciis Italiae.

Cherienne Collegium NN. (Theol.)

Gallaratenne Collegium NN. (Phil.)

Communia Provinciis Taurinensi et Veneto-Mediolanensi.

Kandyense Pont. Seminarium

Commune omnibus Missionibus Indicis et Ceylanensibus.

IN ASSISTENTIA GERMANIAE:

Buranum Collegium NN. (Theol.)

Pullacense Collegium NN. (Theol., Phil., Iun.)

Monacensis Domus Scriptorum

Periodicum « Die Katholischen Missionen »

Pullacensis Domus probationis

*Communia omnibus Provinciis Germaniae.**Communis Provinciis Germaniae Orient. et Germaniae Sup.*

Monasteriensis Domus tertiae probationis

Communis Provinciis Germaniae Infer. et Germaniae Orient.

Periodica « Bijdragen » et « Katholiek Cultureel Tijdschrift »

Communia Provinciis Neerlandicae et Belgicae septentrionali

Poonense Collegium NN. (Theol.)

Commune Missionibus Ahmedabadensi, Bombayensi, Goanae et Poonensi.

IN ASSISTENTIA GALLIAE:

Parisiensis Domus ad Actionem Catholicam

Parisiensis Domus ad Institutiones Sociales

Parisiensis Domus Scriptorum

Parisiensis Domus ad Institutiones Paedag.

Communes omnibus Provinciis Galliae.

Parediensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Franciae et Lugdunensi.</i>
Lugdunense Collegium NN. (Theol.)		
Mongrense Collegium NN. (Phil.)		
Iniolensis Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Provinciis Campaniae et Tolosanae.</i>
Angiense Collegium NN. (Theol.)		
Valsense Collegium NN. (Phil.)		
Isorense Collegium NN. (Iun.)		<i>Commune Provinciis Campaniae, Lugdunensi et Tolosanae.</i>
Peipingense Collegium NN. S. Petri Canisii (Phil.)	}	<i>Communia omnibus Missionibus Sinensibus.</i>
Peipingense Collegium NN. S. Natalis Chabanel (Schol. ling.)		
Zikaweiense Collegium NN. (Theol.)		
Shembaganurense Collegium NN. (Phil.)		
		<i>Commune Viceprovinciae Madurensi et Missioni Calicutensi-Mangalorensi.</i>
Ambositrana Domus tertiae probationis	}	<i>Communia Missionibus Fianarantsoanae et Tananarivensi</i>
Tananarivense Seminarium Maius		

IN ASSISTENTIA HISPANIAE:

Matritensis Domus Scriptorum	}	<i>Communia omnibus Provinciis Hispaniae.</i>
Periodicum « Estudios Eclesiásticos »		
Periodicum « Manresa »		
Periodicum « Pensamiento »		
Opus « Fomento Social »		
Gandiensis Domus tertiae probationis		<i>Communis Provinciis Castellanae Occident., Castellanae Orient. et Tarraconensi.</i>
Oniense Collegium NN. (Theol., Phil.)		<i>Commune Provinciis Castellanae Occident. et Castellanae Orient.</i>
Salmanticensis Domus tertiae probationis		<i>Communis Provinciis Baeticae, Legionensi et Toletanae.</i>
Granatense Collegium NN. (Theol.)	}	<i>Communia Provinciis Baeticae et Toletanae.</i>
Chamartinense Collegium NN. (Phil.)		
Wuhuensis Domus tertiae probationis		<i>Communis omnibus Missionibus Sinensibus.</i>

IN ASSISTENTIA ANGLIAE:

Opus Hagiographicum Bollandistarum	}	<i>Communia utrique Provinciae Belgicae.</i>
Opus « Lumen Vitae »		

Djumaná Domus probationis

*Communis Missionibus Kisan-
tuensi et Kwangensi.*

Hazaribaghensis Domus probationis
Ranchiensis Domus tertiæ probationis
Kurseongense Collegium NN. (Theol.)

} *Communia Missionibus Cal-
cuttensi, Jamshedpurensi,
Patnensi et Ranchiensi.*

IN ASSISTENTIA AMERICAE:

Neo Eboracensis Domus Scriptorum
Periodicum « Jesuit Missions »
Periodicum « Queen's Work »
Opus « Institute of Social Order »

} *Communia omnibus Provin-
ciis, Assistentiæ Americae.*

Auriesvillensis Domus tertiæ probationis
Woodstockiense Collegium NN. (Theol.
et Phil.)

} *Communia Provinciis Mary-
landiæ et Neo Eboracensi.*

Port Townsend Domus tertiæ probationis
Almanum Collegium NN. (Theol.).
Montis Sancti Michaelis Collegium NN.
(Phil.)

} *Communia Provinciis Califor-
niæ et Oregoniensi.*

IN ASSISTENTIA SLAVICA:

Dziedzicensis Domus tertiæ probationis
Cracoviense Collegium NN. (Theol. et
Phil.)

} *Communia utrique Provinciæ
Poloniæ.*

Děčínense Collegium NN. (Phil.)

*Commune Provinciæ Bohe-
miæ et Viceprovinciæ Slo-
vakiae.*

IN ASSISTENTIA AMERICAE LATINAE:

Periodicum « Latinoamérica »

*Commune omnibus Provinciis
et Viceprovinciis Americae
Latinae*

Monsvideana Domus tertiæ probationis
S. Michaelis Collegium NN. (Theol. et
Phil.)

} *Communia Provinciæ Argen-
tinsi et Viceprovinciæ
Chilensi*

Neo-Pareciensis Domus tertiæ probatio-
nis
S. Leopoldi Collegium NN. (Theol.)
Fluminensis Pont. Universitas

} *Communia Provinciis Brasi-
liae Centralis et Brasiliae
Meridionalis ac Viceprovin-
ciæ Brasiliae Septemtrio-
nalis.*

Qui his domibus vel operibus assignantur, utramque vo-
cem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad
unam ex Provinciis quibus domus vel opera sunt communia;

si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales Form. C. Prov. nn. 7 et 17. - Rector vel Superior harum domorum vocem quidem passivam in sua Provincia retinet, sed vocem activam habet in Congregatione illius Provinciae ad quam domus pertinet.

NOTANDA QUAEDAM

OCCASIONE CONGREGATIONIS PROCURATORUM
ANNO 1950 HABENDAE

I. - IN PROVINCIIS

1. *Ad Formulam Congr. Prov.*, n. 19 § 1, 2°: renovatur declaratio a R. P. Wlodimiro Ledóchowski anno 1926 facta: Professi quattuor votorum qui (ad normam n. 7 § 2 Formulae) sunt quidem de Provincia, sed versantur sive in Viceprovincia vel Missione ab eadem Provincia dependenti sive in aliis Provinciis, vocem passivam habent, si intra hebdomadam commode vocari et Provinciale convenire possunt; in dubio, res decidatur a coetu praevio de quo in Formula n. 16 (Cfr. A. R. V 545).

2. *In Congregatione ipsa habenda et Actis conscribendis* accurate servantur praescripta Formulae (ed. 1946), prout explicantur in libello qui inscribitur « Praxis Congregationis Provincialis » (ed. 1932) (1). Nominatim commendatur id quod in n. 54 « Praxis » legitur: ut tribus separatis fasciculis scribantur:

a) Acta Congregationis;

b) Votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali;

c) Postulata proposita Praeposito Generali.

3. *Procuratori electo* mox tradatur a Provinciali exemplar « Instructionis pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum », quae nunc mittitur.

4. *Nomen Procuratoris* electi eiusque Substituti quam primum Patri Generali aut Secretario Societatis notum fiat.

---

(1) « Addenda et corrigenda » sive in Formula sive in « Praxi », vi decretorum Congregationum Generalium XXVIII et XXIX, nuper in foliis separatis edita sunt et nunc in Provincias mittuntur.

5. *Post Congregationem Provinciale* Romam quam primum mittantur eius Acta, Postulata, Votum Congregationis, tribus separatis fasciculis disposita, ut supra (n. 2) dictum est (cfr. Form. C. Prov. n. 86 § 3).

II. - IN VICEPROVINCIIIS INDEPENDENTIBUS

6. - *Ad eligendum Relatorem* Viceprovinciae independentis et Substitutum Relatoris, cogenda est Congregatio Viceprovinciae secundum normas nn. 91-96 Formulae Congregationis Provincialis (ed. 1946), quae in libello « Praxis Congregationis Provincialis » (ed. 1932) explicantur (2). - Huic Congregationi non licet emittere votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali, sed competit ius mittendi postulata ad Praepositum Generalem (Form. C. Prov. n. 96 § 3; n. 97 §§ 1-2). - Duobus separatis fasciculis scribantur Acta Congregationis et Postulata Praeposito Generali proposita (Form. C. Prov. n. 98).

7. *Vocem passivam* in electione Relatoris eiusque Substituti habent omnes Sacerdotes qui (secundum principia Formulae, n. 7 § 2) sint de Viceprovincia: non ergo soli Professi quattuor votorum, sed etiam Coadiutores spirituales, necnon Scholastici Sacerdotes, Praeposito Viceprovinciae non excluso (Form. C. Prov. n. 91 § 2; n. 96 § 2).

8. *Relatori electo* mox tradatur a Viceprovinciali exemplar « Instructionis pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum », quae nunc mittitur.

9. *Nomen Relatoris* electi eiusque Substituti quam primum Patri Generali aut Secretario Societatis notum fiat.

10. *Post Congregationem Viceprovinciae* Romam quam primum mittantur eius Acta et, in fasciculo separato, ut supra (n. 6) dictum est, Postulata Praeposito Generali proposita.

III. - IN VICEPROVINCIIIS MISSIONIBUSQUE DEPENDENTIBUS

11. Praepositi Viceprovinciarum dependentium et Superiores Missionum dependentium maiorum, quibus ius conceditur

---

(2) « Addenda et corrigenda » in Formula Congregationis Provincialis ex decreto 38 Congr. Gen. XXIX, atque « Addenda et corrigenda » in « Praxi Congr. Prov. » cum nova Appendice, quae vi decretorum CC. GG. XXVIII et XXIX ex integro mutanda fuit, nuper in foliis separatis edita sunt et nunc in Viceprovincias mittuntur.

Relatorem occasione Congregationis Procuratorum Romam mittendi, Praepositum Generalem mox certiore faciant utrum ipsi venturi sint an alium, et quem alium, sibi impeditis substituerint (cfr. Form. C. Prov. n. 91 § 1; n. 9 § 3). Attente autem considerent ipsi (aut iis qui eorum loco venturi sunt considerandam tradant) « Instructionem pro Procuratoribus Provinciarum et Relatoribus Viceprovinciarum et Missionum », quae nunc mittitur.

12. Cum in posterum omnes Viceprovinciae ac Missiones, etiam eae quibus non conceditur ius mittendi Relatorem, possint postulata proponere (cfr. Form. C. Prov. n. 97 § 1), Praepositi Viceprovinciarum dependentium et Superiores Missionum dependentium omnes ad se tempestive convocent suos Consultores et alios graviore Patres quos ad hoc arcessendos ipsi censuerint, eorumque sententiis auditis, ea postulata ad Praepositum Generalem mittenda parent, quae opportuna iudicaverint (cfr. Form. C. Prov. n. 97 § 3). Haec postulata, ad normam Formulae, talia sint oportet, ut Praeposito Generali utilem notitiam afferant de iis quae in Viceprovincia vel Missione sive corrigenda sunt, quod ad propriam perfectionem animarumve auxilium attinet, vel ut ei apta media proponant ad eundem finem procurandum (cfr. Form. C. Prov. n. 74 § 2, 2°). - Scribantur duo exemplaria, utrumque sigillo Viceprovinciae vel Missionis obsignandum (Praeposito vel Superiore subscribente): alterum servetur in Archivo Viceprovinciae vel Missionis, alterum Romam quam primum mittatur (cfr. Form. C. Prov. n. 86).

Romae, die 15 augusti 1949.

INSTRUCTIO
PRO PROCURATORIBUS PROVINCiarUM
ET RELATORIBUS VICEPROVINCiarUM ET MISSIONUM
ANNO 1950 ROMAM VENTURIS.

1. — *Meminerint Procuratores* duplex sibi officium committi a Societate: primum, vi ipsarum S. Patris Constitutionum, Praepositum Generalem informandi de statu suae Provinciae; alterum, a Congr. Gen. II additum, decernendi num adsint ratio-

nes secundum Institutum nostrum Congregationem Generalem cogendi.

Porro primum officium tanti fecit Sanctus Pater Noster ut illud habuerit unum ex tribus mediis, quibus frequentia Congregationum Generalium suppleri possit; atque ea de causa voluerit, eo etiam tempore quo itinera adeo difficilia et periculosa essent, ut ex Indiis, quarto saltem quoque anno, aliquis mitteretur (*Const.*, P. VIII c. 2, B).

Quare necesse est Procuratores hanc quoque partem sui officii magni faciant et ad illud exercendum diligenter se praeparant.

2. — *Ad has informationes parandas* Procuratores non debent quasi inquisitionem aliquam in Provincia instituere vel ratione muneris sui per domos Provinciae excurrere (*Form. Congr. Prov. n. 89, 1°*), sed satis habeant sedulo colligere ea quae ipsi animadverterint vel quae a Provinciali acceperint, vel quae ab aliis audierint, sive tempore Congregationis Provincialis sive post, aut quae ad se per litteras afferantur; hanc enim unam ob causam eorum litterarum commercium a cuiusvis, praeter Generalis, censura immune est toto hoc tempore (*Epit. n. 256 § 3*). Haec autem omnia ita collecta coram Deo attente perpendat Procurator, et maiorem Dei gloriam bonumque Provinciae et Societatis unice intendens atque perfecta indifferentia munitus (*Form. Congr. Proc. n. 33*), curet ad certa capita reducere et breve quoddam commentarium conficere (*Form. Congr. Proc. n. 32*), cui addere ne omittat indicem quo veluti conspectu totius rei summa percipiatur.

Duo autem potissimum ante oculos habeat et Praeposito Generali praesertim significet: quibus in rebus Provincia progressus fecerit; quaenam detrimenta passa sit vel passura videatur.

3. — *Ad negotia quod attinet* Procuratoribus commissa, ut ea cum P. Generali peculiari ratione pertractent, ante omnia ne ea sint quae ordinaria administratione peragi possint; talia enim melius ipse Provincialis vel Superiores locales vel subditi per litteras exponent. Negotia vero quae pertractanda assumentur, sicut de relatione status Provinciae dictum est, in unum commentarium, indice instructum, redigantur.

4. — Cum primum Procuratores Romam advenerint, utrum-

que commentarium Secretario Societatis tradant, praeter res soli Generali fortasse reservandas, quae separatis pagellis ipsi Generali afferendae erunt. Sciant porro ad omnia negotia quae alicuius sunt momenti, opportuno tempore in scriptis suum datum iri responsum.

5. — Quae in Formula Congregationis Provincialis (n. 89, 2° et 3°) de negotiis saecularibus non suscipiendis et de ratione iter faciendi commendantur, omnes Procuratores diligenter servant, ut bonum Christi odorem ubique diffundant, memores se suae quemque Provinciae personam agere eiusque famam secum ferre.

6. — Quoniam autem, secundum n. 31 Formulae Congregationis Procuratorum, informatio de statu Provinciae Praeposito Generali praebenda est *ante vel post* Congregationem, cumque omnino oporteat ut tempus idoneum ad hoc habeant, ex altera vero parte, Procuratorum numero haud parum aucto, impossibile prorsus sit ut sub ipsa Congregatione omnes cum Patre Generali commode agant (praesertim si, ut saepe fit, plerique eorum, Congregatione vix habita, ab Urbe discedere exoptent), necesse est ut Patres, qui redditum in Provinciam maturare debeant, aliquibus diebus ante Congregationem (sed non ante 20 septembris) Romam veniant. Velint igitur singuli Procuratores de die sui in Urbem adventus Secretarium Societatis tempestive certiore facere, ut dies pro colloquio cum Patre Generali cuique assignetur.

7. — Quae de Provinciarum Procuratoribus hic dicuntur, etiam *Viceprovinciarum et Missionum Relatores*, qui Romam venturi sunt, sibi dicta (congrua congruis referendo) existiment (1). Quo autem commodius cum Patre Generali agere possint, cum ii « non necessario eodem tempore ac Provinciarum Procuratores in Urbe adesse debeant » (2), non sub ipsa Congregatione, sed ante diem 15 iulii aut post diem 10 octobris venire curent, monito, ut supra dictum est, Secretario Societatis de tempore sui adventus. Qui vero ex dissitis regionibus expectantur, eundem P. Secretarium edocere velint de ipso suo in

---

(1) De privilegio Relatoribus concesso quod ad litteras, cfr. *Epil.* n. 256 § 3.

(2) Cfr. Resp. d. 31 maii 1927 (A.R. V, 736 sq.).

Europam adventu, etsi non statim Romam venire possint, et de loco in quem litterae ad se mitti debeant in Europa.

Romae, die 15 augusti 1949.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS INDEPENDENTIBUS
ANNO 1950 ROMAM MITTENDIS

I. - CATALOGI TRIENNALES PERSONARUM:

1. *Catalogus personarum primus.*

In hunc Catalogum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui, a die 1 ianuarii 1946 ad diem 31 decembris 1949, aut ad sacerdotium promoti sunt, aut (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

2. *Catalogus personarum secundus.*

In hunc Catalogum referendi sunt iidem atque in Catalogo primo.

3. *Supplementum triennale ad Catalogum personarum primum et secundum.*

In hoc Supplementum referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui ante diem 1 ianuarii 1946, vel ad sacerdotium promoti sunt, vel (cum iam sacerdotes Societatem sint ingressi) prima vota emiserunt.

Notanda de his tribus documentis:

a) Verbis « socii Provinciae » intelleguntur omnes ii qui pro hac Provincia admissi, neque a Praeposito Generali in aliam Provinciam definitive transcripti sunt (cfr. Epit. n. 817 § 1), — ubicumque degant, etiamsi alienae Provinciae sint applicati.

Curare ergo debent Provinciales ut de iis suae Provinciae sociis, qui in aliena Provincia versantur, debita sibi mittatur informatio a Praeposito illius Provinciae; de iis vero, qui pertinent ad Domos Romanas P. Generali immediate subiectas, a Superiore domus. Ii qui die 31 decembris 1949 ad Curiam Generaliciam pertinebunt, prorsus omittantur tam in utroque Catalogo primo ac secundo, quam in Supplemento.

b) Ad conficiendos hos Catalogos adhibeantur schedae Roma in Provincias mittendae.

c) Schedae totius Provinciae, simul cum schedis Viceprovin-

ciarum ac Missionum a Provincia dependentium, ordinentur secundum ordinem alphabeticum nominum familiae ⁽¹⁾.

II. - CATALOGUS TRIENNALIS APTORUM AD GUBERNANDUM.

a) In hunc Catalogum recensendi sunt:

1°. Ii qui actu in Provincia gubernant, i. e.: Superiores locales omnes, sive a Generali, sive a Provinciali nominati; neque excludantur Vicesuperiores qui ad tempus illis sufficiuntur, dummodo satis diu munere fungantur ut exinde de eorum aptitudine prudens iudicium affirmari possit; item ne excludantur Superiores domorum dependentium.

2°. Ii qui olim gubernarunt, i. e.: qui fuerunt, sed actu iam non sunt, aut Superiores maiores, aut Superiores locales (eodem modo intellecti ac supra, 1°); iis praetermissis qui, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, valetudinis, aetatis, aliave ratione, ad gubernandum certo iam non dicendi sunt apti.

3°. Ii qui nondum gubernarunt, sed, Provincialis eiusque Consultorum iudicio, apti sunt ad gubernationem gerendam, sive proxime (i. e. hic ac nunc), sive saltem remote (i. e. supposito aliquo progressu, qui merito sperandus videtur).

b) Quod attinet ad eos Provinciae socios, qui in Viceprovinciis Missionibusve a Provincia dependentibus versantur, hae normae servantur:

1°. In Viceprovinciis ac Missionibus maioribus (cfr. A. R. XI 361-362): Informatores designare et informationes cum suis Consultoribus examinare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed Provincialis suum (non tamen suorum Consultorum) iudicium addere curabit.

2°. In Viceprovinciis ac Missionibus minoribus:

— Si Viceprovincia vel Missio sit extra territorium Provinciae: Informatores designare erit Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis; sed informationes cum suis Consultoribus examinabit Provincialis, audito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

— Si Viceprovincia vel Missio sit intra territorium Provinciae: tam Informatores designare quam informationes cum suis Consultoribus examinare erit Provincialis, audito tamen iudicio Praepositi Viceprovinciae vel Superioris Missionis.

c) Socii Provinciae, qui in aliena Provincia versantur, si huic applicati non sint (cfr. Epit. n. 817 § 3), in propriae Provinciae Ca-

---

(1) De numero exemplarium tam horum Catalogorum quam documentorum quae sequuntur, vide infra: *Notanda quaedam*, 2°.

talogum inserendi sunt; si vero alienae Provinciae sint applicati, in huius Provinciae Catalogum recenseantur. Ne praetermittatur autem in priore casu debita informatio ex aliena Provincia, si quis ibi satis diu versatus sit; in posteriore vero informatio ex propria Provincia, si quis nuper ex ea discessit; praeterea in hoc casu iudicium proprii Provincialis semper petatur et in folio informationis notetur.

d) Ad conficiendum hunc Catalogum adhibeatur paradigma Roma in Provincias mittendum.

Folia Catalogi, quae soluta manere debent, ordinentur omnia secundum ordinem alphabeticum nominum familiae, nulla iam facta distinctione inter eos qui actu gubernant, olim gubernarunt, nondum gubernarunt.

Catalogo praeponatur index alphabeticus nominum, qui de unoquoque indicet numerum folii, in quo eius informatio reperitur. In hoc indice, nomina eorum qui nondum gubernarunt uno asterisco, nomina vero eorum qui actu gubernant duobus asteriscis (vel alio signo) distinguantur. In fine indicis afferatur elenchus eorum olim Superiorum, qui in Catalogo non recensentur, addita ratione cur praetermittantur.

III. - ELENCHI TRIENNALES PERSONARUM:

1. *Elenchus admissorum in noviciatum:*

A. *Novicii Scholastici.*

B. *Novicii Coadiutores.*

2. *Elenchus admissorum ad prima vota:*

A. *Scholastici.*

B. *Coadiutores temporales.*

3. *Elenchus promotorum ad ultima vota:*

A. *Professi votorum sollemnium.*

B. *Coadiutores spirituales.*

C. *Coadiutores temporales.*

4. *Elenchus transcriptorum definitive ex hac in aliam Provinciam.*

5. *Elenchus transcriptorum definitive ex alia in hanc Provinciam.*

Notanda de his elenchis:

a) In hos elenchos referendi sunt ii omnes et soli socii Provinciae, qui a die 1 ianuarii 1946 ad diem 31 decembris 1949 ita admissi vel transcripti sunt. — Verba « socii Provinciae » intelliguntur eodem modo atque de Catalogis triennalibus personarum (supra: I a) notatum est.

b) Ad conficiendos hos elenchos adhibenda sunt paradigma-
ta, quae Romā in Provincias mittentur.

IV. - DOCUMENTA AD HISTORIAM ET AEDIFICATIONEM FACIENTIA:

1. *Litterae Annuae*, i. e.: — Historia generalis Provinciae ac
Viceprovinciarum vel Missionum ab ea dependentium; et

— Historia singularum domorum.

Notanda:

a) Mittantur « *Litterae Annuae* » postremi quadriennii, com-
putatis annis aut scholasticis (1945/46, 1946/47, 1947/48, 1948/49)
aut civilibus (1946, 1947, 1948, 1949), pro modo computandi singu-
lis Provinciis proprio.

b) Modus conscribendi « *Litteras Annuas* » explicatur in li-
bello « *Practica quaedam ad Formulam scribendi* » nn. 40-42.

N. B. - « *Necrologium* » mitti non debet, quia nunc et in poste-
rum sufficit « *Summarium vitae defunctorum* », de quo infra.

c) Ad conscribendas « *Litteras Annuas* », adhibeatur charta
circiter 28 cm. longa et 22 cm. lata (mensuris anglicis: 11 unc. et
8 ½ unc.); scribatur in una tantum folii facie; ad sinistram scri-
bentis relinquatur margo 3 cm. (1 ¼ unc.).

2. *Summarium vitae defunctorum*:

a) Hoc *Summarium* confici debet, in foliis separatis a « *Lit-
teris Annuis* », secundum ordinem chronologicum obitus, de omni-
bus sociis Provinciae (eodem modo intellectis ac supra, de Catalogis
personarum, I a), qui annis civilibus 1946, 1947, 1948, 1949 de-
functi sunt. De defunctis ergo extra Provinciam necessaria informa-
tio ex Provincia obitus petenda est.

b) De singulis defunctis referenda sunt: — nomina baptismi
et familiae; — nomina parentum; — locus et tempus nativitatis; —
dies ingressus; — gradus (Prof. 4 vot., Prof. 3 vot., Coad. spir.,
Schol. approb., Nov. Schol., Coad. temp. form., Coad. temp. approb.,
Nov. Coad.), et si res fert, dies promotionis ad ultima vota; — officia
gesta in Societate; — locus et dies obitus. Nomen loci nativitatis et
obitus scribatur lingua vernacula et, nisi sit notissimum, addatur
nomen provinciae civilis in qua situs est, immo regionis, si situs
sit extra Provinciam Societatis ad quam quis pertinet. Addantur
virtutes memoria vere dignae, singulorum etiam factorum narratio-
ne confirmatae.

c) Ad conscribendum hoc *Summarium* adhibeatur eadem
charta atque de « *Litteris Annuis* » notatum est, et eodem modo scri-
batur (cfr. supra: IV, 1 c). Praeponatur inscriptio: « *Summarium
vitae defunctorum Provinciae N. a die 1 ianuarii 1946 ad diem 31
decembris 1949* ».

3. *Elenchus Congregationum seu Consociationum.*

a) In hunc elenchum referendae sunt Congregationes seu Consociationes fidelium, quarum Nostri sunt directores sive locales sive regionales vel nationales.

b) Adhibeatur paradigma Roma in Provincias mittendum.

4. *Catalogus ephemeridum et libellorum periodicorum.*

a) In hunc Catalogum recenseantur omnes ephemerides, libelli, folioli, schedulae, quidquid quadam periodicitate gaudet, licet sit tantum manu impressum (v. g. cyclostilo), vel semel in anno prodeat (v. g. annuarium Collegii), quod a NN. hoc anno 1949 editur vel dirigitur. Adiungatur in folio separato: elenchus ephemeridum et libellorum periodicorum, quae etsi nunc iam non eduntur, post diem tamen 1 ianuarii 1946, per aliquid temporis, in lucem prodierunt.

b) Adhibeantur paradigmata Roma in Provincias mittenda.

V. — *RATIO ADMINISTRATIONIS TEMPORALIS* postremi quadriennii, computatis annis aut scholasticis aut civilibus, pro singularum Provinciarum usu, ut supra de « *Litteris Annuis* » notatum est (IV, 1 a):

1. *Status temporalis triennalis Arcarum Provinciae vel Missionis.*

a) Adhibeatur paradigma Roma in Provincias mittendum. De Arcis Viceprovinciae vel Missionis a Provincia dependentis separatim folium usurpetur.

b) Iudicium Revisoris Arcarum, de quo in *Epitome Instituti* n. 580, 3°, non in ipso folio « *Status temporalis triennalis* » scribendum est, sed litteris separatis Romam mittendum (cfr. *Instr. de adm. temp.* n. 217).

2. *Status temporalis triennalis domorum.*

a) Ratio reddenda est de statu temporali omnium domorum quae Societatis propriae sunt, ac praeterea omnium earum domorum, quarum administratio Societati plene commissa est, ut sunt pleraque Instituta et Collegia Pontificia, aliqua Seminaria dioecesana etc. Quod si in his domibus, et in aliis, quarum administratio Societati plene commissa non est, Societas aliqua bona propria habeat, de iis separatim referatur. Si domibus nostris paroeciae coniunctae sint, satis est referre rationes ipsius domus, omissis rebus paroeciae.

b) Adhibeantur paradigmata Roma in Provincias mittenda. Folia soluta maneant. Suus cuique folio ascribatur numerus, et in fine addatur index alphabeticus domorum secundum nomen vernaculum loci, indicato numero folii in quo singulae domus reperiuntur.

3. *Status temporalis operum maioris momenti.*

a) Nomine « operum maioris momenti » intellegenda sunt:

1°. In primis periodica et collectiones, sive indolis scientificae (ut quae agant de rebus theologicis, philosophicis, iuridicis, sociologicis, oeconomicis, historicis, de scientiis naturalibus etc.), sive ad lectores excultos destinata (cuiusmodi sunt periodica similia « La Civiltà Cattolica »), Nuntii SS. Cordis, periodica praecipua de Congregationibus Marianis, de Missionibus, et alia quae, sive ratione materiae sive ob numerum lectorum, merito maioris momenti dici possunt.

2°. Praeterea, alia opera maioris momenti, quorum administratio sit distincta ab administratione domus, in qua habetur.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo atque de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, 1 c); prae oculis autem habeatur paradigma « Status temporalis triennalis domorum » et simili quadam ratione conscribatur: i. e. indicando non solum summam omnium acceptorum et expensorum, sed etiam singillatim praecipua accepta et expensa, ita ut totius status temporalis operis clarus habeatur conspectus. De periodicis haec praeterea addantur: — Quot fuerint subscriptores singulis annis quadriennii? — Quinam fuerit, in fine quadriennii, valor venalis librorum et libellorum qui collecti fortasse servantur ut externis vendantur? — Si (ad normam Epitomes n. 534 § 1, 1°) facultas concessa fuerit alicui periodico habendi propriam typographiam, quinam sit valor venalis rerum omnium ad typographiam pertinentium?

4. *Exemplum contractuum perpetuorum*, qui a die 1 ianuarii 1946 ad diem 31 decembris 1949 initi fuerint.

a) Intelleguntur ii contractus seu pactiones cum potestate ecclesiastica vel civili aut etiam cum privatis initae, quarum notitia sit utilis ad gubernationem Societatis vel ad historiam aliquando conscribendam.

b) Adhibeatur eadem charta eodemque modo ac de « Litteris Annuis » notatum est (supra: IV, 1 c).

c) Singulis contractuum exemplis subscribat Provincialis ut de authenticitate constet. Addatur latine brevis explicatio rei de qua agitur.

VI. - INDEX DOCUMENTORUM OMNIUM quae missa fuerint, indicato numero exemplarium, subscribente Provinciali.

NOTANDA QUAEDAM

1°. Documenta Viceprovinciarum et Missionum dependentium mittantur simul cum documentis Provinciae a qua illae dependent.

2°. Romam mittenda sunt *duo exemplaria Catalogi personarum primi ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), *unum exemplar reliquorum documentorum* (III-VI).

In archivo Provinciarum et Viceprovinciarum independentium servandum est *unum* saltem exemplar omnium documentorum, quae Romam mittuntur.

In archivo Viceprovinciarum et Missionum dependentium servandum est *unum* exemplar omnium documentorum, quae ad res ac personas Viceprovinciae vel Missionis spectant.

Quare: a) In Provinciis ac Viceprovinciis independentibus paranda sunt *tria* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *duo* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

b) In Viceprovinciis ac Missionibus dependentibus paranda sunt *quattuor* exemplaria *Catalogi personarum primi ac secundi et Supplementi et Catalogi aptorum ad gubernandum* (I-II), et *tria* exemplaria reliquorum documentorum (III-VI).

3°. Documenta omnia scribantur accurate et nitide, ita ut commode legi possint. Si scribantur machina dactylographica (quod laudatur), mittatur exemplar primum, directe impressum; atramentum sit nigrum (non violaceum vel caeruleum) et bene coloratum. Secundum tamen exemplar eorum documentorum, quorum duo exemplaria Romam mittenda sunt, potest scribi interposita charta carbonica, dummodo characteres bene legi possint.

Romae, die 15 augusti 1949.

33.

15 septembris 1949

De facultate benedicendi Aquam S. P. Ignatii.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum facultas, ad decennium Praeposito Generali concessa et saepius renovata ⁽¹⁾, communicandi cum quibuslibet Sacerdotibus idoneis potestatem benedicendi Aquam S. P. Ignatii et Praepositos

(1) Cfr. A. R. I (I) 33-35; III 14-17; VI 172-173; IX 309-310.

Provinciarum ac Superiores Missionum subdelegandi, in eo esset ut exspirasset, eam Pater Noster per Procuratorem Generalem renovandam curavit; quod Sacra Rituum Congregatio benigne fecit, sed ad quinquennium, non amplius ad decennium, ut in annexo exemplari Rescripti apparet ⁽²⁾.

Mandante Patre Nostro RVam certiore facio Patrem Nostrum hanc facultatem ad quinquennium cum Nostris communicare eodem modo eisdemque condicionibus atque R. P. Ledóchowski anno 1919 eam communicavit ⁽³⁾.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 15 septembris 1949.

Rae Vae

Servus in Xto

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu.

34.

21 septembris 1949

De Anni Iubilaris « Ostensione Caritatis ».

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Inter cetera opera quae in proximum Annum Iubilarem Romae parantur, RVa certe norit nonnullas generales ostensiones operum catholicorum praedispositas esse.

Fortasse RVa iam recepit ex « *Anni Iubilaris Consilio Nationali* » programmata et elenchos ad documenta colligenda ad « *Ostensionem Activitatum Catholicarum* ». Nunc haec mea epistola mitto aliquot exemplaria quaestionum quae « *Ostensionem Caritatis* » respiciunt.

Cum haec omnia desideriis respondeant Sanctae Sedis, cui peculiari ratione addicti sumus, et in bonum cedant sanctae Matris Ecclesiae, hoc opus RVae et omnibus Nostris valde commendo, licet aliquando onerosum futurum sit.

⁽²⁾ Cfr. supra pag. 654.

⁽³⁾ Cfr. A. R. III 15-16.

Documenta et testimonia, quae Caritatis opera ostendunt, curet RVa ut ad Curiam nostram Generaliciam sollicite, quoad fieri poterit, mittantur: nostrae curae erit dein ea omnia simul « *Consilio Centrali Anni Iubilaris* » tradere.

Commendo me SS. SS.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

35.

10 octobris 1949

Mittitur Instructio de Apostolatu Sociali.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTII

Mandante Patre Nostro ad RVam mitto « Instructionem de Apostolatu Sociali ». Mittitur numerus exemplarium consueto maior, ut RVa possit illa tradere iis suae Provinciae Patribus, qui dedita opera in Apostolatium Sociale incumbunt.

Quo efficacius haec Instructio ad usum adducatur, optat Pater Noster ut in omnibus domibus ad mensam legatur, et praeterea RVa suos Consultores aliosque paucos Patres huius Apostolatus peritos in peculiarem Consultationem convocet, tempestive tamen praemonitos ut, lecta Instructione et consideratis Provinciae condicionibus, parati accedere possint. In ea Consultatione sincere coram Domino perpendatur et cum religiosa libertate discutiatur quid nunc in Provincia fiat ad Apostolatium Sociale, et quid in posterum, secundum Instructionis normas, sit faciendum. Dein RVa de operibus socialibus Provinciae et de decisionibus in Consultatione factis Patri Nostro referat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 octobris 1949.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

ANTONIUS MARIA DE ALDAMA

Secr. Soc. Iesu

INSTRUCTIO DE APOSTOLATU SOCIALI

SYNOPSIS

1. *Necessitas Apostolatus Socialis:*

- a) ex praescriptis Instituti et ipsa nostrae vocationis indole (n. 1);
- b) ex damnis quae inferuntur tam a communismo atheo quam a liberalismo oeconomico (nn. 2-3);
- c) ex misera proletariorum condicione tam spirituali quam materiali (nn. 4-5).

2. *Ambitus Apostolatus Socialis:* quos prosequatur et quid intendat (nn. 6-7).

3. *Requisitum:* « mentalitas socialis » ac propterea cognitio socialium mundi condicionum (nn. 8-9).

4. *Institutio Nostrorum ad Apostolatam Socialem:*

- a) in Noviciatu (n. 10);
- b) reliquo studiorum tempore (n. 11);
- c) in Tertia Probatione (n. 12);
- d) studia specialia (n. 13).

5. *Modus Apostolatus Socialis specialis:*

- a) Centrum informationis et actionis socialis (n. 13).
  - b) Lectiones tam ad eros quam ad cultiores ex opificibus (n. 14).
  - c) Labores apostolici erga opifices (n. 15).
  - d) Non vero directio ipsa « operum socialium » (n. 16).
- Necessitas huius apostolatus socialis specialis (n. 17).

6. *Modus Apostolatus Socialis generalioris, seu in aliis nostris ministeriis* (n. 18):

- a) in Universitatibus et Collegiis alumnorum (n. 19);
- b) in Exercitiis spiritualibus (n. 20);
- c) in Congregationibus Marianis (n. 21);
- d) Scholas opificum instituendo (n. 22);
- e) in contionibus, missionibus paroecialibus, libris atque articulis, ceteris (n. 23).

7. *Singulare momentum Apostolatus Socialis in Missionibus infidelium* (n. 24).

8. *Exemplum austeritatis et iustitiae socialis* nos in primis praebere debemus (nn. 25-26).

9. *Summa totius et exhortatio finalis* (nn. 27-28).

1. Novis in dies exsurgentibus causis sollicitudinis, periculum est ne apostolatus Societatis, in mala praesentia arcenda praecipue intentus, nec satis considerata radice malorum, bonum immediatum et minus potius quam bonum maius et duraturum prosequatur. Cui incommodo praecavendo, praeter alia, decreta tam 29um Congregationis XXVIII^{ae}, quam item 29um ultimae Congregationis providere intendebant. Verum strepitus belli transacti, sollicitudo bellum subsecuta, timor venturi belli, a methodica et constanti executione horum consiliorum nos retardavit. Nostrum autem est inter « mundanas varietates » ibi nostra « fixa habere corda ubi vera sunt gaudia »⁽¹⁾; intentos nos vult vocatio nostra in procuranda efficaciori modo salute animarum quaecumque sint adiuncta externa, in pace nempe aequae ac in bello, dum libere ministeria nostra exercemus, sicut dum persecutione ab iis praepedimur.

2. Res urget. Ab una parte, periculum toti populo christiano imminet, cum Dei generisque humani inimici, materialistas dico atheos, magna orbis parte vi obtenta, maioris usque partis vi potiri moliantur, totum vero orbem, divulgatis suis placitis, se mox pervasuros non sine fundamento sperant. Inaequalis condicio tam temporalis quam spiritualis longe maioris partis generis humani, qua sapiens benignumque consilium Divinae Providentiae frustratur, vitaeque in terris, cum laesione iustitiae socialis et caritatis, milies milibus hominum et familiarum, aspero purgatorio, ne dicam inferno similis fit, subversivis theoriis agrum parat feracissimum. Communismum autem atheum frustra debellare conabimur nisi « rectus ordo socialis ad ea instauretur principia, quae recentiores Summi Pontifices splendide illustrarunt »⁽²⁾.

3. Ex adversa autem parte communismi athei stat altera forma materialismi, quem « liberalem » dixeris, ditiorum et possidentium qui, fide in Deum et Christum orbat, eamve saltem in praxi vitae praesertim publicae praetermittentes vel negantes, propria potius commoda et privilegia quam publicum totius generis humani bonum promovent. Aestimant illi remediis mere oeconomicis seu materialibus, immo vi, eaque si oportet armata, malis communibus esse medendum. Non perspiciunt

(1) Ex Collecta Dom. IV post Pascha.

(2) *Congr. Gen. XXIX* d. 29.

abundantiores divitias, nisi earum usus secundum Decalogi praecepta temperatur, potius alere vitia, effrenatum praesertim egoismum cupidinemque qua homo homini lupus fit, malaque de quibus querimur augere. Saepius tyrannidi partium politicarum vel Status, qua Communismus proletarios deludit, substituant isti tyrannidem ditissimorum consortiorum quae integras nationes egestate et fame cruciari sinunt potius quam proprium lucrum minuant vel intermittant.

4. At simul, in multis orbis partibus, iis non tantum quas Missiones vocamus, sed sic dictis « christianis » quoque, fermentum Evangelicum, Ecclesiae concreditum, massam non fermentat, quia, ut quidam dixerunt, non in eam immissum est, sed iuxta eam positum. Proletariorum multitudo, materialismo occaecata, plerumque Ecclesiam ignorat; eam sibi fingit vel tamquam Ecclesiam divitum tantum, - quis enim pauperior (sic ipsi) otio externaque dignitate fruitur quae requiruntur ut eam frequentet? - vel tamquam meram quandam administrationem certorum rituum; eam enim sibi vix audisse videtur tamquam legatum Benigni Patris, Beatitudines in terris et in vita aeterna annuntiantem. Varia haec sunt in variis regionibus; at in multis urbibus vel oppidis « industrialibus », numerus eorum proletariorum qui fidem profitentur eaque vivunt, adeo exiguus est ut in locis Missionum plures facile invenias. Non desunt quidem inter ditiores quoque apostatae vel indifferentes; at longe maior eorum proportio apud proletarios invenitur. Atqui « evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde... » ⁽³⁾.

5. Caritas Christi urget nos. In innumeris suis membris Christus adhuc patitur famem, nuditatem, exsilium, despectum. Oculos intendamus et ea quae cotidie videmus, quibus dudum eheu assuefacti sumus et indifferentes effecti, intueamur in luce veritatis; intoleranda ista sunt et reformanda. Num filios Dei et Christi membra vivere decet in colluvie et promiscuitate tuguriorum, qualia milies milibus plebeciorum obtingunt, non tantum in Asia et Africa, sed et in Americae et Europae non paucis regionibus, ubi nec corporis sanitas nec animae puritas citra prodigium servari possunt? An ideo « humanae substantiae dignitatem mirabiliter condidit Deus et mirabilius re-

⁽³⁾ Luc. IV 18.

formavit » ⁽⁴⁾, ut pauci ditiores opes opibus addentes, plurimos fratres suos in Christo egestati addicant? Nonne potius ideo terram ditavit Divina Largitas, ut non tantum paucis sed plurimis et omnibus, vitam, sin commodam, at saltem mediocrem et tolerabilem, qualem requirit observantia mandatorum, degere liceat ⁽⁵⁾?

6. Laudabilia quidem sunt opera quae in commodum pauperum qui sibi providere non possunt, senum, orphanorum, infirmorum, conduntur. Decet Christum diligere Eique servire in his suis membris patientibus. Ad bonum commune societatis pertinet ut illi non derelinquantur, nec mediis illicitis sibi vel suis victum comparare cogantur; indeque talis caritas merito nonnumquam vocatur « socialis ». Eam certe remunerabitur Iudex qui pronuntiavit: « Venite benedicti Patris mei;... nudus eram et cooperuistis me... » ⁽⁶⁾. Non tamen de illa caritate agere intendo quam vocarim « extraordinariam », exercenda erga pauperes qui, ob peculiare causas, elemosyna sustentandi sunt. Mihi potius agendum est de tenuioribus illis qui, cum viribus polleant ad honestum victum sibi comparandum, ob imperfectum ordinem sociale huius temporis, etiamsi laboriosam, parcam atque ordinatam vitam degunt, sibi suisque decenter providere non possunt, ideoque de facto etiam illis bonis spiritualibus privantur, cultioris institutionis atque profundioris vitae supernaturalis, quae dum gaudium et pacem cordis serenamque spem futurorum bonorum secumferunt, mediocrita-

⁽⁴⁾ Ex *Ordinario Missae*.

⁽⁵⁾ « Sua igitur cuique pars bonorum attribuenda est: efficiendumque, ut ad boni communis seu socialis iustitiae normas revocetur et conformetur partitio bonorum creatorum, quam hodie ob ingens discrimen inter paucos praedivites et innumeros rerum inopes gravissimo laborare incommodo cordatus quisque novit ». Encycl. *Quadragesimo Anno* (A.A.S. XXIII 197).

« ... Ipsa ... immanis multitudo proletariorum ex altera parte, ex altera vero quorundam praedivitem ingentissimae opes argumento sunt omni exceptione maiori, divitias hac nostra, quam vocant « industrialismi » aetate tam copiose partas, haud recte esse distributas diversisque hominum classibus haud aequae applicatas ». (Ibid., 198).

« Haud temere dici potest eas nunc esse socialis et oeconomicae vitae rationes, ut ingenti hominum numero maxima impedimenta creent quominus unum illud necessarium, aeternam nempe salutem, curent ». (Ibid., 219).

⁽⁶⁾ MATTH. XXV. 34, 36.

tem quandam bonorum temporalium ut plurimum praesupponunt ⁽⁷⁾. Sunt autem isti, re vera, longe maxima pars generis humani.

7. Apostolatus socialis proinde, de quo hic agitur, intendit quam plurimis, immo quantum per condicionem terrenam licet, omnibus hominibus, eam procurare bonorum tum temporalium tum spiritualium etiam ordinis naturalis copiam vel saltem mediocritatem, qua homo per se indiget ne se sentiat depressum ac despectum, ne talibus exponatur probationibus et tentationibus quibus soli heroes, extraordinaria gratia praeventi et adiuti, resistere valeant. Seu rectius: sapiens consilium Divini Conditoris, de quo modo agebamus ad effectum deducere conemur oportet, ita ut filii Dei omnes ad beatitudinem illam rite contendere possint, quam liberalis et sui diffusiva Bonitas iis praedestinavit ⁽⁸⁾.

8. Frustra ad apostolatum illum socialem Nostros hortabimur, nisi « interna caritatis et amoris illius lex, quam Sanctus Spiritus scribere et in cordibus imprimere solet » ⁽⁹⁾, eos intime ducat. Qui caritate Dei et proximi non ardet, huic frustra commendabis ut efficaci modo « misereatur super turbam ». Ante omnia proinde opus erit Nostros instituere ad sinceram illam et efficacem caritatem, quam linguis hodiernis vocant « mentem » seu « mentalitatem socialem ». Discant oportet rectam doctrinam Ecclesiae, discant, unusquisque pro sua parte, allaborare mundo meliori praeparando et creando.

9. Vera illa caritas excitabitur simul ac nutrietur, si docebuntur Nostri perspicere qualis sit de facto sors longe maioris partis generis humani. Pauci enim, cum reliqui sint educati in honestioribus familiis, vel a pueris in Seminaria Minora segregati, per se discere potuerunt quae sit in concreto vita ope-

(7) « Nihilominus, ad bene constitutam civitatem suppeditatio quoque pertinet bonorum corporis atque externorum, quorum usus est necessarius ad actum virtutis ». S. THOMAS, *De Regimine Principum* l. 1 c. 15, allatus in *Encycl. Rerum novarum* (Leonis XIII Acta vol. XI p. 123).

(8) « Secundum christianam doctrinam, homo, sociali natura praeditus, in his terris collocatur, ut in societate et sub auctoritate a Deo ordinata, vitam ducens, omnes suas facultates in laudem et gloriam Creatoris sui plene excolat evolvatque, atque artis aliusve vocationis suae munere fideliter fungendo temporalem simul et aeternam sibi comparet felicitatem ». *Encycl. Quadragesimo Anno* (A.A.S. XXIII 215).

(9) *Const.*, Proem. n. 1 [134]; *Summ. Const.* n. 1.

rarii et agricolae, scribae et illius qui addictus est infimis officiis apud eros et magistratus. Utique, persentire oportet quid sit per totam vitam humiliari, in infima condicione versari, a multis praetermitti vel despici; non posse in publicum sese proferre, deficiente decenti veste simul et urbana institutione; instrumenta esse quibus alii ditentur; pane cotidiano nonnisi parco frui, nec umquam esse de crastino securum; laborare cogi vel infra vel supra vires, in quolibet valetudinis, dignitatis, pudicitiae discrimine; per dies et menses labore destitui, desidia et egestate torqueri; liberos decenter educare non posse, sed promiscuitati platearum publicarum, morbis et miseriae exponere debere; bene multos ex eis, deficiente cura delicatiore, in tenera aetate morte sibi abreptos dolere; numquam aliqua homine digna relaxatione animae vel corporis gaudere; simulque conspicer, iuxta se, eos in quorum gratiam laboras, opibus abundare, commodis vitae etiam superfluis indulgere, studiis liberalibus et bonis artibus sese dedere, honoribus cumulari, pracesse, extolli. Haec dum recogitant, numerent Nostri quot sint, in sua patria, privilegiati, quot autem despecti isti? Si cui videatur minime iniqua ista inaequalitas condicionis humanae, quam patienti tantum resignatione pauperes acceptare convenit, adeat ille documenta pontificia, ab Encyclica « Rerum Novarum » ad allocutiones feliciter regnantis Pii XII, videbitque quae sit mens Christi Domini.

10. A Noviciatu formentur nostri iuvenes in desiderio mundi perfectionis iustitiae, aequitatis, caritatis. Doceantur operarium tenuioremque aestimare et diligere ut sui in vita cotidiana benefactorem. Occasione experimentorum hospitalis, catecheseos, attentos eos reddat Magister eiusque Socius sorti proletariorum. Ne vereantur Superiores mihi proponere ut quaedam ex nostris experimentis aptentur, ubi id expedit, ad meliorem iuvenum formationem. Facile iam concessi ut Novicii, cautelis adhibitis, ostiant in gratiam pauperum mendicent, eaque quae collegerint in tuguriis distribuant⁽¹⁰⁾. Alicubi quoque probavi ut quidam selecti ad breve tempus in officinas mitterentur, inter operarios versantes eorumque vitam dividentes. In non uno loco, cum fructu in Domibus Exercitiorum adiutricem manum porrigentes, operarios qui ibi exercitantur nosse discunt. Certe penitus e mente nostrorum Noviciorum extirpetur mundanus iste spiritus quem

(10) Cfr. *Corast.* P. IX c. 3 litt. E [748].

« castae » dixeris, quo censetur ille qui vel nobilitate generis, vel opum abundantia praestat, ceteris esse magis aestimandus et honorandus, curisque spiritualibus cumulandus. Quis est iste spiritus qui, si Christum Dominum Eiusve benedictam Matrem, quales in terris vixerunt, obviam haberet, - pauperes utique et labore manuum viventes, - eos despectui haberet vel saltem indifferens praeferiret? « Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis » ⁽¹¹⁾.

11. In reliqua quoque formatione, per studia litteraria vel scientifica, ubi occasio se offert, iuvabit Nostros attentos reddere, plerumque brevi verbo et quasi aliud agendo, ad defectus et necessitates hodierni ordinis socialis. Uti infra de Collegiis loquens indicabo, hoc fieri potest et debet quin addantur novae praelectiones, immo quin fiant longiores excursus ad rem non pertinentes.

In Philosophia autem et Theologia usuvenit quod monet Congregatio XXVIII^a, d. 29, n. 10: « Calleant Nostri praecipua capita doctrinae socialis Ecclesiae, quae propterea Scholasticis tam in Philosophia quam in Theologia rite proponenda erunt ». Rursus, non expedit novas addere praelectiones; sed curandum est ut cursus tam Ethicae et Oeconomiae socialis quam Theologiae moralis et pastoralis nostris temporibus aptentur. Cum autem multi libri textus, Theologiae moralis praesertim, inter nos consueti, requisitis hodiernis in hac re nondum satisfaciant (ut probat exitus nostrarum scholarum mensque eorum qui illas audierunt), Professoris est supplere penitusque declarare doctrinam sociale Romanorum Pontificum, dum quaedam alia sui tractatus capita, faciliora vel quadamtenus obsoleta, breviori compendio perlustrat.

12. Scopus Tertiae Probationis sit et maneat oportet, non institutio pastoralis ad praxim ministerii, sed institutio in profundiorum et solidiorum vitam interiorum. Huic reliqua subordinanda sunt, non e converso. Simul tamen plenius docentur Patres, theoria simul et praxi, ministeria Societatis propria. Instructoris proinde erit, adscito si oportet viro in his rebus peritior, declarare quae habet Institutum, in primis binae ultimae Congregationes, de apostolatu sociali; ei quoque incumbit dirigere primas experientias Patrum in ministeriis quae, tempore huius probationis, praesertim inter humiliores et proletarios exercenda sunt.

(11) MATTH. XXV 40.

Tertiariis facilius quam Noviciis concedam, ubi Instructores id preponent, ut officinas adeant sive ad ministerium mere spirituale, sive etiam, numquam tamen sui Sacerdotii obliti, ad artem manibus inter operarios exercendam. Certe visitent opifices et pauperes tam in hospitalibus et hospitiiis quam, debitis condicionibus, in eorum domibus. De visu noscant miseriam habitationis, vestitus, victus plebeiorum; noscant eorum ignorantiam, inurbanitatem deficiente institutione; oculis videant difficultatem, ne dicam impossibilitatem virtutis christianae quam nec ipsi colere valeremus in iisdem adiunctis. Nisi enim haec experti fuerint et non tantum audierint, periculum est ne praedicantes postea resignationem christianam, iustitiam, castitatem, pauperes deridere videantur seseque et ipsam Ecclesiam odiosos reddant.

13. In Provinciis, ac praesertim in Missionibus, quidam Patres apti talenti, laboriosi, indolis strenuae et constantis, studii qua theoreticis qua practicis parentur ad labores sociales expresse dirigendos et exercendos: studiis, inquam, theoreticis iisque profundis, in aliqua ex paucis Universitatibus vel Scholis superioribus Europae vel Americae ubi illa scite coluntur. Quibus studiis accedat oportet per annum vel aliquot menses practica cognitio eiusmodi rerum, in iis in primis regionibus comparanda, ubi catholicorum labor in re sociali dudum coepit et maturos iam fructus dedit.

Peritiores ex his Patribus, nisi simile Institutum in regione iam exsistat, « Centrum informationis et actionis socialis » constituent, ⁽¹²⁾ cuius munus sit non tam « operibus » quae dicuntur operam navare, quam doctrinam theoreticam et practicam ceteros, in primis sacerdotes, laicos cultos, cultiores ex opificibus, docere eosque consilio iuvare ⁽¹³⁾. Centrum illud, sicut in quibusdam regionibus iamdudum fit, editis libris, periodicis, scriptis variis, conferentiis quoque et praelectionibus, congressibus et si quid aliud, sociale doctrinam Ecclesiae diffundet, eamque necessitati singularum regionum aptare conabitur.

14. Duo instituta in primis ad actionem efficacia fore videntur, suntque indoli nostrae Societatis consentanea: ut habeamus, sive separatas sive simul iunctas, tam scholas vel praelectiones

---

⁽¹²⁾ *Congr. Gen.* XXVIII d. 29 n. 7; *Congr. Gen.* XXIX d. 29 num. 1 (*Epit.* n. 680).

⁽¹³⁾ *Congr. Gen.* XXIX d. 29 n. 1 (*Epit.* n. 680).

pro eris officinarum, quibus illi sua iura officiaque doceantur, quam scholas lectionesve sociales pro cultioribus vel capacioribus ex opificibus. Cum duces opificum futuri non praevideantur nisi opifices, maximeque urgeat plurimos seu « massam » salvare et recto tramite ducere, hae alterae scholae maioris et urgentioris momenti esse videntur. Si umquam alias, id praecipue obtinet in nostris Missionibus Asiae, immo et Africae.

15. Quorundam Patrum qui in ipsis « operibus socialibus » versabuntur, minor esse possit institutio scientifica. Iis autem proderit, sive in Tertia Probatione, sive postea, operariorum domicilia saepius adivisse eorumque vitae condicionem de visu didicisse; immo per aliquod tempus tamquam operarios manibus laborasse in fodinis vel officinis, si et vires corporis et cetera quae prudentia christiana suadet id permittunt ⁽¹⁴⁾. Immo Patres illos qui « Centro sociali » destinantur, iuvabit idem praestitisse.

16. Per se « opera socialia » promovere et regere laicorum est, non nostrum. Ad opera illa, utpote magna ex parte ordinis temporalis, Nostri imprae parati accederent, cum in gerendis rebus temporalibus minime versati sint, simulque per ea avocarentur a munere suo spirituali quod, praeter sacerdotem, nemo implere valet. Nostrum est, ut modo dixi, laicos instruere, eosque in re morali et doctrinali consilio iuvare; eis autem linquatur autonomia in rebus muneri sacerdotali de se extraneis.

In certis tamen regionibus, ubi laici huius rei capaces nondum inveniuntur (ut facilius continget in Missionibus), nostrum erit interim ex caritate erga turbam derelictorum, opera oeconomica, aliaque similia misericordiae etiam corporalis, non tantum promovere sed et dirigere et gerere. Sic olim cum fructu factum est in quibusdam locis, ubi mox prospera effecta opera socialia, nunc unice a laicis, praeaeunte clero formatis, geruntur.

17. Certe urget ut, in quibusdam praesertim Provinciis, Superiores solliciti sint ne ministeria nostra fere exclusive versentur inter ditiores et cultiores ⁽¹⁵⁾. Sane non est res spernendae

---

⁽¹⁴⁾ *Congr. Gen. XXIX* d. 29 n. 2 (*Epit.* n. 680).

⁽¹⁵⁾ « Qua in re nominatim in sacerdotum memoriam revocantes quod f. r. Decessor noster Leo XIII in iis cohortandis pronuntiavit ad opifices nempe iisdem adeundum esse, idipsum Nostrum faciendum hoc additamento putamus: « Ad opifices egenos potissimum prodite; immo in universum, ad indigentes prodite »; quemadmodum Christi eiusque

efficacitatis, tales homines imbuere rectis normis caritatis christianae. Siquidem non tantum eri officinarum, sed quoque cultiores sunt, utputa medici, causidici, technici, rei pecuniariae gerendae addicti, nimis saepe recesserunt a spiritu Evangelii omnibusque fere mediis bonum tantum suum privatum, non autem bonum publicum seu plurimorum prosequuntur.

Tales tamen excoluisse non sufficit. Ne a spiritu Christi Domini et mente nostri Fundatoris, ne a directione Congregationum Generalium praesertim recentiorum recedamus; ne tamquam ditioribus et « capitalistis » foederati non sine fundamento perhibeamur, necesse est ut non pauca nostra ministeria efficacius ad proletarios dirigantur. Numquam defuit illa laus Societati nostrae, in primis in terris Missionum; restat ut ibi praesertim ubi plures in Collegiorum ministerio occupantur, reliqui proletariorum similem immo maiorem gerant sollicitudinem ac ditiorum. Aptissimae ad talem apostolatum forent nostrae Residentiae, modo oves fideles aliorum pastorum curis plerumque relinquentes, ipsae ad dispersas et perditas se potissimum convertant.

18. Hucusque de iis fere egi quae ex professo in re sociali a nobis exspectant ultimae Congregationes. Restat ut de iis agam, minime spernendis, quae in Societatis hucusque consuetis ministeriis nobis praestanda sunt. Occasione enim ceterorum ministeriorum, Collegiorum, Exercitiorum spiritualium, Congregationum Marianarum, missionum laborisque ordinarii in paroeiis, editionis periodicorum, bene multa procurare possumus et debemus quae summae efficacitatis erunt ad rectum ordinem sociale instaurandum ⁽¹⁶⁾. Omnia recensere non vacat, quaedam praecipua, ad modum fere exemplorum adducam.

19. Patet sane quanta in nostris Universitatibus (quo nomine

Ecclesiae doctrina iubet». — « Sacerdotes ... optimam maximamque diligentiae suae vim illuc intendant necesse est, ut simul operariorum multitudinem Christo recipiant et Ecclesiae, simul hominum consociationes atque communitates, quae magis desipuerint, christiano spiritu ab integro imbuant. Quod porro si praestiterint qui e sacro ordine sunt, ne addubitent quin aliquando e sollicitudine sua sint nec opinatorum fructum affatim percepturi, qui loco eis mercedis equidem futuri sunt, ob datam primum laboriose operam animis funditus novandis ». *Encycl. Divini Redemptoris* (A.A.S. XXIX 97).

⁽¹⁶⁾ *Congr. Gen. XXIX d. 29 n. 3 (Epit. n. 680).*

audiantur hic omnia studia superiora, quocumque demum vernaculo vocabulo vocentur), institutis cathedris vel Facultatibus de re sociali fieri possint et fiant. Superiores attentos velim quam necesse sit ut, in Missionibus exteris, Universitates suas habeant cathedras vel Facultates de hac re; ne quaeso tardent, ut in non paucis Europae regionibus olim accidit, donec prius materialismus in plebe spargatur.

Ut de Collegiis nostris, studiorum quae «secundaria» plerumque appellantur, pauca suggeram: nostrum certe est iuvenes illos, quos nomine Ecclesiae instituendos accepimus, vera caritate Christi, qualis in Encyclicis ceterisque documentis pontificiis rebus hodiernis applicatur, imbuere. Ne sinamus ut apud nos eisdem praeiudiciis confirmentur quae forte e familia propria hauserunt. Ne sit in nostris Collegiis distinctio divitum et pauperum, ne hauriant spiritum istum quem «castae» seu determinati ordinis socialis superius vocavi; discant et ipsi opificem revereri, gratitudine prosequi; doceantur divitias non ambire, sed «alimentis et quibus tegantur contenti esse»⁽¹⁷⁾, esurire et sitire iustitiam, iustitiam illam quae vult ut omnibus hominibus tribuatur integer fructus sui laboris, ut aequior sit distributio bonorum temporalium, ut plenior et universalior sit communicatio bonorum spiritualium; discant omnes homines, nomen et affectum mereri fratris in Christo; iis qui plura dona acceperint, non tam ius competere, ut volebat paganorum lex, «utendi et abutendi», sed officium incumbere illa in plurimorum et omnium pro posse hominum utilitatem impendendi⁽¹⁸⁾.

Optandum non est ut in Collegiis, sicut nec in Scholasticis, praelectionibus praelectiones addantur. Praeter illam elementarem notitiam quam de Encyclicis haurient ex scholis Religionis, id praesertim importat, ut omni occasione utatur magis-

(17) Ep. *I Tim.* VI, 8. — «Ut tuta igitur aeterna vita reddatur, utque efficienter succurratur indigentibus, necesse omnino est et ad modestiorem vitam reverti, et voluptatibus renuntiare, quae tam copiose ac vitiorum flagitiorumque plena afferuntur, et sui ipsius denique amore proximorum oblivisci». Encycl. *Divini Redemptoris* (A.A.S. XXIX 90).

(18) «Quarum rerum haec summa est: quicumque maiorem copiam bonorum Dei munere accepit, sive corporis et externa sint, sive animi, ob hanc causam accepisse, ut ad perfectionem sui pariterque, velut minister Providentiae Divinae, ad utilitates adhibeant ceterorum». Encycl. *Rerum novarum* (Leonis XIII Acta vol. XI pag. 114).

ter, ipse caritate Christi ardens, ad dilatanda corda iuvenum in amorem multitudinis. Praelectio de scriptoribus antiquis, de historia, de litteris patriis, multiplicem opportunitatem praebet brevissimo, per trauennam, inserto verbo, mentem alumnorum formandi: perpetuo enim in textibus scriptorum et historiis obviam habent conflictum inter egoismum Regum et procerum atque miseriam multitudinis, cuius laboris ope illi pompae indulgent, bella gerunt, gloriam sibi parant. Discant sic iuvenes vitia « socialia », graviora quam quae singulorum tantum bonum pessumdant, odisse, et virtutes amplioris ambitus, quae commune bonum intendunt, diligere; eas inter modicos limites propriae familiae, proprii Collegii propriivae coetus ex nunc exercere, postea easdem plenius et latius colere optantes.

Hortationibus addatur praxis quaedam pro eorum aetate, visitando pauperes, opificum officinas vel fodinas, centra socialia; ne tantum audiant magistrum hortantem, sed oculis videant et manu tangant quam recte ille hortetur. Certe haud parvi meriti opus in conspectu Domini praestabit Societas, si e suis Collegiis prodibunt iuvenes liberati quidem mente ista pagana, adorationis divitiarum, atque imbuti caritate potissimum quae-rente quae aliorum sunt, paratique Ecclesiae allaborare in melioranda sorte qua temporali qua spiritali maximae partis generis humani ⁽¹⁹⁾.

20. Vel parumper cogitanti patet in re sociali nil obtineri posse quod solidum et durabile sit, nisi hominum animi ad vera principia Evangelii intus informentur. Si eros ceterosque ditiores tenet cupiditas augendi sine limite divitias fructuque sine freno commodis voluptatibusque quibus ipsae viam pandunt; si operarios pariter sui tantum amor, invidia, desidia, similisque pro sua tenui condicione opum voluptatumque fames; si neutros agit caritas Christi benigna, humilis atque liberalis, vix non frustranea sunt ea quae vel privati vel ipsa Gubernia

---

⁽¹⁹⁾ « Cupimus igitur ... hoc divinum mandatum, qua sermonibus, qua scriptis, magis magisque illustretur, quod veluti insignita tessera exstat, idcirco a Iesu Christo data, ut sui a ceteris omnibus veri discipuli dignoscantur; hoc mandatum dicimus quod nos docet aerumnosos omne genus quasi divinum ipsum Redemptorem inspicere, quodque nos iubet omnes homines eo amore, tamquam fratres, adamare, quo nos Servator noster persecutus est ac vel ad nostrarum usque rerum ipsiusque, si opus fuerit, vitae iacturam... ». *Encycl. Divini Redemptoris* (A.A.S. XXIX 89).

meliantur in bonum laboriosae plebis. Cupiditas ex una parte, odium ex altera, dissidia acuent, mala usque maiora parient ⁽²⁰⁾.

Hinc fit ut inter media maxime efficacia ad promovendum spiritum « socialem », numeranda sint Exercitia spiritualia, tam eris ceterisque dirigentibus, quam operariis ipsis tradita. Abnegationem rerum temporalium, spiritum paupertatis et humilitatis, reverentiam divinorum mandatorum, caritatem denique Dei et proximi, ex iis efficaciter haurient. Idque eo magis si Exercitiorum Instructor, prout convenit, Exercitia applicabit ad hodierna adiuncta, ostendatque in quo nunc consistant, sive pro eris sive pro opificibus, officia iustitiae, aequitatis, caritatis ⁽²¹⁾.

21. Facile intelletget qui veras Regulas Congregationum Marianarum norit, quantum illae, ope sectionum, sive studii sive actionis, bonum commune promovere valeant. Si velimus, facile princeps instrumentum fieri potest Congregatio Mariana ad

---

(20) « Cum religio... malum pellere funditus sola possit, illud reputent universi, in primis instaurari mores christianos oportere, sine quibus ea ipsa arma prudentius, quae maxime putantur idonea, parum sunt ad salutem valitura ». *Encycl. Rerum novarum (Leonis XIII Acta vol. XI pag. 143)*.

« Omni qua possunt ope pro salute populorum contendant, potissimumque studeant et tueri in se, et excitare in aliis, summis iuxta atque infimis, omnium dominam ac reginam virtutum, caritatem. Optata quippe salus expectanda praecipue est ex magna effusione caritatis: christianae caritatis intellegimus, quae totius Evangelii compendiaria lex est, quaeque semetipsam pro aliorum commodis semper devovere parata, contra saeculi insolentiam atque immoderatum amorem sui certissima est homini antidotus: cuius virtutis partes ac lineamenta divina Paulus Apostolus iis verbis expressit: « Caritas patiens est, benigna est; non quaerit quae sua sunt; omnia suffert; omnia sustinet ». *Encycl. Rerum novarum (Leonis XIII Acta vol. XI pag. 143)*.

(21) « In primis autem magni faciant (sacerdotes) et in bonum alumnorum suorum assidue adhibeant pretiosissimum cum privatae tum socialis instaurationis instrumentum, quod litteris nostris encyclicis « Mens nostra » in Exercitiis spiritualibus positum esse edocuimus; quibus Litteris cum Exercitia pro laicis quibuscumque tum etiam utilissimos opificum secessus aperte commemoravimus vehementerque commendavimus; in illa enim spiritus schola non modo optimi excoluntur christiani, sed veri quoque apostoli pro quavis vitae conditione instituuntur, et igne Cordis Christi inflammantur. Ex hac schola, ut Apostoli e Coenaculo Hierosolymitano, prodibunt in fide fortissimi, invicta in insectationibus constantia firmati, zelo flagrantes, de Regno Christi quaquaversus propagando solum solliciti ». *Encycl. Quadragesimo Anno (A.A.S. XXIII 225)*.

instituendos homines, tam procures quam tenuiores, in spiritu interno et caritate simulque in doctrina Encyclicarum tam in propria vita quam in vita subditorum et sodalium applicanda.

22. Non in uno loco, Congregationes Marianae, vel Collegia et Residentiae Societatis, perbelle scholas promoverunt quibus iuvenes operarii, pauperiores vel orphani aliterve auxilio destituti, in quadam arte, simulque in litteris et in spiritu excoluntur. Auctor sum ut praeterea, praesertim apud nostra Collegia, promoveantur scholae quibus operarii, iam paulo adultiores et in arte proficientes, excoli possint pro suo captu litteris et liberalibus artibus, quae hucusque ditiorum fere propria erant. Ad pacem enim socialem genuinumque proletariorum progressum, non sufficit ut eorum necessitati temporali provisum fuerit. Etiam in ordine naturali et humano valet illud: « Non in solo pane vivit homo ». Liberalior aliqua institutio proderit iis qui efficaces duces operariorum aliquando erunt ⁽²²⁾.

23. Non est cur ulterius immerer in reliquis Societatis ministeriis: patet quomodo contionator, in missionibus praesertim paroecialibus, vel qui parochi vices agit, vel praesertim scriptor nostrorum periodicorum, eorum in primis quae « culturalia » dicimus, possit et debeat notitiam verae doctrinae Ecclesiae, cum sapientia quidem et prudentia, sed spreto quolibet respectu humano (non omnibus placet veritas!), « opportune, importune » inculcare.

24. Non possum tamen non insistere in necessitate inculcandae doctrinae, sed magis adhuc promovendi « opera socialia » ordinemque publicum iustitiae et dignitati humanae conformem, in territoriis Missionum. Periculum enim est (nam ab assuetis non fit passio) ne vix advertamus quantum a vitae conditione, homine et christiano digna, absint plerique indigenae. Quam saepe operariorum et agricolarum sors, in Asia praesertim, non modo dura sed inhumana dicenda est! Nisi nos, caritate Christi compulsi illi meliorandae strenue operam dabimus,

---

(22) « Ut integrae hae hominum classes ad Christum, quem negarunt, reducantur, ex iis ipsis seligendi sunt et formandi auxiliares Ecclesiae milites, qui illos, illorumque mentes et optata bene norint, qui in eorum corda suavi quadam fraterna caritate penetrare possint. Primi et proximi opificum apostoli, opifices sint oportet; apostoli vero inter artificii commerciique asseclas, ex iisdem hominibus esse debent ». *Encycl. Quadragesimo Anno* (A.A.S. XXIII 225).

pandimus viam communismo afflito et neophytas nostros periculo exponimus ne mox progressum humanum aliunde, extra omnem spiritum christianum, discentes, a fide facile deficiant. Non animas tantum sed homines in Christo diligamus oportet.

25. Sapienter monet Congregatio XXIX^a ut vita nostra privata doctrinae quam profitemur concordet, quo sincerior efficaciorque sit nostra praedicatio ⁽²³⁾. Si vere Christum videmus in fratribus, quomodo tolerare possumus nos ipsos nullo vitae commodo destitui et laute tractari, dum sub oculis nostris, proximus destituitur rebus omnibus, fame et frigore cruciatur? Estne discipulus supra Magistrum? Institutum quidem nobis non imponit paupertatem consuelo austeriorem, commendat tamen idque nostris diebus instantius urgendum est, spiritum et praxim generosae abnegationis. Illae Provinciae Europaeae quae duobus bellis probatae sunt, expertae sunt quot quantisque rebus, quas olim fere vitae necessarias autumabant, sine detrimento valetudinis vel laboris, immo cum utriusque emolumento, privari possimus. Videat unusquisque, secundum spiritum nostrarum Constitutionum, quid aurem praebendo amoris Christi pauperis, a se abdicare possit. Quidquid praesertim aetas moderna ad merum commodum mollioris vitae excogitavit, illud ad exemplum Christi in suis pauperibus patientis, reiciamus nos Religiosi. Laudavit Congregatio XXIX^a Nostros, more operariorum propriae patriae, habitatione, vestitu, victu modestissimo contentos esse ⁽²⁴⁾. Iuniores praesertim, quantum prudens cura virium sinit, vitae austeriori sese assuefaciant ex qua superflua dulciolorum, potus exquisitioris, tabaci, commodiorum sedilium, itinerum et spectaculorum exsulent. Seniores quibus vires id permittunt iunioribus praeceant ⁽²⁵⁾.

26. Cui austeritatis exemplo accedat exemplum iustitiae, aequitatis et caritatis in agendo cum nostris famulis, operariis, adiutoribus laicis quibuscumque, in primis magistris et professoribus. Aequam illi, ad normas Encyclicarum ⁽²⁶⁾, accipiant mercedem; in victu, habitatione, vestitu, ratione muneris, mutatis

⁽²³⁾ Cfr. *Congr. Gen. XXIX* d. 29 n. 5 (*Epit.* n. 680).

⁽²⁴⁾ Cfr. *Congr. Gen. XXVIII* d. 25 (*Epit.* n. 478); *Congr. Gen. XXIX* d. 29 (*Epit.* n. 680).

⁽²⁵⁾ *Ibid.*

⁽²⁶⁾ Cfr. *Cod. Iur. Can.* can. 1524.

mutandis, pari passu cum Nostris procedant: hae sunt enim res quae dignitati personae humanae et hominis christiani congruunt; nec admittent plerique homines hodierni, Religiosos, paupertatem profitentes, lautius tractari ad mensam et in reliqua vitae ratione, quam eorum adiutores sive in spiritualibus sive in temporalibus.

Reverentiam debitam, observantiam et amorem eis manifestent Nostri; reprehendant Superiores cum qui, erga famulos vel operarios, superbiae vel duritiei reus reperiatur; Christum ipsum sprexit ille et laesit. Tamquam filii familiae et fratres habeantur qui nobis operam praestant; pateatque Religiosos in hac quoque re aliter sentire et agere ac solet mundus.

27. Demum, et haec sit fere summa totius rei, in nostro apostolatu sociali sub qualibet forma, ne « negativum » aliquid praecipue intendamus: lucta contra materialismum, sive communismarum ille sit, sive quorundam qui « capitalismo » abutuntur, nequaquam absolvitur nostrum officium. Officium nostrum « positivum » est: Regnum Dei et Christi in terris promoveri, atque efficere ut genus humanum, secundum consilium Conditoris sui et Redemptoris, post vitam filio Dei et membro Christi undequaque dignam, ad aeternum consortium Summi Boni aliquando perveniat. Regnum Dei est « Regnum iustitiae, amoris et pacis » ⁽²⁷⁾. Quousque Christus, in fratribus nostris minimis, iniustitiam patitur, aspere tractatur; quousque odium inter homines eorumque varias classes obtinebit, nobis Sacerdotibus et Religiosis, immo nulli homini christiano, a labore quiescere fas erit. Etiam si nec Communismus nec alia forma materialismi Ecclesiae insidias pararet eamque persequeretur, nobis incumberet onus fratribus in Christo succurrendi, acquiorem divisionem bonorum qua materialium qua altiorum prosequando.

28. Concedat nobis benignus Salvator, ut deposito omni spiritu mundano, oboedientes Ecclesiae eius sponsae, Evangelicas illas Beatitudines, non tantum in vita privata uniuscuiusque, sed et in vita publica tota instaurare salagamus. « Frater qui adiuvatur a fratre tamquam civitas firma » ⁽²⁸⁾: quantum efficiet

⁽²⁷⁾ Ex Praefatione Missae Christi Regis.

⁽²⁸⁾ *Prov.* 18, 19.

Societas si modo viribus unitis, unanimes ad opus nos humiliter et fortiter accingemus!

Romae, die 10 octobris 1949,
in festo S. Francisci Borgiae.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Jesu.

36.

1 novembris 1949

Nuntiatur mors P. Caroli Brust olim Assistantis Germaniae, et indicuntur suffragia.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

- Hodie, hora 11 antemeridiana, ultimis Ecclesiae Sacramentis rite munitus, pie in Domino quievit P. Carolus Brust (Pr. Germ. Infer.), olim Assistens Germaniae, aetatis anno 60, Societatis 41.

Iam a mense, tumore intestinali aegrotabat, ex quo, etiam post plures sectiones chirurgicas — quas ille exemplari quidem fortitudine ac patientia pertulit — et sanguinis transfusiones, re-fici non potuit.

P. Carolus Brust natus est in oppido Rüstringen, dioecesis Monasteriensis, in Germania, die 6 aprilis 1890. Absolutis litterarum ac philosophiae studiis, cursum theologicum vix inierat, cum divinam vocationem sequutus, ingressus est Societatem die 30 septembris 1909, in Exatensi Domo probationis. In Societate, post consuetum probationum ac studiorum curriculum, specialia studia iuris civilis peregit Monachii et Berolini, et iuris canonici Romae, ubi lauream iuris canonici consequutus est. Anno 1924 nominatus est Professor huius disciplinae in Collegio Valkenburgensi, et post tres annos, eiusdem Collegii Rector. Eo munere fungebatur, cum anno 1933 electus est Procurator Provinciae Germaniae Inferioris ad LXI Congregationem Procuratorum, et paucis post mensibus, die 6 aprilis 1934, a R. P. Wlodimiro Ledóchowski, de PP. Assistantium ac Provincialium consensu, Assi-

stens Germaniae, in locum aegrotantis P. Rudolphi van Oppenraaij, est nominatus¹. Post Congregationem Generalem XXIX (1946) constitutus est Rector Pontificii Collegii Germanici-Hungarici in Urbe, et hoc munere fungens in patriam evocatus est.

Vir strenuus, industrius, Societatis amantissimus, omnes suas vires indefesso labore impendebat in officium sibi a Superioribus commissum, et disciplinae atque observantiae religiosae omnibus erat exemplo.

Quod igitur iam pridem more receptum et a Congregatione IX decreto 21° firmatum, Congregatio Generalis XXVII iterum edixit², id RV^a indicendum curet: nimirum, praeter consueta suffragia in Provincia Romana (utpote pro huic applicato in eaque defuncto), singuli Sacerdotes pro eius anima in tota Assistentia Germaniae *tria Sacra* faciant, in reliqua autem Societate *unum*; ii vero qui Sacerdotes non sunt, totidem Missas, Communiones et coronas offerant.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 1 novembris 1949.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

37.

28 novembris 1949

De Facultatum Vicennialium usu durante Anno Iubilari 1950 (*).

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Ut RV^{ae} notum est, vi Constitutionis Apostolicae «*Fore confidimus*», durante Anno Iubilari 1950, extra Urbem eiusque suburbium, suspenduntur «*facultates et indulta absolventi etiam*

(¹) Cfr. A. R. VII 759-760.

(²) Coll. decr. d. 290, 7° (*Epit.* n. 854 § 2, 7°).

(*) Cfr. super. pag. 655.

in casibus... Apostolicae Sedi reservatis, relaxandi censuras, dispensandi a votis eademque commutandi, dispensandi praeterea ab irregularitatibus et impedimentis, cuicumque quoquo modo concessa ». Excipiuntur tantum: facultates concessae per Codicem Iuris Canonici; facultates pro foro externo concessae Superioribus Ecclesiasticis in eorum subditos; et, certis in adiunctis, facultates quas S. Paenitentiaria Apostolica pro foro interno concedere solet ⁽¹⁾.

In hac ergo suspensione inclusae manebant non paucae ex nostris « Facultatibus Vicennialibus » ⁽²⁾, et exinde nostri Confessarii, qui earum causa non solent pagellam S. Paenitentiariae postulare, in condicione peiore quam alii Confessarii versarentur, ac forsitan non leves difficultates in suo ministerio quandoque invenirent.

Hac de causa opportunum iudicavi a Summo Pontifice impetrare ut Sacerdotes nostri possent illis « Facultatibus Vicennialibus » uti in iis dumtaxat casibus in quibus, secundum Constitutionem Apostolicam « *Fore confidimus* », non suspenduntur facultates quas S. Paenitentiaria Apostolica concedere solet, i. e.: « erga eos paenitentes, qui, quo tempore confessionem peragunt, iudicio Ordinarii aut Confessarii, nequeant sine gravi incommodo Urbem adire » ⁽³⁾.

Summus Pontifex, pro sua consueta erga Societatem benevolentia, hanc gratiam benigne concessit, ut in rescripto, cuius exemplar mitto, RVa videbit.

Cum agatur de concessione extraordinaria, opus est ut nostri Sacerdotes, magis quam alias - ad mentem S. P. Ignatii et Instituti commendationem - moderate et prudenter utantur hac gratia ⁽⁴⁾, attendentes ne ex eius usu Ordinarii locorum aliive offendi possint; et de ea cum externis sermonem ne habeant ⁽⁵⁾.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 28 novembris 1949.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ A.A.S. XLI 339.

⁽²⁾ Cfr. A.R. XI 86-88; *Elenchus praecipuarum facultatum*, Appendix secunda.

⁽³⁾ A.A.S. XLI 339.

⁽⁴⁾ Cfr. *Const.* P. X n. 12 [825].

⁽⁵⁾ Cfr. *Regulas Sacerdotum*, n. 17.

De adiuvanda Universitate Tokiensi.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

1. Quarta sollemnia saecularia a die quo S. Franciscus Xaverius ad litus Iaponiae appulit, quae hac aestate sunt celebrata, opportunam praebent occasionem ut Iaponicam Missionem vobis denuo commendem.

Numquam, magis quam his diebus, populus Iaponicus commotus est et religionis catholicae momentum splendoremque perspexit.

Ad id non parum contulit a Sancto Patre missum fuisse in Iaponiam, qui has sollemnitates pompa maxima illustraret, Legatum a Latere; nec fructu caruerunt preces novendiales in omnium dioecesium ecclesiis in hunc finem peractae. Omnibus etiam mediis hodiernis usi sunt christiani, prelo, contionibus, cinematographia et radiophonia, ut ingentes multitudines harum festivitatum consciae fierent iisque interesse gestarent.

Quod autem fideles eorumque concives paganos quasi invicta vi attraxit, fuit Bracchium dexterum S. Francisci Xaverii, quod Summus Pontifex, petitioni omnium Iaponiae Ordinariorum annuens, ex Templo Romano SS. Nominis Iesu in Insulas Iaponicas transferendum curavit. Iter fuit vere triumphale, quod Apostolus Iaponiae post quattuor saecula instituit per has regiones, olim suo labore primum ad Evangelium adductas; eventus omnium commovit animos. Per duos fere menses Bracchium expositum est in templis, in stadiis, in pompa sollemni, et ubique cum sinceri affectus venerationisque signis illud coluerunt populi.

Dum memoria repetimus quattuor ante saeculis Franciscum frustra aditum quaesivisse ad eos qui suprema auctoritate fruebantur, non sine miratione vidimus nunc ipsius imperatoris fratrem natu minorem non semel publicis conventibus interfuisse atque sublimem doctrinam extulisse, die festo Assumptionis B. M. Virginis anni 1549, a Francisco Iaponis allatam tempus-

que illud salutasse tamquam initium novi ordinis, quem Iaponi melius in dies aestimant. Vidimus Provinciarum gubernatores praefectosque civitatum efficacem praestitisse operam, ut laudes S. Francisci praedicarentur et in eius honorem sollemnia celebrarentur. Immo monachus buddhista cum suis iuvenibus exploratoribus excubias ad sacras Reliquias egit.

Digna sunt etiam quae referantur ea, quae in honorem S. Francisci prolata sunt a duce, qui hoc tempore exercitui terram illam occupanti praest: quadringentesimus S. Francisci in Iaponiam adventus anniversarius dies est velut miliarius lapis in evolutione generis humani - ita fere ille -; S. Franciscus in regiones has orientales novum introduxit spiritum; spiritum nempe missionarium, qui nititur sacrificio sui ipsius et nos docet quantopere divinitati sit affinis imago hominis spiritualis.

Quod autem in recolenda hac mira Reliquiarum peregrinatione maxime animos nostros commovet, est generalis illa ac spontanea persuasio, qua populus Iaponicus S. Franciscum agnoscit tamquam sanctum, non tantum catholicorum sed totius gentis, eumque ut talem proclamat regalique honore excipit.

Hanc fuisse Iaponorum persuasionem patet ex magno concursu quo populus precibus praeparatoriis affuit, ex. gr. in oppido Hiroshima, in ipso loco ubi quattuor abhinc annis globus atomicus inauditam ruinam causavit; in toto pariter Vicariatu nostro, in primis in oppido Yamaguchi, cuius incolae, laborum S. Francisci memores, modo sollemnissimo eius novum adventum illustraverunt; ex devotione incolarum oppidi Nagasaki qui, antiquis christianis et Martyribus oriundi, numero 30.000 Missae Pontificali interfuerunt; nec minus 50.000 ibi astabant sollemni pompae, qua sacras Reliquas Eminentissimus Cardinalis omnesque Episcopi comitabantur. Eandem devotionem excitaverunt sacrae Reliquiae in regionibus septemtrionalibus: in oppido Nugata cum, multitudine plus quam 50.000 circumfusae, a viae ferratae statione in ecclesiam fuerunt transvectae, vel in oppido Osaka, ubi, cum numerus omnium catholicorum totius dioeceseos 10.000 non superet, 40.000 manifestationis publicae participes fuerunt. Nec defuerunt exempla simplicioris sed fortasse profundioris pietatis, sicut illius iuvenis feminae, solius in tota regione catholicae, quae fratrem suum, stationis cuiusdam praefectum, induxit ut in currum ferreum contra praescripta detentum ipsa ascendere posset, intimam devotionem erga Reliquias sacras expletura.

Ita S. Franciscus his itineribus apostolicis plurimos sibi devinxit ex toto populo Iaponice, procures et humiliores, magistratus et agricolas, piscatores, professores et opifices; atque in omnibus excitavit studium, reverentiam, venerationem, in catholicis vero pietatem, zelum, amorem.

2. Nonne S. Franciscus Xaverius, tam universalem commotionem et devotionem ubique excitando, suffragio suo confirmasse videtur dies uberioris fructus pro Ecclesia Iaponica illucescere, et Societatem incitasse ut fructus illos summa contentione carpat? Nam - ut in litteris meis horum sacrorum sollemnitatum occasione ad Socios Missionis Iaponicae datis et mox in Actis Romanis inserendis scripsi, postquam varii generis impedimenta, quae hucusque propagationi fidei obstabant corruerunt, numquam in historia Iaponiae felicius occasio oblata esse videtur ⁽¹⁾. Proinde, ut operibus summi momenti, Societati in illo Imperio conceditis et cuiuslibet Provinciae vires superantibus provideretur, primum schola linguae indigenae pro futuris missionariis condita est, dein, decessores meos secutus ⁽²⁾, ex universa Societate auxilium personarum petii, tum Missionem Iaponicam a Provincia Germaniae Inferioris seiunxi et in Viceprovinciam independentem erexi ⁽³⁾. Gratiam Dei et generositatem nostrorum iuvenum non defecisse, videre est ex numero octoginta fere sociorum, qui iam illuc mitti potuerunt ad linguam indigenam addiscendam seseque adaptandos ad novos mores usque; nec vanam foveo spem fore ut promptus hic animus verusque hic spiritus exercitum voluntariorum universalis Societatis aucturus sit.

De sustentatione materiali futurorum missionariorum sollicitus, denuo Praepositos Provinciarum adire debui, rogans ut in se assumere velint impensas eorum, qui ex suis Provinciis missi fuerint, donec in formatione versantur et ipsa Viceprovincia Arcam aliquam Seminarii constituere poterit. Interpres totius Viceprovinciae sinceram habeo gratias iis Provinciis, quae hucusque tam socios cesserunt quam eorum sustentationi generoso animo providerunt.

3. Quod iterum totius Societatis opem, saltem indirectam, invocare cogor, ut urgentes, praesertim Universitatis Catholicae

---

⁽¹⁾ Cfr. infer. p. 755.

⁽²⁾ Cfr. A.R. XI 129.

⁽³⁾ Cfr. A.R. XI 460 ss., 530 ss. et 586 ss.

Tokyensis, necessitates temporales levare possint, novis pro Regno Christi exortis opportunitatibus, nequaquam tribuendum est sive deficienti Viceprovinciae administrationi, sive missionariorum negligentiae minorique zelo. Vix enim credi potest, quot et quanta illi post belli strages praestiterint, ut in litteris meis supra laudatis memoravi: infractis viribus tempestatem materiale et spiritualem sustinuerunt; paupertatem extremam laeto et forti animo tulerunt; procellarum impetu vix sedato, novis cooperatoribus non exspectatis, freti solo auxilio divinae Providentiae, non tantum conati sunt antiqua restaurare, sed nova ministeria eaque gravia, petente Sancta Sede vel unica occasione oblata, aggredi non dubitaverunt (*). Merito Summus Pontifex suam in illis fiduciam expressit: « We are confident that she (Societas Iesu) will rise to the present unique occasion » (*).

Quomodo autem Societas huic Sancti Patris voto obtemperare poterit, nisi status temporalis Universitatis Tokyensis aliorumque Institutorum superiorum ex praesentibus aerumnis sublevetur? Horum enim Institutorum momentum pro fidei propagatione permagnum est et omnium iudicio primum.

In Iaponia, sicut in omni Missione cuius incolae sunt exultiores, opera illa quae immediate in animarum curam diriguntur diu et rite crescere non possunt, nisi floreat apostolatus scientificus, quo altioris condicionis viri ad veritates fidei adducantur. Haud mirum est Pium X s. m. quadraginta abhinc annis, expressis verbis, huius insignis studiorum superiorum Instituti erectionem iniunxisse, cui omnia alia opera subordinanda forent; atque Sancta Sedes pro hodiernis adiunctis insistere non cessat, ut hoc Athenaeum sit tamquam ignis, unde veritas catholica radiet per totam regionem, dum ibi solide educantur tam clerici quam laici, sui populi duces futuri.

4. Iamvero Universitas Tokyensis, postquam ingentes calamitates - inter quas immanis terrae motus duoque recentia bella - sustinuit, novam tandem libertatem est assecuta; at subsidiis publicis hucusque destituta et solis propriarum Missarum stipendiis fulta, ex una parte apertam videt viam evolvendi se et progrediendi, ex altera autem parte severioribus gubernii civilis exigentiis distinctetur. Recentes enim superiorum studiorum

(*) Cfr. infer. p. 755.

(*) Epist. autogr. ad R. P. Hugonem Lassalle, 31 dec. 1946 (A.R. XI 98).

leges, rationem Universitatum Americanarum secutae, postulant ut quamprimum, inter alia, nova bibliotheca, novae aulae scientiarum naturalium modernis machinis instructae construantur, necnon erigatur Facultas Oeconomica.

Crescit quidem numerus eorum qui admissionem in Universitatem « Sophia » petunt, si autem certamen cum aliis Universitatibus inire volumus - quod omnino optandum est -, potius damnum quoddam materiale ad tempus sustinendum est, quam severioris selectionis principia negligenda. Proinde, ut auctoritas nostrae Universitatis magis in dies augeatur, quam optimis professoribus laicis, etsi mercede alta conducendis, munienda est; atque, cum mores indigenarum magnopere sint politi, decus externum negligi non potest, quippe quod potens sit medium populum istum ad fidem alliciendi.

Nec parum aggravatur onus Universitatis Tokyensis eo quod Sancta Sedes Societati commiserit Seminarium interdioecesanum Tokyense, cuius alumni, cursus Facultatum Theologiae et Philosophiae frequentantes, gradus academicos assequuntur. Neminem latere potest peculiaris harum Facultatum auctoritas pro propagatione scientiae catholicae in regione, quae quasi conspersa est Institutis non-christianis, necnon protestanticis. Horum zelatores, ope 10.000.000 dollariorum in Statibus Foederatis colligendorum, novam propriam Universitatem condendam praeparant.

Item stimulanda ac extendenda sunt opera iam inchoata, quae ad solidiorem formationem magistrorum catholicorum, ad circulos aliis in Universitatibus instituendos, ad associationem quoque omnium studiosorum catholicorum spectant.

Auctoritas etiam utriusque nostri Collegii externorum cum valore ipsius Universitatis cohaeret; bene ordinata, haec collegia optimos gignunt studiosos pro altioribus studiis, efformantque classem excultam catholicorum; simul promovent aestimationem scientiae et religionis catholicae, aperiuntque viam indirectam sed efficacem in classes rudiores evangelizandas. Superfluum est fusius tractare de emolumentis, quae vastus noster Vicariatus Hiroshimensis e florenti statu Universitatis haurire possit.

Quis denique non videt, quanta hoc Athenaeum catholicum copia pecuniae indigeat ut, aptis sibi acquisitis professoribus, praeter scopum alumnos in moribus et scientiis christianis educandi, sublimiorem suum finem academicum magis magisque

prosequatur: ut fiat, scilicet, centrum e quo conceptus catholicus libris, ephemeridibus, periodicis, praelectionibus in dies fusus diffundatur; ut modernae doctrinae, a veritate naturali et supernaturali alienae, quae inter honestissimos et maxime ex cultos grassantur, impugnentur; ut efficacibus mediis conatus Communismi athei reprimat, qui, nulla profecto inopia materiali impeditus, celeberrimis Imperii Institutis paganis sese infigere suorumque errorum venenum in cultiorum mentes inserere iam satagit?

5. E quibus, tandem, fontibus haec nova subsidia haurienda sunt? Sane, omnibus viribus tendendum est, ut quam primum pecuniae ex ipsa Iaponia conquirantur et fideles doceantur sibi incumbere onus Ecclesiam fulciendi; at vero per praesentem statum rerum reditus ex ipsa regione sperari nondum possunt; inmo, pro plurium academicorum vitae condicione sat misera, ipsa Universitas de eorum bono materiali sollicita, iis habitationem et victum procurare tenetur. A Provinciis Societatis petere non possum nova subsidia, cum ipsae fere omnes penuria laborent, earum expensis ter quaterve superantibus expensas olim consuetas. Nec ipse amplius succurrere valeo, cum pauca quae mihi supersunt impendere cogar in eas Missiones et Provincias, quae persecutione sunt dispersae vel excussae.

Cum ipsa Universitas, a qua pendet Regni Dei propagatio in Iaponia, in discrimine versetur ob necessitates temporales, ei omnimodo opitulandum est; non sufficit plures mittere missionarios, nec novas evangelizandi methodos excogitare; ante omnia efficiendum est ut ipsa Universitas salvetur et evolvatur.

Expositis rationibus cur tanta cura et sollicitudine erga Viceprovinciam Iaponicam, prae primis erga Universitatem Tokyensem, afficiar, vobiscum communicare volui iam diu mente revolutum consilium, quo Societas me hac permagna cura levare possit.

6. Propono ut omnes alumni qui in totius Societatis Universitatibus et Collegiis studiis dant operam, spiritu vere apostolico et catholico moti, in sublevandam Universitatis Tokyensis tenuitatem aliquo modo concurrant, ad exemplum illius fraternae caritatis, qua primi Christiani necessitatibus suorum fratrum subvenerunt, ut legimus in Actis Apostolorum ^(e).

RVae suorumque Superiorum localium discreta prudentia

^(e) Cf. *Act. Ap.* IV 32-35; XI 29 etc.

iudicabit qua ratione et mensura id opportunius fieri possit. Haud paucae, pro varia indole iuvenum variisque adiunctis excogitari possunt methodi animos commovendi, ita ut et necessitati temporali Tokyensis Athenaci, et bono spirituali alumnorum eorumque zelo vere catholico in missiones externas fovendo simul provideatur. Si paulo plus in regionibus ditioribus, minus in pauperioribus, aliquid plus a provectoribus, minus a iunioribus petamus, crediderim nos sine nimietate sperare posse in tota Societate summam impetraturos, quae unum fere dollarium americanum pro singulis scholarum superiorum et mediarum alumnis aequet. Nam modo velint aliquantulum demere a pecuniis quas expendunt plurimi pro tabaco, pro spectaculis cinematographicis ceterisque oblectamentis, facile poterunt, intra aliquot menses, eleemosynam non ita parvam elargiri. Instat Annus Sanctus. Quomodo melius alumni nostri mentis Summi Pontificis et Ecclesiae participes erunt, quam hac practica quadam abnegatione, in spiritu paenitentiae suscepta? (7) Quatenus id per Congregationes Marianas, per Actionem Catholicam in Collegiis, aliave ratione aptius procuretur, in ipsis Provinciis vel domibus, uti patet, aptius definietur. Praeclarum sane erit opus, si futura Universitatis Tokyensis evolutio et expansio, liberalitati iuvenum totius orbis catholici tribuenda erit.

Quo facilius id fieri possit, hisce litteris adiungo quaedam folia de missione Iaponica, quantum fieri potuit in vestrae regionis linguam versa. Haec RVa per domos distribuenda curabit; nihil obstat, quominus etiam aliorum vel aliarum iuvenum Congregationes vel Associationes, immo Nostrorum, si placet, Communitates, idem consilium pro suis sodalibus amplectantur. Folia autem materiam rudem, potius quam accurate dispositam continent. Denique RVam rogo, ut ante Festum proximum Resurrectionis Domini Nostri, de pecuniarum summa, sive a Procuratore Missionis, sive a Procuratore Provinciae colligenda, me certiore faciat.

7. Ne autem omittamus precari divinam Bonitatem ut largissima Sua gratia benefactores cumulet, « quoniam - iuxta Apostolum - ministerium huius officii non solum supplet ea quae desunt sanctis, sed etiam abundat per multas gratiarum actiones in Domino » (8), utque Societas per intercessionem Sancti Franci-

(7) Cf, A.A.S. XLI 257 ss.

(8) 2 Cor. IX 12.

sci Xaverii gravia sua ministeria, in obsequium Sanctae Sedis suscepta, evolvere possit, atque fructus sanguinis tot antiquorum missionariorum et Martyrum colligere valeat, quos Fundator missionis Iaponicae tamquam maturescentes dextera sua nobis designasse videtur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 3 decembris 1949,
in festo S. Francisci Xaverii.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

39.

13 decembris 1949

Litterae postulatoariae ut Causa B. Antonii Baldinucci denuo assumatur.

BEATISSIME PATER

Cum plures Eminentissimi Cardinales, Excellentissimi Archiepiscopi, Episcopi, Praelati, fideles, instantes preces adhibuerint ut Sanctitas Vestra reassumptionem Causae Beati Antonii Baldinucci, Sacerdotis Professi Societatis Iesu, signare dignetur, eorum votis mea quoque totiusque Societatis nostrae ex animo adiungo.

Videtur, his temporibus, in multis regionibus, christianus populus indigere apostolicis excursoribus, a quibus Scripturae Sacrae, ecclesiasticarum legum, divinorum Sacramentorum pabulo assidue pascatur; nunc praesertim cum Christi Domini Nostri eiusque Vicarii infensissimi hostes nihil inexpertum omittant ut ipsa Religio ex hominum animis deleatur et exstinguatur, ac propterea propugnatores Religionis obscurentur et etiam de medio tollantur. Virtutes vero, quibus Beatus Antonius splenduit, et caelestes benedictiones, quibus Deus eius itinera sacrasque expeditiones cumulavit, eum singulariter commendant et exemplar missionarii apostolici ostendunt.

Igitur Sanctitatem Vestram supplex rogo ut vota et preces

omnium benigne excipiat ac viam aperiat qua Beatus Antonius Baldinucci ad Sanctorum honores evehatur.

Interim ad Sanctitatis Vestrae pedes provolutus Apostolicam Benedictionem imploro.

Sanctitatis Vestrae humillimus et devotissimus

Romae, die 13 decembris 1949.

filius ac servus

IOANNES B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

40.

18 decembris 1949

De mutua unione et concordia.

AD SUPERIOREM CUIUSDAM MISSIONIS INDICAE

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Non semel ad me relatum est concordiam in ista Missione non semper perfectam servari, imo quosdam interdum facilius vitio linguae indulgere nec dubitare tum Superiorum tum aequalium acta vel agenda vel eorum dotes assiduae crisi subicere. Liceat mihi vos Paulinis verbis adhortari: « Obsecro vos, ... ut digne ambuletis vocatione vestra, qua vocati estis, cum omni humilitate et mansuetudine, cum patientia, supportantes invicem in caritate, solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis » ⁽¹⁾.

Non me latet aliquam durtiem in agendo et praesertim in loquendo oriri augerique posse ex inclementi caelo et laboris onere, quod, potissimum si vires superat et diuturnum est, nervos exhaustare et indolem exacerbare solet. Haec debilitatio tamen, si culpam coram Deo minuit, non minuit malum obiectivum quo disgregantur communitates et debilitatur efficacia laboris nostri apostolici: sine mutua unione et fraterna collaboratione, quae etiam prudenti usu linguae ostenduntur et iuvantur, magna pars fructuum nostri apostolatus misere amittitur.

Propter quod, Sanctus Pater Legifer Ignatius in Constitutionibus pluries et explicitè in necessitatem huius virtutis unionis

(1) Eph. IV 1-3.

institit, ad procurandam maiorem Dei gloriam et firmandam ipsam existentiam Ordinis nostri: « Quo difficilius est membra huius Congregationis cum suo capite et inter se invicem uniri, ... eo impensius quae iuvant ad unionem quaerenda sunt; quandoquidem nec conservari nec regi, atque adeo nec finem ad quem tendit Societas ad maiorem Dei gloriam consequi potest, si inter se et cum capite suo membra eius unita non fuerint » ⁽²⁾. Ab ipso incitatur « ut idem sapiamus ... omnes »; « immo et iudiciorum de rebus agendis diversitas, quae mater esse solet discordiae et inimica unionis voluntatum, quantum fieri potest, evitari debet. Unio vero et conformitas mutua diligentissime curanda est, nec quae ei adversantur permittenda; quo iuncti invicem fraternae caritatis vinculo, melius et efficacius possint se divino obsequio et auxilio proximorum impendere » ⁽³⁾. Aliunde tam paternus, seipsum severissimum praebet in seminatores dissensionum et detractores: « Si quis divisionis vel dissensionis eorum qui una vivunt, inter se vel cum suo capite, auctor esse cerneretur, diligentissime ab ea congregatione, velut pestis, quae eam potest summopere inficere, si praesens remedium non adhibeatur, separandus est » ⁽⁴⁾.

Cur miremur de tanta instantia et severitate? Nonne et ipsi interdum pessimas cernere possumus sequelas intemperantiae linguae: amaros fructus calumniae, detractionis, murmurationis? Non a solo delinquenti, sed saepe a tota communitate, immo a coetibus amplioribus, genuinos fructus Spiritus arcet, qui sunt: « caritas, gaudium, pax, patientia, benignitas, bonitas, longanimitas, mansuetudo, modestia ... » ⁽⁵⁾. Qui fructus solent alere internam alacritatem spiritualem et, ad extra, vim fascinationis apostolicae procurare.

Ubi dominatur discordia, debilitatur auctoritas Superiorum; impulsus zeli communitatis frangitur; vocationes religiosas vix efflorescunt; tabescunt opera centenaria; impediuntur alia quominus recte evolvantur. Quot animae religiosas numquam ad sibi destinatum gradum pervenerunt perfectionis vel efficacitatis apostolicae quia, alterius quondam irridenti vultu vel verbo mordenti commotae, seipsas metu et pusillanimitate submergi siverunt. Egebant cohortatione et fraterna comprehensione; sed viperina lingua vulnerati, audaciae consiliorum et perfectioni renuntiaverunt. Quibus secreta animarum committuntur, Superiores et Patres Spirituales, apprime sciunt quantae interdum poenae intimae infligantur morsu

⁽²⁾ *Const.* P. VIII c. 1 n. 1 [655].

⁽³⁾ *Const.* P. III c. 1 n. 18 [273].

⁽⁴⁾ *Ibid.* P. VIII c. 1 n. 5 [664].

⁽⁵⁾ *Galat.* V 22.

linguae irrefrenatae. Tandem, ubi deest illa fraterna benevolentia et temperantia linguae, impossibilis fit vita interior et vita unionis cum Deo, nam: « qui non diligit, non novit Deum, quoniam Deus caritas est »; et « Si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est » ⁽⁶⁾.

In hac materia, tam delicata, sedulo cavendum est ab illusionibus diaboli; videmus enim detractores interdum incredibili iudicii levitate vel errore suam demolitionis artem queta conscientia exercere. Sunt qui putent se omnia proferre et propalare posse, modo sint vera, immo sibimetipsis quasi testimonium sinceritatis conferunt quando et quia malum dicunt de proximo verum. Sed fama proximi semper est tuenda — excepta ratione proportionata gravis periculi imminantis bono communi vel privato, — nec omnia dicenda sunt, etiam si vera. Alii asserunt se tantum crisin « constructivam » intendere; sed amaris et durioribus eorum verbis, quae pacem tollunt, facile diiudicatur eos non esse animatos diligenti zelo, nec normas sequi aedificantis caritatis, ut fit in evangelica correctione fraterna et denuntiatione mali intuitu boni communis apud auctoritatem competentem. Alii putant se iocando sagittas suas veneficas in res omnes et personas immittere posse, quarum ne sanctissimis quidem parcant. Alii tandem, mentis inquietae et malignae, licitum sibi putant propter bonum commune, quale, cheu, ab ipsis conceptum, agitationem ciere in communitate ad modum cuiusdam « propagandae » politicae, sicque Superiores invitos in suam partem cogere. De omnibus his modis laedendi caritatem lingua, dicendum est: non sufficit bona intentio, qua nos excusatos ducamus. Finis non iustificat media. Quomodo possit Deus conamini benedicere eius, qui per media mala ad bonum finem contendere velit? Non est nata arbor mala bonos fructus facere ⁽⁷⁾!

Unio vero animorum et modestia in loquendo, quanta valent aedificare! Qui spiritu caritatis Christi induti sunt, quodammodo « linguis loquuntur novis » ⁽⁸⁾ et renovant faciem terrae ⁽⁹⁾. Speciosam et amabilem imaginem prae se ferunt Domini Nostri mitis et humilis corde. Ut publicanus poenitens, ad propria peccata attendunt et nolunt aliorum acta iudicare. Facile dimittunt aliis, ut dimittatur sibi. Vincunt in bono malum. « Diligentissime curant portas sensuum suorum, oculorum praecipue, aurium et linguae, ab omni inordinatione custodire, ac se in pace et vera humilitate interna conservare, et eam in silentio, cum id observandum est,

⁽⁶⁾ *I Ioan.* IV 8; 20.

⁽⁷⁾ Cfr. *MATTH.* VII 18.

⁽⁸⁾ *MARC.* XVI 17.

⁽⁹⁾ Cfr. *Psalm.* CIII 30.

cum autem loquendum, in circumspectione et aedificatione verborum ... sine ullo impatientiae aut superbiae signo, exhibere ... omnes in animo tamquam sibi superiores ducendo » ⁽¹⁰⁾. Tales, « honore invicem praevenientes » ⁽¹¹⁾, numquam negligent occasionem laudandi vel excusandi proximi, absentis praesertim. Gaudent de alterius bona fama. Etiam si non naturali impelluntur sympathia, Iesum agnoscentes in fratribus suis, vera amoenitate conantur uti in omnes indiscriminatim; ex quo spiritu fidei saepe postea verus sibi et spontaneus oritur affectus in Domino. Cavent « ne quid resideat inter nos inimicum concordiae, sive id ex studio nationum, sive ex aliis redundet fontibus ... » ⁽¹²⁾. Solent humiliter et mansuete consilium petere a fratribus de artibus et doctrinis in quibus illi excellunt. Caritas « omnia suffert, omnia credit, omnia sperat, omnia sustinet » ⁽¹³⁾: veloces ad audiendum, tardi autem ad loquendum, patienter sinunt ut alii sibi eorum res exponant, demisse et attente eis aures praebentes. Omnem aliis afferre informationem satagunt, quae eis in opere vel in ministerio profutura videtur. Quid mirum quod omnes eis fidant, facile res suas intimiores committant, consilium petant. Vere loquelam in cementum unitatis et vinculum pacis adhibent. Quis non expertus est suavitatem talis fraternae conversationis, qua vera unctio spiritualis tamquam ros pacis, « pacis Dei quae exsuperat omnem sensum » ⁽¹⁴⁾ in congregatos descendere sentitur.

Quod si petatur quodnam sit principium talis continuae abnegationis, talis exquisitae benevolentiae et prudentiae in loquendo, et simul quodnam primum remedium ad eius violationes corrigendas, non possum quin verba S. Ignatii allegantis S. Leonem repetam: « Nihil arduum est humilibus, nihil asperum mitibus! Modo non desit vobis humilitas, non desit mansuetudo, non utique deerit Deo benignitas ad vos adiuvandos » ⁽¹⁵⁾.

Cum soleant vitia linguae oriri ex immortificatione et impatientia, ex cupiditate et invidia, ex vanitate et aversione, ex superbia et duritie iudicii, sufficit ut vos, tamquam ad fontem praecipuum, remittam ad benignum et immaculatum Cor Mariae et ad Dominum Nostrum « mitem et humilem corde », verum « Agnum Dei », qui nos exemplo, gratia et dono cotidiano Sacramenti unitatis ad veram

⁽¹⁰⁾ *Const.* P. III c. 1 n. 4 [250].

⁽¹¹⁾ *Rom.* XII 10.

⁽¹²⁾ R. P. Cl. AQUAVIVA, *Epist. de perfectione et caritate*. Epist. PP. GG.: vol. I p. 176, Rollarii 1909.

⁽¹³⁾ I *Cor.* XIII 7.

⁽¹⁴⁾ *Philipp.* IV 7.

⁽¹⁵⁾ *Epist. de Virtute Oboed.* n. 15.

fraternitatem supernaturalem efformat. « Praecipuum ... vinculum ad membrorum inter se et cum capite suo unionem, amor est Dei ac Domini Nostri Iesu Christi, cum Cuius divina ac summa Bonitate, si Superior et inferiores valde uniti fuerint, perfacile inter seipsos unientur » ⁽¹⁶⁾.

Alia remedia particularia adhibenda clare indicantur in « *Industriis ad curandos animae morbos* » R. P. Claudii Aquavivae, c. XVII: si quis male affectum se sentiat erga aliquem, de eo strictiore tantum circumspectione loquatur; lapsus sine mora Superiori vel Confessario detegat; detractorum conversationes vitentur; detractor a Superiore gravi obiurgatione excipiat; evellatur hic morbus ex anima ope examinis particularis; maxima servant discretionem circa agenda, praesertim circa ea quae in consultatione agitata fuerint; tandem, reminiscantur peccatum linguae, si non semper mortale, fere semper tamen esse grave propter tristissimas suas consequentias et « iudicium [fore] sine misericordia illi, qui non fecit misericordiam » ⁽¹⁷⁾.

Peculiare motivum cur apud vos insistam in fraternam conspirationem et extirpationem defectuum linguae, ipse est status Indiae, cuius conversioni vitas vestras liberaliter dicastis. Haec immensa regio, nuper independentiam politicam nacta, fundamentum quaerit, in quo veram communitatem liberam et religiosam aedificet. Nos autem conscii sumus nos solos detentores esse secreti huius iaciendi fundamenti: « Ipse enim [Christus] est pax nostra » ⁽¹⁸⁾! Ut tamen et operam nostram et doctrinam acceptas faciamus in bonum commune tantae gentis, nosmetipsos « opere et veritate » testes exhibere debemus de efficacitate talis doctrinae. « Meminerint Nostros omnes esse fratres et unius familiae filios ... » ⁽¹⁹⁾. Arborem enim etiam et illi solent iudicare ex fructibus eius. Alacrem et compactam fratrum cooperantium communitatem conspiciant externi, fide, spe et caritate supernaturali animatam, et inclinabuntur etiam ipsi ad amplectendum dogma in quo erigitur. Spectaculo unionis fraternae, lumen Dei intueantur oportet, Dei qui « caritas est ».

Insuper, ut iam alibi innui, tantae factae sunt vires mali, etiam in ista regione, ut vix individui seorsim agentes illi obstare valeant. Sed turma ordinata requiritur, quae, auctoritate recta et fraternitate conexa, unanimis molem et aggerem diluvio erroris obiciat.

⁽¹⁶⁾ *Const.* P. VIII c. 1 n. 8 [671].

⁽¹⁷⁾ *Iac.* II 13.

⁽¹⁸⁾ *Eph.* II 14.

⁽¹⁹⁾ *Collect. Decr.* d. 110 § 2; *Epit.* n. 339 § 2.

Nolimus igitur « esse increduli sed fideles » ⁽²⁰⁾. Humiliter, sincere et efficaciter credamus verbis Domini quibus nobis, tamquam apostolis, quasi infallibile instrumentum procurat, quo animas lucremur et signum manifestum veritatis religionis nostrae: « In hoc cognoscent omnes quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem » ⁽²¹⁾.

Commendo me ss. SS.

Romae, 18 decembris 1949.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

41.

27 decembris 1949

De suffragiis pro defunctis Viceprov. Iaponicae.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Die 31 decembris 1947, per litteras ad omnes Provinciarum Praepositos datas, normam peculiarem statuebam de suffragiis offerendis pro defunctis Missionis Iaponicae ⁽¹⁾.

Cum interea Missio Iaponica in Viceprovinciam independentem erecta sit — quae, iuvantibus aliis Provinciis, constanti augmento, in sat magnam Viceprovinciam crescit —, auditis PP. Assistantibus, statuendum esse censui ut, a primo die mensis ianuarii anni 1955, etiam Viceprovinciae Iaponicae norma communis applicetur: i. e., pro omnibus qui fuerint de Viceprovincia Iaponica offerantur duo suffragia ab omnibus iisque solis qui pariter fuerint de eadem Viceprovincia (id est qui aut ex ea fuerint neque alii Provinciae applicati, aut ex alia Provincia, sed Viceprovinciae Iaponicae applicati, et in utroque casu, etiamsi extra Viceprovinciam versentur) ⁽²⁾.

⁽²⁰⁾ IOANN. XX 27.

⁽²¹⁾ IOANN. XIII 35.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. XI 363-364.

⁽²⁾ Cfr. *Epit.* n. 854 § 2, 3°.

Id minime vetat quominus, si velint, Viceprovincia Iaponica et ceterae Provinciae, quae Socios in illa habent (praesertim vero Provinciae Germaniae Inferioris, Germaniae Orientalis, Tole-
tana et Baetica, quibus speciali ratione commissa est cura iu-
vandi Viceprovinciam Iaponicam), piam conventionem inter se
ineant, eamque meae approbationi submittant.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 27 decembris 1949.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

42.

1 ianuarii 1949

Epistola ad Socios Prov. Neerlandicae primo exeunte saeculo ab eiusdem Provinciae constitutione(*).

AD SOCIOS PROVINCIAE NEERLANDICAE

REVERENDI PATRES AC FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. Xti

Cum certior factus sim vos centenarium Provinciae Vestrae proxima die 6° ianuarii in spiritu esse celebraturos, qua die centum abhinc annis decretum separationis a Provincia Belgica prodiit, cupio corde adesse inter vos ut, tamquam testimonium paternae in vos benevolentiae, omnibus vobis gratuler et particeps sim gaudii vestri et grati animi.

Audax videri potuit consilium Patris Roothaan, dum ipse exsul in Gallia, Missionem Hollandicam cum 97 membris suis, — inter quae 47 sacerdotes erant, distributi in 8 tantum domibus, quarum 6 Residentiae erant, — in Viceprovinciam, et paulo post, die 19 maii 1950, in Provinciam proprie dictam erexit. Incrementum continuum novae Provinciae per saeculum XIX, et prosper eius status hodiernus cum 22 domibus suis et 858 membris, cum diversis eisque eximii operibus, cum propria Missione Iavensi, ostendunt Patrem Roothaan patriam et populares suos bene novisse. Votum quod in decreto erectionis prompsit, conspicimus hodie plene exauditum esse: « ut [Deus] ita Socios in ea degentes gratia sua roborare, ita eorum operam adiuvare ac promovere dignetur, ut ... ipsi serviens numero et spiritu usque augeatur ».

Consilium quod cepistis hoc centenarium modeste celebrandi non impedit quominus primos labores recogitemus Patrum Neerlandicorum et difficilia initia Provinciae vestrae. Magis inde stimulamur ad gratias Deo agendas et ad plures fructus percipiendos ex hac recordatione.

Statim coram oculis apparet Petrus Canisius Neomagensis, qui

(*) Versio ex textu originali neerlandico.

primus ex Neerlandia anno 1543 ab ipso S. Ignatio inter socios Iesu cooptatus est: praeclarus ille doctor cuius labor vere Paulinus tanti momenti fuit non solum pro Societate, sed pro sorte ipsius Ecclesiae in magna parte Europae saeculi XVI. Uti Canisio innotuit Societas per Coloniam Agrippinarum et Neomagum, ita placuit Divinae Providentiae aliam viam aperire Societati in Neerlandia per Lovaniensem Universitatem, ubi multi academici regionum septentrionalium commercium inierunt cum octo Patribus Hispanis, qui, profugi ex Lutetia Parisiorum, Lovanii studia sua prosecuti sunt. Ex 15 Neerlandicis, qui ante mortem S. Ignatii nomen dederunt Societati, nonnulli ab ipso Fundatore admissi sunt. Inter eos erat Gasparus ille Barzaeus, oriundus ex Goes, qui iure alter Xaverius nominatus est et qui, praeter labores in Indiis exantlatos, unus fuit ex conditoribus Missionis Aethiopiae; alios reperimus iam Romae, Laureti, Praegae, Dillingae, Monaci, Vindobonae. Ab anno 1559 ad 1569 numerantur in communitatibus Coloniae et Lovanii centum circiter Neerlandici. Horum ardens desiderium erat propriae patriae opem ferre, ut fides servaretur ab haereticis in discrimen adducta; aditus patriae ipsis denegatus est. Si excipias Patrem Anske Bruynsma, qui per longos annos apud Frisones laboravit, eorumque apostolus nominatus est, et stationem Traiecti ad Mosam, incassum conati sunt modo stabili in solo natali pedem figere ibique aperire Collegia. Tunc coepta est anno 1592 Missio Hollandica cum quattuor Patribus, quorum anno 1600 duo superstites erant.

Animo permoto et admiratione pleno, Reverendi Patres et carissimi in Xto Fratres, legimus in Litteris annuis quo ardenti zelo, quam tenaci perseverantia, qua plena abnegatione Patres Neerlandici saeculo XVII in duro patriae solo bonum semen seminare conati sint, ubique expulsi aut carcere inclusi, flagellati, multa puniti, ludibrio expositi, sub specie militum, agricolarum, mercatorum, sub nomine alieno, saepe omnibus rebus orbat. Celebrabant sub tegulis, in horreis fideles congregabant. Obscuro operi addicti id unum intendunt, ut fidem servent ubi servari potest, ut moestos consolentur, afflictis animum addant, lapsos reconcilient, idque semper longe a conspectu. « Missio Hollandica, ita legitur, numquam est sine carcere aut timore carceris; semper ibi agendum est modo secreto, more furum, nocte aut clam. ». Haec fuit vita missionariorum in Neerlandia intra et extra 75 Stationes, quarum mentio facta est in notitiis. Sed spargendo devotionem Eucharisticam et cultum Beatae Virginis, docendo catechismum et convertendo lapsos, magnas partes habuerunt in futura tam florida vita religiosa vestrae regionis. Vana fuerunt eorum repetita tentamina erigendi Collegia in parte septentrionali ad salvandam iuventutem; solummodo Traiecti ad Mosam, Boscoduci, Roermundi et per breve tempus Bredae Collegia erecta

sunt, pro genere exercituum qui civitatem occupabant; ex his Collegiis multae vocationes ad Societatem ortae sunt.

Semper Neerlandicis propria regio nimis exigua visa est; nec est mirandum gentem hanc nautarum tam pronam fuisse ad percipiendum spiritum universalem S. Ignatii. Dum in Missione Hollandica cum multo sudore aridum patriae solum exarare conantur, alii Neerlandici Flandrobelticae, Germaniae septentrionalis meridionalisque et Austriae Provinciae praesunt, condunt diriguntque Collegia in Europa ad Varsaviam usque, aut cathedras occupant in Universitatibus Vindobonensi, Bambergensi, Lovaniensi, Pragensi, Grazensi. Non semel sermo fit de Missione « Danensi » in civitatibus Hafniensi, Holmiensi, Malmensi et in aula regia. Et dum Neerlandici mercatores, de christiana fide minime solliciti, vexillum suae nationis in longissimis terris plantant et classes mercibus argentoque refertas domum reducunt in hoc « aureo saeculo », alios praetereunt populares, qui thesauros Evangelii afferunt in Missiones Malabar et Agra, in insulas Philippinas, in Sinas, in Chilenses et Paraquarienses, in Mexicanas et in Peruvianas regiones, mandato Christi obsequentes: « euntes docete omnes gentes ».

Haeresis Iansenistica, adiuta simulatione cleri, postea Doctrina Rationalistica, quae fundamenta Ecclesiae et Status suffodit, arma vertunt praesertim contra Patres Missionis Hollandicae; ad extremum usque iura Ecclesiae defendent et solo exilio finem imponent apostolatui suo. Cum Societas suppressa est, supererant tantum 22 Patres, inter 15 Stationes distributi.

Cum vera quadam admiratione et animo gratissimo, Reverendi Patres ac Fratres in Xto carissimi, memoria hodie recolimus quomodo Divina Providentia mirabili dispositione anno 1804 Ioannem Roothaan, pium ministrantem ecclesiae nostrae Amstelodamensis Krytberg, ad Societatem vocaverit tamquam primum Novicium Neerlandicum, qui olim dicendus erit alter conditor novae Societatis. Amstelodami enim, ut etiam Culeburgi et Neomagi, vinculum quoddam remanserat veterem Societatem inter et novam, per Parochum Adamum Beckers, qui ex Alba Russia denuo in Societatem admissus est. Anno sequenti alii sex Novicii idem consilium ceperunt et, cum anno 1814 Societas nostra per totum orbem est restituta, ab aliquot diebus iam inchoata erat cum 13 Noviciis nova domus Noviciatus in pago Rumbeke in Flandria Occidentali. Paulatim, non sine variis casibus, via aperiri coepta est ad Provinciam independentem, transiendo primum per Viceprovinciam Helveticam (1821), dein per Provinciam Belgicam erectam anno 1832.

Eodem tempore quo Neerlandica Provincia sui iuris facta est, Ecclesia Neerlandica emancipari coepit; non solum, pari gressu cum ea se evolvet. Eam stimulatura est quando novi campi recens aperti

sunt pro educatione, pro scientia et libero religionis exercitio. Seminarium Culemburgense per 65 annos plura milia clericorum prae-paravit pro Hierarchia Ecclesiastica modo instaurata, pro Ordinibus religiosis et pro Missionibus, antequam anno 1906 eius cura transiit ad dioecesim.

Residentiae auxilio Ecclesiae Neerlandicae non utiliore modo esse poterant quam assumendo curam paroeciarum. Continuantes antiquam traditionem Missionis Hollandicae, laboraverunt et laborare pergunt aliisque exemplo sunt per multas easque florentes Congregationes Marianas, per intensam devotionem SS. Cordis Iesu, per catechismi institutionem et aegrotorum curam. Si Ecclesia Neerlandica excellit fidelitate ad Summum Pontificem, per vitam Eucharisticam et per eximiam devotionem Marianam, id certissime tribuendum magna ex parte influxui nostrarum paroeciarum. Sapienter provisum est ut tempore opportuno alius campus zelo nostro aperiretur, ut recens factum est pro Residentia Roterodamensi, quae Christi exemplo fideles oves reliquit ut perditas oves ad ovile reduceret. Forsitan magni missionarii populares, ut fuerunt P. Mathias Wolf, P. A. Frentrop, P. B. Broekman et alii, dolerent quod, cura animarum hodierna stricte ordinata, tam pauci Patres supersint ad sua vestigia sequenda.

Ex variis operibus quae intendebant progressum in scientiis et in cultura, quae initio non parum impediiebantur praeparatione Magistrorum ad programma Status, enumerentur inter alia « De Katholiek » in quo Societas saepe sapienter vocem edidit, et periodicus « Studiën » qui etiam hodie, latior factus unitusque in « Katholiek Cultureel Tydschrift Streven », rectam directionem dedit in scientiis et in quaestionibus huius temporis. Nominentur etiam Circuli studiorum « Geloof en Wetenschap » instituti a PP. G. van Heyst et H. van Schyndel et per totam regionem distributi, qui originem dederunt « R. K. Openbare Leeszaal », « Boekenschouw », cum quo nomen Patris A. Gielen coniunctum est et quod nunc absorptum est a « R. K.T.-Streven » et pugnaci folio « De Linie ». Nec silentio premenda sunt subsidia « Bydragen » Facultatis Theologicae et Philosophicae. Commemorandus est etiam genialis ille Pater van Ginneken cuius talentum multiplex in linguistica et in litteris tot nova praestitit et simul cum Patribus A. Slyphen et Fr. Hendrichs conditor fuit lectionum scientifico-religiosarum pro viris intellectualibus non catholicis et qui instituendo tres novas Congregationes praeivit aliquo modo directionibus Pontificiis pro laicorum apostolatu. Citare tandem licet nomina Patrum Petri Albers, fratrum Wilde, Herm. Allard, Wilb. Mulder, Ger. Gorris pro Historia; Pauli de Bruin pro Sociologia; Adr. van Gestel pro Theologia et utroque iure; Franc. Smit, Henr. Mulder, Io. de Groot, Will. van Nieuwenhoff, Rud. Pierik, Rutger

Bouman pro Ascesi vel pro Hagiographia; Jo. van Kasteren pro Exegesi et P. Ger. Lamers pro Paedagogia; PP. Godf. Jonkbloet et Bern. van Meurs pro Litteris; nec omittamus eximium classicum et ducem spirituales P. Rud. van Oppenraaij, qui tamquam Assistens Germaniae per 20 fere annos Praeposito Generali adfuit in gubernanda Societate; et tot alios qui fuerunt decus Provinciae praecursoresque laborum vestrorum et auctoritatis qua nunc gaudetis. Uno saltem verbo mentio facienda est utilitatis permagnae quae orta est pro caritate christiana, pro educatione iuniorum puellarum et pro sociali providentia, et usque oritur, ex religiosis Congregationibus « Het Gezelschap van J.M.J. » et « De Congregatie der Liefdezusters van de H. Juliana van Falconieri », quarum conditores fuerunt PP. Math. Wolff, A. Frentrop et Jo. Jorna.

Paucis verbis, Reverendi Patres ac Fratres in Xto carissimi, commemorare cupio duo opera quae Provinciae Neerlandicae maxime propria sunt et me gaudio gratoque animo afficiunt: cogito prospera Collegia vestra et vestras domos Exercitiorum.

Quod Collegia vestra eminent inter Collegia Neerlandica multum mihi placet; multo maius autem horum meritum est quod excellunt in educanda iuventute intellectuali nationis vestrae et in inculcando in alumnorum corde fidem solidam simul cum pietate et christianis moribus. In hoc ambitu christiano, ubi Congregationes Marianae animas adolescentium peculiariter nutriunt, ubi floret vita Eucharistica, non mirum est sponte nasci multas vocationes sacerdotales, adeo ut duas partes candidatorum Societatis nostrae quotannis praestent. Multum sane a vobis requirit programma officiale scholarum, et diuturna praeparatio magistrorum, dum magis magisque circa nos animarum necessitates in dies crescent; at haec non est ratio cur solida Collegiorum fundamenta debilitentur, neque ut discedatis a principiis paedagogicis nostris; neque ut minuatis numerum sacerdotum docentium, quo plures aliis operibus homines tribuantur. Quod olim dictum est de antiquissimo Collegio vestro Catvicensi verum manet et id hodie intima persuasione repetere cupio: « Hic exstat magna ex parte futura sors Catholicae Neerlandiae ».

Per hos 40 ultimos annos Provincia Vestra erexit tres domos Exercitiorum ibique Exercitia clausa floruerunt modo qui nullibi superatur, immo aequatur. Per institutionem et organizationem quae totam vitam dioecesanam complectitur, et ad omnes societatis civilis classes spectat — quod est opus Patrum Wilb. Cranen et J. van den Hove, ut taceam nomina vivorum —, quotannis 15000 virorum in schola ascetica S. Ignatii formantur, approbantibus et cooperantibus EE. RR. Episcopis vestris. Pergatis impendere vires optimas in hoc opere tam fecundo ad Maiorem Dei Gloriam, quod S. P. N. Ignatius et fundator Provinciae Vestrae A. R. P. Roothaan tanti faciebant.

Cum intimo affectu et sollicitudine paterna hodie cogito Missionem Iavensem, quae tam multum passa est, et quae nondum potuit, ut ipsa Provincia, a calamitatibus recentis belli convalescere et tam incerta ac difficilia tempora vivit. Certissime Provincia non defuit officio suo erga Missiones externas, etiam non suas. Cogitamus Patrem Arnoldum Damen, magnum illum missionarium in America quem vocabant « the giant of the pulpit », et tot Patres qui eum secuti sunt, nominatim in Montibus Saxosis, etiam in regione Mexicana, in Zambeziana, in Sinis, et in Madagascar, cogitamus EE. DD. Steins-Binchop, Episcopum Bombayensem et postea Aucklandensem. Sed a tempore quo Patres M. v. d. Elsen et J. Palinekx anno 1859 profecti sunt in Indonesiam, ibi campus praecipuus fuit Missionariorum Provinciae Neerlandicae. Nonne etiam hic, Reverendi Patres ac Fratres in Xto carissimi, Providentia Divina miris modis manifestata est? Cessio opportuna, — interdum facta non sine duris sacrificiis, — regionis nimis extensae, divisio Missionis inter varios Vicariatus, studium Societatis ad instituendum proprium Noviciatum et domum Philosophiae, erectio Collegiorum et domorum Exercitiorum, et praecipue vocationes inter Iavanos et formatio cleri indigenae in Seminariis, institutio Seminariorum minorum et centenarum scholarum inferiorum, haec omnia effecerunt ut Fides servari potuerit tempore quo fere tota cessare debuerunt opera Missionariorum et ubique erat novarum rerum timor. Licet tot sint etiamnum incerta et sollicitudine plena, multa iam cum zelo flagranti et voluntate firma restitui potuerunt. Haec sunt vota nostra, haec est fiducia nostra florentem Missionem Iavensem in gratiam gentis istius tantis donis praeditae, denuo antiquum prosperum statum, cuius iam prima indicia nobis apparent, esse recuperaturam. Cum 86 illis Scholasticis quos Missio, generose cooperante Provincia, a Noviciatu ad tertiam Probationem usque praeparat, cum Missionariis vestris, qui fortitudine invicta carceris privationes per plures annos tulerunt, Missionem vestram brevi in pristinum statum redituram esse persuasum habeo. Mox hos laetos fructus colliget quos a multis annis paraverunt labores tot strenuorum operariorum. Satis sit hic meminisse Patris Corn. Le Cocq d'Armandville, Patris H. Verbraak « parochi militum » dicti, P. Petri van Santen « pastor doctus », Patris Fr. van Linth qui detexit rectam methodum evangelizandi Iavanos, PP. H. van Driessche et Fr. Sträter « Pastores Iavanorum », « Professoris » Joann. v. Ryekevorsel et aedificatoris fr. Corn. Groot horumque omnium collaboratorum. Nonne 5 Patres, 2 Scholastici et 1 Frater, partim in Neerlandia partim in ipsa insula Iava orti, qui die Festo Omnium Sanctorum vespere gloriose occubuerunt et vitam dederunt pro Missionem suam, peculiari modo pro nobis intercedunt in coelis? In mediis istis nationalisticis fluctuationibus magis etiam

quam antea necesse erit calleatis linguam indigenam, unice intenti in condendum Regnum Iesu Christi, qui beneficium redemptionis omnibus attulit, sine distinctione regionum et stirpium. Etenim « dedit nobis ministerium reconciliationis » et « pro Christo legatione fungimur » ⁽¹⁾.

Reverendi Patres ac Fratres in X^o carissimi, si quaedam ex historia Provinciae Vestrae in memoriam revocavi, id non intendebar ut vos extollerem. Nam « neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus » ⁽²⁾; exhortari vos in animo erat « ut unanimes, uno ore honorificetis Deum et Patrem Domini nostri Iesu Christi » ⁽³⁾.

In incremento Provinciae et in eius statu temporali satis prospero, nolimus oblivioni dare latebras, vincula, exsilium et aspera certamina temporum praeteritorum, et intuendo strenuam istam quercum hodiernam prae mente habeamus eius radices iacere in profunda abnegatione. Multi forsitan, quos hodie ignoramus, in his omnibus maxima coram Deo merita habuerunt. Praelia cotidiana nostra et assidui labores penetrentur oportet vivido spiritu orationis, paupertatis et oblivionis nostri, quo in aedificando Regno Dei nos invicem sustineamus; is sit pro Provincia Neerlandica fructus perennis huius centenariae commemorationis.

Ad duas practicas res vos incitare velim. Prima est ut simul omnes oretis et cum Dei gratia operam detis ad excitandas et obtinendas multas excellentesque vocationes Fratrum Coadiutorum; minatur enim Provinciae Vestrae et Missionis laboribus non parvum periculum in deficienti numero Fratrum. Eorum precibus, virtutibus et auxilio carere non possumus. Persuasum habeo conatus adhibitos in Provincia felicem exitum habere posse. Altera res respicit conditorem Provinciae vestrae et eximium meum praedecessorem Patrem Ioannem Roothaan. Videtur advenisse tempus ut processus eius Beaticificationis denuo assumi possit. Tamquam officium pietatis consideretis ut, precibus vestris et, vobis stimulantibus, totius Neerlandiae, foveatis glorificationem filii eiusdem nationis et nostrum omnium benefactoris. Magis magisque eius vitam, eius opera et virtutes diversis modis divulganda curemus.

Tandem, Reverendi Patres ac Fratres in X^{to} carissimi, ex thesauro intentionum Patris Generalis Deo Optimo 1000 sancta Sacrificia offeram, ut celebratio huius centenarii in vobis omnibus etiam maius desiderium excitet augeatque in operibus vestris, studiis et orationibus, « amandi et ardentem exoptandi vestibus et insignibus

(1) II Cor. V 18, 20.

(2) I Cor. III 7.

(3) Rom. XV 6.

induendi, ut quantum potest Dei adiuvante gratia eum imitari et sequi velitis, cum vera sit via, quae ducit homines ad vitam » (4).

Commendo me Vestrum omnium Sacrificiis et orationibus.

Romae, die 1 ianuarii 1949.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

43.

7 februarii 1949

Normae quaedam de Experimentis tempore tertiae Probationis peragendis.

AD R. P. IOANNEM B. MOYERSON

INSTRUCTOREM TERTIAE PROBATIONIS RANCHIENSIS

MON RÉVÉREND PÈRE,

P. C.

. . . . .
A propos d'horaire, il n'est pas désirable de hacher la journée de courts exercices à heure fixe. Cela ne convient guère à des gens de cet âge et n'aide point au recueillement. Ayez un horaire raisonnable, mais auquel on soit fidèle.

La question que vous me posez au sujet des « expériences », se trouve résolue, en substance, dans les Règles de l'Instructeur, 2 à 4, dont vous trouverez un commentaire autorisé dans les Instructions du P. Wernz (1) et du P. Ledóchowski (2). Comme vous le savez, saint Ignace est extrêmement sobre sur le 3e An, et n'entre dans aucun détail de la formation des Tertiaires. Il laisse au P. Général et, sous sa direction aux Maîtres des Novices et Instructeurs, une grande latitude dans l'adaptation des expériences (3); les Règles de l'Instructeur et les Instructions citées s'inspirent du même esprit. Le but du 3e An doit être et rester, non pas au premier plan de compléter la formation à la technique pastorale, mais de par-

(4) *Reg. 11 Summ.*

(1) Cfr. *Epist. select. PP. GG.* p. 182-183; *A. R. I* (II) 24-25.

(2) Cfr. *A. R. V* 498-499.

(3) Cfr. *Const. P. IX* c. 3 E [748].

faire l'instrument aux mains du Divin Ouvrier ⁽⁴⁾, en le rendant parfaitement maniable ⁽⁵⁾: pratique de l'humilité, de l'abnégation de toute sensualité (au sens large), de la volonté et du jugement propres; progrès dans la connaissance et l'amour de Dieu. J'insiste, à cause des nécessités de notre temps, sur l'humilité: nos hommes n'y ont guère été formés avant leur entrée dans la Compagnie et, chez-nous, nous avons peut-être insisté sur la formation des qualités d'action sans en avoir suffisamment affermi les fondements, à savoir l'esprit de foi, qui lui-même est à base d'humilité.

Je croirais donc qu'il convient de rétablir, si la chose est possible, l'expériment d'« hôpital », non pas à la manière dont il se pratiquait de votre temps au noviciat (quelques heures chaque jour au service des vieillards infirmes), mais comme il se pratiquait du temps de saint Ignace. — Bien que le catéchisme puisse être remplacé, suivant la Règle, par les ministères humbles, il peut être opportun d'appliquer les Tertiaires au cathéchisme proprement dit. On a parfois tendance à trop négliger ce ministère essentiel. — Quant aux « ministères » proprement dits, suivez bien les Instructions citées de mes deux prédécesseurs. Tout ce que j'apprends des maisons de 3e An, me porte à croire que la méthode la plus commune, celle de « chômer » au 3e An pendant le Carême, est la moins indiquée. Trop souvent, ce temps n'est pas employé comme le veulent les Instructions. Vous jugerez vous-même, et agirez au mieux pour la formation de vos Pères.

Je ne suis pas du tout opposé à des « expériments » différents des 6 expériments classiques. Vous pouvez me soumettre les idées que vous auriez à ce sujet, et j'approuverai volontiers ce qui paraît adapté ⁽⁶⁾.

. . . . .

Romae, 7 février 1949.

Votre en Notre-Seigneur
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

(4) Cfr. *Const. P. X* n. 2 [813].

(5) *Epit.* n. 426.

(6) Cfr. *Const.*, l. c.

44.

15 februarii 1949

De sociis mittendis in Iaponiam et de auxiliis tribuendis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Ut diserte declaratur in ipso decreto erectionis, quod in Actis Romanis, XI, 530 ss. RVa videre potest, omnes Provinciae Societatis novam Viceprovinciam Iaponicam pro viribus adiuvent oportet.

Ea igitur de causa has litteras ad RVam scribo, certo sciens RVam ita bono suae Provinciae prospicere, ut bonum commune universae Societatis non neglegat, sed promoveat ad mentem Constitutionum ⁽¹⁾.

Velim in primis ut RVa ad me mittat nomina eorum, si qui sint, quos ex sua Provincia proponat ut hoc anno (proximo mense septembri) in Iaponiam mittantur, simul cum eorum Informationibus «de mittendis ad Missiones exteras» ⁽²⁾, nisi iam Romam missae fuerint. Hi linguam Anglicam satis noscant oportet, ut scholas de lingua iaponica ab initio cum fructu adire possint.

Praeterea RVa mihi sincere dicat num sua Provincia aliquid conferre possit ad sustinendam Arcam Seminarii Viceprovinciae Iaponicae, saltem in se assumendo impensas eorum, qui ex eadem Provincia missi fuerint, donec in formatione versentur. Sumptus unius Scholastici in Iaponia in praesenti aestimantur uno dollario americano in dies singulos.

Donec in Iaponia cursus philosophicus pro Nostris bene instrui possit, curandum est Provincialibus ut iuvenes, qui in illam Missionem destinantur, tempestive discant linguam Anglicam.

Ne omittat praeterea RVa de FF. Coadiutoribus illuc mittendis cogitare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 februarii 1949.

Rae Vao
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

(1) Cfr. *Epit.* n. 820 § 2.

(2) Cfr. *Practica quaedam*, n. 76.

45.

17 martii 1949

*De quadragesimo recurrente anno ab initio libello periodico
« America ».*

AD R. P. ROBERTUM C. HARTNETT

DIRECT. PERIOD. LIBELLI « AMERICA »

REVEREND AND DEAR FATHER,

P. XTI

On the occasion of the fortieth anniversary of the founding of *America*, I am most happy to join you and your associates in giving thanks to God, and I extend to you my heartfelt congratulations upon the excellent success that your Catholic Review of the Week has achieved through the years.

From the very beginning *America* has remained true to its original charter and to its high purpose of presenting, interpreting and applying Catholic thought and principles to the pressing problems of the day, especially controversies current in the United States. It has espoused the cause of the Catholic Church forcibly and intelligently, and, while maintaining a spirit of tolerance and charity towards those who hold views conflicting with its own, it has openly and courageously fought against any system of philosophy which tends to restrict or deny human dignity and the freedom that God has bestowed on all men. Defending the rights of religion, of the family, of individuals, of minority groups in the face of oppression, it has constantly endeavored to promote social justice, according to the teachings of the Papal Encyclicals. And with all this, combining patriotism with loyalty to God and His Church, *America* has faithfully striven to provide a sound interpretation of the fundamental principles of the United States Constitution, inspiring American Catholics to a more intelligent, more fervent love of their country and helping to preserve intact for posterity the true American heritage.

This valuable service to Catholics and also to non-Catholics in the United States indeed merits the highest commendation. It is due, under God, to the devotion and sacrifice of all the editors and associates who through these four decades have remained faithful to *America's* ideals. Most fitting here also is a word of praise and appreciation of the efforts of *America's* founder and first editor-in-chief, Father John J. Wynne, S. J., whose recent death Catholics everywhere are lamenting. He had the consolation of seeing the

seed that he had planted grow and develop into the sturdy, fruitful tree that is *America* of today, and now that he has passed to his reward, he will surely beg of God continued guidance and blessing, that *America*, especially in these days of unrest and conflict, when there is urgent need of clear thought and solid Christian principles, may continue to fulfill its sublime mission. This, too, will be my earnest prayer for you.

Rome, March 17th, 1949.

Sincerely yours in Christ
J. B. JANSSENS, S. J.
General of the Society of Jesus

46.

16 maii 1949

Epistola ad Viceprov. Iaponiae, IV exeunte saeculo a primo adventu S. Francisci Xav. in Iaponiam.

AD SOCIOS VICEPROVINCIAE IAPONICAE

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

1. Sollemnibus iam instantibus diebus, quibus tota Ecclesia Iaponensis, praeuntibus Excellentissimis Episcopis, memoriam celebrandam instituit Sancti Francisci Xaverii primum ad litus Iaponiae appellentis, vehementi desiderio moveor ut, si minus corpore praesens, litteris saltem manifestem gaudium et gratum animum non solum meum, sed totius Societatis et iuniori Viceprovinciae ex corde gratuler, ac simul pro munere mihi imposito omnes carissimos socios Missionis paterne exhorter ad uberrimos fructus ex hac felici recordatione recipiendos.

Quod si non solum Catholici sed totus populus Iaponensis ad tantum patriae suae benefactorem digne celebrandum se comparat et multi Catholici ex maxime dissitis regionibus cum ipsis Iaponiae incolis confluunt ad ecclesiam in urbe Kagoshima nuper constructam atque mox Ecclesiae Iaponicae Fundatori dedicandam; quod si Summus Pontifex iubilantis gregis christiani per specialem Delegatum participem se facere vult atque pretiosissimam sacri Francisci brachii Reliquiam in terram quam ipse primus cruce Christi signavit venerandam mittere dignatus est, non abesse potest successor Sancti Ignatii, qui quattuor abhinc saeculis Sanctum Xaverium in regionem vestram misit et per discipulum praedilectum

pro viribus suis opus inchoavit mundum paganum Regno Christi subiciendi.

Spiritu votisque in medio vestrum commorans, Reverendi Patres et Carissimi Fratres, breviter commemorare velim quaedam ad Sanctum vestrum et ad missionem ab eo conditam spectantia, ut vos, quippe qui ipsius heredes sitis, eius exemplum quam proxime sequamini, et novo ardore vosmetipsos paretis ad eius labores quam aptissime continuandos.

2. Crebra et insignia miracula quae Deus per fidelem suum servum patravit memorare non opus est; nec ipsi Sancto nec eius Sociis placebat de iis loqui et in his Xaverius nostrum non est exemplar. Inspiciamus potius quinam fuerit fons eius sanctitatis, quomodo fluxerit ex intima cum Deo unione et hausta sit ex eodem spiritu quo nos imbutos esse decet. Eximiam eius sanctitatem ardentemque zelum hac unica nota recte comprehendi posse crediderim: Franciscus Xaverius erat addictissimus Christi Summi Regis discipulus. Christi sortem atque consortium elegit fidelitate numquam refrigerante; suum fecit Christi amorem erga Patrem et voluntatem Eius salvificam erga animas. In oratione assidua, in contemplatione quam actio externa non interrompebat, Magistri sui exemplar perscrutabatur, secundum Illius imaginem et formam mentem propriam fingens, cor suum Cordi Eius assimilans. Ex hac consociatione intima induebat Supremi Ducis humilitatem, sui abnegationem et oblivionem, ardorem sese sacrificandi ac consumendi, amorem illum qui supra gentium et nationum distinctiones non nisi animas videbat Regi suo lucrandas, amorem cui spatia evanescebant, cui totus mundus nimis parvus apparebat.

Ex hac cum Domino suo unione non potuit non emanare fervens amor erga Societatem Iesu quam hisce verbis semel manifestavit: « si oblitus umquam fuero tui, Societas Iesu, oblivioni detur dextera mea ».

Hinc — quamquam litteris commendaticiis Regis Lusitaniae fretus iter orientale arripiebat, sub huius protectione procedebat — inconcussa eius persuasio se nullius nationis terrestris aut hominis potestate saeculari insigniti vices gerere, sed ut Universalis Regis interpretem maria terrasque peragraré, ad Evangelium Redemptionis annuntiandum.

Hac profunda cum Deo coniunctione nutriebantur praeclarae eius dotes naturales sicuti fortitudo eius heroica nulla adversitate vel oppositione deterrita, inflammabatur eius zelus intrepidus, acuebatur eius intellectus atque ingenium, eius studium ad res gerendas ac efficacissimas quaerendas vias quibus Regnum Christi fundandum esset, a quibus viis ne nunc quidem sine detrimento devian- dum est; communicavit enim cum principibus nationum, cum

altissimis falsorum deorum cultoribus, cum intimis hominum praestantiorum circulis, inter quos scientiae, litterae, cultus humanus, potestas religiosa et civilis magno honori fuerunt; veritatem sparsit ope neophytorum indigenarum quorum tres iam prius formatos secum in Iaponiam duxit; ab ipso initio in menteolvebat consilium erudiendi clerum indigenam; saepius inculcabat necessitatem addiscendi incolarum linguas ac mores et sese ad eorum consuetudines quam maxime adaptandi. Ita perpulchre in eius vita illustratam videmus eandem Patris sui S. Ignatii doctrinam: ex interioribus nempe efficaciam ad exteriora permanere.

3. Non immerito Fundator Ecclesiae Iaponicae Apostolo Paulo acquiparatur, qui plantando Vexillum Crucis aevum novum in novis mundi partibus instauravit. Nam frustra quaerimus post tempora Apostolica in toto orbe terrarum, vel regionem, ubi tam mirabili impetu fides christiana promulgata fuit vel gentem quae religiosae suae persuasioni tam tenaciter adhaesit, tam avido desiderio ad martyrium adspiravit quam in insulis Iaponicis. Nullibi persecutiones fuerunt longiores, supplicia atrociora, feracior fidelium Martyrum communitas.

Triginta fere post reditum S. Francisci in Indias elapsis annis numerus Christianorum usque ad 150.000 creverat et 200 ecclesiae computabantur. Vertente saeculo XVI iam numerabantur 300.000 fidelium praeter multos alios per paganorum terras dispersos, qui usque ad annum 1614, cum persecutiones iam in aliquibus regionibus saevientes per totum imperium flagrare coeperunt, ad 500.000 et eo amplius aucti erant. Maximum denique antiquae illius Ecclesiae Christianorum numerum si resciscere velimus, fontes historici alii 600.000 alii 900.000 Christianorum fuisse indicant. Scholae, orphanotrophia, nosocomia praeter centenas ecclesias fecunditatem praedicationis S. Francisci Xaverii eiusque successorum probant et spem ratam facere videbantur fore, ut intra Iaponiae fines nova gens christiana olim gigneretur.

5. Consors populi fuit, ut bonos pastores decet, Viceprovincia Iaponica vertente anno 1581 erecta. Circa annum 1613, iam Provincia constituta, 121 membra numerabat, quorum 62 Sacerdotes; 59 Coadiutores temporales et 6 Sacerdotes natu erant Iapones. Iam quidam ante generalem persecutionem anni 1614 martyrii palmam adepti fuerunt. Pio gratoque animo, Reverendi Patres et Carissimi Fratres, mementote vosmetipsos esse successores gregis Martyrum Societatis Iesu. Intrastis campum, non tantum sudore sed etiam sanguine fratrum imbutum. Missio Iaponica quae per dimidium fere saeculum solis nostris Missionariis demandata est et prae ceteris a Patribus et Fratribus Provinciarum Lusitaniae, Hispaniae et Italiae fuit exulta, neophytos suos ad heroicam constantiam eru-

divit. Nomina 87 eorum in elencho Martyrum inscripta invenimus, 3 Sanctorum, 33 Beatorum, 51 Servorum Dei. Estis heredes Sacerdotum Martyrum, Scholasticorum Martyrum, Martyrum Coadiutorum temporalium, quorum maior pars, scilicet 49, ex ipso populo ad quem missi estis orti sunt, et inter quos septem nationes, praecipuis Lusitani, Itali, Hispani eminent. Non tantum virtute sanguinis Iesu Christi in eadem vocatione laboratis, sed terra ipsa quam excolitis, ipse populus, communi sanguinis sacrificio vobiscum sancta quadam consanguinitate iunguntur. Vix intimius mutuae unionis vinculum concipi, vix fortiori argumento zelus stimulari, populus diligere potest.

6. Nullo medio humano ad extinguendam religionem catholicam omisso, aditus Iaponiae Missionariis interdictus fuit decreto supremae auctoritatis: « Dum sol terram calefaciet ne ullus Christianus audeat venire in Iaponiam! Omnes sciant quicumque hoc praeceptum violaverit, etiamsi foret rex Hispaniae, vel Deus Christianorum vel ipse Buddha, eum capite suum delictum expiaturum ». Nihilominus paucis annis post, anno 1642, quinque Patres habitu sinensi periculum ingressus fecerunt; capti, foedissimis cruciatibus torti, suspensi sunt. Mox alii quinque, quorum unus Frater Coadiutor, denuo eodem conatu facto, iisdem suppliciis pereunt.

Portibus regionis circa medium saeculum XVII clausis, praescriptoque edito ut quicumque e navi descenderet primum pedibus signum crucis conculcaret, iam nulli Europaeo aditus in insulas Iaponiae patuit. Iam lumen veritatis brachio S. Francisci Xaverii accensum, per centum annos diffusum, umbris tenebrarum opprimitur et exstinguitur. Existimabatur Ecclesia Iaponica ruinis sepulta esse in perpetuum.

7. Aliud vero fuit consilium divinum. Post duo saecula fides in Iesum Christum in Iaponia non perierat. Persecutiones et edicta tyrannorum eam probare potuerunt, non prohibuerunt quominus bonum semen, in terram bonam depositum, sub calore gratiae divinae fructus salutis produceret.

Quis animo non commovetur et divinae Providentiae consilia non admiratur considerando quomodo anno 1865 novam ecclesiam catholicam in urbe Nagasaki nuper conditam clam visitavit parva quaedam turba rucolarum Iaponensium, publicorum vigilatorum oculos sedulo vitantes? Timidi, haesitantes in novum templum intrant; perspiciunt Sacerdotes coram imagine B. M. V. preces fundentes pro Missione Iaponica, cuius novum exordium quam maxime arduum fuit (post 14 enim annos duo tantum aquis baptismatis abluere licuit). Interrogant Sacerdotes isti rudes: « Idemne est cor nostrum ac cor vestrum? An agnovimus patres animarum nostrarum genuflectentes coram Sancta Maria? » Revelant se esse proge-

niem S. Francisci Xaverii et generationis Martyrum. Cotidie e pagis vicinis alii accesserunt, viri et mulieres simplices, opifices ac rustici. Brevi patet eos conservasse veritates essentielles fidei a Sancto Francisco praedicatas. Mox inveniuntur in sola Iaponia meridionali 20.000 Christianorum absconditorum; — sunt qui eorum numerum pro tota Iaponia ad 70.000 aestimant. Substantialia fidei, cultum B. M. V., baptismum, per septem et octo aetates conservarunt, orbatu sacerdotibus, cultu publico, Paenitentiae et SS. Eucharistiae Sacramentis. Colloquiis cum iis initis apparet eos habere suos baptizatores, praefectos precum communium. Studiose appetunt perfectiorem instructionem, verificant iustam suarum consuetudinum rationem. Unicum sane exemplum constantiae et fidelitatis religiosae! Praeter miraculum gratiae divinae demonstrant quam solida fuerit formatio a primis catechetis impertita. Omnes norunt quanta fuerint haec in re praeclara merita Episcoporum, et Patrum Nostrorum Lusitaniae et Hispaniae et in primis magni illius imitatoris S. Fr. Xaverii et benefactoris missionis Iaponicae, Patris Valignani. En vobis alter stimulus zeli et perseverantiae, et mediis in laboribus et deceptionibus magna consolatio.

8. Haec miranda fidei conservatio ac ingenii tenacitas etiam probare videntur quantae sint dotes naturales Iaponensium supra quas S. Franciscus Xaverius magnam spem pro conversione istius regionis collocavit. In libris historicis et in relationibus, tam a Superioribus quam a Visitatoribus istius Missionis Romam missis, describitur luculenter gentis Iaponicae indoles quam vos propria experientia probe cognoscitis. Habet ista indoles Iaponica, ut fit pro unaquaque gente, peculiaria vitia propriasque virtutes. Non pauca vero vitia virtutes evadere possunt, si natura ipsa gratia elevatur. Populus Iaponicus sese probavit idoneum qui salutiferum influxum religionis catholicae recipere possit, modo solida instructione praeparatus sit et obstacula patienter aptisque mediis removeantur. Dicitur tenacissimus propriae traditionis; superbus; culturae domesticae, publicae et religiosae, patriae amantissimus; sed etiam cupidus veritatis; apertus argumentis rationis; fervida generositate insignis; cultus externi amans; urbanus et comis; facile novis rebus sese accommodans; noscendi et videndi nova avidus. In hoc elencho notarum, certo non completo, nonne illa inveniuntur elementa quae doctrinae ac vitae christianae pretiosissima habenda sunt fundamenta naturalia, quae, fide sincere acceptata, populo Iaponico tot Martyres, tantum gregem virorum constantem et durissimis persecutionibus parem, sub influxu gratiae donaverunt et in futurum donatura sunt?

9. Primitias novae exortae Ecclesiae habuerunt alii ac nostrae Societatis Missionarii sed haud dissimilis zeli et spiritus. Nostri

anno 1908 in eorum subsidium vocati sunt. Non pauca adiuncta vitae publicae interea mutata sunt. Novis superatis persecutionibus regionalibus, libertas conscientiae in legibus saltem inscripta est; primi Sacerdotes indigenae denuo ordinati fuerunt; ultimo demum vertente decennio Provincia Ecclesiastica Iaponica, iam saeculo elapso hierarchice constituta, Ordinariis natu Iaponicis gubernanda tradita est; Ecclesia Catholica consilio publico est agnita et novis confectis legibus plena religionis libertas promulgata. Tandem Ecclesia pace fruitur et spes facta est laeti incrementi.

Commercium cum terrarum partibus occidentalibus restitutum evolutionem magnam quandam in regionibus Iaponicis induxit, cuius immodici effectus in vita scientifica et sociali, in rebus publicis et moribus perspiciuntur, dum pari passu tam modificationes idearum religiosarum quam nova culturae christianae non unice catholicae pericula, ab aliis populis mutuata, inducta sunt.

Populus Iaponicus, quippe qui omni fere cultu et humanitate sit politus, imprimis spargendis doctrinis, litteris ac scientiis catholicis inter viros doctos et litteratos, ad plenam revelationis christianae cognitionem convertendus erit. Hanc methodum iam ipsi nostro Instituto propriam, a Sancto Francisco Xaverio pro opere evangelisationis mundi Orientalis signatam, summa Ecclesiae auctoritate vobis, ad oras Iaponicas reducibus demandavit Pius Pp. X, cum anno 1908 eius votis obsecuti Universitatem catholicam Tokyoensem ut propugnaculum praecipuum et qua veritas catholica per totam regionem propagaretur candidistis. Alia ministeria Societati propria minime excludenda sed tantum ut supplementa et sine detrimento specialis missionis vobis iniunctae assumenda sunt. Ita fere sonant verba A. R. P. Wernz ad primos nostros Missionarios qui novum apostolatus aevum inchoaverunt. Idem Pius Pp. XII breviter comprehendit, in litteris ad R. P. Superiorem Regularem, die 31 mensis dec. anni 1946 datis, scribens: « Nothing is more important than the exact and solid education of clergy and laity, who are to be the leaders among their own people » ⁽¹⁾.

Vix iactis fundamentis Universitatis catholicae, reviviscente memoria primaevae Missionis, Sancta Sedes zelum Nostrorum, amplio rem campum appetentium satiavit, vastum territorium Vicariatus de Hiroshima anno 1923 iis concedendo; iam 16 Paroeciae et Stationes ibi conditae sunt. Ut selecti ipsius populi viri iam a iuventute erudiantur, anno 1938 fundatum est Collegium Rokkoense. Facere non possum, quin gratias laudesque tribuam Provinciis Germanicis, praesertim Germaniae Inferioris, quae mediis in gravibus difficultatibus arduam hanc Missionem generose aggressae sunt.

(1) A. R. XI 98.

Bellum quod per totum fere mundum exarsit vestrae Missioni non pepercit, immo vero terribilibus incendiis non parum nocuit. Numquam e memoria elabetur atrocissima ista calamitas vi atomica inflicta, quae puncto temporis urbem Hiroshimam dirissime destruxit, plures simul vestrorum fidelium morte absumens et quattuor Stationes diruens.

Infractis viribus tempestatem, materialem et spiritualem, sustinistis; paupertatem, quae vos ad vestes, calceamenta aliasque res vitae cotidianae necessarias vendendas cœgit, laete et fortiter tolerastis atque viribus paene exhaustis, procellarum impetu sedato, spe rerum secundarum freti, novis cooperatoribus non expectatis, deficientibus subsidiis pecuniariis, sed auxilio divinae Providentiae firmiter nisi, zelosa impatientia impulsis, non tantum antiqua opera resumpsistis et restaurastis, sed nova ministeria eaque gravia ac summi ponderis assumpsistis. Merito Summus Pontifex suam in vobis fiduciam expressit: « We are confident that she [Societas Jesu] will rise to the present unique occasion » ⁽²⁾.

10. Nam varii generis impedimentis quae hucusque propagationi fidei obstabant amotis, numquam in historia Iaponiae a primo aevo evangelisationis feliciores occasio oblata esse videtur ad fidei propagationem. Corruerunt vetera instituta quibus populus perpetuam vel supernaturalem vim praebebat, atque non pauci, dubitationibus perturbati, stabilem quaerunt doctrinam spiritualem et religiosam quae temporum mutationibus non sit obnoxia. Plures in traditione buddhistica vel shintoistica iam non acquiescere videntur, iuvenes, praesertim, qui multa prostrata adspiciunt quae hucusque adorare docebantur. Lex iam non obstat quominus religio catholica publice praedicetur et colatur; inter eos qui eruditione vel potestate eminent plures sunt qui benigno animo veritati catholicae student, imo eam amplectuntur. Haec et alia signa auspicia fecundae prosperitatis pro Ecclesia esse videntur et a Missione nostra non pauca exposcunt. Caveamus autem oportet, Reverendi Patres et Carissimi Fratres, ne, ob feliciorum rerum statum gaudium et zelo abrepti, sanae rationis dictamina relinquamus, prudentiam apostolicam negligamus, praemature fructus carpere desideremus. Novis legibus editis inveteratae traditiones et mores nondum tolluntur et timendum est ne cum libertate introducantur in fines Iaponiae mores et instituta regionum Occidentalium atque nova quaedam pericula oriantur tam pro moribus quam pro doctrina sicut supra iam insinuavi.

11. Quae cum ita sint, circumdatus gravibus ac numerosissimis totius Societatis negotiis, ab initio muneris mei speciali solli-

(2) A. R. I. c. .

citudine erga Missionem Iaponicam afflictor. Damna reparare, res gerendas investigare, revolutam condicionem undequaque perspicere, media nostris Constitutionibus statuta quaerere et applicare, novos operarios conscribere, haec omnia tempus longius forsans quam optabat sancta vestra impatientia postulabant; difficultates vos latentes superandae erant, necnon lumen divinum continuis orationibus impetrandum erat, ne assimilaremur « viro stulto qui aedificavit domum suam supra arenam » sed potius « viro sapienti qui aedificavit domum suam supra petram » ⁽³⁾. Auxilio mihi fuerunt tum R. P. Edmundus Walsh, qui nomine meo Missionem Iaponicam visitavit, tum relationes fere omnium vestrum quas ipse mihi attulit, tum frequens exortum commercium litterarum cum Superioribus. Persuasum habens ordinariis mediis tot necessitatibus provideri non posse, nec quamlibet Provinciam tanta onera in se assumere posse, instituendum censui alium gubernationis modum, in prima Societate iam probatum et ab ipso Sancto Francisco Xaverio adhibitum. Ideo censui Missionem Iaponicam ad Viceprovinciam independentem evehendam esse. Plures Provinciarum Praepositi non frustra invitati sunt ut viros aptos et promptos in istam Missionem destinarent et certus sum vos mecum illis gratias habere quod ex 248 viris missionariis, qui ex 24 Societatibus Religiosis a mense augusto 1945 usque ad 15 mensis decembris anni 1948 ad litora Iaponica appulerunt, 55 e Societate Iesu computari possunt; quod in schola linguae Iaponicae, anno 1946 in urbe Yokosuka inchoata, ab initio huius anni, 40 socii e 22 Societatis Provinciis se ad ministeria apostolica praeparant. Mementote, quaeso, quanta generositate plures Provinciae, ipsae undique laboribus pressae, socios vestrae Missioni cesserint. Fundatam foveo spem fore, ut hic animus promptus et hic amor universalis boni Societatis eodem gradu per aliquot annos pergat conferre subsidia Viceprovinciae Iaponiae. Exspecto quoque bonis consiliis Arcae Seminarii provissum fore. Nec me latet quantis angustiis versatur status temporalis multarum domorum quarum incepta opera sive periclitantur, sive, summa earum industria non obstante, perfici ac explanari non possunt. Quamquam numerus Provinciarum et Missionum quae rerum temporalium inopia laborant augetur potius quam diminuitur, iam consilium quoddam mente agito ut melior et securior rerum oeconomiarum condicio fieri possit.

12. Universitas « Sophia », speciali protectione mediis in ruinis conservata, novis legibus civilibus eisque severioribus subiecta, opus difficile quidem, sed grande praestare debet pro Ecclesia. Ab illa magna ex parte auctoritas et efficacitas catholicae veritatis in for-

(3) MATTH. VIII 24, 26.

mandis clericis indigenis laicisque excultis dependet. In magno hoc opere finis apostolicus semper respiciendus est, licet maneat indirectus, et omni studio conandum est ut Universitas vestra in rebus culturae humanae, religiosae scientificae, tantam sibi acquirat auctoritatem ut aliarum Universitatum famam aequet, imo superet. Secundum ea quae in litteris meis « De Ministeriis Nostri » ⁽⁴⁾ dicta sunt, libenter animum addere velim omnibus iis qui sive praelectionibus et cursibus, sive scriptis et libris edendis, sive arduo studio, quod « specialistis » est proprium, sive instructionibus pro studiosis, magistris, laborum praesidibus et patronis, sive doctrinae de rebus socialibus divulgandae, sive diurnariis preli formandis, operam dant. Gaudeo quidem de numero studiosorum supra 800 denuo aucto, de multis quos ad fidem amplectendam praeparastis, maiore autem gaudio afficior propter extensionem ministeriorum quae vocantur indirecta, et supra iam sunt memorata, quorum singulorum mentionem facere supervacaneum duco. Hoc unum rogo: ne nimia aggrediendo vires vestras dissipetis et communem aspirationem debilitetis.

Patet quanti aestimandum sit, propter eundem remotum finem, novum Collegium « Eikô » nuper non sine vera quadam audacia in urbe Yokosuka inchoatum, quod hucusque tam feliciter successit et quod simul cum Collegio Rokkoensi selectissimos auditores ad aulas Universitatis, et aptos candidatos ad Noviciatum adduciturum esse speratur.

Memores autem simus primum civem Iaponensem, brachio S. Francisci baptizatum, fuisse simplicem hominem rudem. Velim Missionarii nostri in directa cura animarum occupati, saepe solitarii, persuasum sibi habeant me intimo et grato corde cum iis esse coniunctum. Non minoris valoris sed alterius generis laboribus incumbunt. Crediderim, vos, Reverendi Patres, derelictionem, paupertatem et egestatem ex amore Dei fideliter sustinentes, frigus et caelum adversum hilari animo ferentes, maturitatem accelerasse fructuum quos alii carpturi sunt, aut qui ante ipsos oculos vestros maturescunt, quos autem orbat mediis in horreum Ecclesiae nondum conferre valetis. Cum vobis experior maerorem ac morae impatientiam quae animum vestrum vexant. Eo magis vobis gratulari cogor de diligentia qua messem duplicatam salvare conamini, necessitatibus spiritualibus denuo surgentibus omni vi occurrere studetis, exspectantes novorum sociorum adiumentum. Recte externo decori tam vitae nostrae quam cultus divini, quippe qui potens sit medium populum Iaponicum ad fidem alliciendi, magnum momentum tribuitis. Audio praeter templum S. Ignatii, in praedio Uni-

(4) A. R. XI 299-336.

versitatis Tokyensis nuper erectum et iam usui publico traditum, novae ecclesiae in urbe Hiroshima exordium factum esse, ecclesiae in urbe Ube constructioni iam finem esse impositum, Residentiam Rokkoensem denuo dedicatam esse; idem comperior de ecclesia Fukuyamensi. In civitate Hamamatsue centrum ad propagandam culturam christianam conditum est; in urbe Hiroshima congressus de rebus socialibus habitus; in Hagi alia ecclesia Martyribus Iaponensibus dedicata; in Yonago prope Habagasaki prima publica Processio cum SS. Sacramento celebrata est. Ubique crescit numerus eorum qui instructionem religiosam petunt. Alique grati nuntii ad me pervenerunt. Prosper status Universitatis Tokyensis vobis erit valido auxilio in cursibus et instructionibus ordinandis, bibliothecis instruendis. Ita efficaciter incumbitis officio quod vobis in litteris modo citatis commendabat Pius XII: « With courage and unfailing trust in God go forward with the reorganisation of your many apostolic works in that Vicariate » ⁽⁵⁾.

Omnibus autem cuiuslibet generis ministeriis praestat formatio Nostrorum, eruditio spiritualis, ascetica, scientifica, tum sacra cum profana, et pastoralis operariorum; ita nutritur et efformatur ipsum cor totius Viceprovinciae. Probitas instrumentorum est mensura futurae eorum efficacitatis. Sicut membra corporis humani per totum vitae cursum debilia manent et deformata, externis exigentiis imparia, si praemature exercentur, vel si, cordis fortis probique sanguine non nutrita, ad labores admoventur, eodem modo, manca nostrorum iuvenum formatio eorumque immatura ad ministeria destinatio, eos ipsos per totam vitam faciunt minus aptos ac hilares, minus idoneos ad gloriam Dei, ad commune bonum Provinciae et ad proximorum salutem procurandam. Est igitur formatio Nostrorum cor veri progressus apostolici; haec numquam sit praeceps, etiamsi ministeria remittenda vel interrumpenda forent.

Iisdem verbis laudare et commendare velim institutionem Seminaristarum, quam S. Sedes vobis concredidit, ut clerus indigena futurus quam maxime conspicuus evadat et egregios pastores Ecclesiae Iaponicae efformet.

Inter Collegia Nostrorum locum suum tenet peculiaris schola ista, quae dicitur Linguae Indigenae, cuius nomen non totum finem enuntiat. Est enim verum seminarium, quod tunc demum fini completo respondebit, cum praeter solidam linguae indigenae cognitionem, futuris nostris operariis impertire quoque poterit illam eruditionem spiritualem, socialem, pastoraalem, illam familiaritatem cum religionibus, litteris, cultu humano propriisque traditionibus, quae

---

⁽⁵⁾ A. R. XI 98, 99.

missionario inter Iaponos necessaria est vel utilis. Scio in quanto labore initium instituti positum sit, quanto animo et zelo progressus intendatur. Nec me latent desideria alumnorum nondum impleta. Utinam omnia vota iuvenum ea qua cupiunt celeritate perfici possint? Desolationem humanam forti animo sustinere debebunt; patientiam habeant oportet, quam addiscant a Sancto Francisco Xaverio, qui non semper dono linguarum fruebatur et primis post suum adventum mensibus, libris non usus, 43 annos natus, ab homine minime litterato aliqua verba maxima cum difficultate addiscebat. « Debeo balbutire — ita scripsit ad socios Goanenses — sicut infans ».

13. Missionis vestrae Sanctus conditor suos Missionarios conspicuos esse voluit magnanimitate, benignitate et oboedientia. Sua oboedientia, primo S. P. Ignatii nutui obsecundans, Missionem Iaponicam fundavit. Discreta sua benignitate, quae virtus humilitatem cum caritate coniungit, gentibus Orientalibus cor Magistri et Domini sui manifestavit et magno suo animo omnibus omnia factus est. Nonne et vos, Reverendi Patres et Carissimi Fratres, quia insignes vos exhibere cupitis in servitio Summi Regis, prope bis saeculum reliquistis, prompto et generoso animo, quasi secundam divinam vocationem secuti, ut caritate, suimetipsius obliviosa impulsu, salutem aeternam ad gentem Iaponicam afferatis? Unus spiritus singulos vestrum, quamvis ex variis regionibus, nationibus et linguis ortos conduxit: Spiritus Iesu Christi, Salvatoris mundi. Ad unum finem communem, variis quidem ministeriis et dotibus, obtinendum, Ille vos destinavit: ut vitam aeternam, ab omni conditione naturali vel nationali liberam, quam maxime ipsi populo Iaponico eiusque moribus accommodatam, in terram istam, sanguine Martyrum saturatam, transplantetis. Non crediderim in ullo Societatis campo tam sublime illustrari id, quod S. Paulus scripsit ad Corinthios: « Haec autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult ... Sicut enim corpus unum est et membra habet multa, omnia autem membra corporis, cum sint multa, unum tamen corpus sunt, ita et Christus » ⁽⁶⁾.

Brachium S. Francisci Xaverii, redux in Iaponiam illam, quam « delicias animae meae » vocare solebat, vos omnes suis benedictionibus sanctificet ac confirmet, consoletur et sublevet. Preces meas cum vestris coniungens, 1000 Sacra pro vestris totiusque Viceprovinciae necessitatibus applicabo occasione huius anni solemnisi, ut, Sancto Francisco Xaverio auspice, populum Iaponicum imperio Re-

(6) I, Cor. XII 11, 12.

gis Universalis aggregare valeatis, « ut, cuius gloriosa merita veneramur, virtutum quoque imitemur exempla » (7).

Romae, 16 maii 1949.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

47.

28 maii 1949

A. R. P. GENERALIS litteras scribit R. P. Alexandro De Giudici-Albergotti, Rectori Tusculani Collegi « Mondragone » septuagesimoquinto recurrente anno ab eodem Collegio condito.

48.

18 iunii 1949

Epistola ad Moderat. Centr. Consociat. totalis abstinentiae a potibus alcoholicis, primo ab eadem condita occurrente iubileo.

AD R. P. SEAN McCARRON
DIRECTOREM CONSOCIATIONIS
« PIONEER TOTAL ABSTINENCE ASSOCIATION »

DEAR REVEREND FATHER,
P. XTI.

It is with much pleasure that I have learned of the celebrations with which you propose to commemorate the fiftieth anniversary of the foundation of the Pioneer Total Abstinence Association of the Sacred Heart. In taking this opportunity to offer you and all the members of the Association my congratulations and good wishes for the future, I wish to share with you the joy this happy occasion calls forth, and also the deep gratitude you must feel towards the Sacred Heart for so many blessings bestowed upon the Pioneer Association during the past fifty years.

The history of this Association is yet another proof of the wonderful efficacy and fruitfulness of devotion to the Sacred Heart. When Father Cullen, its founder, disappointed by the meagre results of the campaign which he had been waging against intemperance,

(7) *Ex Coll. Miss. S. Francisci Xaverii.*

appealed to the virtuous and temperate to help towards the conversion of excessive drinkers by a complete offering, and by daily prayer to make reparation for the sins of intemperance, his novel approach to the problem of drunkenness was a logical application of devotion to the Sacred Heart, for which devotion he was personally remarkable. .

The great good that has been done by the Pioneer Association since its foundation and its appeal, in spite of the exacting nature of its rules, to great numbers of the faithful, especially the young, are adequately explained by the words of « The Heroic Offering » which is repeated daily by its members. This truly beautiful prayer of self-oblation looks first to the greater glory and consolation of the Sacred Heart: with such a motive to inspire its members, and enriched with blessings that are promised to all who practise devotion to the Sacred Heart, it is not surprising that the Pioneer Association has won for itself a special place in the fight against intemperance, and has with the passing of the years gone from strength to strength, attracting to its well ordered ranks the flower of Catholic youth, exemplary Catholic lay men and women from every walk in life, as well as seminarians, religious and clergy, both secular and regular.

The apostolate practised by the members of this Association is one of prayer, self-denial and good example, which are among the most efficacious means of spreading Christ's Kingdom, and are staple elements of Christian perfection. How many sins have been prevented and families saved from ruin, how many young boys and girls set on the royal road of self-sacrifice and self-dedication in the cause of Christ, how many souls have been led on to high sanctity, thanks to the blessings poured out by the Sacred Heart upon the work of the Pioneer Total Abstinence Association during the past fifty years! Among its members have been many who were eminent for holiness of life, some of whom have been thought worthy to be put forward as candidates for the honours of Canonization. Men like Father Willie Doyle and Matt Talbot should be an example and an inspiration to the present members to seek no ordinary perfection in the manner in which they carry out their obligations as Pioneers.

Undoubtedly the record of the Pioneer Association during the first fifty years of its existence has been a truly glorious one, and there is every hope that in the future that record will be maintained and even surpassed. The Association is growing in numbers and influence, while its monthly review, *THE PIONEER*, which was founded last year and has already met with remarkable success, augurs well for the future development of the organization and for an ever-increasing fervour and sense of unity among its members.

Praying that the Sacred Heart may continue to prosper your

work, I impart to you and to all the members of the Pioneer Association my paternal blessing.

Rome, May 18th. 1949. Yours very sincerely in Christ

J. B. JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

49.

10 augusti 1949

De vigesimo recurrente anno a Pont. Collegio Russico Societati commisso.

AD R. P. GUSTAVUM A. WETTER

PONT. COLLEGII RUSSICI RECTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum RVa proximo die festo B. M. Virginis in Coelum Assumptae munus Rectoris in Collegio Russico initura sit et hoc eodem festo die vigesimus annus impleatur, ex quo — sub auspiciis eiusdem Beatissimae Virginis — carissimum Collegium conditum et Societati nostrae commissum est ⁽¹⁾, pro huius Domus momento et pro rerum praesentium adiunctis nolim ut haec occasio mihi elabatur quin verba aliqua gratulationis et adhortationis cum RVa et tota Communitate communicem.

In primis, RR. Patres Fratresque in Christo Carissimi, sentio me una vobiscum summas gratias Deo Optimo Maximo agere debere pro tot tantisque beneficiis quibus per totum hoc tempus Collegium eiusque labores et opera cumulare dignatus est. Liceat hic saltem praecipua eorum recolere tum ad debitos gratitudinis sensus concipiendos, tum etiam ad erigendam vestram fiduciam in eodem magnificentissimo Domino qui futuros quoque labores vestros divino favore suo proseguere non desistet.

Piae memoriae A. R. P. Ledóchowski in sua adhortatione ad Procuratores Provinciarum diei 27 sept. 1930, haec de suscepto paulo ante Collegio Russico locutus est: « Suscipiendo Collegio Russico, quod SS. Dominus Societati committi voluit, varias ob rationes restiti equidem, quantum, salva oboedientia, mihi licuit, sed nunc quamquam gravissimae etiamnum superandae erunt difficultates, firmiter speramus fore, ut revera denuo confirmetur divinum illud: « Vir oboediens loquetur victorias » ⁽²⁾. Et revera piam spem mei decese-

⁽¹⁾ Cfr. A. R. VI 180-184.

⁽²⁾ *Prima adhortatio ad Patres Congr. Proc. LX* (A. R. VI 604).

oris non fefellerunt eventus. Collegium nempe Russicum ad hoc conditum, ut in eo impenso studio formentur et apte instituantur quamplurimi sacerdotes, qui cum primum misericordiae tempus advenit efficacissime ad novam Russicarum gentium resurrectionem conferre possint ⁽³⁾, non parum dicendum est contulisse ad hunc finem.

Quod ut clarius pateat debite perpendenda est aliqua peculiaris difficultas, aliis Collegiis ignota, quam Collegium vestrum experitur: haec, ut nostis, in eo est quod dum ad alia Collegia alumni satis formati et bene selecti a suis Episcopis mittuntur, candidati contra pro Collegio Russico difficillime, exceptis perpauca e ditionibus russicis, e variis nationibus reperiri possunt. Deficiens enim cognitio finis huius Collegii, incertitudo circa apostolatam futurum et magna sacrificia quae exigit vocatio, saepe iam ab initio retrahunt plures — etiam inter generosiores adulescentes, — a petenda admissione inter vestros alumnos. Quibus tamen difficultatibus non obstantibus, Collegium — Deo favente — sat conspicuum manipulum Sacerdotum hucusque efformare potuit. Ex 121 alumni per totum hoc tempus admissis (fere 18 singulis annis), 29 ordines sacros susceperunt in ipso Collegio et 11 e Collegio egressi alibi sacerdotio aucti sunt. Quod unus alterve ex iis a sancto proposito defecerit, mirum dici non debet, spectata infirmitate humana. E sacerdotibus vero in Collegio formatis unus, ad Episcopi dignitatem evectus, RR. DD. Romža, pro fidei et unitatis Ecclesiae causa persecutionem passus, sibi et Collegio vestro gloriosam mortem oppetiit ⁽⁴⁾. Alii, extra fines russicos in bonum exulum russicorum laborant et se impendunt, nempe in Statibus Foederatis, in Canada, in Brasilia, in Argentina, in Manciuria, in Finlandia, in Helvetia, in Gallia, in Germania, in Italia. — Ili autem per sacra ministeria et opera caritatis, non solum saluti fidelium catholicorum validum auxilium praestant, sed, ut plurimum, etiam dissidentes adiuvant, et sic sensim sine sensu viam sternunt unioni cum Ecclesia.

Ast, praeter supradictos Sacerdotes e Clero saeculari, in eodem Collegio formationem suam orientalem, sive ex toto sive ex parte, habuerunt 42 sacerdotes nostrae Societatis, ritus byzantino-slavici, qui nunc variis in regionibus mundi, Russia excepta, tum sacris ministeriis, tum educandae iuventuti russicae, tum operibus caritatis et preli dant operam, ubique, magno cum zelo nec minore fructu, animarum bonum atque opus unitatis Ecclesiae promoventes. E quibus aliqui iam persecutiones, carcerem et mortem pro fide subierunt.

(3) Cfr. A. R. VI 181; 183.

(4) Anno 1947, in Russia Subcarpatica.

Nec silentio praetereunda est cotidiana solidaque opera Collegii pro alumnis formandis in spiritu et doctrina: quippe qui, praeter directionem spiritualem, ritui orientali accomodatam, in iis scientiis edoceantur, quae ipsorum peculiari apostolatu omnino necessariae apparent, quales sunt: lingua russica, liturgia orientalis, historia ecclesiastica, apologia et sociologia, quin loquar de caeteris cursibus Philosophiae ac Theologiae quos in Universitate Gregoriana audiunt.

Formationem vero spiritualem et scientificam eorundem quodammodo complent labores ab hoc Collegio suscepti, qui latius in dies efficacitatem eius apostolicam extendunt. Collegium revera factum est centrum apostolatus, tum ob curam paroecialem in adiacente ecclesia S. Antonii, ex voluntate Summi Pontificis Pii XI Russis in Urbe degentibus praestitam, tum ob late extensam activitatem caritativam quae a Patribus Collegii exercetur in ipsos Russos per Italiam dispersos vel in variis « campis » detentos. Omnis hic labor apostolicus pretiosam occasionem praebet alumnis propius cognoscendi diversas necessitates animarum tum antiquioris tum praesentis generationis Russorum.

Magno quoque solatio nobis esse debent, sicut magnae utilitati sunt et erunt, vestrae editiones librorum sive liturgicorum ritus byzantino-slavici⁽⁵⁾ sive aliorum, creando litteraturam catholicam religiosam pro urgentibus necessitatibus Russorum in eorum lingua vernacula, sub titulo « Editio catholica Seminarii Russici ». Iam edidistis in hac lingua: Novum Testamentum, varios libros precum, Catechismum, libellum *De Imitatione Christi*, Encyclicas sociales SS. Pontificum, et praeparatis edendos libros quoque de Theologia et Philosophia, qui libri pro apostolatu orientali omnino necessarii dicendi sunt.

Impensum etiam studium iure ponitis in assequenda exactiore in dies cognitione genuinae culturae russicae ad eam deinceps latius apud cultiores et minus cultos vulgandam, ut obstacula illa e medio tollantur, quae mundum orientalem ab occidentali clausum et separatum tenent, atque mutuam « comprehensionem », quae dicitur, valde impediunt ac simul unioni cum Ecclesia catholica viam praecludunt.

Omnia haec si debite perpendimus, non possumus non fateri Collegium Russicum etiam hoc primo vitae suae tempore pro suo posse cum gratia Dei, haud parum contulisse ad scopum pro quo conditum est, et plura immo plurima parasse ad eundem scopum in posterum uberius assequendum. Sed insuper ex ipsis beneficiis

---

(5) Cfr. A. A. S. XXVII 65-67.

quae in bonum gentis Russiae nunc confert, piam persuasionem habere posse videmur divinam Providentiam, quae in sui dispositione non fallitur, Collegium Russicum institutum esse voluisse et hoc quidem ipso nostro tempore, ut eidem genti multiplici infortunio laboranti misericorditer subveniret. Etenim merito vestri Collegii multis milibus Russorum, extra fines patriae in praesenti versantium, auxilium promptum tum spirituale tum temporale afferri potest per sacerdotes illorum linguae gnaros et apostolico zelo imbutos; ita ut dicere possimus sine vestro Collegio vix aut ne vix quidem futurum fuisse ut ab ullo auxilium aliquod iis praeberetur.

Hinc apparet quam falsa esset opinio eorum qui censerent laborem vestri Collegii minoris faciendum esse. Immo, si quis praesentes mundi condiciones et impugnationes contra veram Ecclesiam in dies et horas ingravescentes consideraverit, haud dubius dicet Collegium hoc non solum ad magna sed ad maxima pro Ecclesia Dei exantlanda vocari.

Velim igitur, Carissimi in Christo Patres Fratresque, ut prae-ter vivos sensus gratitudinis erga Deum pro tot beneficiis, et erga Immaculatam Virginem pro eius materna tutela quam praesertim in formanda nova Sobole — intercedente etiam S. Teresia a Iesu Infante Collegii vestri potente Patrona — benigne praestitit, magnos concipiat animos, et tum de fructu laborum vestrorum, tum de divino in posterum auxilio vobis parato alte sentiat.

Equidem non me latent singulares difficultates, quae hodierno tempore Collegium vestrum gravant et praecoccupationes quae corda vestra fere opprimunt, sed auctor vobis sum ut, iis non obstantibus, opus quod ab ipso Christi Vicario ex oboedientia suscepistis, cum magno spiritu fidei « contra spem in spem » promovere pergatis: aderit benignissimus Dominus oboedientiae filiis et ea ratione quae Ipsi magis placuerit, ne dubitetis, etiam ultra spem vestram fortunabit. Roboret vos, Carissimi Patres et Fratres, in vestris difficultatibus cogitatio quod proprium fuit et est genuinorum S. Ignatii filiorum difficiliora Ecclesiae negotia animose suscipere et genere promovere. Amor vos erga eandem Matrem tam dire hodie ubique vexatam, quae tantam in vobis fiduciam ponit, ad magna pro ea patienda ac perficienda exstimulet.

Filios autem Societatis gratitudo omnino particularis erga populum gentemque Russorum compellit ut tot infortuniis insidiisque oppresso beneficium magnum rependamus, quod olim ipse nostrae Societati praestitit, cum eam alibi abolitam, Deo sic disponente, intra suos fines, tamquam ramum olivae virentis, medio in diluvio servavit posteritati transmittendum ⁽⁶⁾.

---

(6) Cfr. Gen. VIII 11.

Dignus praeterea est populus ille, ut pro eo impigre laboremus, siquidem eius salus summopere cordi est sanctae Matri Ecclesiae; ita ut nil ei gratius, nil optatius facere videamur, quam totos nos in eius bonum impendere et superimpendere.

Dignus praesertim ob suam in Deiparam Virginem pietatem et vicissim ob eiusdem Virginis in eum peculiarem misericordiam et tutelam. Hinc operam vestram tamquam obsequium Immaculato Eius Cordi acceptissimum, cotidie filialiter Ei praestandum, considerare ne vereamini. Faxit Beatissima Virgo, qua est misericordia et potentia, ut non longe absit ab infelicissimo illo populo dies redemptionis!

Non restat nisi ut pauca vobis commendem, Reverendi Patres Fratresque in Christo Carissimi. — Et ante omnia vos hortor ut assiduīs orationibus ac ferventiore in dies studio tum vitae spiritualis tum religiosae disciplinae observandae, erga divinam Bonitatem sic vos disponatis, ut Ipsa opus suum, vobis cooperantibus, etiam abundantioribus gratiis prosequi dignetur. Deinde ut de maximo momento operis formandae novae sobolis Ecclesiae intime conscii, maiore in dies diligentia et amore illud exsequi contendatis, curando scilicet ut « hi futuri Evangelii praecones, solida revera pietate et scientia informati, apostolico zelo de catholica unitate procuranda vehementer inflammentur et aptis ad id instruantur adiumentis » (7). Hoc enim modo in dies magis illi respondebitis fiducia, quam Summus Pontifex Pius XI expressit, certam spem se habere affirmando, « Collegium hoc complurium sacerdotum secundum Cor Iesu effectorum evasurum seminarium, nec minus efficaciter ad salutem gentium collaturum quam alia lectissima huius Urbis Collegia » (8).

Denique enixe vos rogo, ut coniunctis viribus adlaboretis vocationibus parandis et obtinendis. Vastissimis enim Russiae regionibus inspectis, dolenter et vehementer exclamare cogimur: « Messis quidem multa, operarii autem pauci » immo paucissimi! « Rogate igitur Dominum messis, ut mittat operarios in messem suam » (9). Oratio vestra assidua et fervens, confidite, candidatos vobis copiosiores adducet. Sed ne omittatis praeterea eam quam « propagandam » dicunt late et apte adhibere. In qua vos multum adiuvari poterunt illi praecipue Patres, qui in dissitis regionibus curam gerunt sive Russorum, sive etiam iuvenum aliarum nationum. Ex mente S. Pontificis ut scitis, « imprimis adolescentes e ditionibus

---

(7) PIUS XI, « *Quam curam* » (A. R. VI 182).

(8) Ibid., pag. 183.

(9) MATTH. IX 37; LUC. X 2.

russicis ac ritu byzantino-slavico in hoc Collegium recipiantur oportet, sed alii praeterea etiam iuvenes qui ex qualibet gente oriundi, ritu byzantino-slavico plerumque suscepto, se totos populis reipublicae Russicae ad unicum Christi ovile reducendis, dedicare firmiter statuerint » (10).

Equidem pro paterno amore quo res vestras prosequor, tum Missarum Sacrificiis et precibus ad Deum fuis, tum ope et consiliis vos adiuvere non desistam, inque signum benevolentiae faustissima quaeque RVae auspicatus Ipsi cum Sociis et alumnis necnon Cooperatoribus et Benefactoribus vestris, seu propinquis seu remotis, ex animo benedico.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 augusti 1949.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

22 novembris 1949

De hospitalitate a NN. procuranda, praesertim Anni Sancti occasione.

AD SUPERIORES QUARUNDAM DOMORUM ASSISTENTIAE ITALIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Instante Anno Sancto et quia in dies frequentiora fiunt itinera ad centrum Christianitatis simulque plures quam antea ibidem studiis operam dant, Superiores quarundam domorum, praesertim romanarum, ex corde hortor ut « necessitatibus sanctorum communicantes, hospitalitatem sectantes » (1) alacri et paterna liberalitate et caritate domos suas apertas velint Nostris Romae ad tempus commoraturis vel eadem, itineris causa, transeuntibus. Assistentia Italiae emineat et eminet adhuc apud plurimos peregrinos ex exteris Provinciis Societatis laude hospitalitatis vere fraternae; nolim ut ex nimio onere plurium adventantium vel ex quadam involuntaria lassitudine (saepius repetita enim taedium quoddam gignere nata sunt) deficiat alicubi splendor caritatis Christi.

(10) PIUS XI « *Quam curam* » (A. R. VI 182).

(1) Rom. XII 13.

Hospitalitas christiana est forma specialis exercitii caritatis ab ipso Domino Nostro tamquam pignus aeternae salutis proposita: « Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi ... Hospes eram et collegistis me » (2).

Generalis obligatio eam exercendi magis nos urget secundum intimiorem gradum necessitudinis quo cum proximo coniungimur, vel secundum gradum maioris necessitatis in quo proximus versatur. Religiosus hanc virtutem perfectius colere debet quam non-religiosus. secundum tamen normas sibi a suis Constitutionibus impositas; ita ut diversa a diversis Institutis hospitalitas exerceri contingat, secundum finem proprium cuiusque Instituti, qualis ab auctoritate suprema in bonum commune Ecclesiae approbatus fuit. Intra ipsam Societatem, alia erit quae in Missionibus, alia quae in metropoli, alia quae externis, alia quae propriis sociis, alia denique quae laicis ab illa quae religiosis vel sacerdotibus exhibebitur.

In universum loquendo, dicere possumus minimum hospitalitatis nostrae saltem illud esse debere, quod in familiis vere catholicis tamquam per se conveniens habetur. Constitutionibus mone-mur ut externos hospitio suscipiamus discreta moderatione, Nostros vero immensa benignitate. Externi hospites, ut ad mensam, praesertim nostri refectorii, invitentur requiritur iusta causa (3); ut domi nostrae pernoctent, eiusmodi sint quibus multum debeatur, aut quibus id officii sine iusta offensione praetermitti non possit; qua in re habeatur praecipua ratio religiosorum, cum necessitatis causa ad nos devertunt (4).

Quoad Nostros, qui familiae secundum carnem valedicentes, peculiari vinculo apostolico in fraternitate uniuntur, maxima caritate et liberalitate hospitio suscipiendi sunt semper. Nostri ut Christus accipiantur. Sese vere domi sentiant in omnibus domiciliis Societatis. « Ut mutui amoris vinculo arctius in dies astringamur, hospites nostri magna ubique caritate excipiantur. Meminerint autem omnes liberaliorem in Nostros hospitalitatem in primis et validis mutuae inter nos coniunctionis causis merito numerari ... domus Societatis numquam desinant esse Nostris apertae et hospitales » (5).

Hoc eo magis pro Nostris requiritur quod quisque de Societate, cum iter faciens, transit per locum, ubi domus Societatis sit, admonetur ne ad aliud hospitium divertat (6).

---

(2) MATTH. XXV 34, 35.

(3) Cfr. *Epit.* n. 242 § 3.

(4) Cfr. *Epit.* n. 242 § 4.

(5) *Collect. Decr.*, d. 213 § 1; *Epit.* n. 213 § 2.

(6) *Reg. Comm.* 46; *Epit.* n. 245 § 1.

Cura ut in quaque domo « hospitales sint sine murmuratione » ⁽⁷⁾, incumbit praesertim Superiori eiusque Officialibus. Quodsi per seipsos curam hospitem ob nimia negotia propria non possint assumere, ne omittant alium designare, qui consilio et caritate hospitem de usibus et moribus loci instruat provideatque ut omnia in eius cubiculo praesto sint quibus indiget.

Superioris localis quoque erit paterne, sed firmiter, in temporaneum subditum vigilare exigereque ut sui oboedientiae subsit in omnibus, sicut et reliqui qui in eadem domo commorantur: quod valet praesertim de observatione disciplinae domesticae et religiosae, prout Regulis nostris Communibus et Consuetudinibus Provinciae vel domus praescribitur ⁽⁸⁾; consilio quoque ac directione libenter hospitem adiuvet, si quando ad negotia tractanda venerit ⁽⁹⁾.

Ne nos deterreri sinamus speciosis argumentis a fraterna hospitalitate, erga Nostros praesertim, exercenda. Ne dicamus hospitalitatem contrariam esse paupertati domus: e contra, omnem speciem avaritiae reicientes, Providentiae fidamus, ut faciunt bonae matres-familiae, filiosque adventicios paterno corde amplectamur. « Dispendium forte superveniens oeconomicum, superabundanter compensabitur consequenti caritatis fraternae incremento » ⁽¹⁰⁾. Peculiari certe modo pudendum esset et Christiano indignum, si quis, occasione Anni Sancti, cupiditati indulgeret et lucrum sibi e peregrinantium pietate quaerere praesumeret. Ne facilius obiciamus consuetudinem domus contrariam, cum ex Constitutionibus invite-mur Nostros liberalitate sine ulla restrictione suscipere. Immo gloria et alacritas cuiusque domus sit quam amplissima hospitalitate fulgere et quam plurimos fratres suscipere. Sic Societatis rete amoris texent ex hospitio multiplicato.

Numquam spatium caritatis nostrae particularismo quodam vel egoismo coarctari sinamus, omninoque affectum mundanum vitare conemur quo aliae de aliis nationibus sinistre sentire aut loqui solent ⁽¹¹⁾.

Quo magnificentius fratres ex aliis Provinciis in domibus nostris suscipiamus, reminiscamur iucunditatem quam ipsi sane aliquando experti sumus ob illam amabilem deditionem qua et nos ipsi, itinerantes in regione cuius nec lingua nec mores forte nobis erant familiares, tamquam frater a fratre benigne accepti fuimus.

⁽⁷⁾ *I Petr.* IV 9.

⁽⁸⁾ *Reg. Comm.* 46; *Epit.* n. 245 § 1.

⁽⁹⁾ *Reg. Comm.* 46; *Epit.* n. 245 § 2.

⁽¹⁰⁾ R. P. WŁOD. LEDÓCHOWSKI, *Litt. ad Praepositos Provinciarum Italiae*, 14 ian. 1935 (*A. R.* VIII 305).

⁽¹¹⁾ *Reg. Comm.* 28; *Epit.* n. 215 § 2.

Haec de hospitalitate exercenda, si de omnibus sodalibus et domibus Societatis valent, peculiari modo applicari possunt domibus Urbis, quo, tamquam ad Centrum Christianitatis, tot Societatis confluant sodales, « ex omni tribu, et lingua et populo et natione » (12).

Non me latet in quibusdam harum domorum vix sulcicare spatium ipsi communitati. Velim tamen, Reverendi Patres, Fratres nostri domum et in patriam redeant non tantum benedictione recreati Sancti Patris et secum ferentes memoriam antiquitatis romanae et gloriae Ecclesiae, sed etiam secum suaviter et grato animo recolectes hospitalitatem vestram sibi tamquam Christo exhibitam.

Commendo me ss. SS.

Romae, 22 novembris 1949.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

51.

26 novembris 1949

De Centro ad apostolatam preli russici constituendo apud Pont. Coll. Russicum.

AD R. P. GUSTAVUM A. WETTER

RECTOREM PONT. COLLEGII RUSSICI

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Iam saepius a variis Patribus ritus orientalis mihi sive voce sive scripto manifestata esturgens necessitas preli catholici pro Russis in mundo dispersis, lingua russica adhibita. Id quidem exigium non solum ad remedium afferendum contra perniciosum influxum preli tum « pravoslavorum » tum protestantium, haud raro Ecclesiam catholicam insectantium, sed magis adhuc ad edocendos quamplurimos qui avide doctrinam catholicam, sive ex parte dogmatica sive aetetica vel liturgica, praesertim vero de Ecclesia eiusque Capitale plenam veritatem cognoscere cupiunt.

Equidem, dum nequeo non commoveri de tristi condicione tot milium Russorum, suggestionem praefatorum Patrum et probavi

(12) Apoc. V 9.

et ipsam paulatim, ast sine mora, Deo favente, in actum deducendam censui.

Quo melius tamen ad finem optatum perveniatur, pro paucitate virium et mediorum quibus — proh dolor — uti possumus, centrum aliquod apostolatus preli russici instituendum nobis est, quod, collaborantibus pluribus Nostris et — si opus esset — adhibitis etiam externis, efficacius ac magis ordinate unum intendat.

Omnibus igitur in Domino consideratis, suadeo ut apud vestrum Collegium Russicum, ex quo — uti bene novi et alia occasione laudavi ⁽¹⁾ — aliqua opera indolis religiosae in lingua russica iam prodierunt, constituatur centrum editionum catholicarum pro Russis: cuius operis directionem Collegii Rector navabit. Moderatorem vero seu redactorem P. Stanislaum Tyszkiewicz (Prov. Austr.) nominandum censeo, qui — rerum russicarum apprime gnarus — editiones russicas inde a pluribus annis scite zelanterque curavit. Operi addatur oportet aliquod Consilium executivum, Secretario et Procuratore pro re pecuniaria ac technica constans, quod sub ductu moderatoris facilius activitatem suam exercere possit, ac Rectorem, directioni Collegii intentum, in prompta executione rerum edendam adiuvare vel substituere valeat.

Cum opus istud commune sit omnibus ritus byzantino-slavici Sociis, curae RVae enixe commendo ut quamplures Patres ad illud iuvandum allicere velit, qui tamen consilia sua ac propositiones Directori « Centri » submittere debebunt, antequam res quaelibet editioni tradatur.

RVam sine dubio non latet magnum momentum talis operis, praesertim temporibus hodiernis, in quibus — maxime pro dispersis hominibus eiusdem religionis et nationis — lectio boni preli saepe unicum medium constituit veritatis cognoscendae ac defendendae, ubique deficientibus sacerdotibus. Cum autem condiciones tot milium Russorum sub hoc respectu in dies aggravari videantur, omnia nobis conamina adhibenda sunt ut — quantum erit possibile — quam plurimis adiutorium promptum et utile afferatur. Magno igitur animo ad laborem hunc vos accingatis, RR. Patres; neve permittatis ut « filii huius saeculi prudentiores sint in generatione sua » ⁽²⁾ ac ferventiores in spargendis zizaniis ⁽³⁾ quam nos in seminanda veritate Christi, ut omnes ad Ipsum et ad unionem cum vera eius Ecclesia perducantur. Mea ex parte libenter cotidie preces ad Divinum Cor Iesu fundam, ut misericordia super multi-

(1) Cfr. supra pag. 770.

(2) LUC. XVI 8.

(3) Cfr. MATTH. XIII 24-30.

tudinem motus, panem veritatis tot milibus egentium nostris manibus subministrandum non dedignetur, atque etiam hoc opus ob hunc praecipue finem condendum peculiari suo favore prosequi velit.

Commendo me ss. SS.

Romae, 26 novembris 1949.

Rae Vae

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

52.

8 decembris 1949

Epistola primo recurrente saeculo a quo primi duo Patres Societatis Iesu in regionem Californiae pervenerunt.

AD R. P. IOSEPHUM D. O'BRIEN

PRAEPOSITUM PROVINCIAE CALIFORNIAE

REVEREND FATHER

P. C.

One hundred years ago members of the Society of Jesus first set foot on what is now the state of California. You do well to commemorate such an auspicious event. Allow me to add these few lines of my own heartfelt congratulations and prayerful best wishes.

When the stout-hearted Fathers Michael Accolti and John Nobili sailed into San Francisco Bay just one hundred years ago on what is today our Lady's feast-day, little did they foresee what in God's good Providence was to come from this humble beginning.

« Here we are in California », wrote Fr. Accolti to Father General Roothaan in Rome, « come not to seek gold in this country of wealth and treasure, but come to do a little good ».

That « little good » by God's grace has grown with the years, — years of pioneering hardship, of faith and trust in God in spite of all obstacles, years that saw fire and earthquake, and financial straits, and too, generous friends and benefactors by the hundreds and thousands. And today, who can estimate that good, the good to young souls, taught these many years in your three universities and three high schools, to souls baptized, confessed, instructed in your churches, souls renewed and strengthened in your two retreat-

houses, or saved from paganism by your thirty intrepid missionaries, laboring against great odds even today in Communist China?

Let us thank God together, humbly and prayerfully, for the spiritual good that He has deigned to work through our Society in California. Let us beg His richest blessings on those many generous benefactors, living and dead, who over the years have had a share in our work. Let us pray, through the intercession of Mary Immaculate, under whose tender patronage we ever labor, that our future work may bear fruit yet more abundant.

Rome, December 8, 1949.

Feast of the Immaculate Conception

Very sincerely yours in Christ,

JOHN BAPTIST JANSSENS

General of the Society of Jesus

53.

15 decembris 1949

De Missione inter Iaponos Brasiliae occasione iubilaei vitae religiosae P. Guidonis del Toro (Pr. Bras. Centr.).

AD R. P. ARTHURUM ALONSO

PRAEPOSITUM PROV. BRAS. CENTR.

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Cum proxima die 27 decembris P. Guido del Toro celebraturus sit 50um anniversarium a suo in Societatem ingressu, occasionem assumo huius laeti eventus ut cum RVa agam de nostra S. Franc. Xaverii Missione inter Iaponos Brasiliae, quod pulchrum opus Divina Providentia per eiusdem P. del Toro ministerium Provinciae Brasiliae Centralis concreditum voluit.

Etenim, parva exordia anno 1926 concepta per catechesim puerorum iaponensium in Paulopolitano templo S. Gundisalvi, paulatim, Deo munifice benedicente, sese feliciter evolverunt. Collegia duo in Paulopolitana urbe potuerunt constitui, puerorum alterum, alterum puellarum, curis Sororum ab Immaculata Virgine dictarum commissum; quibus deinde accessit orphanotrophium.

Per arcessitos e Iaponia Missionarios nostros, linguae reique iaponicae peritos, in internis quoque regionibus ubi frequentiores aderant iaponenses familiae, stabilita sunt centra religiosa, quibus

et fidelibus spiritualia auxilia suppeditarentur et paganis christiana doctrina innotesceret.

Ad plura quam tria millia numerantur baptismata quae Nostrorum opera, administrata sunt.

Magnae laudi cedit labori Patris del Toro aliorumque huius Missionis Patrum, non paucos inter iuvenes et puellas eorum opera excultos, vitam religiosam amplexos esse. Fere triginta selectos iuvenes Societas Iesu excepit, quorum duo, quasi primitiae Missionis, ad patriam caelestem iam sunt translati.

Quae feliciter incepta et ubere Dei benedictione mirabiliter aucta, fortiter proseguenda et evolvenda sunt. Longa enim restat via tum ut opera existentia in plenum vigorem et efficacitatem adducantur tum ut aptis subsidiis et complementis ditentur, ita ut novis Iaponorum generationibus, media in natione catholica exsurgentibus, nedum difficilis aut impedita sed plana apertaue pateat via ad fidem christianam alacriter amplectendam.

In eum finem, omnes Provinciae socii qui e familia iaponica ortum habent, huic Missioni erunt addicendi, nisi in casu particulari aliud statuam ratione universalioris boni procurandi.

Singulae Missionis communitates paulatim, hac ratione, apta personarum copia instrui poterunt, ut in eis vita religiosa facilius et plenius colatur indeque fructus uberior in apostolicum laborem derivet.

Ad profundiolem formationem christianorum, praesertim virorum, optandum est ut mox Domum Exercitiorum, ut in votis iam est, constituere possint.

Nec quiescendum donec Iaponi Brasiliae, quorum tantum sexta circiter pars, ut accipio, nunc in Christi Ecclesia cooptatur, tandem omnes ad veram fidem conversi erunt.

Haec vobis Divinus Redemptor, per Immaculae Virginis intercessionem, in Suam gloriam exsequi concedat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 15 decembris 1949.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

54.

25 decembris 1949

*Superiores Missionum Indicarum et Ceylanensium in Urbem
convocantur.*

AD OMNES SUPERIORES REG. MISS. INDICARUM
ET CEYLANENSIIUM

REVERENDÉ IN XTO PATER,
P. XTÍ

Deciderat decessor meus, p. m., R. P. Włodimirus Ledóchowski, ut tertio quoque anno, occasione Congregationis Procuratorum, Superiores Missionum Indicarum et Ceylanensium a P. Generali convocarentur ut Romam convenirent ⁽¹⁾. Deo tamen res ita disponente, ab eo tempore usque adhuc nulla Procuratorum Congregatio habita est; qua de causa illa decisio exsequi nondum potuit nisi ex parte, occasione duarum Congregationum Generalium.

Convocata vero in annum 1950 Congregatione Procuratorum, cum praeterea aliae causae conventum eiusmodi suadeant, praetermittendam non esse censui opportunitatem itineris romani, quod maior pars horum Superiorum facere nunc debent, ad Relatoris munus obeundum.

Curet igitur RVa res omnes suas ita ordinare, ut die 1 maii anni 1950 Romae, in aedibus nostrae Curiae, esse possit.

De harum autem litterarum receptione velit RVa certiore facere P. Secretarium Societatis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 decembris 1949.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

⁽¹⁾ Cfr. A. R. VII 809.

III. — PRO EXTERNIS

55.

30 augusti 1949

LITTERAE POSTULATORIAE Summo Pontifici missae ad impetrandam Introductionem Causae Servae Dei Annae Soler a S. Sabina, tertiae Antistitae Generalis Sororum Carmelitarum a Carilate.

56.

15 septembris 1949

A. R. P. N. GENERALIS litteras gratulatorias et omnia mittit sociis consociationis Bostoniensis nuncupatae: « Catholic Alumni Sodality », quinquagesimo recurrente anno ab eiusdem ortu.

57.

26 decembris 1949

A. R. P. N. GENERALIS Postulatorias litteras Summo Pontifici submittit ad impetrandam Introductionem Causae Beatificationis Servi Dei Basilii Antonii M. Moreau, fundatoris « Congregationis Sanctae Crucis ».

IV. — RESPONSA.

A) Instituti declarationes universae Societati propositae

(Cf. Epit. n. 18 § 1).

58.

13 maii 1949

De admittendis in Societatem iis qui ad Institutum Saeculare pertinuerunt (Epit. nn. 47, 50).

Cum, per Constitutionem Apostolicam «Provida Mater Ecclesia» ⁽¹⁾, Instituta Saecularia novum statum iuridicum perfectionis in Ecclesia obtinuerint, dubium ortum est, num qui ad eiusmodi Instituta pertinuerunt, irretiantur impedimento ad admissionem in Societatem.

Auditis igitur iuris communis et nostri peritis, et PP. Assistentibus in consilium adhibitis:

1°) donec Congregatio Generalis aliud authentice interpretata sit, «ad praxim bonae gubernationis» ⁽²⁾, declaro Instituto Saeculari pertinuisse: a) non constituere impedimentum primum, quo invalide in Societatem admittuntur «qui saltem ut Novicii... versati sunt per viginti quattuor horas in alia religione in qua emittuntur vota publica» ⁽³⁾; -- b) non constituere impedimentum secundarium, a Congregatione Generali XXVII stabilitum, quo «illicite sine facultate Generalis admittuntur, qui pertinuerunt ad societates vitam religiosam imitantes, in quibus sodales in communi vivendi ratione sub regimine

---

(1) PIUS XII «*Provida Mater Ecclesia*» (A. A. S. XXXIX 114-124); cfr. etiam: PIUS XII «*Primo feliciter*» (A. A. S. XL 283-286), S. CONGR. DE RELIG., *Instructio de Institutis Saecularibus*, 19 mart. 1948 (A. A. S. XL 293-297).

(2) Cfr. *Collect. Decr. d. 9* (Epit. n. 16).

(3) *Collect. Decr. d. 25* (Epit. n. 47), cfr. *Exam. c. 2 n. 3* [27]; *Const. P. I c. 3 n. 5, E* [171-172].

Superiorum degunt, sed tribus consuetis votis publicis non obstringuntur » ⁽⁴⁾).

2°) Cum tamen eadem fere rationes, quibus S. P. Ignatius inductus est ad stabiliendum impedimentum habitus religionis ⁽⁵⁾, et propter quas Congregatio Generalis XXVII inexit impedimentum secundarium de quo supra, valere videantur de novis Institutis Saecularibus, statuo ut, donec vel successor meus vel Congregatio Generalis aliud decreverit, qui ad Institutum Saeculare, tamquam « membra strictiore sensu sumpta » in Constitutione Apostolica « Provida Mater Ecclesia » Art. III § 2 definita, pertinuerunt, licite in Societatem Iesu non admittantur sine licentia Generalis.

B) Alia Responsa

(Cf. Epit. n. 18 § 2).

59.

29 augusti 1949

De Examinatoribus ad gradum (Cfr. Epit. n. 342 § 3).

Interrogatus sum num probari possit in Societate usus quidam, qui in Collegio Maximo istius Provinciae invaluisse dicitur, in hoc consistens quod unusquisque fere Scholasticus e suo examine « ad gradum » unum quendam ex Professoribus excludat.

Ut patet, haec consuetudo in nullo iure nititur quod forsitan habeant Scholastici ad id faciendum. Abusus dicendus est, atque penitus aboleatur oportet.

Superioris utique est, si qua causa extraordinaria id suadeat, in determinato casu sponte providere ne quid detrimenti capiat aequitas vel caritas.

⁽⁴⁾ *Collect. Decr. d. 28 (Epit. n. 50).*

⁽⁵⁾ Cfr. *Exam. c. 2 n. 6 [30].*

60.

22 octobris 1949

De examine Candidatorum (Cfr. Epit. n. 37).

Ad eos examinandos qui in Societatem ingredi petunt, bono Provinciae prospiciens, valde suadeo ut unica constituatur Examinatorum commissio, in qua sint P. Provincialis et P. Magister Noviciorum; ad eamque omnes Candidati ex tota Provincia accedere teneantur. In domibus enim nimis benignum saepe fit examen, praesertim cum de alumnis, Missarum ministris aliisque id genus Candidatis agitur, qui ibi familiares et amici sunt.

61.

2 novembris 1949

De insignibus consociationum supra vestem ferendis.

Ad dubium RVae num permittendum sit Nostris ut insignia consociationum supra vestem ferant, nostrum procedendi modum considerans et auditis PP. Assistentibus, ita respondendum censeo:

concedi potest ut Nostri insigne alicuius consociationis ferant cum eiusdem consociationis congressibus seu festis interesse debent; alias vero nullum insigne, ne piaae quidem consociationis, supra vestem ferant oportet, ut «veluti unius coloris et similitudinis omnes» simus ⁽¹⁾.

62.

11 novembris 1949

De Magistri Noviciorum informationibus ad prima vota emittenda (Cfr. Epit. n. 419 § 1).

Queritur Rector Domus probationis «informationes a P. Magistro Consultationi Domus praebitas, ad vota Noviciis sive

---

⁽¹⁾ *Exam.* c. 2 n. 6 [30]; cfr. etiam *Const. P.* VIII c. 1 n. 8 [671]; *Epit.* n. 212 § 1, 2°; n. 707 § 1.

Scholasticis sive Coadiutoribus concedenda, aliquantulum ieiuniores et parum perfectas » esse; unde fit ut quidam ad vota admittantur in quibus mox manifesti fiunt defectus ob quos repellendi fuissent.

Timeo ne aliqua aequivocatio hic lateat. Secundum Institutum, Iuri Canonico conforme, informationes de Noviciis, non Superiori locali eiusque Consultoribus, sed Provinciali ipsi directe transmittuntur ⁽¹⁾, in spiritu illius decisionis quae vult ut tota institutio Noviciorum sub directa supervisione Provincialis, non Superioris localis, Magistro sit commissa ⁽²⁾. Magister enim, cum Novicios, non in foro externo tantum, sed etiam in interno ⁽³⁾, immo apud nos in sacramentali quoque foro ⁽⁴⁾ dirigat, peculiari obligatione discretionis et secreti servandi ligatur. Oportet igitur ab eo pauciores potius quam plures exquirere informationes.

Quapropter melius sic procedendum esse videtur: Rector examinet quidem cum suis Consultoribus num quid ipsi animadverterint vel pro Novicii promotione ad prima vota vel contra promotionem. Hanc informationem Rector ad Provincialem transmittat, qui eam conferre poterit cum iis quas ipse a Magistro acceperit.

63.

24 novembris 1949

De informationibus ad ultima vota accurate conficiendis. (Cfr. Epit. n. 450 §§ 1, 2).

Vult S. P. Ignatius ut vita eorum qui ad ultima vota emitenda in Societate proponuntur, ab ipso Praeposito Generali (cui Praepositi inferiores referant) « perspecta valde et approbata » sit ⁽¹⁾. Cum enim, ex voluntate eiusdem Sancti Parentis et Societatis, potestas admittendi ad sollemnem professionem et ad

(1) Cfr. *Epit.* n. 129 § 4.

(2) Cfr. *C. I. C.* can. 561 § 1† *Epit.* n. 129 § 3; *Reg. Mag. Nov.* 4.

(3) Cfr. *C. I. C.* can. 565 § 1; *Const. P.* III c. 1 n. 12 [263]; *Epit.* n. 134.

(4) Cfr. *Epit.* n. 159.

(1) Cfr. *Const. P.* V c. 2 n. 1 [516].

vota Coadiutoris spiritualis ac temporalis sit penes Praepositum Generalem, qui nequit eam facile cuiquam delegare, ne Provinciali quidem ⁽²⁾, nisi ille accurate informatus fuerit, nequit in tanto negotio sententiam ferre.

Hac de causa iam inde a primis Societatis temporibus ⁽³⁾ praescriptum est ut:

a) In conficiendis informationibus ad gradum, quae Romam mittantur, in primis quattuor Informatores respondeant ad singula paradigmatis quaesita; deinde haec responsa ad Consultationem Provinciae afferantur, in qua Consultores iterum, non tantum de iudicio finali, sed de singulis quaesitis paradigmatis interrogentur, vel certe de iis de quibus responsum possit esse dubium.

b) In informationibus Praeposito Generali proponendis, clare referatur, sive ex Informatoribus sive ex Consultoribus, quis quid ad singula responderit: nam valde pendet vis responsionis a respondentis persona ⁽⁴⁾; — denique sententia finalis de candidato promovendo vel differendo proferatur a Provinciali in fine informationis, a Consultoribus vero per litteras separatas et clausas, quo liberius loqui possint, P. Generali significetur ⁽⁵⁾.

Minuta et « burocratica » (sit venia verbo) haec omnia videri poterunt. At considerate praescripta sunt, ad minuenda erroris pericula, quae ex humana fragilitate — sive propter opiniones praeiudicatas sive propter affectiones minus fortasse ordinatas — esse poterunt. Et re vera, nisi accurate serventur, P. Generali nequit « perspecta et probata » esse vita candidati, ut S. P. Ignatius desiderat et rei momentum exigit.

Profecto, si ad varia paradigmatis quaesita Consultores nihil respondent, vel si indifferenter et caeco quodam modo de omnibus quaesitis affirmant se consentire cum Informatoribus (etiam cum Informatores inter se minime consentiunt); vel item,

(2) Cfr. *Const.* P. V c. 2 n. 1, A [516, 517]; *Coll. Decr.* d. 149; n. 410 § 3.

(3) Cfr. *Ordinationes Praepositorum Generalium* c. 18 p. 5 (*Institutum* III 304 ss.).

(4) Cfr. *Epit.* n. 450 § 1; *Practica quaedam ad formulam scribendi* n. 48, 6°-7°.

(5) Cfr. *Epit.* n. 450 § 2; *Practica quaedam ad formulam scribendi* n. 48, 8°; n. 65.

si Consultores quasi oculis clausis ad omnia indifferenter asserunt se consentire « cum maiori parte » Informatorum (etiam cum nulla est maior pars, nam duo affirmant, alii vero duo negant) — exempla recentia transcribo, non fingo —, quomodo poterit P. Generalis iudicium proprium sibi efformare? Nihil ei restat, nisi ut Provinciali et Consultoribus se committat, quod non videtur esse ad mentem S. P. Ignatii ⁽⁶⁾.

Si Consultores Provinciae candidatum ipsi non cognoscant, ne omittant saltem suam sententiam proferre de fide praestanda Informatoribus: num scilicet aliquis eorum natura inclinet in nimiam severitatem, vel e contrario nimis benignus inveniatur in suis iudiciis.

---

(6) Cfr. *Const. P. V c. 2 A* [517].

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS VI — ANNO 1950

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1951

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN XI

FASCICULUS VI — ANNO 1950

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1951

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. - PRO SOCIETATE

	<i>Pag.</i>
1. - 25 <i>ianuarii</i> 1950. - De praecepto confessionis annuae et Communionis paschalis in missionibus et Exercitiis spir.	799
2. - 13 <i>februarii</i> 1950. - Renovatur facultas permittendi ut prima vota extra domum Noviciatus emittantur	800
3. - 26 <i>februarii</i> 1950. - Decretum quo introducitur Causa Beatificationis S. D. Francisci Garate	801
4. - 27 <i>februarii</i> 1950. - Communicatur Bulla erectionis Praefect. apost. Haichowensis et Yanchowensis	803
5. - 28 <i>februarii</i> 1950. - Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1951	806
6. - 4 <i>martii</i> 1950. - Summi Pontificis gratus animus ob omina et Missas oblatas	807
7. - 15 <i>aprilis</i> 1950. - Epistola Summi Pontificis occasione Conventus internationalis Promotorum CC. MM.	808
8. - 18 <i>aprilis</i> 1950. - Praef. apost. Fluminis Magdalenae in Vicariatum apost. erigitur, Barrancabermejensem nomine .	812
9. - 24 <i>mai</i> 1950 - Sanatio defectuum, si qui irrepserint, in aggregatione sodalium CC. MM.	813
10. - 24 <i>mai</i> 1950. - Mutationes finium in Miss. Kisantuensi et Kwangensi (<i>Summar.</i>)	814
11. - 1 <i>iulii</i> 1950. - Summi Pontificis epistola de « Cruciata precum et piorum operum »	815
12. - 11 <i>iulii</i> 1950. - Renovatur facultas pro directoribus CC. MM. Sacrum celebrandi sub dio	816
13. - 14 <i>iulii</i> 1950. - Praefectura apost. Lusakensis in Vicariatum apost. erigitur	817
14. - 27 <i>iulii</i> 1950. - Decretum quo mutantur fines Miss. Tarahumarensis, quae in Miss. sui iuris erigitur	819
15. - 6 <i>novembris</i> 1950. - Gratiae aguntur pro Obolo S. Petri .	821
16. - 4 <i>decembris</i> 1950. - Summi Pontificis responsio ad epistolam A. R. P. N., post definitum dogma Assumptionis B. M. V.	822

	<i>Pag.</i>
17. - 8 decembris 1950. - Allocutio Summi Pontificis ad conventum internationalem Religiosorum	823
18. - anno 1950. - Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV. (<i>Summ.</i>)	833

II. - PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

19. - 10 februarii 1950. - Negatur in Coll. Kurseongensi linguam hebraicam locum cedere sociologiae	836
20. - 12 martii 1950. - Summi Pontificis epistola ad Domum Scriptorum « La Civiltà Cattolica »	838
21. - 4 maii 1950. - De festo B.M.V. a Strata in Sinis (<i>Summar.</i>)	840
22. - 13 octobris 1950. - Summus Pontifex gratias agit Sodalibus Marianis, qui aureum calamus obtulerunt.	841
23. - anno 1950. - Nominationes Pontificiae quorundam e Nostri (<i>Summar.</i>)	842

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. - PRO SOCIETATE

24. - 18 ianuarii 1950. - De facultate audiendi confessiones sociorum peregrinationis Anno Iubilari 1950	845
25. - 11 februarii 1950. - Nuntiatur novus Secretarius Societatis .	846
26. - 15 februarii 1950. - Rescriptum de praecepto confessionis et Communionis paschalis in missionibus et Exercitiis spir.	847
27. - 22 februarii 1950 - Petuntur preces pro Nostri captivis et vinculis detentis	847
28. - 10 aprilis 1950 - De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae	850
29. - 1 maii 1950. - Nuntiatur nova editio « Synopsis Historicae Societatis Iesu »	851
30. - 28 maii 1950. - De removendo a bibliotheca libro « Qu'est-ce qu'un Catholique »	852
31. - 15 iulii 1950. - Communicatur cum NN. Directoribus CC. MM. facultas celebrandi sub dio, itemque concionandi .	852
32. - 31 iulii 1950. - De adiuvanda Viceprovincia Iaponica . .	853
33. - 27-30 septembris 1950. - Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXII	855
34. - 10 octobris 1950. - Decretum quo Viceprovincia Australiae in Provinciam veri nominis erigitur	877
35. - 10 octobris 1950. - Territorium Prov. Argentinensis administrative dividitur	879
36. - 10 octobris 1950. - Preces pro hebdomada studiorum de Statu Religioso (<i>Summar.</i>)	882

	<i>Pag.</i>
37. - 25 <i>octobris</i> 1950. - Libri vel articuli quidam a bibliothecis NN. removendi	882
38. - 17 <i>novembris</i> 1950. - Territorium Bolivianum et Paraquariense a Prov. Argentinensi seiungitur	883
39. - 25 <i>decembris</i> 1950. - Epistola et ordinatio de « Ramo Orientali » Societatis Iesu	887

II. - PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

40. - 31 <i>ianuarii</i> 1950. - Normae servandae in usu privilegiorum « extraterritorialitatis »	902
41. - 13 <i>februarii</i> 1950. - Prohibentur Nostri quominus concedant colloquia seu « intervistas » scriptoribus ephemeridum	903
42. - 29 <i>aprilis</i> 1950. - Litterae gratulatoriae in centenario Vene- tensis Coll. S. Francisci Xaverii (Prov. Franc.) (<i>Summar.</i>)	903
43. - 3 <i>mai</i> i 1950. - Normae quaedam traduntur Nostreis Assisten- tiae Galliae de CC. MM. et A. C.	904
44. - 13 <i>mai</i> i 1950. - Litterae in centenario Avenionensis Coll. S. Ioseph (Prov. Tolos.) (<i>Summar.</i>)	905
45. - 14 <i>mai</i> i 1950. - Litterae in centenario Sarlatensis Coll. S. Io- seph (Prov. Tolos.) (<i>Summar.</i>)	905
46. - 17 <i>mai</i> i 1950. - De Conventu Universitario in Universitate Xaveriana, in urbe Bogotá	906
47. - 17 <i>mai</i> i 1950. - Litterae in centenario Dolani Coll. Dominae N. Montis-Rolandi (Prov. Lugd.) (<i>Summar.</i>)	907
48. - 21 <i>iunii</i> 1950. - Litterae in centenario Turnholtani Coll. S. Ioseph (Pr. Belg. Sept.) (<i>Summar.</i>)	907
49. - 7 <i>iulii</i> 1950. - Noviciis commendatur vera abnegatio in fi- liali oboedientia ostendenda	908
50. - 15 <i>iulii</i> 1950. - Normae servandae a NN. Assistentiae Italiae in vacationibus aestivis	909
51. - 16 <i>iulii</i> 1950. - Nihil intermittendum in praeparatione Scho- lasticorum pro Missionibus Sinensibus	916
52. - 8 <i>augusti</i> 1950. - Normae quaedam de usu tabaci ad quas- dam Provincias traditae	916
53. - 22 <i>augusti</i> 1950. - Litterae in centenario Resid. SS. Nominis Iesu in Valparaíso (Vicepr. Chil.) (<i>Summar.</i>)	918
54. - 27 <i>septembris</i> 1950. - De quinquagesimo anniversario ab inita Missionem Tarahumarensi	918
55. - 29 <i>octobris</i> 1950. - Litterae in centenario Zikaweiensis Coll. S. Ignatii (Pr. Franc.) (<i>Summar.</i>)	921
56. - 7 <i>novembris</i> 1950. - De Instituto rerum socialium in Indiis ineundo	921
57. - 17 <i>novembris</i> 1950. - Epistola de erectione Viceprov. dep. Boliviano-Paraquariensis	923

	<i>Pag.</i>
58. - 26 <i>novembris 1950.</i> - De manifestatione defectuum atque de nominatione admonitorum	926
59. - 29 <i>novembris 1950.</i> - Quaedam commendantur de directione CC. MM.	927
60. - 3 <i>decembris 1950.</i> - Epistola ad Viceprovinciam Aequatorianam in centenario a restaurata ibidem Societate	928
61. - 26 <i>decembris 1950.</i> - Quaedam normae iterantur de selectione alumnorum in Collegiis	935

III. - PRO EXTERNIS

62. - 24 <i>martii 1950.</i> - Litterae gratulatoriae Em.mo Card. Nicolao Canali (<i>Summar.</i>)	936
63. - 15 <i>mai 1950.</i> - Litterae postulatoriae pro introductione Causae S. D. Guidonis Negri (<i>Summar.</i>)	936
64. - 4 <i>novembris 1950.</i> - Gratulationes et omnia Exc.mo Pio Paschini, Rectori Magnif. P. Athenaei Lateranensis (<i>Summar.</i>)	936
65. - 15 <i>novembris 1950.</i> - Gratulatoriae litterae dantur Em.mo Card. Clementi Micara (<i>Summar.</i>)	936
66. - 20 <i>novembris 1950.</i> - Summo Pontifici gratias agit Pater noster, propter definitum dogma Assumptionis B. M. V. (<i>Summar.</i>)	936

IV. - RESPONSA

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

67. - 17 <i>novembris 1950.</i> - De potestate excipiendi vota	937
68. - 18 <i>novembris 1950.</i> - De recens promotis sacerdotibus	937

B) ALIA RESPONSA

69. - 13 <i>ianuarii 1950.</i> - De obligatione tradendae doctrinae christianae pueris ac rudibus	938
70. - 8 <i>februarii 1950.</i> - De munusculis occasione Ordinationis sacerdotalis	939
71. - 3 <i>martii 1950.</i> - De Scholasticorum laboribus in officinis	939
72. - 2 <i>decembris 1950.</i> - De monitionibus « paternis » et « canonicis »	939

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

1. . . . .

25 ianuarii 1950

De praecepto confessionis annuae et Communionis paschalis in missionibus et Exercitiis spiritualibus (Rescr. S. C. Concilii).

SACRA CONGREGATIO CONCILII

N. 234/50

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, perdurantibus iisdem causis, a Sanctitate Vestra humiliter postulat ut sibi prorogetur indultum iampridem concessum per rescriptum S. Congregationis Concilii die 24 Ianuarii 1945, N°. 295/45, de facultate qua Christifideles, qui sacras Missiones vel Exercitia Spiritualia a Sodalibus Societatis Iesu, quocumque anni tempore tradita, frequentant, et tunc ad Sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae accedunt, adimplere possint Praeceptum Paschale.

SACRA CONGREGATIO CONCILII, attentis expositis, petitam prorationem, in terminis et forma praecedentis rescripti, benigne impertita est ad proximum quinquennium.

Datum Romae, die 25 Ianuarii 1950.

I. Card. BRUNO, *Praefectus*.

L. ✠ S.

F. ROBERTI, *a secretis*

2.

18 februarii 1950

Renovatur facultas permittendi ut prima vota extra domum Noviciatus emittantur (Rescript. S. C. de Relig.).

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS
N. 178/50

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae humillime provolutus, implorat prorogationem Rescripti diei 12 februarii 1940, vi cuius in Societate Iesu prima vota simplicia, exacto Noviciatu, emitti possint etiam extra Noviciatus domum, derogando a praescripto Can. 574, § 1.

Et Deus, etc.

Vigore facultatum a Sanctissimo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, audito voto Rev.mi P. Proc. Generalis, Rev.mo P. Praeposito Generali benigne commisit ut petitam enunciati indulti prorogationem ad aliud decennium pro suo arbitrio et conscientia concedat, servata in reliquis eiusdem indulti forma et tenore.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, die 18 Februarii 1950.

† FR. L. H. PASETTO, *Secr.*

L. ✕ S.

H. AGOSTINI, *Adiut. a Studiis*

3.

26 februarii 1950

Decretum quo introducitur Causa Beatificationis S. D. Francisci Gárate (Decret. S. C. Rituum) ⁽¹⁾.

SUPER DUBIO

AN SIGNANDA SIT COMMISSIO INTRODUCTIONIS CAUSAE, IN CASU
ET AD EFFECTUM DE QUO AGITUR.

« Qui cognoscit causam altissimam in aliquo genere et per eam potest de omnibus, quae sunt illius generis, iudicare et ordinare dicitur esse sapiens in illo genere. Ille autem qui cognoscit causam altissimam simpliciter, quae est Deus, dicitur sapiens simpliciter, in quantum per regulas divinas omnia potest iudicare et ordinare. Huiusmodi autem iudicium consequitur homo per Spiritum Sanctum » ⁽²⁾. Iamvero Franciscus Gárate, coadiutor temporalis professus Societati Iesu, qui omnia opera, omnes actiones, totam vitam suam ad maiorem Dei gloriam ordinavit, deque omnibus iudicavit, ea ad Deum altissimam causam referendo, vere sapiens est dicendus: atque sapientia, Spiritus Sancti donum, in eo vacua non fuit; uti ex dicendis manifeste apparet.

In oppidulo Azpeitia, provinciae Guipuzcoanae in Hispania, intra Victoriensis dioecesis fines, Franciscus natus est die 3 Februarii a. 1857, sequenti vero die lustralibus baptismi aquis renatus. Parentes eius Franciscus Gárate et Maria Baptista de Aranguren, pii honestique agricolae, septem filios in timore ac Dei amore educarunt, ex quibus tres Societati Iesu sodales facti sunt.

Dei famulus quatuordecim annos natus, in Societatis Iesu collegio Ordunae, famulatum exercuit, tresque post annos die 2 Februarii inter fratres coadiutores adscisci obtinuit, tirociniumque in vico Poyanne in Gallia inivit. Religionis votis nuncupatis, infirmorum curae addictus in domo La Guardia, ubi tria habe-

⁽¹⁾ Cfr. A. A. S. XLII 557-558.

⁽²⁾ S. Th. II 2^{ae}, 45.

bantur collegia, mira sanctitatis specimina decem annos exhibuit. Nemo illo diligentior, nemo magis assiduus, nemo pro infirmis sollicitior, nil de sua valetudine curans. Qui indefessus labor eum adeo depressit, ut superiores eum transtulerint ad studiorum universitatem in loco « Deusto Bilbao », in qua Ianitoris officium ei concrediderunt. Ab anno 1888 usque ad annum 1929 munere hoc tanta perfectione est functus, ut mirabile exemplar factus sit virtutum omnium et sancti existimationem sibi comparaverit. Ipse enim tot per annos constanter, prompte ac delectabiliter, sine vel minimo regressu, humilitate, paupertatis amore, modestia, aequanimitate, prudentia, sui contemptu, in laboribus assiduitate, atque obedientia reniduit; patienter ac festiva comitate pauperes, hospites, omnesque ad Universitatem accedentes, scholasticos praesertim, excipiebat, qui eum: « Frater urbanitas » appellabant. Nullam sibi relaxationem aut solatium concedebat atque in nullum seu linguae seu operum defectum incidisse visus est, uti testes deponunt.

Ceterum tantam animi contra adversa fortitudinem ex intima cum Deo unione hausit, et tenerrima erga Beatam Virginem religione, sanctosque sui patronos.

Laboribus atque morbo fractus, die 9 Septembris anno 1929, Ecclesiae sacramentis piissime susceptis, ad caelestem patriam evolavit.

Sanctitatis fama late propagata, in Victoriensi Episcopali Curia, informativae inquisitiones super scriptis, sanctitatis fama atque liturgico cultu ei non praestito, peractae sunt, Romamque delatae.

Plures interim Summo Pontifici postulatoriae litterae pro causa introducenda fuere porrectae.

Servatis itaque de iure servandis, Rmo. P. Carolo Miccinelli, generali Societatis Iesu Postulatore instante, infrascriptus Cardinalis S. R. C. Praefectus Causaeque Ponens seu Relator, die 7 Februarii anni huius, in Ordinario S. H. C. coetu, dubium proposuit: *An signanda sit commissio Introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur*, de eaque retulit. Emi. ac Rmi. Cardinales, auditis Officialium Praelatorum suffragiis, praesertim vero voce et scripto. R. P. D. Salvatore Natucci Fidei Promotore generali, omnibus mature perpensis, rescribendum censuere: *Signandam esse commissionem si SSmo. placuerit*.

Facta itaque, subscripto die, SSmo. D. N. Pio Papae XII ab eodem Cardinali relatione, Sanctitas Sua, rescriptum Emorum. Patrum ratum habens, *commissionem Introductioni Causae Servi Dei Francisci Gárate* Sua manu dignata est obsignare.

Datum Romae, die 26 Februarii a. sacro 1950.

L. ✕ S.

† C. Card. MICARA, *Ep. Velitern., S. R. C. Praefectus.*

† A. CARINCI, *Archiep. Seleuc., Secretarius.*

4.

27 februarii 1950

Communicatur Bulla erectionis Praefecturae Apost. Haichowensis et Praefecturae Apost. Yanchowensis (Epist. S. C. de Prop. Fide).

SACRA CONGREGAZIONE
« DE PROPAGANDA FIDE »

Prot. N. 4278/49

Roma, 27 febbraio 1950.

REVERENDISSIMO PADRE,

Con la presente mi dò premura di rimetterLe le Bolle di erezione delle Prefetture Apostoliche di Haichow e di Yangchow, erezione avvenuta il 9 giugno 1949 per divisione della diocesi di Shanghai.

... Giudicherà la P. V. se convenga rimettere subito questi originali agli interessati, o piuttosto una copia autenticata dei medesimi, copia che Ella stessa potrà autenticare, rimandando a tempo più opportuno la spedizione degli originali.

Comunque prego la P. V. di voler rinnovare nell'occasione, anche a nome del mio Emo. Superiore, il vivo compiacimento di Propaganda ai bravi Padri Gesuiti della Provincia Francese tanto benemeriti della Missione di Shanghai e di voler porgere sia ad essi, sia ai loro confratelli della Provincia di California, che lavorano nella nuova Prefettura Apostolica di Yangchow, gli auguri più sinceri, avvalorati dal continuo ricordo all'altare.

che nel nuovo difficile campo, che si sono riservato, possano compiere tanto bene e raccogliere tanti frutti spirituali con le loro apostoliche fatiche.

Frattanto profitto volentieri della presente circostanza per porgerLe distinti ossequi e professarmi

di Vostra Paternità Rev.ma
devotissimo nel Signore

† CELSO COSTANTINI, *Segretario*.

Rev.mo P. Giovanni B. JANSSENS
Preposito Generale
della Compagnia di Gesù - ROMA

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Recta Ecclesiarum territorii circumscriptio quam maxime procul dubio prodesse dignoscitur ad dominici gregis curam et regimen facilius procurandum et ad christianum nomen latius inter infideles gentes prolatandum. Hodie siquidem, ad evangelizationis opus in amplissima dioecesi Sciamhaevensi in Sinis expeditius fructuosiusque reddendum, per apostolicas sub plumbo Litteras *Quo catholicae fidei*, hac ipsa die a Nobis datas, dioecesis illius territorium ita dispertitum est, ut nova exinde dioecesis, Succuensis nomine, in meridionali parte erecta sit, cleri indigenae curae tradita, et binae novae Praefecturae Apostolicae in septentrionali parte constituendae, quod quidem nunc per has praesentes Litteras exsequi statuimus. De venerabilium itaque Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi de Propaganda Fide praepositorum consilio, praehabito quoque venerabilis Fratris Antonii Riberi, Archiepiscopi titularis Darensis et in Sinis Internuntii Apostolici, favorabili voto, dilecti Filii Praepositi Generalis Societatis Iesu, quae hucusque totius dioecesis Sciamhaevensis curam et regimen tenuit, oblatis Nobis precibus annuentes, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, binas novas Praefecturas Apostolicas in parte septentrionalis Sciamhaevensis dioecesis erigimus et constituimus: alteram, civiles subpraefecturas de Szeyang, Tsinkiangpu seu Hweiyin, Hwaian, Paoying, Kaoyu, Yangchow seu Kiangtu et

Icheng complectentem, quae a principe eiusdem nominis subpraefecturae urbe de Yangchow appellabitur, et Societatis Iesu ex provincia regulari Californiae sodalibus gubernandam, committimus. Alteram vero, civiles subpraefecturas de Haichow, seu Tunghai, Shuyang, Kanyü, Kwanyün, Lienshui, Fowning, Yencheng, Hinghwa, Tungtai et Taichow complectentem, de Haichow nominandam, sodalium curis committimus eiusdem Societatis Iesu ex provincia regulari Franciae; ambas tamen ad Nostrum et Apostolicae Sedis beneplacitum. Novae itaque utrique Praefecturae Apostolicae earumque Praefectis Apostolicis pro tempore omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae per orbem Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae uti supra disposita, et constituta, rata ac valida esse volumus, et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus tribueretur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursum. Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quadragesimo nono, die nona Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo: A. L.

Pro S. R. E. Cancellario

Decanus S. Collegii

F. Card. MARCHETTI-SELVAGGIANI

P. Card. FUMASONI-BIONDI

Praef. S. C. Prop. Fide

LUDOVICUS KAAS, *Prot. Apost.*

ARTHURUS MAZZONI, *Prot. Apost.*

Reg. in Canc. Ap. vol. LXXVIII N. 16. — AL. TRUSSARDI

5.

28 februarii 1950

Approbantur intentiones Apostolatus Orationis in annum 1951
(Vivae vocis oraculo).

INTENTIONES APOSTOLATUS ORATIONIS IN ANNUM 1951

INTENTIONES GENERALES

IANUARIO	— Ut omnes ad veram Christi Ecclesiam aggregentur.
FEBRUARIO	— Ut fructus Anni Sancti constabiliantur et dilatentur.
MARTIO	— Pro intentionibus generalibus et particularibus Summi Pontificis.
APRILI	— Pro Seminariis Clericorum.
MAIO	— Pro iis, qui propter iustitiam persecutionem patiuntur.
IUNIO	— Ut plenius cognoscatur vis devotionis erga SS. Cor Iesu et Immaculatum Cor B. M. V. ad mala nostri temporis vincenda.
IULIO	— Ut Catholicae Actionis efficacia crescat ex spirituali membrorum crescente fervore.
AUGUSTO	— Ut spiritus odii in mundo caritate christiana extinguatur.
SEPTEMBRI	— Pro recta intelligentia et amore Sacrae Liturgiae.
OCTOBRI	— Ut Dei verbum recte annuntietur et cum spiritu fidei excipiatur.
NOVEMBRI	— Ut, extincto spiritu mendacii, reviviscat inter gentes fiducia mutua.
DECEMBRI	— Ut institutio iuventutis spiritu supernaturali imbuatur.

INTENTIONES MISSIONARIAE

IANUARIO	— Augmentum Missionariorum in Africa.
FEBRUARIO	— Apostolatus in maioribus portibus Asiae et Africae.
MARTIO	— Educatio catholica in Iaponia.
APRILI	— Fides robusta Christianorum in Sinis.
MAIO	— Christianismus in Indonesia.
IUNIO	— Solida formatio christiana Magistrorum in Missionibus.

IULIO	—	Fidelium in India solida formatio christiana.
AUGUSTO	—	Opus missionale Religiosarum.
SEPTEMBRI	—	Christiana educatio socialis in Missionibus.
OCTOBRI	—	Ecclesia in Oceania.
NOVEMBRI	—	Missiones in Indosinis.
DECEMBRI	—	Missiones in regionibus polaribus.

6.

4 martii 1950

Summi Pontificis gratus animus ob omina et Missas oblatas in anniversario Eius natalis et incoronationis (Epist. Substit. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 222244

Dal Vaticano, 4 marzo 1950.

REVERENDISSIMO PADRE,

L'omaggio dei voti augurali, che la P. V. Rev.ma, anche a nome dei Confratelli, ha voluto formare ed inviare all'Augusto Pontefice nella ricorrenza dell'anniversario della Sua Incoronazione e del Suo genetliaco, era penetrato di tanto calore di devozione e pietà filiale che al Suo cuore ha recato dolce e viva soddisfazione.

Il fatto poi che in tale fausta circostanza dai Sacerdoti della Compagnia di Gesù sono state offerte a Dio mille intenzioni di Sante Messe per il Santo Padre e per le necessità inerenti alla Sua ardua fatica nella procellosa via presente, è stato da Lui adeguatamente apprezzato sia per il possente aiuto spirituale così dato al Suo ministero universale, sia per il suo alto significato morale.

Il Santo Padre esprime per tutto ciò la Sua viva riconoscenza e, invocando sull'intera Compagnia di Gesù e particolarmente

sul suo degno Preposito Generale l'abbondanza dei doni divini avvalora la preghiera e l'augurio con la Benedizione Apostolica.

Profitto dell'occasione per professarmi con religioso ossequio

della P. V. Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI, *Sost.*

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI B. JANSSENS
Preposito Generale d. C. d. G. - ROMA

7.

15 aprilis 1950

*Epistola Summi Pontificis occasione Conventus internationalis
Promotorum CC. MM. (Epistola autographa) (¹).*

DILECTO FILIO

JOANNI BAPTISTAE JANSSENS

SOCIETATIS JESU PRAEPOSITO GENERALI

PIUS PP. XII

DILECTE FILI,

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Cum audiverimus Romam undique convenisse « Promotores », qui dicuntur, Marianarum Congregationum, quae a Societate Iesu pendent, ut consilia inter se conferrent de fovendis provehendisque iisdem Congregationibus ad optata Nostra saepius antehac, praesertim vero in Constitutione Apostolica « Bis saeculari » declarata (²), noluimus opportunam hanc praetermittere occasionem, quin cum carissimis Nostris hisce filiis paternam assensionem probationemque Nostram per has litteras communicaremus.

Probe novimus id genus Consociationes, quae a vobis reguntur exiguo quidem esse numero, si cum omnibus comparentur Sodalitatibus hodie in toto mundo exsistentibus; at novimus quoque non raro apud vos Congregationes haberi, a quibus aliae exemplum sumant. Quod profecto incitamento vobis esse debet,

(¹) Cfr. A. A. S. XLII 437-440.

(²) Cfr. *Ibid.* XL 399-402.

ita quidem ut omnes vestrae Sodalitates dignae revera sint et digniores in dies fiant, quae tamquam exemplar adspiciantur. Etsi enim Sodalitates, ad « Primam Primariam » Collegii Romani aggregatae, quiddam sunt non unius Societatis Iesu proprium, sed Ecclesiae universae commune, negari tamen haud potest, ut alias animadvertimus ⁽³⁾, eas, iam inde ab origine ac deiceps aetatum decurso, e Societate Iesu suum excellentioris sanctimoniae et ardentioris apostolatus spiritum hausisse; atque etiam nunc eas iure exspectare posse ex sacra Ignatiana militia perfectissimum exemplum et efficacissimam impulsionem.

Hac de causa ad vos quoque, filii Societatis Iesu, tum ferebatur cogitatio Nostra, cum vehemens Nostrum desiderium manifestabamus ut hae spiritales copiae quam latissime per orbem propagarentur ac feliciter florent et cum praeterea declaravimus hoc praesertim tempore, si umquam alias, eas necessarias esse, cumque ediximus eis « notarum nullam, quibus Actio Catholica insignitur, esse denegandam » ⁽⁴⁾, cum Ecclesia « potius multiformi unitati faveat in apostolicis operibus gerendis, per fraternam utique conspiracyem, Episcopis moderatoribus, in unam metam viribus unitis dirigendis ». Id enim prae oculis habebamus, cum Sodalitates Marianas incitavimus ut hoc sibi proprium tribuerent munus efformandi nempe et ad actionem ducendi electissimos manipulos apostolorum, qui sese tamquam salem terrae et caeleste inter homines virtutis veluti fermentum praeberent ⁽⁵⁾. Nec dubitamus haec vota Nostra vobis plane perspecta, et, pro vestra sueta oboediendi voluntate, vos ardentem velle ea pro viribus ad effectum deducere. Placet autem hec iterum declarare Christi Vicarium in hac tam magnifica progressionem et dilatationem apostolatus laicorum, nostris temporibus peculiari, Sodalitates Marianas non sine summo animi gaudio ac solacio intueri quasi conspicuo in loco collocatas; et Eundem a vestrae Societatis filiis exspectare, ut pro sui Instituti indole impigre in easdem Sodalitates excolendas et provehendas operam suam impendant. Ecclesia multum a vobis exspectat, atque optat ut ubique Congregationes Mariales suum teneant locum; ut Actio nempe Catholica pleno iure nominari possint sub Beatissimae

⁽³⁾ *Ibid.* p. 397.

⁽⁴⁾ *Ibid.* p. 398.

⁽⁵⁾ *Ibid.* p. 395-491 et XXXIX 632.

Virginis tutela, atque eodem ordine polleant, ac ceterae Conso-
ciationes, quae apostolatus opera provehunt sub una Ecclesia-
sticae Hierarchiae auctoritate.

Placet vero ea vobis inculcare, quae iam diximus de Soda-
litatibus « Primae Primariae » aggregatis, quaeque propterea iis
peculiaribus notis praeditae esse debent, quas descripsimus in
Constitutione Apostolica « Bis saeculari »: ediximus nempe has
peculiares notas « nullo esse impedimento quominus Congrega-
tiones Marianae pleno iure dici possint Actio Catholica B. M.
Virgine auspice et afflante suscepta »; atque iisdem tribuere, in
Actionis Catholicae agminibus, partes certo notabiles; immo
etiam utilissimas et fere omnino necessarias. Congregationes
enim Mariales, qua sunt historia et indole, peculiariter designan-
tur ad fovendas pulcherrimas has notas: notam imprimis sancti-
moniae, quae vera ac solida sanctimonia sit, et quae optima dici
possit pro cuiusque Sodalitis condicione vitae; notam praeterea
christianae Sodalium conformationis qua eorum revera unus-
quisque fiat exemplum suorum aequalium in vita tum familiari
tum sociali; notam postremo plenae et perpetuae oboedientiae
observantiaeque Christo Domino et Eius Ecclesiae, Beatissima
Virgine Maria quasi praelucente ac duce; quod quidem auspi-
cium felicissimum dici debet hoc nostro saeculo, mariali nomi-
ne insighiendo, cui contigit experiri praesentio-rem tutelam Ma-
tris Dei eiusque validissimum patrocini-um.

Quae cum ita sint, vos cohortamur ut hac vestra via haud
trepidi pergatis, etsi interdum per eam impedimenta varia non
deerunt. Dei Eiusque Matris auxilio freti, conscii desideriorum
et iussorum Vicarii Iesu Christi, depositaque quavis dubitatione
cunctationeque, urgete animose opus Congregationum Marialium,
prouti earum indoles et leges requirunt: imprimisque severam
cooptandorum selectionem curate, eos tantum adlegendos, qui ad
altiora revera adspirent ac studium apostolicum combibere cu-
p-iant; ac praeterea praecipuas apud vos partes habeat interior
animorum formatio, sine qua inanis, vel suspecta vobis esse de-
bet quaelibet exterior tantum operositas. Haec autem solida ani-
morum conformatio, et apostolica operositas inde permanens,
indolem omnino marialem prae se ferre debent; siquidem pia
illa animi propensio in Beatissimam Virginem colendam et aman-
dam, qualem Sodalitates vestrae semper professae sunt, ubique
et perpetuo veluti tessera ac peculiaris nota habeatur verae fidei

veraeque doctrinae. Nec nimium vobis cordi sit assensum multitudinis haurire: etenim vos, ad exemplum Christi Domini, non venistis ad blandiendum mundanis auribus, sed ad testimonium reddendum veritati. Ne timeatis denique hoc efficacissimum sanctimoniae et apostolatus instrumentum adhibere praesertim apud illos coetus, qui quidem hoc christiano imbui spiritu magis indigent, vel eum magis possunt per venas humanae societatis infundere; atque in primis apud opifices, itemque apud eos, qui altiorum disciplinarum studiis vacant. Haud ignoramus labores huiusmodi non leves esse, nec paucas praebere difficultates; at novimus etiam vos consuevisse non facilioribus laboribus vos addicere, sed fructuosioribus ad maiorem Dei gloriam; ac praeterea cum magnum vobis a Deo donum concreditum sit, quales sunt Congregationes Marianae, monitionem illam tamquam vobis a Iesu Christo impertitam habeatis: « Cui multum datum est multum requiretur ab eo » » ⁽⁶⁾.

At necessarium non videtur Nobis adhortationi huic Nostrae diu multumque immorari, cum Nobis apprime nota sit vestra erga Episcopos locorumque Ordinarios observantia, atque iisdem habenda obtemperatio; neque minus exploratum Nobis sit sincera vos percipere voluntate ceteris apostolatus coetibus adiutricem fraterna consensione praestare operam secundum normas per Apostolicam Constitutionem « Bis saeculari » a Nobis datas.

Caelestium interea munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte Fili, universisque Societatis Iesu religiosiis viris, peculiarique modo iis, qui Congregationibus Marialibus provehendis moderandisque navant operam eorundemque alumni Apostolicam Benedictionem effuso animo impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XV mensis Aprilis anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

⁽⁶⁾ LUC. XII 48.

Praefectura Apostolica Fluminis Magdalenae in Vicariatum Apost. erigitur, Barrancabermejensem nomine nuncupandum (Decret. S. C. de Prop. Fide) (1).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolicis sub plumbo Litteris *Dominici gregis*, a felic. rec. Pio Undecimo Decessore Nostro, anno millesimo nongentesimo vicesimo octavo, die secunda Aprilis, in Columbiana Republica nova Praefectura Apostolica, Magdalenae Fluminis nomine, erecta fuit, et Sodalium Societatis Iesu curis concredita. Horum Evangelii praeconum labore et industria non mediocres res catholica profectus, postremis potissimum his temporibus, tulisse fertur, ita ut ad maioris dignitatis gradum Praefecturam illam provehere sane congruum visum sit. Quare venerabiles Fratres Nostri, Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando praepositi, prae habito venerabilis Fratris Ioseph Beltrami, Archiepiscopi titularis Damasceni et in Columbia Nuntii Apostolici, favorabili voto, re mature perpensa, facultatibus utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessis, Apostolicam quam memoravimus Praefecturam Fluminis Magdalenae hac ipsa die in Vicariatum Apostolicum evexerunt, nomine Barrancabermejensem, finibus vero immutatis manentibus, eorumdem illum apostolicis Societatis Iesu sodalium curis concreditum, ad Apostolicae tamen Sedis beneplacitum, decreverunt. Nos vero hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam adproban-tes ac ratam habentes, suprema auctoritate Nostra confirmamus et ideo Vicariatum Apostolicum Barrancabermejensem ita erectum et constitutum harum Litterarum vi declaramus, decernimus. Novo itaque Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri per orbem Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent, eosque iisdem pa-

(1) Cfr. A. A. S. XLII 586.

iter adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus, volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus habetur ostensis. Nemini autem hanc paginam evectionis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti, confirmationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo non-gentesimo quinquagesimo, die duodevicesima Aprilis mensis. Pontificatus Nostri anno duodecimo: A. L.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI-SELVAGGIANI

Decanus S. Collegii

P. Card. FUMASONI-BIONDI

Praef. S. C. Prop. Fide.

ARTHURUS MAZZONI, *Prot. Apost.*

BERNARDUS DE FELICIS, *Prot. Apost.*

Reg. in Canc. Ap. Vol. LXXIX: N. 24. — AL. TRUSSARDI.

9.

24 maii 1950

*Sanatio defectuum, si qui irreperint, in aggregatione sodalium
CC. MM. (Rescript. S. C. Concilii).*

N. 2414/50

SACRA CONGREGATIO CONCILII

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, quae sequuntur humiliter exponit:

Temporum decursu multae ubique Congregationum Marianarum Sodalitates legitime erectae sunt atque ad Primam Primariam in Collegio Romano existentem etiam per decretum Praepositi Generalis Societatis Iesu sunt aggregatae. At in adscriptione membrorum singulis Congregationibus ut supra legitime erectis atque aggregatis, etsi formula receptionis semper adhibita fuerit, aliquid tamen essenziale aliquando est praetermissum, nempe inscriptio nominum in albo Associationis, quae iuxta canonem 694. § 2 ad valorem omnino requiritur. Nunc autem hoc vitium in singulis casibus invenire et curare difficilem esset.

Quare orator, nomine Praepositi Generalis eiusdem Societatis Iesu, humiliter implorat ut Sanctitas Vestra omnes huiusmodi adscriptiones, quae hucusque ob hunc defectum invalide factae sunt, benigne sanare dignetur, ita ut socii omnes ceteroquin legitime recepti, vere et valide adscripti habeantur, omnibusque Indulgentiis ac privilegiis Congregationibus Marianis a Sancta Sede concessis gaudere valeant.

SACRA CONGREGATIO CONCILII, attentis expositis, Rev.mo Praeposito Generali Societatis Iesu gratiam sanationis iuxta preces benigne impertita est.

Datum Romae, die 24 Maii 1950.

I. Card. BRUNO, *Praefectus*.

F. ROBERTI, *a secretis*

10.

24 maii 1950

Quaedam pars territorii Vicariatus Apost. Kwangensis et Vicariatus Apost. Kisantuensis seiungitur et tribuitur Vicariatus Apost. Leopoldopolitani (Congregat. Imm. Cordis Mariae concredito), ita ut huius limites in illis territorii partibus deinceps hi habeantur: quoad Vicariatuum Apost. Kwangensem spectat: cursus fluminis Likulu ex sua confluentia cum flumine Kasai usque ad suas scaturigines; exinde linea recta usque ad scaturigines fluminis Tua; inde linea recta usque ad fontes fluminis Dweme, quod ortum ducit prope limitem Vicariatus Apost. de Kisantu. Quoad Vicariatuum Apost. Kisantuensem spectat: e fontibus fluminis Mfuna, ubi Vi-

cariatus Leopoldopolitanus Vicariatum de Matadi tangit, linea recta ab occidente ad orientem versus usque ad confluentiam fluminis Ndjili et fluminis Didingi; dein cursus huius postremi fluminis: exinde ex istius fontibus linea recta usque ad confluentiam fluminum « Black-River » et Lumene; illinc linea recta usque ad scaturigines fluminis Dweme, usque ad novos limites cum Vicariatu de Koango. (Decretum S. C. de Prop. Fide. Cfr. A. A. S. XLII 648-649).

11.

1 iulii 1950.

Summi Pontificis epistola de « Cruciatu precum et piorum operum » (Epistola autographa ad Direct. Gen. deleg. Ap. Or.)⁽¹⁾.

DILECTO FILIO

FRIDERICO SCHWENDIMANN, *S. I.

MODERATORI GENERALI DELEGATO

CONSOCIATIONIS AB APOSTOLATU ORATIONIS

PIUS PP. XII

DILECTE FILI,

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Non sine peculiari animi delectatione agnovimus, consociationem istam ab Apostolatu Orationis in Sacrum vertentem Annum, Nostris monitis studiose obsequentem, indixisse veluti « Cruciatam precum piorumque poenitentiae operum », ut divinae misericordiae generi humano, tot conflictationibus dilaniato angustiisque graviter laboranti, copiosiores arcessantur. Omnes autem qui sacrum eiusmodi certamen inire volunt, curare praesertim debent, ut semel saltem in hebdomada sacrificio Missae intersint deque altari libent, quam Communionem reparatricem vocant, et Mariale Rosarium, quantum fieri potest, collecta domi familia, quotidie recitent. Iam vero ex omnibus partibus terrarum orbis, ut libentissime accepimus, non modo ii, qui Apostolatu

(1) Cfr. A. A. S. XLII 634.

Orationis inscripti sunt, sed bene multi e ceteris fidelibus pio supplicationum certamini hilares nomen dederunt. Itaque multis in regionibus ipsis cohortantibus sacrorum Antistitibus sociisque Actionis Catholicae enixe adiuvantibus, maiore frequentia et impensiore studio religionis pietatisque officia celebrantur, praecipue in honorem sacrorum Cordium Iesu et Mariae, quae, quasi pacis et caritatis vexilla, sunt omnibus gentibus ostensionni attollenda. Dum igitur de fructibus hucusque perceptis tibi cunctisque ab Apostolatu Orationis sodalibus ex animo gratulamur, firmiter fore confidimus, ut plura alia fidelium agmina in generosum precationum expiationisque operum certamen quam primum alacriter descendant. Hoc enim consequendis finibus a Nobis per Annum Sacrum propositis plane ac mirifice respondet. Qua quidem lactissima spe erecti, in auspiciis caelestium donorum, inque peculiaris Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili, tuisque consiliorum laborumque sociis et universis « Cruciatæ precum » adscriptis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die 1 mensis Iulii, festo Pretiosissimi Sanguinis D. N. I. C., anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

12.

11 iulii 1950

Renovatur facultas pro directoribus CC. MM. Sacrum celebrandi sub dio (Rescript. S. C. de Religiosis).

N. 4717/47

BEATISSIME PATER

Secretarius Generalis Congregationum B. Mariae Virginis, ad pedes S. V. provolutus, humiliter implorat renovationem facultatis ad triennium concessae per Rescriptum 19 iulii 1947. N. 4717/47, quod huius tenoris est: ut Directores eorumque delegati Societatis Iesu, quando ratione vacationum simul cum iuvenibus sunt in montibus vel in agris, vel in similibus locis, facultatem habeant Missam celebrandi in altari portatili et si sub

dio, adhibito tentorio in forma aediculae quo altare a ventis protegatur — si non est facilis accessus ad ecclesiam, praedicandi divinum verbum atque confessiones excipiendi, extra diocesim, sive iuvenum sive aliorum forte accedentium, dummodo tamen ab aliquo Ordinario loci sint approbati; praemonitis, si commode fieri poterit, locorum Ordinariis.

Et Deus etc. ...

Vigore facultatum a SSmo Domino Nostro concessarum, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, audito voto Rev.mi P. Proc. Gen., Rev.mo P. Praeposito Generali benigne commisit ut petitam gratiam iuxta preces, pro suo arbitrio et conscientia concedat, servata forma et tenore praecedentis concessionis.

Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, die 11 iulii 1950.

L. PASETTO, *Secretarius*.

13.

14 iulii 1950

Praefectura apost. Lusakensis in Vicariatum Apost. erigitur (Decret. S. C. de Prop. Fide).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si sedulis Evangelii Praeconum apostolicis curis Missio quae libet in catholico propagando nomine laetum, Deo favente, incrementum suscepit, ad maioris dignitatis gradum evehi oportet, congruumque est. Quum itaque in Rhodesia septentrionali Africae ditionis Britannicae Praefectura Apostolica Lusakensis, impensis Societatis Iesu sodalium laboribus, qui plurimos iam annos evangelizationis operi tam fructuose illic incumbunt, non mediocre religioni augmentum comparaverit, digna sane visa est, quae ad Vicariatum Apostolici gradum evehatur. Venerabiles igitur Fratres Nostri S. R. E. Cardinales S. Congregationi d Propaganda Fide praepositi, habito venerabilis Fratris Davidis

Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia, Apostolici Africae Orientalis et Occidentalis Britannicae Delegati, favorabili voto, re mature perpensa, facultate utentes sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum peculiariter concessa, Apostolicam quam supra memoravimus Lusakensem Praefecturam, eodem servato nomine, in Vicariatum Apostolicum erexerunt, et eiusdem Societatis Iesu sodalium curis, ad Nostrum tamen et Sedis Apostolicae beneplacitum, commiserunt. Quam Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam Nos apostolicae Nostrae potestatis plenitudine ratam habentes, harum Litterarum vi confirmamus et idcirco Vicariatum Apostolicum Lusakensem uti supra erectum et constitutum declaramus et decernimus. Novo itaque Vicariatui huic eiusque pro tempore Vicariis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceteri Vicariatus Apostolici eorumque Praesules iure communi fruuntur et gaudent; eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposita et constituta, rata ac valida esse volumus et iubemus, contrariis quibuscumque minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis, aut excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eandem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam eversionis, erectionis, constitutionis, commissionis, confirmationis, concessionis, statuti et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum. Datum Romae apud S. Petrum anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die quarta decima Iulii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo. A. L.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI-SELVAGGIANI

S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI

S. C. de Prop. Fide Praef.

ARTHURUS MAZZONI, *Prot. Apost.*

ALBERTUS SERAFINI, *Prot. Apost.*

14.

27 iulii 1950

Communicatur Decretum quo aliquantulum mutantur fines Miss. Tarahumarensis, quae in Miss. sui iuris erigitur (Epist. et decret. S. C. Consistor.).

SACRA CONGREGAZIONE CONCISTORIALE

Prot. 267/50

Roma, 27 luglio 1950.

REV.MO PADRE,

Ho il piacere di rimettere alla P. V. Revma l'acclusa copia del Decreto Concistoriale col quale è stata distaccata dalla diocesi di Chihuahua ed eretta in Missione *sui iuris* la provincia di Tarahumara, dove i RR. Padri della Compagnia di Gesù da tempo e con tanto zelo lavorano.

La nuova Missione, come di consueto, è passata alle dipendenze della S. C. de Propaganda Fide.

Con sensi di distinto ossequio mi professo

di V. P. Revma
dev.mo per servirLa
† FR. AD. CARD. PIAZZA
Vescovo di Sabina e P. M. Segret.

Rev.mo Padre

P. GIOVANNI B. JANSSENS

Preposito Generale d. C. di Gesù

CHIHUAHUENSIS

DISMEMBRATIONIS ET MISSIONIS SUI IURIS

« TARAHUMARENSIS » ERECTIONIS

DECRETUM

Cum territorium regionis vulgo « Tarahumara » ad dioecisim Chihuahuensem pertinens, latissime pateat et suam iam habeat ordinatam ecclesiasticam institutionem, Excmus P. D. Antonius Guizar Valencia Episcopus Chihuahuensis, ab Apostolica Sede postulavit ut memoratum territorium « Tarahumara » in Missionem sui iuris erigeretur.

SSmus Dominus Noster PIUS Divina Providentia PP. XII. habito favorabili voto Excmi P. D. Gulielmi Piani, Archiepiscopi titularis Nicosiensis et in Republica Mexicana Visitatoris Apostolici, de consilio Emi et Revmi Cardinalis S. C. Consistorialis Secretarii, felicem nactus occasionem quinquagesimi anniversarii redivit Patrum Societatis Iesu in opus evangelizationis regionis memoratae *Tarahumara*, precibus benigne annuendum censuit.

Quare Sanctitas Sua, suppleto quatenus opus sit, eorum interesse habentium vel habere praesumentium consensu, de plenitudine Apostolicae potestatis, praesenti Consistoriali Decreto, a dioecesi Chihuahuensi distrahit regionem vulgo *Tarahumara*, quam in Missionem sui iuris *Tarahumarensem* appellandam erigit atque, ad normam iuris communis, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide subiicit.

Huius sic erectae Missionis fines attingent; ad septentrionem et orientem dioecesim Chihuahuensem; ad occidentem Status civiles vulgo Sonora et Sinaloa; ad meridiem archidioecesim Durangensem. Eadem Missio habebit proinde paroecias vulgo Calvo, et Sisoguichi cum Vicariis quibus nomen: Norogachi, Cerocahui, Guadalupe, Chinatu, Carichi et San Juanito.

Quibus super rebus Eadem Sanctitas Sua praesens edi iussit Consistoriale Decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae fuissent, et ad huius executionem deputare dignata est memoratum in Republica Mexicana Visitatorem Apostolicum, eidem tribuens necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere ipsi imposito ad S. C. Consistorialem cum primum fas erit, mittendi peractae executionis actus exemplar authenticum.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 6 maii 1950.

Concordat cum originali
Romae, 27 iulii 1950

L. ✕ S.

Sac. ALOISIUS BIONDI
Custos Archivii S. C. Consistorialis

15.

6 novembris 1950

Gratiae aguntur pro Obolo S. Petri (Epist. Subst. Secret. Status).SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 238163

Dal Vaticano, 6 novembre 1950.

REVERENDISSIMO PADRE,

Sono lieto di farmi interprete presso la P. V. Rev.ma della riconoscenza dell'Augusto Pontefice per la generosa offerta ... che Ella, a nome dell'intera Compagnia di Gesù, ha voluto devolvere all'Obolo di San Pietro.

Questa, oltre ad essere un liberale contributo per le necessità sempre maggiori della Santa Sede nella travagliosa ora presente per i nobili sentimenti che l'hanno ispirata e determinata, acquista un significato spirituale, che riesce di particolare onore alla Compagnia, la quale, non volendo a nessuno essere seconda nella completa dedizione e nell'operoso e fattivo amore verso il Sommo Pastore della Chiesa, ha voluto una volta ancora manifestare tale affettuosa riverenza e procurare al Santo Padre la soddisfazione di poter allargare al soccorso di nuovi bisogni e all'aiuto di nuove opere la Sua generosa carità.

Sua Santità invoca perciò copiosi i doni della grazia celeste sopra V. P. e la sua Famiglia Religiosa e sopra tutte le attività, affidate al loro valore e al loro zelo, e convalida l'augurio con la Benedizione Apostolica.

Profitto dell'occasione per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI, *Sost.*

Reverendissimo Padre
Padre GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Preposito Generale d. C. d. G. - ROMA

16.

4 decembris 1950

Summi Pontificis responsio ad epistolam A. R. P. N., qua gratias nomine Societatis agebat post definitum dogma Assumptionis B. M. V. (Epist. Subst. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 236421

Dal Vaticano, 4 dicembre 1950.

REVERENDISSIMO PADRE,

E' pervenuto a Sua Santità il pregiato Foglio della Paternità Vostra Rev.ma, in data 20 novembre scorso, con cui Ella, a nome di tutta la Compagnia di Gesù, esprimeva i sensi di devota esultanza e di viva gratitudine al Sommo Pontefice per la recente definizione dogmatica dell'Assunzione di Maria Santissima al cielo.

Nel ricevere tale documento il Santo Padre ha potuto ancora una volta osservare quanto sia viva tra i figli di S. Ignazio la fiamma della pietà mariana, che, ricevuta quale tesoro preziosissimo dal Santo Fondatore, è stata sempre da essi gelosamente conservata ed alimentata ed in questa circostanza soprattutto ha più che mai brillato.

Al Santo Padre, infatti, è ben nota la parte preziosa avuta dai Padri Gesuiti in quell'opera indispensabile di preparazione, che ha suggerito al Sovrano Pontefice di ritenere maturi i tempi per la proclamazione del dogma. Gli studi severi e profondi eseguiti da valenti teologi dell'Ordine nell'analisi delle fonti rivelate e storiche, il lavoro alacre, operato con diligente cura da altri membri della Compagnia, nella discussione degli argomenti teologici e nella raccolta delle petizioni, tutto ciò ha messo in chiara luce come questa verità riposasse già pacificamente nel solco della più autentica Tradizione.

In tal guisa la Compagnia di Gesù ha contribuito non poco a questo avvenimento grandioso dell'Anno Santo, e con ciò, a tutto il bene spirituale che ne deriva per la Chiesa:

Ben a ragione quindi la P. V., insieme ai Suoi figli, ha diritto di esultare per l'avvenuta definizione. Di questo Sua Santità

Si congratula e paternamente ringrazia; e, mentre è lieta di innalzare la Sua fervida preghiera, affinchè la Compagnia di Gesù possa sempre maggiormente meritare l'assistenza materna della Ss. Vergine Assunta, ben volentieri imparte alla P. V. Rev.ma e a tutti i Suoi figli il conforto dell'Apostolica Benedizione, pegno dei divini favori.

Profitto dell'incontro che mi si offre per confermarmi con sensi di religioso ossequio

della Paternità Vostra Rev.ma
dev.mo nel Signore
G. B. MONTINI *Sost.*

Reverendissimo Padre
P. GIOVANNI BATTISTA JÁNSSENS
Preposito Generale d. C. d. G. - ROMA

17.

8 decembris 1950

Allocutio Summi Pontificis ad conventum internationalem Religiosorum.

Annus sacer, qui nullo Nostro merito, sed favente Dei misericordia, benefactis efficientior evasit, quam eum humanae mentis praecipiebat provisio, mira spectaculorum serie ostendit, quam fide polleat, quam vitae ubertate Ecclesia Christi, Mater nostra, vigeat. Hisce peculiaris gravitatis et momenti eventibus et inceptis bene vester interseritur Conventus, fraterna vestra interlucet corona, quam amantibus verbis perplacet Nobis nunc salutare.

Quod quidem numquam ecclesiasticarum rerum memoria factum esse recenset, nunc primum sodalitates, in quas qui cooptati sunt suae veluti vitae metam evangelicam absolutionem perfectionemque sibi praestituunt, in tam celebres coetus coaluerunt, quemadmodum postremis hisce diebus contigit, ut de communibus utilitatibus cogitata libarent consilia.

Quod ut efficeretur, iudicio Nostro matura tempora omnino requirebant. Mutata enim rerum adiuncta, quae subire debet Ecclesia, nonnulla doctrinae placita, intra ipsa Ecclesiae saepta conflata et evulgata, eas quoque quaestiones attingentia, quae ad moralis perfectionis condicionem et statum pertinent, apostolici laboris, quem vos large et prolixè suscipitis, instantes necessitates, haec omnia valde suadebant, ut dispositis disceptationibus et studiis vacaretis.

Opus vero vestrum iam in eo est, ut persolvatur. Accuratis

considerationibus id ferbuit, proposita multiplicia progenuit neque perficiendis virtutibus, ut speramus, minus locuples erit. Has, vestris annitentibus voluntatibus, Dei gratia excitabit, quam quidem preces et religiosae abnegationis expleta opera, tum vestra, tum praesertimstrarum in Christo sororum, incepto, in quod incumbitis, flammantibus votis invocarunt.

Divini autem praesidii et luminis pignus, ut vester rite confiatur et finiatur conventus, Christi Vicarii paternam exposcit Benedictionem. Quam antequam vobis impertiamus, opportunum ducimus aliqua vobis loquendo proferre, quae ad religiosae vitae rationes, necessario declarandas, spectent et quae enodata dein, normae instar, vestros dirigant cogitatus et actus.

I.

Ante omnia iuvat Nos paucis perstringere, quoniam religiosorum Ordinum et Congregationum in Ecclesia sit locus. Scitis profecto Redemptorem nostrum Ecclesiam ierarchica natura praeditam condidisse. Nam inter Apostolos eorumque successores, quibus adiciendi sunt ipsorum muneris auxiliares, et simplices fideles is certi discriminis intervallum posuit, qua quidem duplici compagine Regni Dei in terris constat structura. Quocirca divino ipso iure statutum est, ut clerici distinguantur a laicis (cfr. can. 107). Inter duos hos gradus religiosae vitae status intericitur, qui, ecclesiastica origine defluens, ideo est atque ideo valet, quia arcte proprio Ecclesiae fini cohaeret, qui eo spectat, ut homines ad sanctitatem assequendam perducantur. Quamvis quilibet christianus, Ecclesia duce, hoc sacrum culmen scandere debeat, tamen religiosus homo illuc progreditur itinere omnino suo et praesidiis celsioris naturae.

Praeterea status religiosus nullo modo reservatur ad unam vel alteram duarum partium, quae ex iure divino in Ecclesia exstant, cum tum clerici tum laici itidem religiosi esse queant, et cum contra sive religiosi sive iis qui tales non sunt clericalis dignitatis aditus pateat. Deerrat igitur in aestimandis fundamentis, quae Christus constituendae iecit Ecclesiae, qui secum reputat peculiarem saecularis cleri formam, upote saecularis, a divino Redemptore statutam sancitamque esse, peculiarem autem regularis cleri formam, licet ipsa bona et rata habenda sit, quippe quae ex altera manet, secundariam et auxiliarem esse. Quocirca, ordine a Christo statuto ob oculos habito, neutra peculiaris gemini cleri forma divini iuris praerogativam tenet, cum idem ius neque alteri alteram praeponat neque alterutram emoveat. Quodnam vero utriusque sit

discrimen, quatenus mutuae rationes, quinam in humanae salutis perficiendo opere utrique committendus sit labor, haec omnia Christus temporum varietatibus et necessitatibus circumscribenda reliquit vel, si volumus expressius cogitatum Nostrum definire, Ecclesiae decretoriis mandavit consiliis.

Haud dubie ad iuris divini praescriptum sacerdos, sive saecularis sive religiosus est, ita munia exercere debet sua, ut Episcopo auxiliator adsit et subsit. Hoc revera, quod ceterum ex sueto more in Ecclesia contingit, in Codice iuris canonici illa de religiosis viris, utpote parochis et Ordinariis locorum, praescripta (Can. 626 - 631; 454 par. 5) haud obscure declarant. Neque raro evenit, ut in sacerdotum expeditionum territoriis universus qui illic versatur clerus, non excepto Antistite, regularis sit militiae. Neve autemet quisquam id prorsus extra ordinem suamque normam esse, ita ut censeatur hoc ad tempus tantum contingere et, simulac fieri possit, sacram procuracionem saeculari clero esse tradendam.

Sed et Religiosorum Ordinum exemptio neque principiis constitutionis divinitus Ecclesiae datae obsistit neque ullo modo repugnat legi, qua sacerdos Episcopo parere debet. Etenim ad normam iuris canonici religiosi exempti Episcopi loci potestati subsunt, prout episcopale munus perfungendum et animorum rite ordinanda curatio requirunt. Quod etiamsi praetermittamus, in disceptationibus per postrema decennia super exemptione habitis haud satis fortasse animadversum est religiosos exemptos, etiam ex praescripto iuris canonici semper et ubique Romani Pontificis potestati, utpote supremo suo Moderatori, subici, cui oboedire tenentur etiam vi voti oboedientiae (can. 499 par. 1). Iamvero Summus Pontifex, ut in universam Ecclesiam, ita in unamquamque dioecesim et in singulos christifideles ordinariam et immediatam iurisdictionem habet. Ergo constat primariae a Deo latae legi, qua clerici et laici Episcopi regimini subesse debent, etiam ad religiosos exemptos quod attinet satis superque obtemperatum esse ac denique Christi voluntati et statuto utriusque militiae clerum pari respondere obsequio.

II

His, quae adhuc dicta sunt, altera conecitur quaestio, quam explanare et enodare Nobis nunc cordi est: spectat ea rationem, qua clericus et religiosus ad suam morum perfectionem et absolutionem contendere debet.

Veritati absonum est asseverare clericalem statum, utpote talem et prout ex divino iure procedit, ob naturam suam vel saltem ob

eiusdem naturae postulatum quoddam exposcere, ut ab eisdem sodalibus evangelica consilia servantur et hac de causa debere aut posse statum evangelicae perfectionis (acquirendae) appellari. Clericus igitur non vi divini iuris evangelicis consiliis paupertatis, castitatis, oboedientiae devincitur; ac praesertim non eodem modo devincitur eademque ratione, qua ex votis publice nuncupatis in religioso statu capessendo huiusmodi obligatio exoritur. Id autem non prohibet, quominus privatim suaeque sponte clericus haec vincula suscipiat. Itidem quod Latini ritus sacerdotes sacrum coelibatum servare tenentur, inter clericalem et religiosum statum discrimen non aufert vel attenuat. Clericus vero regularis, non prout est clericus, sed prout est religiosus, evangelicae perfectionis condicionem et statum profitetur.

Quodsi Nos per Apostolicam Constitutionem « Provida Mater Ecclesia » ediximus formam quoque vitae, quam Saecularia Instituta sequuntur, autumandam esse evangelicae perfectionis statum publico agniti iudicio, propterea quod eorum sodales evangelicis consiliis observandis aliquo modo astringuntur, hoc quoque nequaquam Nostrae nuper allatae contradicit sententiae. Nulla profecto ratio officit, quominus clerici in Saecularia Instituta coalescant ut, ad evangelicae perfectionis statum, huiusmodi vitae delectu et genere, contendant, sed tum ipsi quoque sunt in statu perfectionis acquirendae, non utpote clerici, sed utpote Saecularis Instituti gregales. Huiusmodi enim Institutum evangelica consilia, quae, religiosi status propria, ibi summa perfectione in rem deducuntur, habet sane veluti vitae rationem, cui inhaereat, ita tamen complet, ut e statu regulari non pendeat, sed per se stet in externa vitae forma ad perfectionem nuper memoratam haud necessario pertinente.

III

Opportunum esse remur aliquantisper ei immorari quaestioni, quasnam status religiosus praebeat rationes ad illum ineundum.

Sunt qui asserant religiosum statum natura sua fineque suo, cui probatio deneganda non sit, nihil aliud esse nisi salutis refugium timentibus et anxiiis datum, qui, cum non valeant procellosae vitae obire discrimina, et aspera rerum sustinere neque sciant neque forsitan velint, socordia ducti valedicunt saeculo et in sereni coenobii portum confugiunt; quocirca Dei gratiae et sui excitandam esse fiduciam, ut qui otiosam petunt tranquillitatem abiciant huiusmodi opinatam animi propensionem et audeant communis vitae certamina aggredi. Numquid hoc verum est?

Nostrum non est nunc iudicii libra pensare, quoniam singuli impulsu religiosum statum capessant. Enuntiare volumus rationem, praecipuam quidem et veram, qua umbratilis vitae adeunda sunt saepta. Haec sane abest a nuper relata opinatione, quae, si in univ-ersum accipitur, falsa et iniusta est. Enimvero, quemadmodum sacerdotii ineundi, ita et religiosi status ingrediendi propositum at-que in suscepto proposito firma constantia magnos spiritus et alac-re devovendi se studium flagitant. Ecclesiastica Historia, quae Sanc-torum caelitum et religiosorum institutorum praeclare gesta tradit, sacrarum expeditionum exitus narrat, asceticas doctrinas refert, et ipse rerum usus luce lucentius demonstrant haud minus in reli-gioso statu quam in saeculo viros et mulieres invictae et generosae virtutis floruisse. Ceterum religiosi viri et religiosae feminae, qui in inceptis Evangelii regno amplificando desudant, aegrotis adsunt, adulescentes educant, in scholis operam navant, num ab hominum consortione abscedunt et ab ea suam alienant voluntatem? Nonne vero plerique ex iis perinde ac sacerdotes saeculares et laici auxi-liatores pro Ecclesiae causa agenda in prima acie dimicant?

Hic autem abstinere non possumus, quin animadvertendam in-dicemus rem antea relato opinatui omnino contrariam. Quodsi nu-merus eorum, praesertim adulescentularum, qui religiosae vitae con-clusos hortos ingredi volunt, minuitur, saepius ex eo accidit, quod nimis durum aestimetur arbitrio suo exui et libertatis suae potesta-tem deponere, quod quidem oboedientiae votum natura sua secum-fert. Immo veluti celsa moralis perfectionis forma a quibusdam ex-tollitur non ob Christi amorem exuta libertas, sed huiusmodi ab-negationis coartatio. Formando igitur homini iusto et sancto haec esset praeferenda norma: coartetur libertas, quoad necessarium sit, libertati habenae relaxentur, quantum fieri possit.

Praetermittimus hic quaestionem, an novum fundamentum in quo sanctitudinis aedificium condere conantur, aequae ferax et va-lidum in sustentando augendoque apostolico Ecclesiae opere futu-rum sit perinde ac illud fuit, quod mille et quingentorum annorum spatio antiqua oboedientiae regula ob amorem Christi accepta sup-peditavit. At vero, quod nunc maxime interest, est penitus conside-rare illam rationem, ut quod ea intus condat patefiat. Haec, si rite perpendatur, evangelici consilii naturam minime agnoscit, quin etiam in oppositam significationem aliquo modo intorquet. Nemo officio astringitur, ut sibi praestituat evangelicum consilium per-fectae oboedientiae, cuius radix est ea norma vitae, qua voluntatis suae abdicetur potestas, nemo, inquit, sive cum de singulis agi-tur hominibus sive de sodalitatibus. Possunt, si volunt, ad hanc novam regulam suos componere mores. Sed verba, ut sonant, in-

telligentur et excipiantur, oportet. Iamvero, si haec norma cum oboedientiae voto conferatur, non eiusdem summi est pretii neque illud sacrae Scripturae effatum praeclarumque exemplum exprimit: « Humiliavit semetipsum, factus oboediens usque ad mortem » (Phil. 1,8).

Fallit et fallitur igitur qui de religioso statu capessendo consilium petendi solummodo illam normam vel opinionem sequendam proferat atque eius animi proclivitatem et divinae gratiae instinctum perperam negligit. Quocirca, si Dei vocis invitamentum certo indicio aliquem ad evangelicae perfectionis culmen arcessit, qualibet amota haesitatione, celsi huius propositi perficiendi causa, ei proponatur libertatis libera immolatio, prout oboedientiae votum exposcit, votum, inquit, quod Ecclesia per tot saeculorum decursum perpendit, experta est, definivit, comprobavit. Nemo invitatus ad huiusmodi devovendi se studium propellatur; sed si is velit, nemo sit, qui eum dehortetur, nedum detineat.

IV

Haec hactenus. Nunc de externis operibus deque intima vita aliquid animus Nobis est eloqui. Pauca, quae ad regularem vitam et generatim ad religiosam vitam pertinent et quae revera gravis sunt momenti, fusius quam haec quaestio pertractata sunt. Nihilominus hoc super argumento et Nostram volumus proferre sententiam.

Non casu siquidem evenit, ut in nostram incideret aetatem ortus et conflatio illius philosophiae, quae « existentialismus » vocitatur. Homines enim qui hodie vivunt, cum eventus rerum arduas exsolvendas metaphysicas et religiosas quaestiones adducunt, libenter, negligentes altiora, satis esse sibi rentur agere quod hic et nunc agendum est. Iamvero qui sanctam profitetur fidem, renuit, ex eiusmodi placitis, solummodo singula puncta temporis curare et vitae fluvio praecipitem se tradere. Novit ipse ea quae non apparent (cfr. Hebr. 11, 1) summe esse aestimanda summeque vera et ita in posterum mansura, ut numquam sint occidua. At — proh dolor — quamvis monita et hortamina non defuerint, etiam ecclesiastici viri, religiosi non exceptis, haud paulum huiusmodi contagione affecti sunt; et, quantumvis quod humanos sensus cunctamque naturam exsuperat non denegant, id tamen parvipendunt.

Quod in discrimine graviter et periculose erat, estne iam devictum? Deo agantur grates, nam sperare hoc licet: aliqua, quae oculis intuemur et quae vitae usus prodit, hanc Nobis fiduciam iniiciunt.

Possunt una simul foederari operosissima navitas et intimae vitae quaesitae divitiae. Duo sidera, quae in regularis vitae cultu fulgent, luculentissime hoc demonstrant: S. Franciscus Xaverius et S. Teresia a Iesu.

Alacris operositas et intimae vitae cura non solum exposculant mutuam coniunctionem, sed, saltem ad aestimationem rei et ad voluntatem quod attinet, ut eae pari gradu et gressu procedant. Ferventibus igitur operibus, congruenter ferveant fides, preces, se suaeque Deo devovendi studium, intemeratae conscientiae nitor, oboedientia, malorum patientia, Deo et proximis impendenda actiosa et pervigil caritas.

Hoc non tantum singulis religiosis sodalibus valet, si tales ipsi sunt non solum habitu, sed animo, verum etiam integrae quoque religiosae sodalitati causa est, cur coram Deo et hominibus religiosa vita solide fulciatur et amplissima probatione sit digna. Hoc instanti rogatu poscit a vobis Ecclesia, ut externum opus vestrum congruat intimae vitae vestrae et haec duo adsiduam invicem aequilibratam constituent. Nonne vos, clerici et laici, profitemini evangelicae perfectionis statum amplecti? Si ita est, eiusdem status progignite fructus, ut mysticum corpus Christi, quod est Ecclesia, e robore et calore vestro efficientiores hauriat vires. Hac eadem causa fit, ut religiosi Ordines contemplativae vitae addicti aliquo modo Ecclesiae necessarii sint, cui iidem perpetuum decus exstant et caelestium scatebra gratiarum.

Scitis profecto effundi sermonem, caritatem erga proximos paulatim religiosam naturam amittere et saeculo mancipari (laicizzare). At beneficentia, quae nullum a fide principium ducit, sed aliunde scaturit, caritas non est neque catholica appellari potest. Habet caritas dignitatem, habet afflatum, habet vires, quae simplici philanthropiae, etiam opibus et praesidiis praeditae, desunt. Ita, Catholicae religiosae sodales, quae aegrotis adsunt, si comparentur cum iis, quae idem munus exerceant solummodo humanitatis vel mercedis causa, quidpiam habent, quod aliud est et maius est. Possunt interdum aliis cedere ad technica praesidia quod attinet; et nunc quoque eas adhortamur, ut, hac in re aequo cum illis progrediantur pede, imo ut illas praemineant. Verumtamen ubi suam dant operam religiosae sodales, in quibus vitales spiritus ipsarum Instituti insideant, cotidie paratae ob amorem Christi suam dedere vitam pro iis qui infirmitate laborant, tum aura quaedam circumfunditur, ubi virtus mira efficit, quae nec technica inventa nec medicina pariunt.

Religiosi igitur Ordines et Congregationes activam profitentes vitam in oculis ferant et colant ea omnia, ex quibus operi suo sacra lineamenta eluceant et in penetralibus conscientiae mundae Sancti Spiritus ignem alant.

V

Dilectissimi Nobis, volumus etiam breviter attingere de studio religiosorum Institutorum mutatis temporibus sese accommodandi et pulchro foedere simul nova et vetera iungendi.

Si iuvenes haec audiunt « oportet nostrae esse aetatis », « oportet ausus nostros aetati nostrae aequare » insolito animi ardore flammescunt et, si religiosae militiae sub signis merent, eo summo pere cupiunt futuri religiosi laboris molimina convertere. Quod quidem aliqua ex parte aequum est. Plerumque enim contigit, ut legiferi patres religiosorum Institutorum novum suum excogitarent opus, quo emergentibus neque moram patientibus Ecclesiae necessitatibus vel muneribus occurrerent; itaque cum suo tempore sua exaequabant incepta. Quodsi vultis patriis insistere exemplis, eo modo quo ipsi se gesserunt, ita et vos agite. Aequalium vestrorum, inter quos vivitis, scrutamini opiniones, iudicia, mores et, si ibi particulae boni et iusti inveniantur, pretiosis hisce elementis potimini: aliter eos collustrare, iuvare, sublevare, ducere non valetis.

At est Ecclesiae patrimonium, quod iam ab eius primordiis indemne est, quod labentibus aevis non variatur, humani generis necessitatibus et votis congruentissimum: pars eius praecipua catholica fides est, quam quidem contra nova pericula recens quoque per Encyclicas Litteras « Humani generis » Nos tutati sumus. Quam, nullo temerata naevo, diligentissime servantes, hoc persuasissimum habete ei inesse perquam pollentes vires, quibus quodlibet valeant informare aevum.

Finis praeterea status perfectionis pars est eiusdem patrimonii, quae quidem vobis summo consequenda est studio, ut eius praesidiis et viis sancti efficiamini et sanctos quoque, directo aut indirecto opere, efficiatis proximos, ut ii, divinae gratiae uberius usque participes, pie vivant et pie moriantur. Hoc ipso patrimonio continetur veritas, ita celsa, ita praecipua, ut unum reputetur iter ad perfectionem abnegatio sui ipsius ob Christi amorem. Id autem nullo modo ea, quae mutantur, tempora mutant.

Attamen sunt, et multa quidem, rerum adiuncta, ubi potestis et debetis hominum et temporum ingenio et necessitatibus obsecundare. Hoc ceterum, haud parva ex parte, iam effectum est, ac nunc, collatis consiliis et propositis vestris, plane cumulateque perficitur. Haud pauca autem vestra laudabiliter iam novata esse ex iis multigenis patet, quae in scholis, quae educandorum iuvenum causa, quae ad miseras hominum leniendas, quae ad doctrinas colendas et provehendas vel singillatim vel per Instituta vestra agitis.

Quapropter fatendum est, neque quisquam assertum Nostrum infitiri potest, magnam iam assurgere operis molem, ut mutatis temporibus nove apteque occurratis.

Attamen in ista, quam exquiritis, congruentia cum mutatae aetatis necessitatibus iudicio Nostro summinopere interest, ut sagaci indagatione investigetis, quid spiritualium virium in aequalibus lateat, quibus abditis desideriis ii ferantur, quinam iisdem sincerus sit animi vultus. Non illum intellegimus vultum, qui damnanda et exprobranda prodit, qui cupidinum tumultus et venena vitiorum exprimit. Attamen in hominibus, utpote hominibus et, eo vel maxime, utpote christianis, etsi deerrant et noxiis implicantur, inest haud parum boni, inest optatum maioris boni. Hisce a nobis obsequendum est motibus, hisce occurrendum est votis, cauta autem habita ratione, ut non accipiatis a saeculo, quod triste et iniquum id tenet, sed ei vestrum inseratis quod probum et sanctum sit et salubribus illius impulsionebus consonum. Quod igitur in aliis timide bonum est curantes, expolientes, augentes, ex eo veluti ex auri particulis pretiosa fingite vasa, ex eo veluti ex rivulis deducite amnes.

Censent quidam, nec fortasse perperam, tria esse, quae aetatis nostrae indoli et propensioni quam maxime respondeant: in cogitando et deliberando latitudo, in ordinando et componendo unitas, in agendo celeritas. Nonne haec tria etiam Evangelii notae et insignia sunt, nonne dotes sunt eorum qui catholicam fidem ore et moribus profitentur? Quaenam maior latitudo cogitantibus nobis expandi potest quam latitudo, quae Apostoli effato profertur: « Omnia enim vestra sunt: vos autem Christi: Christus autem Dei » (1 Cor. 3, 23)? Quaenam astrictior in comprehendendo et amando unitas quam illud simplex et unum, Divinarum Scripturarum verbis declaratum: « Deus omnia in omnibus » (1 Cor. 15, 28). « Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo et ex tota anima tua et ex tota mente tua et ex tota virtute tua ... Diliges proximum tuum tamquam teipsum » (Marc. 12, 28-34)?

Ut simus autem agiles et vividi, nulla caducarum rerum nocenti recordatione detenti, illud monet: « Nemo mittens manum suam ad aratrum et respiciens retro, aptus est regno Dei » (Luc. 9, 62). Quodsi vultis suspicere exemplaria virtutis, in quibus haec tres eluxere laudes, recogitate vobiscum ad Paulum Apostolum et ad omnes, qui in Ecclesia Christi egregia et immortalis memoria digna patrarunt.

Iamvero proposita, quae vobis in contemplatione et actione vitae praefulgent, itemque ea, quae ceteri Ecclesiae filii, sacerdotes et laici, assequi debent, sunt christiana perfectio et humani generis comparanda salus. Veruntamen vestrum est efficientissimis uti

praesidiis, evangelicis nempe consiliis per religionis votorum nuncupationem, ut adsiduo bello concupiscentiam carnis, concupiscentiam oculorum et superbiam vitae (cfr. 1 Io. 2, 16) edometis atque inde sanctiores usque evadatis et in procuranda humanae subolis salute alacres Dei administri sitis. Ad haec celsa attingenda cogitationes et opera convertite, et « in caritate radicati et fundati » (Eph. 3, 17) fidei robore solidati, humilitate locupletes, nullam praeterlabi sinite occasionem, ut homines, fratres vestros, ad Creatorem, Redemptorem, quasi erraticas oves ad Pastorem, deducatis.

In exemplum fidi et fideles, facite, ut in vobis nomini consonent mores, congruat professioni tota ratio vitae. Secundum illud Apostoli gentium: « Solliciti servare unitatem spiritus in vinculo pacis » (Eph. 4, 3): pax regnet in vobis et inter vos, inter eiusdem nempe Instituti et domus sodales, et cum iis, qui ad alia Instituta sunt cooptati; inter vos et omnes alios, qui vobiscum operantur et cum quibus vos operamini ad homines Christo lucri faciendos. Facescant istinc controversiae et discordiae, quae enervant et manca reddunt etiam spei plena incepta: Ecclesia, ut apostolico labore exercendus campus, in immensum patet, operis et sudoris copia nemini deest.

Si fides hominis religiosi exemplis fulta erit vitae, cuius contextus votorum adamantea fulgescat observantia, si sacerdoti nihil grave et arduum erit in curanda animorum salute, tum de ipsis hodie quoque valebit quod Apostolus de sermone Dei praedicat, qui « vivus est ... et efficax et penetrabilior omni gladio ancipiti » (Hebr. 4, 12). Ut exemplo utamur, recens monuimus fideles, ut calamitosa hac aetate, qua afflicta multorum fortuna et lacrimabilis inopia cum immodicis sumptibus acriter pugnant, velint temperanter vivere ac liberales esse in proximos, egestate pressos. Agite, ceteris in tam instanti perfectionis christianae, iustitiae et caritatis opere exemplis vestris praecellite eosque ad imitandum Christum inducite.

Plurimum denique optantes, ut Domini nostri Iesu Christi operifera gratia e Conventu vestro divites et diu mansuros fructus eginat, benevolentiae Nostrae pignus, Apostolicam Benedictionem vobis, qui coram adstatis, et religiosis familiis, quae toto orbe terrarum sunt, amantissime impertimus.

ACTA QUAEDAM IN CAUSIS NN. BB. ET VV.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

IN CAUSA:

1) B. ANTONII BALDINUCCI

Nominatur novus Ponens Emmus Card. Clemens Micara
(12 decembris 1949).

SSmus. D. N. Pius Papa XII. annuens plurimis postulatoriis
litteris, propria manu subsignare dignatus est Commissionem
reassumptionis Causae B. Antonii Baldinucci, ut post nova
signa per eius intercessionem patrata ad Canonizationem
deveniri possit (3 aprilis) (Cfr. A. A. S. XLII 895-896).

2) S. D. THOMAE ESTEBAN

Nominatur novus Ponens Emmus Card. Benedictus Aloisi
Masella (23 ianuarii).

3) S. D. RICHARDI FRIEDL

Nominatur novus Ponens Emmus Card. Clemens Micara
(28 ianuarii).

Decretum validitatis omnium Processuum (7 decembris).

4) S. D. FRANCISCI GARATE

Conceditur decretum introductionis Causae, cuius textus vi-
de supra pag. 801 (26 februarii).

Habetur Congregatio ordinaria in qua disceptatum est super
dubio de introductione Causae (7 iulii).

Decretum dispensationis a Processu Apostolico super fama
in genere (20 iulii).

Decretum confirmationis sententiae de non cultu (29 no-
vembris).

Decretum quo conceduntur litterae remissoriales pro Pro-
cessu apostolico Bilbaiensi (13 decembris).

5) S. D. FRANCISCI DE HOYOS

Traditur Sacrae Congregationis Processus apostolicus Matri-
tensis super duobus miraculis (26 iulii).

Decretum aperitionis Processus apostolici Vallisoletani super tribus miraculis (29 septembris).

Decretum aperitionis processus apostolici Matritensis super duobus miraculis (29 septembris).

6) S. D. PHILIPPI JENINGEN

Decretum quo conceditur Ordinario Rottemburgensi facultas inquirendi super altero miraculo (21 octobris).

7) MM. SINENSIIUM: LEONIS IGNATII MANGIN et PAULI DENN, et Soc.

Traditur Sacrae Congregationi Processus apostolicus super martyrio (13 martii).

Conceditur decretum aperitionis Processus apostolici (30 martii).

8) VEN. P. IULIANI MAUNOIR

Congregatio praeparatoria super duobus assertis miraculis (6 iunii).

Conceditur facultas recognitionis et extractionis reliquiarum (25 iulii).

Recognito Exuviarum in oppido Plevin (28 septembris).

9) S. D. RUPERTI MAYER (Pr. Germ. Super.)

Nominatur Vicepostulator P. Antonius Höss (Pr. Germ. Sup.) (16 martii).

10) B. MARIAE ANNAE A IESU DE PAREDES

Decretum de tuto procedi posse ad Canonizationem (5 martii).

Sollemnis Canonizatio (7 iulii).

11) S. D. EMMANUELIS PEYPOCK

SS. DD. FRANCISCI AUDÍ, IOANNIS ROVIRA, et IOSEPHI LLATJE

SS. DD. BARTHOLOMAEI ARBONA et Soc.

SS. DD. BRAULII MARTÍNEZ et Soc.

de his omnibus pro fide in Hispania occisis triplices Processus ordinarii traduntur Sacrae Congregationi (3 novembris).

Itemque de omnibus obtinetur Decretum aperitionis Processuum (25 novembris).

- 12) B. IOSEPHI PIGNATELLI
Mandatum Vicepostulatoris pro P. Theodoro Toni (8 *decembris*).
- 13) S. D. STEPHANI LUDOVICI RABUSSIER
Decretum conceditur aperitionis Processorum ordinariorum (2 *februarii*).
- 14) S. D. IACOBI REM
Sacrae Congregationi traditur processus de non cultu (2 *februarii*).
Nominatur novus Ponens Emmus Card. Benedictus Aloisi Masella (3 *martii*).

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS

19.

10 februarii 1950

Negative respondetur petitioni ut in Coll. Kurseongensi lingua hebraica locum cedat lectionibus sociologiae. (Epist. S. C. de Sem. et Stud. Univers.).

SACRA CONGREGATIO
DE SEMINARIIS
ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

Prot. Num. 119/45/10

Roma, 10 febbraio 1950.

REV.MO PADRE

Abbiamo lungamente riflettuto sulla supplica del Procuratore Generale il Rev.mo Padre T. L. Bousearen, perchè venga rinnovato l'indulto (concesso *ad quinquennium* nel 1945) alla Facoltà Teologica interna della Compagnia di Gesù a Kurseong (India) di lasciare la lingua ebraica come « speciale », e quindi facoltativa, per il conseguimento della Licenza in Sacra Teologia, sostituendola con la « Sociologia ».

Vorremmo, Rev.mo Padre, metterLa a parte delle nostre gravi preoccupazioni attuali intorno alla salvaguardia del deposito della fede nelle Facoltà di studi ecclesiastici. Ella conosce, forse meglio di noi, quanto sia urgente provvedere i giovani ecclesiastici di tutte quelle « arma veritatis » che li mettano in grado di rivendicare vittoriosamente il dogma cattolico e di respingere gli assalti dei multiformi errori.

Tali considerazioni ci impongono al momento presente, di sviluppare gli studi biblici nelle nostre Facoltà Teologiche. Riteniamo pertanto necessario, anche per la reazione che esige l'attivissimo proselitismo delle sette protestantiche, di mantenere lo studio delle lingue bibliche in quel *minimum* di importanza che la Costituzione Apostolica « Deus scientiarum Dominus » loro assegna.

Certamente, appare oggi indispensabile lo studio delle questioni sociologiche, in India non meno che altrove. Molto si potrà raggiungere in questo campo, lo speriamo, anche con lo studio e la esperienza personale, con corsi speciali estivi, oltre che con un insegnamento tecnico adeguato. Ma vorremmo che non venisse sottovalutato, in questi tempi di dinamismo esteriore tendente alle innovazioni, lo studio della Sacra Scrittura, nonchè il contatto *diretto* con la Parola divinamente ispirata, il quale non è possibile senza la conoscenza, almeno elementare, delle lingue bibliche. E' noto che i propagandisti protestanti, nella loro polemica anticattolica, si richiamano frequentemente al sacro Testo *originale*. Vorremmo che i graduati delle nostre Facoltà Teologiche non fossero da meno.

Poichè ci sta sommamente a cuore di soddisfare i desideri della P. V. R.ma, speriamo vivamente che il nostro pensiero corrisponda al Suo. La P. V. R.ma e i Suoi distinti collaboratori sapranno — ne siamo certi, — escogitare il modo di conferire speciale rilievo e maggiore efficacia agli studi sociologici pur mantenendo in pieno vigore le prescrizioni sancite dagli « Statuta Facultatuum Theologiae et Philosophiae in Collegiis Societatis Iesu erectarum » sulla base della citata Costituzione Apostolica.

Confidando nella piena comprensione del punto di vista di questo Sacro Dicastero da parte dei dirigenti e docenti della benemerita Facoltà Teologica di Kurseong, invoco su di loro dal Padre dei Lumi le grazie più elette, mentre con sensi di profonda stima e di sincero ossequio di tutto cuore mi raffermo

della P. V. R.ma

dev.mo in G. C.

G. Card. PIZZARDO, *Prefetto*

I. CECCHETTI, *Sottosegr.*

Summi Pontificis epistola ad Domum Scriptorum « La Civiltà Cattolica » centesimo recurrente anno ab initio periodico (Epistola autographa) ⁽¹⁾.

DILECTIS FILIIS SODALIBUS SOCIETATIS JESU
QUI IN COMMENTARIOS CONSCRIBENDOS
« LA CIVILTÀ CATTOLICA » INCUMBUNT

PIUS PP. XII

DILECTI FILII,
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Vix undecimus elapsus est annus, ex quo in ipso limine Nostri Pontificatus litteras vobis olim amplissimas et benevolentissimas dedimus, quibus nonagesimi anni cursum a commentariis vestris feliciter inchoatum gratulabamur; ac iam nova Nobis causa occurrat, qua vos hisce litteris alloqui quodammodo iubemur, tanto gravior tantoque sollemnior quanto rei ipsius natura facile demonstratur.

Considerantibus enim Nobis quam raro factum sit ut commentariorum vita in hac humanarum rerum vicissitudine plenum aevi centenarii curriculum emetiatur, ut prope unicum potius quam singulare munus omnipotentis et benignissimi Dei huc proveci celebrare possitis, peropportuno visum est ut, plurimis undequaque vobis gratulantibus ac faustissima quaeque adprecantibus, apostolica vox ipsa accedat, quo magis magisque manifestum omnibus pateat, quam intento animo quantoque studio haec Apostolica Sedes operam vestram prosequaretur.

Neque propositum Nobis est ea omnia hic commemorare quae passim his diebus a plurimis viris nec tantum catholicis, sunt de vobis merito praedicata; qua integritate et constantia commentarii vestri sinceram sui naturam primaevamque formam hactenus servaverint; quo studio, qua religione, germanam doctrinam catholicam professi sint et huius Sanctae Sedis iura acriter defensitaverint; quam merito laudem illam sibi semper ab omnibus conciliaverint, quam sanctae memoriae Pius X Decessor Noster olim eis ominatus est, ut scilicet « *omnes ephemeridum sincere et integre catholicarum scriptores exemplum in eis sibi propositum haberent* ».

(1) Cfr. A. A. S. XLII 391-393.

Iuvet profecto tot doctorum virorum memoriam repetere, vel qui huius operis fundamenta firma primum moliti sunt, vel qui subinde, sive scriptorum collegio adlecti, sive tamquam validi adiutores vobiscum cooperantes, per longam annorum seriem scribendo hoc inceptum amplificaverunt, quorum scilicet laudes haud interierunt, quippe qui multi in sua quisque provincia facile summi existimati sint, ac fructus laborum luculentissimos quasi uberrimam segetem rerum et doctrinae omnis generis in quadringentis fere commentariorum voluminibus conditam omnes mirantur. Nobis praeterea gaudio est accipere vos quam primum amplissimum ac bene digestum indicem typis proposituros esse in publicum, ut omnibus ea promptior et facilius pateat consulentibus.

Laudes et plausus ob tot tantaque sapienter scripta feliciterque gesta a nullo Decessorum Nostrorum sunt vobis desiderata, quae hic iterum volumus confirmare; at praeteritis meritis nuper non minoris laudis aliud accessit, cum novos erroris sureulos late e mala stirpe « totalitarismi » quem dicunt, erumpentes magna sedulitate et industria retudistis et resequistis, et nedum vos ipsos ea labe infici passi sitis, at ceterorum animos impigra opera immunes servare vel purgare studuistis; quo quidem felicissime factum est ut nullum doctrinae caput vel mutatis temporibus abdicare visi sitis, et Deo bene iuvante in omnium ephemeridum et commentariorum obitu, unci prope superfueritis, et ab omnibus denique viris, qui mentis praeiudicatae non essent, observantiam et honorem et quasi admirationem vobis conciliaveritis.

Viget igitur et viriditate quadam intactae iuventutis commentariorum vestrorum vita pollet, nec post centum annorum spatium senescere tandem existimari potest, ut ipse lectorum numerus praedicat, qui non maior vel florentissimis primaevae annis exstitit, et frequens amicorum fautorumque cohors cum laicorum tum ecclesiasticorum, qui notitiam vestri et studium latius usque propagare contendunt. Non enim id, quod olim in ipso exordio intendebatis, ut civitatis vere catholicae formam adsereretur iuraque vindicaretis, iam obsolevisse et quasi ex acie cessisse quis putet, cum publicis institutis ubique concussis et paene labantibus acrior in dies urgeat necessitas novae civitatis formae proponendae et instaurandae, quae firmitatem suam ex Deo ex christianisque principiis hauriat; quod quidem uti multi alii, scriptis libris editisque commentariis et ephemeridibus, strenue nunc praestant, sic vos in primis ex instituto vestro hactenus omni opera fecisse scimus semperque facturos esse confidimus.

Quamobrem quaecumque in hac re olim Decessores Nostri primum constituerunt et iterum iterumque sanxerunt, ut in alma Urbe

collegium scriptorum Societatis Jesu esset quod legibus suis viveret et peculiaribus statutis regeretur, haec eadem Nos Ipsi ut olim confirmavimus, sic libenter rursus confirmamus approbamusque, vehementerque optamus omnes huic operi, ut Nobis carissimo, favere subsidiumque praebere suum, ii nominatim qui de ipsa Societate vel aptos scriptores vel scriptorum adiutores identidem collegio vestro conscribere debeant.

Vos autem, filii dilectissimi, pergite ea facere quae hactenus fecistis et bene coeptum cursum naviter tenete, scientes illi vel maxime vos esse probatos, cui probari unice semper desideraveritis. Atque adeo huius instituti forma, quam a Romanis Pontificibus accepistis, sancte religioseque servata, novae vitae saeculum, quod aureum vere vobis futurum precamur, bene auspicato ingredimini. Deus autem omnis gratiae operam vestram et labores usque fortunet, et vota perficiat, quae Ipsi pro vobis plenissima nuncupamus, dum divinorum munerum auspiciem Nostraeque benevolentiae testem vobis vestrisque adiutoribus, amicis, fautoribus, densissimoque lectorum agmini, Apostolicam Benedictionem ex animo impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XII mensis Martii, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

21.

4 maii 1950

S. CONGREGATIO RITUUM *concessit ut Sacerdotes S. I. in Sinis degentes celebrare valeant festum B. V. Mariae a Strala die 30 maii, loco diei 24 eiusdem mensis, sub eodem ritu, iisdem Officio et Missa.*

22.

13 octobris 1950

Summus Pontifex gratum animum ostendit Sodalibus Marianis qui aureum calamum obtulerunt ad dogmaticae definitionis Assumptionis B. M. V. Bullam subscribendam (Epist. Subst. Secret. Status).

SEGRETERIA DI STATO
DI SUA SANTITÀ

N. 236949

Dal Vaticano, 13 Ottobre 1950.

REV.MO PADRE,

Sua Santità ha vivamente sentito il contenuto spirituale dell'offerta che le Congregazioni Mariane hanno voluto umiliarLe in occasione della prossima definizione dogmatica dell'Assunzione di Maria.

La loro penna d'oro, che autenticcherà la storica Bolla solennemente testimoniando la fede di tutta la famiglia cattolica, richiamerà nel solenne momento al cuore del Vicario di Gesù Cristo la pietà mariana di una legione di anime che della divozione alla celeste Madre fanno leva costante ad una fervorosa vita cristiana, particolarmente attiva in opere di santificazione personale e di ben condotto apostolato. A questo duplice fine il loro nobile dono consente al Santo Padre di ripromettersi da codeste benemerite Congregazioni Mariane un fervore nuovo di attività pari alla loro esultanza per il grande avvenimento.

Ed in questo senso, mentre ringrazia del geniale pensiero, invoca su di esse dalla Vergine Assunta in Cielo nuova assistenza e difesa, e invia di cuore a tutte la Confortatrice Apostolica Benedizione.

Con sensi di religiosa stima mi professo

di Vostra Paternità Rev.ma
dev.mo nel Signore
F.to G. B. MONTINI, Sost.

Rev.mo Padre
P. VINCENZO INSOLERA S. J.
Segretario Nazionale delle
Congregazioni Mariane d'Italia - ROMA

23.

Anno 1950

Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris.

3 februarii 1950. — R. P. IOANNES J. McELENNEY (Pr. Novae Angl.) nominatur Vicarius Jamaicensis et Episcopus titularis Zeugmatensis in Syria (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

20 maii 1950. — Exc.mus P. BERNARDUS ARANGO HENAO, (Pr. Colomb.) nominatur Vicarius Apostolicus nuper erecti Vicariatus Apostolici Barrancabermejensis, et Episcopus titularis Belensis (*Decretum S. C. de Prop. Fide*).

12 augusti 1950. — R. P. AUGUSTINUS BEA (Pr. Germ. Sup.) nominatur Consultor Sacrae Congregationis Rituum in Sacra Liturgia (*Biglietto d. Segreteria di Stato - A. A. S. XLII 608*).

6 octobris 1950. R. P. RAYMUNDUS BIDAGOR (Pr. Tolet.), nominatur Consultor S. C. Concilii (*Biglietto d. Segreteria di Stato*).

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE

24.

18 ianuarii 1950

De facultate audiendi confessiones sociorum peregrinationis in Anno Iubilari 1950.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Cum non constaret hoc Anno Iubilari concessam esse Confessariis peregrinis potestatem iurisdictionis delegatam ad audiendas confessiones sociorum peregrinationis, eam pro Nostris, qui peregrinationes Romam comitentur, a Sacra Paenitentiaria Apostolica petendam curavi.

Ad haec tamen Sacra Paenitentiaria rescripsit: « Propositis quaesitis iam provisum in Actis Apost. Sedis, 1949, p. 518 ss. et 1933 p. 173 ».

Ex quo responso clare concluditur:

1º) Potestatem iurisdictionis delegatam ad excipiendas « in Urbe et suburbio » peregrinorum sociorum confessiones datam esse simul cum facultatibus specialibus, quas Confessariis peregrinis Sacra Paenitentiaria concessit die 17 septembris 1949, et sub iisdem condicionibus (¹);

2º) Nostros, qui peregrinationes Romam hoc Anno Iubilari comitentur, posse, sicut iam pro Iubilaeo Redemptionis anno 1933 explicite declaratum fuit (²), « durante itinere » excipere confessio-

(¹) Cfr. A. A. S. XLI 518 ss.

(²) Cfr. A. A. S. XXV 173.

nes sociorum peregrinorum, non vero posse, extra Urbem et suburbium, uti facultatibus specialibus de quibus supra.

Velit Ra. Va. haec nota facere iis nostris Patribus, qui peregrinationes Romanas sint comitaturi.

Commendo me ss. SS.

Romae, 18 Ianuarii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

25.

11 februarii 1950

Nuntiatur novus Secretarius Societatis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI.

Per praesentes litteras significo RV.^{ae} me hoc die 11 februarii, re coram Domino mature considerata auditoque PP. Assistantium consilio, elegisse atque constituisse Secretarium Societatis nostrae P. Iacobum W. Naughton (Prov. Missouri.), hactenus Substitutum Secretarii pro Assistentia Americae.

P. Antonius M. de Aldama in Curia nostra remanebit dabitque operam officiali Collectioni Instituti ad normas Congregationis Generalis XXVII ⁽¹⁾ edendae.

Velit RV.^a haec cum suis communicare.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 11 februarii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ Cfr. *Collect. decr.* d. 7 (*Epit. n.* 13).

26.

15 februarii 1950

Communicatur rescriptum S. C. Concilii de praecepto confessionis annuae et Communionis paschalis in missionibus et Exercitiis spiritualibus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Mandante Patre Nostro cum RVa communico Rescriptum Sacrae Congregationis Concilii, quo ad aliud quinquennium prorogatur facultas de adimplendo praecepto annuae confessionis et Communionis Paschalis in sacris missionibus ad populum vel in Exercitiis spiritualibus a Nostris, quocumque anni tempore, traditis ⁽¹⁾.

Velit RVa id cum iis, quorum interest, opportuna ratione communicare, simul advertens eandem clausulam perdurare de consensu Ordinariorum locorum ⁽²⁾.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 februarii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

27.

22 februarii 1950

Petuntur preces pro Nostris captivis vel vinculis detentis.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO CARISSIMI
P. XTI

In regionibus dominio Atheorum subiectis, crescit in menses numerus Nostrorum qui, quovis allato praetextu, sed de facto propter fidelitatem Summo Pontifici, Ecclesiae et Christo, in carcerem

⁽¹⁾ Cfr. *Elenchus Facultatum*, n. 11.

⁽²⁾ Cfr. A. R. X. 731.

coniecti sunt vel in castra sic dicta « concentrationis » compulsi (quin loquar de ceteris quorum libertas in exercendo ministerio spirituali severe et iniuste coarctatur). Secundum data statistica his litteris annexa, numerus Nostrorum castris carceribusque reclusorum (nisi interim aliqui ex eis morte iam catenas evaserint) est centum et unus.

Nitens isto spiritu fraternae caritatis quo, tribulationis praesertim tempore, omnes arcte uniamur oportet, vos omnes invito ut « *oratio fiat sine intermissione ad Deum pro eis* » ⁽¹⁾, ita ut carissimi Fratres nostri, nunc « *induti eadem veste ac insignibus Domini sui* » ⁽²⁾, non tantum fideles sint et fortes in probatione sua, sed etiam, gratia Dei illuminati et confortati, cum intrepida dignitate veritatem profiteri, cum misericordiosa patientia humiliationes, amaritudines et dolores sufferre valeant. Sic enim exemplo sinceritatis et caritatis, consortes consolari et inimicos Dei Deo, uti sperare licet, lucrari poterunt. « *Gloriosa Beatae Mariae Virginis intercessione* » rogemus ut possint « *perpetua mentis et corporis sanitate gaudere ..., a praesenti liberari tristitia et* (Deo vocante) *aeterna perfrui laetitia* » ⁽³⁾.

Conemur et ipsi, humili et diligenti etiam in minimis fidelitate divinae Voluntati, digni effici qui aliquando, si oporteat, pro nomine Iesu contumeliam pati valeamus.

In posterum et donec contrarium statuetur, in fine Litaniarum nostrarum addetur, numero plurali, oratio « *pro constituto in carcere vel in captivitate* » quae in Missali Romano trigesima secunda est ex Orationibus diversis.

Vestrum omnium precibus et Sacerdotum sanctis Sacrificiis me valde commendo.

Romae, die 22 februarii 1950.

Vestrum omnium
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

---

(1) Cfr. Act. Ap. XII 5.

(2) Cfr. Examen Gen. c. IV, n. 44 [101]; Summ., Const. reg. 11.

(3) Ex Comm. Fest. B. M. V.

PATRES ET FRATRES SOCIETATIS IESU
IN VINCULIS DETENTI
(mense februario 1950)

Sac. Schol. Coad. Univ.

In Albania:

Ex Prov. Veneto-Mediolanensi: . . . 5 — 1 6

In Cechoslovakia:

Ex Prov. Bohemiae: . . . . . 3 — — 3

Ex Viceprov. Slovakiae: . . . . . 1 — — 1

In Hungaria:

Ex Prov. Hungarica 9 9 1 19

In Iugoslavia:

Ex Viceprov. Croatiae: . . . . . 8 — 1 9

In Polonia:

Ex Prov. Poloniae Maioris et Maz.: 5 — — 5

Ex Prov. Poloniae Minoris: 3 1 1 5

In Romania:

Ex Viceprov. Romenica: . . . . . 2 — — 2

In Russia:

Ex Prov. Romana: . . . . . 2 — — 2

Ex Prov. Taurinensi: . . . . . 1 (?) — — 1 (?)

Ex Prov. Germaniae Orientalis: . . . 1 (?) — — 1 (?)

Ex Missione Lettoniae et Estoniae: . 1 (?) — — 1 (?)

Ex Viceprov. Lituaniae: . . . . . ? ? ? 35 (?)

Ex Prov. Poloniae Maioris et Maz.: 4 (?) — 3 (?) 7 (?)

Ex Viceprov. Romenica: . . . . . 1 — — 1

Ex Viceprov. Slovakiae: . . . . . 1 — — 1

In Sinis:

Ex Prov. Franciae: . . . . . 2 (?) — — 2 (?)

UNIVERSI: . . . . . 101 (?)

N.B. — Signo interrogationis (?) ii notantur, de quibus pauci vel nulli habentur nuntii, ut etiam de eorum vita dubitetur.

*His numeris mensis februarii 1950, nunc addendi sunt mense decem-
bri eiusdem anni: 210 circ. e Prov. Bohemiae; 140 e Viceprov. Slova-
kia; 27 e Prov. Hungariae.*

28.

10 aprilis 1950

De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae.

AD OMNES PROVINCILIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Per litteras diebus 22 octobris et 3 decembris 1946 ⁽¹⁾ ad omnes Praepositos Provinciarum datas, statui ut facultates in usu dispensationis apostolicae de stipendiis atque aliae facultates extraordinariae concessae, a die primo octobris 1947 abrogatae censerentur, nisi a singulis Provinciis iam prius fuissent renovatae. Deinde hae facultates, singulis Praepositis petentibus, renovatae sunt, pleraeque ad triennium.

Iam vero cum illud triennium in eo sit ut compleatur, velim omnibus Praepositis in memoriam redigere necessitatem has facultates renovandi. Iterum quoque peto ut Provinciales, antequam dispensationes a communi lege ac consuetudine postulent, sedulo in Domino perpendant num usus talium facultatum deminui, vel etiam tolli, possit, ut iam in commemoratis litteris diligenter commendavi. Si enim, praecipue in rebus quae ad paupertatem spectant. « constanti animo incumbamus omnes ut nihil perfectionis, quod divina gratia consequi possimus, in absoluta omnium Constitutionum observatione, nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda, praetermittamus » ⁽²⁾, divinas benedictiones et benignam Providentiam pro nostris operibus cum confidentia possumus expectare.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 aprilis 1950.

R. ^{ae} V. ^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. XI 140; 145.

⁽²⁾ *Epit.* n. 171 § 2.

29.

1 maii 1950

Nuntiatur nova editio «Synopsis Historicae Societatis Iesu».

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Ineunte mense aprili apparuit nova editio operis *Synopsis Historica Societatis Iesu*. Opus istud, quod primum germanice editum est a R. P. Francisco Xav. Wernz, postea ampliatum et in linguam latinam versum, prodiit anno 1914. Illud denuo typis mandare occasione quarti centenarii a prima confirmatione Societatis et ad annum 1940 deducere voluit R. P. Ledóehowski. Ab eo commissum est hoc munus Patri I. B. Goetstouwers, qui quindecim annos tabularii romani Societatis curam egit. Pater iste summam curam impendit in opere emendando et perficiendo. Immani bello, quod mox exarsit, impeditus est quominus anno 1940 illud ederet; interim non cessavit opus perpolire usque ad mortem (25 iulii 1945).

Nunc tandem *Synopsis* edita est sumptibus Provinciae Belgicae Septemtrionalis ⁽¹⁾. Eius pretium pro Nostris est: 200 franchi belgici, seu 4 dollari americani. Prostat venale apud Procuratorem Provinciae (Haachtse steenweg 8, Brussel).

Decet ut in omnibus Collegiis et Domibus Societatis unum exemplar ad minus sit huius libri et ut in nulla bibliotheca desideretur; in Domibus Tertiae Probationis utile erit si singuli Tertiani hanc Synopsim ad manum habeant. Magnopere conferet ad notitiam rerum Societatis promovendam. Opus illud, quod est facillimae consultationis, omnibus utile erit et aptum quod augeat amorem et aestimationem pro nostra Societate.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1^a maii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu.

(1) Diligenti cura et patienti labore Patris Van de Vorst Caroli (Pr. Belg. Sept.).

30.

28 maii 1950

De removendo a bibliothecis libro « Qu'est-ce qu'un Catholique ».

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Curet RVa ut liber Patris Aemilii Delaye, *Qu'est-ce qu'un Catholique* (Paris, Spes, 1950), sicubi in ista Provincia iam prostet, ex omnibus Bibliothecis nostrarum domorum amoveatur et exemplaria destruantur. Excipi possunt, si RVae videbitur, exemplaria solis Professoribus Philosophiae et Theologiae, itemque scriptoribus de his disciplinis destinata.

Praeterea curet ut, si ad quaedam nostra periodica eiusdem libri exemplaria pervenerint *recensionis* causa, ut dici solet, *recensio* penitus omittatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 28 maii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

31.

15 iulii 1950

Communicatur cum NN. Directoribus CC. MM. facultas celebrandi sub dio, itemque concionandi.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum RVa communico rescriptum S. Congregationis Negotiis Religiosorum praepositae, quo renovatur ad aliud triennium facultas concessa die 19 iulii 1947 Directoribus Congregationum Marianarum vel eorum delegatis, Sacrum cele-

brandi sub dio, itemque concionandi et Confessiones excipiendi, iuxta tenorem praecedentis rescripti.

Pater Noster, in cuius arbitrio gratia reservata est, has facultates cum his quorum interest, communicat eadem forma ac anno 1947 ⁽¹⁾.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 iulii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IIACOBUS W. NAUGHTON

Socr. Soc. Iesu.

32.

31 iulii 1950

De adiuvanda Viceprovincia Iaponica.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI.

Cum in Iaponia, uti in dies magis magisque patet, Ecclesiae catholicae « ostium apertum sit magnum » ⁽¹⁾, petente ipso Summo Pontifice, conatus sum quamplurimos ex omnibus fere Societatis Provinciis eo destinare atque per plures annos necesse erit ut bene multi, quibus divina gratia id inspirat, undique sese mihi offerant ad agrum illum arduum ac feracem colendum.

Simul tamen iuvenis illa Viceprovincia opibus indiget quibus possit et suorum Scholasticorum studiis providere et Universitatem Tokiensem, Collegiaque promovere, et stationes missionarias in Vicariatu Hiroshimensi in sua egestate iuvare. Protestantes iam ingentem vim pecuniae conquirunt (qualem nos nec unquam habuimus nec habebimus) ut propria opera erigant et sustineant.

Quod anno elapso conatus sum ab alumnis nostrorum Collegiorum per orbem obtinere, propter adiuncta haesit infra id quod sperabatur. Nolim tamen Provinciis iterum molestus esse, cum probe noverim quantae sint earum necessitates atque, in pluribus locis,

(1) Cfr. A. R. XI 344-345.

(1) I Cor. XVI 9.

angustiae. Alia proinde via ineunda visa est, qua et Iaponiae provideatur et simul Provinciis parcatur quam maxime. Auditis proinde Patribus Assistentibus, dispono ut:

1) per aliquot annos, quos speramus fore paucos, singuli Societatis sacerdotes, singulis mensibus, unam Missam pro stipendio litent in sustentationem Viceprovinciae Iaponicae hac, scilicet, lege ut ii, qui id libenter faciunt, pro stipendio offerant unam ex Missis quae sibi in mense liberae relinquuntur;

2) qui autem eas sibi liberas servare malunt, sive habitualiter sive per transennam, pro stipendio applicent unam ex Missis quas ad intentionem Patris Generalis celebrare tenentur, eandem secunda tantum intentione pro Patre Generali offerendo.

3) Sicubi tamen Provincialis aestimaverit Missam mensilem in sustentationem Iaponiae numerari posse inter eas quas Patres nostri pro Provinciis vel domibus iam litant, id minime improbandum censeo; sacrificium illud Deo gratum certe foret, Eiusque in Provinciam benedictionem attracturum merito speraretur.

Procuratores Provinciarum conveniant cum Oeconomo Generali de tempore et modo transmittendi pecunias Iaponiae destinatas.

Propter adiuncta omnibus nota, haec ordinatio non applicabitur Provinciis ex Assistentia Slavica, Provinciae Hungariae nec Missionibus Sinensibus.

Sane nonnisi necessitate coactus ad hanc extremam concessionem deveniendum esse putavi. Equidem, ut S. Ignatius ait, ad Societatem in suo bono statu conservandam et augendam « primum medium et maxime consentaneum orationum et Sacrificiorum erit; quae hac cum intentione sancta offerri et singulis hebdomadis ... in omnibus locis ubi Societas residet, certa ordinatione institui debent » ⁽²⁾. Nihil Praeposito Generali pretiosius quam illae Missae ad suam intentionem Deo oblatae.

Nactus hanc occasionem, omnium Nostrorum precibus et SS. Sacrificiis commendo progressum qua temporalem, qua praesertim spiritualem Viceprovinciae Iaponiae, cui hucusque Deus manifeste benedixit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 iulii 1950

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽²⁾ *Const. P. X n. 1.*

33.

27-30 septembris 1950

Acta quaedam Congregationis Procuratorum LXII.

I.

ELENCHUS PATRUM CONGREGATORUM

A. R. P. N. IOANNES B. JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS

a die XV septembris 1946

N.	NOMEN	Assistentia vel Prov.	Ortus	Ingressus	Gradus
ASSISTENTES					
1	R. P. Alphonsus M. Martin	Italiae	1882	16 iul. 1901	2 febr. 1920
2	R. P. Iosephus Bolland	Angliae	1882	7 sept. 1900	2 febr. 1921
3	R. P. Severianus Azcona	Hispaniae	1884	10 iun. 1903	2 febr. 1921
4	R. P. Antonius P. Prešeren	Slavicae	1883	3 oct. 1910	2 febr. 1921
5	R. P. Vincentius A. McCormick	Americae	1886	14 aug. 1903	2 febr. 1923
6	R. P. Thomas I. Travi	Amer. Lat.	1894	1 apr. 1908	15 aug. 1927
7	R. P. Bernardus de Gorostazu	Galliae	1890	6 sept. 1912	2 febr. 1929
8	R. P. Petrus van Gestel	Germaniae	1897	26 sept. 1916	2 febr. 1934
PROCURATORES					
1	P. Iosephus Nem. Güenechea	Cast. Occ.	1872	20 sept. 1887	2 febr. 1906
2	P. Henricus Carvajal	Legionens.	1872	10 aug. 1890	2 febr. 1909
3	P. Ioannes B. Re	Taurinens.	1877	16 mar. 1892	2 febr. 1910
4	P. Bernardus Bley	Germ. Or.	1879	28 apr. 1897	15 aug. 1914
5	P. Florentinus D. Sullivan	Neo Aurel.	1883	12 iul. 1898	2 febr. 1916
6	P. Antonius C. Cotter	Nov. Angl.	1879	20 oct. 1899	2 febr. 1917
7	P. Iosephus M. Dalmáu	Tarracon.	1884	24 iul. 1902	15 aug. 1919
8	P. Iosephus M. Otegui	Cast. Orient.	1884	30 iul. 1901	2 febr. 1920
9	P. Iosephus Manzo	Neapolit.	1883	1 oct. 1899	2 febr. 1921
10	P. Franciscus Jungmann	Austriae	1883	22 oct. 1903	2 febr. 1921
11	P. Carolus G. Herzog	Marylandiae	1887	13 aug. 1904	2 febr. 1924
12	P. Franciscus A. McQuade	Neo Eborac.	1889	14 aug. 1905	2 febr. 1924
13	P. Ioannes M. Ponce	Baeticae	1887	24 iul. 1903	2 febr. 1924
14	P. Albertus H. Poetker	Chicagiens.	1887	24 iul. 1907	2 febr. 1925
15	P. Martinus D'Arcy	Angliae	1888	7 sept. 1906	2 febr. 1926
16	P. Franciscus Robinson	Mexicanae	1893	6 sept. 1907	2 febr. 1926
17	P. Petrus Heymeijer	Neerlan.	1890	26 sept. 1908	2 febr. 1926
18	P. Paulus Durão	Lusitanae	1893	9 oct. 1908	2 febr. 1927
19	P. Iosephus Keating	Canad. Sup.	1893	16 dec. 1909	2 febr. 1927

N.	NOMEN	Assistentia vel Prov.	Ortus	Ingressus	Gradus
20	P. Aloisius Parola	Argentinens	1885	23 iul. 1903	31 mai. 1929
21	P. Marcus A. Gaffney	Oregoniens.	1894	15 iul. 1913	2 febr. 1931
22	P. Iosephus P. Zuercher	Missour.	1897	2 sept. 1915	2 febr. 1933
23	P. Paulus Dezza	Ven.-Med.	1901	2 dec. 1918	2 febr. 1935
24	P. Ioannes Villain	Franciae	1892	2 dec. 1919	2 febr. 1936
25	P. Ioannes B. Dold	Germ. Sup.	1897	15 febr. 1919	15 aug. 1936
26	P. Petrus M. Abellán	Toletanae	1905	30 iul. 1920	2 febr. 1938
27	P. Iosephus Schaack	Belg. Merid.	1902	18 oct. 1920	2 febr. 1938
28	P. Wilhelmus Flosdorf	Germ. Inf.	1902	11 apr. 1921	15 aug. 1938
29	P. Augustus Décisier	Lugdunens	1878	17 oct. 1900	11 oct. 1938
30	P. Gerardus Goulet	Canad. Inf.	1902	14 aug. 1921	2 febr. 1939
31	P. Ernestus Vogt	Bras. Merid.	1903	15 nov. 1921	2 febr. 1939
32	P. Emmanuel Porta	Romanae	1904	15 febr. 1924	3 mar. 1940
33	P. Hilarius R. Werts	Californiae	1905	15 iul. 1923	15 aug. 1940
34	P. Felix P. de Almeida	Bras. Centr.	1908	22 ian. 1924	5 aug. 1941
35	P. Vincentius Insolera	Siculae	1908	28 sept. 1923	2 febr. 1942
36	P. Iordanus de Puch	Tolosanae	1906	15 dec. 1924	2 febr. 1942
37	P. Aemilius Arango	Colombianae	1909	16 sept. 1927	2 febr. 1944
38	P. Michael O'Grady	Hiberniae	1911	1 sept. 1927	2 febr. 1945
39	P. Antonius Dockx	Belg. Sept.	1908	23 sept. 1927	2 febr. 1945
40	P. Iacobus Misset	Campaniae	1906	16 oct. 1925	15 aug. 1945

II.

PRIOR PATRIS NOSTRI ADHORTATIO
AD PP. PROVINCIARUM PROCURATORES

(27 sept. 1950)

Reverendi in Christo Patres,

Ex parte Vicarii Christi Domini, supremi nostri Superioris in terris, Societas hoc elapso quadriennio gavisa est fiducia atque benevolentia quae nos rubore suffundat oportet. Minime enim pares sumus qui tantae benignitati respondeamus; nimis multis in rebus deficimus a perfecto illo servitio Ecclesiae et Romani Pontificis, ad quod nos instituit S. Fundator noster. Nos stimulet praedilectio Patris communis, ut nos observantes, magis magisque dociles exhibeamus; testari possum quidquid nos facimus ad affectum erga Summum Pontificem ostendendum, vix ac ne vix quidem aequare posse eius erga nos affectus manifestationes.

1. Aestimatione et benevolentia Societatem eiusque opera prosequuntur longe plerique Episcopi. Si quid hinc inde in hac re affertur minus laetum, id (ut sincere loquar) non raro debetur cuidam errori vel culpae cuiusdam ex Nostris. Accidit enim ut zelo boni immediati, vel amore proprii Ordinis abreptus, praetermittat quidam necessitatem laborem nostrum coordinandi cum labore tum cleri saecularis tum reliquorum Religiosorum agrum dominicum colentium; haec enim coordinatio, uti exponebam in litteris « *De Ministeriis nostris* » ⁽¹⁾, non a nobis, sed ab Hierarchia ecclesiastica, cui nos servimus, efficitur. Ubi nos debita humilitate et oboedientia procedimus, vix unquam aliquid desideratur.

Nec est cur nimis solliciti simus de antiqua illa, in historia Ecclesiae toties renovata, aemulatione, plerumque sancta et salutari, inter clerum saecularem et regularem. Utrumque contendant ad maiorem in omnibus perfectionem; uterque alterius exemplo stimuletur: eidem Domino, eidem Ecclesiae militamus. Si qui interdum (quae est humanae mentis et cordis infirmitas) videantur statum religiosum, ab Ecclesiae ordinario et perpetuo magisterio satis superque probatum, minoris facere, nos ea qua decet modestia et serenitate veram doctrinam exponentes, caritate veritatem commendemus.

---

(1) A. R. XI 309.

2. Curia nostrae Societatis duos praeclaros viros, praemature ad Deum revocatos, desiderat. R. P. Ioannes Hannon, Assistens Angliae, dum munere fungitur, R. P. Carolus Brust, olim Assistens Germaniae, dum Rectorem agit Collegii Germanici in Urbe, supremum diem obiere. Quorum exempla caritatis erga Ecclesiam et Societatem nos confortarunt et adhuc excitant.

3. Crescente Societate, continuo augetur labor eiusdem Curiae. Quam igitur, quibusdam novis advocatis adiutoribus, augere coacti sumus. Ne ipse P. Generalis cum detrimento boni universalioris obrueretur, visum est gubernium Institutorum Romanorum ab ipso immediate dependentium cuidam Delegato committere qui, ad instar Provincialis, frequentius tamen cum Generali agens, ea immediate regeret.

Longe enim pleraeque Provinciae Societatis numero sociorum perpetuo augentur. Sicubi, ut in Gallia vel Italia desiderantur potius vocationes, id lento sed constanti labore spirituali, fideliter inhaerendo nostro Instituto, ope praesertim Exercitiorum spiritualium et Congregationum Marianarum, medendum speratur. Societas, quae ineunte anno 1947 sociorum 28.839 numerabat, ineunte 1950 ad 30.579 progressa est.

4. Aptiore divisione territorii Hispaniae septemtrionalis, quatuor ex tribus ibi Provinciae erectae sunt, omnes ab initio, ad instar provectarum, numero sociorum operumque momento florentes. Tres novae erectae sunt Viceprovinciae independentes, Helvetica, Melitensis et Iaponica; Missio Tchadiensis in Africa, decurrente iam Congregatione Generali a Provincia Lugdunensi suscepta, moxque in Praefecturam Apostolicam erecta; ex Missionibus Calcuttensi et Ranchiensi in India, nova Missio Jamshedpurensis dismembrata et Provinciae Marylandiae commissa; Missio Yanchowensis in Sinis, curis Provinciae Californiae sub dependentia Missionis Shanghaiensis iam culta, autonoma facta, nuperque in Praefecturam Apostolicam erecta; pars praecipua Missionis nostrae Shanghaiensis sicut et Missio Poonensis in India curis cleri saecularis commissa, Patribus nostris Provinciae Franciae et Provinciarum Germaniae Superioris et Helveticae respective operam suam non tantum in studiorum institutis, sed etiam in stationibus ulterius praestantibus; e dioecesi Shanghaiensi dismembrata nova Praefectura Apostolica de Haichow, quae Provinciae Franciae manet commissa. Missio Ahmedabadensis in India in dioecesim erecta est, curis Provinciae Castellanae Orientalis concredita; Missio Carolinarum a Patribus Provinciae Baeticae olim curata, prius ab omnibus Provinciis Assistentiae Americae, dein a sola Provincia Neo Eboracensi evangelizanda suscepta est; Provincia Canadae Superioris in subsidium venit Missioni Calcuttensi; Provincia Sicula Mis-

sioni Fianarantsoanae; Hiberniae Lusakensi; Missio Graeca a Provincia Sicula separata, Viceprovinciae Proximi Orientis incorporata est. Recens vero Viceprovincia Australiae sese in auxilium venturam Missioni Ranchiensi in India spopondit.

5. Interim, uti vobis notum est, Viceprovinciae Lituaniae, Rumeniae, Slovakiae, et Provinciae Bohemiae, Hungariae vi suppressae sunt, dum domibus vix non omnibus fisco addictis, socii sive in carcerem detrusi, sive in castris vel conventibus concentrati, labore apostolico interdicuntur. Et peiora in dies parantur. In Provinciis Poloniae autem et Viceprovincia Croatiae, haud pauci sive Superiores sive subditi carcere multati, reliqui autem a pluribus in dies operibus zeli impediti.

In Sinis vero, omnes nostrae Missiones a Communistis occupatae (exceptis solis civitatibus Hongkong et Macao), vitam ducunt duram, etsi nondum infructuosam. Ob peculiaria rerum adiuncta, suspensa interim iurisdictione Provinciarum a quibus Missiones illae dependent, nostrae Sinenses Missiones, quamquam aliquatenus distinctae manent sub respectivis Superioribus Regularibus, omnes tamen coadunantur sub auctoritate unius Visitoris. Quae gubernandi ratio, durante bello civili iam coepta, quam opportuna ac necessaria fuerit, patuit ex quo tota regio sub dominio Communistarum fuit constituta.

Maximo certe nobis solatio maximaeque aedificationi est animi fortitudo, plenaque proprii commodi et ipsius vitae abnegatio quibus tam qui in Europa quam qui in Asia « sipario ferreo » a nobis separantur, sortem suam non acceptarunt modo, sed laeto alacrique corde amplectuntur. Nos adhuc latet quid intendat Divina Bonitas; nobis iure sperare licet, persecutionem, prout id nuper in Mexicana republica et in Hispanica contigit, pignus fore floridae vitae et triumphi. Solent sic Ecclesiae hostes vineam Domini nedum enecare, e contra « purgare ut fructum plus afferat » (2).

6. Quam memorabam fiduciam Episcoporum in Societatem, vel inde patet quod amplius 50 Collegia, Seminaria, Universitates nobis suscipienda, in variis mundi partibus, oblata sunt. E quibus pauca tantum, satis tamen pro viribus nostris numerosa, acceptare potuimus; memoro Collegia in Hamburg (Germania), Yokosuka (Iaponia), Delft (Neerlandia), Pamplona (Hispania), Lisboa (Lusitania), Arequipa (Perù), Adelaide (Australia), Davao (Philippinae), Dublin (Hibernia), duo in gratiam indigenarum in Congo Belgico, Seminaria regionalia in Christchurch (Nova Zeelandia), Tokio (Iaponia), Porto Rico, Mexico; Universitas altiorum studiorum in Kisantu (Congo Belga); haec omnia iam in-

(2) Cfr. IOANN. XV 2.

cepta sunt; mox vero incipienda Collegia in Ruanda (Africa Centralis) et Mauritania. Simul quaedam Collegia suppressi licuit, ut ad opera magis necessaria vires nostras conferamus: in Bruxelles et Liège (Belgium), in Lyon, Villefranche-sur-Saône, Tours, Brest, Boulogne, St. Affrique (Gallia). Et certe optandum ut etiam in aliis quibusdam regionibus, nonnullae domus minus utiles suspendantur vel supprimantur.

Consideranti enim patet Societatem nimis alligari quibusdam laboribus non quidem superfluis, sed minus necessariis, in regionibus ubi abundat clerus tam saecularis quam regularis, dum in aliis orbis partibus sive catholici baptizati, sive infideles, omni auxilio orbantur. Imprimis cogito de immensis regionibus Americae Latinae quae, unice ob sacerdotum penuriam, facilem praedam offerunt Protestantibus et Communistis atheis, qui ambo ibi celeres atque ingentes progressus faciunt, sicque brevi magnam partem orbis catholici Ecclesiae eripient. Provinciales itaque vestros obsecretis velim ut, praeterquam propriae Provinciae, rerum statui in reliquo orbe studendo operam dent, atque spreto affectu isto quem « Provincialismum » vocarim, quique, nisi temperetur, adeo nocere natus est animabus et Ecclesiae, « duplicem induant animum » ⁽³⁾ et cogitent « de communi Societatis, — vel potius Ecclesiae, — bono illudque libenter iuvent, etiam cum aliquo propriae Provinciae detrimento » ⁽⁴⁾.

Inter progressus externos Societatis recensendae etiam sunt erectae novae Facultates ecclesiasticae, pro Philosophia in Braga (Lusitania), Tullamore (Hibernia), Leuven (Belgium), Tokio (Iaponia); pro Theologia autem in Eegenhoven prope Lovanium (Belgium); pro Philosophia simul et Theologia in São Leopoldo (Brasilia). Facultati nostrae Philosophicae in Montreal (Canada) collatum est ius conferendi Lauream; agnita demum statuta Universitatis Bogotà (Colombia) inclusis Facultatibus ecclesiasticis.

7. Ad progressum operum apostolicorum Societatis conferent, ut speramus, congressus in Urbe habiti tum Apostolatus Orationis, tum Congregationum Marianarum. Has certe ultra omnem expectationem promovere nata est Constitutio Apostolica « *Bis saeculari* », qua haud scio an in historia Congregationum Marianarum aliquid maioris momenti iam contigerit.

Ipsa rerum natura id efficit ut ad Praepositum Generalem potius ea undique referantur quae emendatione et remedio indigent, dum minus ei constant multiplicia illa et cotidiana facta, quae ad laudem et servitium Dei Domini nostri quam plurimum condu-

(3) *Reg. Sup. Loc.* 18.

(4) *Reg. Prob.* 81.

cunt. Bello suspensa opera, vix non ubique instaurata; vix ullo a potestate publica in plerisque regionibus accepto subsidio, caritate Societatis et fidelium, diligentia praesertim et invicta animi fortitudine Patrum ac Fratrum, in Germania, Gallia, Belgio, Neerlandia, Italia, Polonia, quidquid bello destructum erat restitutum, immo in meliorem statum reductum est. Sicuti iam occasione ultimae Congregationis Generalis declaravi, silere non possum quantum Provinciae nostrae Americanae, a restituta pace, per annos, indefessa caritate praestiterint. Id ipsis solatio sit, ope subsidiorum quae miserunt, vera prodigia patrata esse, cum sumptus in domibus reaedificandis facti, diligentia et peritia Nostrorum, plerumque longe haeserint infra id quod similibus laboribus passim impendi solet.

At praesertim opera spiritualia et apostolica promota et novo in multis locis vigore florida laeti conspiciamus. Exercitia spiritualia S. Patris strenue variis in locis traduntur; memorasse iuvat zelum quo, in Assistentia Hispaniae, Exercitia clausa 5 et 8 dierum pro laicis, perfecto plerumque silentio servato, magno exercitantium fervore aguntur. Multis in locis renovatus ardor in promovendis collegiis; America septentrionalis diligentia praecit tam in parandis magistris gradibus in variis disciplinis ornatis, quam in coordinando conatu per Praefectos studiorum communes vel totius Provinciae vel totius etiam Assistentiae; Assistentia Galliae vires confert in instaurando spiritu nostrae Rationis studiorum inferiorum, adhibitis subsidiis hodiernae scientiae paedagogicae; Provincia Angliae, reformata aliquatenus Ratione studiorum Iunioratus, suos magis ex professo parare conatur ad officia docendi in scholis humanioribus. Variis in locis instituta a Nostris excitata sunt ad studendum rebus socialibus atque ad spargendam doctrinam catholicam de hac re: sic in Americae Statibus Foederatis, in Cuba, in Philippinis, in Italia, mox in India. In Gallia, Belgio, Neerlandia, varia tentamina, secundum locorum adiuncta diversa, incepta sunt ad reducendos opifices ab Ecclesia alienatos; quorum cum exitus experientia ostenderit, ea quae bona probantur ad plura forte loca extendi poterunt. Assistentia Hispaniae commendatur multiplicibus scholis ad iuvenes plebeios artes docendos institutis, sive penes Collegia, sive penes nostras Residentias. Voti memor quo in hac re ligatur Societas, non possum non laudare eximium zelum Congregatorum Marianorum in Mexico qui, sodales Hispanos imitati, nullo labore, nullo sacrificio absterri, pluries decena millia puerorum, ex pauperrimis, doctrinam christianam assidue docent, sicque ignorantiae religiosae, e penuria sacerdotum ortae, efficaciter occurrunt. Provinciae Neerlandica et Belgicae, ex sua parte,

laborem potissimum intendunt in perficiendis methodis artis catecheticae.

8. Plura eaque fere maioris momenti mittere cogor. Absconditus enim labor scientificus, Instituti nostri Historici ille sit, Bolandistarum, Universitatis Gregorianaе Institutorumque consociatorum, Biblici et Orientalis. Speculae Vaticanae, variarum Universitatum vel Facultatum, in solidam laudem cedit Dei et profectum Ecclesiae. Cotidiana devotio Patrum et Frátrum in Collegiis, Residentiis, Paroeciis, Missionibus exteris, Deo fere soli nota, pignus certe est divini favoris et signum vegeti spiritus Societatis.

Longe maior enim pars laboris Societatis oculos hominum non percellit, sed in abscondito perficitur. Haec siquidem est lex perpetua rerum humanarum. Ea quae praeter consuetum rerum ordinem a recto tramite abscedunt, advertuntur atque referuntur; quae autem cotidiana fidelitate et fortitudine recte geruntur, oblivione obliiterantur.

Quae lex historica non tantum de iis quae externa sunt, sed magis etiam de iis, quae interno cordium secreto teguntur, valet. Referens proinde pauca de rebus nostris internis, id praemittere iuvat: plerique nostri Religiosi, ut ex variis indiciis eruitur, non tantum in rebus substantialibus fideles dicendi sunt, sed vero fervore ad altiora anhelant. Qua in re tamen ratio habenda est gratiae et vocationis divinae, non eiusdem pro omnibus. Omnes quidem vocamur ad fidelem observantiam Instituti nostri, et caritatis exercitium indefinite perfectibile; non omnibus eadem dona naturae, sed neque eadem dona gratiae conferuntur ad eandem formam perfectionis eodem gradu consequendam. Simus igitur benigni in iudicandis culpis vel imperfectionibus externis in iis qui ceterum sinceri sunt et bonae voluntatis.

9. Quantum enim ex externis signis, ut dicebam, erui potest, status spiritualis Societatis in genere bonus dici potest. Colitur certe, et a multis impense colitur, forma illa essentialis caritatis, quae est in strenuo labore uniuscuiusque officii. Zelus ardens pleborumque nec proprii commodi nec ipsius valetudinis sollicitus est. Vix non omnes sincere oboediunt ubi Superior nitide, non dico aliquid iubet (quod rarissime facere solemus), sed aliquid cupit vel postulat. Immo ad plenam voluntatis oboedientiam, qua fortiter, omnibus facultatibus mentis et cordis, id ad bonum exitum deducere conantur quod Superior iis commisit, Nostri facile et plerumque perveniunt. Haud semper ita facile ad altiolem et difficiliolem formam oboedientiae ascendimus, qua humiliter abnegato proprio iudicio, a crisi Superioris abstinemus, immo eum corde et verbo defendimus et sustinemus. Non ausim enim asserere profundam illam humilitatem, quae Deo adeo est accepta, Sanctoque Parenti

nostro adeo commendata, aequè communem esse apud nos ac zelus ardens et fortitudo in labore.

Deficiens ceterum ista humilitas, malum commune esse videtur huius aetatis. Quis est enim vel ex iunioribus et immaturis qui non autumet se omnia iudicare posse, ne dicam omnia nosse? Quam raro audio illud: « Rem non plene novi, deest mihi experientia: ideo pronuntiare nolim! » Quam frequenter autem sive voce sive etiam scripto iudicamus ea quae nos maxima ex parte latent! Id me angit, Nostros insipienti, immo periculosa licentia etiam ea facilius in crisim vocare quae a Magisterio ecclesiastico, et ab ipsa Sede Romana disponuntur vel docentur. Vigetne satis in tota Societate spiritus ille « sentiendi cum Ecclesia », quem Sancti Parentis Regulæ inculcant, quem exigit sana theologia et recta doctrina? Sancta enim et foecunda libertas inquirendi penitus in thesauros depositi revelati, societur oportet cum illa prudentia quae dum Ecclesiae Christi sponsae et authenticae interpretis sensum auscultat, depositum fidei ab omni periculo erroris immune servare contendit. Sicut enim (ut comparatione rem declarem) in materia castitatis minor prudentia virtutem iam offendit, pariter in re fidei, minus prudens, immo certe temerarius ausus, conscientiam maculat.

Sint Nostri, iuniores aequè ac seniores, vere humiles; facilis patebit via tam ad puritatem fidei custodiendam, quam ad animi alacritatem et pacem, atque ad illam inter se et cum Superioribus collaborationem, quam in variis locis deesse queruntur ii quibus rerum communium et totius nostri apostolatus cura committitur. « Nihil arduum est humilibus et nihil asperum mitibus » ⁽⁵⁾.

10. Quae in meis primis litteris ad Societatem, *de Vita interiore* colenda, dicebam, haec adhuc dicenda opinor, si ex relationibus Provincialium et Rectorum iudico. Facilius quam par est accidit ut sive ipsorum, sive Superiorum culpa, Patres ac, praesertim ubi pauci sunt, Fratres, tantis ac talibus laboribus onerentur, ut iis, pro consuetis viribus corporis et animi humani, tempus non supersit sese dandi orationi, quae tamen est et remanebit « anima omnis apostolatus ». Quibus si eos addas qui ob difficultates orationi intrinsecas animum desponderunt et infideles vel remissi facti sunt, non possum plene securus esse de futuro progressu spirituali Societatis. Relaxabitur paulatim abnegationis spiritus, relaxabitur zelus, facilius labefactabitur castitas, nisi omnes Superiores, scientes se de animabus subditorum rationem Deo reddituros, paterne quidem sed constanter, « opportune importune » ⁽⁶⁾ suos ad austeram et assiduam constantiam in oratione adducant vel

⁽⁵⁾ S. LEO, allegatus apud Epist. de Oboed., n. 15.

⁽⁶⁾ II Tim. IV 2.

reducant. Iis praesertim invigilent qui, a paucis annis a Tertia Probatione egressi, ad plenam maturitatem humanam pervenerunt; aetas siquidem 40 ad 50 annorum omnium periculosior est.

Participamus certe, quod vitari plene vix potest, defectus et errores huius nostri temporis. Quidam e Nostris, iique plures quam olim, refugiant silentium, recollectionem, laborem constantem, absconditum atque eundem, vitae austeritatem et externam mortificationem, regularitatem et disciplinam. Quid mirum si debilioribus effectis plurium nervis in mundo hoc agitato, commodis et delectationibus vitae magis semper intento, insueta seu « sensationalia » uti dicunt semper anhelanti, debiliores quoque factae sint voluntates et minus serenae mentes? Magistris Novitiorum, Praefectis spiritus, Instructoribus Tertiae Probationis, Superioribus praesertim cavendum erit ne Societatis institutionem et disciplinam ideo relaxent, quia nonnullis asperior et incommodior videtur. Sint per aliquod tempus, donec oportebit, pauciores ii quos ad probationem et ad vota admittimus; sint plures ii quibus, experta eorum ineptitudine ad vitam nostram, consilium abeundi etiam post prima vota dare cogemur; maneat autem Societas qualem eam voluit Fundator noster eamque etiamnum vult Ecclesia, manipulus nempe hominum qui vere contendunt se esse « mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus » (7).

Qui mentem ad omnia intendit, tam exteriora quam interiora. gratias certe Deo ex intimo corde agat quod Societas, quamquam perpetuo cum tota militante Ecclesia luctam contra externam persecutionem atque contra internas mali illecebras et illusiones sustinet, tanta per Eius gratiam in Eius servitium praestare valet. Spes nostra, oratione et assiduo labore fulta, sit ut non numerotantum sed praesertim merito in oculis Divinae Sapientiae perpetuo augeatur.

(7) *Summa et scopus nostrarum Constit.*

III.

ALTERA PATRIS NOSTRI ADHORTATIO
AD PP. PROVINCIARUM PROCURATORES

(30 sept. 1950)

Reverendi in Christo Patres,

Postquam, in prior sessione, quaedam vobiscum communicare satagi de hodierno statu Societatis, in hac altera, secundum nostram Formulam, mihi incumbit quaedam vobis commendare quae ad commune bonum Societatis expedire visa fuerint ⁽¹⁾.

Tempora varia sua quaeque habent difficultates et pericula. Nec antiquitus nec recentius defuerunt Societati, sicut aliis Ordinibus et ipsi Ecclesiae, sua detrimenta. Sicut in vita propria uniuscuiusque opus est perpetua reformatione, per examina conscientiae, confessiones, recollectiones, Exercitia spiritualia, pariter in vita totius Ordinis sincerum examen, humilis confessio erratorum, firma voluntas reformandi quae lapsu temporis ex humana infirmitate deformata sunt, omnino requiruntur, si praevenire velimus ne aliquando totum corpus a bono suo statu decidat et in servitio Ecclesiae minus utile fiat.

Estne mens temporis nostri peior, suntne mores magis corrupti quam olim fuere? Meum non est rem dirimere; et quaestio otiosa satis foret. Parum siquidem refert quid de hoc tempore, si cum alio conferatur, aestimandum sit; id refert, ut quae bona sunt assumamus, quae autem mala vitemus et resecemus.

Ex iis rebus quae, quantum mihi apparet, progressu indigent, quasdam indigitare liceat. Quasdam magis urgentes dico, non omnes. Qui plura commendat, nihil fere emendat. Agam primum de spiritu nostro religioso, dein de Nostrorum formatione, demum de laboribus nostris apostolicis.

Spiritus religiosus triplici praesertim in parte detrimentum accepisse vel accepturus, nisi caveamus, videtur: iuniores praesertim nimis refugiunt silentium et solitudinem cum Deo; in certis regionibus, sese insinuavit minor aestimatio observantiae; atque in non paucis Nostris desideratur amor ille paupertatis, humilitatis, Crucis Domini, quem S. Ignatius tamquam tertium gradum humilitatis summopere extollit.

---

(1) *Form. Congr. Proc.*, n. 27.

1. Fuga ista silentii et vitae recollectae in studio, consideratione, oratione cum solo Deo, malum est commune. Ex causis vobis notissimis, uti in priore sessione iam dicebam — plurimorum nervi debiliores effecti sunt; mollior facta est institutio puerorum et iuvenum, qui in saeculo omnimodis delectamentis assuefacti, se ipsos vincere vix didicerunt; deest saepe ea, quam vocamus « personalitas », seu vigor ille animi quo valeat homo, nedum ab aliis ducatur, et seipsum et alios via segura ad Deum ducere. In litteris *de Vita interiore* ⁽²⁾ de hac re fusius egi. Ex scholasticatibus bene multis, immo et ex quibusdam novitiatibus, certior fio iuvenes, generosos quidem et sincero desiderio efficacis apostolatus ardentis, aegerrime sese astringere vitae in silentio et solitudine agenda. Assidue curent Superiores ut tirones nostri in hac re solidentur, discantque Deo ita uniti vivere ut postea, quae est difficilis perfectio, eum in omnibus invenire valeant. Ne sibi fingant se ab initio, nullo negotio exiguoque labore, futuros esse homines « in actione contemplativos ». Sese diu atque humiliter exerceant in vita purgativa, quae est et manet initium omnis sanctitatis.

Quotquot vero iam e probationibus Societatis egressi sumus, meminerimus nos coram Deo et in rerum veritate, « in probatione » manere quamdiu vivimus atque velimus nolimus subiacere normae illi communi: quo rarior et brevior mentis recollectio, eo exilior doctrina aliis tradenda; quo minor familiaritas cum Deo, eo minus foecunda effusio gratiae in laborem apostolicum. Hominis vita brevis est; vita sacerdotis seria est; qui, praeter otium necessariae relaxationi dandum, — homines enim sumus, non angeli, — notabilem partem temporis terit legendis rebus futilibus, colloquia miscendo frequentiora et longiora, spectaculis adeundis mundanis: quo, quaeso, animo sese iudicandum offeret Salvatori, cuius tot oves neglectae iacent, quia nemo de eis curam gerit? Subditos, maturiores quoque, consilio et exhortatione iuvent Superiores ut discant et perseverent amare silentium. Ubi desunt homines pro necessitatibus Provinciae, videat Provincialis ut instauret illum cultum vitae cum Deo solitariae; eo ipso, unus homo erit ad instar duorum.

2. De minore aestimatione et cura observantiae, fuse egi in litteris allegatis *de Vita interiore*, nec est cur omnia recolam. Numquam utique perfecti fuimus nec crimus; deficimus omnes et deficiemus. Aliud autem est ex humana fragilitate deficere, defectum agnoscere et eidem emendando incumbere, aliud vero defectus cohonestare velle, contendendo observantiam regularem nec huius temporis esse, nec conformem menti sancti nostri Fundatoris.

---

(2) A. R. XI 147-176.

Neminem fugit sermonem non esse in Religione de mere externa et quam dicunt « formalistica » fidelitate, neque de stoico quodam rigore, pharisaico « legalismo » simili, neque certe de submissione ex spiritu timoris: talis observantia animum obrueret magis quam iuaret, cor arefaceret, nedum dilataret; Deo non uniret. Domini iugum suave est et onus eius leve. Leve quidem et suave, quia ex amore susceptum. Nonne ab exordio Constitutionum nos monet S. Pater legem internam caritatis vitam nostram regere oportere? Magnanima intentione Deo, filiorum instar, placendi, animetur cultus observantiae; animam mirum in modum iuvabit ad progrediendum in caritate.

Quid est enim nostra observantia, nisi iugum humilitatis et paenitentiae quod libere, ex amore Dei et proximi, per vota nostra religiosa assumpsimus, fideliterque nos laturos spondimus? An nostra aetate verum non iam foret verbum Domini: « Nisi efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in Regnum caelorum? » ⁽³⁾. Nonne e contra aetati nostrae materialistae et superbae omnino convenit integra et pura praxis consiliorum ex Evangelio?

Ideoque oboedientia minime est convertenda, ut quidam volunt, in quamdam mere fraternam collaborationem cum Superiore, qui vel, persuadendo, subditum ad suas partes alliciat et trahat, vel e contra, persuasus, subditi mentem potius ipse sequatur. Superioris quidem est nonnisi circumspecte, re undequaque considerata, paterne et modeste iubere; eius tamen est iubere. Subditi vero est sese submittere plene abnegato, si oportet, proprio iudicio, ideo quia Superior iubet, idque nomine et auctoritate Domini nostri Iesu Christi.

Nec quisquam caritatem opponat oboedientiae, perinde ac si caritas quaedam vera esse possit quae Dei voluntati sese non conformet. Nemo enim proximum diligit sicut oportet, nisi Deum toto corde diligat; nemo Deum toto corde diligit qui Eius voluntatem etiam meri beneplaciti non exsequitur.

Qui cultum observantiae damnare nititur appellando verum spiritum S. Patris, asserendo Sanctum nostrum Fundatorem mere « pneumáticos » voluisse suos filios. Spiritu Dei tantum actos, minime vero minutis Regulis impeditos, ille quaeso absque iudicio praeconcepto studeat documentis historicis: litteris B. Patris, Instructionibus ab eo exaratis, Consuetudinibus ab eo probatis, Instructionibus quoque quas Pater Hieronymus Nadal, eius maxime fidus promulgator et commentator Constitutionum, in domibus relinquebat: et videbit, ni fallor, maiore fidelitate maioreque rigore a sancto Ignatio impositam esse observantiam Regularum, quam id a poste-

(3) MATT. XVIII 3.

rioribus Praepositis Societatis fieri solet. Ne appellemus spiritum sancti Ignatii, nisi ad urgendum quod ipse scriptum nobis reliquit: « Omnes constanti animo incumbamus, ut nihil perfectionis, quod divina gratia consequi possimus in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda praetermittamus » (4).

Certe nobis omnibus paenitentia quaedam est illa inflexibilis religiosa regularitas, quae nos ne dicam per totam diem, per totam vere vitam libertate privat et alterius voluntati subdit. Nonne haec est pars quaedam illius salutaris « mortificationis continuae », quam S. Pater describit ut gradum securum ad altissimam perfectionem? Efficacior est mortificatio quae voluntatem, quam quae corpus affligit et frangit. Divina gratia planiore gressu intrat animam quae, egoismum et superbiam assidue domando, « flectit quod est rigidum » (5).

3. Ille amor paenitentiae et crucis, spiritui mundano adeo oppositus, sancto autem Ignatio adeo carus, nonne suscitandus in assidua oratione et contemplatione Christi laborantis et patientis? Habet enim Iesus « multos amatores Regni sui caelestis, sed paucos baiulatores suae Crucis » (6). Mundus autem hodie, sicut olim, a peccato non redimitur nisi Cruce; nostrum est « adimplere ea quae desunt passionum Christi in carne nostra pro corpore Eius quod est Ecclesia » (7).

Quominus autem vita nostra maneat vere paenitens, inter alia obstant commoda vitae omnis generis quae hodierna ratio rerum secum tulit. Nec facile est discernere quanam, ut Deo melius serviatur, nobis assumere, a quibus vero abstinere conveniat. Quaedam quidem haud parum iuvant ad finem nostrum spirituales efficacius consequendum: ope currus automobilis unus missionarius in Africa centrali est ad instar plurium; quaedam vero, licet nobis valde grata, superflua tamen sunt, eaque sacrificando plus proderimus animabus quam eisdem utendo.

Certe, in dubio, maiorem paupertatem et austeritatem nos prosequi decet, eligendo « magis paupertatem cum Christo paupere, quam divitias; opprobria cum Christo pleno opprobriis, quam honores »; idque « ad imitandum Christum Dominum nostrum, utque ei magis actu similis fiam » (8). Quae pura est caritas!

(4) *Const. P. VI c. 1 n. 1.*

(5) *Cfr. Liturg. in festo Pentec.*

(6) *De Imit. Christi, L. II c. 11.*

(7) *Cfr. Col. I 24.*

(8) *Exerc. Spir. Hebdom. II; de Humil. modis [167].*

De hac tamen re, quam sanctus Ignatius « summi momenti aestimabat, si Deus dabit, mox me scripturum spero ad universam Societatem. Apostolatus enim huius temporis maxime interest, ut in vita nostra, quasi in speculo, purior appareat spiritus Evangelii. Sinceritate illa, qua actus praedicantis professioni fidei respondent, maxime moventur nostri coetanei. Nisi nos Religiosi, ante caeteros omnes, nos convertamus aliosque nostro exemplo et praedicatione adducamus ad vitam magis orantem et paenitentem, vix apparet unde salus huius mundi, adeo turbati, expectanda sit.

Haec habebam de spiritu religioso. Pauca quaedam de Nostorum formatione.

4. Societatis formatio, in genere, etiam hodie, Ecclesiae probatur et a pluribus etiam extra Ecclesiam laudatur. Est cur fideles simus Constitutionibus, quas apte interpretati sunt usus saeculorum in novitiatibus et scholasticatibus nostris. Insisto ne facile relinquantur quae experientia confirmata sunt, nec experimenta tententur dubii exitus, cum damno Scholasticorum nostrorum.

Unum in multis Provinciis desideratur, nempe magis immediata praeparatio Nostorum ad munus instituendi pueros et iuvenes in collegiis, sive in scholis sive in praefectura. Longe praecipuum elementum huius praeparationis est institutio spiritualis per Exercitia sancti Patris et consuetam ascetim nostrae vitae, atque studia illa ordinis generalioris quae peragunt nostri Scholastici in Iunioratu et Philosophia. Haud cunctanter affirmare ausim nullibi in Universitatibus civilibus inveniri studia quae aptius praeparent ad munus docendi et educandi. Haec tamen nostris diebus iam non sufficiunt, et complenda sunt per formationem immediate paedagogicam. Non licet nobis fidere unice sensui communi atque cuidam sensui educationis nonnullis innato. Nam, praeterquam quod Creator non omnibus indidit eadem dona, non decet ut cum damno puerorum cogantur Nostri acquirere ipsum initium dexteritatis et experientiae. Provincialium erit, secundum diversas diversarum regionum necessitates ea praevidere ac mihi proponere quae introducenda forte videantur. Id Societas merito a suis expectat, ut tam scientia quam arte docendi peritos quoslibet saltem aequent, ni superent. Pudendum foret Ordinem, a saeculis docendis pueris assuetum, non posse cum sui decore externos inspectores in suas scholas admittere.

5. Totam Societatem merito sollicitam tenuerunt difficultates doctrinales in una praesertim ex nostris ceterum optime meritis Assistentiis exortae. Postquam decessor meus s.m. P. Ledóchowski, ac praesertim Vicarius Generalis P. de Boynes, frustra conati sunt imminencia mala praevenire, sollemni monito in sua oratione apud Castellum Gandulfi anno 1946, habita, ipse Summus Pontifex ad

humilem prudentiam revocavit eos qui « Novam Theologiam » proponere videbantur ⁽⁹⁾. Cuius mali cum origo manifeste esset derelicta nimis nostra Philosophia scholastica, ante omnia opera data est ut reformaretur ratio docendi in Philosophatibus illius Assistentiae. Qui labor reformationis, quibusdam praesertim professoribus mutatis, satis feliciter progressus est et adhuc progreditur. Nec ita facilis apparuit res in Theologia. Repetita enim monita, qua publica qua privata, avocatio censurarum, suppressio publicationum ad modum manuscriptorum circumlatarum, vetita quibusdam facta scribendi de certis materiis, improbata haud pauca scripta quae imprimi non potuerunt: pro dolor, haec omnia aliaque nonnulla in cassum cesserunt, quatenus nostri Patres, illusionem occaecati, videre non valuerunt sese a recto tramite abscessisse. Peracta penitentiore visitatione omnium scholasticatum Assistentiae, manifeste patuit malum altiores fixisse radices tam intra quam praesertim extra Societatem, quam ut consuetis remediis quae in potestate Praepositi Generalis sunt, ei mederi possit.

Ubi enim de doctrinis late diffusis et alte radicatis agitur, sufficere non potest quidquid auctoritate mere disciplinari profertur. Nec soli Nostri in causa erant; aliunde quoque, nec tantum una ex parte, scaturiebat error. Non poterat non gaudere Societas cum Sancta Sedes istud negotium ad se advocavit. Non enim agebatur de salvanda fama nostrae Societatis, sed de incolumi servanda fide catholica in tot animabus, ex nimia fiducia et zeli specie deceptis.

Hinc est quod, vix publici iuris facta Encyclica « Humani generis », Summo Pontifici nomine meo et totius Societatis, gratias sinceras agendas curavi; superfluum enim visum est de plena submissione Societatis Eum certiores facere, quippe cum ipsa Encyclica, uti apprime noverat Sua Sanctitas, plene responderet votis et desideriis nostris.

Restat nunc (quod iam factum fuisset nisi intercessisset haec Congregatio cum suis laboribus) ut varia ulteriora fiant in executionem eiusdem Encyclicae; quorum pleraque iam parata iacent.

In posterum vero cautiore simus, humilisque attendamus non tantum ad definitiones magisterii extraordinarii, sed ad doctrinam quoque magisterii ordinarii. Utinam minus recessissent quidam inter nos a normis nostro Instituto sapienter propositis. Saecularis Societatis experientia ostendit illas normas re vera non obstare sano progressui scientiae theologicae.

Simul omnibus cavendum est ne de hac re, quin eam penitus investigaverint, librosque et scripta quae huc spectant attente rima-verint, levius, cum detrimento veritatis, iustitiae et caritatis, verba

(9) A. R. XI 57-58.

faciant. Immo, paternum animum imitati, quo conscripta est Encyclica, personas semper revereantur quae, ardentiori zelo et studiorum ardore abreptae, bona fide erraverunt.

6. Demum in non paucis locis periculum est ne a vera mente sancti Ignatii et a normis sanae formationis nonnihil aberret Tertia Probatio. Video enim non ita raro accidere ut Instructor, morem gerendo Tertiariis, eis aequo largiorem libertatem in observantia, in commercio litterarum, ac praesertim in peragendis variis ministeriis indulgeat. Tertia Probatio sit, secundum dictum sancti Patris, « schola affectus », in qua ante omnia, sicut in novitiatu, colitur vita interna, exercitio praesertim abnegationis et assiduae orationis. Ministeria non permittuntur hoc tempore nisi ut exercitium quoddam seu « experimentum » abnegationis praesertim. Humilia proinde sint, fere ex ingratissimis et durioribus, quae magnam non requirant praeparationem. Praxi vitae internae accedat moderatum studium Instituti, Exercitiorum imprimis et Constitutionum. Ne mirentur cari nostri Patres Tertiarii illud tempus, sicut tempus novitiatus, nequaquam esse amoenum naturae; victoriam suiipsius requirere et abnegationem cuiuslibet superbiae et amoris proprii. Instructoris est eos docere et probare, ut decet viros solidis studiis et aliqua iam experientia instructos; Tertiariorum vero est ad mentem Evangelii « effici sicut parvuli », in sinceritate et simplicitate oboedientiae Novitiorum procedentes.

Dum alii Religiosi et ipsi sacerdotes saeculares, propter necessitatem apostolicam huius temporis, serio cogitant de imitanda nostra Tertia Probatione, nos eam quaeso ne minoris faciamus. Firmius e contra et maiori efficacitate exigatur, maiori docilitate et humilitate peragatur.

7. Postquam de spiritu religioso, de formatione Nostrorum haec pauca attigimus, nonnulla dicere iuvat de quibusdam operibus apostolatus hodierni. Minime, uti iam praemonui, de omnibus; de paucis autem, de quibus aliquid magis determinatum commendandum occurrit.

Maximo certe animarum fructu ubique terrarum dant Nostri Exercitia spiritualia. Vix ullum ministerium aptius ad instituendos apostolos illos et duces quibus Ecclesia ubique indiget. Timendum autem est ne, defectu quodam audaciae apostolicae (quae nihil aliud esse videtur ac defectus fiduciae in efficacitate divinae gratiae) non vera Exercitia viris laicis praesertim proponamus. Alicubi nomine Exercitiorum veniunt recollectiones unius diei vel unius diei cum dimidio; tales recollectiones omnino probo, in gratiam imprimis eorum qui se a negotiis diutius liberare vix possunt. Sed haec non sunt Exercitia spiritualia S. Ignatii. Cum omnes homines in saeculo, etiamsi curis obruantur, soleant singulis annis per tempus non

ita breve feriari et quieti indulgere, quid quaeso prohibet quominus invitentur ut tres, quinque vel octo dies dent quieti illi corporis et animae, quam in pace Exercitiorum, in silentio cum Deo, melius quam alibi reperient? Ubi Nostri id audacter proposuerunt, liberaliter responderunt laici non pauci, qui ferventer, per plures dies, servato etiam silentio absoluto, animae suae vacant. Immo, in regionibus ubi Nostri id suadere non audent, laici ipsi nonnumquam petunt ut sibi talis opportunitas praebeatur. Decetne sacerdotes a fidelibus stimulari ad maiorem fervorem zeli, an potius sacerdotes fideles invitare ad altiorem perfectionem sectandam?

Nec repetendum censeo quod in litteris de Exercitiis spiritualibus, decessores meos fideliter secutus, iam commemorabam: « Director Exercitiorum qui parum petit, parum obtinebit; et Exercitia faciliora minoris aestimationis erunt » ⁽¹⁰⁾. Non ea securitate et firmitate rem affirmarim, nisi in variis locis experientia corroborasset assertum.

Non sine miratione comperi, post tot monita Patrum Generalium, in non uno loco Nostris, etiam in domibus formationis, tempore « Octidui », vel proponi seriem conferentiarum ab Exercitiis sancti Patris diversam, vel adhuc indulgeri praedicationibus istis longioribus, quibus exercitantibus adimitur tempus fructuose per seipsos considerandi et orandi. Nemo unquam asseruit talia nullum fructum sanctificationis ferre; fructus autem minor est fructu qui veris Exercitiis obtinetur. Provinciales proinde rogo ut, praesertim in domibus formationis, ipsi, utpote de profectu spirituali suorum Religiosorum coram Deo respondentes, invigilent ut serventur quae de hac re commendata sunt. Nulla alia methodo efficacius formabunt homines quales ipsi optant, qui in tanta penuria personarum, plene efficaces futuri sunt.

8. In nonnullis Provinciis praevalere videtur sententia, mutatis adiunctis, non iam recusandam esse gestionem paroecciarum, quam sanctus Ignatius a nostris ministeriis exclusam voluit. Si quis autem causas illius prohibitionis, quales eas explicabat P. Hieronymus Nadal, considerat, videbit eas omnes, nostris quoque diebus valere ⁽¹¹⁾.

Non convenit, sic ipse, Nostros pendere ab Episcoporum iurisdictione, nec ius acquirere ad redditus beneficiorum aliaque stipendia temporalia, nec demum amittere libertatem illam nostrarum missionum, qua possint, pro maiore necessitate animarum, in varias partes a Superioribus destinari.

⁽¹⁰⁾ A. R. XI 470.

⁽¹¹⁾ Scholia in Const. P. IV c. 2, V^o Nec curam animarum.

Uti patet, iam suo tempore, excipiebat Nadal illas regiones, (quales tunc erant Germania et Indiae) ⁽¹²⁾ ubi animarum necessitas, ex sacerdotum penuria orta, exigat ut suscipiatur cura ordinaria. Sed tunc quoque vult ut Nostri sint tantum quasi parochi ad tempus, iuraque temporalia non sibi, sed Episcopo acquirant, victu et vestitu tantum contenti.

Nostris adhuc diebus, in missionibus ubi clerus saecularis vel deest prorsus, vel numero omnino impar est ad paroecias regendas, nullo negotio accipit et servat Societas, ad nutum Episcopi, curam etiam ordinariam. Aliae sunt regiones uti Neerlandia, Anglia, America septemtrionalis, ubi olim, cum deerat clerus, Nostri curam ordinariam susceperunt; labentibus autem annis, dum numerosior fit clerus, servatus tamen est diuturnus usus, adeo ut, plerumque, Episcopi Nostris concedere consentiant tantum paroecias, non vero Residentias secundum nostrum Institutum. Est ille unus ex modis quibus restringitur Religiosorum exemptio quam, uti ex historia Ecclesiae constat, numquam plene conciliari posse aestimarunt quidam cum necessitate unitatis actionis apostolicae in dioecesi. Exemptionem tamen intactam servare nostri officii est, tum ex voluntate Sedis Apostolicae, tum, ut ex factis etiam hodiernis constat, propter bonum animarum.

Nemo unquam in dubium vocavit magnum bonum fieri in paroeciis; verum, sicut in litteris meis de Ministeriis nostris ostendere conatus sum ⁽¹³⁾, non omnibus in Ecclesia omnia facienda sunt. Societas est instituta non ad paroecias regendas, sed ad alia ministeria, quae potius ad extraordinariam curam animarum spectant, et sine quibus Ecclesia suo munere plene fungi non potest. Non enim, ut quidam contendere nituntur, omnia absolvuntur cura animarum in paroecia.

Permittere proinde non possum, ut pauci quidam cupere videntur, ut in regionibus ubi hucusque paroecias non habebamus, Societas faciliorem se praebeat ad eas loco Residentiarum accipendas. Ex altera parte, sicubi aliqua ex nostris Residentiis, multiplicatis iam paroeciis, superflua decursu temporis facta est, nos ipsi, sponte, eam supprimamus. Est enim contra spiritum sancti Patris, in loco remanere ubi bonum animarum praesentiam nostram non requirit. Valide insistere cogor ne putent Provinciales, domum semel institutam, etiam dudum iam stabilitam, necessario esse servandam. Haud facile quidem permittit Institutum ut domus semel accepta derelinquatur; id tamen permittit; atque deliberare non velle de illa supprimenda, si causae graves adsint, foret con-

⁽¹²⁾ *Scholia*, l. c.

⁽¹³⁾ *A. R.* XI 309-310.

tra illam mobilitatem quam sanctus Ignatius pro sua Societate am-
bivit.

Repetitis iam vicibus ipsa Sancta Sedes penes nos institit ut non vereamur, in illis regionibus ubi clerus abundat, — quales sunt non paucae regiones Europae, immo et Americae septemtrionalis, — opera quaedam relinquere ut nos conferamus in adiutorium earum partium quae in extrema necessitate spirituali versantur. Tales sunt, praeter eas quas vocamus Missiones exteras, vix non omnes regiones Americae Latinae. Velim Provinciales, qui putant se neminem cedere posse, ope « Annuarii Pontificii » conferant statisticas dioecesium in quibus eorum Provincia laborat, cum statisticis cuiuslibet e dioecesibus Americae Latinae, ac praesertim cum statisticis plenioribus integrae cuiusdam reipublicae. Conferant numerum catholicorum cum numero sacerdotum, saecularium et regularium, tam in patria quam in illis tertiis ⁽¹⁴⁾.

Nostrum est, pro nostra vocatione, non unius tantum loci vel parvae regionis sollicitudinem gerere, sed cor servare catholicum.

9. De Collegiis nostris plura forent dicenda; unum tantum memorare volo, ne videar minoris facere fructum apostolicum quem etiamnum ferunt vix non ubique terrarum. In non una Provincia video quosdam credentes sese sic magis aptare institutionem temporibus nostris, refugere iam a qualibet obligatione exercitiorum pietatis pro alumnis. Obligationem, in specie, Missae cotidianae, ubi hucusque servabatur, impetunt et tollere volunt. Est ubi Rector noluerit ut suae communitati innotescerent ea quae de hac re in Actis Romanis iam publici iuris facta sunt. In institutione iuventutis nostris diebus facilius omittimus principium illud, puerum et iuvenem non esse virum maturum, nec ei applicari posse easdem normas. Iuvandus est puer, iuvandus iuvenis, ut sese vincere discant; antequam persuasione agere norint, boni patrisfamilias est eos paterno sed firmo modo cogere ad ea facienda quae recta sunt. Aliud est curare ut, simul ac coguntur, imbuantur rectis principiis, quibus postea ipsi sponte agant; aliud omnem coactionem ab initio fere arcere. Verum manet illud: « Qui parcit virgae odit filium suum » ⁽¹⁵⁾. Disciplina alumnorum in nostris Collegiis maneat firma, virilis; aptetur dum alumni aetate crescunt; nec applicetur grandioribus disciplina magis minuta quae parvulis. Disciplina externa semper animetur spiritu interno, ita ut pro fine qui intendi-

(14) Italia 60.000 fere sacerdotum numerat pro 45.000.000 incolarum; Brasilia, cum totidem incolis iisque baptizatis, territorio fere 30 vicibus ampliori dispersis, 6.000 sacerdotum non attingit. Est unum exemplum ex multis.

(15) *Prov.* XIII 24.

tur, strictius vel mitius in casibus particularibus urgeatur; maneat autem fortis, qualis in Collegiis Societatis tradita est. Nonne satis videmus nostris oculis fructus mollioris institutionis?

Ne mollior fiat et nostra institutio, caveant quoque Provinciales ne plura quam par est concedantur iuvenibus oblectamenta; sint moderati admodum in concedendo « Radio » et « cinema »; quae facile nocent, at parum iuvant, ut ex factis constat. Ne sit norma nostra quid placeat iuvenibus, sed quid eis prosit.

Omnes Superiores in Domino obtestor ne conniveant licentiae morum in instituendis alumnis. Non in uno loco normae pudoris in nostris Collegiis adeo fuerunt neglectae, ut erubescere cogar coram eis, qui mihi ex photographiceis imaginibus ostendunt ea quae apud nos aguntur. Non ad licentiam hodiernam, sed ad verum conceptum puritatis, immo pudoris christiani iuvenes nostros instituere debemus. Non omnes quidem, nec plures vocantur ad statum virginitalis; omnes autem tenentur castitatem intactam colere, atque etiam postea, in matrimonio, sensum servare christianum, concupiscentiam frenare, ab illicitis abstinere. Quid si nos eos factis docemus sensum pudoris compescere, malesanae curiositati indulgere, imprudenter et praesumptuose se gerere in legendo, aspiciendo, audiendo quodlibet? Neminem vestrum latet iuvenes etiam hodiernos nedum fortes, debiles admodum esse in hac re; nisi humiliter prudentiam colant et occasiones lapsuum vitare discant, legem sequentur omnis carnis.

10. Novissimae persecutiones aliaeve difficultates clarius manifestarunt spiritum abnegationis et zeli nostrorum Missionariorum ad paganos. Ad duas tamen res eisdem attentos velim.

Prima haec est: vix unquam tantum locuti sunt de aptandis nostris methodis menti et moribus alienarum gentium in locis Missionum, quantum hoc tempore. Ast simul fateri cogor non semper actus respondere verbis. Curent Provinciales et Superiores ut quotquot in Missiones exteras mittuntur, linguas illarum gentium indigenas penitus, secundum uniuscuiusque talentum, perdiscant; nimis multi adhuc sunt nostri Missionarii qui, lingua sua materna fere contenti, non illam acquisiverunt peritiam linguarum indigenarum, quae ad ministeria nostra omnino necessaria est. Multum detrimenti patitur evangelizatio in variis partibus propter hunc nostrum defectum abnegationis.

Nec minus cavendum est ne (et haec est altera res ad quam alludebam) quod ad modum externum vivendi, victum, vestitum, habitationem, patriae et Provinciae mores in exteras regiones transferamus. Patet Missionem exteram non posse in hac re Consuetudines propriae Provinciae sibi servare. In regione magis paupere, oportet modus noster vivendi, salva discretione et necessitate boni

altioris, sit magis pauper, quantum prudenter fieri potest modo vivendi ipsius regionis accommodatus. Cum probe noscant salutem animarum sacrificio magis quam praedicatione procurari, devotissimi nostri missionarii minime refugient ab illa austeritate.

11. Demum, officium mihi incumbit iterum commendandi Provincialibus opera communia Societatis, qualia sunt imprimis Universitas Gregoriana et Instituta consociata, Biblicum et Orientale. Cum Societas in servitium sit Sanctae Sedis, Sancta Sedes autem, ope Institutorum in ipsa Urbe existentium, intendat sibi formare pro toto orbe, clerum saecularem et regularem selectum, Petri Sedi apprimè addictum, Summus Pontifex expectat a P. Generali ut haec Instituta, prae ceteris omnibus in toto orbe, emineant solida scientia, apta institutione clericali et religiosa. Nisi autem, quae fuit praxis Societatis et antiquae et restitutae, ex omnibus Provinciis viri primae notae, plerumque iam praxi et experientia commendati, fama scientiae et peritiae insigniti, convocentur ad docendum Romae, frustratur intentio Sanctae Sedis, suoque primario officio deest Societas.

Queruntur nonnumquam Provinciae Biennium Romanum non omne punctum tulisse, atque quaedam in eo ad bonam institutionem futurorum professorum virorumque scientiae deditorum desiderari. Maximi certe interest Ecclesiae et Societatis ut ex hoc Seminario professores quam paratissimi prodeant. Verum, ut querelis legitime motis occurratur, ab ipsis Provinciis quae eas movent, fere exclusive pendet. Concedant nobis Provinciae Professores quibus in ipso Biennio vel Triennio ad Lauream indigemus; fructusque copiosus exsurget in bonum tum omnium scholasticatum nostrae Societatis, tum multorum domorum studiorum utriusque cleri, quorum futuri magistri haec ipsa nostra studia ad Lauream adeunt. Operam iam damus instruendae Sectioni Studiorum Theologiae Asceticae, quae plurimum desideratur. Qui disciplinis magis specialibus destinantur, praesertim si Universitates civiles, plerumque materialismo imbutae, frequentandae sunt, solidum omnino fundamentum habuerint oportet Philosophiae scholasticae et Theologiae dogmaticae. Scio equidem esse etiam inter catholicos qui Societati vitio vertat illud momentum praecipuum quod in nostris studiis obtinent scholastica, Philosophia et dogmatica Theologia. Verum, ipsi errores huius temporis nobis omnino suadent, nedum recedendum ab hac tuta via, e contra illam terendam fideliter. Utique, exigit hodierna scientia ut iis quae disciplinae positivae, maxime variae, recentius attulerunt, utatur philosophus et theologus catholicus; conanturque nostri professores huic suo officio pro posse satisfacere. Verum penitiori studio scientiae speculativae omnino.

indiget hoc nostrum saeculum, agnosticismo et relativismo adeo corruptum.

Namque, et haec sit summa totius rei, in Christo solo, sicut heri ita et hodie, salus mundi consistit. « Non est aliud nomen datum hominibus in quo oporteat nos salvos fieri »: « non est in alio aliquo salus » ⁽¹⁶⁾!

Hoc cum Ecclesia, cuius est minima pars et cui ex toto corde servit, tenuit et tenet nostra Societas. Hinc splendens zelus quo in domibus formationis et studiorum, in Universitatibus et Collegiis, in scriptorum et operariorum centrīs, in domibus Exercitiorum, in Missionibus ad paganos, in Residentiis et paroeciis, cum maxime variis earum operibus, in omni genere apostolatus, vere ardet et pro posse eminere nititur. Id unum intendo ut ille zelus, qui numquam non naevis ex humana infirmitate contractis inficietur, plenior et efficacior ardescat in dies. Quod certe a nobis postulat ut, alieni ab ista praesumptione qua quis de propriis operibus satisfactus, gloriari et quiescere se posse putat, de die in diem nos emendemus et ad perfectius contendamus. Quam gratiam nobis concedat Salvatoris infinita misericordia.

34.

10 octobris 1950

Decretum quo Viceprovincia Australiae in Provinciam veri nominis erigitur.

DECRETUM

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Centenario ab inita Missione Australiana duobus abhinc annis feliciter celebrato, annoque hoc evolvente vicesimo, ex quo ab Hiberniae Provincia seiuncta in Viceprovinciam independentem erecta est, Viceprovincia Australiae tam laeta incrementa ostendit, ut nihil censeamus iam impedire quin veri nominis Provinciae dignitatem assequatur. Namque Divina Providentia adiuta et etiam ob ipsam locorum distantiam quodammodo coacta, labentibus annis, sibi ita providere potuit, ut iam omnia habeat quae in Provincia plene constituta reperiri solent: omnes habet proprias domos formationis et studiorum; in septem praeterea Collegiis externorum

⁽¹⁶⁾. Cfr. *Act.* IV 12.

necnon sex Residentiis florentibus abundanti cum fructu operam impendit, eiusque curae ab Excellentissimis Episcopis concreditum est Werribeense Seminarium Regionale Maius in Australia, nuperque etiam Christopolitanum Seminarium Minus in Nova Zelandia. Insuper Viceprovincia, apostolico desiderio ad regnum Christi etiam in regionibus exteris promovendum ducta, officium opem afferrendi Missioni Ranchiensi in India hoc anno acceptavit. Accedit quod vocationes, Deo volente et providente, praesertim his ultimis temporibus, adeo augentur, ut augurari statum futurae Provinciae magis in dies florentem videantur atque haud temerariam spem inspirare fore ut Divina Bonitas in posterum, non minus quam antehac, progressus Provinciae secundet.

Propterea, re undequaque considerata divinoque lumine saepius invocato, auditis PP. Assistentibus, Praepositi quoque Viceprovinciae eiusque Consultorum necnon Patrum in proxima Congregatione Viceprovinciae collectorum votis per postulatum significatis annuentes, ea auctoritate usi quam Praeposito Generali conferunt Litterae Apostolicae et Societatis Constitutiones, decernimus in Domino Viceprovinciam Australiae in veri nominis Provinciam esse erigendam, eamque hisce nostris litteris erigimus, cum omnibus iuribus et officiis quae reliquis Societatis Provinciis secundum nostrum Institutum competunt, eodem nomine iisdemque finibus servatis, quibus Viceprovincia hucusque utebatur.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Omnium Sanctorum, 1 novembris 1950, in quem diem sollemnis Beatae Mariae Virginis Assumptionis definiendae celebratio pie et ardentem exspectatur, in omnibus novae Provinciae domibus iuxta morem ad mensam legatur, ab eoque die plenam vim obtineat.

Quae autem decrevimus ac statuimus, ea Rex regum et potens omnium Dominus, Beata Deipara Virgine in coelum assumpta deprecante, Sancto quoque Francisco Xaverio, coelesti Australiae et Novae Zelandiae Patrono, necnon toto Angelorum choro atque omnium Sanctorum immensa multitudo intercedentibus benigne excipere atque rata habere dignetur, novamque Provinciam sapientissima sua Providentia constanter prosequatur, ut rebus magis in dies prosperis ad maiorem Dei gloriam perfruatur.

Datum Romae, 10 octobris 1950

in festo S. Francisci Borgiae.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON

Secr. Soc. Iesu

35.

10 octobris 1950

Territorium Prov. Argentinensis administrative dividitur et pars Uruquariensis regenda Viceprovinciali committitur.

AD R. P. IOANNEM M. MOGLIA
PRAEPOSITUM PROVINCIAE ARGENTINENSIS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Provincia Argentinensis, post erectionem Viceprovinciae Chilensis ex semet separatae die 4 iunii 1937, sociorum numerum Dei Bonitate iamdudum recuperaverit, maior in dies me tenet sollicitudo de tam extensi Territorii (quatuor complectentis Nationes, Argentinensem, scilicet, Bolivianam, Paraquariensem et Uruquariensem) meliore administratione procuranda: hanc enim difficiliorem evadere, quam quae ab uno, utut diligentissimo, Superiore gubernari possit, facile RVa experitur, dum tenetur non modo singulas Provinciae Domos, adeo inter se dissitas, quotannis sedulo visitare, sed etiam singulos sodales bene perspectos habere, eosque apte pro cuiusque viribus ac talento distribuere. Praeterea cum aliunde ob bonam spem, fore ut tempore labente Societas in Uruquaria maturitatem assequeretur ad Provinciam constituendam, via paulatim ad id aperta fuerit, primum foundatione Seminarium Minoris Societatis atque, anno 1940, institutione Tirocinii Uruquariensis S. Ioannis Berchmans (quod utrumque, Deo opitulante, bonum habuit successum, attento Uruquariensium Nostrorum numero in presentiarum), iure potest et debet iam cogitari, tum de opportuna extensione Societatis ultra urbem Monsvideanam, tum de rite evolvendis operibus iam ibidem bene stabilitis; haec sunt, ut novit RVa, praeter Seminarium Minus Societatis et Tirocinium, duplex Collegium Primarium, Collegium Secundarium cum cursibus praeparatoriis Universitatis, Seminarium Minus Metropolitanum et Maius Interdioecesanum, Domus Tertiae Probationis BB. Martyrum Rioplatensium, Domus Exercitiorum S. Ignatii una cum Opere Missionum Ruralium S. Francisci Xaverii pro tota regione Uruquariensi.

Nunc iam igitur, lumine divino saepius implorato et consideratis iis quae a RVa eiusque Consultoribus exposita sunt, auditis Patribus Assistentibus, censui ulterius esse progrediendum ad divisionem administrativam Provinciae Argentinensis. Cuius executio-nem RVae committo iuxta sequentes normas.

Una manebit interim atque integra, uti nunc se habet. Provincia Argentinensis, sed territorium, quod ad Rempublicam Uruquariensem pertinet, Viceprovinciali proxime regendum committetur. De rerum temporalium administratione, stabilienda erit a Provinciali cum Consultoribus divisio bonorum, quae dein a Viceprovinciali Uruquariensi cum suis Consultoribus probata, Generali sancienda proponatur.

Ad socios quod attinet, Regioni Uruquariensi iam nunc adscribi debent tum ii qui in Uruquariensi Republica nati sunt, tum ii qui, alibi nati, domicilium in ea habebant cum in Societatem sunt ingressi. De aliis Nostriis, nunc in Republica Uruquariensi degentibus, qui extra territorium Uruquariae orti sunt, mihi proponat et RVa et vicissim Viceprovincialis Uruquariensis cuinam Provinciae parti adscribendi videantur.

Secundum has normas socii paulatim, pro opportunitate, in Regionem Uruquariensem erunt destinandi vel ex ea arcessendi, sed non prius quam bono operum quibus nunc adlaborant satis provisum sit; non enim foret ad maiorem Dei gloriam, ideo quia Nostri inter utramque Provinciae partem distribuendi sunt, opera apostolica in discrimen adducere, praemature revocando eos a quibus operum bonus successus forte pendeat. Communes utrique parti erunt **Philosophia, Theologia et Tertia Probatio.**

Viceprovincialis in Monsvideana urbe residebit, et exercebit loco Provincialis ordinariam administrationem territorii supradicti. Suum habebit Socium et Consultores a Praeposito Generali nominandos; diriget Superiores locales et socios per domos distribuet, munera eis assignando Societatis propria. Quotannis omnes domos visitabit et relationes cum elenchis ad P. Generalem mittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; determinabit censores librorum vel "articularum" et dabit facultatem eos typis mandandi; admittet candidatos ad Noviciatum et Novicios ad prima vota. Tuebitur disciplinam religiosam et curam habebit ut vita communis secundum nostrum Institutum et probatas consuetudines magis in dies floreat. Denique Viceprovincialis meminerit officii sui esse et Episcopos et Clerum tam saecularem quam regularem nostrae Societati devincire.

De epistolarum commercio, ex officio, cum Praeposito Generali et cum Provinciali serventur normae quae Superioribus et Consultoribus Viceprovincialium dependentium in Instituto praescribuntur ⁽¹⁾.

(1) Cfr. *Epil.* n. 860.

In ratione annuntiandi defunctos in Societate et circa suffragia pro eis peragenda nihil immutetur.

Hac administrationis divisione peracta, spero fore ut maior utriusque partis progressus in dies fiat, non solum quod spectat ad numerum sociorum et opera ad Dei gloriam suscepta, sed maxime quod spectat ad spiritum religiosum Nostrorum et operum illorum fructum ad Dei gloriam promovendam. Etenim non solum Provinciali facilius erit animum efficaciter intendere in necessitates amplissimi territorii Provinciae, sed ipse Viceprovincialis melius prospicere poterit tum operibus iam stabilitis in urbe Monsvideana evolvendis ac perficiendis, tum, cum primum per Nostrorum numerum licebit, extra urbem caput Nationis domiciliis Societatis condendis, ut Societatis opera paulatim per totam Regionem diffundatur. Interea ne omittat Provincialis, sola Dei gloria prae oculis habita, Viceprovincialem pro viribus adjuvare ut huius pars ad condicionem Provinciae pleni iuris quamprimum perveniat. Omnes item socii constanti animo adniti pergant, ut nihil perfectionis quod divina gratia consequi possint in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda praetermittant. Id si omnes viribus unitis praestabunt, Dominus favens aderit tum multas aptasque vocationes excitando tum congruos et fructuosos labores offerendo.

Restat ut RVae totique Provinciae Argentinensi peramanter in Domino benedicam et faustissima quaeque adprecer, ut ea quae nunc gubernationis levandae et perficiendae gratia statuimus, ad maiorem Dei gloriam et bonum animarum cedant: quod equidem per intercessionem Deiparae Virginis, S. Patris Ignatii necnon BP. Martyrum Rioplatensium, Assistentiae Americae Latinae Patronorum, qui sanctam fidem in istis regionibus suo sanguine confirmant, nobis concessum iri vehementer spero.

Commendo me sanctis Sacrificiis et orationibus.

Romae, 10 Octobris 1950
in festo S. Francisci Borgiae.

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

36.

19 octobris 1950

Per litteras ad omnes Provinciarum Praepositos datas, A. R. P. N. Generalis felicem exitum hebdomadae studiorum de accomodata renovatione Religiosorum, a S. C. de Religiosis indictae, omnium precibus commendat.

37.

25 octobris 1950

Libri vel articuli quidam a bibliothecis NN. removendi.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Velit RVa curare ut libri et articuli, quorum tituli sequuntur, ex omnibus Bibliothecis ad quas nostri Scholastici Patresve, qui Tertiam Probationem nondum absolverunt, accedere possunt, auferantur, donec, ad normam Encyclicae « Humani generis » correcti, iudicio Praepositi Generalis iterum in eas restitui poterunt.

Superfluum duco commendare ne alia via iidem libri vel articuli in manus Nostrorum in formatione versantium deveniant. Quod si cum aliquo, Theologiae iam operam dante, communicandi videantur, haec facultas reservetur Praefecto studiorum Theologatus, qui, onerata eius conscientia, eam nulli dabit, nisi ob veram studiorum necessitatem, indicatisque erroribus vel ambigue dictis, quae doctrinae Encyclicae « Humani generis » in iisdem adversantur.

Commendo me ss. Sacrificiis.

Romae, die 25 octobris 1950

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

LIBRI :

- H. BOUILLARD, S. I. - *Conversion et grâce chez saint Thomas d'Aquin*, Paris, Aubier 1944.
- H. DE LUBAC, S. I. - *Surnaturel*, Aubier, 1946.
- H. DE LUBAC, S. I. - *Corpus Mysticum, l'Eucharistie et l'Eglise au Moyen âge*, Deux éditions, la deuxième chez Aubier 1949.
- H. DE LUBAC, S. I. - *De la connaissance de Dieu*, Deux éditions, la deuxième en 1949.
- J. DANIELOU, S. I. - *Dialogues*, Paris 1948.
- Y. DE MONTCHEUIL, S. I. - *Pages religieuses de Maurice Blondel*, Paris 1942.
- Y. DE MONTCHEUIL, S. I. - *Leçons sur le Christ*, Paris 1949.

ARTICULI :

- J. DANIELOU, S. I. - *Les orientations présentes de la pensée religieuse*, in « *Etudes* » (Aprilis 1946).
- J.-M. LE BLOND, S. I. - *L'Analogie de la Vérité, Réflexions d'un philosophe sur une controverse théologique*, in « *Recherches de science religieuse* » (t. XXXIV 1947 pp. 129 s.).
- H. BOUILLARD, S. I. - *Notions conciliaires et analogie de la Vérité*, in « *Recherches de science religieuse* » (t. XXXV 1948 pp. 251 s.).
- H. DE LUBAC, S. I. - *Le mystère du surnaturel*, in « *Recherches de science religieuse* » (t. XXXVI 1949 p. 80).
- H. BOUILLARD, S. I. - *L'intention fondamentale de Maurice Blondel et la théologie*, in « *Recherches de science religieuse* » (t. XXXVI 1949 pp. 321 s.).
- H. BOUILLARD, S. I. - *L'idée chrétienne du miracle*, in « *Cahiers Laënnec* » (An. VIII 1948 n. 4, pp. 25-37).

38.

17 novembris 1950

*Territorium Bolivianum et Paraquariense a Prov. Argentinensi
sejungitur et in Viceprovinciam erigitur dependentem a
Prov. Tarraconensi.*

D E C R E T U M

JOANNES BAPTISTA JANSSENS

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

Cum territoria australia Americae Meridionalis, quae celeberrimas antiquae Societatis Provincias Paraquariae et Peruviae continebant, quattuor nunc recenseant Societatis Divisiones bene con-

stitutas, Provinciam, scilicet, Argentinensem et Viceprovincias Peruvianam ac Chilensem atque recenter erectam Regionem Uruquariensem, duae restant Nationes, Boliviana, nempe, et Paraquariensis, in immenso territorio Provinciae Argentinensis inclusae, quae vix possunt, pro suo momento et urgenti spirituali necessitate, attendi ab ea Provincia tot tantisque operibus distenta.

Magna profecto Argentinensis Provinciae laus fuit denuo stabilisse Societatem in Paraquaria anno 1928, postquam per longum 158 annorum spatium exsulaverat ab ea regione in qua ad tantum fastigium Dei gloriam et animarum salutem antiqui nostri Patres, aliorum Religiosorum zelum aemulati, evexerant. Laudabili sane alacritate ea Provincia, quarti nostri oboedientiae erga Summum Pontificem sollemnis voti memor, abhinc decennio, grave pondus subire non detrectavit, cum territorium Nationis Bolivianae, a Viceprovincia Peruviana seiunctum, in propriam curam suscepit. Nec est infitiandum in utraque Natione mirificos collectos fuisse fructus ex arduis sacrificiis et laboribus ad finem nostri Instituti consequendum exanclatis. Verumtamen tum extrema spiritualis necessitas utriusque Nationis, tum necessaria ulterior Societatis evolutio et consolidatio intra fines ipsius Nationis Argentinensis, a quibus tantopere expetitur, urgens alterius Provinciae Societatis auxilium expostulabat.

Quamobrem, desideriis lubentissimo animo obsecundans S. Sedis, quae urgens adiutorium pro inopia cleri in America Latina sublevanda expoposcit, recurrendum esse duximus ad Assistantiam Hispaniae, iure meritoque, matrem et altricem Provinciarum ac Viceprovinciarum Americae Hispanae, et in specie ad Provinciam Tarraconensem, unicam ex Hispania quae non habebat in praesens dependentem Viceprovinciam in America Latina, postquam antiquam Missionem Argentino-Chilensem ad maioritatem Provinciae independentis perduxerat; quaeque, Dei opitulante gratia, maius in dies miratur numeri sociorum incrementum, et optimam pro futuro spem concipit post factam divisionem cum provincia Castellana Orientali.

His igitur spectatis, acceptis sententiis Provincialium ad quos spectat eorumque Consultorum, re coram Deo attente perpensa et cum PP. Assistantibus collata, pro muneris nostri potestate haec quae sequuntur in Domino decernimus:

1. — Integrum territorium Reipublicae Bolivianae et Reipublicae Paraquariensis a Provincia Argentinensi, atque adeo ab Assistantia Americae Latinae seiungimus, et Provinciae Tarraconensi, ideoque etiam Assistantiae Hispaniae tribuimus, una cum Collegiis Pacensi et Sucrensi, necnon Seminario Minore Societatis Boliviano,

et Residentia Sanctae Crucis in Bolivia; cum Assumptionensi Residentia ac Praeseminario Minore Societatis Christi Regis et Residentiis dependentibus Sancti Ignatii et Sancti Stanislai in Paraquaria, aliisque domibus in iisdem territoriis forte erigendis, cum omnibus iuribus et bonis ad eadem domicilia pertinentibus.

2. — Eiusmodi territoria ita seiuncta in unam veram Societatis nostrae Viceprovinciam a Provincia Tarraconensi dependentem, Boliviano-Paraquariensem nuncupandam, erigimus et constituimus, eamque per nos legitime erectam et constitutam decernimus ac declaramus in Domino, cum omnibus iuribus et officiis **Viceprovinciarum dependentium**.

3. — Ad socios quod attinet, Viceprovinciae Boliviano-Paraquariensi pleno iure ascripti habeantur omnes socii, qui in regione Boliviano-Paraquariensi orti sunt, etiamsi nunc alibi degant: ceteri vero ex Nostris qui in Domibus Boliviano-Paraquariensibus stabili ratione nunc versantur, applicati eidem Viceprovinciae censeantur, nec inde advocari poterunt nisi de mutuo Provincialium consensu, ad normas Instituti.

4. — Viceprovincialis secundum Institutum (Reg. Praep. Viceprov. dep.) exercebit loco Provincialis ordinariam administrationem territorii utriusque Nationis. Suum habebit Socium et Consultores a Provinciali nominandos; diriget Superiores locales et socios per domos distribuet, munera eis assignando Societatis propria. Quotannis omnes domos visitabit et relationes cum elenchis ad P. Provinciale, Romam deinde transmittendas, mittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; determinabit censores librorum vel « articulorum » et dabit facultatem eos typis mandandi; admittet candidatos ad Noviciatum et Novicios ad prima vota. Tuebitur disciplinam religiosam et curam habebit ut vita communis secundum nostrum Institutum et probatas consuetudines magis in dies floreat. Denique Viceprovincialis meminerit officii sui esse et Episcopos et Clerum tam saecularem quam regularem nostrae Societati devincire.

5. De epistolarum commercio ex officio cum Praeposito Generali et cum Provinciali, servantur normae quae Superioribus et Consultoribus Viceprovinciarum dependentium in Instituto praescribuntur ⁽¹⁾.

6. — De dotatione Arcarum Seminarii et Foundationis, quae ambo Provinciales inter sese pepigerint Generali sancienda proponantur.

Haec autem decreta nostra postquam die vicesima quinta proxi-

(1) Cfr. Epit. n. 860.

mi decembris, Domini Nostri Iesu Christi Nativitati sacra, in praecipuis saltem utriusque Provinciae Tarraconensis et Argentinensis domibus, usitato more publice super mensam lecta fuerint, plenam vim suam habitura pronuntiamus.

Quod reliquum est Deum ac Dominum nostrum, pro humani generis salute in praesepio positum, enixe precamur ut omnia quae a nobis per hasce litteras decreta et sancita sunt, firma et rata habere dignetur, novamque Viceprovinciam quae redivivam quodammodo exhibet primaevam coniunctionem antiquarum Provinciarum Peruviana et Paraquariensis, tanto olim Nostrorum sudore ac sanguine foecundatarum, divina sua ope ac tutela foveat provehatque ita ut ampliore in dies omnium virtutum laude floreat et veram maiorum suorum imaginem referat, ac vel maxime trium BB. MM. Paraquariensium cuius festum diem hodie celebramus; et Nostri omnes, hispani cum nativis, caritatis vinculo arcte coniuncti, sicut in Beatis Alphonso et Ioanne cum B. Rocho González divinitus contigit, veluti uno agmine protendere satagant regnum iustitiae amoris et pacis, ab urbe capite Boliviae, hocce nomine insignita, ad urbem usque Assumptionis B. M. V., civitatem principem Paraquariae.

Romae, die 17 novembris 1950,
in festo BB. MM. Paraquariensium.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

L. ✕ S.

IACOBUS W. NAUGHTON
Secr. Soc. Iesu

39.

25 decembris 1950

Epistola et ordinatio de « Ramo Orientali » Societatis Iesu.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER,

P. Xti

Recurrente anno 25° ex quo incoepta est « Missio Orientalis » Societatis, Deo gratiae agendaе atque fructus ex illa sat diuturna experientia colligendi sunt.

Si re vera S. P. Ignatius suis gratiam crucis et persecutionis expetivit, haec nostri Fundatoris oratio plene exaudita est in « Missione Orientali » Societatis. Nec enim ipsi defuerunt, a primis initiis et usque ad haec nostra tempora, obloquutiones non tantum ex parte eorum qui nobiscum non agnoscunt primatum iurisdictionis in Petri successore, sed, ut fit in rebus nondum suetis, ex parte fratrum in eadem acie dimicantium. Mox autem accesserunt, ab inimicis Crucis Christi, persecutiones istae efficaces quas vis armata exercet; ante amplius decem annis, integra « Missio Orientalis » in Polonia dispersa est, nec adhuc ulla spes affulget eam proxime restitutum iri.

Interim tamen ramus Orientalis Societatis alios quoque flores fructusque ferre coepit. Dum « Missio Orientalis » solos fideles ritus byzantini-slavi respiciebat, mox in bene multis aliis regionibus, nova disciplina, a Sancta Sede sancita, domorum nempe et Provinciarum ritus Orientalis in Institutis Religiosis hucusque mere Latinis, feliciter evolvebatur. Praesertim in Proximo Oriente iuvenes ex variis iis ritibus qui ibi, decurrentibus saeculis, permixti vivere coeperunt, Societatem intrarunt; quo factum est ut recens, prima nostra domus ritus Coptici in Aegypto erigi potuerit. Iamque statutum est etiam in India Meridionali, iuvenes Rituum Syriacorum, servato proprio ritu, in Societatem esse admittendos.

Nostrum enim est in servitio Sanctae Sedis promptissimos nos praebere ad omnia quae Christi Vicarius a nobis optat. Sit inter nos qui dubitaverit de opportunitate rami Orientalis in Societate; voluntas atque plenissima approbatio Sanctae Sedis rem diremit.

Et iure quidem. Quis est qui non videat quantum unitati Ecclesiae Christi prodesse nata sit praesentia, in omnibus orbis par-

tibus, Ordinum religiosorum, immediate a Christi Vicario dependentium, qui omnes rituum, gentium, culturae varietates superantes, soli Domino, eiusque Sponsae, uni catholicae Ecclesiae serviant? Ipsae siquidem dioeceses seu eparchiae limitibus regionis, gentis, ritus circumscriptae manent; non sine Dei nutu a multis saeculis fuerunt in Ecclesia qui, sic disponente suprema iurisdictionis auctoritate, ad manum semper sunt Summo Pontifici, ut quo animarum bonum id requirit, eo mitti possint. Ideoque huic instituto adeo infensi sunt quicumque normae adhaerent ecclesiarum nationalium, quas « autocephalas » vocare solent.

In rebus ad speculationem tantum pertinentibus, haud raro disputari sine fine licet in utramque probabilitatis partem; in rebus autem agendis, ille qui legitime praeest, controversiam dirimere tenetur; actio enim non in incertum dirigi potest. Iamvero, praeunte, uti dicebam, ipsa Sancta Sede, decrevit Congregatio Generalis Societatis XXVIII d. 32 ⁽¹⁾, ramum Orientalem Societatis non tantum servandum, sed magni faciendum esse et ulterius evolvendum, dum Praeposito Generali commendatur praescripta Instituti, quantum necesse erit, componere cum disciplina rituum Orientalium.

Non defuerunt alicubi verae difficultates, ex locorum adiunctis natae, quae laborem apostolicum in ritu orientali impeditum effecerunt. Pleraque tamen quae passim obiecerunt contra servandum et evolvendum illum ramum Orientalem, ex perperam intellecta unitate Ecclesiae catholicae orta esse videntur. Non enim, sicuti invincibiliter credere prout sunt quidam, ut servetur perfecta Ecclesiae unitas, eo tendendum est ut ubique terrarum paulatim praevaleat cum ritu Latino disciplina Latinorum opera per totum orbem nunc diffusa, cuiusque maxima pars in Latino Codice Iuris Canonici in unum corpus confertur. Nec ab initio sic fuit nec, ex explicita atque sollemniter declarata voluntate Summorum Pontificum, sic erit in futuro. Latius patet Cor Christi quam ut angustis limitibus nostrae mentis nostrique cordis terminetur. Nobis quidem videtur culturam in qua nati et instituti sumus, solam esse veram culturam, eamque cum fide vera adeo esse conexam, ut haec duo separari non possint. Sicque, dum ad Missiones externas pergimus, cum nostra fide, nostram quoque culturam plerumque invehimus; ita olim, cum missionarii latini populos Germanos et Anglos evangelizaverunt, secum non fidem tantum, sed et culturam latinam, cumque ea ritum latinum invexerunt. Quid mirum si missionarii Graeci vel Syri simile quid fecerunt in iis regionibus ad quas ipsi, Evangelii promulgandi gratia, missi sunt? Ecclesia ca-

(1) Cfr. A. R. IX 35-36.

tholica omnes complectitur culturas, singulas tamen reverens et servans. Graecos vult remanere Graecos, Slavos Slavos, omnes autem unitate fidei, Sacramentorum, oboedientiae eidem Petri Sedi adunatos.

Nec quidquam est timendum unitati ipsius Societatis ex hac diversitate. Quare non tantum pacifice, sed et fraterne et intimo affectu colligati, in nostro Ordine convivere possunt et convivunt Itali et Germani, Americani et Iaponenses, Africani et Sinenses, nisi quia omnia ista minima, utpote mere humana et vana discrimina, transcendit fides et amor eiusdem Christi Ducis nostri? Atque angustius foret cor B. Patris Ignatii, quam ut Graecos et Slavos, Syros et Chaldaeos, Coptas et Maronitas copiis Christi Domini conscribere vellet?

Postquam experientia 25 annorum id plene confirmavit, absque ullo dubio asserere possumus nihil esse in Instituto Societatis Iesu quod non integrum servari possit a Religiosis nostris rituum Orientalium; immo ascetim nostrae Societatis Orientalibus plurimum profuturam, atque placituram, cum eam, non ex calumniis quas ignorantia et odium diffudit, sed veritate et re nosse discent.

Atque, ut a limine difficultatem praeoccupem, ne quaeso confundamus cum Instituto Societatis Iesu usus quosdam, inter nos vel ubique vel in certis regionibus traditos, qui non ex ullo principio dogmatico vel ascetico, sed ex mere humana consuetudine, Latinae culturae innixae, ortum duxerunt. Domibus nostris rituum Orientalium applicanda non sunt Consuetudinaria Provinciarum ritus Latini. Quis sensatus contendet Instituto detrahi eo quod alibi birreto non utuntur, barbam et comam nutriunt, ad altare concelebrant? Caveamus ne facilius tanquam « traditionem antiquam Societatis » id perhibeamus quod nobis ipsis magis in usu est magisque placet.

Nulla re vera est difficultas in servando, in ramo Orientali Societatis, spiritum Exercitiorum S. P. Ignatii, Constitutiones quae non sunt nisi eadem Exercitia ad praxim aptata, immo et Regulas moraliter omnes. Pauca quaedam reperiuntur in nostris Regulis quae, ex natura rei, ritui Orientali non aptantur; ea autem adeo secundaria sunt, ut sine ullo negotio, sola auctoritate Praepositi Generalis, mutari possint. Patet Regulam quintam Sacerdotum, cum vult ut « semihoram in faciendo sacro » non multum excedamus, agere de Missa Latina, eaque lecta, patet Orientalibus non esse servandum « Rituale Romanum » de quo Regula septima Sacerdotum. Quibus exemplis, si paucos casus addas, habebis elenchum. Regularum quarum textus in gratiam Orientalium emendandus sit, simulque percipiēs quam secundariae sint res mutandae.

Servatis integris Exercitiis B. P. Ignatii, servatis Constitutionibus, servatis immo Regulis moraliter omnibus, quid est quod desideratur ut ramus Orientalis plene, intime, inseparabilis haereat trunco Societatis Iesu? Idem utrimque dux Christus, idem desiderium promovendi Eius Regnum, eadem in Eius servitio abnegatio, eadem oboedientia et Romano Pontifici et Superiori Societatis, eadem caritas: quid quaeso amplius requisisset S. P. Ignatius?

Dicit quis: esto; Latini libenter acceptabunt illam, in oculis Domini adeo secundariam, diversitatem rituum quorundamque usuum. Quid autem Orientales, quibus quidquid mentem Latinam sapit, alienum videtur a genuina sua traditione?

Ii qui mentem Orientalium intimius norunt, immo qui ex ipsis oriundi sunt et inter eos vivunt, testantur non tantum nihil esse in spiritu Societatis quod Orientalibus displicere natum sit, sed e contra, spiritum illum, modo in sua puritate colatur et servetur, Orientalibus piis et credentibus acceptissimum fore et esse. Uti iam dicebam, attendendum non est quidquid praeiudicatae opinionis circa Societatem, sicut et circa Sedem Romanam, calumniis invaluit: haec paulatim dissipabuntur, dum Societatem et Ecclesiam nosse discunt. Nec curanda est offensio eorum qui, inter Orientales, materialismo sive theoretico sive saltem practico addicti sunt et ad modum paganorum vivunt; tales enim et inter Latinos bene multi inveniuntur, et non possunt nos nostrumque spiritum non odisse. Fides autem et pietas Orientalium, quae praediligit, in Religioso praesertim, virtutes humilitatis, submissionis, paenitentiae, patientiae, mansuetudinis, eumque vult addictum orationi et commercio cum Deo, quid in Iesuita, suae professionis digno, desiderabit? Hominem videbit quem sua Regula vult fideliter longae orationi addictum, in actione contemplativum, mortificationi continuae deditum, oboedientia praesertim, ad normam celebris auctoris cuiusdam Orientalis ⁽²⁾, nempe « tamquam cadaver et baculum » insignem.

Id quibusdam Orientalibus mirum videri poterit, quod ille « Religiosus » non sit « monachus » sensu Latino. Et certe hoc nobis, tam nunc in ramo Orientali quam olim cum Societas primum instituta est in Occidente, cavendum est, ne fiamus monachi, nec usus proprie monasticos assumamus. In ritibus Orientalibus simus oportet, quod in ritu Latino sumus, « clerici regulares », Religiosi nempe apostolatui eique impenso addicti. Si aliquam initio suscitemus mirationem, ne inde terreamur. In Occidente, quantam mirationem, quantas contradictiones suscitavit coetus ille qui, dum

(2) Scala S. Climaci, c. 4.

Religiosum se profitebatur, officium in choro non decantabat, vota sollemnia absoluto Noviciatu non emittebat, vitam claustralem cum suis observantiis non agebat. Verum etiam nunc inter Orientales, non desunt monachi qui ministeriis acriter incumbunt, ideoque a suis coetaneis imprimis laudantur. Erimus inter eos « monachi docti », ut dicunt Russi; mox ideo laudabimur, nedum vituperemur.

Parum utique refert in nonnullis Orientalium linguis vocabulum quod nostrae voci « Religiosus » respondet, nullum existere praeter vocabulum « monachus »; vocemur a populo « monachi », simus autem quod esse debemus, clerici regulares; labente tempore et in illis linguis forte introducetur vox quaedam nova, quibus utrumque genus « monachorum » dignoscatur. Nihil pariter refert quod futuri nostri Provinciales, Rectores, ritus Orientalis vocentur Protohigumeni, Higumeni, aliisque vocibus inter diversos illos populos usitatis; eorum munus et potestas illa erunt quae in Constitutionibus et Regulis nostris describuntur.

Uti nuper, praeunte Congregatione Generali, universae Societati commendavi, in ramo Orientali peculiari modo insistendum erit, toto formationis tempore, in notitia et amore Sacrae Scripturae. Magis quam inter Latinos, inter quos adeo in desuetudinem abiit assidua lectio Sacrae Scripturae, inter Orientales libri inspirati, imprimis Novi Testamenti, in honore habentur. Nec vituperandum est, immo laudandum, ipsum librum materiale, in quo Verbum Dei continetur, ut rem sanctam tractari; talem reverentiam, utinam et Latini, quotquot sumus, potius aemulemur. Nec dolendum lectionem Patrum Ecclesiae, imprimis Orientalium, magis quoque in usu habendam fore: sic enim redibimus ad optimam et solidiorem traditionem antiquae Societatis, cuius testis eximius est noster P. Rodriguez, Patribus Graecis adeo familiaris. Non semper lucrum nobis attulit quod facilius scriptores asceticos recentiores, non ideo solidiores praedileximus.

Brevi, quidquid catholicum est, quidquid sensui Ecclesiae conforme, id nobis proderit, modo servemus spiritum proprium Instituti nostri, qui humilitate et amore Crucis (*tertio humilitatis gradu*) nixus, abnegatione in servitio Ecclesiae et animarum per ea media quae « Formula Instituti » recensentur, insignitur.

Est tamen in ritibus Orientalibus aliquid quod, prima fronte, haud ita facile conciliari videtur cum usibus nostrae Societatis. Impensius colere solent Orientales Sacram Liturgiam, Missae praesertim atque quarumdam partium Officii divini. Institutum Societatis autem nonne potius alienum est a colenda Liturgia?

Ne cum plurium damno quaedam res confundantur, haec paulo fusius exponenda veniunt.

S. P. Ignatius, cum Ordinem suum intendebat impense apostolicum, et quidem imprimis in praedicando, docendo doctrinam christianam, audiendo confessiones aliaque sacramenta administrando, fidem tuendo et spargendo, occupatum ⁽³⁾ noluit ut suis Religiosis onus incumberet in communi persolvendi Opus Dei; privatim id praestiterint. Noluit ut in ecclesiis Societatis plurimum vacarent celebrandis sollemnioribus functionibus Missae vel Vesperarum aliisque similibus ⁽⁴⁾.

Permittit tamen ipse Fundator ut, ubi id, ad alliciendum populum ad contiones et confessiones, utile videbitur, officium Vesperarum, praesertim diebus Dominicis et festis, recitetur, eo modo quo solebant Religiosi austeriores, id est sine cantu figurato vel firmo, « sed tono quodam devoto, suavi et simplici ».

Societas vero labentibus saeculis, huic Constitutioni minime contrarium aestimavit ut aliae quaedam caerimoniae, nullo modo breviores, haberentur, et quidem cum cantu, etiam exquisitiore, in nostris ecclesiis: Missae interdum sollemnes, immo et pontificales; benedictiones Sanctissimi Sacramenti. In ecclesiis bene multis, ubi parochorum vices gerimus, in specie in omnibus missionum exterarum stationibus, ad normam statutorum dioecesium, officia divina etiam sollemnia persolvimus. In collegiis autem, ubi non futuros Religiosos Societatis, sed futuros christianos plerumque laicos, instituendos suscipimus, solemus, sicut id fert officium nostrum educationis catholicae, non tantum doctrina sed et praxi alumnos initiare caerimoniis sacris, etiam cantatis, eiusdem participatione activa, quam tantopere commendabat veneratus decessor meus ⁽⁵⁾. Nostrum enim est Ecclesiae servire, et ad mentem Ecclesiae amorem et praxim sacrae Liturgiae inculcare.

Utique, cum sermo fit de sacra Liturgia promovenda, nemo nostrum cogitat de istis excessibus ultimorum temporum, quos et sana doctrina excludit, et auctoritas ecclesiastica aperte reprobatur ⁽⁶⁾. Aestimatio autem et amor ecclesiasticae Liturgiae nobis ab ipso sancto Patre Ignatio inculcatur; vult ut laudemus non tantum « Missae sacrum seu sacrificium », sed etiam « cantus ecclesiasticos, psalmos et prolixas preces, in templis vel extra templa recitandas; tempora etiam determinata officiis divinis et precationibus quibuscumque, ut sunt quas vocamus Horas canonicas » ⁽⁷⁾. Laudare nos

(3) *Form. Inst.; Const. P. VII c. 4* [636-654].

(4) *Const. P. VI c. 3 n. 4 et B* [586; 587].

(5) *A. R. III 475-476; VII 227-232*.

(6) *Cfr. Enc. « Mediator Dei » (A. A. S. XXXIX 593)*.

(7) *Reg. III ad sent. cum Eccl.* [355].

vult « templorum extructionem atque ornamenta, nec non imagines »⁽⁸⁾, Orientalibus iure tam caras.

Proinde si, prout hucusque fecit Societas in Occidente, in Oriente quoque non litterae tantum Constitutionum haeremus, sed ad earum mentem, pro animarum necessitate, secundum locorum et temporum adiuncta, moderate sacris caerimoniis, etiam sollemnioribus operam dederimus, minime a vero spiritu Societatis recedemus. Dum igitur in nostris communitatibus etiam Orientalibus servamus morem in Societate traditum, abstinendi ab officio in choro persolvendo, simul tamen in nostris ecclesiis et oratoriis ad quae fidelibus patet accessus, fidelium Orientalium usui et desiderio deferimus, qui exspectant illas caerimonias quas in ecclesiis paroecialibus sui ritus sacerdotes persolvere solent.

Si quid autem dubii in hac re supersit, Praepositus Generalis, pro ea potestate quam ipsi confert Institutum, Constitutiones « ad praxim bonae gubernationis declarandi », et quidem ita ut eius interpretationes constituent normam praeceptivam⁽⁹⁾, itemque dispensandi in casibus particularibus, « id est cum singularibus personis, domibus vel Provinciis »⁽¹⁰⁾, pro singulis ritibus statuet quid Nostris agendum sit.

Superfluum est addere sicut in ritu Latino, ita et multo magis in Orientalibus ritibus, Nostros eas functiones quas persolvunt, cotidiana Missa sit vel caerimonia quaedam extraordinaria, non tantum cum ea quam Ecclesia ab omnibus sacerdotibus exspectat pietate et fidelitate peragere oportere, sed, utpote Religiosos, in hac quoque re ad perfectionem tendere debere. Noscant igitur Rubricas non utcumque, sed perfecte; eas servant ad amussim; « pronuntiationem et quaecumque aliam externam actionem ita moderentur ut non minus aliorum aedificationi quam propriae devotioni serviant »⁽¹¹⁾. Suo officio deesset Iesuita Orientalis, qui, in Liturgia persolvenda ritus vel mutaret vel omitteret, nisi probante legitimo Superiore, perfunctorie servaret, sine animo et profunda intelligentia, in studio et meditatione parta, ei interesset vel partem in ea sumeret. Qui Liturgiam ecclesiasticam non amat, Ecclesiam non plene amat. Est Liturgia lineamentum quoddam apprime proprium vultus Matris nostrae Ecclesiae catholicae.

Fuit et forsitan est inter nos qui dubitaverit de utilitate apostolica laboris Nostrorum in ritibus Orientalibus. A 25 annis incoepum est illud opus: quinam sunt fructus?

(8) *Ibid.* Reg. VIII [360].

(9) *Coll. decr.* 9; *Epit.* n. 16.

(10) *Can.* 80 *C. I. C.*; *Epit.* n. 19 § 1.

(11) *Reg.* V *Sacerd.*

Si ritus spectes quos ob minorem numerum fidelium qui ad eos pertinent, « *minores* » vocare solemus, qui praesertim in Proximo Oriente reperiuntur, nemo eorum necessitatem simul et fructum iam partum negabit. Nec in dubium vocatur utilitas ritus Byzantino-Rumeni qui milies milia fidelium catholicorum facile complectitur. Nec est cur de ritu Byzantino-Graeco agamus, quippe cum vix primi Patres nostri huius ritus ordinati sint. Pro ritu autem Byzantino-Slavo, numero fidelium et vitalitate longe eminentiore, vix ac ne vix quidem de directa experientia pastoralis loqui possumus: tot enim ab externo persecutiones operam Nostrorum huius ritus impediverunt, ut fructus, si qui sperandi erant, antequam maturuerint, avulsi sint. In formando autem clero, in instituendis iuvenibus, in iuvandis profugis et extorribus, in conscribendis libris et opusculis, plurimum iam laborarunt Patres nostri, in variis mundi partibus, idque cum fructu minime spernendo.

Eiusmodi res non secundum criteria prudentiae mere humanae diiudicandae sunt. Ecclesia, Christi Sponsa, a nobis, Societatis Religiosis, postulat ut non tantum rebus Orientalibus incumbamus ⁽¹²⁾, sed ut et ritum amplectamur et in illo, servando nostrum proprium Institutum, laboremus ⁽¹³⁾: non amplius cunctandum. Sanctae Sedi Societas oboedit, rata se sic Christi voluntatem implere opusque ocius citius fore animabus fructuosum. Quot opera, iubente Sancta Sede, coepimus, ut videbatur, contra omnem sapientiam humanam, quae post aliqua decennia copiosas, etiam visibiles divinas benedictiones meruere! Uti monebat Pius XI noverant Romani Pontifices, « illud discidium quod tam multas easque florentissimas olim Ecclesias ab radice unitatis abstraxerat, cum ex mutua imprimis populorum ignoratione et despicientia, tum ex praeiudicatis opinionibus, quas diuturna animorum alienatio consecuta esset, necessario exstitisse; nec posse, nisi ea impedimenta amoverentur, tot malis medicinam adhiberi » ⁽¹⁴⁾. Ille labor dissipandi praeiudicatas opiniones, atque ignorantiam istam et mutuam despicientiam, primus est et praecipuus, qui Patribus nostris Orientalibus incumbit. Quis autem non videt laborem illum, utut necessarium, natura sua lentum fore, nec nisi post longa decennia fructus maturaturum. Nonne officio nostro deerimus, si ob apparentem inutilitatem conatum, patientiam et constantiam, omnium operum apostolicorum vere solidorum fulerum, amitteremus?

Utique per longum tempus continuandus erit labor instituendi

(12) Cfr. Litt. Enc. S. Pontif. Pii XI: « *Rerum Orientalium* » (A. R. VI 25).

(13) Cfr. A. R. VII 505.

(14) Enc. « *Rerum Orientalium* » (A. R. VI 25).

clerum Orientalem; per longum tempus libris aliisque scriptis veritas de Ecclesia catholica paulatim mentibus quamplurimorum ex fratribus nostris separatis instillanda erit; per longum tempus inexhausta caritate, erga eos praesertim quos horum temporum adiuncta graviter premunt exercita, corda mulcire sicque viam sternere intellectui ad agnoscendum unicum Christi gregem oportebit; per longum tempus pueros in scholis nostris instituere eorumque parentum quoque animos paulatim lucrari. Ille solus mirabitur vel animo cadet qui nec historiam conversionis populorum ad fidem veram, nec historiam schismatum in Ecclesia meminit; ille patientiam et fiduciam amittet, qui non recordatur eorum Domino nostro « mille annos esse sicut unum diem! »

Totius Societatis Provinciales proinde rogo ne desistant iuvenes qui sese ministerio in ramo Orientali Societatis offerunt, in hoc sancto proposito iuvare. At bene attendant sintne illi undequaque apti. Ministerium enim illud requirit, praeter talenta ad linguas discendas et facilitatem sese aptandi menti et moribus aliorum populorum, iudicium undequaque sanum et rectum, indolem bene libratam, spiritum vere supernaturalem. Quod eo magis considerandum est quo facilius qui ingenium gerunt minus bene temperatum, sese ad res extraordinarias vocatos putant.

Planior sane est casus eorum qui, ratione nativitatis, ad ritum quemdam Orientalem pertinent. Hos nostri Superiores ubique terrarum in Noviciatum nostrum admittere possunt, retento, prout id exigit Ecclesia, proprio ritu, etiam si in ipsa Provincia nulla exstat domus vel nullum opus apostolicum in quo colitur ritus ille. Acceptentur ii candidati ut aliquando, sive in ipsa regione, sive alibi, operibus rami Orientalis applicentur. Qualis debeat esse talium formatio, ex annexa Ordinatione satis patebit.

Omnes demum Nostros qui vel ad ramum Orientalem Societatis iam pertinent, vel ad eum praeparantur, in Domino hortor ut, cum plena quantum opus est abnegatione sensus proprii, mentem Christi Sponsae, Ecclesiae catholicae, plene induant. « Quae retro sunt obliviscentes », illam mentem, illos affectus, illos mores imbibere satagant qui sunt proprii verorum Orientalium Ecclesiae unitorum. Immo, quidquid boni, sancti, laudabilis apud schismaticos, id quoque retineant et in pignus futurae quam speramus unitatis convertant. Cavendum quidem est ab illa praepostera caritate quae, quidquid apud adversarios reperitur dilaudat, quidquid autem a consortibus eiusdem fidei geritur, facile vituperat. Solide tenenda doctrina catholica, eaque integra et pura; sincere pandendum fratribus separatis in quo discrepamus, nullamque ex parte nostra expectandam esse veritatis adulterationem. Ex altera parte, eadem since-

ritate agnoscendum est, prout id facit ipsa Ecclesia per vocem Summorum Pontificum, in quo nos forte caritate defecerimus.

Certe illusio foret sibi fingere hominem ritu Latino et cultura occidentali educatum, ope unius quantumvis firmi propositi brevique tempore, ad appropriandam sibi Orientalium mentem perventurum. Opus est longo, lento progressu; immo plerisque numquam plene conatus succedent: nemo ex alia gente oriundus et in ea educatus, tam facile populi sui ingenium exuit. Quod natura vix potest, id tamen abunde supplet caritas; etiamsi quis linguam, ritum, mentem Orientalium perfecte induere post serium conatum non valuerit, modo tamen fratres alius ritus, eorum mores mentemque sincere aestimet simplicique et omni arrogantia exuta, caritate prosequatur, ab iis diligetur, eorum fiduciam et gratiam sibi conciliabit, magis forsitan quam qui ritum moresve perfecte imitatus est. « Ubi caritas et amor, Deus ibi est ». Ubi Deus, ibi cordium et animorum unitas.

Sicut enim Salvator noster totum genus humanum in Cruce amplexus est, nulla facta distinctione Hebraei nec Graeci, Graeci nec Barbari, ita et nos, Eius ministros, decet quoscumque Ille redemit, ad Eius ovile adducere. Immo nos oportet omnibus omnia fieri, et « exeuntes de domo et cognatione nostra », relictis nempe usibus nobis longa consuetudine caris, relictis patria cultura et propriae Provinciae Consuetudinibus, quantum gratia Dei iuvante licet, Orientales effici ut Orientales lucremur.

Post 25 hos primos annos experientiae, tempus advenisse videtur ut quae hucusque de ramo Orientali Societatis ordinata sunt, simul cum iis quae ordinanda ulterius videntur, in unum colligantur, quod sit adumbratio quaedam illius laboris quem Congregatio XXVIII decr. 32 Praeposito Generali commendavit, aptandi quantum opus est Instituti praescripta ad normas in ritu Orientali ab Ecclesia probatas. Quae « Ordinatio pro ramo Orientali Societatis » ad experimentum nunc promulgata, post aliquod tempus, quod plures certe annos duraturum praevidetur, Deo dante initium esse poterit Ordinationis magis stabilis. Interim tamen non ad libitum Superiorum servanda proponitur, sed vim praeceptivam ubique habebit, nisi, suadente experientia, aliquid Praeposito Generali videbitur alterandum. Quam Ordinationem, uti confido, Patres Fratresque nostri, humili et sincera oboedientia accipient et exsequentur. Sit haec eorum submitissio, pro peculiari cura qua nostri Orientales contendunt « effici sicut parvuli », pignus uberum benedictionum Christi, universorum Pastoris, mitis et humilis Corde!

Piissima autem « Theotókos » Virgo Maria de caelis benigne

aspicere dignetur hos humiles et amantes suos filios « Rami Orientalis » eorumque coeptis patrocinari ad maiorem gloriam Filii sui.
Commendo me ss. SS.

Romae, 25. decembris 1950
in festo Nativitatis Domini

Rae Vae
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

ORDINATIO

PRO RAMO ORIENTALI SOCIETATIS IESU

1. Ad Ramum Orientalem Societatis pertinent:

a) qui in ritu quodam Orientali nati ad eumque ad normam Canonum addicti, in quamlibet Societatis Provinciam admissi sunt, nisi forte Sancta Sedes eis transitum ad alium ritum concesserit;

b) qui decreto Praepositi Generalis, potestate sibi a Sancta Sede ad hoc facta, alicui ritui Orientali in perpetuum sunt ascripti.

2. Ramo Orientali interim applicati sunt qui, approbante Praeposito Generali, instituuntur ut aliquando ad ritum quendam Orientalem transire valeant.

3. Quotquot ad Ramum Orientalem pertinent vel eidem applicati sunt, eo amore prosequantur suum ritum et quidquid cum eo conectitur, quo eum fovet ipsa Sancta Sedes, magistra secura veritatis et salutis. Simul tamen prae oculis habeant ritum, sit ille ex Occidentalibus vel Orientalibus, numquam obstare posse nec unitati fidei nec unitati in caritate quae omnia membra eiusdem Corporis Christi Mystici pari affectu amplectatur. Caveant proinde ab illo affectu quo alius de alio ritu sinistre sentire aut loqui solet; animum liberum servant praesertim a quolibet inordinato affectu ad propriam gentem seu nationem, qui fons est divisionis.

4. Omnibus qui de Ramo Orientali sunt cordi sit ritum, linguam, mores, gentis vel gentium quibus in spiritu iuvandis destinantur vel aliquando destinandi sunt, quantum per talenta a Deo sibi impertita licet, perdiscere sibi maxime propria facere.

5. Omnes Nostri « Orientales » integrum Institutum Societatis, aequae ac Latini servare tenentur, iis tantum exceptis quae, ex natura rei, soli ritui Latino conveniunt. Si quid in rebus particulari-

bus orietur dubii, rem per tramitem suorum Superiorum dirimendam proponant Praeposito Generali.

6. Donec Codex Iuris canonici Orientalis vel eius partes quae eo spectant promulgabuntur, sciant Nostri se, ex voluntate Sanctae Sedis, etiam in Eparchiis Orientalibus, a iurisdictione Ordinarii loci exemptos esse. Dum illam exemptionem non urgent nostri Superiores nisi summa discretione et prudentia, quali procedere solemus etiam in ritu Latino, caveant tamen ne, sive explicitè sive implicitè, per actus nempe aequivalentes, privilegio exemptionis renuntient. Id enim nobis facere non licet nisi de consensu Sanctae Sedis.

7. Noviciatum peragant Orientales modo in Societate consueto: in specie, Exercitia spiritualia, aliaque experimenta abnegationis et humilitatis integra et fideliter, ad mentem et litteram praescriptorum Sancti Patris Ignatii, perficiant. Magister Noviciorum eos peculiari cura instituat in spiritu humilitatis, mansuetudinis, paupertatis et mortificationis, sinceritatis quoque et filialis amoris erga Matrem Ecclesiam Catholicam.

Donec Noviciatus Orientalis condi poterit, Novicii Orientales, tam Scholastici quam Coadiutores, in Noviciatibus Latinis, quantum fieri potest, Missae aliisque caerimoniis in proprio ritu intersint. Integram nihilominus horam cotidie dabunt matutinae orationi mentali. Instructiones de quibus Reg. Mag. nov. 52, peculiaries tradantur Orientalibus, in specie quod ad liturgiam anni ecclesiastici, modum Missam audiendi, devotiones exercendi. Quatenus opus est, pro diversa necessitate sui ritus, aptetur institutio in doctrina christiana modoque eam populo proponendi ⁽¹⁾. Curent interim Provinciales, nisi quid obstet, Orientales mittere in Noviciatum alicuius Provinciae, ubi plures simul institui possint.

Peculiarem in modum commendantur pro Noviciis atque Scholasticis Orientalibus ea quae toti Societati proposita sunt de assidua lectione et studio Sacrae Scripturae ⁽²⁾.

8. Donec peculiaries domus studiorum Orientalibus destinatae condentur et ordinabuntur:

a) Studia Iunioratus peragantur in Provincia, modo consueto, nisi quod, minime neglecta lingua latina, peculiarem in modum insistatur in notitia linguae graecae.

b) Studia philosophica sint illa quae in Societate consueta sunt; insistatur in solido fundamento Philosophiae scholasticae; quo posito, initientur quoque, secundum nostram Rationem studiorum, systematibus hodiernis, iis imprimis quorum, secundum

(1) *Reg. Mag. nov.* 61, 63, 70, 72.

(2) *Cfr. A. R.* XI 262.

adiuncta temporum et locorum, maior ratio habenda videtur in Oriente.

c) Peracto Iunioratu, qui ritui Byzantino-Slavo destinantur, tempore feriarum vel horis subsecivis, quantum Superiores locales sine nocumento studiorum philosophicorum permittendum censebunt, incipiant incumbere studio linguae Russicae.

d) Iis qui ritui Byzantino-Graeco vel Byzantino-Slavo destinantur, tempus magisterii ad unum vel ad summum duos annos contrahatur; idque si fieri potest in collegio ritus Orientalis agant.

e) Theologiam audiant eandem ac auditores ritus Latini. Peculiarem tamen in modum manuducantur in studendis quaestionibus de Historia et Theologia dissidentium, aliisque quae, secundum iudicium Superiorum, maioris momenti pro ipsis videbuntur.

9. Qui Ramo Orientali applicati tantum erant, labente secundo anno theologiae, Generali proponantur, additis opportunis informationibus ut aut in perpetuum ad ritum quemdam Orientalem transeant aut in ritu Latino permanentes, huius servitio in posterum destinentur.

10. Tertia Probatio fiat modo in Societate consueto. Peculiarem in modum dirigantur Orientales in legendis Patribus Ecclesiae Graecis iisque monumentis catholicis orientalibus, e quibus originem duxit nostra ascesis et praxis vitae religiosae. Eorum ritui aptentur exercitationes de Liturgia ⁽³⁾; curet Instructor ⁽⁴⁾ ut iis non desit copia librorum ad res Orientales spectantium, secundum spiritum tamen Tertiae Probationis.

11. Absoluta Tertia Probatione, qui ad ritum Byzantino-Graecum vel Byzantino-Slavum pertinent, plerumque per biennium operam dent studiis de rebus Orientalibus in Pontificiis Universitatibus Urbis, praesertim in Instituto Orientali. Ex iis qui ad alios ritus pertinent, ii quoque qui Superioribus videbuntur eisdem studiis applicari poterunt.

12. Nec omittenda sunt vel studia in eodem Instituto diuturniora et profundiora, vel alia quaevis studia specialia, secundum necessitates nostri apostolatus, pro iis quos virtus et talentum ad ea commendant.

13. Post prima vota et usque ad elapsum quadriennium Theologiae, exercitia pietatis matutina Scholasticorum ita ordinantur ut oratio mentalis cum Missa et gratiarum actione, unam horam cum tribus quadrantibus non excedat, iis diebus quibus in scholas eun-

⁽³⁾ *Reg. Instr. 9.*

⁽⁴⁾ *Reg. Instr. 11.*

dum est. Diebus autem quibus a scholis vacat, omnes mane integram horam dent orationi mentali.

14. Elapso autem quadriennio Theologiae, Patres omnes, etiam qui studia ulteriora perficiunt, integram cotidie horam dent orationi mentali, praeter Missam et reliqua exercitia consueta. Idem faciant omnes Fratres Coadiutores.

15. In communitatibus Orientalibus, loco Litaniarum omnium Sanctorum, pro necessitatibus Ecclesiae aliud exercitium commune, suo ritui aptatum et a Generali approbatum habeant.

16. In ecclesiis et sacellis quae fidelibus patent, eae caerimoniae sacrae peragi possunt quae in paroeciis eiusdem ritus consuetae sunt.

17. Iis diebus quibus Nostri non intersunt, praeter Missam, parti divini officii in gratiam fidelium celebrandi, Sacerdotes per dimidiam circiter horae partem aliquid ex officio divino proprii ritus privatim recitent; Diaconi vero item per dimidiam horae partem iis diebus quibus hoc ipsis per suum ritum praescribitur.

18. E privatis devotionibus in Ecclesia probatis, illas sibi quisque assumere potest quas de consilio Patris spiritualis vel Superioris sibi proficuas fore aestimabit. Nemo tamen devotiones privatas cuiquam obtrudat nec alios vituperet quod aliquas colendas assumunt.

19. Vestis sit plerumque tunica in maiore parte Societatis antiquitus tradita, utpote vesti Orientalium clericorum quam simillima. Si quid in ea propter adiuncta locorum, personarum et temporum mutandum videbitur, id Generali approbandum proponatur.

Cum in publicum prodeundum est, plerumque sese assimilent clero illius loci quod ad formam vestium exteriorum. Si quid aliud expedire videbitur, id quoque Generali probandum proponatur.

20. In servandis rubricis praeceptivis sui ritus, sint fidelissimi; nec quidquam iis addant vel ab eis demant, nisi consulta Sancta Sede; quod plerumque per Generalem fieri convenit ⁽⁵⁾.

21. Donec Provinciae ritus Orientalis constituentur, singulae domus suas habeant Consuetudines, a Generali probandas, nec sine eius facultate mutandas.

22. Opera et personae ritus Byzantino-Slavi interim directe subsunt Generali, qui suam potestatem per Delegatum exercebit. Hic autem Provincialibus in quorum territorio opera sita sunt vel personae laborant, eam partem auctoritatis conferet quae opportuna videbitur; ita tamen ut sibi semper integrum maneat auctoritatem vel totam vel ex parte ad se revocare.

⁽⁵⁾ *Const. P. VI c. 1 n. 3* [552].

23. Si de executione huius Ordinationis natum fuerit aliquod dubium maioris momenti, id Superior competens cum sua et peritorum quorundam sententia, ad Generalem referat.

Romae, die 25 decembris 1950.

IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS

40.

31 ianuarii 1950

Normae servandae in usu privilegiorum « extraterritorialitatis ».

AI SUPERIORI DELLE CASE ESTRATERRITORIALI

REVERENDO IN CTO PADRE,
P. CTI

Affine di evitare noie e dispiaceri alla Santa Sede ed a noi, credo opportuno insistere sulla coscienziosità nell'uso del nostro privilegio di estraterritorialità e quindi di esenzione dalla dogana.

Anzitutto siano tutti severi nel non accettare mai pacchi provenienti dall'estero, se non quelli contenenti merce destinata ai Nostri ed esclusivamente ai Nostri di codesta Casa.

In secondo luogo, si avvertano i mittenti che nella dichiarazione doganale del contenuto dicano esattamente quello che c'è nel pacco. Particolare esattezza si richiede nella denuncia di tabacchi.

In unione di ss. SS.

Roma, 31 gennaio 1950.

di V. R.
Servo in Cto
GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Prep. Gen. d. C. d. G.

41.

13 februarii 1950

*Prohibentur Nostri quominus concedant colloquia seu « inter-
vistas » scriptoribus ephemeridum.*

AI RETTORI E SUPERIORI DELLE CASE NOSTRE DI ROMA

REVERENDO IN CTO PADRE,
P. CTI

Già più di una volta, e non solo in questi ultimi tempi, si sono verificati degli inconvenienti per causa di giornalisti che, dopo aver intervistato qualcuno dei Nostri, pubblicavano — più o meno esattamente — l'argomento del colloquio, con dispiacevoli conseguenze per il buon nome della Compagnia.

Per questo giudico opportuno esigere da tutti i Nostri che non concedano interviste a giornalisti, qualunque sia l'affidamento che essi diano e l'assicurazione di mostrare il manoscritto prima della stampa.

Tale proibizione, però, non implica quella di poter dare notizie delle cose nostre, a giudizio dei Superiori locali, ai giornali e specialmente alle Agenzie di Informazioni, le quali generalmente sogliono mettere maggior cura per riferire esattamente quello che loro si comunica.

Voglia VR. rendere nota questa disposizione ai Nostri di codesta Casa.

In unione di ss. SS.

Roma, 13 febbraio 1950.

di V. R.
Servo in Cto
GIOVANNI BATTISTA JANSSENS
Prep. Gen. d. C. d. G.

42.

29 aprilis 1950

Litterae gratulatoriae in centenario Venetensis Collegii S. Francisci Xaverii (Pr. Franc.).

Normae quaedam traduntur Nostris Assistentiae Galliae de CC. MM. et A. C.

RR. PP. PROVINCIAUX

MON RÉVÉREND PÈRE,
P. C.

Les délégués des quatre Provinces et le P. Court m'ont longuement entretenu du problème que pose aux Congrégations Mariales l'existence d'une Action Catholique très développée ayant parmi ses aumôniers des hommes de valeur dont plusieurs des Nôtres, généralement préoccupés d'intensifier la formation spirituelle de leurs militants, ayant déjà entrepris dans ce sens de sérieux efforts.

Je crois utile de fixer quelques points à partir desquels vous-mêmes pourrez juger de ce qu'un zèle prudent conseille de faire :

1. La volonté du Saint-Père, clairement exposée dans la Constitution « Bis saeculari », est que les Congrégations Mariales ne soient pas subordonnées à une autre organisation ; le Saint-Père rejette décidément le système de l'Action Catholique « totalitaire ».

2. Nous ne pouvons donc accepter que les CC. MM. se fassent uniquement les animatrices des groupes de dirigeants d'Action catholique.

3. Rien n'empêche, bien au contraire, qu'une centrale de CC. MM. fournisse à l'Action catholique toutes les indications doctrinales, suggestions pratiques, etc., dont celle-ci pourra se servir pour former à fond ses dirigeants. Si l'A. C. donne à ses dirigeants une formation intérieure sérieuse, que l'on s'abstienne de fonder, au sein de l'A. C. ou à côté d'elle, des CC. MM. s'adressant aux mêmes éléments. Que le bien se fasse, par les CC. MM. ou par d'autres, n'importe. Si d'autres le font, il ne faut pas leur faire une « concurrence » absurde.

4. Il serait fort désirable que le Secrétariat actuel des CC. MM. soit équipé en personnel formé, afin qu'il puisse donner, et aux CC. MM. et à d'autres oeuvres, l'aide dont elles ont besoin pour assurer à leurs membres cette solide formation ascétique. Que ce Secrétariat soit donc, en même temps, un centre doctrinal, théologique et ascétique.

5. Quant aux CC. MM. proprement dites, efforçons-nous de les fonder ou de les vivifier dès maintenant :

a. dans nos propres collèges ;

b. dans les diocèses (et il semble y en avoir plusieurs) où les Evêques le désirent. Fondons avant tout des CC. MM. d'hommes et d'étudiants universitaires, dans l'esprit des grandes CC. MM. de La Havane, de Barcelone, Madrid, etc.

Il va de soi que les CC. MM. dont il s'agit sub. 5. sont les vraies CC. MM., décrites par la Constitution « Bis saeculari » et par les Règles du P. Wernz, et non pas les ligues de simple piété mariale, que trop souvent nous avons appelées « Congrégations » et confondues avec les CC. MM. authentiques.

Je me recommande à vos ss. SS.

Rome, le 3 maii 1950.

Votre serviteur en Notre-Seigneur

J. B. JANSSENS

Prep. Gen. Soc. Iesu

44. 13 maii 1950

Litterae gratulatoriae in centenario Avenionensis Collegii S. Ioseph (Pr. Tolos.).

45. 14 maii 1950

Litterae in centenario Sarlatensis Collegii S. Ioseph (Pr. Tolos.).

46.

17 maii 1950

*De Conventu Universitario in Pontificia Universitate Xaveriana
habendo in urbe Bogotá.*

AD R. P. AEMILIUM ARANGO
RECTOREM PONT. UNIVERSITATIS XAVER.

REVERENDO P. RECTOR,

Con íntima satisfacción me asocio a esa querida Universidad Pontificia en el Congreso Universitario que va a celebrar; e instantemente suplico a la Divina Bondad que bendiga abundantemente todos los trabajos, que — en estrecha colaboración de Profesores, Ex-alumnos y Alumnos — queréis emprender.

Como en la Carta Apóstolica a los Exc.mos Sres. Arzobispos y Obispos de Colombia, de 30 de abril de 1947, recordaba Su Santidad Pío XII, felizmente reinante, la Universidad Javeriana ha venido a coronar la gran obra de educación cristiana de la juventud, de que con razón se gloria la católica Colombia, y a extender los méritos y servicios, que por tradición secular se ha conquistado la Iglesia en el campo de la cultura, incluso profana.

Es necesario que, también en vuestra amada patria, la Iglesia, Esposa de Cristo, brille, no sólo por la santidad de su vida divina, no sólo por el fuego de su ardiente caridad, sino también por el esplendor y la pureza de su doctrina; y que lleve levantada la antorcha de la misma cultura humana, con la cual pueda conducir a todos los hombres al servicio y acatamiento del Altísimo, « quia Deus scientiarum Dominus est ».

Me es singularmente grato, en esta ocasión, poder manifestar, por medio de V. R., mi agradecimiento a los abnegados Profesores, a los Amigos y Bienhechores de la Universidad, y a cuantos, o con la autoridad de su ciencia, o con su munificente generosidad, o quizás con el óbolo de su pobreza, colaboran al sostenimiento y desarrollo de la Universidad. Están con razón persuadidos que hacen una obra de gran servicio de la Iglesia; más aún, una obra de fidelidad a la causa católica, en nuestro tiempo necesaria. Pues aquellos deben hacer de guías en el estudio de las ciencias y en el aprendizaje de las profesiones civiles, que, iluminados por la verdad de la doctrina católica, mejor saben orientar a gloria del Criador los resultados de la investigación científica y la organización de toda la vida

humana; no los que, enemigos de Dios y de su Cristo, por medio de una ciencia fundada en falsos prejuicios o al menos mutilada, tratan de desviar a la humanidad de la sumisión debida al Supremo Legislador. Sea ésta la consigna de todos los « Javerianos »: que, tanto en su vida privada, como en su vida profesional y en su vida pública, se refleje la luz de la verdad y de la santidad, que irradia de nuestro Divino Redentor Jesucristo.

Que el interés materno de la Santísima Virgen obtenga de su Divino Hijo abundantes bendiciones al presente Congreso; a fin que podáis deliberar en perfecta armonía sobre el modo de llevar a cabo las múltiples iniciativas ya emprendidas (como la gran obra del « Hospital de San Ignacio »), completarlas con otras nuevas que las circunstancias exijan, y procurar a todas la mayor eficacia posible. De esta manera, en la gloriosa Nación Colombiana, se arraigará y consolidará cada día más la vida plenamente cristiana, y dará cada vez más abundantes frutos, a mayor gloria de Dios y bien de las almas.

Roma, 17 mayo 1950.

De V. R. siervo en Jesucristo
JUAN B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

47.

17 maii 1950

Litterae gratulatoriae in centenario Dolani Collegii Dominæ N. Montis-Rolandi (Pr. Lugd.).

48.

21 iunii 1950

Litterae gratulatoriae in centenario Turnholtani Collegii S. Ioseph (Pr. Belg. Sept.).

49.

7 iulii 1950

Noviciis cuiusdam Provinciae commendatur vera abnegatio in filiali oboedientia ostendenda.

AD NOVICIOS CUIUSDAM PROVINCIAE

CARISSIMI IN XTO FRATRES,
P. Xti

Valde gratae mihi fuerunt istae litterae festivae diei 23 iunii a vobis omnibus subsignatae.

Inter vota et omnia praecipue noto tentamen, a vobis manifestatum, acquirendi maximam perfectionem humanam et religiosam ope verae abnegationis et humilitatis quales in Regula undecima Summarii a nobis exiguntur. Ne dubitetis vobis applicare Regulas quae a S. P. N. Ignatio praescribuntur Generali Societatis. Pro omnibus valent: « Estote perfecti sicut et Pater vester coelestis perfectus est! »

Quod non erit tam difficile si vultis ardentem caritatem coniungere cum simplici humilitate; hoc apud nos praesertim fit *in oboediendo filialiter*. Caeca quadam fiducia accipiat is quae vobis commendantur vel imponuntur a Superioribus. Sedulo, sub eorum ductu, omnia talenta - ex oboedientia et secundum eius normas - evolvite; non quaerentes propriam personalitatem, uti dicunt, explicare, sed modo omnino gratuito et liberali, dona a Creatore concessa ad eius honorem et gloriam ampliari. Non attendamus ad nosmetipsos sed ad Deum solum et Eius regnum. Quantum fieri potest, nostri ipsorum obliviscamur. Sic aptius Deo cooperari poterimus. Efficiamini modo naturali et supernaturali, viri vere *sociales*, quales Iesuitae vocatione sua esse debent, qui libenter tamquam milites ignoti inserviunt Toti, Christo totali, Cuius membra sunt. Haec optima vobis ex corde exoptans vobisque benedictionem paternam impertiens, valde me commendo vestris fervidis precibus.

Romae, die 7 iulii 1950.

Servus in Christo
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu

50.

15 iulii 1950

Normae servandae a NN. Assistantiae Italiae in vacationibus aestivis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

ASSISTENTIAE ITALIAE

NORME PER LE VACANZE

Restando in vigore le disposizioni date nel Consuetudinario delle Provincie d'Italia (N. 72-73), mi è sembrato utile raccogliere insieme le norme principali già impartite in altri tempi o per altre Provincie, affinchè più sicuramente si ottenga il frutto delle vacanze.

1. Le vacanze sono destinate a giovare alla salute del corpo, in modo però che lo spirito religioso secondo il nostro Istituto non ne abbia a patire il minimo detrimento.

Non è inutile far notare che distrazioni e riposo non sono sinonimi. I nostri giovani confondono spesso ciò che piace con quello che riposa. Molte distrazioni stancano, agitano, tendono i nervi: sono questi gravi inconvenienti da cui bisogna saper tener lontani gli Scolastici, anche contro i loro stessi gusti. Il riposo suppone anzitutto la calma interna ed esterna.

2. Le norme per le vacanze date nel Consuetudinario per gli Scolastici devono servire anche, come norme direttive, per le vacanze dei Padri, Professori nei Collegi o Seminari.

VACANZE GRANDI E VACANZE PICCOLE

3. Si conservi la distinzione tra le vacanze grandi e le piccole.

4. Non credo opportuno concedere che le vacanze grandi si prolunghino oltre i quindici giorni o poco più. Non è questione di prolungare, ma di ben regolare le vacanze. Non di rado i nostri giovani escono dalle vacanze grandi col sistema nervoso più stanco e più debole di prima, solo perchè in esse non si è seguito un modo conveniente.

5. Le vacanze si devono passare, anche dai Padri, in qualche nostra casa e non presso esterni e neppure presso qualche buon Parroco o in simili maniere. Molto meno si permetta che qualche Nostro, fornito di una certa somma, faccia le vacanze girando da un posto all'altro.

6. Anche per i Nostri che si trovano nei Collegi le vacanze grandi non devono durare più di quindici giorni, sebbene possano protrarre la loro permanenza in villa per un periodo più lungo, che però dovrà essere trascorso con l'orario delle vacanze piccole.

7. Le vacanze non sono un motivo per concedere ad alcuno dei Nostri viaggi in famiglia o nei casi di vicinanza, troppe visite, con frequenti inviti a pranzo o a cena.

8. Quelli a cui per gravi ragioni i Superiori concedono di recarsi a fare le vacanze fuori della propria casa o Provincia, prima di partire si intendano col Rettore circa il luogo della residenza abituale, circa i viaggi straordinari che, per ragioni di studio o simili, credono di dover fare, circa le spese speciali fuori dell'ordinario.

Chi passa le vacanze in altra Provincia, si ricordi che deve osservare non solo le Regole e gli usi della Compagnia, ma anche della Provincia e della casa, restando in tutto soggetto ai Superiori locali.

D'altra parte i Rettori e Superiori sappiano esigere dagli ospiti l'esatta osservanza della vita comune e delle norme locali, in conformità con lo scopo della permanenza e con le direttive dei rispettivi Superiori.

9. Tutti i Nostri, e specialmente i giovani, si rendano conto della realtà della vita di oggi. Quante famiglie distinte non possono permettersi una villeggiatura ai monti o al mare. Si cerchi quindi nel tempo delle vacanze di conservare più vivo lo spirito della nostra povertà religiosa e di una evangelica semplicità ed austerità di vita. Si evitino quindi le spese superflue od eccessive, non solo per spirito di povertà, ma anche per la buona edificazione.

10. I Superiori non lascino mai mancare ai Nostri Scolastici e Maestri un saggio e prudente Padre spirituale per il periodo delle vacanze, che presenta spesso prove e crisi pericolose.

ESCURSIONI

L'esperienza dimostra che troppo frequenti escursioni, con eccessive privazioni di sonno, riescono più nocive che utili alla salute.

11. Per gli Scolastici delle Case di formazione vi siano giorni determinati nei quali tutta la Comunità fa gita o passeggio.

Se andassero distribuiti in gruppi a diverse mete, ogni gruppo abbia il suo Superiore responsabile, a cui tutti devono ubbidire. Trattandosi di Padri o Maestri di Collegio, non si facciano escursioni in gruppi minori di tre.

12. A nessuno dei Nostri è lecito durante le gite deporre l'a-

bito religioso. Si ricordi che neppure i PP. Provinciali, fuori dei casi urgenti e di grave necessità, possono concedere ai NN. la facoltà di vestire abiti laicali.

13. L'edificazione esige che si escludano quei canti di montagna che, o per le loro parole o per la loro aria, disdicono a labbra religiose.

14. Quanto alla smania di alcuni per il rischio dell'alta montagna e per le scalate pericolose, si ricordino che ogni uomo, e tanto più un Religioso, deve avere il senso della responsabilità di non esporre a pericolo la propria incolumità per una soddisfazione turistica.

I Superiori locali quindi sieno fermi a non permettere escursioni in posti o per sentieri segnalati come pericolosi. Se in qualche caso particolare si credesse bene permetterle, non si facciano senza l'accompagnamento di guida esperta (e in tali casi non fidarsi dei Nostri come guide) e senza la conveniente attrezzatura. Quando tale attrezzatura o l'impiego di guide richiedono gravi spese, si rinunzi senz'altro a tali escursioni. Ad ogni modo il Superiore delle vacanze sia sempre preavvisato dell'itinerario esatto che si vuole tenere durante la giornata. Non si allontanino, in generale, dall'itinerario prestabilito.

I Superiori siano molto cauti nel permettere gite in cui sia necessario pernottare fuori di casa.

PER I BAGNI DI MARE

15. E' severamente proibito ai NN. di prendere bagni in quelle spiagge dove possono avere accesso anche le donne; la proibizione vale anche per le ore in cui vi è minore frequenza. Per quanto è possibile si scelgano spiagge a cui, non solo le donne, ma neppure altri esterni, siano pure nostri Collegiali o Congregati, possono avere accesso, mentre i Nostri si bagnano. I Nostri siano dunque soli, ma non mai isolati.

16. E' vietato ai PP. e Scolastici che accompagnano ragazzi a noi affidati, di prendere il bagno insieme con essi; stiano piuttosto a vigilarli dalla spiaggia o li seguano in barca; ci sia anche un uomo fidato ed esperto, pronto in caso di pericolo.

17. Il costume da bagno sia decente, cioè completo, con maglietta e mutandine. Non è permesso di girare o trattenersi sulla spiaggia in costume da bagno e, molto meno, di andare così in barca. Non si facciano fotografie, neppure dei ragazzi, in costume da bagno.

I Nostri devono evitare nello stesso bagno qualsiasi gioco o

scherzo che disdica alla gravità e modestia religiosa. Non si espongano, senza necessità, fidati ad una imprudente sicurezza della loro capacità, a pericoli.

La durata e l'ora dei bagni sia determinata dal Superiore. Anche i NN. di altre Assistenze, che venissero nelle Case d'Italia per tali cure conoscano queste norme e sappiano che devono anch'essi osservarle.

18. Senza il permesso dei Superiori e senza il consiglio di persone esperte, non si permettano bagni in laghi, fiumi o altre acque, per le quali non vi fosse piena sicurezza o con probabilità di mancare alla buona edificazione dei secolari.

VACANZE PICCOLE

19. Nello spirito della Compagnia le vacanze e specialmente quelle minori, sono destinate a procurare agli Scolastici, col riposo fisico, la possibilità di completare la propria formazione. « Ita ordinentur ut debita quiete uti possint, sed tempus secundum Superiorum directionem utiliter impendant » ⁽¹⁾.

20. Si passino normalmente nello Scolasticato; o, se sarà necessario nella villa, ma con orario diverso dalle vacanze grandi.

21. Si alterni il riposo di passeggio, ricreazioni, ginnastica, lavori manuali, con il lavoro intellettuale, a completamento della propria formazione. Il periodo delle vacanze è indispensabile per la cultura generale. Non basta studiare Filosofia e Teologia e neppure seguire corsi Universitari o studi speciali, per essere veramente all'altezza del compito sacerdotale. Ci vuole una cultura estesa ed attuale: questa potrà svilupparsi per ogni Scolastico in una linea di preferenza e in rapporto con le proprie abitudini e gusti ma deve essere larga e sempre sotto una prudente e saggia direzione. Bisogna leggere, leggere bene e leggere anche molto. I nostri giovani durante l'anno dispongono normalmente di poco tempo per leggere; devono fare questo durante le vacanze.

Ripassino tranquillamente alcune questioni scolastiche dell'anno precedente, per colmare qualche eventuale lacuna. Preparino la predica annua, assegnata a ciascuno. I Superiori siano esigenti circa la serietà ed impegno da mettersi in tale preparazione.

22. A rendere utili ed anche interessanti le vacanze piccole starà al Superiore sapere prudentemente organizzare settimane o giornate di studio pastorale, scritturistico, sociale, letterario, artistico, mesi di lingua, giornate missionarie, iniziazione all'arte oratoria.

⁽¹⁾ *Epit.* 289, 3.

serie di conferenze su materie varie. Si eviti però ogni eccesso od oppressione.

23. Non sono alieno che i Provinciali — udito il parere del Rettore — concedano a qualcuno di andare all'estero per lo studio di una lingua moderna. Siano però veri soggiorni di studio, in case nostre adatte allo scopo, in regioni non eccessivamente lontane. Non lo si permetta se non a coloro che potranno ricavarne vero vantaggio, in vista dei loro studi o lavori futuri, e che hanno già imparato almeno gli elementi della lingua in cui vogliono perfezionarsi. Sia questo normalmente durante le vacanze del Magistero. La permanenza non si riduca solo a qualche giorno, ma dia la possibilità di un vero studio; sempre entro i limiti delle vacanze piccole.

E' utile istillare negli Scolastici l'idea che, nella misura dei talenti loro concessi da Dio, la conoscenza delle lingue moderne moltiplicherà le possibilità del loro lavoro apostolico e scientifico. Evidentemente anche in questo ogni eccesso deve essere evitato.

24. Sarà bene concedere agli Scolastici, specie ai Teologi e Sacerdoti, qualche occasione in cui esercitarsi in piccoli e moderati lavori apostolici, che senza stancare alimentino lo spirito di apostolato.

Per i ministeri dei neo-sacerdoti e dei Padri che stanno compiendo i loro studi, si osservino le norme date nell'Acta Romana 1930 pp. 591-593.

25. Anche per gli Scolastici che fanno il Magistero valgono questi principi circa le vacanze piccole: devono, cioè, essere un periodo di riposo non solamente fisico e spirituale, ma anche di completamento della loro formazione culturale.

26. I Superiori provvedano per gli Scolasticati Padri esperti e volenterosi, perchè guidino e formino i nostri giovani. Molte volte il frutto principale delle vacanze si perde, completamente o in gran parte, per mancanza di una saggia direzione.

27. I Padri e Professori dei nostri Collegi si ricordino che durante il tempo delle vacanze piccole dovranno pensare agli Esercizi Spirituali annui, nel tempo e luogo più conveniente e da approvarsi dal Superiore. E' molto raccomandabile che tali Padri non lascino passare l'epoca delle vacanze senza qualche ministero apostolico.

28. Veda la carità e prudenza del Rettore o Superiore il modo di dare qualche riposo anche ai Fratelli Coadiutori. Anch'essi generalmente hanno bisogno di qualche sollievo morale e fisico, con un poco di vacanza e di svago. Forse i loro lavori saranno aumentati durante questo tempo dell'anno, tuttavia dal modo di agire

dei Nostri verso di loro potranno provare grande conforto ed incoraggiamento nel loro lavoro e motivo per amare di più la Compagnia e la loro vita religiosa.

VACANZE DEI GIOVANI ESTERNI

29. L'organizzazione di vacanze o campeggi estivi o invernali, dei giovani a noi affidati, abbia come scopo precipuo il fine apostolico della nostra vocazione. Si miri, cioè, a dare al giovane, col sollievo fisico, un completamento alla sua formazione morale e religiosa supplendo a lacune o deficienze o, forse anche, ad influssi nocivi delle famiglie, o prevenendo i pericoli di altre organizzazioni laiche.

Le condizioni tra le varie regioni d'Italia sono così diverse, che non è possibile nè conveniente discendere a particolari.

30. Le escursioni dei giovani all'estero si organizzino il meno possibile. Sono ammissibili quando si tratterà di impedire che i giovani aderiscano ad altre organizzazioni laiche od anticattoliche. Tali escursioni sogliono guastare il senso del giovane, abituandolo a svaghi straordinari, obbligando le famiglie, forse modeste, a spese eccessive, inclinando i Nostri ad esigere per le vacanze riposi e viaggi fuori del nostro spirito religioso.

31. Prima di organizzare colonie o campeggi, si chieda l'approvazione del P. Provinciale circa il posto, la durata e le altre principali modalità. Quando tali colonie o campeggi importano il soggiorno in alberghi, è necessario che la scelta sia fatta con sano criterio perchè i giovani, come pure i Nostri che li accompagnano, non abbiano a trovarsi in un ambiente mondano o troppo dispendioso.

I nostri giovani siano abituati ed educati al senso di realtà della vita e della miseria che regna intorno a loro. Con la fedeltà alle nostre Regole e con una sana austerità, dobbiamo istillare nei giovani un senso di moderazione contro alla sfrenata sete di divertimenti e di dissipazione.

32. Si ricordino i Nostri destinati all'assistenza dei giovani della responsabilità gravissima, assunta davanti a Dio e alle famiglie, per la incolumità sia spirituale che corporale dei nostri giovani. Come è stato detto per le escursioni dei NN., ci sia fermezza a non permettere escursioni in posti pericolosi senza l'accompagnamento di guide e senza la debita attrezzatura. Il Superiore responsabile sia esattamente informato dell'itinerario della gita. E' sempre meglio eccedere in precauzioni piuttosto che dover rimpiangere sventure irreparabili.

33. Nei campeggi o colonie, tanto più se marittime, non si permetta a nessuna donna, anche se congiunta in qualche grado di parentela coi giovani stessi, di prender parte alle vacanze con il medesimo gruppo.

34. L'assistenza ai giovani non deve essere un pretesto per concedere ai Nostri divertimenti o viaggi alieni dallo spirito della nostra vocazione. Il numero dei Nostri che accompagnano i giovani sia limitato al bisogno dell'assistenza spirituale ed organizzativa. Non si permetta quindi che altri Nostri si aggiungano al gruppo col solo intento di fare ivi le proprie vacanze. Se nei medesimi locali trascorressero le vacanze i Padri ed alunni del Collegio, vi sia, in genere, separazione.

35. Se si trattasse di vacanze al mare, si osservi quanto fu già detto sopra circa la separazione nell'ora dei bagni tra i giovani esterni ed i Nostri.

36. I Superiori scelgano con prudenza e discernimento i Nostri per l'assistenza alle vacanze dei giovani. Siano destinati in genere quelli che per forze fisiche, per equilibrio morale e psicologico, o per una futura orientazione, sono designabili in modo speciale per questi compiti. Mai si tralasci la Regola del compagno secondo la Compagnia.

37. La durata del soggiorno in tali campi o colonie sia al massimo di quindici giorni: massimo che non deve essere necessariamente raggiunto. Nelle colonie di una più lunga durata si cerchi di dare un cambio ai Nostri.

38. Uno degli inconvenienti da evitare per i Maestri e Padri è quello di caricarli di eccessive responsabilità, per cui dopo le vacanze si sentono realmente stanchi e sfiniti.

I Nostri destinati all'assistenza materiale o spirituale delle colonie, si consacrino totalmente e generosamente a tale compito, consci della gravità della missione e delle loro responsabilità. Spesso si tratterà non di vacanze, ma di vero sacrificio.

39. Si usi la cura più diligente nella scelta dei giovani, escludendo assolutamente quelli che non danno sicurezza di sanità morale.

Si cerchi di inserire nell'orario della giornata, soavemente, ma in modo deciso, un posto per la vita spirituale: come la preghiera mattutina e serale, la Messa quotidiana, il Rosario, l'esame di coscienza.

L'esperienza suole confermare il grande valore formativo, morale e spirituale, annesso a tali vacanze quando sono saggiamente e spiritualmente organizzate.

Roma, 15 luglio 1950

GIOVANNI B. JANSSENS
Prep. Gen. d. C. d. G.

51.

16 iulii 1950

Nihil intermittendum in praeparatione Scholasticorum pro Missionibus sinensibus.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS

REVERENDE IN XTO PATER
P. XTI

A nonnullis Praepositis Provinciarum, quibus Sinenses Missiones concreditae sunt, interrogatus eram utrum expedire mihi videretur etiam nunc iuvenes nostros Scholasticos mittere in nuper erectam Domum Linguae Sinensis in Philippinas.

Rebus omnibus consideratis et audita quoque sententia Rev. Patris Visitatoris Missionum Sinensium, certiore RVam facio meam sententiam et desiderium esse ut Provinciae pergant Scholasticos suos ad « *domum linguae* » mittere atque illos ad futurum apostolatum missionarium praeparare, veluti si rerum publicarum condiciones in Sinis intra consuetum ordinem essent.

Si tamen ageretur de mittendis Fratribus Coadiutoribus, velit RVa prius mecum singulos casus proponere; eorum enim labor in Missionibus valde impeditus est.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 iulii 1950.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
IOANNES BAPTISTA JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

52.

8 augusti 1950

Normae quaedam de usu tabaci ad quasdam Provincias traditae.

AD QUOSDAM PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Diu multumque consideravi ea quae RRae VVae mihi exposuerunt de usu tabaci in recreatione interdum permittendo. Res enim

universae Societatis interest. Quod uni Provinciae in hac re conceditur, hoc alii in similibus adiunctis negari non potest.

Haec est natura humana: quidquid commodi coetanei nostri in saeculo sibi concedunt, hoc facile Religiosos quoque allicit. Iamvero, ipse Summus Pontifex e contra Religiosos hortatur ut severiorem potius colerent paupertatem et austeritatem, ita ut hominibus manifestius pateret indoles supernaturalis eorum missionis, magisque eluceret conformitas inter praecepta Evangelii et eorum vitam. Voluit S. P. Ignatius ut, abnegatione propriae sensualitatis insignes nos exhiberemus in servitio Regis nostris ⁽¹⁾. Quod, ab initio, Societas compendiose expressit in celebri effato: « Homines mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus, ratio vitae nostrae nos esse postulat ». Aedificantur proximi cum nos vident vitae potius strictiori dediti; alliciuntur vocationes, cum Societas aliquid nobile, equitum more, prae se fert.

Haec omnia me inducunt ad RRas VVas hortandas ut, nedum desideriis nimis naturalibus multorum aliquid concedant, e contra austeriorem potius praxim promoveant et, ubi opus fuerit, instaurent.

Servetur etiam in posterum prohibitio nunc vigens utendi tabaco in recreatione; atque sincere servetur, nec coniveatur tacite iis Superioribus qui, sive in feriis maioribus, sive in certis sollemniis, auram popularem captant.

Inculcetur nostris assidue quantum vita mortificata Religiosum, Societatis praesertim, deceat. Intellegant « necessitatem » tabaci vix non semper esse subiectivam; qui sibi fingit se hoc delectamento indigere, re vera mox indigebit; cui autem persuasum infixum est rem esse ex superfluis, ille facile omittet.

Eandem proinde normam seculus quam inculcabat R. P. Le-dóchowski ⁽²⁾ vos rogo ut nedum facilius concedatis facultatem utendi tabaco, e contra usum illum in Provinciis vestris emori gradatim faciatis.

Id vos rogo prae oculis habens tum bonum Provinciarum vestrarum, tum bonum totius Societatis. Abusus qui, occasione praesertim recentis belli, in variis Provinciis invaluerunt, opportune tollere curabo.

Nec mihi quaeso obiciant, ut quidam facere nituntur, Constitutiones S. Patris eiusque spiritum. Spiritus Patris nostri manifeste patet ex Exercitiis Spiritualibus, ex Regulis Summarii 11 et 12, quae Exercitiorum medullam continent. Sensus Examinis Genera-

(1) *Exerc. Spir.* Medit. de Regno Christi, P. II 3° [97].

(2) Cfr. A. R. II 215-217; VI 918; IX 586.

lis et Constitutionum abunde patet ex interpretatione plurisaeculari Societatis eiusque Praepositorum: S. Ignatius exclusit a nostro Instituto paenitentias afflictivas in aliis Ordinibus suo tempore ex obligatione usurpari solitas; minime voluit ut commoda et oblectationes mundanae Nostris passim offerrentur.

Dum haec vobis respondeo, prae oculis praesertim habeo necessitates spirituales huius nostri temporis. Plene confido Nostros in istis Provinciis, utpote intime imbutos spiritu Exercitiorum, cum RRiis VViis secundum has normas collaboraturos, modo iis apte explicetur quo spiritu, quam ob causam haec abstinencia a Societate petatur. Mundum ideo peccato subiugatum, quia naturae lapsae vim inferre non vult, quomodo redimemus nisi participatione Cruci Domini?

Commendo me ss. Sacrificis.

Romae, die 2 augusti 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

53.

22 augusti 1950

Litterae gratulatoriae primo recurrente centenario a fundata Residencia et Domo Exercitiorum SS. Nominis Iesu in Valparaiso (Vicepr. Chil.).

54.

27 septembris 1950

De quinquagesimo anniversario ab inita Missione Tarahumarsi.

AD SOCIOS PROVINCIAE MEXICANAE

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. XTI

Instante iam faustissima commemoratione quinquagesimi anniversarii ab instaurata vestra gloriosa Missione S. Petri Claver pro indigenis Tarahumarensibus, particeps adesse volo vestri gaudii et grati erga Divinam Bonitatem animi.

Historia Provinciae Mexicanae nobis traditum est quot quantisque difficultatibus haec carissima Missio Tarahumarensis olim a Patribus antiquae Societatis incepta et genere exculta sit, quo zelo apostolico abruptas eius regiones perlustraverint, eorum incolas evangelizaverint, magna ibi templa construxerint, immo et proprio effuso sanguine Missionem sibi dilectissimam irrigaverint.

Post instauratam feliciter Societatem anno 1814, statim iam primis temporibus, ut notum est, Societas in Mexico revixit. At nova Provincia Mexicana tot fuit per totum saeculum XIX iactata perturbationibus quae vitam politicam nationis exagitabant, ut nonnisi ineunte hoc nostro saeculo potuerit, quod diu in omnium votis erat, ad suam Missionem Tarahumarae convolare eamque a ruinis excitare.

Die 12 octobris anni 1900, quae dies anniversaria erat coronationis B. M. V. de Guadalupe, executioni dabatur decretum, iam die 9 septembris eiusdem anni latum, Missionem S. Petri Claver pro indigenis Tarahumarensibus constituens.

Missionariorum antiquae Provinciae vestigia prementes, in primis curarunt novi Missionarii pristinam et fere e mentibus delapsam catholicam fidem in incolarum animos denuo inserere, difficilem linguam ediscere. Vertentibus annis collegia pro pueris extruere, hos a prima aetate in vita christiana atque in artibus civilibus et fabrilibus instituere, puellas Monialibus educandas credere. Ita factum est ut christiane institutos alumnos alumnasque, deinde convenienti tempore sacrosancto matrimonio coniunctos, in coloniis ab integro creatis congregare potuerint, ubi in novis et bene efformatis familiis eluceret pietas omnisque christiana virtus cum magna spe futurae conversionis totius Tarahumarensis tribus.

Quem diuturnum, constantem, sacrificiis sane plenum laborem, incremento donavit consecratio totius Missionis Sacratissimo Cordi Iesu, cum missionariorum et indigenarum summo gaudio die 7 octobris anni 1921 sollemniter peracta.

Eiusdem Sacratissimi Cordis Iesu benedictionibus atque Superiorum Missionariorumque cooperatione, abundanti iam fructu prosperabat Missio, cum anno 1926, exortam contra Ecclesiam persecutionem inimicus homo in Missionem Tarahumarae etiam convertit, aegre ferens tot animas a suo imperio detrahi: salutaria opera magno atque assiduo per longos annos labore incepta et perfecta destruxit; missionarios plurimos extorres fecit, alios per invias illas regiones latitantes dispersit quosque capere potuit ad iniqua tribunalia traxit.

Disponente tandem clementissimo Domino, aliqualis pax Ecclesiae fuit post turbines restituta. Reduces missionarii audacter

antiqua opera instaurare coeperunt, novas stationes condiderunt, eas quae iam erant satis excultae Episcopo Chihuahuensi, conventionem facta, tradiderunt et ad ultiores incultas regiones colendas transmigrarunt. Scholae impense promoventur, opus coloniae evoluitur, nosocomium generoso benefactorum et amicorum concursu constructum est, linguae ediscendae cura in dies crescit, ipsae auctoritates civiles cum benevolentia laborem Nostrorum prosequuntur.

Reverendi Patres et Fratres carissimi, haec volui de historia horum 50 annorum paucis commemorare ut simul talia gesta Missionariorum Provinciae mente considerantes, gratias sincere Deo reddamus de beneficiis et supernis virtutibus quibus ditavit vestram Provinciam in opere adeo apostolico. Animum quoque ad maiora paratum quisque vestrum hac recordatione sentiat ut qua orationibus qua notitiam et amorem Missionis spargendo, qua operam suam personalem in ea praestando, secundum Divinae Providentiae ordinationem, omnes aliquid conferatis ad incrementum procurandum dilectae Missionis, nunc in missionem sui iuris a S. Sede **evectae**.

Praeterire non possum in hac brevi recordatione, operam fecundam Sororum Congregationis Servarum SSmi Cordis Iesu et Pauperum, quae inde ab anno 1904, cum vera sui deditioe pretiosum et necessarium adiutorium Missioni conferunt. Dignetur SSimum Cor Iesu eis copiose rependere omnia exantlata sacrificia. Summae certe laetitiae eisdem est se iam collegisse inter alumnas indigenas primos flores vocationum religiosarum.

Provinciae Mexicanae gratulor ex corde de pulchro hoc opere adeo in divinam gloriam promovendam apto, et peculiari modo gratulor dilectis Patribus et Fratribus qui totum pondus inclementis illius caeli et regionis sive nunc strenue ferunt sive transacto tempore « cum persecutionibus » pertulerunt.

Magnificum Provinciae augmentum spem facit ut plures in dies Tarahumarae Missioni applicentur Patres et Fratres Coadiutores necnon Scholastici qui magisterium in Missione agentes possint dexteritatem peritiamque in lingua indigenarum facilius acquirere, quae postea eis mirifice inserviet tamquam apostolatus instrumentum.

Pergite ergo, carissimi Patres et Fratres, exempla fideliter imitari tum antiquorum tum recentiorum Patrum et Fratrum qui hanc partem vineae Domini sibi demandatam cum zelo tam ardenti coluerunt, maiorem Dei gloriam animarumque salutem semper inluentes. Pergite in nomine Domini Iesu Christi et cum omnimoda fiducia in eius Divinum Cor, cui tota Missio sollemniter est dicata, vestram non facilem missionem amare et colere.

Beatissima quoque Virgo Maria de Guadalupe quae iam a primordiis instauratae Missionis eandem non cessavit materna sua protectione confovere, vobis propitia e caelo adsit!

Ad omnia haec exoptata bona impetranda, applicabo Missioni Tarahumarensi 250 Sacra e Societatis Iesu thesauro.

Commendo me vestrum omnium Sacrificiis et orationibus.

Romae, die 27 septembris 1950.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

55.

29 octobris 1950

Litterae gratulatoriae in centenario Zikaweiensis Collegii S. Ignatii (Pr. Franc.).

56.

7 novembris 1950

De Instituto rerum socialium in Indiis ineundo.

AD OMNES SUPERIORES MISSIONUM IN INDIA

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

Cum Romae nuper convenistis mecum, consilia vestra audire volui de condendo in India Instituto quodam ad spargendam et promovendam ex professo doctrinam socialem Ecclesiae catholicae, quo dein ad eius applicationem, pro viribus, contendamus. Re plenius considerata, tempus advenisse puto ut consilium adeo foecundum pro futura sorte Ecclesiae in istis regionibus, ad effectum deducatur.

A mense Ianuario proxime instanti, studium et laborem incipiet vestrum Institutum sociale.

Interim collocabitur in urbe Poona, ubi R. P. Superior Regularis liberaliter locum aptum obtulit in Collegio S. Vincentii.

Superior et Praeses operis erit P. Hier. D'Souza. Tam ipse quam eius socii, quod ad disciplinam domesticam et vitam religiosam,

pendebunt a Rectore Collegii S. Vincentii; labores autem eorum et quidquid secumferunt, utputa itinera, commorationes in variis locis et similia, moderabitur Praeses operis, monito quantum opus erit Rectore domus.

Socii operis ex nunc designantur PP. Albertus Nevett, Cyrillus Clump et Albertus Lallemand qui, tempore a P. D'Souza statuendo, sese conferent in Poona ut labori proludant. Praeterea, meo nomine, unum adhuc collaboratorem a vobis petet P. D'Souza, atque unum Fratrem Coadiutorem ut amanuensem.

Donec Institutum sibi providere poterit, pecuniis erit alendum omnium missionum. A quibus et quanta sit petenda contributio (quae utpote inter plures divisa, modica praevidetur) mihi proponet P. D'Souza.

Periodicum « The New Review », tempore et modo inter eius Directorem et Praesidem novi Instituti conveniendo, reformabitur in periodicum socialium rerum et transibit in dominium Instituti.

Scio equidem haec sacrificia fieri non posse sine aliquali, licet transitorio, detrimento operum vestrorum particularium. Conscii autem vobismet estis, ut in vestro romano coetu apparuit, summi momenti esse, ut, quo tempore India ad res novas properat, quantum in nobis est efficere conemur ut ad normas Evangelii Creatoris et Salvatoris nostri res publicae istic componantur. Quapropter totis viribus hoc opus commune promovebitis, rati id magis profuturum Regno Dei in India quam ipse admirabilis labor vestrorum missionariorum in scholis et stationibus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 novembris 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

57.

17 novembris 1950

Epistola post statutam erectionem novae Viceprovinciae dependentis Boliviano-Paraquariensis.

AD SOCIOS PROV. ARGENTINENSIS ET TARRACONENSIS
AC VICEPROV. DEP. BOLIVIANO - PARAQUARIENSIS

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO CARISSIMI,
P. Xti

Cum magno solatio videre est, sanctam fidem catholicam, tanto cum labore et zelo in regionibus Americae Latinae seminatam a Missionariis — inter quos praeclarissimi Societatis filii numerantur — et sanguine multorum foecundatam, adhuc in eis regionibus conservari atque haud paucos ad nos usque ferre fructus virtutis et sanctitatis; simul tamen fatendum est hanc populi fidem, ignorantia saepe debilitatam, maximis nunc periculis exponi ex parte sive Protestantium sive Communistarum atheorum, sive aliorum Christianismi osorum, atque in magno discrimine venisse ob deplorandam sacerdotum inopiam; nullibi enim sicut in America Latina, si conferatur numerus catholicorum cum numero sacerdotum saecularium et regularium, tanta veritate illud Iesu Christi effatum impletur: « Messis quidem multa, operarii autem pauci ».

Eiusmodi periculis Catholicae fidei percussa S. Sedes hoc anno penes omnes Superiores Generales Ordinum et Congregationum religiosorum institit, ne vererentur etiam opera quaedam in Europa relinquere ad subveniendum iis Americae Latinae regionibus in quibus « unus sacerdos curam pastoralem exercere cogitur erga sex millia, atque etiam duodecim millia animarum »; quasi indignare vellet Paraquariam et Boliviam, in quibus, iuxta « statisticas » catholicas huiusce anni 1950, ea praecise proportio inter sacerdotes et fideles reperitur; quodsi utraque Natio communi computatione statistica comprehendatur, inter quatuor deficientioris curae spiritualis essent annumerandae totius Americae Latinae.

Iam vero ut tantae spirituali necessitati subveniamus, neminem fugit validius requiri adiutorium quam quod, tot tantisque operibus onerata, praestare valeat sola Provincia Argentinensis, eo vel magis quod eidem, ex tam extenso territorio nationali, iterum iterumque initianda offeruntur nova opera, Societati vere propria, quae summopere ad Dei gloriam conferrent, quaeque ob penuriam hominum, acceptari nequeunt.

Quapropter ut et Sanctae Sedis votis, et desideriis ipsius Argentinae Provinciae, et precibus ut in eorum auxilium venirem, ex Bolivia et Paraquaria ad me delatis, fieret satis, ad Assistentiam Hispaniae, totius Societatis in America hispana matrem et altricem, recurrendum esse duxi, ac vel in primis ad Provinciam Tarraconensem; haec enim, sub Aragoniae nomine, Missionem Argentino-Chilensem per solidum saeculi dimidium excoluit; ex qua Missione tres iam Societatis Divisiones ortae sunt: Provincia scilicet Argentinae, Viceprovincia Chilensis atque regio Uruquariensis.

Laudabili sane alacritate Provincia Tarraconensis, illo catholico seu universali spiritu, quem requirit vocatio nostra, eiusmodi onus subire non detrectavit, vestigia premens antiquorum Nostrorum qui in celeberrimis olim Missionibus praesentis territorii Paraquariae et Boliviae pro Dei gloria et animarum salute adlaborarunt. Scio equidem Tarraconensem Provinciam, bello civili probatam, non adeo abundare in praesenti sacerdotibus, ac proinde non nisi paulatim allevare posse onus Provinciae Argentinae; haec interim generose perget in sustinendo onere usque levio, a quo post non ita multos annos plene liberabitur; simul tamen crescens in dies vocationum copia Provinciae Tarraconensis ac densus iam nunc eius Scholasticorum numerus, ab initio aliquod auxilium praebabit operibus in Bolivia et Paraquaria bene stabilitis.

Optime sane novi in utraque Natione Provinciam Argentinae multum, immo aliquando supra vires laborasse, attento personarum numero et aetate, et Superiores illic debuisse non zelum excitare sed potius hortari ad servandam moderationem « laborum animi et corporis » quam S. P. Ignatius ⁽¹⁾ nobis commendat. Equidem haud ignoro magnis cum sacrificiis eam Provinciam, benemeritis opitulantibus Patribus et Fratribus Viceprovinciae Peruviana, iterum aperuisse Collegium Sucrense et Residentiam Sanctae Crucis, ac rite constituisse Pacense Seminarium Minus Beati La Colombière in Bolivia; in Paraquaria autem Residentiam et Scholam paroecialem atque Praeseminarium Christi Regis, necnon antiquas Societatis Stationes S. Ignatii et S. Stanislai instaurasse; curam paroecialem in urbe Assumptionensi atque in extensis iurisdictionibus Paraquariae Meridionalis et Centro-Orientalis indefesse exercitasse, per ministeria pene omnia quae in VII Parte Constitutionum recensentur. Nec oblivione praetermitto eiusmodi apostolatus in Bolivia et Paraquaria, divina largiente Bonitate, accessisse subsidium arearum et praediorum, quae quo solidius constituentur et evolvantur opera, penes singulas utriusque Nationis domos adiacent.

(1) *Const. P. X* n. 10 [822].

Ecce, igitur Reverendi Patres et Fratres carissimi, « videte regiones quae albae sunt iam ad messem », et Dominum messis rogemus « ut mittat operarios in messem suam » (2). At cum amplius laboris campus qui in eis regionibus vobis excolendus committitur, difficultatibus et periculis sit confertus, ita ut, nulla desit, in eius locis remotioribus, ex difficultatibus quae in Missionibus exteris inveniuntur, pro mittendorum designatione diligens facienda erit selectio.

Quo vere copiosiores fructus in dies obtinere possitis in vinea Domini, necesse omnino est ut Societas in illis regionibus et merito et numero augeatur. Enixe igitur vobis commendo, cum venerato meo Praedecessore, ut ab initio prae oculis habeatis et omnibus valde cordi sit negotium vocationum inter nativos praesertim fovendarum. Ad hoc in primis oportet ut Seminarium Minus utriusque Nationis ab omnibus magni fiat. Sed, si quidem nullo pacto convenit ut Seminarium Minus unicum fontem vocationum constituat, necessarium quoque est ut Nostri studiose vocationes foveant in Collegiis alumnorum, in Congregationibus Marianis, ope Missionum et Exercitiorum S. Parentis ruri et in urbibus, in omnibus denique ministeriis quae cum iuvenibus exercentur. Si diligenter omnes, saltem per fervidas orationes et sacrificia, selectas vocationes foveritis, optatissimus orietur dies quo haec Viceprovincia, quam plurimis roborata sodalibus, iisque bene selectis, in veri nominis Provinciam promoveri possit, quae gloriosas traditiones renovare valeat, quas Iulianus de Lizardi, Cyprianus Barace, Balthasar de Espinosa, Christophorus de Mendoza et alii plurimi in territorio Boliviano, et in Paraquaria Beati Rochus González de Santa Cruz, Alphonsus Rodríguez et Ioannes del Castillo alique bene multi initiarunt.

Nihil aliud mihi restat nisi ut ex toto corde omnibus Provinciae Argentinensis et Tarraconensis atque novae Viceprovinciae Boliviano-Paraquariensis sodalibus gratias agam et benedicam atque, intercedentibus cum potissimum Immaculata Deipara Virgine Maria de Guadalupe, totius Americae Latinae Patrona, tum Martyribus Paraquariensibus, a Deo postulem pro vestris omnibus operibus et laboribus et pro carissimis Nationibus Boliviae et Paraquariae, ut Societas illic et sociorum numero et praecipue genuino nostrarum Constitutionum spiritu incrementum in dies capiat. Quo autem efficacius id obtinere possitis 300 obtuli Missas pro Provincia Argentinensi et alias 300 pro Provincia Tarraconensi ac 400 pro Viceprovincia Boliviano-Paraquariensi.

(2) LUC. X 2.

Vestris SS. Sacrificiis et orationibus me vicissim commendo.

Romae, 17 Novembris 1950.

Vestrum omnium

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

58.

26 novembris 1950

De manifestatione defectuum atque de nominatione admonitorum.

AD QUENDAM PATREM INSTRUCTOREM

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Petit RVa utrum in Responso edito in A.R. XI 593, improbetur tantum mos nominandi admonitores, qui defectus aliorum manifestent Superiori vel Praefecto spiritus, an etiam praxis nominandi, vel potius petendi admonitores, qui sibi invicem defectus manifestent.

Ad propositam consultationem haec adverto: nemo designetur, qui defectus deferat P. Spirituali, cum per se huic minime sint deferendi. Praefectus spiritus contentus sit rebus quas quisque sponte de seipso refert.

Nec quisquam designetur qui alicuius defectus deferat ad Superiorem: hoc solius Ministri est, qui « Syndicum » agit ex traditionali interpretatione Constitutionum. Uti patet, minime prohibentur Superiores interrogare subditum de aliorum defectibus ⁽¹⁾. Immo, data occasione, Tertiarii unus ab alio, probante Instructore, animadversiones petere possunt.

Demum, etsi non sit idem incommodum pro Tertiariis ac pro iunioribus religiosis, consulo ne designentur « admonitores » stabiles, a quo quis sese quasi observatum sentiat. Data occasione utiliter quoque poterit Instructor petere a quibusdam vel ab omnibus

(1) Cfr. *Summ. Const. Reg.* 10.

ut, sive verbo sive scripto, manifestent quid de quodam observaverint, ut detur ei « speculum » salutare.

Commendo me ss. SS.

Romae, 26 novembris 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

59.

29 novembris 1950

Quaedam commendantur de directione CC. MM.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,

P. XTI

Gratus sum pro documentis quae R. P. Provincialis ad me mittebat ... et quae difficultates attingunt, adhuc plus minus vigentes, de habitudine Actionis Catholicae et Congregationum Marianarum.

Insuper, ... summopere caveant NN. ne sese (fere inconscie forsitan) exhibeant ut directores natos totius operis Congregationum Marianarum. Ex voluntate Sanctae Sedis, CC. MM. pendent ab Episcopis, non a nobis. Hanc voluntatem sincere revereantur omnes, nec conentur indirecte auctoritatem recuperare quam Sancta Sedes dudum, a duobus fere saeculis, a nobis sublatam voluit.

Cavendum igitur ne NN. ullo modo faveant sententiae quae, licet concedat CC. MM. in dioecesibus non a Societate sed ab Episcopo pendere, velit tamen de facto earum directionem Societati committere. Congregationes Marianae in dioecesibus et iure et facto sint vere et plene sub directione Episcoporum. Si episcopi petunt nostra consilia vel adiutorium, magno corde et humili caritate illa praestemus. ... In singulis dioecesibus eo modo nos geramus qui Episcoporum singulorum desideriis respondeat.

Optime proinde facit R. P. Provincialis impediendo ut NN. partem habeant in « polemica » ab aliis suscitata. Cum cura vitetur quaelibet « polemica », quaelibet oblocutio sive coram externis sive intra parietes domesticos.

Vires intendant NN. ut Congregationes Marianas quae a NN. diriguntur, dignae vere sint quae exemplo aliis proponantur. Videant omnes, earum exemplo, quid valeat bona Congregatio.

Beatissimae Virginis favorem et benedictiones adprecor pro omnibus Nostris qui in dirigendas Congr. Marianas incumbunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, 29 novembris 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

60.

3 decembris 1950

Epistola ad Viceprovinciam Aequatorianam primo recurrente centenario a restaurata Societate in tali regione.

A LOS PADRES Y HERMANOS DE LA VICEPROVINCIA DEL
ECUADOR

REVERENDOS PADRES Y CARÍSIMOS HERMANOS,
P. C.

Estáis celebrando este año el fausto centenario del restablecimiento de la Compañía en vuestra Patria, y la Divina Providencia ha dispuesto que en este mismo año haya sido elevada al supremo honor de los altares Santa Mariana de Jesús de Paredes, tan íntimamente ligada con la historia de nuestra Compañía en el Ecuador.

Estos acontecimientos me ofrecen buena ocasión para unirme a vuestro júbilo, y dar juntamente con vosotros las debidas gracias al Dador de todo bien por los favores concedidos a la Viceprovincia en todo este lapso de tiempo, y a la vez animaros a seguir sin desfallecer los santos ejemplos de vuestros antecesores, que con tanto fervor trabajaron por la mayor gloria de Dios y salvación de las almas.

Pues bien sabéis que las virtudes y trabajos apostólicos de nuestros Padres dejaron tan profunda huella en las almas de los fieles de toda la América Latina, que a pesar de las terribles calumnias y persecuciones que se desataron contra la Compañía en el último tercio del siglo XVIII, aun después de 80 años de su expul-

sión era unánime el anhelo de la población católica por la vuelta de sus antiguos maestros y directores espirituales.

A tres podemos reducir principalmente los beneficios de orden espiritual, que el pueblo fiel de las regiones americanas reconocía haber recibido de Dios por medio de los Padres de la Compañía: la conservación y aumento de la fe y de la moralidad cristianas, la recta formación de la juventud en virtud y letras, y la conversión y reducción de las tribus de Indios infieles. Aún hoy día no se pueden leer sin conmoverse los manifiestos de ciudades y corporaciones, en los que, recordando los beneficios pasados, pedían insistentemente el restablecimiento de la Compañía.

La suave Providencia de Dios, que sabe sacar de los males grandes bienes, quiso dar satisfacción a tales anhelos, valiéndose de la persecución desencadenada en Colombia contra la Compañía el año 1850. En efecto, el 11 de Junio de ese año, el Padre Pablo de Blas, Superior de la Residencia de Pasto, con otros dos Padres y un Hermano, pasada la frontera colombiana, entraban en Tulcán en medio del alborozo y alegría del vecindario. Desde allá se dirigieron a la ciudad de Ibarra que los acogió triunfalmente. Poco después la misma capital de la República recibía gozosa a la mayor parte de los desterrados, entre ellos a los novicios y juniros, que formaron allí la primera casa de probación.

El 3 de Abril del siguiente año, 1851, a los 84 años de la publicación de la «Pragmática Sanción», las autoridades eclesásticas dieron posesión oficial a nuestros Padres de su antiguo templo y colegio de Quito. Tierno y conmovedor fué el espectáculo, que entonces contempló la capital. El venerable Cabildo Eclesiástico, los Diputados de la Nación, los Ministros del Gobierno, el Cuerpo Diplomático, el Clero Secular y Regular, la aristocracia de la ciudad y un inmenso concurso del pueblo esperaban la salida de nuestros Padres y Hermanos de los locales, en que provisionalmente habían sido alojados, para conducirles a la morada que sus antepasados habían santificado con sus virtudes y obras de celo.

La expectación del pueblo ecuatoriano respecto a los hijos de la Compañía, podemos decirlo con humilde agradecimiento, no quedó defraudada. Nos deseaban para afianzar más y más la fe y elevar la moralidad en las diversas clases de la sociedad. Y nuestros Padres, no bien se hubieron instalado en su antigua casa de Quito, comenzaron por dar una fervorosa misión al pueblo con extraordinario fruto de renovación espiritual. Siguió a ésta otra misión para niños, que terminó con la primera comunión de más de un millar. De la capital se extendieron los misioneros a otras ciudades de la República. Fieles a la tradición de nuestros mayores,

lograron levantar el nivel religioso del pueblo mediante la frecuencia de los sacramentos, caída casi en desuso después del destierro de la Compañía. Con las Congregaciones del Sagrado Corazón y de la Virgen Santísima consiguieron despertar en muchos, sobre todo entre los hombres, el ideal de la virtud y del apostolado.

Para la recta formación de la juventud, los primeros restauradores de la Compañía en vuestra Nación hicieron mucho más de lo que sufrían sus fuerzas. Siendo aún muy escasos en número, tuvieron que encargarse de seminarios y colegios que los Obispos y las autoridades civiles ponían en sus manos. Entre todos descuella el Colegio de San Gabriel, de tan brillante historia, verdadera palestra de virtud y ciencia donde se han ido formando muchos de los más ilustres personajes que en este último siglo han sido ornamento de la Religión y de la Patria. En 1870 fundaban en Quito la Escuela Politécnica, que con razón se puede considerar como la primera Facultad de Ciencias de la Nación, cuyos Profesores, con los libros que publicaron de Matemáticas, Química y Astronomía, con sus estudios geológicos del país y las observaciones astronómicas, y con la introducción en el Ecuador de no pocos inventos recientes de la Física y Electro-mecánica, dieron gloria a la Iglesia y a la Compañía.

Y al hablar de este centro de cultura superior, no es posible callar el nombre del P. Enrique Terenziani, de quien el R. P. Beckx escribía al Presidente de la Nación en 1862: « No sé si diga que es más santo que sabio o más sabio que santo ». A este varón de Dios se debe el que se estableciera en Quito la piadosa y provechosa práctica del Mes de María. El es también el fundador y primer director de esa gloriosa « Congregación de Caballeros de la Inmaculada », que ha venido a ser para la capital un foco potente de catolicismo práctico.

Tampoco olvidaron aquellos infatigables operarios evangélicos el apostolado con los indios infieles, para el que expresamente los pedía el pueblo ecuatoriano, y ya en 1869, a instancias del 2º Concilio Provincial Quitense, fundaban varias estaciones misioneras entre los indios de la región oriental, lejana herencia de las gloriosas misiones de Mainas. Desgraciadamente estas nuevas misiones sólo había de durar hasta 1896, en que una nueva persecución religiosa las había de arrancar a nuestra Compañía. Uno de los más ilustres Misioneros fué el P. Manuel Guzmán que más tarde con sus devocionarios y catecismos bilingües para los indios del Chimborazo y con la construcción de su admirable Rotonda de Riobamba se había de conquistar fama imperecedera de celoso misionero y hábil arquitecto. Junto a él bien podemos colocar al santo P. Maurilio

Detroux, que tan admirables ejemplos había de dejar a la Viceprovincia, como apóstol intrépido y abnegado, como Superior prudente y como religioso perfecto.

Pero hay un hecho particular, en que aquellos primeros operarios se hicieron acreedores a la gratitud de toda la Nación: me refiero a la Consagración de la República al Sagrado Corazón de Jesús, realizada por el glorioso Presidente García Moreno. La Asociación del Smo. Corazón de Jesús, fundada por el P. Hernáez, llegó en poco tiempo a contar con más de 12.000 asociados, que con su celo y devoción iban disponiendo al terreno para el gran acontecimiento. Quien concibió tan magnífica idea fué el P. Manuel José Proaño; y él con los demás Padres fueron preparando al Presidente, a los magistrados y legisladores, a la nobleza y al pueblo todo, para el gran día de vuestra Patria que mereció llamarse la República del Corazón de Jesús.

Para mayor consuelo de la Compañía y para sostenerla con más firmeza en las persecuciones y pruebas, que había de suscitar contra ella el espíritu del mal, quiso el Señor favorecerla con los prodigios y bendiciones de la Dolorosa del Colegio de Quito, a quien todos vosotros veneráis con especial amor y profundo agradecimiento. Ella, como celestial Patrona, se ha dignado bendecir abundantemente vuestros ministerios, tanto en la obra de la santificación de las almas cuanto en la enseñanza y cristiana educación de la juventud.

Para que la actual Viceprovincia del Ecuador siga siendo digna émula de sus restauradores y pueda llevar adelante la obra tan gloriosamente comenzada hace un siglo, y aun superarla con la gracia divina, no dejaré de exhortaros a que os pongáis delante el ideal sublime a donde debéis llegar según el espíritu de nuestras Constituciones, y trabajéis con todas vuestras fuerzas por obtenerlo en el puesto que os fuere señalado por la santa obediencia.

Pero particularmente deseo inculcaros dos cosas, de las que principalmente depende el porvenir y florecimiento de la Viceprovincia: el fomento de vocaciones y la recta formación de los jóvenes, que el Señor se digne enviar a la Compañía.

Habéis de esforzaros, Padres y Hermanos carísimos, con fervientes y continuas oraciones, con el ejemplo de una vida santa y la decidida y entusiasta cooperación, por alcanzar del Señor para la Viceprovincia selectas y numerosas vocaciones. Estas de ley ordinaria han de provenir de nuestros Colegios, de las Congregaciones Marianas y de los Ejercicios espirituales a jóvenes.

Cuantos trabajáis en los Colegios, prestad siempre con entusiasmo todo vuestro apoyo a los Superiores y Padres Espirituales

de los alumnos en la importantísima tarea de su formación espiritual sólida e intensa. Hacedles crecer continuamente en el amor a la Eucaristía, a la Santísima Virgen y a las Misiones; e iniciadles oportunamente en obras de apostolado acomodadas a su edad, como catecismos, visitas a pobres o enfermos, etc.

Los Directores de Congregaciones Marianas dense con todo empeño al cultivo espiritual de sus congregantes, los cuales han de ser de veras selectos, aspirando con entera generosidad a la exacta observancia de las Reglas de la Congregación.

Foméntese decididamente en la Viceprovincia la fructuosísima obra de los Ejercicios en completo retiro, principalmente para jóvenes y hombres, guardando con fidelidad el método ignaciano.

Otra fuente importante de vocaciones es el Seminario Menor de la Compañía, que todos deben mirar con especial cariño, procurando que florezca cada día más por el número y calidad de sus alumnos. Hágase, pues, ante todo, una cuidadosa selección entre los niños, que descubren señales de vocación divina; los cuales suelen salir de aquellas regiones y aquellas familias, donde mejor florecen la fe, la piedad y las costumbres cristianas. Examinad a fondo por qué en algunas regiones son escasas o nulas las vocaciones a la Compañía, mientras en otras se ofrecen con mayor abundancia; y pensad qué medios se podrían emplear para aumentarlas, aun en los sitios hasta ahora menos fecundos. Muy fructuosamente podrían influir en esto algunas excursiones por los pueblos, ya del mismo P. Rector del Seminario, ya de algún otro Padre experimentado, para hallar, con la ayuda de los Párrocos y Maestros, niños dotados de las cualidades requeridas y deseosos de servir a Dios en la vida religiosa. El celo y diligencia de algunos buenos misioneros populares puede también contribuir eficazmente al mismo fin. Si todos a una cooperáis generosamente con la gracia divina, no os faltará la bendición del cielo.

Reunidos ya los elegidos en el Seminario, es necesario que reciban una formación de piedad sólida y varonil, aunque no exagerada, ni tal que sea más propia de novicios. Los estudios, que han de ser los del Bachillerato, con una buena formación humanística, deben de estar a la altura de los mejores centros similares; y tenga el Seminario Menor la primacía sobre todos los demás colegios de la Viceprovincia, después de los destinados a la formación de los Nuestros. Por eso no se han de enviar a él sino Profesores y Padres aptísimos, a los que deberá proveerse de los convenientes medios de enseñanza.

Si tanto esmero se ha de poner en la formación de los candidatos de la Compañía, ¿cuánto mayor ha de ser el que se tenga

con los que ya militan bajo el estandarte de nuestro Santo Padre Ignacio? En este punto nos hemos de ajustar fielmente a las sapientísimas prescripciones de nuestro Instituto, sobre todo cuando se trata de la formación religiosa, que ha de ir basada en los dictámenes seguros de los Ejercicios y las Constituciones.

Supuesta una recta y cuidadosa selección de los candidatos, téngase especial cuidado en que todos adquieran el espíritu de obediencia, tan característico de nuestro Instituto, con la total abnegación de sus propias voluntades y juicios, para librarse del espíritu de independencia y subjetivismo, que tantos estragos hace en nuestros días. Ya desde el Noviciado acostúmbrense nuestros jóvenes a observar las Reglas y prescripciones de la Obediencia, no por la vigilancia de los Superiores o por algún otro respecto humano, sino por principios sobrenaturales, obrando, por decirlo así, « con virtud personal ». Quien, dejado a sí mismo, no guarda las Reglas, es infiel a los ejercicios espirituales, rehuye las austeridades de la vida o trata de engañar a los Superiores, no es apto para la Compañía. Por eso fórmense varonilmente, de modo que, cuando tengan que habérselas solos, procedan con entera rectitud, y con el ejemplo y las palabras sean de edificación a los demás. Procuren adquirir desde el principio un carácter recto, abierto, sincero, huyendo con gran cuidado de toda doblez y engaño; un novicio que no diga la verdad o sea menos sincero, no debe permanecer entre nosotros. En vano se lisonjeará uno de tener humildad, si no ha aprendido a reconocer sus propias faltas, distracciones y olvidos, con lealtad y nobleza. Insistan mucho, ya desde su entrada en el Noviciado y durante todos los años de formación, en la virtud de la caridad fraterna, acostumbrándose, con espíritu de fe, a ver en sus hermanos a hijos de Dios, y tengan como ideal de su vida, el vivir para hacerlos felices, en cuanto de nosotros dependa, acordándose de aquel dicho de Nuestro Señor: « Quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis ». Sepan que el primer tributo de la caridad debe ser una estima y aprecio sincero, íntimo de sus hermanos, procurando descubrir sus buenas cualidades, virtudes y dones sobrenaturales, interpretando benignamente sus actos e intenciones, sabiendo echar un velo de caridad sobre sus defectos, y ayudándoles continuamente con la oración fervorosa, el buen ejemplo y toda clase de servicios y atenciones. Para realizar mejor este ideal, que transforma en paraíso la Religión, esfuércense generosamente todos por perfeccionar su carácter, corrigiendo cuanto pueda causar molestia o pena a los demás. Los Superiores reprendan y castiguen con mayor rigor las faltas contra la virtud de la caridad, que cualesquiera otras de disciplina exterior.

De este modo, si nos esforzamos todos por asimilarnos las virtudes propias de nuestra vocación y, salidos de nosotros mismos, vivimos para los demás por amor de Jesucristo, nuestra Compañía será como la deseó y conoció San Francisco Javier cuando repetía lleno de consuelo hablando de ella: «*Societas Iesu, Societas amoris*». Sea así vuestra Viceprovincia, y estad ciertos que entonces el perfume de vuestras virtudes varoniles y apostólicas y la suave caridad fraterna atraerán a otros muchos a la vida religiosa en nuestra Compañía.

Ha querido Dios Nuestro Señor, como os decía al principio, asociar al recuerdo agradecido de este primer siglo de la Compañía restaurada en vuestra Patria, un acontecimiento, que ha colmado los anhelos de los católicos ecuatorianos y en especial de los hijos de la Compañía: la canonización de Santa Mariana de Jesús de Paredes, la Azucena de Quito, que se santificó con los métodos ascéticos de los Ejercicios y con la dirección espiritual de los hijos de San Ignacio, y que quiso, que después de la muerte su cuerpo recibiese sepultura en la iglesia de la Compañía, donde en vida había su alma recibido de Dios tanta abundancia de gracias espirituales.

Que el recuerdo e intercesión de esta gran Santa, a quien todos los días invocáis en las Letanías comunes, la protección maternal de la Virgen Dolorosa del Colegio de Quito, y la misericordia y amor del Corazón de Jesús, Rey del Ecuador, os hagan apreciar más y más los Ejercicios y Constituciones de nuestro Santo Padre Ignacio, que son la fuente de donde mana en toda su pureza el espíritu de la Compañía, con el que Dios quiere santificarnos; y así vaya prosperando sólida y rápidamente vuestra Viceprovincia, a mayor gloria de Dios y salvación de innumerables almas.

Como agradecimiento, pues, de tantos beneficios recibidos durante este centenario, y para implorar de la divina Bondad nuevas y más abundantes bendiciones sobre vuestra querida Viceprovincia y sobre todos y cada uno de vosotros, ofrezco del tesoro de la Compañía 100 Misas, mientras de todo corazón os bendigo.

Me encomiendo en los santos Sacrificios de los Padres y oraciones de los Hermanos.

Roma, 3 de Diciembre de 1950,
festividad de San Francisco Javier.

De todos siervo en Christo
JUAN B. JANSSENS
Praep. Gen. Soc. Iesu.

61.

26 decembris 1950

Quaedam normae iterantur de selectione alumnorum in nostris Collegiis.

AD QUENDAM PRAEPOSITUM PROVINCIAE

REVERENDE IN XTO PATER,
P. XTI

In selectione alumnorum, quae necessaria est ut ministerium nostrorum Collegiorum illum fructum ferat quod Institutum nostrum requirit, oportet ut normam quandam obiectivam habeamus, ut indicaveram in litteris ad universam Societatem « de Ministeriis nostris » n. 6 ⁽¹⁾. Longe a nobis absit in collegiis quaelibet « acceptio personarum ». Iuvenis sit filius viri Nostrorum amicissimi vel benefactoris vel Regis: si ob mores, ob apertam independentiam, ob pigritiam et similia, dimittendus videtur, dimittatur, cum caritate quidem sed cum firmitate. Si incapax ad studia prosequenda, quidquid sit de eius ortu et genere, incapax declaretur.

Sacrificium hoc, « parentum cordi et amoris proprio semper durum » (ut memoratis litteris animadvertēbam), exigitur ad bonum commune nostris scholis procurandum, quae tales esse debent ut possint viros parare, nomine et re strenuos catholicos, « qui exemplo et auctoritate in qualibet arte vel in quovis munere ceteris praeire possint » ⁽²⁾.

Pariter in criterio de admittendis alumnis absit quoque a nobis ista « personarum acceptio ». Intra alumnorum numerum proportionatum ad id quod efficaciter praestare possumus, pateant nostra collegia cuilibet bene morigerato et capaci, sive nobilis sit, sive benefactoris filius, sive humilis et pauper. Nisi hanc normam sequemur, timeo ne a Domino audiamus aliquando: « Hospes eram et non collegistis me, nudus et non cooperuistis ... » ⁽³⁾. Dicta Evangelii ne sint nobis, quaeso, pulchra solum verba, sed agendi norma. dicat mundus quidquid libet.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 26 decembris 1950.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto

IOANNES BAPTISTA JANSSENS

Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ A. R. XI 322.

⁽²⁾ *Ibid.* XI 320-321.

⁽³⁾ MATH. XXV 43.

III. — PRO EXTERNIS

62.

24 martii 1950

LITTERAE GRATULATORIAE mittuntur Em.mo Card. Nicolao Canali,
quingagesimum Sacerdotii annum explenti.

63.

15 maii 1950

LITTERAE POSTULATORIAE datae sunt ad obtinendam introductionem
Causae S. D. Guidonis Negri.

64.

4 novembris 1950

GRATULATIONES et omnia Exc.mo et Rev.mo Pio Paschini, Rectori
*Magnif. Pontificii Athenaei Lateranensis, qui quingagesimum
annum Sacerdotii et trigesimum quintum magisterii explevit.*

65.

15 novembris 1950

GRATULATORIAE LITTERAE dantur Em.mo Card. Clementi Micara, nu-
per nominato Praefecto S. Congregationis de Religiosis.

66.

20 novembris 1950

SUMMO PONTIFICI gratias agit Pater noster, nomine totius Socie-
*tatis propter definitum dogma corporeae Assumptionis B. Ma-
riae Virginis in caelum.*

IV. — RESPONSA

A) Instituti declarationes universae Societati propositae

(Cfr. Epit. n. 18 § 1)

67.

17 novembris 1950

De potestate excipiendi vota (Epit. n. 411 § 2).

1) Quaeritur num *habitualis* designatio ad excipienda vota a Provinciali vel Superiore locali concedi possit alii e Nostris, e. g. Magistro Noviciorum.

Resp.: Affirmative, ad instar quarundam facultatum nostrarum, quae *immediate* quidem a Praeposito Generali communicantur, solum tamen cum iis personis quae a certis Superioribus *designatae* fuerint ⁽¹⁾. Aliud autem est an expediat talis designatio: longe melius videtur ut vota a Superiore proprie dicto, sive Provinciali sive locali (nisi rationes extraordinariae interveniant), habitualiter excipiantur.

2) Quaeritur num « Superior localis », de quo in Epit. n. 411 § 2, 2°, intelligi possit is qui, ad normam Epit. n. 737 § 1, Superioris absentis vel impediti vel mortui vices gerit?

Resp.: Affirmative.

68.

18 novembris 1950

De recens promotis sacerdotibus (Epit. n. 605 § 1).

Quaeritur quisnam sit terminus a quo, in computando bienio quo recens promoti sacerdotes ut ordinarii Operarii vel in ministerio, quod in solis mulieribus versetur, occupari nequeunt.

---

(1) Cfr. *Elenc. Facult.* n. 2 § 2.

Resp.: Terminus a quo censendus est non Tertia Probatio completa, sed ipsa ordinatio sacerdotalis post expletum tertium cursum theologicum. Omnino tamen liquet Superiores in singulis casibus prudentia utantur oportere, accuratam rationem habendo dotum et indolis subditorum ad talia ministeria designandorum.

B) Alia Responsa

(Cfr. Epit. n. 18 § 2)

69.

13 ianuarii 1950

De obligatione tradendae doctrinae christianae pueris ac rudibus
(Epit. n. 666).

Quaeritur num obligatio docendi doctrinam christianam per quadraginta dies, quam sollemniter Professi et Coadiutores spirituales intra annum a suscepto gradu, necnon novi Praepositi ac Rēctores, habent, adimpleatur:

1) scholis Religionis in Collegiis.

Resp.: Adimpletur instructione catechistica alumnorum aetate minorum, sed non adimpletur explicatione Religionis paulo eruditiorē, quae alumnis grandioribus tradi solet.

2) explicatione doctrinae christianae, quae NN. FF. Coadiutoribus traditur.

Resp.: Negative. Nam nostri FF. Coadiutores dici non possunt adeo « rudes » ut rudimenta doctrinae christianae ignorent.

3) praedicatione morali in genere ad populum.

Resp.: Negative, si solummodo de Evangelio in templo diebus festis ad populum explanando agitur, nisi vero pars quaedam tribuatur ipsis doctrinae christianae elementis enucleandis. (Sic etiam R. P. Ledóchowski, in litteris privatis ad Praep. Prov. Neapolitanae, die 7 octobris 1921).

Si autem propter difficultates et rerum temporumque condiciones haec obligatio nonnisi valde difficulter in singulis casibus adimpleri possit, melius erit eam commutare cum alio ministerio (quantum fieri possit, doctrina Christiana exponenda) quam simpliciter dispensare.

70.

8 februarii 1950

De munusculis occasione Ordinationis sacerdotalis.

Difficultates a RVa propositas circa munuscula Nostris Neo-Sacerdotibus a parentibus vel amicis oblata, plene intellego et, si oporteat, libenter iuvabo ut superentur, sed RVa omnino severa sit.

Nemo ad usum personalem possidere sinatur, nisi quod in Con-suetudinario permittitur. Ea autem quae singuli habere possunt, a communitate, non a parentibus vel amicis accipiant; ita ut omnes eadem, eiusdem qualitatis habeant, nec sint inter nos ditiores et pauperiores. Ea quae sponte ab externis offeruntur, domui acquiruntur et Superiori tradenda sunt, qui suas Regulas et normas servabit. Si qui PP. Provinciales diversas dent directiones, RVa libere me moneat; libenter eos sui erroris commonefaciam.

71.

3 martii 1950

De Scholasticorum laboribus in officinis.

Quae ad socialem Scholasticorum mentalitatem procurandam ac promovendam fiunt, valde mihi probantur.

Quod quibusdam Noviciis quandoque concessi, ut ad breve tempus in officinas mitterentur, Scholasticis studiis vacantibus extendendum non est: ipsi pueros ac rudes doctrinam christianam doceant.

Nonnulli Scholastici desiderio aguntur se dedicandi saltem tempore vacationum ad laborandum cum operariis. At neque tali tempore convenit huiusmodi experimentum, nisi ad tempus brevissimum vel in adiunctis peculiaribus, cum caritas id exigit v. g. ut messis citius perficiatur, vel in consimili necessitate.

72.

2 decembris 1950

De monitionibus « paternis » et « canonicis ».

In suis litteris RVa dicebat cuidam Patri, Scholastico approbato, « monitionem canonicam » datam esse.

Suppono non agi de vera monitione canonica. Nam vota condicionalia Scholasticorum et Coadiutorum formatorum, sive spi-

ritualium sive temporalium, ad dimissionem quod attinet, adaequata sunt a Commissione Codicis cum votis temporariis ⁽¹⁾. Iam vero, ad eos dimittendos, qui vota temporaria emiserunt, non requiritur in iure ut praecedant verae monitiones canonicae. Id tantum praecipitur, ut, si propter defectum spiritus religiosi qui aliis scandalo sit, aliquis fuerit dimittendus, praecesserit « repetita monitio una cum salutari paenitentia » ⁽²⁾; non tamen monitio *canonica*, quae certis quibusdam regulis ad normam cc. 659-662 accommodari debet, sed monitio *paterna*, ut auctores explicant ⁽³⁾.

Sine dubio RVa non intendebat proprie loqui; sed terminus ipse « monitio canonica » vitandus est, cum de Scholasticis vel de Coadiutoribus agitur. Res enim est magni momenti: ne paulatim usus in Societatem introducatur, quo de facto ligemur.

⁽¹⁾ Cfr. A. R. II 608.

⁽²⁾ C. I. C. 647 § 2.

⁽³⁾ Cfr. LARRAONA, *Comm. pro Religiosis*, III 15; CHELODI, *Ius de Personis*, n. 290; WERNZ-VIDAL, *De Religiosis*, n. 439, II.

INDICES TOTIUS VOLUMINIS XI.

INDEX ACTORUM

HOC VOLUMINE CONTENTORUM

ORDINE CHRONOLOGICO DISPOSITUS

Acta Apostolicae Sedis

			<i>Pag.</i>
1946			
Ian.	4	Facultas pro NN. ritus Orientalis celebrandi diebus aliturgicis	77
»	11	Erigitur nova Praefectura Apost. titulo « S. Francisci Xaverii »	78
	22	Prorogantur quaedam indulgentiae pro Foederibus Perseverantiae	80
Mart.	3	Prorogantur a S. Pontifice facultates PP. Visitorum	80
	5	S. Pontifex approbat consilium indicendi Congr. Genelem	81
»	12	Erigitur novum Pont. Athenaeum in Coll. Max. Leopoldiensi	95
	22	Approbantur intentiones Apostolatus Orationis pro 1947	82
	27	S. Pontifex gratulatur P. Aemilio Villaret ob Historiam CC. MM.	83
Apr.	2	Indultum celebrandi hoc anno festum B. P. Fabri, licet die dominico occurrat	85
Maii	8	Facultas coronandi B. M. V. in Sanctuario ad Zo-sé	95
	10	Prov. Veneto-Mediol. conceditur festum B. M. « Matris Divinae Gratiae » Provinciae Patronae	95
	13	Gratulationes S. Pontificis P. Ioanni La Farge, Moderat. ephemeridis « America »	97
Iunii	18	Facultates vicennales a S. Pontifice renovantur	85
Iulii	11	Communicatur divisio Vicar. Apost. Insul. Carolin. et de Marshall	89
	27	S. Pontifex bene adprecatur pro XXIII Hebdomada Sociali Canadensi	97

1946

		Pag.
Aug.	26 S. Pontifex gratias agit CC. MM. Hispanicis et laudat collectivam adhaesionem Actioni Catholicae	89
Oct.	24 S. Pontifex approbat decretum Congregationis Gen. de Universitate Gregoriana	92
Nov.	13 S. Pontifex gratulatur Periodico « Posol » a Viceprov. Slovakiæ edito	97
»	23 Prorogatur facultas celebrandi Missam votivam S. P. Ignatii in fine Exercitiorum	93
»	29 Facultati Philosophicae in Coll. Marianopolitano tribuitur potestas conferendi lauream	97
Dec.	18 S. Pontifex gratulatur P. Georgio Guitton pro edita vita B. C. de la Colombière	97
»	31 S. Pontifex benedicit Missionariis Societatis in Iaponia	98
Anno 1946	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	93
»	» Nominationes quaedam pontificiae	99

1947

Ian.	9 Praefectura Apost. de Kingsien erigitur in Dioecesim	213
»	9 Erigitur nova Praefect. Apost. titulo Arcis Lamy et Societati committitur (Miss. Tchadiens.)	216
»	19 S. Pontifex gratias agit Patri Nostro et Societati benedicit	218
»	20 In urbe Fluminis Ianuarii erigitur Universitas Catholica	239
Febr.	28 Elevatur ritus festi S. Francisci Borgia pro Hispania	240
Mart.	24 Approbantur intentiones Apost. Orat. pro 1948	218
Apr.	22 Institutum Philosophicum Bracarense agnoscitur inter Facultates S. I.	241
»	30 S. Pontifex commendat Pont. Universitat. Xaverianam	241
Iunii	9 Prorogatur facultas promovendi NN. ad ordines minores post Philosophiam	220
»	13 Seminarium maius Wuhuense erigitur in Sem. regionale	243
»	17 S. Pontifex gratias agit ab Missas et omina	220
»	19 Conceditur festum S. Ioannis de Britto sub ritu duplici Ordinariis Indiae Orient.	244
»	22 Sollemnis Canonizatio BB. Ioannis de Britto et Bern. Realino	221
»	22 Decretum Canonizationis B. Realino	611
»	22 Decretum Canonizationis I. de Britto	625
Iulii	2 S. Pontifex gratias agit Prov. Lusitanae ob sertum spirituale oblatum in Canonizatione I. de Britto	244
»	10 Praefectura Apost. Tamingensis erigitur in Dioecesim	226
»	25 Gratiae ob duo volumina « Revista Portuguesa de Filosofia »	244
Aug.	31 S. Pontifex fausta precatur XXIV Hebdomadae Sociali Canadensi	244

1947

Sept.	8	Facultas conferendi Baccalaureatum in Theologia alumnis cursus minoris	228
»	12	S. Pontifex bene ominatur CC. MM. Universitar. Italiae	230
Oct.	10	De quinquagesimo anniversario Pont. Instituti Anagnini	246
Nov.	20	Excerptum ex Enc. « Mediator Dei » de Exercitiis Spir.	238
Dec.	5	Gratulationes P. Aemilio Villaret de Historia CC. MM.	247
»	7	Allocutio S. Pontificis ad CC. MM. in Conventu Barcellona	231
»	15	S. Bern. Realino constituitur Patronus civit. Lyciensis	658
Anno 1947		Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	236
»	»	Nominationes quaedam Pontificiae	248

1948

Ian.	20	S. Pontifex gratias agit ob omina et Missas oblatas	401
»	26	Approbantur quaedam additamenta in Statutis Instituti Biblici	402
Febr.	28	Gratulationes Coll. Russico ob res editas	436
Mart.	19	Approbantur intentiones Apost. Orat. pro 1949	405
Maii	1	Immacul. Cor B. M. V. constituitur patron. Dioec. Suchow.	436
»	28	Decretum introductionis Causae SS. D. Leonis Mangin et Soc.	638
Iulii	28	Indulgentia plenaria pro NN. diebus festis de Britto et Realino	406
»	31	Extensio cuiusdam indulgentiae plen. ad externos	407
Aug.	9	Renovatur Summarium Indulgent. et Privileg. C. M. Primae Primariae	408
»	15	Tulliolanum Coll. Philosoph. agnoscitur inter Facult. S. I.	436
Sept.	19	Litterae Apostolicae in Conventu Intern. Apost. Orationis	414
»	27	Constitutio Apostolica de CC. MM. « Bis saeculari »	418
Oct.	25	S. Pontifex extollit fructus Exercitiorum spir.	436
»	27	Conventio qua Coll. Urban. Polonorum Societati committitur	437
Nov.	4	Prorogatur pro Noviciis facultas ruri commorandi	430
»	7	Seminar. Maius Zikaweiense in Sem. Region. erigitur	437
»	20	Renovatur indulgentia pro Noviciis Officium S. Stanislai recitantibus	431
»	21	Cursus Philosoph. Lovaniensis agnoscitur inter Facult. S. I.	437
»	21	Cursus Theolog. Eegenhovensis agnoscitur inter Facult. S. I.	437
Dec.	22	Renovatur facultas celebrandi Missam noctu in missionibus ad populum	432
»	29	Facultas celebrandi hoc anno die 16 martii Missam ss. MM. Canado-Americ.	433

1948

Pag.

Anno 1948	Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	434
»	» Quaedam nominationes Pontificiae	438

1949

Febr.	3	Gratulationes P. Iosepho de Ghellinck ob librum editum	658
»	4	Conceditur NN. in Sinis Miss. de B. V. « Auxilio Christianorum » die 24 maii	658
Mart.	6	Decretum de heroicitate virtutum S. D. Iuliani Maunoir	641
»	7	S. Pontifex gratias agit propter omnia et preces	644
»	8	Additamentum Summario Indulgentiar. C. M. Primae Prim.	644
»	10	Conceditur Missa vot. de Immacul. Conc. celebranda die mundiali CC. MM.	645
»	12	Approbantur Intentiones Apost. Orat. pro 1950	646
»	12	Coll. Max. S. Leopoldi agnoscitur inter Fac. Phil. et Theol. S. I.	658
Maii	5	Constitutio erectionis Dioec. Ahmedabadensis	647
»	12	Administratio Dioec. Poonensis Clero saec. committitur	659
»	23	Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII in Domibus Exercitiorum	650
Iunii	7	Gratulationes P. Ioanni McCarron, Moderat. Consociat. de abstinencia totali ab alcoholicis	659
»	9	Decretum divisionis Dioec. Shanghaiensis	652
»	14	Epistola S. C. de divisione Dioec. Shanghaiensis	651
»	29	Approbantur Statuta et Facult. Eccl. Univers. Bogotanae	659
Iulii	7	Renovatur facultas quaedam benedicendi Aquam S. P. Ignatii	654
Sept.	20	Prorogatur Indulgentia orationi R. P. Ledóchowski concessa	655
Nov.	14	Erigitur Facultas Philos. in Universit. Tokyensi	659
»	26	De usu Facultatum Vicennialium durante Anno Sancto	655
Anno 1949		Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	656
»	»	Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	661

1950

Ian.	25	De Communionem annua et Confess. in miss. et Exerc. Spir.	799
Febr.	10	Negatur in Coll. Kurseong. linguam hebraicam locum cedere Sociologiae	836
»	18	Renovatur facultas permittendi ut prima vota extra Noviciatum emittantur	800
»	26	Decretum introductionis Causae S. D. Fr. Gárate	801
»	27	Bulla erectionis Praef. apost. Haichow. et Yangchow.	803
»	28	Approbantur intentiones Apost. Orat. pro 1951	806
Mart.	4	S. Pontificis gratus animus ob omnia et Missa oblatas	807

1950

Pag.

Mart.	12	S. Pontificis epistola ad Domum Script. « La Civiltà Cattolica . . . . . »	838
Apr.	15	Epistola S. Pontificis occasione Conventus Intern. Promotorum CC. MM.	808
»	18	Praefect. apost. Fluminis Magdalenae in Vicariat. apost. erigitur	812
Maii	4	De festo B. Mariae V. a Strata in Sinis	840
»	24	Sanatio defectuum in aggregatione sodalium CC. MM.	813
»	24	Mutationes finium in Miss. Kisantuensi et Kwangensi	814
Iulii	1	Epistola S. Pontificis de « Cruciata precum et piorum operum »	815
»	11	Renovatur facultas pro Directoribus CC. MM. celebrandi sub dio	816
»	14	Praefect. apost. Lusakensis in Vicariat. apost. erigitur	817
»	27	Mutatio finium Miss. Tarahumarensis, quae fit Missio sui iuris	819
Oct.	13	S. Pontifex gratias agit Sodalibus Marianis de aureo calamo	841
Nov.	6	Gratiae aguntur de Obolo S. Petri	821
Dec.	4	Epistola S. Pontificis ad P. N. post definitum Dogma Assumptionis B. M. V.	822
»	8	Allocutio S. Pontificis ad Conventum internat. Religiosorum	823
Anno 1950		Acta quaedam in Causis NN. BB. et VV.	833
»	»	Nominationes Pontificiae quorundam e Nostris	842

Acta Congregationis Generalis XXIX

1946

Sept.	6	Initium Congr. Gen. — Electio Secretarii	10
»	15	Electio Praepositi Generalis	13
»	17	Audientia S. Pontificis Pii XII	52
»	23	Electio PP. Assistentium	15
»	24	Electio P. Admonitoris	15
Oct.	23	Solvitur Congr. Gen.	30

Acta Praepositi Generalis et Vicarii

			<i>Pag.</i>
1946			
Ian.	3	De petitionibus Romam mittendis ad impetrandam definitionem Assumptionis B. M. V.	103
»	25	Litterae postulatoriae pro Canoniz. B. Gregorii X	182
»	31	Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro Em. Card. P. Boetto	105
Febr.	15	Indicta Congr. Gen. cessant Visitatores; quaedam facultates extraordinariae conceduntur	107
»	15	Missio Trincomaliensis a Prov. Campaniae seiungitur et Prov. Neo Aurel. tribuitur	110
»	27	Gratulationes ob inscriptum S. Antonium Patav. in albo Doctorum Eccl.	195
Mart.	3	De V Centen. ab ingressu Canon. Lateran. in Basilicam S. Ioann. Later.	195
»	12	Congregatio Generalis indicitur	112
»	12	Mittuntur Notanda quaedam et Elenchus domorum maiorum	118
»	12	Litterae Curiae General. ad petendam definitionem dogmaticam Assumptionis B. M. V.	182
Apr.	3	In iubilaeo Sacerd. Emmi Card. Fr. Marchetti-Selvagiani	195
Maii	5	In XXV anniv. a consecratione episcopali Emmi Card. Fr. Tedeschini	196
	7	Gratulationes P. Iosepho Bluett, Moder. « The Woodstock Letters »	177
»	12	De centenario a martyrio ss. Isaaci Jogues et Soc.	177
»	30	De Missione Iaponica iuvanda	129
»	31	De IV centenario ab obitu B. Petri Fabri	131
Iunii	4	De centenario Prov. Veneto-Mediol.	179
»	12	De II centenario a Canonizatione S. Camilli de Lellis	196
»	18	Communicantur facultates vicennales nuper renovatae	136
Iulii	24	In XXV anniversario a consecratione episc. Exc. DD. C. Costantini	196
Aug.	9	In iubilaeo sacerdotali Exc. DD. L. Pasetto	196
»	22	De Die Missionum a NN. celebrando et fovendo	137
Sept.	23	Gratulationes P. F. Zahorec, Redact. « Posol »	181
Oct.	9	Gratulationes P. P. Leturia, Moder. « Mon. Hist. S. I. »	181
»	22	De renovandis facultatibus in usu dispensationis apostolicae de stipendiis	140
»	23	Congr. Generalis litterae ad petendam definitionem dogmaticam Assumptionis B. M. V.	188

1946

Pag.

Oct.	30	Litterae postulatariae ut S. Benedictus constituatur Patronus Europae	195
Nov.	1	Decretum Congr. Gen. de Universitate Gregoriana	142
»	13	Litterae postulatariae pro Canonizat. B. Theophani Vénard	195
»	22	De interpretatione vocis « antiquissimus » in Epitome	197
Dec.	3	De extraordinariis facultatibus renovandis	145
»	25	Nuntiatur Canonizatio BB. de Britto et Realino	147
»	27	Epistola de Vita interiori fovenda	147
»	30	De recursu ad Superiores mediatos et ad P. Generalem	197
»	30	De itinere ad Urbem Romam	198
»	30	De itineribus longioribus ministeriorum causa	198

1947

Ian.	6	De natura et vi votorum devotionis	381
»	22	Missio Graeca a Prov. Sicula seiungitur et ad Vicepr. Proximi Orientis annectitur	253
Febr.	3	Territorium Magni Ducatus Luxemburgensis annectitur Prov. Belg. Mer.	255
»	15	Communicatur nova facultas pro NN. in usu Calendarii Societatis	256
»	27	De feriis aestivis Scholasticorum	257
Mart.	12	Missio Helvetica a Prov. Germ. Super. seiungitur et in Viceprovinciam independ. erigitur	260
»	13	Quaenam intellegendae sint expensae ordinariae vel extraordinariae	382
»	19	Instructio de assidua Sacrae Scripturae lectione	262
»	25	De ratione se agendi Nostrorum in rebus politicis et erga Ecclesiasticas Auctoritates	267
»	25	De conventu preli et Scriptorum nostrorum in urbe Bogotâ habendo	365
»	29	De CC. MM. hac nostra aetate recte aestimandis et impense fovendis	272
Apr.	10	De centenario a condito Coll. S. Francisci Xav. in Prov. Neo Eborac.	366
»	15	Gratulationes ad Exc. DD. Stephanum Fourcadier	368
»	19	De divisione Viceprov. Helveticae a Prov. Germ. Sup.	368
»	21	De quinquagesimo anniversario foundationis Parisiensis Coll. S. Aloisii Gonzaga	369
»	22	De comunismo debellando	277
Iunii	5	Normae quaedam de studiis superioribus	283
»	13	Melitenses Insulae a Prov. Sicula seiunguntur et in Viceprov. independentem eriguntur	287
»	13	Communicatur epistola data ad Directores et Promotores Apost. Orat.	290

1947

			<i>Pag.</i>
Iunii	13	De exercitiis et fructibus Apostolatus Orationis . . .	293
»	13	De laboribus in Miss. Carolin. a Prov. Baetica exantlatis . . .	369
»	14	P. Benac Franciscus nominatur Secretarius et Promotor nationalis CC. MM. in India	372
»	19	De veste Societatis resumenda in Pr. Belg. Sept. . . .	398
»	19	Gratulationes ad Domum Studiorum Osterleyensem . . .	373
»	22	Epistola ad Societatem « De Ministeriis nostris » . . .	299
»	24	De separatione Miss. Graecae et Insul. Melitensium a Prov. Sicula	374
»	29	Litterae ad Viceprov. Melitensem occasione eiusdem Viceprovinciae erectionis	376
Iulii	15	Constituatur « Commissio de Paupertate »	336
»	18	Nuntiatur mors R. P. Ioannis Hannon, Assist. Angliae . . .	337
»	25	De candidatorum selectione praesertim tempore magisterii	339
»	26	De experimento Exercitiorum a Candidatis Coadiut. peragendo ante perfectum postulatum	383
Aug.	7	Epistola ad Conventum Intern. Parisiensem de apostolatu hodierno	340
»	11	Epistola ad Exc. DD. Beran, occasione commemorationis S. Adalberti	380
»	15	Cum Directoribus CC. MM. communicantur quaedam facultates a S. Sede concessae	344
Sept.	8	Nuntiatur novus Director Generalis deleg. Apost. Orat.	346
»	8	Gratiae aguntur P. Zeij ob munus Directoris Gen. del. Apost. Orat. perfunctum	378
»	15	Communicantur mutationes inductae in paradigmatis ad rationes statisticas conficiendas	347
»	25	Normae quaedam considerandae cum de novo Collegio aperiendo agitur	384
»	26	Normae servandae in conficiendo Catalogo Provinciae	350
Oct.	1	De abstinendo ab immoderato usu titulorum academicorum	385
»	16	De quinquagesimo anniversario Coll. Anagnini	379
Nov.	6	Preces indicuntur pro Missionibus Sinensibus	352
»	7	Declaratio cuiusdam numeri Ordinationis de « Litaniis communibus »	354
»	20	De Scholasticis ad studia specialia applicandis	385
»	22	De ultimis votis die 2 vel 3 februarii emittendis	383
»	22	De non imponendis Missionibus contributionibus ad sumptus communes Provinciae	385
»	28	Gratulationes Exc. DD. Henrico Doering	379
Dec.	1	Normae quaedam de eleemosynis ex America comparandis	355
»	3	De Scholasticis Missiones quasdam non proprias exoptantibus	386

1947

		Pag.
Dec.	6 Gratulationes Exc. DD. Conrado Gröber	380
»	8 Nuntiatur novus Assistens Angliae	357
»	25 Nuntiatur novus Procurator Generalis Societatis	357
»	27 De quibusdam mutationibus in formulis de dimissione	358
»	28 Communicatur elenchus Viceprov. et Missionum maiorum dependentium	361
	29 Quaedam mutationes in Officio SS. de Britto et Realino	362
»	31 De suffragiis pro NN. defunctis Miss. Iaponicae	363

1948

Ian.	16 De admittendis in Societatem candidatis graeco-catholicis.	544
»	25 Aliqui cursus Theologiae e Kurseong in Coll. Poonense transferuntur	545
Febr.	2 Erigitur Missio Iamshedpurensis, Prov. Marylandiae concessita	443
»	2 Erigitur Missio Yangchowensis, Prov. Californiae concessita	445
»	2 Missio Carolinar. tribuitur Prov. Neo Eborac.	446
»	15 De oblatiis seu donatis in Societate admittendis	591
»	20 Gratulationes et hortationes Prov. Mexicanae	546
»	21 De difficultatibus inventis in applicanda Ratione Stud.	448
Mart.	22 De cotidiana Missa pro convictoribus, deque non ad-eundo cubiculo professorum	594
Apr.	3 Extollitur et inculcatur opus nostrorum Collegiorum	450
»	5 Nuntiatur novus Praeses Secret. Centr. CC. MM.	454
»	5 Gratiae P. Aemilio Villaret ob munus Secret. Centr. CC. MM. perfunctum	549
»	12 De litteris « soli » P. Generali destinatis	594
»	13 Gratulationes ad Em.mum Card. Fr. Marchetti-Selvagiani	590
»	22 Gratulationes et hortationes in IV centenario Coll. Mes-sanensis	550
»	27 Pro Univers. Gregoriana, aliisque Institutis consociatis expetuntur viri	455
Maii	1 De LXXV anniversario Coll. S. Iosephi (Pr. Lugd.)	553
»	7 Normae quaedam de debitis contrahendis	595
»	23 Consilia de electione et mutatione Consultorum Prov.	555
»	31 Quinam valor tribuendus sit summae monetae aureae de qua Superiores disponere possunt	597
Iunii	2 Gratulationes in centenario Universit. Loyoleae (Pr. Neo Aurel.)	590
»	7 Ad Indos Amer. Sept. occasione ordinationis sacerdotalis P. Brown	556
»	10 De tempore quo Missionarii convenire debent in Scho-lam linguae iaponicae	460

1948

			Pag.
Iunii	12	De Exercitiis spir. traditis cum conferentiis ut Sacerdotes addiscant artem tradendi Exercitia	461
	21	Decretum de nova distributione territorii in Provinciis septentr. Hispaniae	462
"	21	Difficultates solvuntur de normis in conficiendo Catalogo Provinciae	466
Iulii	2	Epistola ad Societatem de Exercitiis Spiritualibus, in IV centenario ab eorum approbatione	468
"	2	De nova ordinatione Provinciarum septentr. Hispaniae	558
"	7	Instructio ad quasdam Provincias de instituendo Iunioratu	561
"	27	Litterae postulatoriae pro Causa S. D. Mariae L. Zileri	590
Aug.	4	De secreto servando a Scholasticorum Examinatore, etsi unicus sit	592
"	7	Utrum cumulentur suffragia pro N. defuncto qui plura munera gesserat	592
"	13	In III centenario ab obitu S. Iosephi Calasantii	590
"	29	De quinquagesimo anniversario Coll. Chillanensis (Vicepr. Chil.)	564
Sept.	4	Epistola ad Rectores et Praef. studiorum in Collegiis Italiae	565
"	8	Normae de studiis in Coll. Lovaniensi et Eegenhovensi	480
"	22	De usu ferendi Rosarii coronam ad fasciam	598
"	27	Instructio de ordinandis Universitat. et Coll. in Assist. Americae	568
"	28	Normae de inveniendis commorationis loco Nostris Romanam venientibus	579
Oct.	1	De formatione requisita pro Noviciis Schol. antequam admittantur	580
"	2	De usu manifestandi Praefecto spiritus defectus aliorum	593
"	9	Urgetur ut Tertiani calleant linguam regionis in qua Tertiam probationem acturi sunt	503
"	10	De munere docendi doctrinam christianam in Collegiis et Ecclesiis	582
"	10	De Nostris qui Universitates frequentant	598
"	11	De R. P. de Boynes sexagesimum annum in Societate explente	504
"	12	De centenario Coll. NN. Sanctae Mariae (Pr. Miss.)	583
"	18	In centenario ab inita Missione Australiae	584
"	21	De non alienandis operibus artisticis	599
"	24	Consilia et hortationes post habitum Conventum Superior. Miss. Sinensium	505
"	30	Epistola ad Societatem ad urgendam executionem litt. de Fratribus Coadiutoribus	511
Nov.	5	Num oporteat Nostros consociationibus missionariis nomen dare	599

1948

			Pag.
Nov.	6	Missio Iaponica in Viceprov. independentem erigitur	530
»	6	De erectione Viceprov. Iaponicae	586
»	13	Communicatur rescriptum de Noviciorum commoratio- ne ruri	534
»	19	De quinquagesimo anno ab instaurato Coll. NN. Neapol.	583
»	26	Quaedam commendantur post Congressum Apost. Orat.	535
Dec.	8	Precibus NN. commendantur Provinciae et Missiones persecutioni obnoxiae	538
»	10	De iubilaeo sacerdotali Summi Pontificis	541
»	25	Constituitur Visitator Missionum Sinensium	588
»	27	De Noviciorum communicatione cum aliis Nostris	593

1949

Ian.	1	In primo exeunte saeculo a Prov. Neerlandica consti- tuta	744
»	9	De modo peragendi Exercitia spiritualia exeunte postu- latu	665
Febr.	7	Normae quaedam de Experimentis in Tertia probatione	751
»	15	De sociis mittendis in Iaponiam et de auxiliis tribuendis	753
Mart.	1	Normae de parandis et comitandis peregrinationibus ro- manis Anno Sancto 1950	667
»	17	De XL anniversario periodici « America »	754
Apr.	27	Normae traduntur periodico « De Vlaamse Linie »	668
Maii	6	Nuntiatur novus Director Generalis delegatus Apost. Orat.	676
»	13	De admittendis in Societatem iis qui ad Institutum sae- culare pertinerunt	783
»	16	Epistola ad Viceprov. Iaponicam, in IV centenario ab adventu S. Francisci X. in Iaponiam	755
»	28	In LXXV anniversario Coll. Tusculani (Pr. Rom.)	766
Iunii	16	De adiuvando Congressu Catechistico internationali	677
»	18	Epistola ad Moderat. Consociat. totalis abstinentiae ab alcoholicis potibus	766
Aug.	10	De XX anniversario Coll. Russici Societati commissi	768
»	15	Epistola ad Societatem in IV centenario ab apparitione SS. Cordis Iesu S. Petro Canisio	678
»	15	Indicatur Congregatio Procuratorum; consueta documen- ta mittuntur	684
»	29	De Examinatoribus in Examine ad gradum	784
»	30	Litterae postulatoariae pro Causa S. D. Annae Soler a S. Sabina	782
Sept.	15	De facultate benedicendi Aquam S. Ignatii	707
»	15	Gratulationes ad Consociationem antiquorum alumnorum Coll. Bostoniensis	782
»	21	De « Ostensione Caritatis » in Anno Sancto	708
Oct.	10	Mittitur Instructio de Apostolatu Sociali	709

1949

			<i>Pag.</i>
Oct.	22	De examine Candidatorum	785
Nov.	1	Mors et suffragia pro P. Carolo Brust, olim Assist. Germaniae	726
	2	De insignibus consociationum supra vestem ferendis	785
	11	De informationibus Magistri Novic. ad prima vota emit-tenda	785
	22	De hospitalitate a Nostris procuranda, praesertim Anni Sancti tempore	773
	24	De informationibus ad ultima vota accurate conficiendis	786
	26	De centro ad apostolatam preli apud Coll. Russicum	776
	28	De facultatum vicennialium usu durante Anno Sancto	727
Dec.	3	De adiuvanda Universitate Tokyensi	729
	8	De I ^o recurrente saeculo a quo primi Patres S. I. in Ca-liforniam pervenerunt	778
	13	Litterae postulatoriae pro reassumptione Causae B. A. Balducci	736
	15	De Missione inter Iaponos Brasiliae	779
	18	Epistola de mutua unione et concordia	737
	25	Superiores Missionum Indicarum et Ceylanensium in Ur-bem convocantur	781
	26	Litterae postulatoriae pro Causa S. D. Basilii A. Moreau	782
	27	De suffragiis pro defunctis Vicepr. Iaponicae	742

1950

Ian.	13	De obligatione tradendae doctrinae christianae pueris ac rudibus	938
	18	De facultate audiendi confessiones sociorum peregrina-tionis romanae in A. S. 1950	845
	31	Normae servandae in usu privilegii extraterritorialitatis	902
Febr.	8	De munusculis occasione ordinationis sacerdotalis	939
	11	Nuntiatur novus Secretarius Societatis	846
	15	Rescriptum de praecepto Communionis paschalis et con-fess. in missionibus et Exercitiis Spir.	847
	13	Prohibentur Nostri quominus concedant intervistas scriptoribus ephemeridum	903
	22	Petuntur preces pro nostris captivis vel vinculis detentis	847
Mart.	3	De Scholasticorum laboribus in officinis	939
	24	Litterae gratulatoriae Em.mo Card. Nicolao Canali	936
Apr.	10	De renovandis facultatibus in usu dispensationis apo-stolicae	850
	29	Litterae in centenario Venetensis Coll. S. Franc.	903
Maii	1	Nuntiatur nova editio «Synopsis Historicae S. I.»	851
	3	Normae quaedam pro Assist. Galliae de CC. MM. et A. C.	904
	13	Litterae in centenario Avenionensis Coll. S. Ioseph	905
	14	Litterae in centenario Sarlatensis Coll. S. Ioseph	905
	15	Litterae postulatoriae pro introductione Causae S. D. Guidonis Negri	936

1950

Page.

Maii	17	De conventu Universit. in Universitate Xaveriana (Bogotá)	906
»	17	Litterae in centenario Dolani Coll. Dom. N. Montis-Rolandi	907
»	28	De removendo e bibliothecis libro « Qu'es-ce qu'un Catholique »	852
Iunii	21	Litterae in centenario Turnholtani Coll. S. Ioseph	907
Iulii	7	Commendatur noviciis vera abnegatio in filiali oboedientia	908
»	15	Communicatur cum NN. Directoribus CC. MM. facultas celebrandi sub dio	852
»	15	Normae servandae in Assist. Italiae in vacationibus aestivis	909
»	16	Nihil intermittendum in praeparatione Scholasticorum pro Missionibus Sinensibus	916
»	31	De adiuvanda Viceprovincia Iaponica	853
Aug.	8	Normae quaedam de usu tabaci ad quasdam Provincias traditae	916
»	22	Litterae in centenario Resid. SS. Nominis in Valparaiso	918
Spt.	27-30	Acta quaedam Congregat. Procuratorum LXII	855
»	27	De quinquagesimo anniversario Miss. Tarahumarensis	918
Oct.	10	Decretum quo Viceprov. Australiae erigitur in Provinciam veri nominis	877
»	10	Preces pro hebdomada studiorum de Statu Religioso	882
»	10	Territorium Prov. Argentinensis administrative dividitur	879
»	25	Libri vel articuli quidam e bibliothecis NN. removendi	882
»	29	Litterae in centenario Zikaweiensis Coll. S. Ignatii	921
Nov.	4	Litterae gratulatoriae Exc.mo Pio Paschini	936
»	7	De Instituto rerum socialium in Indiis ineundo	921
»	15	Litterae gratulatoriae Em.mo Card. Clementi Micara	936
»	17	Territorium Boliviano-Paraquariense a Prov. Argentin. seiungitur	883
»	17	Epistola de erectione Viceprov. Boliviano-Paraquariensis	923
»	17	De potestate excipiendi vota	937
»	18	De recens promotis sacerdotibus	937
»	20	S. Pontifici gratias agit P. N. propter definitum Dogma Assumptionis B. M. V.	936
»	26	De manifestatione defectuum et nominatione admonitorum	926
»	29	Quaedam commendantur de directione CC. MM.	927
Dec.	2	De monitionibus paternis et canonicis	939
»	3	Epistola ad Viceprov. Aequatorianam in centenario a restaurata ibidem Societate	928
»	25	Epistola et ordinatio de Ramo Orientali Societatis Iesu	887
»	26	Quaedam normae iterantur de selectione alumnorum in Collegiis	935

II.

INDEX ALPHABETICUS

PERSONARUM, LOCORUM, RERUM

- Abellán Petrus M., P.* (Pr. Tolet.): membrum Commiss. de paupertate, 337.
- Abnegatio*: medium apostolatus socialis, 724; 740; — commendatur Noviciis, 908; — commendatur in usu tabaci, 917.
- Academici tituli*: abstinendum ab usu immoderato, 385.
- Actio*: exterior nimia coercenda, 34.
- Actio Catholica*: adhaesio collectiva CC. MM. eidem in Hispania, 89; — hauriat e spiritu Apost. Orat., 416; — eius notae competunt etiam CC. MM., 424; — eius cooperatio in apostolatu cum CC. MM., 495.
- Admissio*: cautela in dubiis in dolo hereditaria, 40; — candidatorum graeco-catholic., 580; — eorum qui ad Institutum saeculare pertinerunt, 783; — sit in Provinciis Commissio Examinatorum, 785.
- Admonitio defectuum*: a quo faciendi, 926.
- Aequatoriana Vicepr.*: litterae in centenario ab instaurata ibidem Societate, 928.
- Aggregatio* in CC. MM.: sanatio defectuum, 813.
- Almedabadensis dioec.*: erigitur, 647.
- Alcoque Margarita M., S.*: de eius III centenario, 294.
- Aldama (de) Antonius M., P.*: Secret. Electionis in C. G., 11.
- Alienatio*: de non alienandis operibus artis, 599.
- Alumni Collegiorum*: de eorum vacationibus, 914; — caute seligendi, 935.
- « America »* (periodic.), 754.
- Americae Assist.*: Instructio de Coll. et Universit. ordinandis, 568-579.
- Anagninum Coll.*: de eius 50° anniversario, 246.
- Annus Sanctus*: de usu Facultatum vicennialium A. S. perdurante, 655; 727; — normae de comitandis Romam peregrinis, 667; — de mittendis documentis ad « ostensionem caritatis », 708; — de hospitalitate pro NN., 773.
- « Antiquissimus »*: huius vocis interpretatio, 197.
- Apostolatus*: instrumenta, 134; — Epistola ad PP. congregatos Lutetiae Paris. de hodierno apostolatu, 340; — in Sodalibus Marianis fovendus, 494.
- Apostolatus Orationis*: P. Schwendemann Fridericus Director Gen. delegatus, 676. — Intentiones approbantur pro 1947, 82; — pro 1948, 218; — pro 1949, 405; — pro 1950, 646; — pro 1951, 806. — Commendatur NN., 290; « Nuntii SS. Cordis » spiritum servant, 291; — anteponeendus ceteris novis operibus, 292.
- Crescat non modo numero, sed virtute, 294; — quoscunque socios ad tertium gradum adducamus, 296; — eius momentum hodiernum; et cooperatio cum aliis operibus, 297. — Methodus nostri apostolatus, 333; — aptus qui deducat plures ad vitam christianam, 334; — methodus moderna est et magni fructus, 334. — Litterae Apost. occasione Conventus Internat., 414-418; — praebeat formam vitae christianae, 415; — adiuvat spiri-

- tum aliarum Consociat., 416; — Cruciatæ Eucharistica, 416; — Foedera SS. Cordis, 417. — Commendationes P. N. post Congressum: socii intensius instruendi de cotidiana oblatione, 535; — excitandus zelus, 536; — B. Virginis corona et Communio fovenda, 537. — Epistola S. Pontificis pro «Cruciatæ precum». 815.
- Apostolatus socialis*: commendatur a C. G., 24; 38; — «Centra» studiorum instituenda, 39. — «*Instructio de A. S.*»: 710-726. — Necessitas A. S., 711; — ambitus A. S., 713; — requiritur «mentalitas socialis», 714; — institutio NN., 715; — peculiaris ratio agendi A. S., 717; — ratio generalior: in Collegiis, 719; — in Exercitiis Spir., 721; — in CC. MM., 722; — scholis et aliis ministeriis, 723; — momentum A. S. in Missionibus, 723; — exemplum austeritatis et iustitiæ, 724. — Socialis institutio procuranda, varia pro variis conditionibus NN., 939.
- Aqua S. P. Ignatii*: facultas eam benedicendi, 707.
- Arango Henao Bernardus, Exc.* (Prov. Colomb.), 249; — Vicarius Apost. Barrancabermejensis, 842.
- Arbona Bartholomæus et Soc., SS. DD.*: de eorum Causa, 834.
- Archambault Iosephus* (Pr. Can. Inf.), 97; 244.
- Argentinensis Prov.*: dividitur administrative; pars Uruquariensis Viceprovinciali subicitur, 879; — separatur ab ea territorium Boliviano-Paraguariense, 883; — Litteræ hac occasione, 923.
- Articuli* quidam: e bibliothecis NN. removendi, 882.
- Artistica opera*: non alienanda, 599.
- Assistentes*: electi in C. G., 15.
- Assumptio B. M. V.*: eius definitio postulat a C. G., 28; — petitiones Romam mittantur, 103; — Epistola S. Pontificis de labore Societatis pro eius definitione, 822; — P. N. gratias agit de definitione, 936; — aureum calicum oblatum a CC. MM. hac occasione, 841.
- Auctoritates eccles.*: qua ratione cum illis agendum, 267-272.
- Audi Franciscus et Soc., SS. DD.*: de eorum Causa, 834.
- Australiae Prov.*: de eius centenario, 584; — Provincia veri nominis declaratur, 877.
- Aventionense Coll.*: eius centenarium, 905.
- Baccalaureatus*: facultas eum conferendi alumni cursui minoris, 20; 228.
- Baetica Prov.*: de laboribus in Miss. Carolin., 369; — hanc Missionem cedit Prov. Neo-Eboracensi, 446.
- Baldinucci Antonius, B.*: postulatione ut Causa resumatur, 736; — reassumptio Causæ, 833.
- Balnea*: normæ pro NN. in Italia, 911.
- Barcinonensis*: Conventus CC. MM.: 231.
- Barrancabermejensis Vicar. apost.*: erigitur, 812.
- Bauweraerts Guillelmus, P.* (Pr. Belg. Sept.), 439.
- Bea Augustinus, P.* (Pr. Germ. Sup.), 661; 842.
- Belgica Mer. Prov.*: ei unitur territorium Luxemburgensis M. Duc., 255.
- Benac Franciscus A., P.* (Pr. Tarr.), 372.
- Benedictus Abbas, S.*, 195.
- Beran Iosephus, Archiep. Prag.*, 380.
- Berthieu Iacobus, S. D.*: de eius Causa, 433; 656.
- Biblicum Institutum*: vide *Institutum Biblicum*.
- Bidagor Raymundus, P.* (Pr. Tolet), 249; 842.
- Biennistæ*: quonam mittendi, eorumque informationes, 284-285.
- Bluett Iosephus, P.* (Pr. Maryl.), 177.
- Boetto Petrus, Em. Card.*, de eius morte et suffragiis, 105.
- Bogotá* (Pr. Colomb.): vide *Xaveriana Univers.*
- Bolivia*: cum Paraquaria erigitur in Viceprov. depend. a Pr. Tarrac., 883; — litteræ hac occasione, 923.
- Bolland Iosephus, P.* (Pr. Angl.): Assistens Angliæ constituitur, 357.
- Bombayensis Archid.*: territorium dividitur et Dioec. Ahmedabadensis constituitur, 647.
- Borgia Franciscus, S.*: eius festum in Hispania ritu elevatur, 240; -

- approbationem Exercitiorum ob-
tinuit, 469.
- Bouscareu Timotheus L., P.* (Pr.
Chic.): Procurator Gen. S. I. con-
stituitur, 357.
- Bouchet (du) Iosephus, R. P.* (Pr.
Lugd.), 248.
- Boynes (de) Norbertus, P.*: Vicarius
Gen., 9; — praeses Commiss. de
Paupertate, 336; — de 50° eius
vitae religiosae, 504.
- Bracarense Coll. Philos.* (Pr. Lusit.):
inter Facultat. Phil. annumerat-
ur, 241.
- Brasilia*: de missione inter Iaponos
Brasiliae, 779.
- Brellinger Leopoldus, Exc.* (Pr.
Austr.), 248.
- Britto (de) Ioannes, S.*: de eius Cau-
sa, 93; 147 — decretum Cano-
nizationis et Homilia S. Pontif.,
222; — memoria in Epistola de
« Ministeriis nostris », 300; —
mutatio in eius Officio, 362; —
indulgentia eius die festo, 406;
— Litterae decretales Canoniza-
tionis, 625; — eius festum in
Indiis Orient., 244.
- Brust Carolus, P.* (Pr. Germ. Inf.):
olim Assist. Germaniae, obitus,
726.
- Burkhardt Franciscus, P.* (Pr. Aus-
triae): Visitator Missionum Si-
nensium, 588.
- Caerimoniae*: facultas in Domibus
Exercit. sequendi Memoriale Ri-
tuum Benedicti XIII, 650.
- Californiae Prov.*: ei committitur
Miss. Yangchowensis, 445; — de
I cent. ab adventu NN. in regio-
nem Californ., 778.
- Campaniae Prov.*: ab ea seiungitur
Miss. Trincomaliensis, 110.
- Canado-Americ. Martyres*: eorum
Missa celebranda die 16 martii
1949. 433.
- Canali Nicolaus, Emmus*: 936.
- Candidati*: diligenter seligendi
praesertim tempore magisterii,
339; — quid formationis exigen-
dum ante admissionem, 580; —
qui ad Institutum saeculare per-
tinerunt, 783; — examinentur
omnes a Commissione in Pro-
vincia, 785.
- Canisius Petrus, S.*: epistola P. N.
in IV cent. ab apparitione SS.
Cordis Iesu, 678-683.
- Cappello Felix, P.* (Pr. Rom.), 438.
- Captivi*: preces indicuntur pro NN.
captivis, 847.
- Caritas*: de mutua unione et con-
cordia, 737-742; — in NN. hospiti-
o recipiendis, 773-776.
- Carolinarum et Marsh. Insul. Miss.*:
tribuitur Prov. Neo Ebor., 446;
— de laboribus a Prov. Baetica
ibi exercitis, 369.
- Carrillo de Alborno Angelus, P.*
(Pr. Tolet.): Praeses Secret.
Centr. CC. MM., 454.
- Castellana Occid. Prov.*: novi fines
Prov., 463.
- Castellana Orient. Prov.*: novi fines
Prov., 463.
- Catalogi*: parandi occasione Congr.
Gen., 119; — catalogi triennales,
701.
- Catalogus Provinciae*: normae in
eo conficiendo, 350; — dubia
quaedam solvuntur in normis
traditis, 466.
- Catechismus*: vide *Doctrina Chris-
tiana*.
- « *Catholic Alumni Sodality* » (Bo-
ston.), 782.
- Chilianense Coll.* (Vicepr. Chil.):
de 50 anniversario, 564.
- « *Civiltà Cattolica* » (La): de eius
centenario, 838.
- Coadiutores temporales*: epistola P.
N., 511-529; — Penuria FF. CC.,
511; — remedia, 513; — Cura
spiritualis, 513; — cautelae post
Noviciatum, 515; — moderatio
in operibus, 515; — bonum
exemplum eis praebendum, 516;
— exercitia pietatis, 518; — se-
veritas in admissione, 519;
vocationes quaerantur, etiam ex
Collegiis, 520; — de Schola
Praeparatoria pro eis, 522; —
quomodo tractandi 523; — na-
tura status FF. CC., 524; — amor
et reverentia, 526; — puncta Su-
perioribus proposita, 527; —
Praecipua documenta de FF. CC.,
529. — Quomodo agenda Exer-
citia Spir. exeunte Postulatu.
665; — De « oblati », 591.
- Collegia*: eorum gubernatio per Re-
ctorem et Praesidem, 27; — De
institutione alumni tradenda,
35; 874; — alumni caute seligen-
di, 935; — P. N. extollit opus
Coll., 450; — ministerium edu-
cationis magni faciendum, 319;
Societatis paedagogia servan-
da, 320; — alumni formandi no-

- mine et re christiani, 321; Professores, quoad fieri poterit, sint Nostri, 321; — servandus usus Missae cotidianae pro Convictoribus, 594; — auferendus usus ut illi adeant PP. cubacula, 594; — munus docendi doctrinam christianam, 582; — Apostolatus socialis in eis exercendus, 719; — Collegia sint fons vocationum FF. CC., 520; — alumnis nostrorum Coll. commendatur Universitas Tokyensis, 734; — Normae servandae cum de novo Coll. aperiendo agitur, 384; — Epistola ad Conventum Coll. Italiae: carentia vocationum e Coll. Italiae, 365; de feriis et serietate studiorum, 565; — de Religione et pietate, 566; — de PP. Spiritualibus, 566; — de exteriori disciplina, 567. — Instructio de ordinandis Coll. et Universit. in Assist. Amer., 568-579.
- Commercium epistolare*: P. Spiritualis in Seminariis, 17; — de litteris « soli » Praep. Generali, 594.
- Commissarius*: eius munus non instaurandum, 27.
- Communismus*: debellandus, 24; 277-283; — Agendum est, 277; — ope preli, 278; — ostendenda condicio miseranda proletariorum, 278; — exempla nostra in severitate vitae, 279; — doctrina catholica et communistica, 280; — illustranda methodus commun., 281; — dignitas et caritas semper servanda in lucta, 282.
- Concordia*: de mutua unione et concordia, 737-742.
- Confessiones*: facultas eas audiendum sociis romanae peregrinationis, 845.
- Congregatio Generalis XXIX*: indicitur, 112; — notanda quaedam hac occasione, 119; — Eius indictio probatur S. Pontifici, 81; — elenchus PP. Congregatorum, 60-68; — solvitur, 31; — mutationes in Formula, 42.
- Congregatio Procuratorum LXII*: indicitur, 684; — elenchus Viceprovinciarum et Missionum 685; — Domorum maiorum, a P. N. dependentium, pluribus Prov. communium, 689-696; — Notanda quaedam, 696; — Instructio pro Procuratoribus, 698; — Instructio de documentis triennalibus, 701. — Acta quaedam, 855-877. Elenchus PP. Procuratorum, 855; — Prior adhortatio P. N., 857; — conspectus Societatis, 858; — de ministeriis apostolicis, 860; — de statu vitae interioris, 862. — Altera adhortatio P. N., 865; detrimenta vel pericula pro spiritu relig., 865; — de observantia, 866; — amor paenitentiae et crucis, 868. — De formatione NN., 869; — scientifica, 870; — de Tertia prob., 871; — de ministeriis, 871; — de paroeciis, 872; — de Collegiis, 874; — de operibus communib. S. I. 876.
- Congregatio Provincialis*: indicenda ad C. G., 113; 119; — in Viceprov. vel Miss., 119; — Mutationes in Formula, 25; 49. — Indicenda ad Congr. Procurat., 684.
- Congregationes Marianae*: Constitutio Apost. « Bis saeculari », 418-430. — Numerus Sodalitatum et excellentiae vitae 419; — intensitas vitae interioris, 420; — spiritus et actio apostolica, 421; — varia earum dependentia, 423; — eis competunt notae Actionis Cath., 424. — Puncta communia indicantur, 426; aggregatio; Regulae Comm.; dependentia; sodales; moderatores, 426-429. — Benedictio S. Pontificis occasione Conventus Nation. Ital. Universitar., 239; — Allocutio ad Convent. Barcinon. 231. — Epistola S. Pontificis Conventui Promotorum, 808. — Adhaesio collectiva Actioni Cath. in Hispania, 89. — S. Pontifex gratias agit de calamo aureo oblato, 841. — De earum Historia a P. Villaret conscripta, 83. — Epistola P. N. de « Bis saeculari », 489-500. — Gratus animus erga S. Pontificem, 490; — Selectio sodalium, 491; — Regulae austeritas servanda, 492; — efficacitas devotionis marianae, 493; — CC. MM. fons vocationum, 493; — animentur spiritu apostolico, 494; — difficultates solvuntur, 495; — de aliis oneribus, 497; — Modernitas CC.

- MM., 499; — foveantur proinde CC. MM., 499. — Documenta in A. R. de CC. MM., 501. — Recte aestimandae et fovendae, 272-276. — Non sunt antiquatae, 273; — res essentialis est regula vitae, 274; — spiritus interior, 275; — Secretariatus nationalis, 276; — methodus nostra apostolatus, plene moderna, 330; — ad spiritum Societatis, 331; — spiritus apostolicus, 332; — aliis operibus allaborent, 332; — CC. MM. et apostolatus socialis, 722; — quaedam commendantur de earum directione, 927. — Normae pro Assist. Gallicae de CC. MM. et A. G., 904. *Concessionibus et privilegiis*: renovatur Summarium Indulgent. et Privileg. Primae Prim. concess., 408-413; — additamentum Summarium Indulgentiarum et Privileg. Primae Prim. concess., 644; — facultas celebrandi sub diu, 344; 816; 852; — CC. MM. ne fiant circuli ludorum, 345. — Missa de Immaculata Conceptione in die mundi, 645. — Sanatio defectuum in aggregatione Sodalium, 813.
- Congressus*: Rectorum et Praef. Stud. in Italia, 565-568. — Vide *Collegia*. — Internation. Catechisticus, 677; — Superiorum regul. Missionum Sinensium, 505-540; — vide etiam *Sinenses Miss.* — Congressus Superiorum Miss. Indicarum, 781. — Parisiensis de hodierno apostolatu, 340-343; — Bogotanus de prelo, 365.
- Consecratio* S. I. SS. Cordi: declaratur numerus Ordinationis de Litanis, 354.
- Consociationes*: quando permittatur ferri a NN. insignis alicuius consociationis, 785.
- Consultores Provinciae*: de eorum electione et mutatione, 555.
- Cor Iesu SS.*: epistola in IV cent. ab apparitione S. Petro Canisio, 678-683; — ratio renovandi devotionem, 678; — efficax remedium tot tantisque malis, 679; — apti evadamus qui tali dono utamur, 680; — colendum amore, poenitentia et zelo, 681. — Eius devotio commendatur, 290.
- Cor Immaculatum B. M. V.*: eidem Societas denuo consecratur, 28; — eius devotio fovenda; consecratio iteranda, 41.
- Corona*: de usu eam publice ferendi ad fasciam, 598.
- Cosantini Celsus*, Ep. Secr. S. C. de Prop. Fide, 196.
- Creusen Iosephus*, P. (Pr. Belg. Sept.): Assistens electionis et Secretarius C. G., 13; — nominationes, 248; 337.
- Cruciata Eucharistica*: laudatur a Summo Pont., 416.
- Cursus minor Theologiae*: facultas conferendi Baccalaureatum eius alumnis, 228.
- Debita*: normae servandae antequam contrahantur, 595.
- Decreta Congr. Gen. XXIX*: promulgantur, 7. — Historica, 9; — Dispositiva, 32. — Mutationes in Collect. decret., 40.
- Defectus*: a quo et cui manifestandi, 593; 926.
- Delage Aemilius*, P. (Pr. Lugd.), de eius libro: « Qu'est-ce qu'un Catholique », 852.
- Delectus*: in ministeriis, 305.
- « *De Linie* »: periodico Pr. Neerl. normae traduntur, vide « *De Vlaamse Linie* ».
- « *De Vlaamse Linie* »: periodico Pr. Belg. Sept. normae traduntur, 668-676. — A rebus politicis et mere saecularibus abstinendum, 669; — sed veritas Domini evulganda, 669; — partes et factiones vitandae, 670; — libertas Ecclesiae, dignitas humana vindicanda, 674; — concordiae consulendum inter catholicos, 675; — magno animo adlaborandum, 676.
- Dezza Paulus*, P. (Pr. Ven.-Med.): Orator in electione Praep. Gen., 11. — Nominatio, 662.
- Dimissio*: invitorum, 16. — Quaedam mutatio in formulis litterarum dimissionis, 358; — num praecedere debeat monitio et qualis, 939.
- Dispensatio apostolica* de paupertate: facultates denuo renovandae, 140; 850.
- Doctrina*: secuta et solida sequenda, 18; 36; 869; — securitas et soliditas a Summo Pontifice commendatur, 57.

Doctrina Christiana: munus eam docendi, 582. — Tradenda post ultima vota, 938. — Adumenta praebebenda Congressui Internat. Catechist., 677.

Documenta: mittenda occasione Congr. Gen., 120; — triennialia, 701.

Doering Henricus, Exc. (Pr. Germ. Inf.) Episc., 379; 438.

Dolanum Coll. (Pr. Lugd.): eius centenarium, 907.

Domus maiores: elenchus occasione Congr. Gen., 122; — et opera communia, 126; — immediate a P. Generali dependentes, 125.

«*Donati*»: vide «*Oblati*».

D'Souza Ioannes B., P. (Pr. Ven. Med.), 662.

Eberschweiler Gulielmus, S. D.: de eius Causa, 236.

Eegenhovense Coll.: normae ad docendam Theologiam et Philosophiam, vide *Studia Superiora*. — Eegenhovensis Cursus Theologicus: inter Facultates Theologicas annumeratur, 438.

Elenchus: PP. Congregationis Generalis, 60-68. — Viceprovincia- rum et Missionum occasione Congr. Gen., 115. — Domorum et operum: occasione Congr. Gen. 122; — domorum et operum communium, 126. — Viceprov. et Missionum dependentium, 361. — Viceprov. et Missionum, occasione Congreg. Procurat., 685; — Domorum maiorum, a P. N. dependentium, et pluribus Prov. communium, 689-696. — PP. in LXII Congregatione Procuratorum, 855. — Elenchus NN. vinculis detentorum, 849.

Eleemosynae: normae ad eleemosynas ex America comparandas, 355; — pecuniae non directe ad Prov. vel Miss. sed ad Patrem Gen., 356.

Elter Edmundus, P. (Pr. Pol. Mai.), 662.

Episcopi, vide *Auctoritates eccl.*

Ephemeridum scriptores: Romae colloquia eis ne concedantur, 903.

Esteban Thomas, S. D.: de eius Causa, 833.

Examina: scholastica, 21; — examen ad gradum: nullum ius pro Scho-

lasticis excludendi aliquem examinatorem, 784.

Examinatores: in examine ad gradum nullum ius pro Scholast. aliquem excludendi, 784. — Secretum servandum ab examinat., et si solus sit, 592. — Examinatorum Commissio sit in singulis Prov. de admittendis, 785.

Exercitia Spirituality: eorum spiritu imbuendi NN. 35; 57. — Methodus S. P. Ign. laudatur a Summo Pontifice, 238; — laudantur fructus, 436; — prior inter methodos nostri apostolatus, 328; — ad efformandos duces catholicos, 329; — genuina tradantur, 329. — *Epistola P. N. ad Societatem* occasione IV cent. ab approbatione, 468-480. — De IV centenario, 468; — Exercitia pro NN.: plena recollectione, 473; — Deus agere sinatur, 474; — sint vere Ignatiana, 475; — Exercitia pro externis: eadem puncta servantur, 475; — servetur indoles propria Exercit., 477. — Exercitia et apostolatus socialis, 721; — eorum fructus, 861; 871. — Quomodo tradenda FF. CC., 527. — Quomodo peragenda exeunte Postulatu, 665. — Tradita Sacerdotibus ut artem addiscant ea dandi, 461. — Prorogatur facultas Missae vot. S. Ignatii, 93. — Facultas sequendi Memoriale Rituum Benedicti XIII, 650. — De praecepto paschi. adimplendo tempore Exerc. 799; 847.

Expensae: vide *Impensae*.

Experimenta Societatis: Exercitia Spir. a Candidatis Coadiut., 383. — Normae quaedam de eis in Tertia probatione, 751.

Executio: decretorum commendatur, 7; — urgenda et quibus rationibus, 32-34.

Extraterritorialitas: Romae hoc privilegio NN. caute utantur, 902.

Faber Petrus, B: epistola ad Societatem de IV eius Centenario, 131. — Hac occasione permittitur Missa, 85.

Facultates: quaedam a Congr. Gen. concessae Patri Gen., 29; — PP. Visitorum prorogantur, 80; — extraordinariae PP. Visitorum, Visitorum prorogantur, 80; —

108. *Vicennales*: renovantur, 85; — earum elenchus, 86-88; — communicantur, 136; — de earum usu perdurante Anno Sancto, 655; 727. — *Facultates in usu Dispensationis Apostol.* de stipendiis, renovandae, 140; 850. — *Facultates extraordinariae*: renovandae post electionem Praep. Gen., 145. — *Benedicendi Aquam S. Ignatii* renovatur, 654; 707; — celebrandi sub dio et concionandi, 816, 852; — audiendi confessiones sociorum romanae peregrinationis, 845; — de praecepto paschali in Missionibus ad populum et Exerc., 847.
- Feminae*: de earum admissione in Universit. NN., 22.
- Feriae aestivae*: vide *Vacationes*.
- Ferrua Antonius, P.* (Pr. Taur.), 249; 438.
- Fernandes Laurentius, P.* (Pr. Tos.), 662.
- Fluminis Magdalenae Praefect. ap.*: erigitur in Vicar. apost. et mutat nomen, 812.
- Foedera Perseverantiae*: prorogatio indulgent., 80.
- Foedera SS. Cordis*: laudantur a Summo Pontifice, 417.
- Formatio NN.*: in Tertia prob., 871.
- Formula dimissionis*: quaedam mutationes, 359.
- Formulae Congr. Gen. et Prov.*: mutationes, 42; 49; — vide etiam *Congregatio*.
- Fourcadier Stephanus, Exc.* (Pr. Tos.), 248; 368.
- Francisci Xav., S. Coll.* (Pr. Neo Ebor.), eius centenarium, 366.
- Friedl Richardus, S. D.*: de eius Causa, 93; 236; 833.
- Gárate Franciscus, S. D.*: de eius Causa, 93; — Decretum introduct. Causae, 801; — Congregatio ordinaria, 833; — alia de eius Causa, 833.
- García Martín Ignatius, P.* (Pr. Tolet.), 99.
- Germaniae Prov.*: Instructio de instituendo Iunioratu, 561.
- Germaniae Infer. Prov.*: ab ea seiungitur Miss. Iaponica, 530; 586.
- Germaniae Sup. Prov.*: ab ea seiungitur Miss. Helvetica, 260; 368.
- Ghellinck (de) Iosephus, P.* (Pr. Belg. Mer.), 658.
- Giordano Godefridus, P.* (Pr. Neapol.), 439.
- Gleeson Franciscus, Exc.* (Pr. Oregon.), Episc., 438.
- Glennie Ignatius T., Exc.* (Pr. Neo Aur.), Episc., 249.
- Goetstouwers Ioannes B., P.* (Pr. Belg. Sept.): eius labor in *Synopsi Historica S. I.*, 851.
- Gonzalez Emmanuel et Soc. MM.*: de eorum Causa, 236; 434.
- Gradus academici*: concedendi vel negandi ratio, 20.
- Graeca Miss.*: seiungitur a Pr. Sicula, unitur Vicepr. Prox. Or., 253.
- Graeco-catholici candidati*: de eis admittendis in S. I., 544.
- Gregoriana Universitas*: immediate pendet a Praep. Generali, 27; 40; — Summus Pontifex approbat decretum Congr. Gen., 92; decretum promulgatur, 142; illi applicati vocem utramque habent in propria Prov., 129. Pro ea expetuntur viri, 41; 455.
- Gregorius X, Summ. Pont.*: de eius Causa, 182.
- Gröber Conradus*: Archiep. Friburg., 380.
- Guffens Iosephus, Exc.* (Pr. Belg. Mer.), Episcop., 662.
- Guillon Georgius, P.* (Pr. Lugd.), 97.
- Haeck Hermannus, P.* (Pr. Belg. Sept.), 248.
- Haichowensis Praefect.*: erigitur, 652; 803.
- Hannon Ioannes, P.* (Pr. Hibern.): Assist. Angliae, eius obitus, 337.
- Hérouisée Augustinus, Exc.* (Pr. Franc.): episc., 248.
- Hebraica lingua*: servetur in scholis iuxta Constitut. Apost. 836.
- Helvetica Viceprov.*: fit Independentens, 260.
- Henry Yvo, P.* (Pr. Franc.), 661.
- Hertling Ludovicus, P.* (Pr. Austr.), 249.
- Hickey David F., Exc.* (Pr. Missour.), Episc., 439.
- Hispaniae Assistentia*: nova distributio Prov. septentrional.: 462; 558.
- Hospites*: Nostri Romam venientes ubi recipiendi, 579; — hospitalitas commendatur, 773.

- Hoyos (de) Franciscus, Ven.:* de eius Causa, 94; 237; 434; 833.
- Humilitas:* de eius carentia, 863.
- Iamshedpurensis Miss.:* erigitur et Pr. Maryl. committitur, 443.
- Iaponi:* de missione inter Iaponos Brasiliae, 779.
- Iaponica Viceprov.:* commendatur a Summo Pontifice, 98; seiungitur a Prov. Germ. Inf. et in Viceprov. indep. erigitur, 530; 586; — suffragia pro NN. defunctis, 363; 742; — de sociis mittendis et auxiliis 129; 753; 853. — Quo tempore convenire debeant novi Missionarii, 460. — Facultas Philosoph. erigitur in Universit. Tokyensi, 659. — Commendatur toti Societati Universitatis Tokyensis, 729-736. — De IV cent. ab adventu S. Francisci Xav., 755-766.
- Ibarguren Saturnini, S. D.:* de eius Causa, 94; 237.
- Ignatius, S. P.:* renovatur quaedam facultas benedicendi Aquam S. Ignatii, 654; 707.
- Impedimentum:* ex infirmitate capitis, 15; 40; — originis, 16.
- Impensae ordinariae et extraordinariae:* quomodo intellegendae, 382.
- Indiae:* de conventu Superiorum Reg. NN. Missionum, 781. — Litterae de mutua unione et concordia ad Super. cuiusdam Miss. Indicae, 737. — Sociale Institutum ibi ineundum, 921.
- Indii Americae Sept.:* de S. Ordinatione primi Sacerdotis, 556.
- Indulgentiae:* plenaria die festo I. de Britto et Bern. Realino, 406; — quaedam plenariae extenduntur, 407; — summarium earum Primae Prim. C. M. concess. renovatur, 408-411. — Additamentum Summario Indulg. et Privileg. CC. MM. 644. — Quedam pro Noviciis renovantur, 431; — renovantur pro quadam prece a R. P. Ledóchowski composita, 655.
- Infirmitas capitis:* impedimentum essenziale Societatis, 40.
- Informationes:* ad prima vota a quibus et quomodo accipiendae, 785; — ad ultima vota accurate conficiendae, 786.
- Insigne:* alicuius consociationis quando ferri permittatur, 785.
- Instituta Romana S. I.:* contributio sociorum e tota Societate, 459.
- Institutio:* NN. laudatur et commendatur, 134; — ad apostolatum socialem, 715. — Juventutis, 135.
- Institutum:* sancte servandum, 56.
- Institutum Biblicum:* mutationes quaedam in Statutis, 402. — Pro eo expetuntur viri, 455.
- Instructio:* de S. Scriptura, 262-266. — Pro PP. Procuratoribus, 698. — De instituendo Iunioratu in Germania, 561; — de Collegiis et Universit. in America Sept. ordinandis, 568-579.
- Insulae Marianaë:* separantur a Vic. Ins. Carolin. et de Marshall, 89.
- Integritas Exercitiorum:* servanda, 477.
- Interpretatio:* vocis « antiquissimi », 197.
- « *Intervistae* »: ne concedantur Romae scriptoribus ephemeridum, 903.
- Italiae Assist.:* Conventus Rect. et Praef. Stud. Coll., 565-568. — De doctrina christiana docenda in Coll. et Ecclesiis, 582. — Normae pro vacationibus aestivis, 909.
- Itinera:* iter ad Urbem Romam non nisi obtenta facultate P. N., 198; — item de itinere longiore ministerii causa, 198. — Normae de comitandis peregrinis Romam durante Anno Sancto, 667. — Itinera vacationum tempore, 910. — Romam venientes quo recipiendi, 579.
- Iubilaeum:* sacerdotale Summi Pontificis, quomodo celebrandum, 541. — Vide *Annus Sanctus*.
- Iunioratus:* instructio de eo instituendo in Germania, 561.
- Jeningen Philippus, S. D.:* de eius Causa, 94; 434; 657; 834.
- Janssens Ioannes B. (A. R. P. N.):* eligitur Praepositus Generalis, 13.
- Kalendarium S. I.:* facultas de eius usu, 256.
- Kennally Vincentius I., P. (Pr. No-vae Angl.),* 99.
- Kingsiensis Miss.:* erigitur in Dioecesisim, 213.

- Kisantuens* *Vic. apost.*: eius fines mutantur, 814.
- Konopka Vladimirus*, *P.* (Pr. Pol. Min.), 439.
- Kurseongense Coll.*: aliqui cursus Theologiae transferuntur ad Coll. Poonense, 545. — Servetur in Scholis lingua hebraica, 836.
- Kwangensis Vicar. apost.*: eius fines mutantur, 814.
- La Farge Ioannes*, *P.* (Pr. Neo Ebor.), 97.
- Lassalle Hugo*, *P.* (Pr. Germ. Inf.), 98.
- Latina lingua*: qua ratione utenda a Schol., 18; 42. — In docendis scientiis sacris, 19.
- Lázpita Ioannes B.*, *P.* (Pr. Cast. Occ.), 661.
- «*Legio Mariae*», 497.
- Legionensis Prov.*: novi fines Prov., 463.
- Leonianum Coll.*: vide *Anagninum Coll.*
- Leturia Petrus*, *P.* (Cast. Or.), 181.
- Libri*: quidam a bibliothecis NN. removendi, 882.
- Lingua latina*: vide *latina lingua*.
- Lischerong Gasparus*, *P.* (Pr. Hung.), 249.
- Litaniae communes*: declaratio cuiusdam numeri Ordinationis, (de Consecratione S. I. prima feria sexta mensis), 354.
- Liturgia*: in ritu latino et orientali, 892.
- Loyolaea Universitas* (Pr. Neo Aurel.), 590.
- Lovaniensis cursus philosophicus*: inter Facultates Philosophicas annumeratur, 437. — Normae datae Coll. Lovan. pro Theol. et Philos., vide *Studia superiora*.
- Lugdunense Coll. S. Ioseph*: de 75° anniversario, 553.
- Lugdunensis Prov.*: ei committitur Miss. Tchadiensis, 216.
- Lusakensis Praefect. apost.*: in Vicariatum erigitur, 817.
- Luxemburgensis M. Ducatus*: unitur Prov. Belg. Mer., 255.
- Magister Novic.*: eius licentia requiritur ut Novicii cum aliis communicent, 593. — De informationibus ad prima vota, 785.
- Magisterium*: Scholasticum diligenter eo tempore pervestigandi, 339.
- Mangin Leo et Soc. MM. Sinenses*: de eorum Causa, 237; 434; 657; 834.
- Marchetti-Selvaggiani Franciscus* (Emmus Card.), 195; 590.
- Maria B. Virgo*: petitio R. P. Vicarii Gen. et Curiae pro eius Assumptionis definitione, 182; — idem ab A. R. P. Gen. nomine Congr. Gen., 188. — Aliae petitiones, 103. — Vide etiam *Assumptio*; *Mediatio*. — Eius purissimi Cordis devotio fovenda, 292. — Missa et Officium pro NN. in Sinis de B. M. V. «*Auxilio Christianorum*», 658. — B. M. V. a Strata festum in Sinis, 840.
- Marianopolitanum Coll.* (Pr. Can. Inf.): facultas dandi Lauream in Philos., 97.
- Marti Iosephus*, *P.* (Pr. Tarr.): Includor in electione Praep. Gen., 11.
- Martinez Aemilius et Soc. MM.*: de eorum Causa, 657.
- Martinez Braulius et Soc., SS. DD.*: de eorum Causa, 834.
- Martyres Canado-Americ.*: eorum III Centen., 177.
- Marylandiae Prov.*: ei committitur Miss. Iamshedpurensis, 443.
- Maunoir Iulianus*, *Ven.*: de eius Causa, 237; 434; — de herocitate virtutum, 641; 657; — Congregatio praeparatoria, 834.
- Mayer Rupertus*, *S. D.*: de eius Causa, 834.
- McCarron Ioannes*, *P.* (Pr. Hibern.), 659.
- McEleney Ioannes J., Exc.* (Pr. Novae Angl.), 842.
- Medatio B. M. V.*: petitioni de ea supersedendum, 28.
- Meditatio*: integra hora perducta, 474. — Reddatur possibilis pro FF. CC., 518.
- Melitensis Viceprov.*: seiuncta a Prov. Sicula, independens erigitur, 287; 376.
- Messanense Coll.* (Pr. Sic.): de IV eius Centenario, 550.
- Mexicana Prov.*: gratulationes et commendationes post habitam visitationem R. P. Assist., 546. — De eius Miss. Tarahumarensi, 919.
- Micard Clemens*, *Emmus*, 936.
- Ministeria*: Epistola de Ministeriis nostris, 299-336. — Necesse est ea deligere, 304; — delectus fiat

- spiritu « catholico », 306; — regulae sequendae: bonum maius et magis universale, 308; — respiciatur bonum maius futurum, 310; — recta intentio dirigat, 311; — a quo deligenda, 312. — Labor scientificus, 315; — Collegia, 319; — Missiones exterae, 322; — ministeria ad proletarios, 326. — De methodis: labor interior, 327; — Exercitia spir., 328; — CC. MM., 330; — Apost. Orationis, 333. — Ministerium Collegiorum extollitur a P. N., 456; — usque dum nequeunt applicari neosacerdotes ad min. cum mulieribus, 937. — Ministeria in aliena Provincia de licentia P. Prov. vel Generalis, 198.
- Missa*: nocturno tempore in missionibus ad populum, 432; — SS. MM. Canado-Amer. celebranda die 16 martii 1949, 433. — Servandus usus Missae cotidianae pro Convictoribus, 594. — Facultas celebrandi sub diu Directoribus CC. MM. concessa, 344; 816; 852; — Missa Immaculae Conceptionis in die mundiali CC. MM., 645.
- « *Missio Orientalis* », 887.
- Missiones ad populum*: Missa noctu permittitur, 432. — De praecepto pasch. adimplendo tempore miss., 799; 847.
- Missiones exterae*: ministerium Societatis, 322; — augendus numerus Missionariorum, 323; — ex optimis deligendi, 325. — Magis iuvandae, 23. — Necessitas apostolatus socialis in eis, 723. — De Scholasticis eas exoptantibus, 386. — Non imponenda illis contributio ad sumptus communes Prov., 385. — Consilia ad Superiores Miss. Sinensium, 505-510. — Conventus Superiorum Reg. Missionum Indicarum, 781. — De conventibus Superiorum quarundam Miss., 109. — *Missionum elenchus* occasione Congr. Gen., 115; — alius elenchus, 361. — Num a NN. dandum sit nomen Consociationibus missionariis, 599.
- « *Missionum dies* »: celebrandus et fovendus, 137.
- Moderatio*: in laboribus FF. CC., 515.
- Moneta*: quinam valor tribuendus monetae aureae in facultate Provincialium et Superiorum, 597.
- Monitio*: canonica et paterna, 939.
- Monnens Theodorus, P.* (Pr. Belg. Sept.), 99.
- Moreau Antonius M., S. D.*: de eius Causa postulatio, 782.
- Munuscula*: oblata occasione Ordinationis, 939.
- Naughton Iacobus W., P.* (Pr. Missour.): nominatur Secretarius Societatis, 846.
- Neapolitanum Coll. Max. NN.*: de quinquagesimo anniversario, 588.
- Neerlandica Prov.*: litterae occasione I centenarii, 744-751.
- Negri Guido, S. D.*: de eius Causa postulatoriae, 936.
- Neo Aurelianensis Prov.*: recipit Miss. Trincomaliensem, 110.
- Neo Eboracensis Prov.*: recipit Missionem Insul. Carolin. et Marshall, 446.
- Neo sacerdotes*: de munusculis eis oblatis, 939. — De ministeriis eorum cum mulieribus, 937.
- « *Nova Theologia* », 58. — Vide *Doctrina*.
- Novicii*: quid formationis habere debent ante admissionem, 580. — Eis commendatur abnegatio et oboedientia, 908; — eorum institutio socialis, 939. — De usu publice ferendi coronam ad fasciam, 598. — De eorum communicatione cum aliis, 593. — De Noviciis Coadiut. tempor. cura habenda, 514. — Renovatur facultas emittendi vota extra Noviciatum, 800; — et ruri commorandi, 430; 534; — renovantur quaedam indulgentiae, 431.
- « *Nuntii SS. Cordis* »: ne deflectant a recto spiritu, 291.
- Oboedientia*: erga Auctoritates eccl., 269-272. — Commendatur, 683.
- « *Oblati* »: seu « donati » loco FF. CC., 591.
- Obolum S. Petri*: gratiae aguntur de eo, 821.
- Observantia regularis*, 867.
- Olivaint Petrus et Soc. MM.*: de eorum Causa, 94; 237; 434.
- Opera communia Societatis*: adiuvanda, 876.

- Ordinatio*: de « Ramo Orientali in S. I. », 887.
- Ordines minores*: renovatur facultas eos dandi NN. post Philosophiam, 220.
- Orientalis ramus in S. I.*: epistola et ordinatio P. N., 887.
- Orientalis ritus*: operarii parandi, 24; — Diaconi perpetui non inducendi, 24. — Ritus orientalis et apostolatus, 768-773; — ritus or. in Societate, 887. — De admittendis graeco-catholicis, 544. — Facultas celebrandi diebus aliturgicis, 77.
- Osterleyensis Domus Stud.*, 373.
- Paenitentia*: adhibenda, 681-683; — eius amor, 868.
- Paradigmata*: statisticarum, 347.
- Paraquaria*: cum Bolivia erigitur in Viceprov. depend. a Pr. Tarrac., 883.
- Pardo Paulus, P.* (Pr. Leg.), 662.
- Paredes Maria Anna a Iesu, B.*: de eius Causa, 237; 657; — decretum Canonizationis, 834.
- Paroeciae*: mens S. P. Ignatii semper servanda de eis acceptandis, 872.
- Pascucci Iuvenalis* (Abb. Gen. Canon. Later.), 195.
- Pasetto Lucas E.* (Ep. Secr. S. C. de Relig.), 196.
- Patroni Aldus, Exc.* (Pr. Ven.-Med.), Episc., 439.
- Paupertas*: quaestiones de ea committuntur Commissioni peculari, 23. — Constituitur Commissio de paupertate, 336. — Facultates ordinariae et extraordinariae de ea renovandae, 140; 145; — renovandae facultates in usu dispensationis apost., 850. — De munusculis occasione Ordinationis, 939.
- Pericula pro NN.*: defectus vitae inter., 863; — fuga silentii et recollectae vitae, 866; — de observantia regulari, 867.
- Persecutio*: in Societatem, 847.
- Peruffo Attilius M., P.* (Pr. Ven.-Med.), 662.
- Petit Adolphus, S. D.*: de eius Causa, 94; 237; 434.
- Peypock Emmanuel, S. D.*: de eius Causa, 834.
- Philosophia* (normae traditae Coll. Lovan, et Eegenhov.): Thomas sequendus, 485; — valor rationis humanae, 485; — de problemate critico, 486; — Philosophia per gradus tradenda, 487.
- Pignatelli Iosephus, B.*: de eius Causa, 835.
- Pinto Edwinus, Exc.* (Pr. Cast. Or.), Episc., 662.
- « Pioneer Total Abstinence Association »*, 766.
- Politicae res*: qua ratione NN. in eis se gerere debeant, 267-272. — Ab eis abstinendum in periodicis, 669; — sed veritas evulganda; — partes et factiones vitandae; — libertas Ecclesiae vindicanda, 674.
- Polonorum Coll.* in Urbe: sub moderamine Societatis transit, 437.
- Poonense Coll.*: eo transferuntur aliqui cursus Theologiae e Coll. Kurseongensi, 545.
- Poonensis dioecesis*: clero saeculari committitur, 659.
- Poonensis Miss.*, 921.
- « Posol Bozského Srdca Ježíšovo »* (Vpr. Slov.), 97.
- Postulatus FF. CC.*: Exercitia spir., 383. — Vide etiam *Coadiutores*.
- Potestas*: excipiendi vota, 937.
- Praefectus spiritus*: non ei manifestandi defectus aliorum, 593.
- Prelum*: eius ope agendum contra communis., 278-282. — De centro preli russici ad Coll. Russicum, 776.
- Prima Primaria Congr.*: Summarium Indulg. et Priv. 408-413; — aggregatio, 426.
- Privilegia*: C. M. Primae Prim. concessa renovantur, 408-413.
- Pro Michael, S. D.*: de eius Causa, 94; 237; 435.
- Procuratores*: de Congr. Procur. documenta, 684-707. — Vide etiam *Congregatio Proc.*
- Professio*: 4 votorum ob insignem competentiam in scientiis, 22; 41.
- Professores*: numerosiores parandi, 284; — in NN. Scholasticat. prius biennium agant, 284.
- Proletarii*: urgent ministeria cum eis, 326.
- Promotores*: Congregationum MM., vide *Congregationes MM.*
- Provincialis*: per eum petatur licentia Romam adeundi, 198; — eius licentia pro ministeriis in aliena Prov., 198.

- Provincialismus*: vincendus in laboribus, 306.
- Proximus Oriens (Vicepr.)*: ei unitur Missio Graeca, 253.
- Rabussier Stephanus Ludovicus S. D.*: de eius Causa, 657; 835.
- Ramus Orientalis in S. I.*: epistola et ordinatio P. N., 887.
- Ratio Studiorum*: protrahendum experimentum, 19; 37; — Commissio instituenda de ea, 38; — a Patre Generali promulganda, 38. — Difficultates inventae in ea applicanda expetuntur, 448.
- Realino Bernardinus, S.*: de eius Causa, 94; 147; — decretum Canonizationis et Homilia S. Pontificis, 222; — eius memoria in Epistola «De Ministeriis nostris», 300; — mutatio in eius Officio, 362; — indulgentia eius die festo, 406; — Litterae decretales Canonizationis, 611; — Patronus Lyciensis civitatis, 658.
- Recollectio*: plena commendatur tempore Exercit., 473.
- Récursus*: ad Super. mediatos et ad P. Gen., 197.
- Regulae Communes*: mutatio in Reg. 10, 42.
- Reiff Carolus, P. (Vicepr. Iapon.)*, 662.
- Relatores*: mittendi a Viceprov. independent. occasione Congr. Procurat., 697-700.
- Religiosus status*: allocutio S. Pontificis de statu religioso, 823-832. — De conventu internat. Religiosorum, 882.
- Rem Iacobus S. D.*: de eius Causa, 435; 835.
- Restrepo Ioannes, M., P. (Pr. Colomb.)*, 99.
- «*Revista Portuguesa de Filosofia*», 244.
- Rio de Janeiro*: in ea erigitur Univ. Cath. et Soc. Iesu committitur, 239.
- Ritus Orientalis*: vide *Orientalis ritus*.
- Romero Iosephus, P. (Pr. Mex.)*, 365.
- Roothaan Ioannes, S. D.*: de eius Causa, 435.
- Rubini Florindus*. Praef. Gen. Cler. Min. Infirm., 196.
- Rubio Iosephus, S. D.*: de eius Causa, 237; 657.
- Rus*: prorogatur facultas pro Noviciis ruri commorandi, 430; 534.
- Russicum Coll.*, in Urbe: de XXV anno ab eo Societati commissio, 768-773. — De centro apostolatus preli russici constituendo, 776.
- Saecularia*: vitanda, 669; — sed plura Religionem et Ecclesiam attingunt, 670.
- Sanctae Mariae Coll. NN. (St. Mary's - Pr. Miss.)*: de eius centenario, 583.
- Sancti Francisci X.* Praefect. apost. erigitur, 78.
- Sancti Leopoldi Coll. Max. (Pr. Bras. Mer.)*: in Pont. Athenaeum erigitur, 95; — inter Facultates annumeratur, 658.
- Sarlatense Coll. (Pr. Tolos.)*: eius centenarium, 905.
- Sarire Victor, Exc. (Pr. Tolos.)*, Episc., 438.
- Schaaf Valentinus*, Minist. Gen. O. F. M., 195.
- Scholastici*: instantur in doctrina et apostolatu sociali, 39; 715; — de eorum laboribus in officinis, 939. — Instituti in cognitione et usu S. Scripturae, 263-267. — Nonnulli mittendi in alias Provincias ad studendum, 286; — applicandi ad studia specialia, 385; — qui frequentant Universitates, 598. — Missiones petentes, plerumque ad Miss. Provinciae assignantur destinantur, 386. — Parandi pro Miss. Sinensibus, 916. — De eorum vacationibus aestivis, 257; 909.
- Schönegger Arthurus, P. (Pr. Germ. Sup.)*, 248.
- Schwendimann Fridericus, P. (Pr. Austr.)*, Director Gen. delegatus Apost. Orat., 676.
- Scientiae*: ratio admittendi ad Profess. viros insignes, 41. — Labor scientificus fovendus, 315; — abnegationem requirit, 317; — viri periti exiguntur, 318.
- Scriptura Sacra*: commendatio et decretum, 18; 36. — *Instructio* de assidua eiusdem lectione, 262-266. — Necessitas, 262; — materia, ordo, tempus, lingua, 263; — adiumenta varia, 265; — specimen distributionis lectionum, 266.
- Secretum*: servandum ab unico Examinatore, 592.

Shanghaiensis Miss.: quaedam mutationes communicantur, 651; — dioecesis dividitur, 652; 803.

Sicula Prov.: ab ea seiungitur Missio Graeca, 253; — et Vicepr. Melit., 287; — epistola hac occasione, 374. — De IV centenario Coll. Messanensis, 550.

Sinenses MM.: vide *Mangin Leo et Soc. MM.*

Sinenses Missiones: Conventus Super. Reg., 505-510. — Maior unitas actionis et caritatis, 506; — vincendus nationalismus et provincialismus, 507; — NN. institutio, 507; — reditus Missionariorum in patriam, 508; — de methodo evangelizationis, 508; — de praesenti statu Missionum, 509. — Constituitur in eis Visitator, P. Burkhardt Franciscus, 588. — Parandi etiam nunc Scholastici pro eis, 916.

Sociale Institutum: in Indiis ineundum, 921.

Socialis Apostolatus: vide *Apostolatus socialis*.

Societas Iesu: laudes et hortationes Summi Pontificis, 54; — commendantur Provv. et Missiones persecutioni subiectae, 538. — Societatis Iesu progressus et pericula, 858.

Soler Anna a S. Sabina, S. D.: de eius Causa postulatio, 782.

«*Soli*» litterae: vide *Commercium epist.*

Stanislaus Kostka, S.: indulgentia quaedam pro eius Officio, 431.

Statisticarum rationes: quaedam mutationes in paradigmatis, 347.

Statuta Pontif. Instituti Biblici: quaedam mutationes, 403.

Stipendia: renovandae facultates de eis acceptandis, 140.

Studia superiora: normae quaedam de studiis superioribus, 283-287.

— Numerosiores laureati parandi, 284; — Professores NN. biennium prius agant, 284; — de Biennistis, 285; — aliqui Scholastici in alias Provincias mittantur, 286; — serio studiis incumbatur, 286. — Normae traditae Collegiis Lovaniensi et Eegenhovensi, 480-489. — *Theologia*: serio et profunde tractanda, 482; — submissio Ecclesiae, 483; — aestimatio Scholasticae, 483; — de pruritu no-

vitatum, 484. — *Philosophia*: Thomas sequendus, 485; — valor rationis humanae, 485; — de problemate critico, 486. — Philos. per gradus tradenda, 487. — Studia praerequisita ad cursus academicos, 20. — Studia specialia: ad ea applicandi plerumque qui libenter aggrediuntur, 385. — Studia apud Universitat. laicales serio et ab aliis laboribus liberi NN. compleant, 598. — Vide *Ratio Studiorum*.

Suffragia: pro defunctis S. I., 42. — Utrum cumulentur pro eo qui plura munera gessit, 592. — Pro NN. Vicepr. Iaponicae, 363; 742.

Sullivan Bernardus I, Exc. (Pr. Missour.), Episc., 248.

Summus Pontifex: audientia PP. Congr. Generalis, 52; — Allocutio eisdem habita, 54. — Approbat indictionem Congr. Gen., 81. — Societati benedicit, 218; — gratias agit de omnibus, precibus vel obolis, 220; 401; 644; 807; 821; 841. — Eius benevolentia in Societatem, 857. — Allocutio ad Conventum internat. Religiosorum, 823-832. — Benedicit Conventui Nat. Ital. CC. MM. Universitar., 230; — Allocutio ad sodales MM. Barcinon., 231; — commendat Universit. Xaverianam Bogotanam, 241. — Epistola occasione Conventus Promotorum CC. MM., 808. — Epistola ad Apost. Orat. pro «Cruciata precum», 815. — De cooperatione Societatis pro definiendo dogmate Assumptionis, 822. — De iubilaeo sacerdotali, S. Pontif., 541.

Sumptus communes Prov.: non imponendi Missioni, 385.

Superiores: eis commendatur executio, 7; 33; — ut decreta C. G. communicent, 8 — Paranda instructio pro eorum munere, 34. — Cura habenda de institutione NN. in S. Scriptura, 265. — Deligere debent Ministeria, 312. — Puncta eis proposita de FF. CC., 527. — De quam summa disponere possint monetae hodiernae, 597.

«*Synopsis Historica S. I.*»: nuntiatur nova editio, 851.

- Tabacum*: de eius usu in quibusdam Prov., 916.
- Tamingensis Miss.*: in Dioecesim erigitur, 226.
- Tarahumarensis Miss.*: mutatio finium et erectio in Miss. sui iuris, 819. — Quinquagesimus annus ab ea inita, 918.
- Tarraconensis Prov.*: novi fines Prov., 463. — Ei committitur Viceprov. depend. Boliviano-Pa-raquar., 883; 923.
- Tchadiensis.*: Miss.: erigitur in Praefect. Apost., 216.
- Tchang Iosephus*, P. (Pr. Austr.), 438.
- Tedeschini Fridericus*, Emmus. Card., 196.
- Tena Richardus et Soc. MM.*: de eorum Causa, 435.
- Tertia probatio*: normae quaedam de experimentis, 751. — Formatio tradenda, 871. — PP. calleant linguam loci, 503.
- Theologia*: (normae ad Coll. Lovan. et Eegenhov.) serio et profunde tractanda, 482; — submissio sententiae Ecclesiae, 483; — aestimatio Scholasticae; — vitandus pruritus novitatum, 484. — Facultas dandi Baccalaureatum alumniis cursus minoris, 228. — De «*Theologia nova*», 870.
- Tituli academici*: abstinendum ab usu immodico, 385.
- Tokyensis Universitas.*: Facultas philosophica in ea erigitur, 659. — Toti Societati commendatur, 729; 762.
- Tomeck Vincentius*, P. Gen. Scol. Piar., 590.
- Tonsura sacra*: renovatur facultas eam dandi NN. post Philosophiam, 220.
- Toro (del) Guido*, P. (Pr. Bras. Central.), 779.
- Tremblay Gerardus*, P. (Pr. Can. Inf.): Director Gen. Del. Ap. Orat., 346.
- Trincomaliensis Miss.*: separatur a Prov. Campaniae, 110.
- Tulliolanum Coll.* (Pr. Hibern.): inter Facult. Philosoph. annumeratur, 436.
- Turnholtanum Coll.* (Pr. Belg. Sept.): eius centenarium, 907.
- Tusculanum Coll.* (Pr. Rom.): 766.
- Tynán Ioannes W.*, P. (Pr. Neo-Ebor.), 366.
- Unio*: de mutua unione et concordia, 737-742.
- Universitates*: de NN. qui eas frequentant, 598.
- Uruquariensis regio*: administrative dividitur a Prov. Argentina., 879.
- Vacationes aestivae*: normae pro Scholasticis ad Assist. Galliae, 257; — pro Assist. Italiae 909.
- Valparaisensis Res. et D. Exerc.* (Pr. Chil.): eius centenarium, 918.
- Velasco Ignatius et Soc. MM.*: de eorum Causa, 435.
- Vénard Theophanus*, B.: de eius Causa, 195.
- Veneto-Mediol. Prov.*: de eius centenario, 179. — Ei conceditur festum B. M. «*Matris Divinae Gratiae*», 95.
- «*Vera Vita*»: libellus periodicus (Pr. Neap.) fovendus, 583.
- Vestis Societatis*: resumenda in Pr. Belg. Sept., 298.
- Viceprovinciae*: elenchus occasione Congr. Gen. 115.
- Villaret Aemilius*, P. (Pr. Camp.): de Historia CC. MM., 83; 247. — Gratiae expleto munere Praesidis Secret. Centr. CC. MM., 549.
- Visitatores*: eorum facultates prorogantur, 80. — Indicta Congr. Gen. munere suo fungi desinent, 107; — eorum Facultates extraordinem, 108.
- Vita interior*: Epistola ad Societatem, 147-176: detrimentum ob nimia opera exteriora, 149; — vitam interiorem exigit spiritus S. Ignatii, 150; — exempla NN. Sanctorum, 153; — fecunditas apostolatus, 153; — studia nostra, 154. — Superiores moderentur opera subditorum, 157; item subditi, 158. — Fidelitas in regulari observantia, 159; — in exercitiis pietatis, 164. — Servanda contra nimiam operositatem externam, 17; 34; 135; — necessaria ad ministeria, 328.
- Vocationes*: FF. CC. penuria et remedia, 511.
- Vogt Ernestus*, P. (Pr. Bras. Mer.), 662.

Vota Societatis: devotionis; de natura et vi, 381. — *Prima*; informationes ad ea assumantur a Rectore et Consult. domus, 785. — Renovatur facultas ea emittendi extra Noviciatum, 800. — Potestas ea accipiendi, 937. — *Ultima*: nihil mutandum in ritu emittendi, 23. — Informationes accurate assumendae, 786. — Quo die emittenda, si festum Purificationis transfertur, 383. — De obligatione tradendae doctrinae christianae, 938.

Wetter Gustavus A., P. (Pr. Rom.), 436; 662.

Wildermuth Augustinus F., Exc. (Pr. Missouri.), Episc., 249.

Wuhuense Sem. Maius: erigitur in Sem. Regionale, 243.

Wuyts Antonius, P. (Pr. Belg. Sept.), 662.

Xaveriana Universit. Bogotana: (Pr. Colomb.) approbantur eius Statuta, 659. — Commendatur a

Summo Pontifice, 241; — de conventu Universitar., 906.

Xaverius Franciscus, S.: de itinere eius Bracchii in Iaponiam, 729. — de IV cent. ab eius adventu in Iaponiam, 755-766.

Xenopoulos Georgius, Exc. (Pr. Lugd.): Episc., 248.

Yangchowensis Miss.: erigitur et Pr. Calif. committitur, 445; erectio in Praefect. apost., 652; 803.

Zahorec Felix, P. (Vicepr. Slov.), 181.

Zeij Iacobus, P. (Pr. Neerl.): eius opus « Armamentarium » commendatur, 292; — alias, 378.

Zelus: apostolicus fovendus, 682-683; — nimius coercendus, 304.

Zikaweiense Coll. S. Ignatii (Pr. Franc.): eius centenarium, 921. — *Zikaweiense Sem. Maius* in Sem. Regionale erigitur, 437.

Zileri Maria L., S. D.: litterae postulatoariae de ea, 590.

Zo-sé: B. Virginis imago coronatur a Capit. Vatic., 95.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

Ordo fasciculorum qui voluminibus ligari possunt

N. B. — Fasciculi asterisco notati exhausti iam sunt. Si quis eos integros et superfluos habet, gratissimum nobis faciet eos Curiae restituens.

Vol. I - fasc.	I - 1906/10	- fasc.	IV - 1931
- fasc.	II - 1910	Indices	Vol. VI
- fasc.	III - 1911		
- fasc.	IV - 1912	Vol. VII - fasc.	I - 1932
- fasc.	V - 1913*	- fasc.	II - 1933
- fasc.	VI - 1914*	- fasc.	III - 1934
		Indices	Vol. VII

Vol. II - fasc.	I - 1915*	Vol. VIII - fasc.	I - 1935
- fasc.	II - 1916*	- fasc.	II - 1936
- fasc.	III - 1917	- fasc.	III - 1937
- fasc.	IV - 1918*	Indices	Vol. VIII

Vol. III - fasc.	I - 1919*	Vol. IX - fasc.	I - C. G. XXVIII
- fasc.	II - 1920*	- fasc.	II - 1938
- fasc.	III - 1921	- fasc.	III - 1939
- fasc.	IV - 1922	- fasc.	IV - 1940
- fasc.	V - 1923	Indices	Vol. IX

Vol. X - fasc.	I - 1941
- fasc.	II - 1942
- fasc.	III - 1943
- fasc.	IV - 1944
- fasc.	V - 1945

Vol. IV - fasc.	I - C. G. XXVII
-----------------	-----------------

Vol. V - fasc.	I - 1924
- fasc.	II - 1925
- fasc.	III - 1926
- fasc.	IV - 1927*

INDEX GENERALIS Vol. I-X

Vol. VI - fasc.	I - 1928
- fasc.	II - 1929
- fasc.	III - 1930

Vol. XI - fasc.	I - C. G. XXIX
- fasc.	II - 1946
- fasc.	III - 1947
- fasc.	IV - 1948
- fasc.	V - 1949
- fasc.	VI - 1950
	cum Indic. Vol. XI

NORMAE SERVANDAE

IN DISTRIBUENDIS PER DOMUS EXEMPLARIBUS

ACTA ROMANA ET MEMORABILIA S. I.

1. — Curiae Provinciali destinantur 4 exemplaria *Act. Rom.* et totidem *Memorab.* (P. Provinciali, P. Socio, Procuratori Prov., tabulario Prov.).

2. — Superiori Missionis destinantur 2 exemplaria *Act. Rom.* et totidem *Memorab.* (Superiori Miss., tabulario Missionis).

3. — In Domibus Probationis et Collegiis NN.: Rector, Instructor Tertiae Prob., Magister Nov. accipiunt suum quisque volumen *Act. Rom.* et *Memorab.* et praeterea unum utriusque publicationis exemplar destinatur singulis communitatibus in eadem quidem domo degentibus, sed inter se separatis, v. g. Patribus, PP. Tertiae Prob., Theologis, philosophis, iunioribus, novitiis. Quodsi communitas PP. aut theologorum numerum 20 excedit, alterum adiicitur exemplar utriusque libelli; Patribus vero Tertiae Probationis *quinis* (secundum numerum medium quo in domo Probationis adesse solent) unum exemplar *Act. Rom.* et *Memorab.* destinatur.

4. — In Collegiis externorum: unum exemplar utriusque publicationis Rectori et unum unicuique communitati Patrum et Scholasticorum (si hi a Patribus separatam vitae rationem habent) destinatur. Quodsi numerus Patrum 20 excedit, alterum exemplar adiungitur.

5. — In Domibus Professis et Residentiis maioribus, et Superior et communitas utriusque publicationis unum exemplar accipit. Communitati vero, si 20 excedit, alterum exemplar adiungitur.

6. — Ad Residentias minores unum exemplar utriusque publicationis mittitur.

7. — Cum porro in Provinciis dispersis non pauci Patres singuli vel bini vivere cogantur, eorum Superiores considerent, quot exemplaria necessaria sint et ad quem mittenda, ut illi rerum notarum notitiam secure et celeriter accipiant neve tamen exemplarium numerus aequo plus augeri debeat.

Idem valet pro parvis Stationibus binorum vel trinorum Patrum in Missionibus et in Provinciis quibusdam quae parochiarum curam habent.

DATE DUE

DEC 16 2014

DEMCO, INC. 38-2931

BX
3704
A2
1906
v.11

320160

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY
BERKELEY, CA 94709

GTU Library

3 2400 00324 8378

